

H. P. Blavatsky

SALAINEN OPPI

TIETEEN, USKONNON JA FILOSOFIAN SYNTEESI

SATYÂN NÂSTI PARO DHARMAH

Totuus on uskontoja korkeampi

II OSA – IHMISEN SYNTY

II OSA – I KIRJA

Alkuosa

e1–e446

e-kirja

H. P. Blavatsky
SALAINEN OPPI
II OSA – IHMISEN SYNTY
II OSA – I KIRJA

Alkuteos
H. P. Blavatsky
The Secret Doctrine
VOL. II – ANTHROPOGENESIS
Pasadena-editio 1999
Photographic Facsimile of the
Original Edition of 1888

Suomentanut Pirkko Carpelan
Hyvinkää 2012

e-kirja
Koko kirjan eli alku- ja loppuosan
ISBN on 978-951-98922-6-9

SISÄLTÖ

II OSA

Suomentajan alkusanat

Alkuhuomautuksia

Muinaisaikaisista säkeistöistä ja neljästä esihistoriallisesta maanosasta	e1
Häviämätön pyhä maa	e7
Hyperborealainen	e7
Lemuria	e7
Atlantis	e8
Napaseutujen lämmin ilmasto	e11

II OSA – I KIRJA

IHMISEN SYNTY

Säkeistöt Dzyanin kirjasta	e15
I säkeistö – Tajuavan elämän alkeet	e22
Ihminen, kolmas logos	e25
Ihmiskunnan taivaalliset hallitsijat	e29
Tähtivanhemmat ja sisarplaneetat	e33
Kolmenlaiset valot	e37
Luomisen luvut	e39
Ensimmäinen sota taivaassa	e45
Kaksi vedenpaisumusta aikaisempaa astronomia	e47
II säkeistö – Luonto kykenemätön omin avuin	e52
Kaaoksen hirviöt	e53
”Kaksoislohikäärmeet”	e57
Keitä ovat ”liekit”	e63
Bramiiniin ajanlasku	e66
Rotu joka ei koskaan kuole	e67
Kosmogonian järkevä suunnitelma	e73
III säkeistö – Yrityksiä ihmisen luomiseksi	e75
Luojiin eri luokat	e77
Ihminen, jumala eläinmuodossa	e81
”Tulet”, ”kipinät” ja ”liekit”	e83

IV säkeistö – Ensimmäisten rotujen luominen	e86
Jumalien ja demonien pitrit	e89
Mitä Prometheus symboloi	e95
Thorrin vasara	e99
Jumalaiset kapinoitsijat	e103
Ihmisen isä, aurinko	e105
V säkeistö – Toisen rodun kehitys	e109
Chiramin salainen teos	e113
Rotujen kasvu	e117
Leda, Castor ja Polluks	e121
Jumalainen hermafrodiitti	e124
Jah-Havah, androgyyninen	e125
Juutalainen jumala-nimi	e129
VI säkeistö – ”Hiestä syntyneiden” kehitys	e131
Kaksisukuisten lisääntyminen	e133
Neitseellinen kolmas Rotu	e135
Muutama sana ”vedenpaisumuksista” ja ”Nooista”	e138
Erilaisia vedenpaisumuksia	e141
Arkkisymbolit (152)	e143
Saattoivatko ihmiset olla olemassa	
18 miljoonaa vuotta sitten?	e148
Itsesynnytys	e151
<i>Purânoiden</i> aurinkosysteemi	e155
Valtameret nestemäistä hiilihappoa	e160
VII säkeistö – Puoliksi jumalallisesta ensimmäisiin inhimillisiin rotuihin	e161
Monadit ja kierrokset	e167
Ajatuksia herättävä selitys	e171
Pyhimys hypnotisoituna	e175
Hiestä syntyneet androgyynit	e177
VIII säkeistö – Nisäkäseläinten kehitys – Ensimmäinen lankeemus	e180
Arkaainen eläintiede	e183
Älyttömien ihmisten synti	e185
Mitä vastaväitteitä voidaan tehdä edelliseen	e185
IX säkeistö – Ihmisen lopullinen kehitys	e191
Karvapeitteiset ihmiset Kiinassa	e195 av.
Sukupuolten erottautuminen	e197
Alkuperäinen kieli	e199

Edenit, käärmeet ja lohikäärmeet	e202
Edenin puutarha, opisto	e203
Lentävät kamelit	e205
Magian koulut	e211
Lentävät lohikäärmeet	e219 –
”Jumalan pojat” ja ”Pyhä saari”	e220
Atlantiksen maagikot	e223
X säkeistö – Neljännen Rodun historia	e227
Mayojen mysteerit	e229
Saatanan salaisuudet	e233
Mahāsura ja Saatana	e237 av.
Ihminen, Jumalan kalpea varjo	e243
Vāśishthan kirous	e247
Purânoiden ja Genesiksen ikivanhoja oppeja	e251
Madosta ihmiseen	e255
Ihmis- ja eläinsikiön samuus	e259
Yleiskatsaus varhaisiin rotuihin	e263
Luonnollinen ”lankeemus”	e267
Kronoksen symboliikka	e269
Kulta-aika	e273
Ihmiskunnan ulkopuolella ei mitään paholaisia	e275
Ovatko jättiläiset fiktiota	e277
Seitsemän neitsyihmistä	e281
Tiibetiläinen Lilit	e285
Kaikki ihmisrodut eivät ole inhimillisiä	e287
”Kolmannella silmällä” varustetut rodut	e289
Okkulttinen fysiologia	e295
Silmän kehitys	e299
Kolmas silmä on nyt rauhanen	e301
Ihmiskunnan alkuaikaiset manut	e307
Neljä varhaisempaa rotua	e311
”Kalan” esoteerinen merkitys	e313
XI säkeistö – Kolmannen ja neljännen Rodun sivistys ja tuho	e316
Ihmiskunnan rappeutuminen	e319
Atlantis nykyisin valtameren pohja	e325

Ilmaston muutokset	e329
Miten lukea symboleja	e335
Antediluviaaniset buddhat	e339
Kyklooppisia raunioita ja valtavan suuria kiviä todistamassa jäättiläisistä	e341
Elävät, puhuvat ja liikkuvat kivet	e345
Tultava jumalaksi ennen kuin tulee ihmiseksi	e349
XII säkeistö – Viides rotu ja sen jumalalliset opettajat	e351
Astronominen lohikäärme	e353
Käärmeet ja lohikäärmeet erilaisina symboleina	e354
Sideeriset ja kosmiset merkit	e356
Jumalalliset opettajamme	e365
Saatanamyytin alkuperä	e378
Nooa oli kabiiri, joten hänen täytyi olla demoni	e390
Vanhimmat persialaiset traditiot navoista ja vajonneista mantereista	e393
Länsimaisia teorioita jotka pohjautuvat kreikkalaisiin ja Purânoiden traditioihin	e402
”Kiros” filosofisesta näkökulmasta katsottuna	e409
Lisäkatkelmia kommentaarista XII säkeistön säkeisiin	e423
Vanhimmat muistitiedot Atlantiksesta	e425
Atlantiksen tuomio	e427
Rodut, alarodut ja heimot	e434
Loppulause	e437

SUOMENTAJAN ALKUSANAT

Salaisen opin I osa ilmestyi englanniksi lokakuussa 1888 ja II osa tammikuussa 1889. Sittemmin *Salaisesta opista* on otettu lukuisia painoksia, mm. Annie Besantin uudelleen muokkaama editio. Myöhemmin teos on ilmestynyt mm. Boris de Zirkoffin toimittamana ja The Theosophical Publishing Housen, Wheaton, U.S.A., julkaisemana editiona v. 1993 ja Theosophical University Pressin, Pasadena, U.S.A., julkaisemana alkuperäisenä offset-editiona v. 1999. Zirkoffin editio vastaa alkuperäistä painosta paitsi vieraskielisten sanojen oikeinkirjoituksen osalta. Siinä esim. sanskritin ja heprean sanojen translitterointi on lähempänä nykykäytäntöä.

Salaisen opin II osa ilmestyi suomeksi kuutena niteenä seuraavasti: I nide 1914, suomentajat Väinö Valvanne ja Pekka Ervast, II nide 1917, suom. Valvanne ja Ervast, III nide 1937, suom. Willie Angervo, IV nide 1940, suom. Angervo ja Jussi Snellman, V nide 1946, suom. Snellman ja VI nide 1947, suom. Snellman.

Monet tämän päivän tutkijat pitävät ensimmäisen suomalaisen painoksen kieltä vanhahtavana. Lisäksi kirja käännettiin "väärästä" painoksesta eli Annie Besantin muokkaamasta kuudennesta painoksesta vuodelta 1908.

Käsillä olevassa suomennoksessa olen alkuperäisteoksena käyttänyt ensisijaisesti Pasadenan editiota. Lisäksi olen seurannut Zirkoffin painoksen vieraskielisten sanojen oikeinkirjoitusta.

Tässä versiossa Salainen oppi II osa on jaettu kahteen osaan:

II osa – I kirja sekä II osa – II ja III kirja. Tämä sen vuoksi, että sanojen etsiminen näinkin suuresta kokonaisuudesta on helpompaa.

Kirjan oikoluvussa minua ovat avustaneet sivujen 1–400 osalta Aune Pellinen ja Saara Juneja sekä Ritva Vuori siten, että Pellinen ja Vuori seurasivat ensimmäistä suomennosta ja Juneja Jelena Röhrichin venäläistä käännöstä. Jos jokin käännökseni sana tai ajatus poikkesi liian paljon mainituista teksteistä, tarkistin asian alkuperäisestä teoksesta. Lisäksi Ritva Vuori teki hyviä parannusehdotuksia kirjan kieliasuun.

Jouni Marjanen kävi läpi sivulta 400 kirjan loppuun kieliasua ja käännöksen oikeellisuutta. Lisäksi hän on tarkistanut koko kirjan vieraskielisten sanojen oikeinkirjoituksen ja antanut minulle monia hyviä neuvoja.

Lausun sydämelliset kiitokset kaikille edellä mainituille henkilöille.

Aikaa tämän teoksen suomentamiseen ja toimittamiseen kului viisi vuotta. Työn nykyiseen asuun saattamiseen uusine oikolukuineen lienee saman verran.

Sanskritin kielen pitkät vokaalit on kirjoitettu hatullisina, esim. â, î ja û. Ś-kirjain on usein sh, koska uusimman Word-version erikoismerkit eivät aina tunnista ś-kirjainta vaan tilalle tulee jotain aivan muuta. Ś-kirjain on usein korvattu kirjaimilla sh. Tekstiin, ennen kaikkea vierasperäisten sanojen oikeinkirjoitukseen, on varmasti jäänyt virheitä, mitä pahoittelen etukäteen.

Tekstin lomaan on merkitty hakasulkeisiin englanninkielisen alkuteoksen H. P. Blavatsky *The Secret Doctrine*, Vol. II, Original Edition of 1888, sivunumerot, esim. [e1]. Myös sisällysluettelon sivunumerot tarkoittavat englanninkielisen alkuteoksen sivunumeroja. Esim. **Säkeistöt Dzyanin kirjasta** löytyvät etsi-komennolla kohdasta [e15].

Toivon suomalaisten totuudenetsijöiden ja tutkijoiden löytävän tämän teosofisen kirjallisuuden perusteoksen.

Hyvinkää 2012
Pirkko Carpelan

Omistan tämän teoksen kaikille todellisille teosofeille
kaikissa maissa ja kaikista roduista,
sillä he kutsuivat sen esiin ja heitä varten se on laadittu.

Minun oppini ei ole minun, vaan sen joka minut lähetti
Joh. 7:16

Nykyajan tiede uskoo lujasti evoluutioon; samoin ihmisjärki ja salainen oppi. Vanhat legendat ja myytit tukevat tätä ideaa, jopa Raamattukin silloin, kun sitä luetaan rivien välistä. Näemme kukan kehittyvän hitaasti nupusta ja nupun siemenestä. Mutta mistä siemen ja siihen sisältyvä ennakolta määrätty fyysisten muodonmuutosten kehitysohjelma, ne näkymättömät, *henkiset* voimat, jotka vähitellen kehittävät sen muodon, värin ja tuoksun? Sana *evoluutio* ilmaisee sen itsessään. Nykyisen ihmisrodun siemenen on täytynyt olla jo tämän rodun kantavanhemmissa, samalla tavalla kuin siemen, jossa on kätkettynä seuraavan kesän kukka, on kehittynyt emäkasvin sa kodassa. Emo saattaa olla vain *vähän* erilainen, mutta se eroaa kuitenkin tulevasta jälkeläisestään. Nykyisen elefantin ja sisiliskon ennen vedenpaisumusta eläneet esivanhemmat olivat ehkä mammutti ja vastaavasti joutsenlisko. Miksi eivät ihmisrotumme esi-isät voisi olla *Vedojen, Völuspän* ja *1. Mooseksen kirjan* ”jättiläiset”? Olisi täysin järjetöntä uskoa, että ”lajien muuntelut” olisivat tapahtuneet eräiden evoluutio-opin edustajien materialististen käsitysten mukaisesti. Täysin luonnollista on ajatella, että kukin laji aina nilviäisistä apina-ihmisiin on muodostunut omasta erillisestä alkumuodostaan.

Hunnuton Isis, tiede osa 1, 279

[e1 tarkoittaa alkuperäisen englanninkielisen tekstin sivunumeroa 1]

ALKUHUOMAUTUKSIA

MUINAISAIKAISISTA SÄKEISTÖISTÄ JA NELJÄSTÄ ESIHISTORIAALLISESTA MAANOSASTA

Facies totius universi, quamvis infinitis modis variet,
manet tamen semper eadem.

– Spinoza¹

Tämän II osan säkeistöt kommentaareineen on otettu samoista muinaisista aikakirjoista kuin Maailmansyntyä koskevat säkeistöt I osassa. Mikäli mahdollista, ne on käännetty sanasta sanaan. Jotkut säkeistöistä ovat kuitenkin liian vaikeatajuisia ymmärrettäviksi ilman selityksiä. Sen vuoksi ne on, kuten I osassa, esitetty ensin kokonaisuudessaan sellaisina kuin ne ovat ja sitten niitä tarkastellaan säe säkeeltä kommentaareineen ja yritetään selvittää sulkeissa olevin lisäyksin, kunnes tullaan kommentaarien täydellimpään selitykseen.

Ihmiskunnan kehityksen suhteen *Salainen oppi* edellyttää kolmea uutta väitettä, jotka ovat suoranaudessa ristiriidassa nykyajan tieteen samoin kuin nykyisten uskonnollisten dogmien kanssa. Se opettaa: a) että yhtä aikaa on ollut kehityksessä seitsemän ihmisryhmää maapallomme seitsemässä eri osassa; b) että *astraaliruumis* on syntynyt ennen *fyysistä* ruumista, koska edellinen on ollut jälkimmäisen mallikuva; c) että ihminen tässä kierroksessa on edeltänyt kaikkia eläinkunnan nisäkkäitä – ihmisapinat mukaan luki-en.²

¹ [Vaikka koko universumin ulkomuoto on rajattomien muutosten alainen, niin se pysyy kuitenkin aina samana. – *Spinozan kirjeet*.]

² Ks. 1. Moos. 2:19. Aadam luodaan jakeessa 7, ja jakeessa 19 sanotaan: ”Herra Jumala muovasi maasta kaikki villieläimet ja kaikki taivaan linnut ja vei ne ihmisen [Aadamin] luo nähdäkseen, minkä nimen hän kullekin antaisi.” Ihminen siis luotiin ennen eläimiä, sillä 1. luvussa mainitut eläimet ovat eläinradan merkkejä, kun taas ihminen, ”mies ja vaimo”, ei ole *ihminen*, vaan sefirotien joukko, VOIMIA eli enkeleitä, ”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi” [1:27]. Aadamia, ihmistä, ei ole tehty tuon kuvan mukaan eikä raamatussa niin väitetäkään. Lisäksi toinen Aadam on esoteerisesti seitsikko, joka edustaa seitsemää ihmistä eli oikeammin ihmisryhmää. Sillä ensimmäinen adam kadmon – on *kymmenen* sefirotin yhdistelmä. Näistä ylempi kolmio pysyy arkkityyppisessä maailmassa tulevana ”kolminaisuutena”, kun taas seitsemän alempaa sefirotia luo ilmenneen aineellisen maailman, ja *tämä seitsikko on toinen Aadam*. *Genesis* ja ne mysteerit,

[e2] Salainen oppi ei ole ainoa teos, joka puhuu alkuperäisten IHMISTEN samanaikaisesta syntyisestä maapallomme seitsemässä osassa. Hermeksen jumalallisessa *Poimandresissa* on samat seitsemän alkuihmistä,¹ jotka kehittyivät luonnosta ja ”taivaallisesta ihmisestä”, nimittäin sanan kollektiivisessa merkityksessä luovista hengistä. Myös (George Smithin kokoamien) kaldealaisten taulujen palasissa, joihin on kaiverrettu babylonialainen luomistaru, mainitaan *Kutan* taulun ensimmäisessä sarakkeessa seitsemän ihmistä, joilla oli ”korpinkasvot” (mustanpuhuva ihonväri) ja jotka ”seitsemän suurta jumalaa oli luonut”. Tai niin kuin riveillä 16, 17 ja 18 selitetään:

Keskellä maata he kasvoivat ja tulivat suuriksi
Ja lisääntyivät lukumäärältään,
Seitsemän kuningasta, saman perheen veljeksiä.²

Nämä ovat ne Edomin seitsemän kuningasta, joihin viitataan kabbalassa. Ne ovat ensimmäinen rotu, joka oli *epätäydellinen*, toisin sanoen joka syntyi ennen kuin ”tasapaino” (sukupuolet) oli olemassa ja joka sen vuoksi hävitettiin.³

Seitsemän kuningasta, veljestä, ilmentyi ja synnytti lapsia, lukumäärältään 6000 oli heidän kansansa. Nergas-jumala, kuoleman jumaluus, hävitti ne. ”Kuinka hän ne hävitti?” Saattamalla tasapainoon ne, jotka

joiden pohjalta se seipitettiin, tulivat Egyptistä. *Genesisin* ensimmäisen luvun ”Jumala” on *logos*, ja toisen luvun ”Herra Jumala” on luovat *elohimit*, *alemmat* voimat.

¹ [*The Divine Pymander of Hermes Mercurius Trismegistus*. Translated from the Arabic by Dr. Everard. 1650; 1884 editio.] Näin sanoo *Poimandres*: ”Tämä on mysteeri, joka on ollut tähän päivään asti salattu. Luonto, johon taivaallinen ihminen [elohimit eli dhyânit] oli liittynyt, synnytti ihailtavimman ihmeen... *Seitsemän ihmistä*, seitsemän hallitsijan luonnon mukaan, miehis-naisellisia [hermafrodiitteja]” – eli pitrien eli elohimien seitsemän joukkoa, jotka heijastivat itseään eli loivat hänet. Tämä on aivan selvää, mutta katsokaamme silti, miten nykyajan teologimme, älykkäinä ja oppineina pidetyt miehet, tulkitsevat tämän. John David Chambersin toimittamassa teoksessa *The Theological and Philosophical Works of Hermes Trismegistus, Christian [?] Neoplatonist [Hermes Trismegistoksen, kristityn (?) uusplatonikon, teologiset ja filosofiset teokset]* (Oriental College, Oxford, s. 9) kääntäjä ihmettelee, ”mitä nämä *seitsemän ihmistä* tarkoittavat?” Hän ratkaisee pulman päättelemällä, että koska ”alkuperäinen malli-ihminen [*Genesisin* 1. luvun *adam kadmon*] oli miehis-naisellinen... seitsemän... voi merkitä... *Genesisissä* mainittuja myöhempiä patriarkkoja”. Todella teologinen tapa Gordionin solmun katkaisemiseksi!

² *Chaldean Account of Genesis*.

³ Tri A.H. Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, s. 372–373; A. Franck, *La Kabbale*, s. 205; *Sifra di-Tseniuta*, alkukappaleet.

eivät vielä olleet olemassa.¹

Ne ”hävitettiin” rotuna sulauttamalla ne omiin jälkeläisiinsä (erittymälä), toisin sanoen, suvuton rotu jälleensynty [e3] (potentiaalisesti) kaksisukuisiin. Jälkimmäiset syntyivät androgyyneiksi. Nämä taas sukupuolisesti myöhempään kolmanteen rotuun (lisäselitystä varten ks. jäljempänä). Jos taulukot eivät olisi olleet niin turmeltuneita, niistä olisi löytynyt sanasta sanaan sama kertomus, joka tavataan ikivanhoissa aikakirjoissa ja Hermeksessä, ainakin perusasioiden mutta ei välttämättä pienempien yksityiskohtien osalta, sillä Hermes on melko turmeltunut väärien käännösten vuoksi.

Aivan varmaa on, että näiden – allegoristen – opetusten näennäinen yli-luonnollisuus on niin täysin vastakkainen raamatun² kuolleelle kirjaimelle samoin kuin tieteen viimeaikaisille hypoteeseille, että niiden esittäminen tulee herättämään kiivasta vastustusta. Okkultistit tietävät kuitenkin, että esoterisen filosofian perimätietojen on oltava oikeammat jo yksinkertaisesti sen vuoksi, että ne ovat johdonmukaisimmat ja selvittävät jokaisen vaikeuden. Sitä paitsi meillä on tukenamme egyptiläisten *Thothin kirjat* ja *Kuolleiden kirjat* sekä hindujen *purânat* seitsemine Manuineen samoin kuin kaldealais-assyrialaiset kertomukset, joiden taulut mainitsevat seitsemän alkuihmistä eli Adamia, jonka nimen todellisesta merkityksestä voi varmistua kabbalan avulla. Ne, jotka tietävät jotakin samothrakilaisista mysteereistä, muistavat myös, että kabiirien yleisnimi oli ”pyhät tulet”, jotka loivat *Elektrian* (eli Samothrakin) saaren seitsemällä alueella ”Kabiirin, syntynyt pyhästä Lemnoksesta” (*Vulcanuksellepyhitetty saari*).

Hippolytoksen mukaan tämä kabiiri, jonka nimi oli Adamas, oli Lemnoksen perimätietojen mukaan maan povesta syntyneen alkuihmisen perustyyppi. Hän oli luomisjärjestyksessä ensimmäisten miesten perikuva ja oli yksi seitsemästä maassa syntyneestä ihmiskunnan kantaisästä eli edeltäjästä.³ Jos liitämme tämän yhteyteen sen tosiasian, että Samothrakin olivat asuttaneet foinikialaiset ja ennen heitä idästä tulleet salaperäiset pelasgit, ja jos muistamme vielä, että foinikialaisten, kaldealaisten ja israelilaisten *mysterijumalat* olivat samoja, niin selviää helposti, mistä tuli myös Nooan vedenpaisumuksen sekava kertomus. Viime aikoina on käynyt kiistattomaksi, että juutalaiset, jotka saivat alkuperäiset luomisaatteensa Moosekselta, joka taas oli [e4] saanut ne egyptiläisiltä, laativat *Genesisensä* ja ensimmäiset maailmansyntytraditionsa – Esran ja muiden uudelleen kirjoittamat – kaldealais-akkadilaisen kertomuksen pohjalta. Meidän tarvitsee siis

¹ Sayce, *main. teos*, s. 313.

² Koska nykyään väitetään, että kaldealaiset taulut, jotka esittävät allegorisen kuvauksen luomisesta, syntiinlankeemuksesta ja vedenpaisumuksesta, jopa Babelin tornin tarusta, kirjoitettiin ”ennen Mooseksen aikaa” (ks. G. Smith, *Chaldean Account of Genesis*), niin kuinka näin ollen *Mooseksen kirjoja* voidaan pitää *Jumalan ilmoituksena*? Ne ovat vain saman kertomuksen myöhempi toisinto.

³ *Philosophumena*, V, 7; M.E. Millerin editio (Oxford, 1851), s. 98, 108.

vain tutkia babylonialaisia ja assyrialaisia nuolenpää- ja muita kirjoituksia löytääksemme sieltä täältä katkelmina, ei vain nimien Adam, Admi tai Adami¹ alkuperäisen merkityksen, vaan myös seitsemän Aadamin eli ihmisjuuren luomisen, syntyminen maaemosta fyysisesti mutta kantaisien *jumalallisesta tulesta* henkisesti tai astraalisesti. Assyriologien, jotka eivät tunne esoteerisia opetuksia, voi tuskin odottaa kiinnittävän yhtään suurempaa huomiota babylonialaisten sylinterien salaperäiseen ja aina toistuvaan lukuun seitsemän kuin tavatessaan sen *Genesisissä*, raamatussa. Sylinterissä on kuitenkin esi-isähenkien ja niiden ihmisjälkeläisten seitsemän ryhmän luvut huolimatta katkelmien turmeltumisesta, ja ne esiintyvät niissä yhtä selvästi kuin *Poimandressissa* sekä kabbalan *Salatun mysteerin kirjassa*.² Viimeksi mainitussa adam kadmon on sefirotinen PUU samoin kuin ”hyvän ja pahan tiedon puu”. Särkeessä 32 sanotaan, että tuolla ”puulla on ympärillään seitsemän pylvästä” eli palatsia, nimittäin niiden seitsemän luovan enkelin, jotka vaikuttavat seitsemän planeetan piireissä maapallollamme. Kuten adam kadmon on *kollektiivinen* nimi, niin on myös Aadamiuksen nimi. George Smith sanoo kirjassaan *Chaldean Account of Genesis*:

Sana Adam, jota käytettiin näissä taruissa ensimmäisestä ihmisolennosta, ilmeisestikään *ei ole mikään erisnimi, vaan sitä käytetään ihmiskunnasta yleisnimityksenä*. Adam esiintyy erisnimenä *Genesisissä*, mutta varmasti sitä käytetään joissakin kohdissa ainoastaan samassa merkityksessä kuin assyrialaista sanaa.³

Sitä paitsi ei kaldealainen eikä raamatullinen vedenpaisumus (kertomuksineen Xisuthroksesta⁴ ja Nooasta) perustu niihin universaaleihin tai edes atlantilaisiin vedenpaisumuksiin, joista kerrotaan intialaisessa *Vaiwasvata* Manun allegoriassa. Edelliset ovat Samothrakin *mysteereihin pohjaavia esoteerisia allegorioita*. Jos aikaisemmat kaldealaiset tunsivatkin *purânoiden* kertomuksiin kätkeytyvän esoteerisen totuuden, muut kansat olivat selvillä ainoastaan samothrakilaisesta mysteeristä, jonka he vertauskuvallistivat. He sovitivat sen omiin astronomisiin ja antropologisiin tai oikeammin fallisiin käsitteisiinsä. Samothrakin tiedetään *historiallisesti* olleen muinaisuudessa kuuluisa vedenpaisumuksesta, joka upotti maan ja ulottui korkeimpien vuorten huipulle. Tämä tapahtui ennen argonauttien ajanjaksoa. Sen peitti [e5] äkkiä Mustastamerestä tulleet vedet. Mustaamer-

¹ Ks. XVI luku, ”Adam-Adami, osa II, s. 452 eteenpäin.

² *Sifra di-Tseniuta* [Zoharin osa].

³ S. 86.

⁴ Xisuthros on väännös sumerilaisesta nimestä Ziusuddu/Ziusudra, akkadiksi Ut-napishtim. Hänestä kerrotaan Gilgamesh-epoksessa.– Suom. toim.

ta oli noihin aikoihin asti pidetty järvenä.¹ Mutta israelilaisilla oli lisäksi toinenkin kertomus, johon he saattoivat perustaa allegoriansa, nimittäin ”vedenpaisumus”, joka muutti nykyisen Gobin autiomaan mereksi *viimeisen kerran* noin 10 000–12 000 vuotta sitten ja joka ajoi monet Nooat perheineen ympäröiville vuorille. Koska babylonialaiset kertomukset on vasta nykyaikana koottu uudelleen sadoista tuhansista särkyneistä palasista (pelkästään *Kuyunjikin* kummusta saatiin Layardin kaivauksissa yli 20 000 palasta kirjoituksia), tässä toistetut otteet ovat verrattain niukat. Mutta sellaisinaankin ne tukevat miltei jokaista opetuksistamme, aivan varmasti ainakin kolmea. Nämä ovat:

(1) Että se rotu, joka ensimmäisenä lankesi synnyttämiseen, oli *tumma rotu* (*zalmat-qaqadi*), jota he kutsuvat *Adamuksi* eli mustaksi roduksi, ja että *Sarku* eli vaalea rotu pysyi sen jälkeen puhtaana pitkät ajat.

(2) Että babylonialaiset tunsivat *kaksi* lankeemuksen aikaista *päärotua*, jumalien Rodun (*pitrien* eetteristen *kaksoismuotojen*) edeltäessä näitä kahta. Tämä on Sir H. Rawlinsonin mielipide. Nuo ”rodut” ovat meidän toinen ja kolmas kantarotumme.

(3) Että nämä seitsemän jumalaa, joista kukin loi *ihmisen* eli ihmisten ryhmän, olivat ”*vangittuja* eli ruumiillistuneita jumalia”. Nämä jumalat olivat: *Zi*-jumala; *Ziku*-jumala (jalo elämä, puhtauden ohjaaja); *Mirku*-jumala (jalo kruunu), (myöhemmin) vangittujen ”jumalien kuolemalta pelastaja” ja ”hänen kätensä aikaansaaman tumman Rodun” luoja; *Libzu*-jumala, ”viisas jumalien joukossa”; *Nissi*-jumala; *Suhhab*-jumala; ja *Hea* eli *Sar*, niiden yhdistelmä, viisauden ja syvyyden jumala, joka on samastettu Oannes-Dagoniin syntiinlankeemuksen aikoina ja jota kutsuttiin (kollektiivisesti) demiurgiksi eli luojaksi.²

Babylonialaisissa katkelmissa on kaksi niin sanottua luomista, ja koska *Genesis* pitää tästä kiinni, huomaamme sen kahden ensimmäisen luvun erottuvan toisistaan niin, että toisessa on elohimiläinen ja toisessa jehovalainen luominen. Niiden oikea järjestys ei ole kuitenkaan säilynyt näissä tai missään muissakaan eksoteerisissa kertomuksissa. Okkulttisten opetusten mukaan nämä ”luomiset” koskevat edellinen seitsemän alkuihmisen muodostamista kantaisät (pitrit eli elohimit) tekijöinään sekä jälkimmäinen ihmisryhmien muodostamista syntiinlankeemuksen jälkeen.

[e6] Kaikkea tätä tullaan jäljempänä tutkimaan tieteen valossa ja vertaamaan kaikkien muinaiskansojen kirjoituksia, raamattu mukaan luettuna. Mutta ennen kuin käymme käsiksi esihistoriallisten rotujen *syntyyn*, lienee

¹ Plinius, *Naturalis historia*, IV, xii, 73, 74, 75; Strabon, *Geografia.*, X, ii, 17, 19; I, iii, 4; Herodotos, *Historiateos*, VII, 108, 129; Pausanias, *Periegesis tes Hellados*, VII (Akhaia), iv, 3. [Boris de Zirkoffin toimittamassa S.O:n editiossa sanotaan, että näissä viitteissä ei mainita mitään Samothrakin vedenpaisumuksesta. – Suom. toim.]

² G. Smith, *Chaldean Account of Genesis*, s. 82.

hyödyllistä sopia niistä nimistä, jotka annamme mantereille, joilla *adamista* rotuamme edeltäneet neljä suurta Rotua syntyivät, elivät ja kuolivat. Niillä oli monia muinaisaikaisia ja esoteerisia nimiä, jotka vaihtelivat kielellisesti aina sen kansan mukaan, joka mainitsi ne aikakirjoissaan ja kirjoituksissaan. Niinpä esimerkiksi sitä paikkaa, johon *Vendîdâdissa* viitataan Airyana Vaêjahina,¹ missä alkuperäinen Zoroaster² syntyi, kutsutaan purânakirjallisuudessa Shveta-dvîpaksi, Meru-vuoreksi, Vishnun asunnoksi jne. Salaisessa opissa sitä sanotaan yksinkertaisesti ”niiden jumalien maaksi”, joiden johtajia olivat ”tämän planeetan henget”.

Niinpä mahdollisen ja hyvin todennäköisen sekaannuksen vuoksi pidämme tarkoituksenmukaisempaan ottaa käyttöön neljää jatkuvasti käsiteltävää mannerta varten sivistyneelle lukijalle tutummat nimet. Aiomme siis kutsua ensimmäistä maanosaa eli oikeammin ensimmäistä *terra firmaa*, jonka päällä jumalalliset kantaisät kehittivät ensimmäisen rodun, nimellä:

I Häviämätön pyhä maa.

Syy tähän nimeen selitetään seuraavasti: Sanotaan, että tämä ”pyhä maa” – josta myöhemmin lisää – ei koskaan jakanut samaa kohtaloa kuin muut maanosat, koska se on ainoa, jonka on määrä kestää manvantaran alusta sen loppuun kunkin kierroksen aikana. Se on ensimmäisen ihmisen kehto ja viimeisen *jumalallisen* kuolevaisen asunto, sen joka on valittu *Šishtana* tulevan ihmiskunnan siemeneksi. Tästä salaperäisestä ja pyhästä maasta voidaan sanoa hyvin vähän, paitsi ehkä mitä eräs kommentaari runollisesti lausuu, että ”Pohjantähti luo siihen valvovan silmänsä SUUREN HENGITYKSEN kunkin ’päivän’ aamunkoitosta iltahämärään asti”.³

[e7] II HYPERBOREALAINEN on toiselle maanosalle valittu nimi, maa, joka ulottautui pohjoisnavalta etelään ja länteen asukkainaan toinen Rotu ja käsitti koko sen alueen, joka tunnetaan nyt Pohjois-Aasiana. Tällaisen nimen antoivat vanhimmat kreikkalaiset tuolle kaukaiselle ja salaperäiselle seudulle, minne heidän perimätietonsa mukaan ”hyperborealainen” Apollo matkusti joka vuosi. *Astronomisesti* Apollo on tietenkin aurinko, joka jättäen helleeniset pyhäköt tahtoi vuosittain käydä kaukaisessa maassaan, josta sanottiin, että aurinko ei koskaan laskenut siellä puoleen vuoteen. Ἡ ἡλιος γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπιβὰς τὴν ἡμετέραν γῆν, sanoo muuan *Odysseian* säe.⁴

Mutta *historiallisesti* eli paremminkin ehkä etnologisesti ja geologisesti

¹ *Vendîdâd*, farg. I, 3.

² ”Alkuperäisellä” me tarkoitamme ”Amshâspendia”, jota sanotaan ”Zarathustraksi, Yiman tekemän Vâran herraksi ja hallitsijaksi tuossa maassa”. Oli useita zarathustroja eli zartushteja, yksin *Dabistanin* luetellessa kolmetoista, mutta nämä kaikki olivat tuon ensimmäisen jälleensyntymiä. Viimeinen Zoroaster oli Azarekshin tulitemppelin perustaja ja hän kirjoitti ne alkuperäistä pyhää magiauskontoa käsittelevät teokset, jotka Aleksanteri tuhosi.

³ Intiassa sitä sanotaan Brahmân päiväksi.

⁴ X, 86. [”Niin lähellä ovat yön ja päivän tiet.”]

merkitys on toinen. Hyperboreaisten maa, joka ulottui tuolle puolen Boreaksen – lumien ja pyörremyrskyjen kylmäsydämisen jumalan, joka nukui mielellään raskaassa unessa Rhipaioksen vuoriston harjalla – ei ollut mikään ihannemaa, niin kuin mytologit olettivat, eikä liioin sijainnut Skyytian ja Tonavan lähistöllä.¹ Se oli todellinen maanosa, kiinteä maa, jossa ei noina varhaisaikoina tiedetty mitään talvesta, eikä sen surkeilla jäännöksillä ole nytkään enempää kuin yksi yö ja yksi päivä vuodessa. Yön varjot eivät koskaan lankea siihen, sanoivat kreikkalaiset, sillä se on *jumalien maa*, Apollon, valon jumalan lempiasunto, ja sen asukkaat ovat hänen rakkaita pappejaan ja palvelijoitaan. Tätä voidaan nykyään pitää runollisena *mielikuvituksena*, mutta silloin se oli runopukuinen *totuus*.

III Kolmatta maanosaa aiomme kutsua ”Lemuriaksi”. Nimi on P. L. Sclaterin keksintö eli aate. Vuosina 1850 – 1860 hän näet väitti eläintieteellisin perustein, että esihistoriallisina aikoina oli olemassa maanosa, jonka hän osoitti ulottuneen Madagaskarilta Ceylonille ja Sumatralle. Siihen kuului joitakin osia nykyistä Afrikkaa, mutta muuten tämä valtavan suuri manner, joka ulottui Intian valtamereltä Australiaan, on nykyään kokonaan kadonnut Tyynen meren aaltoihin jättäen jälkeensä ainoastaan sinne tänne muutamia ylänköjen huippuja, jotka ovat nyt saaria. Luonnontieteilijä A. R. Wallace ”ulottaa tertiäärikauden Australian Uuteen Guineaan ja Salomosaarille ehkä Fidjinsaarille asti” ja sen pussieläinlajeista hän johtaa ”yhteyden pohjoiseen maanosaan [e8] sekundaarikaudella”, kirjoittaa C. Gould.² Aihetta käsitellään laajasti toisaalla.³

IV ”Atlantis” on neljäs maanosa. Se olisi ensimmäinen historiallinen maa, jos muinaisten kansojen perimätiedoille annettaisiin enemmän huomiota kuin on tähän mennessä tehty. Platonin mainitsema tämän niminen kuuluisa saari oli vain kaistale tuota suurta maanosaa.⁴

V Viides maanosa oli Amerikka, mutta koska se sijaitsee maapallon

¹ Ks. K.H.W. Völcker, *Mythische Geographie der Griechen und Römer*, s. 145–170.

² *Mythical Monsters*, s. 47.

³ On kuitenkin muistettava, että Wallace ei hyväksy Sclaterin aatetta vaan vastustaa sitä. Sclater olettaa maan tai mantereen aiemmin yhdistäneen Afrikan, Madagaskarin ja Intian (mutta ei Australiaa ja Intiaa). A. R. Wallace osoittaa teoksissaan *Geographical Distribution of Animals* [s. 59 eteenp.] ja *Island Life*, että sellaisen maan olettaminen on täysin aiheetonta väitetyin eläintieteellisin perustein. Mutta hän myöntää kyllä, että Intia ja Australia ovat varmasti olleet paljon lähempänä keskenään, ja tämä koskee niin kaukaista aikaa, että se oli ”ainakin ennen tertiäärikautta”. Eräessä kirjeessään hän sanoo, että ”tälle otaksutulle maalle ei ole annettu mitään nimeä”. Kuitenkin tuo maa oli olemassa ja tietenkin *ennen tertiäärikautta*, sillä Lemuria (jos hyväksymme tämän nimen kolmannelle maanosalle) oli hävinnyt ennen kuin Atlantis täysin kehittyi, ja Atlantis oli vajonnut ja sen pääosat kadonneet ennen mioseenikauden loppua.

⁴ Ks. *Esoteric Buddhism*.

vastakkaisella puolella, niin indoarjalaiset okkultistit laskevat yleensä viidenneksi Euroopan ja Vähän-Aasian, jotka ovat lähes samanikäiset kuin Amerikka. Jos heidän oppinsa seuraisi maanosien esiintymistä geologisessa ja maantieteellisessä järjestyksessä, silloin tätä luokitusta olisi muutettava. Mutta koska maanosien peräkkäinen esiintyminen on pantu samaan järjestykseen kuin Rotujen kehitys, ensimmäisestä viidenteen, arjalaiseen kantarotuumme, Eurooppaa on kutsuttava viidenneksi suureksi maanosaksi. Salainen oppi ei ota huomioon saaria ja niemimaita eikä se seuraa nykyaikaista maantieteellistä maiden ja merten jaotusta. Sen varhaisimpien opetusten ajoista ja suuren Atlantiksen häviöstä asti on maanpinta muuttunut useammin kuin kerran. Oli aika, jolloin Egyptin suistomaa ja Pohjois-Afrikka kuuluivat Eurooppaan, ennen kuin Gibraltarin salmen muodostuminen ja Euroopan mantereiden kohoaminen korkeammalle muuttivat kokonaan Euroopan kartan ulkonäön. Viimeinen suuri muutos tapahtui noin 12 000 vuotta sitten,¹ [e9] ja sen seurauksena upposi Platonin pieni Atlantin saari, jota hän kutsui Atlantikseksi emämantereen mukaan. Maantiedekin oli osa mysteereitä vanhoina aikoina. *Zoharissa* sanotaan: ”Nämä (maan ja meren) salaisuudet ilmaistiin *salatieteen oppilaille*, mutta ei maantieteilijöille.”²

Sen väitteen, että fyysinen ihminen oli alkuaan tertiäärikautta aikaisempi jättiläinen ja että hän oli olemassa 18 miljoonaa vuotta sitten, on tietysti tunnettava nurinkuriselta nykyaikaisten oppien ihailijoista ja niihin uskovaista. Biologien koko *posse commitatus* tulee kääntämään selkensä sille aatteelle, että sekundaarikaudella olisi elänyt tämä kolmannen rodun jättiläinen, olento, joka taisteli menestyksellisesti silloisten ilman, meren ja maan jättiläismäisten hirviöiden kanssa. Näiden ihmisten esi-isillä – Atlantiksen eteerisillä prototyypeillä – ei myöskään ollut juuri mitään pelättävää, että ne voisivat vahingoittaa heitä. Nykyajan antropologi saa aivan vapaasti nauraa jättiläisillemme, niin kuin hän nauraa raamatun Aadamille, ja niin kuin vuorostaan teologi nauraa hänen apinamaiselle kantaisälleen. Okkultistit ja heidän ankarat arvostelijansa voivat tuntea selvittäneensä puolin ja toisin välinsä melko hyvin tähän mennessä. Okkultiset tieteet väittävät vähemmän, mutta vastaavat paremmin väitteistään kuin joko darvinilainen antropologia tai raamatullinen teologia.

Eikä esoteerisen ajanlaskun tarvitse pelottaa ketään. Sillä mitä vuosilukuihin tulee, aikamme suurimmat auktoriteetit ovat yhtä horjuvalla ja epä-

¹ Jälleen yksi ”yhteensattuma”:

”Nykyään on todistettu, että geologisina lähiaikoina *tämä Pohjois-Afrikan alue oli todella Espanjaan kuuluva niemimaa* ja että sen Afrikkaan liittymiseen vaikutti pohjoisessa Gibraltarin repeämä ja etelässä *maan kohoaminen, mistä oli seurauksena Sahara*. Tämän aikaisemman Saharan meren rannikoista ovat yhä merkkeinä kuoret, jotka kuuluivat samoille Välimeren rannoilla eläville kotiloille.” (Prof. Oscar Schmidt, *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 224.)

² Osa III, folio 10a.

varmalla kannalla kuin Välimeren aallot. Pelkästään geologisten kausien keston suhteen Kuninkaallisen Seuran oppineet ovat kaikki yhtä toivottomasti ymmällä ja heidän näkemyksensä vaihtelevat yhdestä miljoonasta viiteensataan miljoonaan, kuten tulemme havaitsemaan useasti vertaillussamme heidän lausuntojaan.

Ottakaamme tässä yhdeksi esimerkiksi Crollin laskelmat. Jos tämän auktoriteetin mukaan 2,5 miljoonaa vuotta on se aika, joka on kulunut tertiääri- tai eoseenikauden alkamisesta, kuten eräs amerikkalainen geologi kertoo hänen sanoneen;¹ tai jos Croll vielä ”laskee 15 miljoonaa vuotta kuluneeksi eoseenikauden alkamisesta”, kuten eräs englantilainen geologi toistaa hänen sanojaan,² niin molemmat aikamäärät vastaavat salaisen opin lukuja.³ Sillä kun [e10] salaisen opin mukaan on kulunut neljästä viiteen miljoonaa vuotta neljännen kantarodun kehityksen alku- ja loppukohdan välillä Lemurian ja Atlantiksen mantereilla; miljoona vuotta viidennen, arjalaisen Rodun nykyhetkeen asti; ja noin 850 000 vuotta suuren Atlantiksen viimeisen laajan niemimaan uppoamisesta – kaikki tämä voi helposti sopia niihin 15 miljoonaa vuoteen, jotka Croll suo tertiääriikaudelle. Mutta *kronologisesti* tuon kauden pituus on toisarvoinen asia, koska meillä on ainakin muutama amerikkalainen tiedemies, joihin nojautua. Nämä herrat

¹ A. Winchell, geologian professori, *World-Life*, s. 369.

² Charles Gould, Tasmanian edesmennyt geologian tutkija, kirjassa *Mythical Monsters*, s. 84.

³ Sir Charles Lyellin, jonka ansioksi luetaan tertiääriikauden kolmea alaosastoa tarkoittavien ”*onnistuneiden* sanojen eoseeni, mioseeni ja plioseeni keksiminen”, olisi kyllä pitänyt määritellä ”luomuksilleen” edes likimääräinen pituus. Mutta kun hän jätti näiden kausien keston asiantuntijoiden arvioitavaksi, on tuon onnistuneen ajatuksen tuloksena vain mitä suurin hämminki ja sekaannus. Tuntuu lähes toivottomalta tehtävältä esittää tueksi edes yhtä numerosarjaa jostakin teoksesta ilman vaaraa, että huomaakin sen tekijän muuttaneen sen jossain aikaisemmassa tai myöhemmässä teoksessaan. Sir W. Thomson, eräs aikansa kaikkein huomattavimpia nykyajan auktoriteetteja, on muuttanut mielipidettään puoli tusinaa kertaa auringon iästä ja maankuoren jähmettymisestä. Thomsonin ja Taitin teoksessa *Natural Philosophy* sanotaan, että ainoastaan 10 miljoonaa vuotta olisi kulunut siitä, kun maapallon lämpötila salli kasviston esiintymisen (liite D ynnä seur.; myös *Trans. Roy. Soc. Edinb.*, XXIII, i, 157, 1862, missä 1847 peruutetaan). Darwin sanoo Sir William Thomsonin arvion olevan ”vähintään 98 ja korkeintaan 200 miljoonaa vuotta maankuoren jähmettymisestä”. (Ks. Ch. Gould.) Samassa teoksessa (*Nat. Phil.*) mainitaan kuluneeksi 80 miljoonaa vuotta kuorettumisen alkamisesta nykyiseen maailman tilaan asti. Ja viimeisessä esitelmässään (1887), kuten toisaalla osoitetaan, Sir William Thomson selittää, että aurinko ei ole vanhempi kuin 15 miljoonaa vuotta! Croll taas perustaa väitteensä auringonlämmön ikärajoista Sir William Thomsonin aiemmin määrittelemien lukujen mukaan ja laskee kambriikauden alkaneen 60 miljoonaa vuotta sitten. Tämä on toivotonta *eksaktia* tietoa kaipaaville. Esittäköönpä okkulttinen tiede siis minkälaisia lukuja tahansa, ne saavat varmasti tukea joltakulta nykyajan tiedemieheltä, jota pidetään auktoriteettina.

väittävät, että ihminen on ollut olemassa niin kauan taaksepäin kuin sekundaarikaudella, eivätkä välitä siitä, että heidän väitteitään sanotaan, ei ainoastaan kyseenalaisiksi, vaan myös mielettömiksi. He ovat löytäneet ihmisen jalanjälkiä tuon aikakauden kallioista, eikä de Quatrefages sitä paitsi löydä yhtään pätevää *tieteellistä* syytä, miksi ihminen ei olisi voinut olla olemassa sekundaarikaudella.

Selvästi sanottuna geologiset ”ajat” ja kaudet ovat pelkkiä sovittuja käsitteitä, koska ne ovat tuskin vielä hahmoteltuja, ja harvoin sitä paitsi [e11] on kaksi geologia tai luonnontieteilijää luvuista samaa mieltä. Oppinut veljeskunta jättää siis laajan valinta-alan okkultisteille. Ottaisimmeko yhdeksi tukipylvääksemme T. Mellard Reade’n? Tämä herra väittää tutkielmassaan ”Kalkkikivi geologisen ajan määrittelijänä”, jonka hän esitti Kuninkaallisessa Seurassa vuonna 1878, että *vähin* aika, joka vaaditaan sedimentin muodostumiseen ja kalkkipitoisen aineen poistumiseen, on pyöreästi 600 miljoonaa vuotta.¹ Vai pitäisikö meidän etsiä tukea ajanlaskullemme Darwinin teoksista, joissa hänen teorioittensa mukaan orgaaniseen muutokseen tarvitaan 300:sta 500:an miljoonaa vuotta? Sir C. Lyell ja prof. Houghton tyytyivät asettamaan kambriakauden alkamisen, edellinen 200 ja jälkimmäinen 240 miljoonan vuoden päähän. Geologit ja eläintieteilijät omaksuvat pisimmän ajan, vaikka Huxley pani aikoinaan maanpinnan kovettumisen alkamaan 1 000 miljoonaa vuotta sitten eikä tahtonut antaa periksi vuosituhattakaan.

Pääasia ei kuitenkaan mielestämme ole luonnontieteilijöiden yksimielisyys tai erimielisyys geologisten kausien kestosta, vaan pikemminkin se, että he ihme kyllä ovat yhdessä asiassa täysin samaa mieltä, ja tämä on hyvin tärkeä seikka. He kaikki myöntävät, että ”mioseenikaudella” – joko miljoona tai kymmenen miljoonaa vuotta sitten – Grönlannissa ja jopa Huippuvuorilla, toisen eli hyperborealaisen mantereemme jäänteillä, ”oli miltei trooppinen ilmasto”. Homerosta edeltäneet kreikkalaiset olivat säilyttäneet eloisan perimätiedon tästä ”ikuisen päivänpaisteen maasta”, minne Apollo matkusti vuosittain. ”Mioseenikaudella Grönlannissa (70° pohj. lev.) kehittyi monia sellaisia puita kuin marjakuusi ja punapuu, jotka ovat sukua kalifornialaisille lajeille, pyökeille, plataaneille, pajuille, tammille, poppeleille ja saksanpähkinäpuille, samoin kuin magnolia ja zamia”, sanoo tiede. Lyhyesti sanottuna Grönlannissa kasvoi etelän kasveja, jotka ovat nykyään tuntemattomia pohjoisen seuduilla.

Ja nyt seuraa tämä luonnollinen kysymys. Jos Homeroksen ajan kreikkalaiset tunsivat hyperborealaisen maan, ts. talven ja pyörremyrskyn jumalan Boreaksen ulottumattomissa sijaitsevan siunatun ihannemaan, jota myöhemmät kreikkalaiset ja heidän kirjailijansa ovat turhaan yrittäneet sijoittaa tuolle puolen Skyytian, maan, jossa yöt olivat lyhyitä ja päivät pitkiä ja jonka toisella puolella oli maa, jossa aurinko ei koskaan laskenut ja jossa palmut kasvoivat villeinä – jos he tiesivät tämän kaiken, kuka heille oli kertonut siitä? [e12] Heidän aikanaan ja kaukaisina aikoina sitä ennen

¹ Ks. *Proceedings*, Royal Society, London, vol. XXVIII, s. 282.

Grönlannin on täytynyt jo olla ikuisen lumen ja jään peitossa, aivan kuten nykyäänkin. Kaikki viittaa siihen, että tämä lyhyiden öiden ja pitkien päivien maa oli Norja tai Skandinaavia, joiden *tuolla puolen* oli ikuisen valon ja kesän siunattu maa. Jotta kreikkalaiset ovat voineet tietää siitä, heidän traditionsa on täytynyt olla peräisin joltakin heitä paljon vanhemmalta kansalta, joka tunsi nuo ilmasto-olosuhteet, sillä kreikkalaiset eivät voineet tietää mitään niistä. Jopa meidän aikanamme tiede aavistaa, että napamerten takana, aivan pohjoisnavan piirissä, on olemassa meri, joka ei koskaan jäädy, sekä ikivihreä manner. Muinaisaikaiset opetukset ja myös *purânat* – kunhan vain ymmärtää niiden allegoriat – sisältävät samat väitteet. Riittääköön siis meille se hyvin todennäköinen seikka, että nykyajan tieteen olettamalla mioseenikaudella, jolloin Grönlanti oli miltei trooppinen maa, siellä eli nykyään historialle tuntematonta väkeä.

HUOMAUTUS. Lukijaa pyydetään pitämään mielessään, että seuraavat luvut eivät ole peräkkäisessä aikajärjestyksessä. Ensin toistetaan säkeistöt, jotka muodostavat esityksen selkärangan, ja käsitellään ja selitetään joitakin tärkeitä kohtia. Myöhemmissä luvuissa on koottuina useita lisätietoja ja niissä yritetään selittää aihetta täydellisemmin.

22

[e13]

II OSA – I KIRJA

IHMISEN SYNTY

RUNOTJA NIIDEN KOMMENTAARIT

KÄÄNNETTY DZYANIN SALAISESTA KIRJASTA

[e14]

Olipa impi ilman tyttö,
Kave luonnotar korea,
Piti viikoista pyhyttä,
Iän kaiken impeyttä,
Ilman pitkillä pihoilla,

Kantoi kohtua kovia,
Vatsantäyttä vaikeata,
Vuotta seitsemän satoa,
Yheksän yrön ikeä,
Eikä synny syntyminen,

Tuo sotka sorea lintu
Liiteleikse, laateleikse,
Keksi polven veen emosen

Päähän polven laskeuvi,
Siihen laativi pesänsä,
Muni kultaiset munansa,
Kuusi kullaista munoa,
Rauta-munan *seitsemän*nen.

Kalevala (1:111–212)

[e15]

IHMISEN SYNTY SALAISessa TEOKSESSA

RUNOT DZYANIN KIRJASTA

(SANATARKKOJA OTTEITA¹)

I

1. SE LHA, JOKA PYÖRITTÄÄ NELJÄTTÄ, ON SEITSEMÄN LHAN PALVELIJA, NIIDEN JOTKA VAUNUJAAN AJAEN KIERTÄVÄT HERRAANSA, AINOAA SILMÄÄ. HÄNEN HENKÄYKSENSÄ ANTOI ELÄMÄN SEITSEMÄLLE. SE ANTOI ELÄMÄN ENSIMMÄISELLE.

2. MAA SANOI: "LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA, TALONI ON TYHJÄ.... LÄHETÄ POIKASI KANSOITTAMAAN TÄTÄ PYÖRÄÄ. SINÄ OLET LÄHETTÄNYT SEITSEMÄN POIKAASI VIISAUDEN HERRAN LUO. SEITSEMÄN KERTAA HÄN NÄKEE SINUT LÄHEMPÄNÄ ITSEÄÄN, SEITSEMÄN KERTAA ENEMMÄN HÄN TUNTEE SINUT. SINÄ OLET KIELTÄNYT PALVELIJOITASI, PIENIÄ RENKAITA, OTTAMASTA VALOASI JA LÄMPÖÄSI, KATKAISEMASTA RUNSAILTA ANTIMILTASI NIIDEN KULKUA. LÄHETÄ NYT SAMAT PALVELIJASI LUO!"

3. SANOI LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA: "MINÄ LÄHETÄN SINULLE TULEN, KUN TYÖSI ON ALKANUT. KOHOTA ÄÄNESI MUIHIN LOKIIN [LOKAS], KÄÄNNY ISÄSI, LOOTUKSEN HERRAN PUOLEEN ANOMAAN HÄNEN POIKIAAN.... SINUN KANSASI TULEE OLEMAAN ISIEN HALLITTAVANA. SINUN IHMISESI TULEVAT OLEMAAN KUOLEVAISIA. VIISAUDEN HERRAN IHMISET, VAAN EIVÄT SOMAN POJAT, OVAT KUOLEMATTOMIA. LAKKAA VALITTAMASTA. SEITSEMÄN NAHKAASI ON VIELÄ PÄÄLLÄSI.... SINÄ ET OLE VALMIS. SINUN IHMISESI EIVÄT OLE VALMIITA."

4. SUURTEN TUSKIEN JÄLKEEN HÄN HEITTI POIS VANHAT KOLME JA PUKI YLLEEN SEITSEMÄN UUTTA NAHKAANSA JA OLI NYT ENSIMMÄISESSÄ.

II

5. PYÖRÄ PYÖRI VIELÄ KOLMESATAA MILJOONAA. SE RAKENSI RÛPIA: PEHMEITÄ KIVIÄ JOTKA KOVENIVAT, KOVIA KASVEJA JOTKA PEHMENIVÄT. NÄKYVIÄ NÄKYMÄTTÖMISTÄ, HYÖNTEISIÄ JA PIKKU ELIÖITÄ. ÄITI PUDISTI NE SELÄSTÄÄN HETI KUN NE LEIVISIVÄT HÄNEN YLLEEN.... [e16] KOLMENSADAN MILJOONAN VUODEN JÄLKEEN

¹ Tässä esitetään vain 49 slockaa useasta sadasta säkeistöstä. Jokaista säettä ei ole käännetty *sanatarkasti*. Joskus käytetään selvyuden ja ymmärrettävyyden vuoksi kiertoilmaisua, jos sananmukaista käännöstä olisi aivan mahdotonta ymmärtää.

HÄN KÄÄNTYI YMPÄRI. HÄN MAKASI SELÄLLÄÄN, KYLJELLÄÄN... HÄN EI TAHTONUT KUTSUA TAIVAAN POIKIA, HÄN EI TAHTONUT KUTSUA VIISAUDEN POIKIA. HÄN LOI OMASTA POVESTAAN. HÄN KEHITTI VESI-IHMISIÄ, KAUISTUTTAVIA JA PAHOJA.

6. VESI-IHMISET, KAUISTUTTAVAT JA PAHAT, HÄN ITSE LOI MUIDEN JÄTTEISTÄ. ENSIMMÄISENSÄ, TOISENSA JA KOLMANTENSA KUONASTA JA LIMASTA HÄN MUODOSTI NE. DHYÄNIT TULIVAT JA KATSOIVAT – DHYÄNIT KIRKKAASTA ISÄÄIDISTÄ, VALKOISISTA PIIREISTÄ HE TULIVAT, KUOLEMATTOMIEN KUOLEVAISTEN ASUNNOISTA.

7. HE OLIVAT TYYTYMÄTTÖMIÄ. "MEIDÄN LIHAMME EI OLE SIELLÄ. EI MITÄÄN SOPIVIA RÛPIA VELJILLEMME VIIDENNESTÄ. EI MITÄÄN ASUNTOJA ELÄMILLE. PUHTAITA VESIÄ EIKÄ SAMEITA ON HEIDÄN JUOTAVA. KUIVATKAAMME NE."

8. LIEKIT TULIVAT. TULET KIPINÖINEEN, YÖTULET JA PÄIVÄTULET. NE KUIVATIVAT SAMEAT TUMMAT VEDET. KUUMUDELLEEN NE TUKAHDUTTIVAT NE. LHAT KORKEUDESTA, LHAMAYINIT ALHAALTA TULIVAT. HE TUHOSIVAT MUODOT JOTKA OLIVAT KAKSI- JA NELIKASVOISIA. HE TAISTELIVAT VUOHI-IHMISIÄ JA KOIRAPÄISIÄ JA KALARUUMIISIA IHMISIÄ VASTAAN.

9. ÄITIVESI, SUURI MERI, ITKI. SE NOUSI, SE KATOSI KUUHUN, JOKA OLI SEN NOSTANUT, JOKA OLI SEN SYNNYTTÄNYT.

10. KUN NE OLI HÄVITETTY, ÄITI MAA PYSYI PALJAANA. SE PYYSI TULLA KUIVATETUKSI.

III

11. HERROJEN HERRA TULI. ÄIDIN RUUMIISTA HÄN EROTTI VEDET, JA TÄMÄ OLI TAIVAS YLHÄÄLLÄ, ENSIMMÄINEN TAIVAS.

12. SUURET CHOHANIT KUTSUIVAT KUUN HERROJA ILMAMAISINE RUUMIINEEN:"SYNNYTTÄKÄÄ IHMISIÄ, OMANLUONTOISIANNE. ANTAKAA MUODOT HEIDÄN SISÄÄNSÄ. ÄITI RAKENTAA ULKOPUOLELLE PEITTEITÄ. MIES-NAISIA HE TULEVAT OLEMAAN. LIEKIN HERROJA MYÖS...."

13. HE LÄHTIVÄT KUKIN MÄÄRÄTTYYN MAAHANSI. SEITSEMÄN HEITÄ OLI, KUKIN OMAAN OSAANSA. LIEKIN HERRAT JÄIVÄT JÄLKEEN. HE EIVÄT TAHTONEET LÄHTEÄ, HE EIVÄT TAHTONEET LUODA.

IV

[e17] 14. SEITSEMÄN SUURTA JOUKKOA, "TAHDOSTA SYNTYNEET HERRAT", EROTTIVAT ELÄHDYTTÄVÄN HENGEN AVULLA ITSESTÄÄN IHMISIÄ, KUKIN OMASSA VYÖHYKKEESSÄÄN.

15. SEITSEMÄN KERTAA SEITSEMÄN TULEVIEN IHMISTEN VARJOA SYNTYI, KUKIN OMAA VÄRIÄÄN JA LAATUAAN. KUKIN ISÄÄNSÄ HUONOMPI. ISÄT, NUO LUUTTOMAT, EIVÄT VOINEET ANTAA ELÄMÄÄ SELKÄRANKAISILLE OLENNOILLE. HEIDÄN JÄLKELÄISENSÄ OLIVAT BHŪTOJA, JOILLA EI OLLUT MUOTOA EIKÄ MIELTÄ. SEN VUOKSI HEITÄ KUTSUTAAN CHHĀYĀ-RODUKSI.

16. KUINKA MĀNUSHYAT SYNTYVÄT? MIELELLÄ VARUSTETUT MANUT, KUINKA NE MUODOSTUVAT? ISÄT KUTSUIVAT AVUKSEEN OMAN TULENSA, JOKA ON MAAN SISÄLLÄ PALAVA TULI. MAAN HENKI KUTSUI AVUKSEEN AURINKOTULEN. NÄMÄ KOLME AIKAANSAIVAT YHTEISPONNISTUKSIN HYVÄN RŪPAN. SE OSASI SEISTÄ, KÄVELLÄ, JUOSTA, MAATA TAI LENTÄÄ. KUITENKIN SE OLI YHÄ VAIN CHHĀYĀ, JÄRJETÖN VARJO....

17. HENKÄYS KAIPASI MUOTOA, ISÄT ANTOIVAT SEN. HENKÄYS KAIPASI KARKEAA RUUMISTA, MAA MUOVAILI SEN. HENKÄYS KAIPASI ELONHENKEÄ, AURINKOLHAT PUHALSIVAT SEN MUOTOON. HENKÄYS KAIPASI RUUMIINSA KUVASTINTA. "ME ANNAMME SILLE OMAMME!" – SANOIVAT DHYĀNIT. HENKÄYS KAIPASI HIMOJEN VÄLINETTÄ. "SILLÄ ON SE", SANOI VESIEN KUIVATTAJA. MUTTA HENKÄYS KAIPAA JÄRKEÄ KÄSITTÄÄKSEEN KAIKKEUTTA. "ME EMME VOI ANTAA SITÄ", SANOIVAT ISÄT. "MINULLA EI OLE KOSKAAN OLLUT SITÄ", SANOI MAAN HENKI. "MUOTO PALAISI LOPPUUN, JOS MINÄ ANTAISIN SILLE OMANI", SANOI SUURI TULI.... IHMINEN JÄI TYHJÄKSI JÄRJETTÖMÄKSI BHŪTAKSI.... NÄIN OVAT LUUTTOMAT ANTANEET ELÄMÄN NIILLE, JOISTA TULI LUURAKENTEISIA IHMISIÄ KOLMANNESSA.

V

18. ENSIMMÄISET OLIVAT JOOGAN POIKIA. HEIDÄN POIKANSA OLIVAT Keltaisen ISÄN JA Valkoisen ÄIDIN LAPSIA.

19. TOINEN ROTU OLI SILMIKOIMISEN JA **[e18]** LAAJENEMISEN TUOTE, SUKUPUOLETON SUVUTTOMASTA.¹ NÄIN SYNTYI, OI LANOO, TOINEN ROTU.

20. HEIDÄN ISÄNSÄ OLIVAT ITSESYNTYISIÄ. ITSESYNTYISET OLIVAT CHHĀYOJA

HERROJEN, ISIEN, HÄMÄRÄN POIKIEN LOISTAVISTA RUUMIISTA.

21. KUN ROTU VANHENI, VANHAT VEDET SEKAANTUIVAT RAIKKAAMPIIN. KUN SEN PISARAT TULIVAT SAMEIKSI, NE KATOSIVAT UUTEEN VIRTAAN, KUUMAAN ELÄMÄNVIRTAAN. ENSIMMÄISEN ULOMMASTA TULI TOISEN SISEMPI. VANHA SIIPI TULI UUDEKSI VARJOKSI JA SIIVEN VARJOKSI.

VI

22. SITTEN TOINEN KEHITTI MUNASTA SYNTYNEEN, KOLMANNEN. HIKI KASVOI, SEN PISARAT KASVOIVAT JA PISARAT TULIVAT KOVIKSI JA PYÖREIKSI. AURINKO LÄMMITTI SITÄ. KUU VILENSI JA MUOVAILI SITÄ. TUULI ELÄTTI SITÄ SEN KYPSYMISEEN ASTI. VALKOINEN JOUTSEN TÄHTITAIVAALTA VARJOSTI SUURTA PISARAA. TULEVAN RODUN MUNA, MYÖHEMMÄN KOLMANNEN IHMISJOUTSEN. ENSIN MIENNAINEN, SITTEN MIES JA NAINEN.

23. ITSESYNTYISET OLIVAT CHHÄYOJA, VARJOJA HÄMÄRÄN POIKIEN RUUMIISTA.

VII

24. VIISAUDEN POJAT, YÖN POJAT, VALMIINA JÄLLEENSYNTYMÄÄN, TULIVAT ALAS. HE NÄKIVÄT ENSIMMÄISEN KOLMANNEN KURJAT MUODOT. "ME VOIMME VALITA", HERRAT SANOIVAT, "MEILLÄ ON VIISAUS." JOTKUT ASTUIVAT CHHÄYOHIN. JOTKUT HEIJASTIVAT KIPINÄN. JOTKUT LYKKÄSIVÄT NELJÄNTEEN. OMASTA RÖPASTAAN HE TÄYTTIVÄT KÄMAN. NE JOTKA ASTUIVAT SISÄÄN TULIVAT ARHATEIKSI. NE JOTKA SAIVAT VAIN KIPINÄN JÄIVÄT ILMAN TIETOA. KIPINÄ PALOI HEIKOSTI. KOLMANNET JÄIVÄT ÄLYTTÖMIKSI. HEIDÄN JIVANSA EIVÄT OLLEET [e19] VALMIITA. NÄMÄ ASETETTIIN ERIKSEEN SEITSEMÄN JOUKKON. HEISTÄ TULI KAPEAPÄISIÄ. KOLMANNET OLIVAT VALMIITA. "NIISSÄ ME TULEMME ASUMAAN", SANOIVAT LIEKIN HERRAT.

25. KUINKA MÄNASAT, VIISAUDEN POJAT TOIMIVAT? HE HYLKÄSIVÄT ITSESYNTYISET. NE EIVÄT OLE AIVAN VALMIITA. HE HYLKÄSIVÄT HIESTÄ SYNTYNEET. NE EIVÄT OLE VIELÄ VALMIITA. HE EIVÄT TAHTONEET ASTUA ENSIMMÄISIIN MUNASTA SYNTYNEISIIN.

26. KUN HIESTÄ SYNTYNEET SAIVAT AIKAAN MUNASTA SYNTYNEET, KAKSINKERTAISET, MAHTAVAT, VOIMAKKAAT SELKÄRANKAISET, NIIN VIISAUDEN HERRAT

¹ Ainoastaan lauseen idea ja henki on tässä toistettu, koska sanallinen käännös ilmaisisi hyvin vähän lukijalle.

SANOIVAT: "NYT ME LUOMME."

27. KOLMANNESTA RODUSTA TULI VIISAUDEN HERROJEN VÂHANA. SE LOI "TAHDON JA JOOGAN POIKIA", KRIYÂŠAKTIN AVULLA SE LOI HEIDÄT, PYHÄT ISÄT, ARHATIEN KANTAISÄT.

VIII

28. HIKIPISAROISTA, AINESTEN JÄTTEISTÄ, EDELLISEN PYÖRÄN IHMISTEN JA ELÄINTEN KUOLLEISTA RUUMIISTA JA VANHASTA TOMUSTA MUODOSTUIVAT ENSIMMÄISET ELÄIMET.

29. SELKÄRANKAISIA ELÄIMIÄ, SYVYYDEN LOHIKÄÄRMEITÄ JA LENTÄVIÄ SARPOJA [SARPAS] TULI RYÖMIVIEN OLENTOJEN LISÄKSI. MAAN MATELEVAT SAIVAT SIIPIÄ. VESIEN PITKÄNISKAISISTA TULI ILMAN LINTUJEN EDELTÄJIÄ.

30. KOLMANNEN RODUN AIKANA LUUTTOMAT ELÄIMET KASVOIVAT JA MUUTUIVAT. NIISTÄ TULI SELKÄRANKAISIA ELÄIMIÄ, MYÖS NIIDEN CHHÂYÂT TULIVAT KIINTEIKSI.

31. ELÄIMET EROTTAUTUIVAT ENSIN. NE ALKOIVAT SIITTÄÄ JA SYNNYTTÄÄ. KAKSINKERTAINEN IHMINEN EROTTAUTUI MYÖS. HÄN SANOI: "TEHKÄÄMME NIIN KUIN NE: YHTYKÄÄMME JA TEHKÄÄMME OLENTOJA." HE TEKIVÄT.

32. JA NE JOILLA EI OLLUT KIPINÄÄ OTTIVAT LUOKSEEN VALTAVAN SUURIA NAARASELÄIMIÄ. HE SIITTIVÄT NIISTÄ MYKKIÄ ROTUJA. MYKKIÄ HE OLIVAT ITSEKIN. MUTTA HEIDÄN KIELENSÄ OLIVAT SITOMATTOMAT. HEIDÄN JÄLKELEISTENSÄ KIELET JÄIVÄT ÄÄNETTÖMIKSI. HIRVIÖITÄ HE SYNNYTTIVÄT. KÖYRYISTEN, PUNAKARVAISTEN HIRVIÖIDEN RODUN JOKA KULKI NELJÄLLÄ JALALLA. MYKÄN RODUN, JOKA JÄTTI HÄPEÄN KERTOMATTA.

[e20]

IX

33. NÄHDESSÄÄN TÄMÄN NE LHAT, JOTKA EIVÄT OLLEET MUODOSTANEET IHMISIÄ, ITKIVÄT SANOEN:

34. "AMÂNASAT OVAT SAASTUTTANEET TULEVAT ASUNTOMME. TÄMÄ ON KARMAA. ASUKAAMME MUISSA. OPETTAKAAMME NIITÄ PAREMMIN, ETTEI VIELÄ PAHEMMIN KÄVISI." HE TEKIVÄT....

35. SILLOIN KAIKKI IHMISET SAIVAT MANAKSEN. HE NÄKIVÄT ÄLYTTÖMIEN SYNIN.

36. NELJÄS ROTU KEHITTI PUHEKYVYN.

37. YKSI TULI KAHDEKSI. MYÖS KAIKKI NE ELÄVÄT JA RYÖMIVÄT OLIOT, JOTKA OLIVAT VIELÄ YHTENÄ, JÄTTILÄISKALA, LINNUT JA KUORIPÄISET KÄÄRMEET.

X

38. SITEN KAKSITTAIN, SEITSEMÄLLÄ VYÖHYKKEELLÄ, KOLMAS ROTU SYNNYTTI NELJÄNNEN. JUMALISTA TULI EI-JUMALIA. SURASTA TULI A-SURA.

39. ENSIMMÄINEN KULLAKIN VYÖHYKKEELLÄ OLII KUUN VÄRINEN, TOINEN KULLANKELTAINEN, KOLMAS PUNAINEN, NELJÄS RUSKEA, JOKA TULI MUSTAKSI SYN- NISTÄ. ENSIMMÄISET SEITSEMÄN IHMISTAINTA OLIVAT KAIKKI SAMAA IHONVÄRIÄ. SEURAAVAT SEITSEMÄN ALKOIVAT SEKAANTUA.

40. SITTEEN KOLMAS JA NELJÄS PAISUIVAT YLPEYDESTÄ. ”ME OLEMME KUNIN- KAITA, ME OLEMME JUMALIA.”

41. HE OTTIVAT VAIMOJA, KAUNIITA KATSELLA, VAIMOJA ÄLYTTÖMISTÄ, KA- PEAPÄISISTÄ. HE SYNNYTTIVÄT HIRVIÖITÄ, PAHOJA DEMONEJA, MIES- JA NAISPUO- LISIA, MYÖS VÄHÄ-ÄLYISIÄ KHADO (DĀKINĪ).

42. HE RAKENSIVAT TEMPPELEITÄ IHMISRUUMILLE. MIEHISTÄ JA NAISELLISTA HE PALVOIVAT. SILLOIN KOLMAS SILMÄ EI ENÄÄ TOIMINUT.

XI

43. HE RAKENSIVAT VALTAVAN SUURIA KAUPUNKEJA. HARVINAISISTA MAAME- TALLEISTA JA METALLEISTA HE RAKENSIVAT JA TULIEN SYLKEMISTÄ, VUORTEN VALKEASTA KIVESTÄ [e21] JA MUSTASTA KIVESTÄ HE LEIKKASIVAT OMIA KUVIAAN, KOKOAAAN JA NÄKÖÄÄN, JA PALVOIVAT NIITÄ.

44. HE RAKENSIVAT SUURIA KUVIA YHDEKSÄN YATIA KORKEITA, OMAN RUU- MIINSA KOKOISIA. SISÄISET TULET OLIVAT HÄVITTÄNEET HEIDÄN ISIENSÄ MAAN. VESI UHKASI NELJÄTTÄ.

45. ENSIMMÄISET SUURET VEDET TULIVAT. NE NIELIVÄT SEITSEMÄN SUURTA SAARTA.

46. KAIKKI PYHÄT PELASTUIVAT, EPÄPYHÄT HÄVISIVÄT. HEIDÄN MUKANAAN USEIMMAT SUURISTA ELÄIMISTÄ, MAAN HIESTÄ SYNTYNEET.

XII

47. HARVOJA JÄI JÄLJELLE. MUUTAMIA KELTASIA, MUUTAMIA RUSKEITA JA MUS- TIA JA MUUTAMIA PUNASIA JÄI. KUUN VÄRISET KATOSIVAT AINIAAKSI.

48. PYHÄSTÄ RUNGOSTA SYNTYNYT VIIDES JÄI JÄLJELLE. ENSIMMÄISET JU- MALALLISET KUNINKAAT HALLITSIVAT SITÄ.

49.JOTKA LASKEUTUIVAT JÄLLEEN, JOTKA TEKIVÄT RAUHAN VIIDEN- NEN KANSSA, JOTKA OPETTIVAT JA NEUVOIVAT SITÄ.....

[e22]

I SÄKEISTÖ¹

TAJUAVAN ELÄMÄN ALKEET

-
- (1) Maan LHA eli henki. (2) Maa kutsuu auringon avuksi.
 (3) Mitä aurinko vastaa. (4) Maan muuttuminen.
-

1. SE LHA (a), JOKA PYÖRITTÄÄ NELJÄTTÄ (*palloa eli maapalloamme*), ON SEITSEMÄN (*planeettahengen*) LHA(IDE)N PALVELIJA (b), NIIDEN JOTKA VAUNUJAHAN AJAEN KIERTÄVÄT HERRAANSA, [MAAILMAMME] AINOAA SILMÄÄ (*loka-chakshuh*). HÄNEN HENKÄYKSENSÄ ANTOI ELÄMÄN SEITSEMÄLLE (*antaa valon planeetoille*) (c). SE ANTOI VALON ENSIMMÄISELLE. ”NE OVAT KAIKKI VIISAUDEN LOHIKÄÄRMEITÄ”, lisää kommentaari (d).

(a) Lha on Himalajan takaisilla seuduilla käytetty ikivanha sana, joka merkitsee ”henkeä”, mitä tahansa taivaallista tai yli-inhimillistä olentoa, ja se kattaa taivaallisten hierarkioiden koko sarjan arkkienkelistä eli dhyänista aina pimeyden enkeliin eli maiseen henkeen asti.

(b) Tämä ilmaus osoittaa selvällä kielellä, että neljäntenä ketjussa olevan maapallomme vartijahenki alistuu seitsemän planeettahaltijan eli -hengen päähengelle (eli jumalalle). Kuten jo selitettiin, muinaiskansoilla oli jumalien ”kuorossa” seitsemän korkeinta mysteerijumalaa, joiden johtaja *eksoteerisesti* oli näkyvä aurinko eli kahdeksas ja *esoteerisesti toinen logos*, demiurgi. Nuo seitsemän (joista on nyt kristinuskossa tullut ”Herran seitsemän silmää”) olivat seitsemän *pääplaneetan* hallitsijoita, mutta näitä ei [e23] laskettu sen lukumäärän mukaan, jonka myöhemmin olivat keksineet kansat, jotka olivat unohtaneet todelliset *mysterit* tai tunsivat ne puutteelli-

¹ Kaikki säkeistöjä ja kommentaareja koskevat tekstin käännöselitykset ovat tämän kirjoittajan tekemät. Paikoin ne voivat olla epätäydellisiä ja jopa puutteellisia hindulaisesta näkökulmasta, mutta siinä merkityksessä, joka niille annetaan Himalajan takaisessa esoterismissa, ne ovat oikeita. Joka tapauksessa kirjoittaja ottaa kaiken syyn itselleen. Koska hän ei ole koskaan vaatinut itselleen henkilökohtaista erehtymättömyyttä, kaikki se, mikä julkaistaan hänen kirjoittamanaan, voi sisältää paljon toivomisen varaa, varsinkin niissä vaikeatajuisissa kohdissa, joissa tulee kysymykseen liian syvällinen metafysiikka. Mutta opetus esitetään sellaisena kuin se on ymmärretty, ja koska jokaiseen symboliin ja allegoriaan on seitsemän tulkintatapaa, niin jokin merkitys, joka ei ehkä sovellu sanokaamme psykologisesta tai astronomisesta näkökulmasta katsottuna, saattaa kuitenkin olla aivan oikea fyysiseltä tai metafysiseltä kannalta katsottuna.

sesti. Alkuperäiseen lukuun ei näet kuulunut aurinko, kuu eikä maapallo. Aurinko oli eksoteerisesti kahdentoista suuren jumalan eli eläinratamerkin johtaja, ja esoteerisesti Messiah, Khristos (Suuren henkäyksen eli YHDEN *voitelema*), niiden kahdentoista alaisensa voiman ympäröimä, jotka puolestaan olivat planeettojen seitsemästä ”mysteerijumalasta” jonkin alaisia.

”Seitsemän korkeampaa saavat seitsemän Lha’ta luomaan maailman”, sanoo muuan kommentaari. Tämä tarkoittaa, että maapallomme – jättääksemme muut käsittelemättä – oli maisten henkien *luoma* eli muovavilema hallitsijoiden ollessa vain valvojia. Tämä on sen ensimmäinen siemen, mistä kasvoi myöhemmin astrologian ja astrolatrian [tähtienpalvonnan] puu. Korkeammat olivat *kosmokraattoreita*, aurinkokuntamme kokoonpanijoita. Tämä on ilmaistu kaikissa muinaisissa kosmogonioissa, kuten esim. Hermeksen, kaldealaisten, arjalaisten, egyptiläisten ja jopa juutalaisten maailmansyntyopeissa. Taivaan vyö, eläinradan merkit (*pyhät eläimet*) ovat yhtä hyvin *B’nai ha-Elohim* (jumalien eli elohimien poikia) kuin maan henget, mutta ne ovat näitä aikaisempia. Soma ja Sin, Isis ja Diana, kaikki ovat kuujumalia tai -jumalattaria. Niitä kutsutaan maapallomme isiksi ja äideiksi, ja maapallo on niiden alainen. Mutta näitä vuorostaan hallitsevat niiden ”isät” ja ”äidit” – viimeksi mainittujen ollessa vaihdettavissa eri kansojen keskuudessa – jumalat ja niiden planeetat, kuten Jupiter, Saturnus, Bel, Brihaspati jne.

(c) ”Hänen henkäyksensä antoi elämän seitsemälle” viittaa yhtä paljon aurinkoon, joka antaa elämän planeetoille, kuin ”Korkeimpaan” *henkiseen aurinkoon*, joka antaa elämän koko Kosmokselle. Ne astronomiset ja astrologiset avaimet, jotka avaavat teogonian mysteereihin johtavan portin, voidaan löytää vasta myöhemmistä säkeistöihin liittyvistä sanastoista.

Muinaisten aikakirjojen tuhoa ennustavissa *šlokissa* kieli on yhtä vertauskuvallista, joskin vähemmän myyttistä kuin *purânoissa*. Ilman adeptien sukupolvien laatimien myöhempien *kommentaarien* apua niiden merkitystä olisi mahdotonta ymmärtää. Ikivanhoissa kosmogonioissa ovat näkyvät ja näkymättömät maailmat yhden ja saman ketjun kaksinkertaisia yhdysosia. Niin kuin näkymätön *logos* seitsemine hierarkioineen (joita jokaista edustaa eli personoi sen pääenkeli eli ohjaaja) muodostaa yhden VOIMAN, sisäisen ja näkymättömän, samoin muotojen maailmassa aurinko ja seitsemän pääplaneettaa muodostavat näkyvän ja toimivan potenssin. Viimeksi mainittu ”hierarkia” on niin sanoaksemme näkymättömien ja aina – paitsi alimmissa asteissaan – subjektiivisten enkeleiden näkyvä ja objektiivinen *logos*.

Jos nyt menemme hiukan edemmäksi saadaksemme hyvän kuvan, niin jokaisen Rodun [e24] sanotaan kehityskaudellaan syntyvän jonkun planeetan suoranaisen vaikutuksen alaisena. Ensimmäinen Rotu sai elonhenkäyksensä auringolta, kuten myöhemmin näemme. Sen sijaan kolmannen Rodun – niiden jotka lankesivat synnyttämiseen eli jotka tulivat androgyyneistä erillisiksi olennoiksi, toiset miehiksi ja toiset naisiksi – sanotaan olevan Venuksen, ”*tuon pikkuauringon*, johon auringonkehrä varastoi valonsa”,

suoranaisen vaikutuksen alaisena.

I osan säkeistöjen yhteenveto esittää, miten jumalien ja ihmisten synty¹ tapahtuu tuossa yhdessä ja samassa pisteessä ja pisteestä, joka on yksi ainoa universaali, muuttumaton, ikuinen ja absoluuttinen YKSEYS. Olemme nähneet sen tulevan ensimmäisessä ilmenneessä olemuspuoleltaan: (1) objektiivisuuden ja fysiikan piirissä alkuaikaiseksi periaiteeksi ja voimaksi (keskipakoiseksi ja keskihakaiseksi, positiiviseksi ja negatiiviseksi, miehiseksi ja naiselliseksi jne.); (2) metafysiikan maailmassa UNIVERSUMIN HENGEKSI eli kosmiseksi ideoinniksi, jota jotkut sanovat LOGOKSEKSI.

Tämä LOGOS on pythagoralaisen kolmion huippu. Kun kolmio on täydellinen, siitä tulee tetraktys eli kolmio neliössä, ja ilmenneessä kosmoksessa se on nelikirjaimisen *tetragrammatonin* ja ilmenemättömässä Kosmoksessa – sen *noumenonissa* – sen kolminkertaisen juurisäteen kaksinaisen symboli.

Metafyysisemmin tulkittuna tässä esitetty jaotus kosmisista alkuperusteista on tehty enemmän käytännöllistä ymmärtämistä varten kuin ehdontaa filosofista tarkkuutta ajatellen. Suuren manvantaran alussa Parabrahman ilmenee mûlaprakritina ja sitten logoksena. Tämä logos on sama kuin länsimaisten panteistien ”tiedoton maailmanjärki” jne. Se on ilmenneen olemassaolon subjektipuolen perusta ja on yksilöllisen tajunnan kaikkien ilmennysten lähde. Mûlaprakriti eli alkuaikainen kosminen periaite on olioiden objektipuolen – kaiken objektiivisen kehityksen ja maailmansynnyn – perusta. Voima ei siis lähde alkuaikaisen periaiteen myötä parabrahmanisesta uinuvasta tilasta. Voima on *logoksen ylitietoisen ajatuksen muuttumisen energiaksi*: se on niin sanoaksemme valettu logoksen objektiivisuuteen siitä mahdollisesta uinuvasta tilasta, joka sillä on Ainoan Todellisuuden helmassa. Tästä johtuvat aineen ihmeelliset lait. Tästä johtuu ”alkuleima”, jota piispa F. Temple turhaan yritti pohtia. Voima ei siis ole *samanaikainen kuin mûlaprakritin ensimmäinen objektiivisuuteen astuminen*. Kuitenkin, koska mûlaprakriti ilman voimaa on ehdottomasti ja välttämättä toimeton – *pelkkä abstraktio* – on tarpeetonta kutoa liian heikkoa hämähäkinverkkoa [e25] kosmisten alkuperusteiden peräkkäisyydestä. Voima *seuraa* mûlaprakritia, mutta *ilman* voimaa mûlaprakriti on kaikkia käytännön tarkoituksia varten olematon.²

”Taivaallinen ihminen” (tetragrammaton), joka on Protogonos, Tikkun, passiivisesta jumaluudesta lähtenyt esikoinen ja tuon jumaluuden varjon

¹ Tri A. Wilderin oppineen määritelmän mukaan Genesis, γένεσις, ei ole synnyttäminen vaan ”tuleminen ikuisuudesta kosmukseen ja aikaan”, ”tuleminen olemisesta [esse] olemassaoloon [existere] eli ”OLE-VAISESTA [BE-NESS] ’olennoksi’ [being]” – niin kuin teosofi sanoisi.

² Saadaksenne selvemmän käsityksen alkuperistä, niin kuin ne esiintyvät *Bhagavad-Gîtân* esoterismissa, katsokaa siitä julkaistuja [T. Subba Row’n] muistiinpanoja helmi-, maalisi- ja kesäkuun 1887 *The Theosophistissa*, vol. VIII.

ensimmäinen ilmennys, on se universaali muoto ja aate, joka synnyttää ilmenneen logoksen, adam kadmonin eli sen mikä on kabbalan mukaan *itse maailmankaikkeuden* nelikirjaiminen symboli ja jota myös kutsutaan *toiseksi logokseksi*. Toinen logos lähtee ensimmäisestä ja kehittää kolmannen kolmion (ks. sefirotista puuta), ja tästä viimeksi mainitusta (enkeliä alemmasta joukosta) syntyvät IHMISET. Tätä kolmatta puolta tulemme käsittelemään tässä osassa.

Lukijan on pidettävä mielessään, että LOGOKSEN ja *demiurgin* välillä on suuri ero, sillä toinen on *henki* ja toinen *sielu*, eli niin kuin tri Wilder sanoo: ”*Dianoia* ja *logos* merkitsevät samaa, mutta *nous* on ylempi ja läheisesti sukua τὸ ἀγαθόν [to agathonille], toisen tarkoittaessa korkeampaa ymmärtämistä, toisen käsittämistä – toinen on järjen (*nous*) ja toinen mielen (*frên*) toimintaa.”

Sitä paitsi ihmistä pidettiin useissa järjestelmissä *kolmantena logoksena*. Logos-sanan (puhe eli sana – *verbum*) esoteerinen merkitys on salatun ajatuksen tuominen objektiiviseen ilmaisumuotoon ikään kuin valokuvana. *Logos* on peili, joka heijastaa JUMALALLISTA TAJUNTAA, ja maailmankaikkeus on logoksen peili, vaikka logos on samalla tuon maailmankaikkeuden *esse*, oleminen. Niin kuin *logos* heijastaa *kaikkea* pleroman universumissa, niin ihmiseen heijastuu kaikki, mitä hän näkee ja löytää *omassa* maailmassaan, maan päällä. Se on sama kuin kabbalan kolme päättä – ”*unum intra alterum, et alterum super alterum*”.¹ ”Jokaisella universumilla (maailmalla tai planeetalla) on oma logoksensa”, sanoo Oppi. Egyptiläiset kutsuivat aina aurinkoa ”Osiriksen silmäksi” ja se oli itse *logos*, esikoinen eli maailmalle paljastettu valo, ”joka on Salatun tajunta ja jumalallinen järki”. Ainoastaan tämän valon seitsenkertaisen säteen kautta voimme tulla tuntemaan logoksen demiurgin avulla, jolloin jälkimmäistä pidetään meidän planeettamme ja kaiken sille kuuluvan *luojana* ja edellistä tuon ”luojan” ohjaavana voimana, joka on yhtä aikaa hyvä ja paha, hyvän alkuperä ja pahan alkuperä. Tämä ”luoja” itsessään ei ole hyvä eikä paha, mutta sen erilaistuneet olemuspuolet luonnossa saavat sen omaksumaan jommankumman luonteen. Kautta avaruuden levinneiden näkymättömien ja tuntemattomien universumien kanssa ei kellään aurinkojumalista ole mitään tekemistä. Tämä aate on ilmaistu hyvin selvästi ”Hermeksen kirjoissa” ja kaikissa muinaisissa kansantarustoissa. Sitä symboloi tavallisesti lohikäärme ja käärme – hyvän lohikäärme ja pahan käärme, joita maan päällä edustavat [e26] oikean ja vasemman käden magia. Suomalaisten eepissä runoelmassa *Kalevalassa*² kerrotaan pahan käärmeen synty: se muodostuu Syöjättären syljettä, ja pahan edustaja Hiisi antaa sille elävän sielun. Kuvataan kamppailua kahden olennon välillä: ”madon mustan maanalaisen” (käärmeen eli noi-

¹ Zohar, *Idra Zuta*, sec. VII. [Toinen toisen sisäpuolella ja toinen toistaan ylempänä.]

² J. W. Alden, New York, 1888.

dan) ja Ahdin, lohikäärmeen; tietäjä Lemminkäisen. Viimeksi mainittu on yksi Ilmattaren seitsemästä pojasta, ja Ilmatar on se neitseellinen ”ilman impi”, joka ”laskeusi lainehille” ennen luomista, ts. henki, joka muuttui aistielämän aineeksi. Seuraavissa säkeissä, jotka tri J.M. Crawford Cincinnatiasta on ihailtavan hyvin kääntänyt, on kokonainen maailma merkitystä ja salaista ajatusta. Sankari Lemminkäinen, tietäjä

Veti veitsen huotrastansa,
 Sillä aitoa sivalti,
 Katkoi aiakset kaheksi,
 Aian rautaisen avasi,
 Käänti *tarhan käärme-hisen*
 Viieltä vitsasväliltä,
Seitsemältä seipähältä;

 Ei sitä mato totellut

 Suin ylös suhahtelevi
 Pään varalle Lemminkäisen.

Siitä lieto Lemminkäinen
 Muisti *vanhoja sanoja,*
 Ennen eukon neuvomia,
 Äitinsä opettamia...¹

(d) Kiinassa Fohi'n (eli ”taivaallisen ihmisen”) ihmisiä kutsutaan kahdeksitoista *T'ien Huangiksi*, kahdeksitoista dhyänien eli enkelien hierarkiaksi, joilla on ihmisen kasvot ja lohikäärmeen ruumis. Lohikäärme edustaa tässä *jumalallista viisautta* eli henkeä.² Ja nämä luovat ihmisiä ruumiillis-

¹ *Kalevala*, 26:607–614; 672–680.

² Yhä uudelleen on esitetty, että käärme on viisauden ja okkulttisen tiedon symboli. ”Käärme on yhdistetty viisaudenjumalaan aina varhaisimmista ajoista, joista meillä on historiallista tietoa”, kirjoittaa Staniland Wake. ”Tämä eläin oli Thothin eli Tautin erityinen symboli.... ja kaikkien niiden jumalien, kuten esim. Hermeksen [?] ja Setin, jotka voidaan yhdistää häneen. Tämä pitää myös paikkansa alkuperäisen kaldealaisen kolminaisuuden kolmanteen jäsenen, Héa'an eli Hoa'an nähden. Sir Henry Rawlinsonin mukaan tämän jumalan kaikkein tärkeimmät nimitykset koskevat 'hänen toimiaan kaiken tiedon ja tieteen lähteenä'. Hän ei ole ainoastaan 'älykäs kala', vaan hänen nimeään voidaan myös pitää sekä 'elämää' että 'käärmettä' [vihittyä adeptia] merkitsevänä ja voidaan huomata, että 'häntä kuvaa suuri käärme, jolla on huomattava sija jumalien symbolien joukossa babylonialaisista hyväntekijöistä kertovissa mustissa kivissä'.” Asklepios, Serapis, Pluton, Esmun ja Knef ovat kaikki käärmeen ominaisuuksilla varustettuja jumaluuksia. Dupuis sanoo: ”Ne ovat *parantajia*, henkisen ja fyysisen terveyden antajia ja *valistuksen* suoja.” Kyykäärmettä kuvaava kruunu, *Thermuthis*, kuuluu Isikselle, elämän ja

tumalla [e27] seitsemään savimuotoon – maahan ja veteen – jotka ovat tehdyt näiden T'ien Huangien muotoon – kolmas allegoria.¹ Skandinaavisen *Eddan* kaksitoista AASAA tekevät samoin. Syyrian druusien salaisessa katekismuksessa – tarinassa, jota toistavat sanasta sanaan kaikkein vanhimmat heimot Eufratin tienoilla ja ympäristössä – ihmisten luoja olivat ”Jumalan pojat”, jotka laskeutuivat maan päälle ja koottuaan seitsemän *mandragoraa* elähdyttivät niiden juuret, joista sitten tuli ihmisiä.²

Kaikki nämä allegoriat viittaavat yhteen ja samaan alkuun – ihmisen kaksin- ja kolminkertaiseen luontoon: kaksinkertaiseen, koska ihminen on miehinen ja naisellinen, kolminkertaiseen, koska hän on *sisältä* henkistä ja psyykkistä olemusta ja ulkopuolelta aineellista tekoa.

parantamisen jumalattarelle. *Upanishadeissa* on kertomus *käärmeiden tieteestä* – toisin sanoen okkulttisesta tieteestä, eivätkä eksoteeristen buddhalaisten *nâgat* ole niitä ”tarunomaisia *olentoja*, käärmeiden luontoisia... jotka ovat ihmistä ylempiä ja joita pidetään Buddhan lain suojelijoina”, kuten Schlagintweit uskoo, vaan todellisia eläviä ihmisiä, jotkut korkeampia okkulttisen tiedon nojalla, ja *Buddhan lain suojelijoita*, koska *he tulkitsevat oikein hänen metafysisiä oppejaan*. Toiset taas ovat siveellisesti alempia, koska ovat *mustia* maagikkoja. Sen vuoksi on oikein ilmaista, että Buddhan ”sanotaan opettaneen [heille] filosofisempaa uskontojärjestelmää kuin hän opetti niille ihmisille, jotka eivät hänen esiintymisensä aikana olleet riittävän kehittyneitä ymmärtääkseen sitä”. (Schlagintweit, *Buddhism in Tibet*.)

¹ Vrt. *The Symbols of the Bonzes*.

² Mandragora on raamatun Raakelin ja Lean kertomuksessa mainittu *mandrake* [dudaim, lemменmarja, 1. Moos. 30:14]. Tämän kasvin juuret ovat pulleat, karvaiset ja alaspäin haarautuvat ja muistuttavat karkeasti ihmisen raajoja, vartaloa ja jopa päätä. Sen maagisia ja salaperäisiä ominaisuuksia on kuvattu taruissa ja näytelmissä, jotka ovat peräisin ikivanhoilta ajoilta. Lähtien Raakelistä ja Leasta, jotka tekivät niillä lemmenmarjoja, aina Shakespearaan asti, joka puhuu mandragoran *kirkkaisusta* –

”And shrieks like madrakes’ torn out of the earth
That living mortals, hearing them, run mad”

[*Romeo ja Julia*, IV näytös, kohtaus 3, 1, 47]

[”Ja kirkaisee kuin mandrakit maasta ylös kiskaistaessa, niin että elävät ihmiset sen kuullessaan tulevat hulluiksi”] – mandragora on aina ollut kaikkein *merkillisin* taikakasvi.

Näihin juuriin ei näy liittyvän mitään vartta, ainoastaan suuria lehtiä kasvaa juurien päästä niin kuin valtavan suuri hiuspehko. Ne eivät näytä suurestikaan ihmisiltä Espanjassa, Italiassa, Vähässä-Aasiassa tai Syyriassa, mutta Kreetan saarella ja Karamaniassa lähellä Adanan kaupunkia niillä on ihmeellisen ihmismäinen muoto ja niitä arvostetaan kovasti amuletteina. Naiset kantavat niitä myös taikaluna hedelmättömyyttä vastaan ja muihin tarkoituksiin. Ne ovat erittäin tehokkaita *mustassa magiassa*.

2. MAA SANOI: "LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA (*aurinko*), TALONI ON TYHJÄ...LÄHETÄ POIKASI KANSOITTAMAAN TÄTÄ PYÖRÄÄ (*maata*). SINÄ OLET LÄHETÄNYT SEITSEMÄN POIKAASI VIISAUDEN HERRAN LUO (a). SEITSEMÄN KERTAA HÄN NÄKEE SINUT LÄHEMPÄNÄ ITSEÄÄN, SEITSEMÄN KERTAA ENEMMÄN HÄN TUNTEE SINUT. SINÄ OLET KIELTÄNYT PALVELIJOITASI, PIENIÄ RENKAITA, KERÄÄMÄSTÄ VALOASI JA LÄMPÖÄSI, KATKAISEMASTA RUNSAILTA ANTIMILTASI NIIDEN KULKUA (b). LÄHETÄ NYT SAMAT PALVELIJASI LUOI!" (c)

(a) "Viisauden Herra on Merkurius eli *Budha*.

(b) Nykyajan kommentaari selittää näiden sanojen viittaavan siihen tuntuun astronomiseen tosiasiaan, että Merkurius saa seitsemän kertaa enemmän [e28] valoa ja lämpöä auringosta kuin maa, jopa enemmän kuin kaunis Venus, joka saa vain kaksi kertaa niin paljon kuin lankeaa mitättömälle maapallollemme. Tunsivatko muinaiset kansat tämän tosiasian, se voidaan päätellä rukouksesta, jonka "maan henki" tekstissämme lausuu auringolle.¹ Aurinko kuitenkin kieltäytyy kansoittamasta maata, koska tämä ei ollut vielä valmis vastaanottamaan elämää.

Merkurius astrologisena planeettana on vielä salaperäisempi ja mystisempi kuin Venus. Se on sama kuin mazdalaisten Mithra, henki eli Jumala, joka "asui auringon ja kuun välillä ja oli viisauden 'auringon' alituinen seuralainen". Pausanias osoittaa sillä olevan yhteinen alttari Jupiterin kanssa.² Sillä oli siivet, jotka ilmaisivat sen seuraavan aurinkoa radallaan, ja sitä kutsuttiin *Nuntiukseksi* [lähetiksi] ja *Aurinkosudeksi*, "*solaris luminis particeps*".³ Se oli sielujen opas ja kutsuja, "suuri tietäjä" ja hierofantti. Vergilius kuvaa, miten se ottaa "sauvansa kutsuakseen manalasta sinne heitettyjä sieluja" – *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco*.⁴ Se on kullavärinen Merkurius, χρυσοφάνης Ἑρμῆς, jota hierofantit kielsivät mainitsemasta nimeltä. Kreikkalaisessa tarustossa sitä symboloi yksi *koirista* (valppaus), jotka vartioivat taivaallista karjaa (salaista viisautta), tai Hermes Anubis tai edelleen Agathodaimon. Se on Argos, joka valvoo maata ja jota maa pitää itse aurinkona. Merkuriuksen välityksellä keisari Julianus rukoili salaista aurinkoa joka yö, sillä kuten Vossius sanoo:

¹ Kopernikus kirjoitti teoriansa "Taivaankappalten pyörimisestä" kuudennellatoista vuosisadalla, ja *Zoharissa*, vaikka se olisikin Moses de Leonin kokoama kolmannellatoista vuosisadalla, sanotaan näin:

"Tuon vanhan (eli muinaisaikaisen) Hammannunahin kirjasta opimme... että maapallo kiertyy itsensä ympäri ympyrän muodossa; että muutamat ovat huipulla, toiset alhaalla; että... maan päällä on sellaisia seutuja, jotka ovat valoisia samalla kun muut ovat pimeässä, ja jälkimmäisillä on päivä, kun edellisillä on yö; ja on maita joissa on alituinen päivä ja joissa ainakin yö kestää vain muutamia hetkiä." (*Zohar*, III, folio 10a, lainaus Myerin *Qabbalahissa*, s. 139.)

² *Periegesis tes Hellados* (*Kreikan kuvaus*), kirja V.

³ "Auringonvalosta osallinen." – Suom. toim.

⁴ [Silloin hän tarttuu sauvaansa ja kutsuu sillä sielut pois manalasta.] Ks. myös *Vendîdâdin* 21. fargardia taivaallisesta miliisistä.

Kaikki teologit väittävät, että *Mercurius ja aurinko ovat yhtä...* Se oli kaikkein kaunopuheisin ja viisain jumalista, mitä ei pidä ihmetellä, koska *Mercurius on niin lähellä Jumalan [auringon] viisautta ja Sanaa*, että se sekoitettiin kumpaankin.¹

Vossius lausuu tässä suuremman okkulttisen totuuden kuin hän aavistaakaan. Kreikkalaisten *Hermes-Sarameyas* liittyy läheisesti hindujen *Saramaan* ja *Sârameyaan*, jumalalliseen vartijaan, ”joka valvoo tähtien ja auringonsäteiden kultaista laumaa”.

Kommentaari puhuu selvemmin sanoin:

”Maapallo, jota sysää eteenpäin maan henki ja hänen kuusi apulaistaan, [e29] saa kaikki elinvoimansa, elämänsä ja voimansa seitsemän planeetaarisen dhyânin välityksellä auringon hengestä. Ne ovat hänelle valon- ja elämäntuojia.”

”Niin kuin jokainen maan seitsemästä alueesta, jokainen seitsemästä² esikoisesta (alkuperäisistä ihmisryhmistä) saa valonsa ja elämänsä omalta erikoiselta dhyâniltaan – henkisesti ja tuon dhyânin palatsilta [talolta, planeetalta] fyysisesti, niin myös seitsemän suurta Rotua syntyvät maan päällä. Ensimmäinen syntyy auringon alaisena; toinen Brihaspatin [Jupiterin] alaisena; kolmas Lohitângan [’tuliruumiisen’, Venuksen eli Śukran] alaisena; neljäs Soman [kuun, myös meidän maapallomme, neljännen pallon syntyessä kuun alaisena ja kuusta] ja Śanin, Saturnuksen, Krûra-lochanan [pahasilmäisen] ja Asitan [tumman] alaisena; viides Budhan [Merkuriuksen] alaisena.”

”Niin on myös ihmisen ja jokaisen ’ihmisen’ [jokaisen prinssiin] laita ihmisessä. Jokainen saa erikoisominaisuutensa alkuperäiseltä [planeettahengeltä], sen vuoksi jokainen ihminen on seitsikko [eli yhdistelmä prinssiipeistä, joilla kullakin on alkunsa tuon erityisen dhyânin ominaisuudessa]. Maan jokainen toimiva voima tulee sille yhdeltä sen seitsemästä Herrasta. Valo tulee Śukran [Venuksen] kautta, joka saa kolminkertaisen varaston ja antaa siitä kolmasosan maalle.³ Sen vuoksi näitä kahta sanotaan ”kaksois-

¹ Vossius, *De origine ac progressu idolatriae* (1668), kirja II, s. 373.

² ”Niin kuin ylhäällä niin myös alhaalla” on okkulttisen filosofian perusväittämä. Niin kuin Logos on seitsemänkertainen, ts. esiintyy kautta kosmoksen seitsemänä logoksena seitsemässä eri muodossa eli niin kuin bramiinit opettavat, ”jokainen näistä on keskushahmona yhdessä muinaisen viisaususkonnon seitsemästä päähaarasta”; ja niin kuin ne seitsemän prinssiippiä, jotka vastaavat seitsemää erilaista prajñân eli tajunnan tilaa, ovat yhteydessä seitsemään aineen tilaan ja seitsemään voiman muotoon, niin täytyy jaotuksen olla sama kaikessa, mikä koskee maata.

³ Tiede opettaa, että Venus saa auringosta kaksi kertaa niin paljon valoa ja lämpöä kuin maa. Siten tämän planeetan, joka on aamunkoiton ja iltahämärän edelläkävijä, loistavien kaikkien planeetoista, sanotaan antavan maalle kolmannen osan siitä valomäärästä, minkä se saa, ja pitävän itse kaksi kolmasosaa. Tällä on okkulttinen yhtä hyvin kuin astronominen merkitys.

sisariksi, mutta maan henki on Śukran 'Herran' alamainen. Viisaat miehemme kuvaavat näitä kahta palloa, toista kaksinkertaisen merkin [alkuperäisen svastikan, josta on poistettu sen neljä hakasta, eli ristin, +:n] yläpuolella, toista alapuolella.”¹

”Kaksinkertainen merkki” on, niin kuin jokainen okkultismin tutkija tietää, miehisen ja naisellisen periaatteen symboli luonnossa, positiivisen ja negatiivisen vertauskuva, sillä svastika eli ☸ on kaikkea tätä ja paljon enemmän. Koko muinaisaikana aina astronomian – jonka antoi neljännelle Rodulle muuan sen jumalallisen hallitsijasuvun kuninkaista – ja [e30] myös astrologian syntymästä lähtien kuvattiin Venusta astronomisissa tauluissa *pallona joka on ristin päällä*, ja maata *pallona joka on ristin alla*. Tämä merkitsee esoteerisesti, että maa on langennut synnyttämiseen eli tuottamaan jälkeläisiään sukupuolilyhteyden kautta. Mutta myöhemmät läntiset kansat ovat kyllä osanneet antaa siitä aivan toisenlaisen tulkinnan. Heidän mystikkonsa – joita opasti latinalaisen kirkon valo – selittivät sen merkitsevän, että meidän maamme ja kaikki siinä oleva on tullut pelastetuksi *ristin kautta*, kun taas Venus (muutoin sama kuin *Lucifer* eli Saatana) tallaa sitä. Venus on kaikista planeetoista salaisin, voimakkain ja mystisin, se planeetta, jonka vaikutus ja suhde maahan on kaikkein huomattavin. Eksoteerisessa brahmalaisuudessa Venus eli *Śukra* – miehinen jumaluus² – on Bhrigun poika, yksi prajāpateista ja vedalainen viisas, ja se on Daitya-guru eli alkuaikaisten jättiläisten pappisopettaja. Koko ”Śukran” kertomus *purānoissa* viittaa kolmanteen ja neljanteen Rotuun. Niin kuin *Kommentaari* sanoo:

”Śukran kautta kolmannen [kantarodun] 'kaksinkertaiset' [hermafrodiitit] polveutuivat ensimmäisistä 'hiestä syntyneistä'. Sen vuoksi sitä kuvataan symbolilla ⊖ [ympyrä halkasijoinen] kolmannen [Rodun] aikana ja merkillä ⊕ neljännen aikana.”

Tämä kaipaa selitystä. Kun *halkaisija* on yksin ympyrän sisällä, se edustaa naisellista luontoa, ensimmäistä *ihannemaailmaa*, joka on *itsesyntyinen ja itse hedelmöitynyt* kaikkialle levinneestä elämänhengestä – ja koskee siis myös alkuaikaista kantarotua. Siitä tulee androgyyninen, kun Rodut ja kaikki muu maan päällä kehittyvät fyysisiin muotoihinsa, ja symboli muuttuu silloin ympyräksi, jossa on vaakasuora halkaisija ja siitä lähtee kohtisuora säde alaspäin. Tämä kuvaa miestä ja naista, jotka eivät vielä ole erottautuneet – ensimmäinen ja varhaisin egyptiläinen *tau* I jonka jälkeen siitä tulee + eli mies ja nainen erotettuina³ ja synnyttämiseen langenneina.

¹ Venus on siten ♀; ja maa ♂.

² Esoteerisessa filosofiassa se on miehinen ja naisellinen eli hermafrodiitti. Tästä johtuu mytologian ”parrakas” Venus.

³ Jos kristittyjen rististä jätetään pois sen uskonnollis-metafyysinen puoli, niin se on vertauskuvana paljon enemmän *fallinen* kuin pakanallinen svastika.

Venusta (planeettaa) symboloi pallo ristin päällä, mikä osoittaa Venuksen hallitsevan ihmisen luonnollista synnyttämistä. Egyptiläiset kuvasivat *Ankhia*, ”elämää”, silmukkaristillä , joka on vain toinen muoto Venuksesta (Isiksestä) ja tarkoitti esoteerisesti, että ihmiskunta ja koko eläinmaailma oli astunut ulos jumalallisesta, henkisestä piiristä ja langennut fyysiseen miehiseen ja naiselliseen synnytykseen. Tällä merkillä on kolmannen Rodun loppupuolelta asti sama fallinen merkitys kuin Edenin [e31] ”elämän puulla”. *Anukis*, eräs Isiksen muoto, on elämän jumalatar, ja juutalaiset ottivat *Ankhin* egyptiläisiltä. Sen otti monien muiden mystisten sanojen mukana kieleensä Mooses, joka oli perehtynyt Egyptin pappien viisauteen. Sana *Ankh* merkitsee heprean kielessä possessiivisuffiksilla varustettuna ”minun elämäni”, minun olemukseni, joka ”on persoonapronomini Anochi”, joka taas johtuu egyptiläisen *Anukis*-jumalattaren nimestä.¹

Eräissä Etelä-Intian Madrasin hallintoalueen vanhimmassa katekismuksessa on hermafrodiittisella Ardhanârî-jumalattarella silmukkaristi, svastika, ”miehinen ja naisellinen merkki”, ihan keskiosassa merkitsemässä kolmannessa Rodussa vallinnutta tilaa ennen sukupuolisuutta.² Vishnu, jonka kuvassa on nykyään lootus kasvamassa ulos navasta – eli Brahmân maailma kehittymässä keskikohdasta, *Narasta* –, esiintyy eräissä vanhimmassa veistoksessa kaksisukuisena (Vishnu ja Lakshmî) seisomassa lootuksen lehdellä ja ajelehtimassa vedessä. Vesi nousee siinä puolikaareissa ja vuotaa svastikan, ”synnytyksen lähteen” eli ihmisen laskeutumisen merkin kautta.

Pythagoras kutsuu Śukra-Venusta nimellä *Sol alter*, ”toinen aurinko”. ”Seitsemästä aurinkopalatsista” on Lucifer-Venuksen palatsi *kolmas* kristillisessä ja juutalaisessa kabbalassa, ja *Zohar* tekee siitä *Samaelin* asunnon. Salaisen opin mukaan tämä planeetta on maapallomme päätähti ja sen henkinen prototyyppi. Tästä syystä sanotaan, että Śukran (Venus-Luciferin) vaunuja vetää ”maasta syntyneiden hevosten” *ogdoadi* [kahdeksikko], kun taas muiden planeettojen vaunujen ratsut ovat erilaiset.

”Jokainen maan päällä tehty synti tuntuu *Uśanas-Śukrassa*. *Daityojen guru on maan ja ihmisten henkisuojelija. Jokainen muutos Śukralla tuntuu maan päällä ja heijastuu sille.*”

Śukra eli Venus esitetään siis daityojen opettajana, neljännen Rodun jättiläisten, jotka hindulaisen allegorian mukaan saivat kerran valtaansa koko maanpiirin ja voittivat pienemmät jumalat. Länsimaisen allegorian *titaanit* ovat myös yhtä läheisesti yhteydessä Venus-Luciferiin, jota myöhemmät

¹ Silmukkaristi on Venus-planeetan astronominen merkki ja ”tarkoittaa *synnytysoiman* olemassaoloa sukupuolisessa merkityksessä, ja tämä oli eräs Isiksen, *Āidin*, Eevan, *Hovahin* eli Äiti-maan tuntomerkeistä, ja kaikki muinaiset kansat tunsivat sen sellaisena jommassakummassa ilmaisumuodossa”. (Erästä nykyajan kabbalistisesta käsikirjoituksesta.)

² Ks. Edward Moorin *Hindoo Pantheon*.

kristityt pitivät samana kuin Saatana. Ja koska Venusta Isiksen tavoin kuvataan lehmänsarvet päässä, mikä on mystisen luonnon symboli – joka on vaihdettavissa kuuhun, jota se myös merkitsee, sillä kaikki nämä olivat kuujumalattaria – niin nykyajan teologit sijoittavat tämän planeetan hahmon mystisen Luciferin sarvien väliin.¹ Muinaisen perimätiedon mielivaltaisesta tulkitsemisesta – [e32] jonka mukaan Venus muuttuu samanaikaisesti (geologisesti) kuin maa, joten mitä tahansa tapahtuu toiselle, tapahtuu toisellekin, ja niillä on ollut monia suuria muutoksia – johtuu, että Pyhä Augustinus sitä toistaessaan sovittelee useita keskinäisen aseman, värin ja jopa radan muutoksia tuohon Venus-Luciferin teologisesti seipitettyyn luonteeseen. Hän menee jopa niin pitkälle hurskaassa mielikuvituksessaan, että kuvittelee planeetan viimeisillä muutoksilla olleen tekemistä Nooan ja myyttisen vedenpaisumuksen kanssa, jonka väitetään tapahtuneen v. 1796 eaa.²

Koska Venuksella ei ole mitään satelliitteja, sanotaan vertauskuvallisesti, että ”Äsphujit” (tämä ”planeetta”) otti lapsekseen maan, kuun jälkeläisen, ”joka oli kasvanut emoaan suuremmaksi ja aiheutti sille paljon huolta”

¹ Atheneus osoittaa, että Saatanan nimen alkukirjainta kuvattiin vanhoina aikoina kaarella ja kuunsirpillä. Jotkut roomalaiskatolilaiset, hyviä ja kunnan ihmisiä, yrittivät uskotella ihmisille, että Luciferin kuunsirpin muotoisten sarvien kunniaksi ovat islamilaiset valinneet kuunsirpin kansallisvaakunakseen. Aina roomalaiskatolisen dogmatismien vakiintumisesta asti Venusta on pidetty vastoin kaikkea järkeä ja johdonmukaisuutta samana kuin Saatana ja Lucifer eli Suuri Lohikäärme. Kuten symbolientutkijat ja astronomit ovat osoittaneet, käärmeeen ja pimeydenkäsitteen keskinäisellä yhteydellä oli astronominen perusta. Se asema, joka Lohikäärmeen tähtikuviolla oli aikoinaan, osoitti, että Suuri Käärme oli yön hallitsija. Tämä tähtikuviokuva oli aiemmin ihan taivaan keskellä ja ulottui niin kauas, että sitä sanottiin Suureksi Lohikäärmeeksi. Sen ruumis leviää eläinradan seitsemän merkin yli, ja Dupuis, joka, sanoo Staniland Waken, ”näkee *Ilmestyskirjan* lohikäärmeessä viittauksen taivaalliseen käärmeeeseen”, huomauttaa, että ”ei ole mitenkään yllättävää, että tuon kirjan tekijä erehtyy sanomaan niin suurta tähtikuviota suureksi seitsenpäiseksi lohikäärmeeksi, joka veti pyrstöllään mukanaan kolmannen osan taivaan tähdistä ja heitti ne maahan”. (Dupuis, *Origine de tous les cultes*, III, s. 255.) Mutta Dupuis ei ensinkään tiennyt, *miksi* Lohikäärme, joka oli kerran Pohjantähti – ”oppaan”, gurun ja ohjaajan symboli – oli näin tullut jälkipolvien alentamaksi. ”Isiemme jumalat ovat meidän paholaisiamme”, sanoo aasialainen sananlasku. Kun Lohikäärme lakkasi olemasta *johtotähti*, ohjaava taivaallinen jumaluus, se sai saman kohtalon kuin kaikki langenneet jumalat. Bunsen kertoo, että Seteh eli Tyfon oli kerran ”suuri jumala, jota palveltiin yleisesti koko Egyptissä ja joka antoi 18. ja 19. dynastian hallitsijoille elämän ja voiman symbolit... Mutta myöhemmin 20. dynastian aikana häntä alettiin äkkiä pitää pahana demonina niin, että hänen kuvansa ja nimensä hävitettiin kaikista saatavilla olevista muistomerkeistä ja kirjoituksista.” [*God in History*, vol. II, s. 55.] Todellinen okkulttinen syy esitetään edempänä näillä sivuilla.

² *De civitate Dei* (Jumalan valtio), 21. kirja, VIII luku.

– mikä viittaa näiden kahden salaiseen yhteyteen. (Planeetta) Śukran¹ hallitsija rakasti ottolastaan niin paljon, että hän ruumiillistui Uśanaksena ja antoi sille täydelliset lait, jotka jäivät noudattamatta ja hylättiin myöhempiinä aikoina. Toinen allegoria kertoo *Harivamsassa*, että Śukra meni Śivan luo ja pyysi tätä suojelemaan hänen oppilaitaan, daityoja ja asuroita, taistelevilta jumalilta, ja että hän päämääräänsä edistääkseen suoritti joogariitin ”hengittämällä akanoiden *savua pää alaspäin* 1 000 vuotta”. Tämä tarkoittaa, että Venuksen akseli kallistui huomattavasti (50 asteeseen asti) ja että Venus on ikuisten pilvien ympäröimä. Mutta tämä koskee ainoastaan planeetan fyysistä olomuotoa. Okkultisella mystiikalla on tekemistä vain sen hallitsijan, sitä elähdyttävän Dhyāni-Chohanin [e33] kanssa. Allegoria, joka kertoo, että Śukra kirosi Vishnun *jälleensyntymään seitsemän kertaa* maan päälle rangaistukseksi siitä, että se oli tappanut Śukran äidin, on täynnä salaista filosofista merkitystä. Se ei tarkoita Vishnun avatäroja, sillä niitä on yhdeksän – kymmenennen ollessa vielä tulossa – vaan maan päällä eläviä Rotuja. Venus planeettana eli Lucifer (myös Śukra ja Uśanas) on maapallomme valonkantaja sekä fyysisessä että mystisessä merkityksessä. Kristityt tiesivät sen hyvin alkuaikoina, koska yksi Rooman varhaisimmista paaveista tunnetaan paavillisesta nimestään Lucifer.

*”Jokaisella maailmalla on tähtivanhempansa ja sisarplaneettansa. Niinpä maapallo on Venuksen ottolapsi ja nuorempi veli, mutta sen asukkaat ovat omanlaisiaan... Kaikki aistivat, täydelliset olennot [täydelliset seitsemäiset ihmiset tai korkeammat olennot] ovat alusta asti saaneet sellaiset muodot ja elimistöt, jotka ovat täysin sopusoinnussa heidän asunansa pallon luonnon ja tilan kanssa.”*²

*”Olemassaolon piirejä eli elämänkeskuksia, jotka ovat ihmisensä ja eläimensä kasvattavia erillisiä keskuksia, on lukemattomia, eikä yksikään muistuta sisarkumppaniaan tai mitään muutakaan erityisistä jälkeläisistään.”*³

”Kaikilla on kaksinkertainen fyysinen ja henkinen luonto.”

¹ Śukra on Bhrigun poika. Bhrigu on suuri rishi ja yksi seitsemästä *prajāpatista*, Bhāgavas-heimon perustaja, jonka keskuudessa Paraśu-Rāma syntyi.

² Tämä sotii jyrkästi Swedenborgia vastaan, joka näki ”astraalimaailman ensimmäisessä maassa” asukkaita *puettuina niin kuin Euroopan talonpojat*; ja neljännen maan päällä naisia *puettuina niin kuin paimentytöt naamiaistanssiaisissa!* Jopa kuuluisa tähtitieteilijä Huygens oli sen harhakäsityksen vallassa, että muissa maailmoissa ja muilla planeetoilla asuu samanlaisia olentoja kuin maan päällä ja että niillä on samat muodot, aistit, aivojen kyvyt, taiteet, tieteet, asunnot, jopa samaa kangasta pitovaatteissaan! (*Théorie du Monde*). Selvemmän käsityksen saamiseksi, että ”maa on kuun jälkeläinen”, ks. osa I, IV säkeistö, s. 173 eteenpäin.

³ Tämä on nykyaikainen selitys. Se on lisätty vanhaan *kommentaariin*, jotta niitä paremmin ymmärtäisivät ne oppilaat, jotka opiskelevat esoteerista kosmogoniaa käytyään läpi länsimaisen oppikauden. Varhemmat selitykset pursuavat liikaa adjektiiveja ja kuvapuhetta, jotta niitä olisi helppo omaksua.

”Nukleolit ovat ikuisia ja lakkaamattomia, nukleiinit aikakautisia ja rajallisia. Nukleolit muodostavat osan absoluutista. Ne ovat ampuma-aukkoja siinä mustassa läpätunkemattomassa linnoituksessa, joka on ikuisesti salattu ihmisten tai jopa dhyânien katseelta. Nukleiinit ovat ikuisuuden valoa, joka niistä vuotaa.”

”Tämä VALO tiivistyy ”Olemassaolon Herrojen” muodoiksi – joista ensimmäiset ja korkeimmat ovat kollektiivisesti JĪVĀTMAN eli pratyagâtman [jonka sanotaan kuvaannollisesti lähtevän Paramâtmanista. Se on kreikkalaisten filosofien logos – joka esiintyy jokaisen uuden manvantaran alussa]. Näistä alaspäin – muodostuneina tuon valon jatkuvasti lujittuvista aalloista, valon, joka tulee objektiivisella tasolla karkeaksi aineeksi – lähtevät luovien voimien lukemattomat hierarkiat. Jotkut ovat muodottomia, toisilla on [e34] oma erityinen muotonsa, toisilla taas, alimmilla [elementaaleilla] ei ole mitään omaa muotoa, vaan ne omaksuvat jokaisen muodon ympäröivien olosuhteiden mukaan.”

”Niinpä henkisessä merkityksessä on vain yksi ehdoton upâdhi [perusta], josta, jolle ja johon rakentuu manvantaran tarkoitusta varten lukemattomia peruskeskuksia, joista etenevät universaaliset, aikakautiset ja yksilölliset kehitykset toiminta-ajan kuluessa.”

”Elähdyttäviä järkiolentoja, jotka henkevoittävät nämä erilaiset olemassaolon keskukset, kutsuvat Suuren Harjanteen toisella puolella asuvat ihmiset¹ erotuksetta manuiksi, risheiksi, pitreiksi² prajâpateiksi ja niin edelleen; ja tällä puolella dhyâni-buddhoiksi, chohaneiksi, melhoiksi [tulijumaliksi], bodhisattvoiksi³ ja muiksi. Täysin tietämättömät kutsuvat niitä jumaliksi; oppineet vihkimättömät Yhdeksi Jumalaksi; mutta viisaat, vihityt kunnioittavat niissä ainoastaan manvantarisia ilmennyksiä SIITÄ, mistä eivät meidän luojamme [dhyâni-chohanit] eivätkä näiden luomat olennot voi koskaan puhua tai tietää mitään. ABSOLUUTTI ei ole määriteltävissä eikä mikään kuolevainen tai kuolematon olento ole koskaan nähnyt tai ymmärtänyt sitä olemassaolon kausina. Muuttuva ei voi tuntea muuttumatonta eikä elävä voi käsittää Ehdotonta Elämää.”

”Sen vuoksi ihminen ei voi tuntea korkeampia olentoja kuin omat kantaisänsä.” ”Eikä hänen pidä niitä palvoman”, vaan hänen olisi opittava,

¹ Suuren Harjanteen ”toisella puolella” tarkoittaa tässä tapauksessa Intiaa, koska se on Tiibetistä käsin Himalajan takainen seutu.

² Käytämme näissä šlokissa pitri-sanaa helpottaaksemme niiden ymmärtämistä, mutta sitä ei käytetä alkuperäisissä säkeistöissä, missä niillä on erityiset nimitykset sen lisäksi, että niitä sanotaan ”isiksi” ja ”kantaisiksi”.

³ On erheellistä ottaa bodhisattvojen eli mañjuśrien *palvonta* kirjaimellisesti. On totta, että eksoteerisesti mahâyâna-suunta opettaa kunnioittamaan näitä erotuksetta ja että Hsüan-tsang puhuu siitä, että muutamia Buddhan oppilaita palvotaan. Mutta esoteerisesti ei oppilas eikä oppinut mañjuśri saanut *henkilökohtaisesti* osakseen kunnioitusta, vaan sitä saivat jumalalliset, ihmismuotoja elähdyttävät (*Amilakha*, niin kuin mongolialaiset sanovat) bodhisattvat ja dhyâni-buddhat.

kuinka hän itse tuli maailmaan.

(c) Luvulla seitsemän, kaikkien muiden lukujen perustalla, on kaikkien kansojen uskontojärjestelmissä kosmogoniasta aina ihmiseen asti oltava syynsä. Se tavataan vanhoilla amerikkalaisilla yhtä selvästi kuin muinaisten arjalaisten ja egyptiläisten keskuudessa. Asiaa käsitellään perusteellisesti tämän teoksen toisessa kirjassa. Toistaiseksi esitämme tässä vain muutamia tosiasioita. Teoksen *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches, 11.500 years ago* tekijä sanoo:¹

[e35] Seitsemän näyttää varsinaisesti olleen pyhä luku kaikilla muinaisilla sivistyskansoilla. Miksi?... Jokainen kansa on antanut erilaisen selityksen [eksoteerisen] uskontonsa erikoisoppien mukaan. *Eikä siitä ollut epäilystäkään, etteikö se ollut lukujen luku niille, jotka oli vihitty pyhiin mysteereihin.* Pythagoras... sanoo sitä ”elämän kannattajaksi”, joka sisältää ruumiin ja sielun, koska se muodostuu nelinäisyydestä, se on: *Viisaus ja Äly; ja kolminaisuudesta eli toiminnasta ja aineesta.* Keisari Julianus² ilmaisee asian näin: ” Jos käsittelisin salaisiin mysteereihimme vihkimistä, jota kaldealaiset juhlivat *seitsensäteisen* jumalan nimissä valaistakseen sielua hänen avullaan, sanoisin asioita, jotka ovat rahvaalle tuntemattomia, mutta hyvin tunnettuja siunatuille teurgeille.”

Ja se, joka on tutustunut *purânoihin, Kuolleiden kirjaan, Zend-Avestaan, assyrialaisiin tauluihin ja lopuksi raamattuun* ja on havainnut luvun seitsemän jatkuvan esiintymisen näissä kirjoituksissa, joita ovat mitä kaukaisimmista ajoista asti merkinneet muistiin erillään ja kaukana toisistaan asuvat kansat, kuinka hän voisi pitää pelkkänä sattumana esim. seuraavaa tosiasiaa, jonka sama muinaisten mysteerien tutkija esittää? Puhuessaan seitsemänluvun yleisyydestä mystisenä lukuna ”läntisen mantereen” (Amerikan) asukkaiden keskuudessa hän lisää, että se on siellä hyvin merkittävä. Sillä:

Tuon tuostakin se esiintyy *Popul-Vuhissa*... Me tapaamme sen sitä paitsi niissä *seitsemässä perheessä*, jotka Sahagunin ja Clavigeron mukaan seurasivat *Votan*-nimistä mystistä henkilöä, jonka on otaksuttu perustaneen suuren Nachanin kaupungin, jota jotkut pitävät samana kuin Palenque'ta. Ja edelleen *seitsemässä luolassa*,³ joista kerrotaan nahuatli-

¹ Tämän teoksen tekijä on Augustus Le Plongeon. Hän ja hänen vaimonsa ovat hyvin tunnettuja Yhdysvalloissa väsymättömästi työstään Keski-Amerikassa. He löysivät kuninkaallisen Kan Cohin haudan Chichen-Itzassa. Tekijä näyttää uskovan ja yrittää todistaa, että arjalaisten ja egyptiläisten esoteerinen oppi periytyi mayoilta. Mutta vaikka mayat olivat samanaikaisia kuin Platonin Atlantis, he kuuluivat kuitenkin viidenteen mantereeseen, jota Atlantis ja Lemuria edelsivät.

² *Oratio V in Matrem Deorum*, § 173.

³ Nämä *seitsemän luolaa, seitsemän kaupunkia* jne. edustavat kussakin tapauksessa seitsemää keskusta eli vyöhykettä, joissa syntyi ensimmäisen kantarodun seitsemän alkuryhmää. [H.P.B.]

en jälkeläisten tulleen esiin. Cibolan *seitsemässä kaupungissa*, joita Coronado ja Marcos de Niza kuvasivat.... *Seitsemässä Antillissa, seitsemässä sankarissa*, joiden sanotaan pelastuneen vedenpaisumukselta....

Näiden ”sankarien” lukumäärä esiintyi muuten samana jokaisessa vedenpaisumuskertomuksessa – lähtien seitsemästä rishistä, jotka pelastuivat Vaivasvata Manun kanssa, aina Nooan arkkiin, johon otettiin petoja, lintuja ja muita eläviä olentoja ”seitsemittain”. Siten näemme, että luvut 1, 3, 5 ja 7, ollen täydellisiä, koska ne ovat perin pohjin mystisiä, esittävät huomattavaa osaa jokaisessa kosmogoniassa ja elävien olentojen kehityksessä. Kiinassa lukuja 1, 3, 5 ja 7 kutsutaan ”taivaallisiksi luvuiksi” kanonisessa *Muutosten kirjassa* (I-Ching eli *muutos*, kuten ”kehityksessä”).

Selitys tähän tulee selväksi tutkittaessa [e36] muinaisia symboleja: kaikki ne perustuvat I osan johdannossa oleviin ikivanhoissa käsikirjoituksissa esitettyihin kuviin ja alkavat niistä. Kehityksen \oplus ja synnytykseen eli aineeseen lankeamisen symboli, kuvastuu vanhoissa meksikolaisissa veistoksissa tai maalauksissa yhtä hyvin kuin kabbalistisessa sefirotissa ja egyptiläisessä *taussa*. Tutkikaa meksikolaista käsikirjoitusta.¹ Huomaatte siinä puun, jonka runkoa peittää *kymmenen* hedelmää valmiina sen kummallakin puolella seisovan miehen ja naisen poimittaviksi. Puun latvasta leviää kaksi oksaa vaakasuoraan oikealle ja vasemmalle muodostaen täydellisen I (taun). Näiden kahden oksan päässä on vielä kummallakin puolella kolminkertainen terttu ja lintu – kuolemattomuuden lintu, ätman eli jumalallinen henki – istumassa näiden kahden haaran välissä muodostaen siten symbolin *seitsemännen* osan. Tämä edustaa samaa aatetta kuin *kaikkiaan kymmenen* sefirotin puu, mutta ylemmästä kolmiosta erotettuna jää *seitsemän*. Nämä ovat ne taivaalliset hedelmät, kymmenen eli \odot , 10, jotka ovat syntyneet kahdesta näkymättömästä miehisestä ja naisellisestä siemenestä, yhteensä 12 eli maailmankaikkeuden kaksitoistakulmio. Mystinen järjestelmä sisältää \bullet , keskipisteen; 3 eli Δ ; 5, \star ; ja seitsemän eli \square ; eli edelleen \star ; kolmio neliössä ja yhdistävä piste kahden toisiinsa kietoutuneen kolmion keskellä. Tämä koskee arkkityyppien maailmaa. Ilmiömaailman huippukohta ja kaiken heijastuskuva on IHMINEN. Sen vuoksi hän on mystinen neliö – metafyyysiseltä puoleltaan – *tetraktys* ja tulee luomisen tasolla *kuutioksi*. Hänen symbolinsa on auki levitetty kuutio² ja 6 tulemassa 7:ksi eli \square , *kolme* neliötä poikittain (naisellinen) ja *neljä* kohtisuoraan. Tämä on ihminen, jumaluuden huippu maan päällä, ihminen, jonka ruumis on lihasta tehty risti, *jolle* ja jonka *kautta* ja *johon* hän aina ristiinnaulitsee ja tappaa jumalallisen logoksen eli KORKEAMMAN ITSENSÄ.

¹ Käsikirjoitusliite, Brit. Mus. 9789. Piirros on kopioitu kirjaan *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés*, s. 134.

² Ks. J. Ralston Skinner, *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures*, s. 50–53, ja myös II kirja, II osa.

”Maailmankaikkeudella”, sanotaan jokaisessa filosofiassa ja kosmogoniassa, ”on yläpuolellaan hallitsija (kollektiivisesti hallitsijat), jota kutsutaan SANAKSI (logos), ja rakentava henki on sen kuningatar: nämä kaksi ovat *Ensimmäinen Voima* YHDEN jälkeen.”

Nämä ovat henki ja luonto, jotka yhdessä muodostavat meidän harhamaailmamme. Nuo kaksi toisistaan erottamatonta pysyvät *aatteiden maailmassa* niin kauan kuin se kestää ja sulautuvat sitten takaisin Parabrahmaniin, ainoaan ikimuuttumattomaan. ”Henki, jonka olemus on ikuinen, yksi ja itseolevainen”, lähettää puhtaan eetterisen VALON – kaksinaisen valon, joka ei ole alkeellisille aisteille havaittavissa – niin kuin sanotaan *purânoisissa*, raamatussa, *Sefer jetsirassa*, [e37] kreikkalaisten ja latinalaisten hymneissä, *Hermeksen kirjassa*, kaldealaisessa *Lukujen kirjassa*,¹ Laotsen esoterismissa ja monissa muissa kirjoissa. Kabbalassa, jossa selitetään *Genesiksen* salaista merkitystä, tämä valo on KAKSOISIHMINEN eli androgyynit (oikeammin sukupuolettomat) enkelit, joiden yhteisnimi on ADAM KADMON. Nämä muodostavat täydellisen ihmisen, jonka eteerinen muoto on saanut alkunsa muilta jumalallisilta vaikka paljon alemmilta olennoilta, jotka kiinteyttävät ruumiin savella eli ”maan tomulla” – allegoria kylläkin, mutta yhtä tieteellinen kuin konsanaan Darwinin kehitysoppi ja sitä *todempi*.

Source of Measures -kirjan tekijä sanoo, että kabbalan ja kaikkien sen mystisten kirjojen perusta lepää *kymmenessä sefirotissa*. Tämä on perustuus. Hän esittää nämä kymmenen sefirotia eli 10 lukua seuraavasti:

Ympyrä on *nolla*. Sen kohtisuora halkaisija on ensimmäinen eli alkuperäinen YKSI [*sana* eli *logos*], josta lähtee 2, 3 jne. 9:ään, yksikköjen rajaan asti. Luku 10 on ensimmäinen jumalallinen ilmennys,² joka sisältää kaiken mahdollisen voiman lukusuhteiden tarkkaan ilmaisemiseen – pyhä *jod*. Tuossa kabbalassa [meille opetetaan, että] nämä sefirotit olivat taivaallisen valon luvut eli emanaatiot (20612:n suhde 6561:en), ne olivat 10 sanaa, DBRIM, 41224, ja se valo, jonka säteilyä ne olivat, oli taivaallinen ihminen, Adam-KDM (144–144); ja Uuden Testamentin eli liiton (41224) mukaan Valo loi Jumalan; aivan niin kuin Vanhan Testamentin mukaan Jumala (Alhim, 31415) luo Valon (20612:n suhde

¹ *Chaldean Book of Numbers*.

² Ks. *Hunnuton Isis*, Teol. Osa 2, s. 323 eteenpäin, missä on todiste kymmeneen perustuvan numerojärjestelmän vanhuudesta. [H.P.B.]

6561:en).¹

Mutta okkultismin kuten kabbalankin mukaan on kolmenlaista valoa. (1) Abstrakti ja ehdoton valo, joka on pimeyttä; (2) ilmenneen-ilmenemättömän valo, jota jotkut sanovat logokseksi; ja (3) jälkimmäinen valo heijastuneena dhyâni-chohaneihin, alempiin *logoksiin* (elohimeihin kollektiivisesti), jotka vuorostaan levittävät sitä objektiiviseen maailmaan. Kuitenkin kabbalassa – jota 13. vuosisadan kabbalistit muokkasivat uudestaan ja järjestelivät huolellisesti kristillisiin oppeihin sopivaksi – kuvataan kolmea valoa seuraavasti: (1) kirkas ja läpitunkeva, Jehovan [Jehovahin] valo; (2) heijastunut valo; ja (3) valo *abstraktina*.

[e38] Tämä valo abstraktisena (metafyysisessä tai symbolisessa merkityksessä) on Alhim (Elohim, Jumala), jota vastoin kirkas läpitunkeva valo on Jehovah. Alhimin valo kuuluu maailmaan yleensä, sen kaikkinaisuudessa ja täydellisyydessä, mutta Jehovan valo koskee korkeinta tuotetta, ihmistä, johon valo tunkeutui luoden hänet.²

Source of Measures -kirjan tekijä kehottaa asiaankuuluvasti lukijaa katsomaan Inmanin teosta *Ancient Faiths embodied in Ancient Names*, vol. II, s. 648. Siinä on kaiverrus, jossa on ”kalan rakko, Maria ja naisen vertauskuva kopioituina siunatun Neitsyt Marian rukousnauhasta... painettu Venetsiassa v. 1542” ja sen vuoksi, kuten Inman huomauttaa, ”inkvission luvalla ja niin muodoin oikeaoppisena” osoittaa lukijalle, mitä latinalainen kirkko ymmärsi tällä ”valon läpitunkevalla voimalla ja sen seurauksilla”. Kuinka surkeasti pilatuiksi ovatkaan kristittyjen tulkitsemina tulleet itämaisen filosofian jaloimmat ja suurimmat sekä korkeimmat aatteet jumaluudesta, kun he ovat sovittaneet ne mitä karkeimpiin antropomorfisiin käsityksiin!

Itämaalaiset okkultistit kutsuvat tätä valoa *daivîpraktiksi* ja länsimaalaiset *Khristoksen* valoksi. Se on LOGOKSEN valo, aina tuntemattoman suoranainen heijastus universaalien ilmennyksen tasolla. Mutta tässä on siitä tulkinta, jonka nykyajan kristityt ovat esittäneet kabbalasta. Edellä lainattu tekijä selittää:

Nimitys Elohim-Jehovah koskee yleensä maailman kokonaisuutta ja sen pääsisältöä, ihmistä. Pastori, tri Cassel (kabbalisti) yrittäessään todistaa, että kabbala esittää kolminaisuusopin, sanoo muun muassa: ”Jehovah on Elohim (Alhim).” ...*kolmella* askeleella Jumala (Alhim) ja Jehovah tulevat samaksi, ja vaikka ne ovat erotettuja, ne ovat kumpikin ja molemmat yhdessä sama Yksi.³

¹ Ks. *Masonic Review*, Cincinnati, Ohio, kesäk. 1886: artikkeli ”The Cabbalah”, nro VI.

² *Sama*, main. kohta.

³ *Sama*, s. 266–267.

Samalla tavoin Vishnusta tulee aurinko, persoonattoman jumaluuden näkyvä symboli. Vishnua kuvataan ”astumassa maailmankaikkeuden seitsemän piirin kautta *kolmella askeleella*”. Hinduilla tämä on kuitenkin eksooteerinen kertomus, pinnallinen oppi ja allegoria, kun taas kabbalistit esittävät sen esoteerisena ja lopullisena merkityksenä. Mutta jatkakaamme:

Valo, kuten on osoitettu, on 20612:n suhde 6561:een, mikä on kokonaislukuna tarkka ilmaisu ympyrän halkaisijan suhteesta kehään. Jumala (Alhim, se on, 31415:n suhde yhteen, muunnelma edellisestä) on tämän supistus, niin että saamme perusyksiköksi *yhden*, joka on kaiken laskeamisen ja mittauksen perusta. Mutta eläimellisen elämän synnyttämistä ja varsinkin *ajan mittausta* eli kuuvuotta varten, sitä vaikutusta varten, joka saa aikaan siittämisen ja sikiön kehityksen, on käytettävä Jehovahmitan lukuja (*”ihminen ja Jehovah”* -mittaa), nim. 113:n suhde 355:en.¹ Tämä viimeinen arvo on kuitenkin vain muunneltu muoto valon suhdeluvuista eli 20612 : 6561 *piin arvona*, ollen ainoastaan muunnos samasta (so. 20612 : 6561 on yhtä kuin 31415 : 1 ja 355 : 113 on 31415 : 1 eli Alhim eli Jumala) ja siten, että toinen voidaan saada [e39] muuttumaan toiseksi ja johtumaan toisesta: – ja nämä ovat ne kolme askelta, joiden avulla jumalallisten nimien *ykseys* ja samanlaisuus voidaan todeta. Se on, nuo kaksi ovat vain muunnelmia samasta suhdeluvusta, nim. *piistä*. Tämän huomautuksen tarkoituksena on osoittaa saman mittauksen käyttäminen kabbalassa, kuten opetettiin, ja raamatun kolmessa liitossa ja vapaamuurariuden symboleissa, kuten juuri huomattiin.

Ensin sefiroteja kuvataan siis *Valona*, ts. ne itse ovat Ain Sofin ilmennyksen toimintaa ja todella sama kuin tuo ilmennys. Ne ovat sitä siitä syystä, että ”*valo*” edustaa suhdetta 20612 : 6561, joka on osa ”sanoista” DBRIM, 41224, tai mitä tulee sanaan Dabar, 206 (= 10 kyynäriä). ”*Valo*” on niin merkityksellinen kabbalan sefirotien selittämiseksi, että kabbalan kuuluisinta kirjaa kutsutaan *Zohariksi* eli ”*valoksi*”. Siitä löydämme tämänkaltaisia ilmaisuja: ”Ääretön oli täysin tuntematon eikä levittänyt mitään valoa, ennen kuin loistava piste puhkesi voimalla näkyviin.” – ”Kun hän ensin otti (kruunun eli ensimmäisen sefiran) muodon, Hän sai siitä lähtemään 9 loistavaa valoa, jotka hohtaen sen läpi levittivät kirkasta valoa joka suuntaan”, ts. nämä 9 hänen yhden (joka oli yhdeksän alkuperä, kuten yllä) kanssa yhdessä tekevät 10, ts. ⊕ eli ⊗ eli pyhä kymmenen (lukuina tai sefirotina) eli jod – ja nämä luvut olivat ”*valo*”. Aivan kuten Johanneksen evankeliumissa Jumala (Alhim, 31415 : 1) oli tuo valo (20612 : 6561) jonka (valon) kautta kaikki luotiin.²

Sefer jetsirassa eli Luomisen kirjassa esitetään koko kehitysprosessi lukujen muodossa. Sen ”32:ssa viisauden tiessä” toistuu luku 3 neljä kertaa ja

¹ Ks. myös Skinner, *Source of Measures*, s. 276 eteenp., liite VII.

² *Masonic Review*'n artikkeli, s. 267–268.

luku 4 viisi kertaa. Sen vuoksi Jumalan viisautta sisältyy lukuihin (sefrim eli sefirot), sillä sefer (eli s-f-r ilman vokaaleja) tarkoittaa ”numeroida”. Ja sen vuoksi huomaamme myös Platonin sanovan, että jumala *geometrisoi* rakentaessaan universumia.

Kabbalistinen kirja *Sefer jetsira* alkaa puhumalla Alhimin salatusta viisaudesta *Sefrimissä*, ts. elohimeistä sefirotissa.

”Kolmellakymmenellä ja kahdella tiellä salatun viisauden loi Jah, JHVH, Tsebaot, Israelin Elohi, Elämän Alhim, Armeliaisuuden ja Laupeuden El – ylhäinen korkealla Asuja ja Ikuisuuden Kuningas ja Hänen nimensä – Pyhä! kolmessa sefrimissä, nim.,

B-S’f-r

V-S’f-r

V-Sif-o-r.”

Tämä lause esittää alkutekstin ”*salatun viisauden*” salatulla viisau-della, ts. käyttämällä sanoja, joissa on erityinen numerosarja ja erityinen sanasto, jotka tuovat esiin sen selitysjärjestelmän, jonka huomaamme sopivan hyvin heprealaiseen raamattuun... Esittäessään järjestelmänsä sen tukemiseksi ja päättääkseen yksityiskohtaisen selostuksensa yleisel-lä päätelmällä, nim. tuolla yhdellä sanalla [e40] ’*Sefrim*’ (*sefirot*) jetsira-luvusta, tekijä selittää tämän sanan jakaantumisen kolmeen alasanaan, leikkien siten tavallisella sanalla *s-f-r* eli luku.

Ruhtinas Al-Khazari sanoo rabbille:¹ ”Toivon nyt, että sinä ilmoittai-sit minulle muutamia *luonnonfilosofian* tärkeimpiä eli johtavia periaat-teita, joista, kuten sanot, he (muinaiset viisaat) aikaisempina aikoina pääsivät perille.” Tähän rabbi vastaa: ”Näihin periaatteisiin kuuluu ro-tumme isän Abrahamin luomisluku” (ts. Abram ja Abraham eli luvut 41224 ja 41252). Hän sanoo sitten, että tämä lukujen kirja käsittelee ”*alhim*-iuden ja *Ykse*-yden opettamista (DBRIMin) kautta”, nimittäin sanan ”Sanojen” lukuarvojen kautta. Toisin sanoen, se opettaa suhteen 31415 : 1 käyttöä 41224:n kautta, joka viimeksi mainittu Liiton Arkin kuvauksessa jakautui kahteen osaan *kahden* kivitaulun kautta, joihin nämä DBRIM eli 41224 oli kirjoitettu eli kaiverrettu – eli 20612 x 2. Hän puhuu sitten näistä kolmesta alempana esiintyvistä sanasta ja huo-mauttaa erityisesti yhdestä ”ja *Alhim* (31415 : 1) sanoi, tulkoon *Valkeus* (20612 : 6561)”.

Nämä kolme sanaa ovat tekstin mukaan

”ספר ספר סיפור”

Ja rabbi lausuu niiden johdosta: ”Se opettaa *Alhim*-isuutta (31415) ja *Ykse*-yttä (halkaisijan suhdetta Alhimiin) sanojen (DBRIM = 41224) kautta, joiden kautta toisaalta on olemassa ääretön ilmaus heterogeeni-

¹ Jehuda ha-Levi’n *Book al-Khazarissa*, kääntänyt tri David Cassel.

sissä luomistoissa ja toisaalta lopullinen harmoninen pyrkimys *Ykseyteen*” (joka, kuten jokainen tietää, on kouluista tuttu piihin liittyvä matemaattinen funktio, joka mittaa, punnitsee ja laskee taivaan tähdet ja yhdistää ne kuitenkin jälleen universumin lopulliseen ykseyteen) – sanojen kautta. ”Niiden lopullinen sointu täydellistyy siinä Ykseydessä, joka on ne säätänyt ja joka on kokoonpantu näin:

ספר ספר ספור

[*Book al-Khazari*], ts. rabbi ensimmäisessä huomautuksessaan jättää *jodin* eli i:n pois yhdestä sanasta, kun taas hän jälkeenpäin palauttaa sen. Jos otamme noiden alempien sanojen arvot, huomaamme niiden olevan 340, 340 ja 346, yhteensä nämä ovat 1026, ja yleissanan jakaminen näihin on tapahtunut näiden lukujen saamiseksi – jotka Timurin avulla voidaan muuttaa eri tavoilla eri tarkoituksia varten.”¹

Lukijaa pyydetään katsomaan I osan IV säkeistön 3. säettä ja kommentaaria huomataksaan, että 3, 4, (7) ja kolme kertaa seitsemän eli 1065, Jehovahin luku, on *Mahâbhâratassa* mainittujen 21 prajâpatin luku eli kolme *sefrimiä* (sanat numeromerkkeinä). Ja tämä vertailu muinaisen filosofian luovien voimien ja *eksoteerisen* juutalaisuuden (koska juutalaisten esoterismi osoittautuu samaksi kuin salainen oppi) antropomorfisen luojan välillä saa tutkijan havaitsemaan ja käsittämään, että todellisuudessa Jehovah on vain *kuujumala* ja [e41] ”synnytyksen” jumala. (Ks. I osan II kirja, ”*Deus Lunus*”.) Jokainen huolellinen kabbalan tutkija tietää hyvin, että mitä syvemmälle hän tunkeutuu siihen, sitä vakuuttuneemmaksi hän tulee siitä, että ellei kabbalaa – eli mitä siitä on jäljellä – lueta itämaisen esoteerisen filosofian valossa, sen tutkiminen saa vain keksimään, että eksoteerisen juutalaisuuden ja kristinuskon kulkemilla linjoilla kummankaan monoteismi ei ole sen korkeampaa kuin muinainen tähtienpalvonta, jota nykyinen astronomia nyt puolustaa. Kabbalistit eivät milloinkaan lakkaa toistamasta, että *alkumieltä* ei voida koskaan ymmärtää. Sitä ei voida käsittää eikä sitä voida sijoittaa mihinkään ja sen vuoksi sen on pysyttävä nimettömänä ja negatiivisena. Tästä johtuen Ain Sofin – ”TUNTEMATTOMAN” ja ”NIMEÄMÄTTÖMÄN” – kun sitä ei voitu saada ilmenemään, kuviteltiin vuodattavan ilmeneviä voimia. Ainoastaan sen *emanaatioiden kanssa ihmisily on ja voi olla tekemisissä*. Kun kristillinen teologia on hylännyt opin emanaatioista ja korvannut ne enkelien ja kaiken muun suoranaishella, tietoisella tyhjästä luomisella, se huomaa nyt olevansa toivottomassa umpikujassa yliluonnollisuuden eli ihmeen ja materialismin välissä. Kosmoksen *ulkopuolella* oleva jumala tekee filosofiasta lopun; kosmisen sisäpuolella oleva jumaluus – ts. henki ja aine toisistaan erottamattomina – on filosofisesti välttämättö-

¹ *Masonic Review*’n artikkeli, s. 268–269.

myys. Erottakaa henki ja aine toisistaan, niin se mikä jää on karkeaa taikauksia tunteellisuuden naamion alla. Mutta miksi ”geometrisoida”, niin kuin Platon sanoo, miksi esittää näitä emanaatioita suunnattoman laskujärjestelmän muodossa? Edellä lainattu kirjailija vastaa tähän kysymykseen hyvin sanoessaan:

...mentaalisisellä havainnolla tullakseen fyysiseksi havainnoksi on oltava *Valon* kosminen periaate. Tämän avulla on meidän mentaalisen piirimme tultava näkyväksi valon kautta, eli sen täydellistä ilmennystä varten piiriin on oltava fyysistä näkyvyyttä eli Valoa itseään.

Tällaiset käsitykset, näin ilmaistuina, tulivat perustaksi filosofialle, joka käsitti jumalallisen ilmentymisen universumissa.¹

Tämä on filosofiaa. Mutta toista on, kun huomaamme rabbin sanovan *al-Khazarin kirjassa*, että:

S’f-r:llä on ymmärrettävä – luotujen kappaleiden *laskemista* ja *punnitsemista*. Sillä *laskeminen*, jonka avulla kappale on rakennettava harmonisesti ja symmetrisesti ja jonka avulla sen on oltava oikein koottu ja järjestetty ja se on saatu vastaamaan aiottua tarkoitusta, vaatii ainakin *lukua, ulottuvuutta, massaa, painoa*. Osien koordinaattisuhteen, aivan kuten musiikin harmonian on muodostuttava kokonaan *luvusta*, ts. s’f-r.... Sipporilla (s’for) on ymmärrettävä Alhimin sanat, joihin liittyy eli mukautuu kokoonpanon luonnos eli muodon ääriä. Esimerkiksi sanottiin: ”Tulkoon valkeus.” Työ syntyi heti kun *sanat* lausuttiin, toisin sanoen, niin kuin työn luvut esiintyivät....²

Tämä on häikäilemätöntä *henkisen aineellistamista*. Mutta kabbala [e42] ei ollut aina näin hyvin muokattu antropomonoteistisiin käsityksiin. Verrattakaa tätä johonkin Intian kuudesta koulukunnasta. Esimerkiksi Kapilan Sânkhya-filosofiassa sanotaan allegorisesti, että jollei purusha nouse prakritin harteille, viimeksi mainittu pysyy järjettömänä, kun taas purusha jää toimettomaksi ilman sitä. Sen vuoksi (ihmisessä) luonnon on tultava hengen ja aineen yhdistelmäksi, ennen kuin hänestä voi tulla se mikä hän on. Ja aineessa piilevän hengen on asteittain herättävä elämään ja tietoisuuteen. Monadin on kuljettava läpi kivennäis-, kasvi- ja eläinmuotojen, ennen kuin logoksen valo herää *eläimellisessä* ihmisessä. Sen vuoksi ennen sitä ei jälkimmäistä voi edes sanoa ”IHMISEKSI”, vaan sitä on pidettävä monadina, joka on kahlehdittuna alati vaihtuviin muotoihin. *Kehitystä*, ei *luomista*, SANOJEN kautta tunnustavat Idän filosofiat jo eksoteerisissa kirjoituksissaan. *Ex oriente lux*. Jopa Mooseksen raamatun ensimmäisen ihmisen nimi on lähtöisin Intiasta, professori Max Müllerin vastaväitteistä huolimatta. Juutalaiset saivat Aadaminsa Kaldeasta, ja Adam-Adami on yhdyssana ja

¹ *Masonic Review*’n artikkeli.

² *Sama*.

sen vuoksi moninkertainen symboli, joka todistaa oikeiksi okkultiset opit.

Tässä ei ole tilaisuutta kielitieteellisiin keskusteluihin. Mutta lukijalle voidaan muistuttaa, että sanat *Ad* ja *Adi* tarkoittavat sanskritin kielellä ”ensimmäinen”, aramean kielellä ”yksi” (*Ad-ad*, ”yksi ainoa”), assyriaksi ”isä”, josta tulee *Ak-Ad* eli ”isä-luoja”.¹ Ja jos tämä väite todetaan oikeaksi, tulee jokseenkin vaikeaksi rajoittaa Aadamia ainoastaan Mooseksen raamattuun ja nähdä siinä pelkästään juutalainen nimi.²

Jumalien ominaisuuksista ja sukutauluista esiintyy usein sekaannusta teogonioissa, tuon symbolisen opin peruslähteissä, sellaisina kuin niitä maailmalle esittivät puoleksi vihityt kirjoittajat, brahmalaiset ja raamatulliset. Kuitenkin on varmaa, etteivät aikaisemmat kansat, jumalallisten opettajien jälkeläiset ja oppilaat synnyttäneet tällaista sekaannusta, sillä sekä ominaisuudet että sukutaulut liitettiin erottamattomasti kosmogonian symboleihin. Jumalat olivat nimittäin maailmankaikkeuden monien piirien elämä ja elähdyttävä ”sielu-prinsiippi”. Ei missään, ei minkään kansan keskuudessa sallittu pohdiskelun kohota noiden *ilmenneiden* jumalien *tuolle puolen*. Ääretön, rajaton YKSEYS pysyi joka kansalle kiellettyä koskemattomana maaperänä, jolle ihmisajatus ei saanut astua ja johon [e43] hyödytön pohdiskelu ei saanut kajota. Siihen viitattiin ainoastaan mainitsemalla lyhyesti sen sydämen sykintää muistuttava vuoroittainen laajentuminen ja supistuminen. Universumissa kaikkine sen lukemattomine myriadeineen järjestelmiä ja maailmoja, jotka ilmenevät ja katoavat ikuisesti, täytyi myös antropomorfoitujen voimien eli jumalien, niiden sielujen ruumiineen kadota näkyvistä. ”Hengitys palaa ikuisuuden helmaan, joka ne hengittää ulos ja sisään”, sanoo katekismuksemme.

”*Ihanneluonto*”, abstrakti avaruus, jossa kaikki maailmankaikkeudessa syntyy salaperäisesti ja näkymättömästi, on sama luonnon synnytysoiman naisellinen puoli vedalaisessa niin kuin jokaisessa muussakin kosmogoniasa. Aditi on Sefira ja gnostikkojen Sofia-Akhamoth ja Isis, Horuksen neitsyttäi. Jokaisessa kosmogoniassa on tuon *luovan* jumaluuden takana ja sen yläpuolella korkeampi jumaluus, suunnittelija, Arkkitehti, *jonka* pelkkä toimeenpaneva edustaja Luoja on. Ja vielä korkeammalla, *yllä* ja *ympärillä*, *sisällä* ja *ulkopuolella* on TUNTEMATON ja *tutkimaton*, kaikkien näiden emanaatioiden lähde ja syy.....

Näin tulee helposti käsitettäväksi syy, miksi ”*Adam-Adami*” löytyy kal-

¹ Nimitys *Ak-ad* (eli akkadilaiset) kuuluu samaan luokkaan kuin *Ad-m*, *Ha-vah* (Eeva), *Aed-en* (Eden). *Ak-Ad* tarkoittaa ”*Adin* poika” (kuten vanhassa arabiassa oli *Adin* pojat). *Ad-ad*, ”yksi ainoa” ja ensimmäinen, oli Syyrian *Ad-on* eli ”Herra” ja *Ad-ar-gatin* eli Aster’in, syyrialaisen jumalattaren, puoliso. Ja *Gan-Aeden* (Eden) eli *Gan-dunîa* oli Babylonia ja Mesopotamia. Assyrian kielessä *Ak* merkitsi Luoja, ja k-kirjain lausuttiin kh (Ah) kurkkuaänteenä. Swedenborgin mystiikan mukaan Aadam ei ollut ihminen vaan alkuvalon kirkko(?). *Vedoissa* *Ad-iti* on alkuvalo, ilmiömaailman äkäsa.

² Vrt. XVI luku, ”*Adam-Adami*”, II kirja, s. 452 eteenpäin.

dealaisista kirjoituksista, jotka ovat varmasti vanhempia kuin Mooseksen kirjat. Assyrian kielessä *Ad* on isä ja aramean kielessä *Ad* on ”yksi” ja *Ad-Ad* ”yksi ainoa”, kun taas *Ak* on assyrian kielessä ”luoja”. Siten *Ad-am-ak-ad-mon* tuli adam kadmoniksi kabbalassa (*Zohar*) tarkoittaen ”jumalallisen isän eli luoja Ainoa (Poikaa)”, sillä sanat ”*am*” ja ”*om*” tarkoittivat yhteen aikaan miltei kaikissa kielissä *jumalallista* eli *jumaluutta*. Siten adam kadmon ja Adam-Adami tulivat merkitsemään ”Isä-Äidin eli jumalallisen luonnon ensimmäistä emanaatiota” ja oli kirjaimellisesti ”ensimmäinen jumalallinen yksi”. Ja on helppo nähdä, että *Ad*-argat (eli Ashtart, syyrialainen jumalatar, *Ad-onin*, syyrialaisen herra jumalan eli juutalaisen Adonain puoliso) ja Venus, Isis, Ishtar, Mylitta, Eeva jne. ovat samoja kuin hindujen *Aditi* ja *Vâch*. Ne kaikki ovat ”kaikkien elollisten äitejä” ja ”jumalien äitejä”. Toisaalta – kosmisesti ja astronomisesti – kaikki miehiset jumalat tulivat ensin ”aurinkojumaliksi”, sitten teologisesti ”vanhurskauden auringoiksi” ja logoksiksi, joita kaikkia symboloi aurinko.¹ Ne kaikki ovat *protogonoi* (esikoisia) ja [e44] *mikroprosopoi*. Juutalaisilla adam kadmon oli sama kuin Athamaz, Tamaz, eli kreikkalaisten Adonis – ”Ainoa Isästä ja Isän kanssa” josta ”isästä” tulee myöhemmissä roduissa *Helios*, aurinko, esimerkiksi Apollo *Karneioksena*,² joka oli ”auringosta syntynyt”. Osirista, Ormazdia ja niin edelleen seurasivat vielä maallisemmat tyypit, joiksi ne myöhemmin muuttuivat: sellaisia olivat Prometheus joka ristiinnaulittiin Kazbek-vuorelle, Herkules ja monet muut, aurinkojumalat ja sankarit, kunnes ne kaikki muuttuivat merkitykseltään pelkiksi fallisiksi symboleiksi.

Zoharissa sanotaan: ”Ihmisen loivat sefirotit (Elohim-Javeh myös) ja he synnyttivät yhteisvoimin *maisen* Aadamin.” Sen vuoksi elohimit sanovat

¹ Adam-Jehova, Brahmâ ja Mars ovat yhdessä merkityksessään samoja. Ne kaikki symboloivat inhimillistä synnytyä tarkoittavia, alkuperäisiä eli ensimmäisiä *synnyttäviä voimia*. Adam on punainen, ja niin myös ovat Brahmâ-Virâj ja Mars – jumala ja planeetta. Vesi on maan veri. Sen vuoksi kaikki nämä nimet liittyvät maahan ja veteen. ”Tarvitaan *maata ja vettä ihmissielun luomiseksi*”, sanoo Mooses. Mars on (yhdessä merkityksessä) sama kuin *Kârttikeya*, sodan jumala – joka on syntynyt Šivan hiestä, *Šiva-Gharmaja*, ja maasta. *Mahâbhâratassa* hänen kerrotaan syntyneen ilman naista. Ja häntä kutsutaan myös Lohitaksi, *punaiseksi*, kuten Aadamia ja muita ”ensimmäisiä ihmisiä”. Tästä syystä *The Source of Measures* -kirjan tekijä [J. R. Skinner] on aivan oikeassa ajatellessaan, että Marsin (ja kaikkien muiden vastaavien jumalien) ”oleminen *sodan* ja *verenvuodatuksen jumalana* oli vain toisasteinen aate, joka johtui ensimmäisestä, jolloin *hedelmöityksessä* vuodatettiin verta ensimmäistä kertaa”. Sen vuoksi Jehovah tuli myöhemmin *taistelun* jumalaksi, ”sotajoukkojen Herraksi” ja taisteluun käskijäksi. Hän on aggressiivinen *Zodh* – eli vaihdoksen kautta Kain, joka *tappoi* (naisellisen) ”*veljensä*”, jonka ”veri huutaa maasta”, kun *maa* oli avannut *suunsa* ottaakseen vastaan *veren*. (1. Moos. 4:10–11.)

² Apollo *Karneios* [Κάρνειος] on selvästikin kreikkalainen muunnos hindujen Krishna *Kiranasta*. ”Kirana” merkitsee valonsäde, ja *Karneios*, joka oli Apollon nimi sekä kelttiläisillä että kreikkalaisilla, tarkoitti ”auringosta syntynyt”.

*Genesis*issä: ”Katso, ihminen on tullut *ikään kuin yhdeksi meistä*.” Mutta hindulaisessa kosmogoniassa eli ”luomisessa” Brahmâ-Prajâpati *luo* Virâjin ja rishit henkisesti. Sen tähden jälkimmäisiä kutsutaan selvästi ”Brahmân järkisyntyisiksi pojiksi”, ja tämä erikoinen *synnyttämisen* muoto esti kaikki *falliset* ajatukset ainakin aikaisemmissa inhimillisissä kansoissa. Tämä esimerkki kuvaa hyvin näiden kummankin kansan *henkistä* tilaa.

3. SANOI ”LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA”: ”MINÄ LÄHETÄN SINULLE TULEN, KUN TYÖSI ON ALKANUT. KOHOTA ÄÄNESI MUIHIN LOKIIN, KÄÄNNY ISÄSI, LOOTUKSEN HERRAN (*Kumuda-Patin*) PUOLEEN (a) ANOMAAN HÄNEN POIKIAAN... SINUN KANSASI TULEE OLEMAAN ISIEN (*Pitri-patin*) HALLITTAVANA. SINUN IHMISESI TULEVAT OLEMAAN KUOLEVAISIA. VIISAUDEN HERRAN (*Budhan, Merkuriuksen*) IHMISET, VAAN EIVÄT SOMAN (*kuun*) POJAT, OVAT KUOLEMATTOMIA (b). LAKKAA VALITTAMASTA. SEITSEMÄN NAHKAASI ON VIELÄ PÄÄLLÄSI... SINÄ ET OLE VALMIS. SINUN IHMISESI EIVÄT OLE VALMIITA” (c).

(a) *Kumuda-Pati* on kuu, maan vanhempi, joka asuu Soma-lokassa. Vaikka pitrit (pitarat eli ”isät”) ovat jumalien poikia, muualla Brahmân ja jopa rishien poikia, heidät tunnetaan yleensä ”kuu”-esi-isinä.

(b) Pitri-pati on *pitrien* Herra eli kuningas, Yama, kuoleman jumala ja kuolevaisten tuomari. Budhan (Merkuriuksen) ihmiset ovat [e45] kuvaannollisesti *kuolemattomia* viisautensa kautta. Tämä on yleinen usko niillä, jotka pitävät jokaista tähteä tai planeettaa asuttuna. (Ja on olemassa tiedemiehiä, muun muassa C. Flammarion – jotka uskovat tähän ehdottomasti, loogisin samoin kuin astronomisin perustein.) Kuun ollessa alempi kappale maahankin verrattuna, puhumattakaan muista planeetoista, ne maiset ihmiset, joita hänen poikansa – kuuihmiset eli -”esi-isät” – ovat synnyttäneet hänen kuorestaan eli ruumiistaan, eivät voi olla kuolemattomia. He eivät voi toivoa tulevansa todellisiksi, itsetietoisiksi ja älyllisiksi ihmisiksi, elleivät heitä niin sanoaksemme *viimeistele* muut luojat. Siten *purânan* tarinassa Kuun (*Soman*) poika on *Budha* (Merkurius), ”älykäs” ja viisas, koska hän on Soman, näkyvän kuun ”hallitsijan”, jälkeläinen eikä Indun, fyysisen kuun. Ja Merkurius on siis maan vanhempi veli kuvaannollisesti – sen velipuoli niin sanoaksemme, *hengen* jälkeläinen – jota vastoin se (maa) on *ruumiin* jälkeläinen. Näillä allegorioilla on syvempi ja tieteellisempi merkitys (astronomisesti ja geologisesti), kuin meidän nykyiset fyysikkomme ovat halukkaita myöntämään. Koko ensimmäisen ”taivaan sodan” kierros, Târakâmaya, on täynnä filosofisia samoin kuin kosmisia ja astronomisia totuuksia. Siitä voi saada selville kaikkien planeettojen elämäkerrat niiden jumalien ja hallitsijoiden historian mukaan. Uśanas (Śukra eli Venus), Soman lempiystävä ja Brihaspatin (Jupiterin) vihollinen, ”jumalien opettajan”, jonka vaimon Târân (eli Târakân) oli ryöstänyt kuu, *Soma* – ”synnyttäen hänestä Budhan” –, otti myös aktiivisesti osaa tähän sotaan ”jumalia” vas-

taan ja alennettiin heti *demoni*-jumalaksi (Asuraksi), ja sellainen hän on tänäkin päivänä.¹

Tässä sana ”ihmiset” viittaa taivaallisiin ihmisiin eli siihen mitä kutsutaan Intiassa PITAROIKSI eli *pitreiksi*, isiksi, ihmisten kantaisiksi. Tämä [e46] ei poista opista sitä näennäistä vaikeutta suhteessa nykyaikaisiin hypoteeseihin, että nämä kantaisät eli esivanhemmat loivat ensimmäiset inhimilliset aadamit kyljestään astraalisina varjoina. Ja vaikka se on edistysaskel Aadamin kylkiluutarinaan nähden, geologiset ja ilmastolliset vastakkaisuudet tuodaan kyllä vielä esiin. Tällainen on kuitenkin okkultismin oppi.

(c) Ihmisen elimistö mukautui jokaisessa Rodussa ympäristönsä mukaan. Ensimmäinen kantarotu oli yhtä eteerinen kuin meidän on aineellinen. Seitsemän luojan jälkeläiset, jotka kehittivät seitsemän alkuperäistä Aadamia,² eivät suinkaan tarvinneet mitään puhdistettuja kaasuja voidakseen elää ja hengittää. (Ks. tämän osan III kirjaa.) Sen vuoksi, kuinka laajasti nykyaikaisen tieteen kannattajat korostavatkin tämän opin mahdottomuutta, okkultistit väittävät asian olleen niin kuin on esitetty *aioneja* ennen jopa lemuralaisen, ensimmäisen fyysisen ihmisen kehittymistä, joka tapahtui 18 miljoonaa vuotta sitten.³

Alkukehitystä kuvataan eräässä DZYANIN KIRJOISTA ja sen kommentaareissa seuraavasti:

¹ *Uśanas-Śukra* eli Venus on tietysti meidän ”Lucifer”, aamutähti. Tämä allegoria moninaisine merkityksineen on todella nerokas. Niinpä *Brihaspati* (Jupiter-planeetta) eli Brahmanaspati on *Rigvedassa* se jumaluus, joka on *eksoteerisen* eli ritualistisen palvonnan symboli ja prototyyppi. Hän on pappisuhraaja, esirukoilija ja välittäjä, jonka kautta kuolevaisten rukoukset saavuttavat jumalat. Hän on hindujen Olympoksen *Purohita* (perhepappi eli hovisaarnaaja) ja jumalien henkinen *guru*. Soma on mysteerijumala ja hallitsee ihmisen ja universumin mystistä ja salaista luontoa. Tārā, papin vaimo, joka symboloi palvojaa, pitää enemmän esoteerisista totuuksista kuin niiden pelkästä kuoresta, eksoterismista. Sen vuoksi Soman sanotaan ryöstävän hänet. Mutta Soma on pyhä Soma-juoma, joka antaa mystisiä näkyjä ja transsi-ilmestyksiä, *mistä yhtymästä seuraa Budha* (viisaus), Mercurius, Hermes jne., se tiede, lyhyesti sanottuna, jonka teologian brihaspatit ovat tähän päivään asti julistaneet pirulliseksi ja *saatanalliseksi*. Ihmekö siis, että laajentamalla tämän allegorian piiriä huomaamme kristillisen teologian kannattavan hindujumalien sotaa ja pitävän *Uśanasta* (Luciferia), joka varjeli Somaan rituaalisen palvonnan muinaiselta personoitumalta (Brahmanaspatilta, bramiinien herralta, josta nyt on tullut ”Jupiter-Jehova”), SAATANANA, ”Jumalan vihollisena”!

² Niin kuin muualla on esitetty, ainoastaan *I. Moos. kirjan* ensimmäisessä luvussa taivaallinen ihminen, adam kadmon, tehdään ”Jumalan kuvan” ja kaltaisuuden mukaan”. Toisen luvun Aadamia ei sanota luoduksi tuon *kuvan* mukaan eikä Jumalan kaltaisuuteen, ennen kuin hän söi kiellettyä hedelmää. Edellinen Adam on sefiroten joukko; toinen Adam on älytön ensimmäinen inhimillinen kantarotu; kolmas Adam on rotu, joka erottautui sukupuoliin ja jonka silmät avautuivat.

³ Tässä esitettyjen näkemysten ja lukujen tieteellisten vastaväitteiden tarkastelua varten lukijaa pyydetään tutustumaan liitteeseen tämän osan III kirjassa.

Muinainen kirjoitus opettaa, että jokaisen paikallisen kalpan eli kierroksen alkaessa maa syntyy uudelleen. ”Niin kuin inhimillinen *jîva* [monadi] astuessaan uuteen kohtuun saa jälleen verhokseen uuden ruumiin, niin tapahtuu myös maan *jîvalle*. Se saa täydellisemmän ja lujemman peitteen jokaisen kierroksen myötä astuessaan jälleen kerran avaruuden kohdusta objektivisuuteen” (*kommentaari*). Tätä prosessia seuraavat tietysti vastaavat synnytystuskat eli geologiset mullistukset.

Ainoa viittaus tähän sisältyy erääseen edessämme olevaan *Dzyanin Kirjan* säkeeseen, jossa sanotaan:

4. SUURTEN TUSKIEN JÄLKEEN HÄN (maa) HEITTI POIS VANHAT KOLME JA PUKI YLLEEN SEITSEMÄN UUTTA NAHKAANSA JA OLI ENSIMMÄISESSÄ.

Tämä viittaa maan kasvuun, jota vastoin ensimmäistä kierrosta käsittelevän säkeistön *kommentaari*ssa sanotaan:

”*Sitten kun vaiheeton (avikâra) muuttumaton luonto (ydinolemus, sadaika-rûpa) oli herännyt ja muuttunut (erilaistunut) syysuhteen (avyakta) tilaan, ja syystä (kârana) oli tullut oma erillinen seurauksensa (vyakta), näkymättömästä se tuli näkyväksi. Pienistä pienin (atomeista [e47] atomisin eli anîyâmsam anîyasâm) tuli yhdeksi ja moneksi (ekânekarûpa), ja aikaansaaden universumin se aikaansai myös neljännen lokan (meidän maamme) seitsemän lootuskukan seppeleessä. Achyuta tuli sitten chyutaksi.*¹

Maan sanotaan heittävän pois *kolme* vanhaa nahkaansa, koska tämä viittaa kolmeen edelliseen kierrokseen, joiden läpi se on jo kulkenut. Nykyinen kierros on *neljäs* seitsemästä. Jokaisen uuden KIERROKSEN alkaessa, ”pimennyskauden” jälkeen, maa (niin kuin myös muut kuusi ”maata”) heittää eli sen oletetaan heittävän pois vanhat nahkansa niin kuin käärme tekee: sen vuoksi sitä kutsutaan *Aitareya-Brâhmanassa Sarpa Râjñiksi*, ”käärmeiden kuningattareksi” ja ”kaiken liikkuvan äidiksi”. Ne ”seitsemän nahkaa”, joiden ensimmäiseen se on nyt puettu, viittaavat seitsemään geologiseen vaiheeseen, jotka seuraavat ja vastaavat ihmiskunnan seitsemän kantarodun kehitystä.

II säkeistö [s. e52], joka puhuu nykyisestä kierroksesta, alkaa muutamalla tiedonannolla maamme iästä. Tuo ajanlasku tullaan esittämään omalla paikallaan. Säkeistöön liittyvässä kommentaarissa mainitaan kaksi henkilöä, Nârada ja Asuramaya, varsinkin jälkimmäinen. Kaikki laskelmat pohjautuvat tuohon muinaiseen kuuluisuuteen. Seuraava esitys perehdyttää

¹ *Achyuta*-sanaa on miltei mahdoton kääntää. Se merkitsee sitä, mikä ei ole altis lankeemukselle tai huonontumiselle: *lankeamatonta*, ja se on *chyutan*, ”langenneen”, vastakohta. Niitä dhyâneja, jotka ruumiillistuvat *kolmannen* kantarodun ihmismuotoihin ja antavat niille älyn (manaksen), kutsutaan *chyutoiksi*, sillä ne lankesivat synnytykseen.

lukijan ainakin pintapuolisesti joihinkin näistä hahmoista.

KAKSI VEDENPAISUMUSTA AIKAISEMPAA ASTRONOMIA

Itämaiselle okkultismin tutkijalle on kaksi hahmoa erottamattomasti tekemisissä mystisen astronomian, kronologian ja niiden kausien kanssa. Kaksi suurta salaperäistä hahmoa, jotka kohoavat kuin kaksi jättiläistä kaukaisessa muinaisuudessa, nousevat hänen mieleensä heti kun tulee kysymys yugista ja kalpoista. Milloin, millä esihistoriallisella ajalla he elivät, sitä eivät tiedä muut kuin muutamat harvat maailmassa eivätkä koskaan voi tietääkään eksaktin kronologian vaatimalla varmuudella. Siitä saattaa olla 100 000 vuotta tai ehkä 1 miljoonaa vuotta – sen enempää ei ulkopuolinen maailma tule koskaan tietämään. Länsimainen mystiikka ja vapaamuurarius puhuvat äänekkäästi Enokista ja Hermeksestä. Itämainen mystiikka puhuu NÂRADASTA, vanhasta vedalaisesta rishistä, ja atlantislaisesta ASURAMAYASTA.

On jo viitattu siihen, että *Mahâbhâratan* ja *purânoiden* kaikista käsittämättömistä henkilöistä salaperäisin on Nârada, joka on Brahmân poika *Matsyapurânassa*, Kaśyapan ja Dakshan tyttären jälkeläinen [e48] *Vishnu-purânassa*. Parâśara kutsuu häntä kunnianimellä Deva-rishi (jumalallinen rishi oikeammin kuin puolijumala), ja kuitenkin Daksha ja jopa Brahmâ kiroaa hänet. Hän kertoo Kamsalle, että Bhagavat (eli Vishnu eksoteerisesti ottaen) ruumiillistui Devakin kahdeksanteen lapseen, ja siten herättää tuon intialaisen *Herodeksen* vihan Krishnan äitiä kohtaan. Sitten hän pilvessä istuen – näkymättömänä kuin todellinen *Mânasaputra* – ylistää Krishnaa iloiten tuon avatâran urotyöstä, kun tämä on tappanut Keśim-hirviön. Nârada on siellä, täällä ja kaikkialla, eikä kuitenkaan mikään *purânoista* esitä tämän fyysisen lisääntymisen suuren vihollisen todellisia ominaisuuksia. Mitä tahansa nuo ominaisuudet ovatkin hindulaisessa esoterismissa, Nârada – jota kutsutaan Himalajan tämänpuoleisessa okkultismissa nimellä *Pesh-Hun*, ”sanansaattaja” eli kreikaksi *Angelos* – on ainoa, jolle on uskottu karman ja *âdibudhan* universaalit määräykset ja niiden täytännönpano: hän on jonkinlainen toimiva ja alati ruumiillistuva logos, joka johtaa ja ohjaa ihmisten asioita kalpan alusta sen loppuun asti.

”Pesh-Hun” on yleinen eikä mikään erityinen hindulainen olento. Hän on salaperäinen ohjaava älyllinen voima, joka antaa vauhtia kierroksille, kalpoille ja yleismaailmallisille tapahtumille ja ohjaa näitä sysäyksiä.¹ Hän on karman näkyvä tasoittaja yleisellä tasolla, hän on tämän manvantaran

¹ Tässä on ehkä syy siihen, miksi *Bhagavad-Gîtâssa* kerrotaan, että Brahmâ oli ilmaissut Nâradalle aikojen alussa, että aivan kaikki ihmiset, jopa mlechchhat, kastittomat ja barbaarit, saattoivat oppia tuntemaan Vâsudevan todellista luontoa ja uskomaan tuohon jumaluuteen.

suurimpien sankarien *innoittaja* ja johtaja. Eksoteerisissa teoksissa häneen viitataan joillakin hyvin epäkohteliailla nimillä, kuten ”Kali-Kâraka”, *riidansynnyttäjä*, ”Kapi-vaktra”, *apinakasvoinen*, ja jopa ”Pišuna”, *vakoilija*, vaikka muualla häntä kutsutaan Deva-Brahmâksi. Jopa Sir William Jones sai voimakkaan vaikutelman tuosta salaperäisestä olennotutkiessaan sitä, mitä sai koottua sanskritinkielisistä lähteistä. Hän vertaa häntä Hermekseen ja Merkuriukseen ja kutsuu häntä ”jumalien kaunopuheiseksi sanansaattajaksi”.¹ Kaikki tämä ja lisäksi se tosiasia, että hindut uskovat hänen olevan suuri rishi, ”joka vaeltelee ikuisesti ympäri maan piiriä jakaen hyviä neuvoja”, johti edesmenneen tri Kenealyn² pitämään häntä yhtenä kahdestatoista *Messiaastaan*. Hän ei ollut ehkä niinkään kaukana oikeilta jäljiltä kuin monet luulevat.

Mitä Nârada *todella on*, sitä ei voida selittää painetussa sanassa. Eivätkä maallikkojen nykyiset sukupolvet saisi paljonkaan selkoa sellaisista tiedonannoista. Sallittaneen kuitenkin huomauttaa, että jos hindulaisessa pantheonissa on jumaluus, joka muistuttaa Jehovaa siinä mielessä, että hän viettelee lähettämällä ”ajatusvaikutuksia” ja ”paaduttaa” niiden sydämiä, jotka hän tahtoi tehdä välikappaleikseen ja uhreikseen, niin se on Nârada. Mutta Nârada ei tee näin saadakseen verukkeen ”kiusaamiseen” ja näyttääksien siten, että ”*Minä olen Herra Jumala*”. [e49] Eikä hän liioin tee sitä mistään omahyväisestä tai itsekkästä vaikuttimesta, vaan toden totta palvellakseen ja ohjatakseen universaalista edistystä ja kehitystä.

Nârada on yksi *purânoiden* harvoja huomattavia hahmoja, jos ei oteta lukuun muutamia jumalia, jotka käyvät nk. alemmissa eli manalan paikoissa, Pâtâlassa. Saiko hän vai ei täällä kaiken tietonsa seurustelemalla tuhatpäisen Śeshan, käärmeen, kanssa, joka kantaa seitsemää pâtâlaa ja koko maailmaa kuin otsaripaa päissään ja joka on suuri astronomian opettaja,³ varmaa on ainakin se, että hänellä on enemmän tietoa kuin Gargan gurulla monimutkaisista aikakausista. Hänen huostaansa on uskottu meidän kehityksemme ja kansojen myötä- ja vastoinkäymiset. Hän käynnistää sodat ja lopettaa ne. Vanhoissa säkeistöissä luetaan Pesh-Hunin ansioksi se, että hän on laskenut ja pannut muistiin kaikki tulevat astronomiset ja kosmiset aikakaudet ja opettanut tämän tieteen tähtitaivaan ensimmäisille tähytäjille. Ja Asuramayan sanotaan perustaneen kaikki astronomiset teoksensa näihin muistiinpanoihin, määränneen kaikkien menneiden geologisten ja kosmisten ajanjaksojen keston ja kaikkien tulevien kierrosten pituuden aina tämän elonkierroksen päättymiseen eli seitsemännen Rodun loppuun asti.

¹ *Asiatic Researches*, vol. I, 1799, s. 265.

² *The Apocalypse of Adam-Oannes*, s. 60.

³ Śeshan, joka on myös Ananta, äärettömyys, ja esoterismissä ”Ikuisuuden kierto-kausi”, uskotaan antaneen astronomiset tietonsa Gargalle, Intian vanhimmalle astronomille, joka suostutteli häntä ja sai siten tietää kaiken planeetoista ja oppi lukemaan enteitä.

Salaisten kirjojen joukossa on teos nimeltä *Tulevaisuuden Peili*, jossa on muistiin merkittynä kaikki kalpat kalpojen sisällä ja Śeshan eli loputtoman ajan helmassa olevat kierrokset. Tätä teosta pidetään *Pesh-Hun-Nâradan* ansiona. Erästä toista vanhaa teosta pidetään useiden atlantistaisten aikaansaannoksena. Nämä kaksi aikakirjaa antavat meille aikakausien luvut ja mahdollisuuden laskea tulevien kausien määrääjat. Kohta esitettävät kronologiset laskelmat ovat kuitenkin bramiinien laatimia, kuten edempänä selitetään, mutta useimmat niistä ovat myös samoja kuin salaisen opin laskelmat.

Brahmalaisten vihittyjen kronologia ja laskelmat perustuvat Intian eläinratatietoihin ja edellä mainitun astronomian ja maagikon – Asuramayan – teoksiin. Atlantistaisten eläinrataa koskevat muistiinpanot eivät voi olla virheellisiä, koska ne koottiin niiden johdolla, jotka ensiksi opettivat ihmis-kunnalle mm. astronomiaa.

Tässä me kuitenkin kohtaamme jälleen ehdoin tahdoin uuden vaikeuden. Meille kerrotaan, että esityksemme on *tieteen* vastainen, ja tiedettä edustaa silloin henkilö, jota pidetään (länsimaissa) suurena sanskritinkieli-sen kirjallisuuden auktoriteettina – professori Albrecht Weber Berliinistä. Tätä ei valitettavasti voi välttää, vaan me olemme valmiita pitämään sanoitamme kiinni. Asuramaya, jota eepinen perimätieto pitää Âryâvartan vanhimpana astronomina ja jolle [e50] ”Aurinkojumala antoi tiedon tähdistä” esiintyen omassa persoonassaan, kuten tri Weber itse mainitsee, on hänen mukaansa jollakin mystisellä tavalla sama kuin kreikkalaisten Ptolemaios.¹ Mitään pätevämpää syytä tähän yhtäläisyyteen ei anneta kuin että ”viimeksi mainitusta nimestä (Ptolemaios), niin kuin huomaamme Piyadasin kirjoituksesta, tuli Intian Turamaya, josta nimi Asuramaya helposti saattoi syntyä”. Epäilemättä ”saattoi”, mutta pääkysymys on: onko siitä mitään päteviä todisteita, että se on näin syntynyt? Ainoa todiste, joka siitä annetaan, on, että sen on oltava niin: ”koska... tätä mayaa pidetään selvästi lännen Romaka-purana”.² Tässä on selvästi kyseessä maya [harha], koska kukaan eurooppalainen sanskritisti ei osaa sanoa, missä tuo Romaka-pura sijaitsi, paitsi tietysti, että se oli jossain ”lännessä”. Joka tapauksessa, koska kukaan Aasialaisen Seuran jäsen tai länsimaalainen orientalisti ei halua koskaan edes kuunnella brahmalaisten opetusta, on hyödytöntä ottaa eurooppalaisten orientalistien vastaväitteet huomioon. ”Romaka-pura” oli aivan varmasti ”lännessä”, koska se oli osa kadonneesta ATLANTIKSEN mantereesta. Ja on yhtä varmaa, että hindulaiset *purânat* pitävät juuri Atlantista Asuramay-an, tuon ”yhtä suuren tietäjän kuin astrologin ja astronominkin” syntymäpaikkana. Sitä paitsi prof. Weber kieltäytyy tunnustamasta intialaisen eläinradan pitkää ikää, koska hän on taipuvainen uskomaan, etteivät hindulaiset tienneet mitään eläinradasta, ennen kuin ”he olivat lainanneet sen kreikka-

¹ Aleksandrialainen astronomi, joka eli toisella vuosisadalla jaa. – Suom. toim.

² Prof. A. Weber, *History of Sanskrit Literature*, s. 253.

laisilta”.¹ Tämä väite sotii Intian vanhimpia perimätietoja vastaan ja on sen vuoksi jätettävä huomiotta.² Meillä on vieläkin suurempi oikeus hylkäämiseen, koska tuo oppinut saksalainen professori itse kertoo meille teoksensa johdannossa, että ”niiden luonnollisten esteiden lisäksi, jotka estävät tutkimusta [Intiassa], on vielä sakea ennakkoluulojen ja -mielipiteiden sumu peittämässä tuota maata ja verhoamassa sitä vaippaansa”. Ei ole mikään ihme, että tri Weber on tuohon vaippaan sotkeutuen itse tahtomattaan harhautunut noihin erehdyksiin. Toivokaamme, että hän nyt tietää paremmin.

Pidettiinpä Asuramayaa nyt sitten nykyaikaisena myyttinä, henkilöähahmona, joka eli makedonialaisten kreikkalaisten aikana, tai sinä henkilönä, joksi okkultistit häntä väittävät, niin joka tapauksessa hänen laskelmansa pitävät täysin yhtä salaisten tietojen kanssa.

Suunnattoman vanhojen teosten katkelmista, joita pidetään atlantilaisen astronomin tekeminä ja jotka löytyivät Etelä-Intiasta, [e51] laati kaksi bramiinia toisessa teoksemme kohdassa mainitun kalenterin³ vuosina 1884 ja 1885. Parhaat pandiitit sanovat tätä teosta virheettömäksi – brahmalaiselta näkökannalta – ja se koskee siten pitkälle oikeaoppisten opetusten aikatietoja. Jos vertaamme sen esityksiä niihin, jotka teimme useita vuosia sitten *Hunnuttomassa Isiksessä*, sekä joidenkin teosofien julkaisemiin katkonaisiin opetuksiin ja tässä kirjassa mainittuihin tietoihin, jotka on saatu okkultismin salaisista kirjoituksista, niin voidaan huomata, että ne kaikki sopivat täydellisesti yhteen lukuun ottamatta joitakin yksityiskohtia, joita ei saa selittää. Sillä silloin olisi paljastettava korkeamman vihkimyksen salaisuuksia – tämän kirjoittajalle yhtä tuntemattomia kuin lukijalle – eikä sitä *voida tehdä*.⁴

[e52]

II SÄKEISTÖ

LUONTO KYKENEMÄTÖN OMIN AVUIN

(5) Valtavan pitkien aikojen jälkeen maa loi hirviöitä. (6) ”Luojat” ovat tyytymättömiä. (7) He kuivattavat maan. (8) He hävittävät muodot. (9) Ensimmäiset suuret

¹ Jopa Guatemalan maya-intiaaneilla oli eläinratansa suunnattoman kaukaisesta muinaisuudesta asti. Ja ”alkuuhminen toimi samalla tavoin ajasta tai paikallisuudesta riippumatta kaikkina aikakausina”, on eräs ranskalainen kirjailija todennut.

² Vrt. I osa, III, luku XVII, ”Eläinrata ja sen ikä”.

³ *Tirukkanda Pañchānga* kali-yugan vuodelle 4986, tehneet Chintāmani Raghunāthā-chārya, Madrasin kuuluisan hallinnollisen astronomin poika, ja Tatakamalla Venkatakrishna Rāo.

⁴ Ks. ”Bramiinien ajanlasku”, s. 66 eteenp.

nousuvedet. (10) Maan kuorettumisen alku.

5. PYÖRÄ PYÖRI VIELÄ KOLMEKYMMENTÄ CROREA.¹ SE RAKENSI RŪPIA (*muotoja*), PEHMEITÄ KIVIÄ, JOTKA KOVENIVAT (*mineraaleja*), KOVIA KASVEJA JOTKA PEHMENIVÄT. NÄKYVIÄ NÄKYMÄTTÖMISTÄ, HYÖNTEISIÄ JA PIENELIÖITÄ (*sarīsrīpa, svapada*). ÄITI (*maa*) PUDISTI NE SELÄSTÄÄN HETI KUN NE LEVISIVÄT HÄNEN YLLEEN (a). KOLMENSADAN MILJOONAN VUODEN JÄLKEEN HÄN KÄÄNTYI YMPÄRI. HÄN MAKASI SELÄLLÄÄN, KYLJELLÄÄN... HÄN EI TAHTONUT KUTSUA TAIVAAN POIKIA, HÄN EI TAHTONUT KUTSUA VIISAUDEN POIKIA. HÄN LOI OMASTA POVESTAAN. HÄN KEHITTI VESI-IHMISIÄ, KAUISTUTTAVIA JA PAHOJA. (b)

(a) Tämä kertoo maan akselin kallistumisesta – joka on tapahtunut useamman kerran – ja sitä seuraavasta vedenpaisumuksesta ja kaaoksesta maan päällä (mikä ei suinkaan tarkoita alkukaaosta), jolloin syntyi hirviöitä, puoleksi inhimillisiä, puoleksi eläimellisiä. Se mainitaan myös *Kuolleiden kirjassa* samoin kuin kaldealaisessa luomiskertomuksessa, Kutan tauluissa, jotka ovat tosin turmeltuneita.

[e53] Se ei ole edes allegoria. Tässä meillä on *tosiasioita*, jotka toistuvat *Poimandresin* kuvauksessa samoin kuin kaldealaisissa luomistauluissa. Säkeet voidaan miltei tarkistaa Berossoksen esittämän kosmogonian avulla, jonka Eusebius on pilannut lähes tuntemattomaksi, mutta josta löytyy kuitenkin vielä joitakin yksityiskohtia muinaisten kreikkalaisten kirjailijoiden – Apollodoroksen, Aleksandros Polyhistorin jne. – jälkeen jättämistä katkelmista. ”Vesi-ihmiset, kauhistuttavat ja pahat” – jotka olivat yksinomaan fyysisen luonnon tuotteita, seurauksia ”kehityssysäyksistä” ja ensimmäisestä yrityksestä luoda *ihminen*, tuo kaiken eläimellisen elämän ”kruunu”, päämäärä ja tarkoitus maan päällä – ovat säkeistöjemme mukaan epäonnistuneita luomuksia. Emmekö löydä saman Berossoksen kosmogoniasta, joka on niin kiihkeästi tuomittu pakanallisen mielettömyyden huippukohtana? Ja kuitenkin, kuka kehitysopin kannattajista voi sanoa, etteivät alussa kuvatut asiat ole tapahtuneet niin kuin ne on kuvattu? Kuka voi väittää, ettei, niin kuin *purānoissa*, egyptiläisissä ja kaldealaisissa katkelmissa ja jopa *Genesisissä* kerrotaan, ole ollut kahta tai jopa useampaa ”luomista” ennen maapallon viimeistä muodostusta, jolloin geologisten ja ilmastollisten olojen muuttuessa samalla myös sen kasvisto, eläimistö ja ihmiset muuttuivat? Tämä väite saa tukea, ei ainoastaan jokaisesta muinaisaikaisesta kosmogoniasta, vaan myös nykyajan tieteeltä ja jopa tietyssä määrin kehitysopista, niin kuin muutamain sanoin voidaan todistaa.

¹ Tämä tarkoittaa 300 miljoonaa vuotta eli kolme okkultista aikakautta. *Rigvedassa* on sama jaotus. ”*Lääkäriin hymnissä*” (X, 97, 1) sanotaan, että kasvit saivat alkunsa *kolme aikakautta* (triyugaa) ennen jumalia maamme päällä. (Ks. ”Bramiinin ajanlasku” tämän säkeistön lopussa.)

Aikaisimmissa kosmogonioissa ei ollut mitään ”pimeää luomista” eikä Aurinkojumalan voittamaa ”paha lohikäärmettä”. Jopa akkadilaisilla Suuri Syvyys (vesikuilu eli AVARUUS) oli Ean, viisauden, tuntemattoman äärettömän jumaluuden, synnyinpaikka ja asunto. Mutta seemiläisillä ja myöhemmillä kaldealaisilla tulee viisauden mittaamaton syvyys karkeaksi aineeksi, synnilliseksi olemukseksi, ja Ea muuttuu Tiamatiksi, Merodakin [Mardukin] astraaliaalloissa tappamaksi lohikäärmeeksi eli Saatanaksi.

Hindulaisissa *purânoissa* Brahmâ, luoja, esiintyy aloittamassa *de novo* useita luomisia yhtä monen epäonnistumisen jälkeen. Kaksi suurta luomista mainitaan,¹ Padma ja Vârâha, nykyinen, jolloin Brahmâ villisian muodossa eli ”Vârâha Avatâra” kohotti maan vesistä. Luominen esitetään luovan jumalan leikkinä, huvituksena (lilâ). *Zohar* puhuu alkumaailmoista, jotka hävisivät niin pian kuin ne syntyivät.² Ja samaa sanotaan Midrashissa, jossa rabbi Abbahu selittää selvästi, että ”Pyhä” oli peräkkäin luonut ja [e54] hävittänyt useita maailmoja, ennen kuin hän onnistui nykyisessä. Tämä ei tarkoita ainoastaan muita maailmoja avaruudessa, vaan erästä oman maapallomme mysteeria, joka sisältyy ”Edomin kuninkaiden” allegoriaan. Sillä sanat ”Tämä on minulle mieleen” toistuu *Genesisissä* (1:31), vaikka vääritynein sanoin, kuten tavallista. Kaldealaiset kosmogonian katkelmat nuolenpääkirjoituksissa ja muualla esittävät kaksi erilaista eläinten ja ihmisten luomista, joista ensimmäinen hävitettiin koska se oli epäonnistunut. Kosmogoniataulut todistavat, että tätä meidän varsinaista luomistamme edelsivät toiset,³ ja kuten *Qabbalahin* tekijä on osoittanut, kabbala esittää saman.⁴

(b) Oannes [Ûmanna] eli Dagon (kaldealaisten ”ihmiskala”) jakaa kosmogoniansa ja luomisoppinsa kahteen osaan. Ensin oli vetten ja pimeyden syvyys, jossa asui erittäin vastenmielisiä olentoja – siivekkäitä ihmisiä, neli- ja kaksisiipisiä ihmisiä, kaksipäisiä ihmisolentoja, joilla oli vuohen jalat ja sarvet (meidän ”vuohi-ihmiset”),⁵ hippokentaureja, ihmispäisiä här-

¹ Näitä kahta ei saa sekoittaa seitsemään luomiseen eli jakoon kussakin kalpassa (Ks. I osa, s. 445, ”*Seitsemän luomista*”). Tässä tarkoitetaan *ensimmäisen* ja *toisen* asteen luomisia.

² *Bereshit rabbah*, Parscha ix.

³ Ks. Sayce, *Hibbert Lectures*, 1887, s. 390

⁴ *Zoharissa*, *Siphra di-Tseniutha*, *Idra Rabba Qaddisha*, 128a jne.; vrt. Myerin *Qabbalah*, s. 246.

⁵ Mistä johtuu näiden aatteiden samankaltaisuus? Kiinalaisilla on samat traditiot. Kommentaattori Kuo P’o sanoo, että teoksessa *Shan-Hai-Ching*, ”Meren ja maan ihmeet”, jonka historioitsija Chung Ku kirjoitti kaiveruksista, jotka tavattiin keisari Yün (2255 eaa.) teettämässä yhdeksässä maljakossa, mainitaan keskustelu ihmisten kanssa, *joilla oli kahdet eri kasvot päässään*, edessä ja takana, sekä vuohenruumiisten ja ihmiskasvoisten hirviöiden kanssa jne. Gould esittäessään kirjassaan *Mythical Monsters*, s. 27, joidenkin luonnonhistorian kirjoittajien nimet mainitsee *Shan-Hai-Chingin*. Kuo P’on (276–324 jaa.) mukaan tämä teos laadittiin kolmetuhatta vuotta ennen hänen aikaansa eli seitsemän hallitsijasukua aiemmin. Ming-

kiä ja kalanpyrstöisiä koiria. Lyhyesti sanottuna, erilaisia yhdistelmiä eläimistä ja ihmisistä, kaloista, matelijoista ja muista hirvittävästä eläimistä, joilla oli toistensa muodot ja kasvot. Sitä naisellista elementtiä, jossa ne asuivat, personoi Thalath – meri eli ”vesi” – jonka lopulta voitti Belos [Bel], miehinen prinssi. Ja Polyhistor sanoo: ”Belos tuli ja leikkasi naisen rikki. Hänen toisesta puoliskostaan hän muodosti maan ja toisesta taivaat, ja samalla hän hävitti hänen sisällään olevat eläimet.”¹ Niin kuin I. Myer asiallisesti huomautti, ”akkadilaisten keskuudessa jokaisella luonnon esineellä ja voimalla oli *Zinsä* eli henkensä. Akkadilaiset muodostivat jumaluutensa kolminaisuudeksi, tavallisesti miehiseksi [paremminkin sukupuolettomiksi?]. Seemiläisillä oli myös kolminaiset jumaluudet, mutta yhdistettyinä sukupuoleen”² – tai fallismiin. Arjalaisilla ja varhaisimmilla akkadilaisilla kaikki oliot ovat Luojan eli logoksen *kautta* emanoituneet, mutta eivät siitä itsestään. Seemiläisillä kaikki on sukupuolisesti *syntyntynyt*.

[e55] 6. VESI-IHMISET, KAUHISTUTTAVAT JA PAHAT, HÄN ITSE LOI MUIDEN JÄTEISTÄ (*kivien, kasvien ja eläinten jäännöksistä*). ENSIMMÄISESTÄ, TOISESTA JA KOLMANNESTA (kierrokset) HÄN MUODOSTI NE. DHYÄNIT TULIVAT JA KATSOIVAT.... DHYÄNIT KIRKKAASTA ISÄ-ÄIDISTÄ, VALKOISISTA (*aurinko-kuu-*) PIIREISTÄ HE TULIVAT,³ KUOLEMATTOMIEN KUOLEVAISTEN ASUNNOISTA.

Runoissamme esitetyt selitykset ovat paljon selvemmat, kuin mitä *Kutan* taulun luomistaru antaisi jopa täydellisenä. Sekin, mitä siitä on säilynyt, tukee säikeistöjämme. Sillä tuossa taulussa ”enkelien Herra” hävittää ihmiset syvyydessä, jolloin ”ei jäänyt jäljelle raatoja eikä jätteitä”, kun ne oli teurastettu. Sen jälkeen nuo suuret jumalat luovat ihmisiä varustettuina erämaan lintujen ruumiilla, ihmisolentoja, ”seitsemän kuningasta, saman perheen veljestä” jne., mikä viittaa ensimmäisten eetteristen ihmisruumiiden liikkumiskykyyn, kun ne saattoivat lentää yhtä hyvin kuin kävellä,⁴ mutta jotka kuitenkin ”hävitettiin”, koska ne eivät olleet ”täydellisiä”, ts. ne ”olivat suvuttomia niin kuin Edomin kuninkaat”.

Jos tästä karsitaan pois vertaukset ja allegoriat, niin mitä tiede sanoo tähän ajatukseen lajien alkuperäisestä luomisesta? Se tulee kieltämään sen, että ”enkeleillä” ja ”hengillä” olisi jotakin tekemistä luomisen kanssa, mut-

dynastiaan kuulunut (alkoi 1368 jaa.) Yang Sun sanoo, että sen laati Kung Chia ja Chung Ku (kuten edellä esitettiin). Hsia-dynastian viimeisen hallitsijan aikana 1818 eaa. Chung Ku pelätessään, että keisari hävittäisi muinaista aikaa käsittelevät kirjat, vei ne paetessaan Yiniin.

¹ Cory, *Ancient Fragments* (1832), s. 25.

² *Qabbalah*, s. 246.

³ Jumalat ja planeettahenget, varsinkin ribhut. ”Kolme ribhua”, jotka tulivat myös ”kolme kertaa seitsemäksi” moninaisten kykyjensä vuoksi.

⁴ Muistettakoon Platonin ”siivekkäät rodut” ja *Popol Vuhin* kertomus ensimmäisestä ihmisrodusta, joka osasi kävellä, lentää ja nähdä esineitä kuinka kaukaa tahansa.

ta jos luonto ja fyysinen kehityslaki ovat luoneet kaiken sen, mitä nyt on maan päällä, miksi ei silloin, kun maapallo oli kokonaan vesien peitossa, olisi voinut olla olemassa ”tuollainen syvyys”, jossa syntyi lukemattomia epämuotoisia olentoja? Ovatko ”ihmisolennot” ja ihmispäiset ja kaksikasvoiset eläimet syynä vastaväitteeseen? Mutta jos ihminen on ainoastaan korkeampi eläin, joka on kehittynyt järjettömistä luontokappaleista loputtomien muunnosten sarjan kautta, miksi ei luonnon ensimmäisissä yrityksissä ”puuttuvilla renkailla” olisi voinut olla ihmispäät eläinten ruumiissa tai kaksipäisillä eläinten päät ja päinvastoin? Eikö meille ole esitetty geologisilta kausilta, matelijoiden ja nisäkkäiden aikakausilta, linnun siivillä varustettuja liskoja ja käärmeiden päitä eläinten ruumiissa?¹ Ja tieteen näkökannalta katsoen, eikö nykyinen ihmisrotumme anna meille toisinaan hirviöiden perikuvia: kaksipäisiä lapsia, ihmispäisiä eläimen ruumiita, koirapäisiä lapsia jne.? Tämähän todistaa, että jos luonto oikuttelee näin [e56] vielä nykyäänkin, jolloin se on ollut iät ja ajat asettuneena järjestykseen kehitystyössään, niin eikö Berossoksen kuvaamat hirviöt ole saattaneet olla mahdollisia sen ohjelman alussa. Tuo mahdollisuus on saattanut kerran olla lakina, ennen kuin luonto erotti lajinsa ja alkoi kehittää niitä säännöllisesti. Ja tämä voidaan nykyään aivan suoraan todeta jo sen tosiasian avulla, jota tiede kutsuu ”LAJIEN PALAUTUMISEKSI”.

Näin opettaa salainen oppi ja vahvistaa sen monilla todisteilla. Mutta me emme odota dogmaattisen teologian tai materialistisen tieteen hyväksymistä, vaan jatkamme säkeistöjämme. Puhukoot ne itse puolestaan *kommentaarien* ja selitysten niihin heijastaman valon avulla. Pohdimme myöhemmin näiden kysymysten tieteellistä puolta.

Niinpä näkyy, että fyysinen luonto jäätyään itsensä varaan eläimen ja ihmisen luomisessa on epäonnistunut. Se kykenee aikaansaamaan kaksi ensimmäistä luontokuntaa samoin kuin alemmat eläimet, mutta kun tulee ihmisen vuoro, hänen luomisekseen tarvitaan henkisiä, riippumattomia ja älyllisiä voimia ”nahkavaatteiden” ja ”eläimellisen elämän henkäyksen” lisäksi. Edellisten kierrosten inhimilliset monadit tarvitsevat jotakin korkeampaa kuin pelkkiä fyysisiä aineksia persoonallisuksiensa rakentamiseksi, jotta ne eivät olisi jääneet jopa ”Frankensteinin” eläintä alemmaksi.²

¹ Ks. Charles Gouldin *Mythical Monsters*.

² Äskettäin julkaistun de Quatrefagesin teoksen *Introduction à l'étude des Races Humaines* ensimmäisessä osassa todistetaan, että tertiäärikauden jälkeiseltä ajalta asti ennen tuota aikaa – kun monet rodut olivat jo tuolla kaudella levinneet yli maan pinnan – ihminen ei ole yhtään muuttunut fyysiseltä rakenteeltaan. Ja jos ihmistä on kautta aikojen ympäröinyt eläimistö, joka muutti muotoaan aikakaudesta toiseen, hävisi ja syntyi uudelleen toisenlaisena – niin että nykyään ei ole olemassa ainoatakaan eläintä maan päällä, ei pientä eikä isoa, joka olisi elänyt samanaikaisesti ihmisen kanssa tuolla aikakaudella – jos siis jokainen eläin on muuttunut ihmistä lukuun ottamatta, tämä todistaa ei ainoastaan hänen pitkää ikäänsä vaan myös, että hän on *erityinen luontokunta*. Miten hän yksin olisi välttynyt muutoksil-

[e57] 7. TYYTYMÄTTÖMIÄ HE OLIVAT. MEIDÄN LIHAMME EI OLE SIELLÄ (*he sanoivat*). EI [OLE] MITÄÄN SOPIVIA RÜPIA VELJILLEMME VIIDENNESTÄ. EI MITÄÄN ASUNTOJA ELÄMILLE.¹ PUHTAITA VESIÄ EIKÄ SAMEITA ON HEIDÄN JUOTAVA (a). KUIVATKAAMME NE (*vedet*).

(a) Katekismus (kommentaarit) sanoo:

”Aineellisista maailmoista laskeutuvat ne, jotka muovailevat fyysisen ihmisen uusissa manvantaroissa. Ne ovat alempia Lha’ita [henkiä], joilla on kaksinainen ruumis [astraalinen eetterisen muodon sisällä]. Ne ovat meidän harharuumiimme muotoilijoita ja luojia...

Lhaiden [pitrien] heijastamiin muotoihin laskeutuu kaksi kirjainta² [monadi, jota kutsutaan myös ’kaksoislohikäärmeeksi’] odotuksen piireistä.³ Mutta ne ovat kuin katto ilman seiniä tai pylviäitä tukenaan...

Ihminen tarvitsee neljä liekkiä ja kolme tulta tullakseen yhdeksi maan päällä ja hän tarvitsee neljäkymmenen yhdeksän tullen⁴ ydinolemusta tullakseen täydelliseksi. Ne, jotka ovat jättäneet ylemmät piirit, tahdon juma-

ta? Sen vuoksi, sanoo de Quatrefages, että se ase, jota hän käytti taistellessaan luontoa ja alati muuttuvia geologisia oloja ja elementtejä vastaan, oli ”hänen psyykinen voimansa, eikä hänen fyysinen vahvuutensa tai ruumiinsa”, niin kuin oli eläinten laita. Jos ihmisellä olisi ainoastaan saman verran älyä ja mieltä kuin muilla nisäkkäillä ja nykyinen ruumiinrakenteensa, niin hän olisi avuttomien olento maan päällä. Ja koska kaikki näyttää todistavan, että *ihmisen elimistö kaikkine ominaisuuksineen ja erikoispiirteineen on ollut maan päällä jo noina hyvin kaukaisina geologisina ajanjaksoina, jolloin täällä ei ollut vielä ainoatakaan nykyisistä nisäkäslajeista*, niin mikä on väistämätön johtopäätös? Ehkä tämä: Koska kaikki ihmisrodut ovat samaa lajia, siitä seuraa, että tämä laji on *vanhin kaikista* nykyään elävistä nisäkkäistä. Tästä syystä se on niistä kaikkein kestävin ja sitkein ja oli yhtä kehittynyt kuin nykyisinkin jo silloin, kun mitkään nyt tunnetuista nisäkkäistä eivät vielä olleet edes näyttäneet maan päällä. Tämä on tuon suuren ranskalaisen luonnontieteilijän mielipide ja sillä hän antaa ankaran iskun darvinismille.

¹ *Kolmannen* kierroksen *ihmismallien*, suunnattoman suurten apinamaisten muotojen, monadeille.

² Esoteerisessa järjestelmässä ihmisen seitsemää periaattia edustaa seitsemän kirjainta. Kaksi ensimmäistä ovat pyhempät kuin tetragrammatonin neljä kirjainta.

³ Välipiireistä, missä sanotaan niiden monadien, jotka eivät ole saavuttaneet nirvânaa, uinuvan tiedottomassa toimimattomuudessa manvantarojen välillä.

⁴ Selitetään toisaalla. Kolme tulta, pāvaka, pavamāna ja śuchi, joilla oli neljäkymmentäviisi poikaa, ja jotka kolmen isänsä ja näiden isän Agnin kanssa muodostavat neljäkymmentäyhdeksän tulta. Pavamāna (hankauksessa synnitetty tuli) on *asuroiden tulen* vanhempi. Śuchi (aurinkotuli) on jumalien tulen vanhempi. Pāvaka (sähkötuli) on *pitrien tulen* isä (ks. *Vāyupurāna*). Mutta tämä on aineellisen ja maallisen tason selitys. Liekit ovat haihtuvia ja vain aikakautisia, tulet – ikuisia kolminaisessa ykseydessään. Ne vastaavat *neljää* alemmaa ja *kolmea* korkeampaa inhimillistä periaattia.

lat,¹ täydentävät harhan Manun. Sillä 'kaksoislohikäärmeellä' ei ole mitään vaikutusta pelkkään muotoon. Se on kuin tuulihenki siellä, missä ei ole puuta eikä oksaa sitä vastaanottamaan ja siltä suojaamaan. Se ei voi tehdä muotoon, jossa ei ole vaikutuksen välittäjää [manasta, ”mieltä”], eikä muoto tunne sitä.

Korkeimmissa maailmoissa nuo kolme ovat yhtä,² maan päällä [aluksi] yhdestä tulee kaksi. Ne ovat kuin kolmion kaksi [sivu-] viivaa, kun siitä puuttuu pohjaviiva – joka on kolmas tuli.” (Katekismus, kirja III, 9. osa.)

Tätä on hiukan selitettävä ennen kuin menemme edemmäksi. Varsinkin arjalaisten hinduveljemme vuoksi – [e58] joiden esoteeriset tulkinnat voivat poiketa omistamme – meidän pitää selittää edellä olevaa muutamilla kohdilla, jotka on otettu heidän omista eksoteerisista kirjoistaan, nimittäin *purânoista*. Sen allegorioissa kuvataan, kuinka Brahmâ, joka on kollektiivisesti universumin luova voima, ”yugien (kierrosten) alussa... luomishalun ja -kyvyn omaavana ja luotavien olioiden piilevien voimien pakottamana yhä uudestaan, kunkin kalpan koittaessa pani liikkeelle samanlaisen luomisen”.³ Aiomme nyt tutkia *Vishnupurânan* eksoteerista kertomusta ja katsoa, kuinka hyvin se käy yhteen tai poikkeaa meidän okkulttisesta tulkinnastamme.

JUMALOLENTOJEN LUOMINEN EKSOTEERISISSA KERTOMUKSISSA

Vishnupurânassa – joka on varmasti vanhin kaikista *purâna*-kirjoista – huomaamme, kuten kaikissa muissakin, Brahmân miehisenä jumalana ottavan luomistarkoituksissa ”neljä ruumista, joihin kuuluu kolme ominaisuutta”.⁴ Siinä sanotaan: ”Tällä tavoin Maitreya, *Jyotsnâ* (aamunkoitto), *Râtri* (yö), *Ahan* (päivä) ja *Samdhyâ* (iltahämy) ovat Brahmân neljä ruumista.”⁵ Parâšaran selityksen mukaan, kun Brahmâ tahtoo luoda maailman uudelleen ja synnyttää jälkeläisiä *tahtonsa avulla* neljässä olotilassa (neljässä olentojen järjestelmässä), joita kutsutaan jumaliksi (dhyâni-chohaneiksi), demoneiksi⁶ (ts. aineellisemmiksi devoiksi), alkuunpanijoiksi (pitreiksi) ja

¹ *Surat*, jotka tulivat myöhemmin a-suroiksi.

² Âtman, buddhi ja manas. Devachanissa tarvitaan manaksen korkeampaa ainesta, jotta ruumiista eronneelle *monadille* syntyisi havainnollinen ja tietoinen tila.

³ *Vishnupurâna*, I, v, viimeinen säe. Myös *Mânava-dharma-Śâstra*, I, 80.

⁴ Tällä on *esoterismissa* suoranainen yhteys ilmenneen Brahmân eli universumin seitsemään periaattiin, jotka ovat samassa järjestyksessä kuin ihmisessä. Eksoteerisesti on vain neljä periaattia.

⁵ Vol. I, s. 81, Wilsonin käännös.

⁶ *Demonit* on hyvin epätarkka sana käytettäväksi, sillä se tarkoittaa suurta joukkoa alempia – ts. aineellisempia – henkiä eli pienempiä jumalia, jotka saavat tuon nimen, koska ne ”sotivat” korkeampia vastaan, mutta ne eivät ole mitään paholaisia.

ihmisiksi, ”hän kokoaa mielensä kuin joogassa (yuyuje)”.

Outoa kyllä, hän aloittaa luomalla DEMONIT, jotka siten edeltävät enkeleitä ja jumalia. Tässä ei ole mitään ristiriitaa eikä epäjohdonmukaisuutta, vaan sillä niin kuin kaikella muullakin on syvä esoteerinen merkitys, joka on täysin selvä sille, joka on vapaa kristillisen teologian ennakkoluuloista. Se, joka pitää mielessään, että MAHAT-prinsiippi eli intelligenssi, ”maailmanjärki” (kirjaimellisesti ”suuri”), jonka esoteerinen filosofia selittää olevan ”ilmennyt kaikkieto” – pradhânan (alkuperäisen aineen) ”ensimmäinen tuote”, kuten *Vishnupurânassa* sanotaan, mutta Parabrahmanin ensimmäinen kosminen aspekti eli esoteerinen SAT, maailmansielu,¹ kuten okkultismi [59] opettaa – on ITSETietoisuuden juuressa, ymmärtää syyn tähän. Niin kutsutut demonit – jotka ovat (esoteerisesti) itsetehostava ja (älyllisesti) toimiva prinssiippi – ovat niin sanoaksemme *luomisen positiivinen napa* ja tästä syystä ensin syntyneitä. Tämä prosessi kerrotaan *purânoiden* allegorioissa lyhyesti näin:

Kun Brahmâ oli keskittänyt mielensä itseensä ja pimeyden ominaisuus oli läpäissyt hänen ottamansa ruumiin, niin asurat syntyivät ensimmäiseksi lähtien hänen lanteistaan, minkä jälkeen hän hylkäsi ruumiinsa ja se muuttui YÖKSI.²

Tähän liittyy kaksi tärkeää kohtaa: (a) Alkuaan *Rigvedassa* esitetään asurat *henkisinä jumalallisina olentoina*. Niiden nimi johdetaan sanasta *asu* (hengitys), ”Jumalan hengitys”, ja ne tarkoittavat samaa kuin korkein henki eli zoroasterilaisten *Ahura*. Vasta myöhemmin teologian ja uskonkappaleiden tarkoituksia varten niiden on osoitettu lähtevän Brahmân lanteista, ja niiden nimet alettiin johtaa kieltävästä *a'*sta ja *surasta*, jumalasta (aurinkojumaluudet), eli siitä tulee *ei-jumala*, ja näin niistä tuli jumalien vihollisia. (b) Kaikki muinaiset teogoniat poikkeuksetta – arjalaisesta ja egyptiläisestä aina Hesiodoksen jumalsyntyyntä asti – asettavat kosmisessa kehitysjärjestyksessä yön päivän edelle. Näin on jopa *Genesiksessä*, missä ”pimeys oli syvyyden päällä” ennen ”ensimmäistä päivää”. Syy tähän on se, että jokainen kosmogonia – paitsi salaisen opin – alkaa niin kutsutulla ”toisasteisella luomisella”: nimittäin *ilmenneellä* universumilla, jonka synnyn on alettava selvällä erolla *ensimmäisen* luomisen ikuisen valon ja ilmenneen näkyvän luonnon toisasteisen evoluution välillä. Tuo ikuinen valo on mysteeri, jonka täytyy aina olla ”pimeyttä” vihkimättömien rajalliselle käsitykselle ja älylle. *Veda* sisältää koko tuota eroa käsittävän filosofian, vaikka orientalistimme eivät ole milloinkaan selittäneet sitä oikein, koska he *eivät ole koskaan ymmärtäneet* sitä.

¹ Sama prinssiippien järjestys ihmisessä: *âtma* (henki), *buddhi* (sielu), sen käyttöväline, kuten aine on hengen *vâhana*, ja *manas* (mieli) kolmas eli viides mikrokosmisesti. *Persoonallisuuden tasolla manas* on ensimmäinen.

² *Vishnupurâna*, main. kohta. Katsokaa II kirja, ”Langenneet enkelit”.

Jatkaen luomistaan Brahmâ ottaa toisen muodon, nimittäin päivän muodon, ja luo henkäyksestään jumalat, jotka ovat varustetut hyvyyden (passiivisuuden) ominaisuudella.¹ Hänen seuraavassa ruumiissaan on vallitsevana suuri passiivisuus, joka on myös (negatiivista) hyvyyttä, ja tämän persoonan kyljestä lähtivät pitrit, ihmisten alkuunpanijat, koska, niin kuin teksti selittää, ”Brahmâ ajatteli itseään [tuon prosessin aikana] maailman isänä”.² Tämä on *kriyâ-śakti* – mystinen *jooga*-voima, [e60] jota on selitetty toisaalla. Kun tämä Brahmân ruumis oli heitetty pois, siitä tuli *samdhyâ* (iltahämärä), päivän ja yön väliaika.

Lopuksi Brahmâ otti viimeisen muotonsa, joka oli *epäpuhtauden* läpäisemä, ja ”tästä syntyivät IHMISET, joissa oli epäpuhtaus ja himo vallitsevina”. Kun tämä ruumis heitettiin pois, siitä tuli päivänkoitto eli aamuhämärä – ihmisyyden koitto. Tässä Brahmâ vastaa esoteerisesti *pitrejä*. Hän on kollektiivisesti pitar, ”isä”.

Tämän allegorian todellinen esoteerinen merkitys on nyt selitettävä. Brahmâ symboloi tässä persoonassaan maailman ja ihmisten kollektiivista luojaa – universumia kaikkine lukemattomine tuotteineen, liikkuvine ja (näennäisesti) liikkumattomine olioineen.³ Hän on kollektiivisesti prajâpatit, olemassaolon herrat, ja nuo neljä ruumista edustavat luovien voimien eli dhyâni-chohanien neljää luokkaa, joita kuvataan I osan 7. säikeistön kommentaarissa. Koko se filosofia, joka koskee hyvän ja pahan niin kutsuttua ”luomista” tässä maailmassa ja siitä johtuvien manvantaristen seurausten koko ketjua, perustuu näiden Brahmân neljän ruumiin oikeaan käsittämiseen.

Lukija lienee valmis ymmärtämään sen todellisen esoteerisen merkityksen, mitä nyt seuraa. Vielä on eräs tärkeä kohta, joka pitää selvittää. Kun kristillinen teologia oli mielivaltaisesti päättänyt ja sopinut, että Saatana langenneine enkeleineen kuului varhaisimpaan luomiseen, koska Saatana oli ensimmäiseksi luotu, viisain ja kaunein Jumalan arkkienkeleistä, niin sana oli lausuttu ja sävel viritetty. Sen jälkeen kaikki *pakanalliset* kirjoitukset pakotettiin samaan merkitykseen ja kaikkien osoitettiin olevan demonisia, ja väitettiin ja väitetään, että *totuus ja tosiasiat* kuuluvat ainoastaan kristinuskoon ja ovat alkaneet siitä. Jopa orientalistit ja mytologit, joista jotkut eivät ole lainkaan kristittyjä vaan ”väärauskoisia” eli tiedemiehiä, eksyivät tietämättään ja pelkästään miellelyhtymän voimasta ja vanhasta

¹ Siten lause ”päivällä jumalat ovat voimakkaimmat ja yöllä demonit” on puhtaasti allegorinen, sanoo *kommentaari*.

² Tämä *itsensä ajattelemisen* joksikin on päätekijä kaikenlaisten psyykkisten tai jopa fyysisten ilmiöiden aikaansaamisessa. Sanat ”jos joku sanoisi tälle vuorelle: nouse paikaltasi ja pauskaudu mereen! – se myös tapahtuu, jos hän ei sydämessään epäile” [Mark. 11:23] eivät ole turhia sanoja. ”Usko” olisi vain käännettävä TAH-DOKSI. Usko ilman tahtoa on kuin tuulimylly ilman *tuulta* – se ei tuota seurauksia.

³ Sama aate löytyy *Genesisin* neljästä ensimmäisestä luvusta, kun puhutaan ”Herrasta” ja ”Jumalasta”, jotka ovat *Elohim* ja androgyyni *Eloah*.

tottumuksesta teologisille raiteille.

Pelkät bramiinien vallan- ja voitonhalusta johtuvat vaikuttimet saivat aikaan sen, että he antoivat kansan syvien rivien pysyä tietämättöminä suurista totuuksista. Samat syyt saivat varhaisten kristittyjen vihityt vaikenemaan, samalla kun ne, jotka eivät olleet koskaan tunteneet totuutta, väärensivät asioita ja arvostelivat ”enkelien” hierarkiaa niiden eksoteerisen muodon perusteella. Kuten *asuroista* oli siis tullut kapinallisia alempia jumalia, jotka sotivat korkeampia vastaan kansan uskomuksissa, samoin arkkienkelistä, todellisuudessa Agathodaimonista, vanhimmasta hyväntahtoisesta logoksesta, tuli teologiassa ”Vastustaja” eli *Saatana*. Mutta riittääkö tämä takaamaan minkään muinaisen pyhän kirjan oikeaa tulkintaa? Vastaus on: *aivan varmasti ei*. Niin kuin *Zend Avesta*, *Vendîdâd* ja [e61] muut mazdalaiset kirjoitukset oikaisevat ja paljastavat, miten hindulaisten pantheonissa on myöhemmin taitavasti sekoitettu jumalat, ja palauttavat AHURAN avulla *asurat* oikealle paikalleen teogoniassa, samoin äskettäin löydetyt kaldealaiset taulut puhdistavat ensimmäisten jumalallisten emanaatioiden hyvän nimen. Tämä on helposti todistettu. Kristillinen enkelioppi on johdettu suoraan ja yksinomaan farisealaisilta, jotka toivat oppinsa Babyloniasta. Saddukealaiset, Mooseksen lakien todelliset vartijat, eivät tienneet mitään enkeleistä vastustaen jopa ihmissielun (ei persoonattoman hengen) kuolematomuutta. Ainoat ”enkelit”, joista puhutaan raamatussa, ovat *Genesiksen* 6. luvussa mainitut ”Jumalan pojat” (joita pidetään nyt *nefiliminä*, langenneina enkeleinä) sekä useat ihmisen muotoiset enkelit, juutalaisen Jumalan ”sanansaattajat”, jonka Jumalan oma arvoasema vaatisi tarkempaa tutkimusta kuin tähän mennessä on tehty. (Vrt. edellä II säikeistö, 5. säe, s. e53, missä mainitaan varhaisten akkadilaisten kutsuneen nimellä *Ea*, viisauts, sitä, minkä myöhemmät kaldealaiset ja seemiläiset pilasivat *Tiamatiksi*, *Tisalatiksi* ja Berossoksen *Thalathiksi*, naispuoliseksi merilohikäärmeeksi, nyt *Saatanaksi*.) Todella – ”Kuinka sinä olet langennut [ihmisten vuoksi], oi kirkas kointähti ja aamun poika!”

Mitä meille sitten kertovat babylonialaiset ”luomistarut”, sellaisina kuin ne ovat löytyneet assyrialaisista taulunpalasista, nuo tarinat, joille farisealaiset pohjasivat enkelioppinsa? Vertaa G. Smith, *Assyrian Discoveries*, s. 398, ja *Chaldean Account of Genesis*, s. 107. ”*Taulu, joka puhuu seitsemästä pahasta jumalasta eli hengestä*”, sisältää seuraavan kertomuksen; me kursivoimme tärkeät kohdat:

1. *Ensimmäisinä päivinä* pahat jumalat
2. *kapinalliset enkelit*, jotka *taivaan alemmassa osassa*
3. *olivat luodut*,
4. saivat aikaan pahat tekonsa
5. keksien ilkeissä mielissään... jne.

Näin huomaamme niin selvästi kuin mahdollista eräästä katkelmasta, joka on pysynyt ehjänä, niin ettei sisällöstä voi olla epäilystäkään, että ”ka-

pinalliset enkelit” oli luotu *taivaan alemmassa osassa*, ts. että ne kuuluivat ja kuuluvat *aineelliselle kehitystasolle*. Tämä taso pysyy yleensä näkymättömänä meille ja sitä pidetään siksi subjektiivisena, koska tällä tasolla me emme ole tietoisia aistiemme välityksellä. Olivatko gnostikot siis väärässä väittäessään, että tämän näkyvän maailmamme ja varsinkin maan olivat luoneet *alimmat* enkelit, alhaisemmat elohimit, joista Israelin Jumala oli yksi, kuten he opettivat? Nämä gnostikot olivat aikanaan lähempänä arkaaisen salaisen opin tietolähteitä ja saattoivat sen vuoksi tuntea paremmin sen sisällön kuin ne vihkimättömät kristityt, jotka satoja vuosia myöhemmin ottivat työkseen [e62] muovailta uudelleen ja *oikaista* mitä oli sanottu. Mutta katsokaamme, mitä tuo taulu sanoo edempänä:

7. Niitä (pahoja jumalia) oli seitsemän... [sitten seuraa niiden kuvaus, neljännen ollessa ”käärme”, *neljännen* Rodun fallinen symboli ihmiskehityksessä].

15. Seitsemän niistä oli Anu-jumalan, heidän kuninkaansa, sanansaattajia.

Mutta Anu kuuluu kaldealaiseen kolminaisuuteen ja on sama kuin Sin, ”kuu” eräältä puoleltaan. Ja kuu on heprealaisessa kabbalassa kaiken aineellisen elämän siemenen Argha ja on vielä läheisemmin yhteydessä kabbalistisesti Jehovaan, joka on kaksisukuinen, niin kuin Anu on. Esoterismissa kumpaakin kuvataan ja tarkastellaan kahdelta puolelta: miehinen eli henkinen, naisellinen eli aineellinen, eli henki ja aine, kaksi vastakkaista prinssiippiä. Tästä syystä ”Anun (joka on Sin, ”kuu”) sanansaattajat” lannistaa lopullisesti sama Sin, niin kuin säikeissä 28–41 osoitetaan, Belin (Auringon) ja Ishtarin (Venuksen) avulla. Assyriologit pitävät tätä ristiriitaisena, mutta se on yksinkertaisesti *metafysiikkaa* esoteerisessa opetuksessa.

On olemassa useampiakin tulkintoja, sillä ”lankeemuksen” mysteeriiin on seitsemän avainta. Sitä paitsi jopa teologiassa on kaksi ”lankeemusta”: arkkienkelien kapina ja heidän ”lankeemuksensa” sekä Aadamin ja Eevan ”lankeemus”. Siten sekä alempia että korkeampia hierarkioita syytetään oletetusta rikoksesta. Sana ”oletettu” on aivan oikea, sillä kummassakin tapauksessa se perustuu väärinkäsitykseen. Kumpaakin pidetään okkultismissa karmallisena seurauksena, ja kummatkin kuuluvat kehityslakiin – toinen on älyllinen ja henkinen, toinen fyysinen ja psyykkinen. ”Lankeemus” on universaali allegoria. Se esittää kehitysasteikon toisessa päässä ”kapinaa”, ts. erilaistuneen älyn eli tietoisuuden toimintaa eri tasoillaan sen etsiessä yhteyttä aineeseen; ja toisessa, alemmassa päässä aineen kapinaa henkeä vastaan eli toiminnan kapinointia henkistä toimeentuloa vastaan. Ja tässä on itu siihen erehdykseen, jolla on ollut niin onnettomat seuraukset sivistyneiden kansojen älykkyyteen yli 1800 vuotta. Alkuperäisessä allegoriassa pidettiin ainetta – eli siis aineellisempia enkeleitä – hengen voittajana eli arkkienkelit ”lankesivat” tällä tasolla. ”Enkelit, joilla *oli sähkövät säilät* (eli eläimelliset intohimot), olivat ajaneet pakoon Pimeyden henget.” Kui-

tenkin viimeksi mainitut taistelivat tietoisien, jumalallisen henkisyyspuolesta maan päällä, mutta joutuivat tappiolle sortuen aineen ylivallan vuoksi. Mutta teologisessa opinkappaleessa asia on aivan toisin. Saatanasta pääsee voitolle Mikael, ”joka on Jumalan kaltainen”, Jehovan edustaja, joka on taivaallisten sotajoukkojen johtaja – niin kuin Lucifer on Miltonin sepityksessä manalan sotajoukkojen johtaja. On totta, että Mikaelin luonto [e63] riippuu hänen luojansa ja mestarinsa luonnosta. Kuka viimeksi mainittu on, se voi selvittää tutkimalla huolellisesti ”taivaan sodan” allegoriaa astronomisella avaimella. Kuten Bentley on osoittanut, Hesiodoksen kertoma ”titaanien sota jumalia vastaan” ja myös asuroiden sota (târakâmaya) devoja vastaan *purânoiden* kertomuksessa ovat nimiä lukuun ottamatta samat. Tähtien aspektit osoittavat (Bentleyn ottaessa vuoden 945 eaa. tällaisen konjunktion lähimmäksi ajankohdaksi), että ”kaikki muut planeetat paitsi Saturnus olivat samalla puolella taivasta kuin Aurinko ja Kuu” ja tästä syystä vastakkain Saturnuksen kanssa. Ja kuitenkin sekä Hesiodos että Mooses osoittavat, että Saturnus eli juutalaisten ”Kuu-jumala” pääsi voitolle, mutta kumpaakaan näistä kertomuksista ei ole ymmärretty. Siten todellinen merkitys turmeltui.

II SÄKEISTÖ – jatkuu

8. LIEKIT TULIVAT. TULET KIPINÖINEEN, YÖTULET JA PÄIVÄTULET (a). NE KUIVATTIVAT SAMEAT TUMMAT VEDET. KUUMUUDELLAAN NE TUKAHDUTTIVAT NE. LHAAT (*henge*) KORKEUDESTA, LHAMAYINIT (*henge*) ALHAALTA TULIVAT (b). HE TUHOIVAT MUODOT, JOTKA OLIVAT KAKSI- JA NELIKASVOISIA. HE TAISTELIVAT VUOHIIHMISIÄ JA KOIRAPÄISIÄ JA KALARUUMIISIA IHMISIÄ VASTAAN.

(a) ”Liekit” ovat hengen hierarkia, joka on yhdenmukainen ellei sama kuin ”palavat” tuliset *serafit* (Serafim), joista *Jesaja* puhuu (6:2–6) ja jotka heprealaisen teogonian mukaan ovat ”kaikkivaltiaan valtaistuimen” vartijoita. Melha on ”liekkien” herra. Kun hän ilmestyy maan päälle, hän ottaa jonkun Buddhan persoonallisuuden, sanoo kansantaru. Hän on yksi vanhimmista ja kunnioitetuimmista *Lhaista*, buddhalaisten Pyhä Mikael.

(b) Sanaa ”alhaalla” ei saa käsittää manalan seutuina, vaan yksinkertaisesti henkisenä tai pikemminkin eetterisenä, alempiasteisena olotilana, koska se on lähempänä maata eli yhden askelen korkeammalla kuin maallinen piirimme. Sitä vastoin Lhat ovat korkeimpien piirien henkiä – mistä tulee Tiibetin pääkaupungin nimi *Lhasa*.

Paitsi että tämä on puhtaasti fyysistä luontoa ja [e64] elämän kehitystä maan päällä koskeva lause, tähän säkeeseen voi liittyä toinenkin allegorinen merkitys eli todella useampia, kuten opetetaan. LIEKIT eli ”tulet” edustavat henkeä, miehistä elementtiä, ja ”vesi” ainetta eli vastakkaista element-

tiä. Ja kun henki tappaa puhtaasti aineellisen muodon, huomaamme jälleen viittauksen ikuiseen taisteluun fyysisellä ja psyykkisellä tasolla, hengen ja aineen välillä. Sitä paitsi se on tieteellinen kosminen tosiasia. Sillä niin kuin seuraavassa säkeessä sanotaan:

9. ÄITIVESI, SUURI MERI, ITKI. SE NOUSI, SE KATOSI KUUHUN, JOKA OLI SEN NOSTANUT, JOKA OLI SEN SYNNYTTÄNYT.

Mitä tämä voi tarkoittaa? Eikö se ole ilmiselvää viittaus vuoroveden toimintaan planeettamme historian varhaisvaiheessa tässä sen neljännessä kierroksessa? Nykyajan tieteellinen tutkimus on viime aikoina innokkaasti pohtinut paleotsooisia nousuvesiä. Darwinin teorian mukaan vähintään 52 miljoonaa vuotta sitten – luultavasti paljon aiemmin – kuu sai alkunsa maan taipuisasta massasta. Lähtien siitä kohdasta, mihin Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson ja muut olivat tulleet tutkimuksessaan, hän jäljitti maan kierrosliikkeen hidastumisen vuoroveden vaikutuksesta kauas taaksepäin ihan ajan yöhön asti ja sijoitti kuun planeettamme lapsuusaikana ainoastaan ”murto-osan päähän sen nykyiseltä etäisyydeltä”. Lyhyesti sanottuna hänen teoriasensa mukaan kuu erosi maasta. Kun nousuveden kohoaminen sattui samaan aikaan kuin pallon muotoisen massan heilahdus – ja keskipakoinen voima oli silloin lähes sama kuin painovoima – niin painovoima voitettiin ja vuoroveden kohottama massa saattoi siten erota täysin maasta.¹

Okkulttinen opetus kertoo aivan päinvastaista. Kuu on paljon vanhempi kuin maa. Ja kuten I osassa selitetään, maa on saanut alkunsa kuusta, selittääkööt astronomia ja geologia asian millä tavalla tahansa. Tästä johtuvat kuun vetovoima ja vuorovedet, koska maapallon nestemäärä pyrkii aina kohoutumaan vanhempansa kohti. Tätä tarkoittaa lause, että ”Äitivesi nousi ja katosi kuuhun, joka oli sen nostanut, joka oli sen synnyttänyt”.

[e65] 10. KUN NE (*rûpat*) OLI HÄVITETTY, ÄITI MAA PYSYI PALJAANA.² SE PYYSI TULLA KUIVATETUKSI.³

¹ Ks. kuitenkin, mitä vaikeuksia myöhemmin monien geologien teoksissa esitetään tätä teoriaa vastaan. Vrt. Sir S. Ballin artikkelia *Nature*-lehdessä 1.12.1881 ja myös mitä amerikkalaiset geologit sanovat.

² Jumalatar, joka synnytti nämä alkuaikaiset hirviöt, oli Berossoksen kertomuksen mukaan Thalath, kreikaksi *Thalassa*, ”Meri”.

³ Katsokaa vertailun vuoksi Berossoksen luomiskertomusta (Aleksandros Polyhistor) ja sen vastenmielisiä olentoja, jotka syntyivät kaksinaisesta periaatteesta (maasta ja vedestä) alkuluomisen syvyyksissä: Naroja (kentaureja, ihmisiä, joilla on hevo-

Maanpinnan kuorettumisen aika oli koittanut. Vedet olivat eriytyneet ja prosessi oli alkanut. Se oli uuden elämän alku. Yksi avain ilmaisee tämän. Toinen avain antaa tietoa veden synnystä, sen sekoittumisesta tuleen (juokseväksi tuleksi sitä kutsutaankin)¹ ja aloittaa kahden jälkeläisen – kiinteiden aineiden, kuten kivennäisten ja maaperän – alkemiallisen kuvauksen. ”Avaruuden vesistä” on miehisen henkitulen ja naisellisen (kaasumaisen) veden jälkeläinen tullut maapallon laajoiksi valtameriksi. Varuna vedetään alas äärettömästä avaruudesta hallitsemaan Neptunuksena rajallisia meriä. Kuten aina, niin tässäkin huomataan yleisen mielikuvituksen perustuvan ehdottoman tieteelliselle pohjalle.

Vesi on naisellisen elementin symboli kaikkialla. Mater [äiti], josta tulee

M-kirjain, johtuu kuvan mukaisesti -merkistä, veden hieroglyfistä. Se on universaali kohtu eli ”suuri syvyys”. Venus, suuri neitsytäiti, ilmestyy meren aallosta, ja Cupido eli *Eros* on hänen poikansa. Mutta Venus on myöhempi mytologinen toisinto *Gaiasta* (*Gaea*), maasta, joka korkeammalta puoleltaan on luonto (*prakriti*), ja metafyyysisesti Aditi ja jopa mūlaprakriti, prakritin juuri eli sen noumenon.

Tästä syystä Cupido eli Rakkaus alkuperäisessä merkityksessään on Eros, jumalallinen tahto eli *halu ilmetä näkyvän luomisen kautta*. Siitä syystä Fohat, Eroksen prototyyppi, tulee maan päällä suureksi voimaksi, ”elonsähköksi” eli ”elämää antavaksi” hengeksi. Muistakaamme kreikkalainen teogonia ja tunkeutukaamme sen filosofiaan. Kreikkalaiset opettavat meille,² että kaikkien olioiden, myös jumalien olemassaolo johtuu Okeanoksesta ja hänen puoliosastaan Tethyksestä, joka on Gaia, maa eli luonto. Mutta kuka on *Okeanos*? Hän on mittaamaton AVARUUS (henki kaaoksessa), joka on jumaluus (ks. I osa). Eikä Tethys ole maapallo vaan alkuperäinen aine muodostumisprosessissa. Tässä tapauksessa Aditi-Gaia ei enää ole se, joka synnyttää *Uranoksen* eli Varunan, seitsemän planeetta-jumalan pääadityan, vaan prakriti aineellistuneena ja paikallistuneena. Kuu, joka on teogoniselta luonteeltaan maskuliininen, on [e66] ainoastaan kosmiselta puoleltaan naisellinen synnytysprinsiippi, niin kuin Aurinko on sen miehinen vertauskuva. Vesi on Kuun, androgyynisen jumalolennon, jälkeläinen kaikkien kansojen keskuudessa.

Kehitys tapahtuu vastaavuuden lakien mukaan samalla lailla Kosmosissa kuin myös pienimmän taivaankappaleen muodostumisessa. Niinpä se, mitä edellä on sanottu tapahtumien kulusta silloin kun universumi ilmestyi, koskee myös maapallomme muodostumista.

Käsittelimämme säkeistö alkaa puhumalla kolmestakymmenestä crores-

sen raajat ja ihmisruumiit) ja kimnaroita (hevospäisiä ihmisiä), joita Brahmâ loi kalpan alussa.

¹ Ks. 18. Šlokaa seuraavaa kommentaaria.

² Homeros, *Iliadi*, XIV, 201, 246.

ta, 300 miljoonasta vuodesta. Meiltä voidaan kysyä: Mitä muinaiset kansat saattoivat tietää geologisista aikakausista, kun kukaan nykyajan tiedemies tai matemaatikkoakaan ei kykene laskemaan niiden kestoja muuta kuin likimääräisellä tarkkuudella? Oliko heillä paremmat menetelmät vai ei (väitetään kyllä, että heillä oli ne eläinradoissaan), niin joka tapauksessa muinaisten bramiinien ajanlasku esitetään nyt niin tarkoin kuin mahdollista.

BRAMIINIEN AJANLASKU

Tieteessä ei ole mitään suurempaa arvoitusta, mikään probleema ei ole toivottomammin ratkaisematta kuin kysymys: kuinka vanhoja – edes likimain – ovat aurinko ja kuu, maa ja ihminen? Mitä nykyinen tiede tietää maailmankausien kestoista tai edes geologisten kausien pituudesta?

Ei mitään, *ehdottomasti ei mitään*.

Jos tiedemiehiltä kysytään aikatietoja, ne heistä, jotka ovat suorapuheisia ja vilpittömiä, kuten etevä geologi Pengelly, sanovat: ”Me emme tiedä.”¹ Saa kuulla, että toistaiseksi ei ole mitään luotettavia numeroarvioita voitu tehdä maailmaa ja ihmistä koskevista aikakausista ja että geologia sekä antropologia ovat tässä suhteessa eksyksissä. Mutta kun joku esoteerisen filosofian tutkija uskaltaa tuoda esiin okkulttisen tieteen oppeja, hänet nujerretaan heti. Miksi pitää olla näin, kun suurimmatkaan tiedemiehet, jotka ovat pelkkien fyysisten menetelmiensä varassa, eivät ole päässeet edes likimääräiseen yksimielisyyteen?

On totta, että tiedettä voi tuskin moittia tästä. Ja esihistoriallisten aikojen kimmerialaisessa pimeydessä tutkijat katoavat tosiaan labyrinttiin, jonka pitkät käytävät ovat aukottomia eivätkä näytä mitään ulospäätä arkaaiseen menneisyyteen. Hukkuneena omien ristiriitaisten arvelujensa sokkeloihin, kieltäen, niin kuin he ovat aina kieltäneet, Idän perimätiedon todisteet ja ilman mitään johtolankaa tai osviittaa opastuksenaan, mitä muuta geologit tai antropologit voivat tehdä kuin tarttua [e67] Ariadnen ohueen lankaan, missä vain sen havaitsevat, ja sitten lähteä kulkemaan aivan umpimähkään? Sen vuoksi meille sanotaan heti, että kaukaisin aikamäärä, mihin kirjalliset lähteet ulottuvat, on antropologien mukaan vain ”varhaisin selvästi näkyvä piste esihistoriallisella ajalla”.²

Samalla tunnustetaan, että ”tuon ajanjakson toisella puolella ulottuu menneisyyteen valtava määrittämätön sarja esihistoriallisia ajanjaksoja”. (*Sama*.)

Näistä erikoisista ”ajanjaksoista” me tulemme aloittamaan. Ne ovat kyllä ”esihistoriallisia” pelkälle aineen silmälle. Jokaisen rodun näkijöiden ja

¹ Ks. samanlaista tunnustusta prof. Lefèvren teoksesta *La Philosophie*, s. 471.

² *Encyclopaedia Britannica*, ”Geologia”.

profeettojen henkisellä kotkansilmällä nähtynä Ariadnen lanka jatkuu silti tuon ”historiallisen kauden” tuolle puolen katkeamatta, vakaasti ja varmasti aina ajan yöhön asti. Se käsi, joka pitää siitä kiinni, on liian voimakas helittääkseen sitä tai edes antaakseen sen katketa. Muistitietoja on olemassa, vaikka vihkimättömät voivat torjua ne mielikuvituksellisina, joskin monet niistä saavat hiljaisen hyväksynnän filosofeilta ja oppineilta ja jatkuvasti kieltävän vastauksen ainoastaan *oikeaoppisen* tieteen viralliselta joukolta. Ja koska viimeksi mainittu kieltäytyy suomasta meille edes likimääräistä käsitystä geologisten kausien kestosta – lukuun ottamatta muutamia ristiriitaisia ja epäjohdonmukaisia hypoteeseja – katsokaamme, mitä arjalainen filosofia opettaa meille.

Ne laskelmat, jotka on esitetty *Manussa* ja *purânoissa* – lukuun ottamatta vähäpätöisiä ja mitä ilmeisimmin *tahallisia* liioitteluja – ovat, niin kuin jo sanoimme, miltei samat kuin mitä esoteerinen filosofia opettaa. Tämä voidaan huomata vertaamalla näitä toisiinsa minkä tahansa oikeaoppisen hindulaisen kalenterin mukaan.

Nykyään paras ja täydellisin kaikista tällaisista kalentereista, niin kuin Etelä-Intian oppineet bramiinit vahvistavat, on jo mainittu tamilinkielinen kalenteri *Tirukkanda Pañchânga*, josta kerrotaan, että se on tehty Asuramayan tietojen salaisten katkelmien mukaan ja täysin yhtäpitävästi niiden kanssa. Asuramayan sanotaan olleen suurin astronomi, mutta huhutaan myös hänen olleen mahtavin ”noita VALKOISESSA SAARESSA, joka oli tullut MUSTAKSI synnistä”, ts. Atlantiksen saarilla.

”Valkoinen Saari” on symbolinen nimi. Asuramayan sanotaan eläneen (ks. *Jñâna-bhâskara*-traditio) lännessä *Romaka-purassa*. Sillä tuo nimi viittaa kolmannen Rodun ”hiestä syntyneiden” maahan ja kehtoon. Tuo maa eli manner oli kadonnut aikoja ennen kuin Asuramaya eli, sillä hän oli atlantilainen. Mutta hän oli *Valkoisen Rodun* suoranainen jälkeläinen, *Rodun, joka ei koskaan kuole*. Monia taruja on olemassa tästä sankarista, joka intialaisten kertomusten mukaan oli itse Sûryan (Aurinkojumalan) oppilas. Sillä on vähän merkitystä, millä saarella hän eli, koska tarkoituksena on osoittaa, että hän ei ollut mikään myytti, niin kuin tri Weber ja muut tahtovat uskotella. [e68] Se seikka, että tämän muinaisaikaisen sankarin synnyinpaikaksi sanotaan *Romaka-puraa* lännessä, on erittäin kiintoisa, koska se tuo niin elävästi mieleen esoteerisen opetuksen ”hiestä syntyneistä” roduista, ihmisistä, jotka syntyivät *vanhempiensa huokosista*. Sanskritin kielessä ROMAKÛPAT tarkoittaa hiushuokosia. *Mahâbhâratassa*, XII, 10, 308, sanotaan, että raumya-niminen kansa oli luotu Virabhadran huokosista, tuon kauhean jättiläisen, joka oli Dakshan uhrin turmelija. Muiden heimojen ja kansojen kuvataan myös syntyneen tällä tavoin. Kaikki tämä viittaa toisen kantarodun myöhempään ja kolmannen kantarodun aikaisempaan puoleen.

Seuraavat luvut ovat edellä mainitusta kalenterista; alahuomautus mainitsee niiden eroavuuden Arya Samaj -koulun luvuista:

I	Kosmisen kehityksen alusta ¹ hindulaiseen <i>târana</i> -vuoteen (eli 1887).....	1 955 884 687 vuotta
II	(Astraaliset) kivi-, kasvi- ja eläinkunnat ihmiseen asti ovat kehityksessään kuluttaneet ²	300 000 000 vuotta
III	Aika ”ihmiskunnan” ensimmäisestä esiintymisestä (planeettaketjussamme)	1 664 500 987 vuotta ³
[e69]		
IV	Aika, joka on kulunut ” <i>Vaivasvata-manvantaran</i> ” ⁴	

¹ Esoteerisessa opissa sanotaan, että tämä ”kosminen kehitys” koskee ainoastaan meidän aurinkokuntaamme, kun sitä vastoin eksoteerisessa hindulaisuudessa, ellämme erehdy, tämä luku merkitsee koko universumin järjestelmää.

² Toinen eroavuus. Okkultismi sanoo: ”Kivi-, kasvi- ja eläinkunnan astraaliset prototyypit ihmiseen asti ovat vaatineet tuon ajan (300 miljoonaa vuotta) kehittyäkseen ts. muodostuakseen uudelleen edellisen kierroksen hylätyistä aineksista, jotka ovat omassa kierroksessaan kyllä olleet hyvin kiinteät ja fyysiset, mutta ovat suhteellisen eetteriset verrattuna nykyisen keskikierroksemme aineellisuuteen. Näiden 300 miljoonan vuoden kuluttua luonto alaspäisellä kaarellaan kohti fyysisyyttä ja aineellisuutta alkaa ihmiskunnasta ja työskentelee alaspäin kovettaen eli aineellistaen muodot edetessään. Siten fossiilit kerroksista, joiden iäksi on määriteltävä, ei 18, vaan monta sataa miljoonaa vuotta, kuuluvat todellisuudessa edellisen kierroksen muodoille, jotka eläessään olivat paljon enemmän eetterisiä kuin fyysisiä, sillä tavalla kuin me *tunemme fyysisyyttä*. Se että me löydämme ja kaivamme ne esiin kouriintuntuvina muotoina, johtuu mainitusta aineellistumis- eli kristalloitumisprosessista, joka tapahtui myöhemmin neljännen kierroksen alussa ja saavutti huippukohtansa ihmisen ilmestyttyä, kulkien rinnakkain hänen fyysisen kehityksensä kanssa. Tämä riittää jo valaisemaan sitä tosiasiaa, että maan aineellisuusaste muuttuu samassa tahdissa sen asukkaiden kanssa. Ja se mitä ihminen nyt löytää konkreettisina fossiileina, oli kerran (hänen nykyisille aisteilleen) alemman luontokunnan eetterisiä muotoja. Edellä olevat bramiinien luvut koskevat kehitystä, joka alkoi A-pallolla ja ensimmäisessä kierroksessa. Tässä teoksessa puhumme ainoastaan tästä neljännestä kierroksesta.”

³ Tätä numeroiden eroa ja muutosta kolmen viimeisen luvun osalta kirjoittaja ei voi ryhtyä selittämään. Kaikkien laskelmien mukaan, kun kolmesataa miljoonaa vähennetään, lukumääräksi pitäisi tulla 1 655 884 687. Mutta toistamme luvut sellaisina kuin ne esiintyvät edellä mainitussa tamilinkielisessä kalenterissa ja on siitä käännetty. Edesmennyt pandiitti Dayananda Sarasvati, Arya Samaj -koulun perustaja, esittää vuosiluvun 1 960 852 987. Katsokaa Lahoren *Arya Magazinea*, jonka kannessa on sanat: ”Arjalaista aikaa 1 960 852 987.”

⁴ VAIVASVATA Manu on se ainoa inhimillinen olento – muutamat versiot lisäävät häneen seitsemän rishiä – joka *Matsya* avatâra -allegoriassa pelastuu vedenpaisumuksesta laivalla, niin kuin Nooa arkissa. Sen vuoksi *Vaivasvata manvantaran* pitäisi olla ”vedenpaisumuksen jälkeinen” aikakausi. Tämä ei kuitenkaan viittaa myöhempään ”atlantilaiseen” eli Nooan vedenpaisumukseen eikä kosmiseen *vedenpaisumukseen* eli pimennys-*pralayaan*, joka edelsi kierroстамme, vaan ihmiskunnan ilmestymiseen tässä kierroksessa. Suuri ero tehdään kuitenkin ”*Naimittikan*” eli tilapäisen, ”*Prâkritikan*” eli elementtisen, ”*Âtyantikan*” eli absoluuttisen ja ”*Nityan*” eli lakkaamattoman *pralayan* välillä. *Naimittikaa* kuvataan sanoilla

	eli <i>inhimillisen</i> kauden alkamisesta vuoteen 1887, on täsmälleen	18 618 728 vuotta
V	Yhden <i>manvantaran</i> koko aika on	308 448 000 vuotta
VI	Neljätoista ” <i>manvantaraa</i> ” plus yhden <i>satya-yugan</i> kausi muodostavat YHDEN BRAHMÂN PÄIVÄN eli täydellisen <i>manvantaran</i> eli	4 320 000 000 vuotta
	Sen vuoksi <i>Mahâ-yuga</i> kestää	4 320 000 vuotta ¹
	Vuoteen 1887 on <i>kali-yugan</i> alkamisesta	4 989 vuotta

Tehdäksemme tämän vielä selvemmäksi yksityiskohdiltaan esitämme marraskuun 1885 *The Theosophistissa* esitetyt laskelmat, jotka on tehnyt Rao Bahadur P. Srinivas Row:

	Kuolevaisten vuosia
360 kuolevaisten päivää tekee yhden vuoden	1
Krita-yuga sisältää	1 728 000
Tretâ-yuga sisältää	1 296 000
Dvapara-yuga sisältää	864 000
Kali-yuga sisältää	432 000
Näiden neljän yugan kokonaissumma muodostaa yhden mahâ-yugan	4 320 000
Seitsemänkymmentäyksi tällaista mahâ-yugaa muodostaa yhden <i>Manun</i> hallituskauden	306 720 000
Neljätoista <i>Manun</i> hallituskausi kestää 994 mahâ-yugaa, joka on yhteensä	4 294 080 000
[e70]	
Lisäksi <i>samdhya</i> ts. väliajat <i>Manujen</i> hallituskausien välillä, jotka tekevät kuusi mahâ-yugaa, yhteensä	25 920 000
Näiden neljätoista <i>Manun</i> hallituskausien ja väliaikojen summa on 1 000 mahâ-yugaa, jotka muodostavat yhden kalpan ts. yhden <i>Brahmân</i> päivän	4 320 000 000
Koska <i>Brahmân</i> yö on yhtä pitkä, yksi <i>Brahmân</i> päivä ja yö sisältäisi	8 640 000 000

”*Brahmân* mahdollinen universumin uudelleen sulautuminen *Brahmân* PÄIVÄN lopussa” [*Vishnupurâna*, I, iii, 52]. Muuan oppinut brahmalainen teosofi esitti tämän kysymyksen: ”Onko ylipäänsä mitään sellaista kuin *kosminen* *pralaya*, koska siinä tapauksessa *logoksen* (*Krishnan*) olisi synnyttävä uudelleen, ja hän on *Aja* (*syntymätön*).” Me emme voi nähdä syytä tähän johtopäätökseen. *Logoksen* sanotaan syntyvän ainoastaan kuvaannollisesti, niin kuin aurinko syntyy päivittäin eli oikeammin auringon sädekimppu syntyy aamulla, ja sen sanotaan kuolevan auringon kadotessa, vaikka se ainoastaan vetäytyy jälleen alkulähteeseensä. *Kosminen pralaya* koskee näkyviä kappaleita, ei *arûpa*- eli muodotonta maailmaa. *Kosminen* eli universaalinen *pralaya* tulee vasta sadan *Brahmân* vuoden lopulla, jolloin universaalisen purkautumisen sanotaan tapahtuvan. Silloin eksoteeristen kirjoitusten mukaan *avyaya*, *Vishnun* symboloima ikuinen elämä, ottaen *Rudran* eli *hävittäjän* luonteen yhtyy auringon *seitsemään* säteeseen ja juo pois kaikki universumin vedet. ”Siten ravittuina seitsemän auringonsädettä laajenevat *seitsemäksi auringoksi* ja sytyttävät tuleen koko kosmoksen...” [*Vishnu Purana*, VI, iii.]

¹ Koska mahâ-yuga on tuhannesosa *Brahmân* päivästä.

360 tällaista päivää ja yötä tekee yhden Brahmân vuoden, joka on	3 110 400 000 000
100 tällaista vuotta muodostaa kokonaisen Brahmân eliniän eli mahâ-kalpan	311 040 000 000 000

Nämä ovat kautta Intian hyväksytyt eksoteeriset luvut ja ne vastaavat melko tarkasti salaisten teosten lukuja. Nämä teokset jakavat ne lisäksi esoteerisiin kausiin, joita ei ensinkään mainita brahmalaisissa kansanomaisissa kirjoituksissa. Yugien jakaminen rotukausiin on yksi niistä, ja siitä on toisaalla esimerkki. Muut jaotukset yksityiskohtineen eivät ole tietenkään koskaan olleet julkisia. Jokainen ”*kahdesti syntynyt*” (dviija eli vihitty) braamiini kuitenkin tuntee ne, ja *purânat* viittaavat joihinkin niistä peitetyin sanoin, joita kukaan asiallinen orientalisti ei ole vielä yrittänyt selvittää eikä olisi voinutkaan, jos olisi tahtonut!

Nämä pyhät astronomiset kaudet ovat äärettömän vanhoja ja useimmat niistä johtuvat, kuten sanottu, Nâradan ja Asuramayyan laskelmista. Asuramaya tunnetaan jättiläisenä ja noitana. Mutta vedenpaisumusta edeltäneet jättiläiset (raamatun *gibborim*) eivät olleet kaikki pahoja tai noitua, kuten kristillinen teologia tahtoi uskotella, se kun näkee jokaisessa okkultistissa Pahan palvelijan. Eivätkä he olleet sen pahempia kuin monet ”kirkon uskollisista pojista”. Joku Torquemada ja Katariina de’ Medici saivat varmasti elinpäivinänsä enemmän vahinkoa aikaan ja vieläpä Mestarinsa nimissä kuin kukaan muinainen Atlantiksen jättiläinen tai puolijumala, kutsuttakoon heitä sitten kykloopeiksi tai Medusaksi tai Orfeuksen titaaniksi, *luikertelevaksi* Efiältes-hirviöksi. Vanhoina aikoina oli *hyviä* ”jättiläisiä” aivan niin kuin nykyään on *pahoja* ”kääpiöitä”. Eivätkä Lankân räkshasat ja yakshat ole sen pahempia kuin nykyajan dynamiittimiehet ja eräät kristilliset sivistyneet kenraalit meidän päiviemme sodissa. Eivätkä he ole taruhenkilöitä. ”Sen, joka tahtoo nauraa Briareukselle ja Orionille, ei pitäisi koskaan käydä Karnakissa eikä Stonehengessä tai edes puhua niistä”, huomauttaa muuan nykyaikainen kirjailija.¹

Koska edellä esitetyt brahmalaiset luvut ovat suunnilleen samat kuin esoteerisen järjestelmän peruslaskelmat, lukijaa pyydetään pitämään ne visusti mielessään.

Encyclopaedia Britannicassa sanotaan tieteen viimeisenä sanana, että ihmisen ikä on *ainoastaan yli* ”kymmeniä tuhansia [e71] vuotta”.² On selvää, että koska nämä luvut saattavat vaihdella 10 000 ja 100 000 vuoden välillä, niillä on sen vuoksi hyvin vähän jos ollenkaan merkitystä ja ne lisäävät vielä tätä kysymystä ympäröivää pimeyttä. Sitä paitsi, mitä väliä sillä on, jos tiede asettaa ihmisen synnyn ”ennen tai jälkeen jään ajautumisen”, jos samalla kertaa sanotaan, että niin kutsuttu ”jäähäikäsi” on yksinker-

¹ Briareus ja Orion olivat kreikkalaisroomalaisen taruston suunnattomia jättiläisiä, edellinen ”satakätinen”. – Suom. toim.

² Ks. *Encyclopaedia Britannican* artikkelia ”Geologia”.

taisesti pitkä sarja ajanjaksoja, jotka ”ilman mitään äkillistä muutosta sulautuivat niin sanottuun inhimilliseen eli myöhempään aikaan... sillä geologiset aikakaudet ovat säännönmukaisesti esiintyneet limittäin aikojen alusta asti”. Edellä mainittu ”säännönmukaisuus” johtaa vielä hämmästyttäväm-
pään, joskin *tieteellisesti* täysin pätevään ja oikeaan tietoon, että ”vielä tänä päivänä ihminen elää jääkauden aikaa Alppien laaksoissa ja Ruijassa”.¹

Niinpä ilman *Salaisen opin* ja eksoteerisen hindulaisuuden ja sen perimätietojen opetuksia olisimme tähän päivään asti jääneet ajelehtimaan täysin epätietoisina yhden tiedesuunnan epämääräisten ”aikakausien”, toisen suunnan ”kymmenien tuhansien” vuosien ja raamatun tulkitsijoiden 6 000 vuoden välille. Tämä on yksi niistä monista syistä, miksi me, kaikella kunnioituksella nykyajan oppineiden johtopäätöksiä kohtaan, olemme pakotetut syrjäyttämään ne kaikissa esihistoriallisia aikoja koskevilla kysymyksissä.

Nykyajan geologian ja antropologian on tietysti oltava eri mieltä kuin me. Mutta okkultismi löytää kyllä yhtä monta asetta näitä kahta tiedettä vastaan kuin sillä on astronomian ja fysiikan teorioita vastaan, vaikka Laing vakuuttaakin, että ”tämän kaltaisissa [kronologisissa] laskelmissa [jotka koskevat vanhempia ja myöhempiä maanmuodostuksia] ei ole kyseessä pelkkä *teoria*... vaan ne perustuvat suoranaisiin *tosiasioihin*, joita rajoittaa jokin mahdollinen [?] määrä virheitä kumpaankin suuntaan”.² Okkultismi tulee osoittamaan tieteellisten tunnustusten nojalla, että geologia on paljolti väärässä ja hyvin usein vielä enemmän kuin astronomia. Tässä samassa kohdassa Laing, joka pitää geologiaa tarkempaa kuin astronomiaa, esittää jotakin, mikä on ilmeisen ristiriidassa parhaimpien geologienkin tunnustusten kanssa. Hän sanoo:

Lyhyesti sanottuna geologian johtopäätökset ainakin siluurikauteen asti,³ jolloin maapallon nykyiset olot varsinaisesti alkoivat, ovat likimääräisiä [niinpä todellakin!] *tosiasioita* eivätkä *teorioita*, kun taas astronomiset johtopäätökset ovat *teorioita*, jotka perustuvat *niin epävarmoin* tietoihin, että samalla kun ne [e72] muutamissa tapauksissa antavat uskomattoman lyhyitä ajanjaksoja tuloksiksi... toisissa tapauksissa ne ovat lähes uskomattoman pitkiä.⁴

Tämän jälkeen lukijalle selitetään, että varmin keino

näyttää olevan sen *myöntäminen*, että geologia todella todistaa *nykyisen asiain*tilan *kestäneen* hieman yli 100 miljoonaa vuotta ja että astronomia

¹ Tämä suo mahdollisuuden jopa raamatulliselle 6 000 vuoden ”Aadamin kronologialle”. (*Sama*.)

² Ks. hänen *Modern Science and Modern Thought*, s. 48.

³ Pätee siluurikauteen, joka koskee nilviäisiä ja muita eläimiä, mutta mitä he tietävät ihmisestä?

⁴ Laing, *sama*.

esittää suunnattoman pitkän, vaikka tuntemattoman ajan menneisyyteen ja tulevaisuuteen päin aurinkokunnan synnylle, kasvulle, kypsymiselle, kuihtumiselle ja kuolemalle, ja siinä maapallomme on vain pieni planeetta, joka parhaillaan läpikäy asuttavaa vaihetta.¹

Menneestä kokemuksesta päätellen meillä ei ole vähintäkään epäilystä siitä, että jos tiedemiehiä pyydetäisiin vastaamaan ”mielettömän epätieteellisiin ja ennen kuulumattomiin eksoteerisen (ja esoteerisen) arjalaisen ajanlaskun väitteisiin”, se tiedemies, joka kannattaa ”uskomattoman lyhyitä tuloksia” ts. ainoastaan 15 miljoonaa vuotta, ja se tiedemies, joka ”olettaa 600 miljoonaa vuotta”, ja ne, jotka hyväksyvät Huxleyn luvun 1 000 miljoonaa vuotta ”siitä kun kerrostuminen alkoi Euroopassa”,² olisivat kaikki omine arveluineen yhtä dogmaattisia. Ja varmasti jokainen huomauttaisi okkultistille ja bramiinille, että ainoastaan nykyajan tiedemiehet edustavat eksaktia tiedettä, jonka tehtävä on taistella *epätarkkuutta* ja *taikauskoa* vastaan.

Maapallo kulkee ”asuttavan vaiheensa” läpi ainoastaan, kun on kyseessä *nykyinen asiaintila* ja nykyinen ihmiskuntamme, jolla on todellinen ”nahkapuku” ja fosforia luissaan ja aivoissaan.

Me olemme valmiit myöntämään geologien otaksumat 100 miljoonaa vuotta, koska meille on opetettu, että nykyinen fyysinen ihmiskuntamme eli *Vaiivasvata*-ihmiskunta alkoi syntyä vasta 18 miljoonaa vuotta sitten. Mutta geologialla ei ole mitään tosiasioita esitettävänä geologisten aikakausien kestosta, kuten olemme osoittaneet, sen enempää kuin astronomiallakaan. W. Pengellyn, K.T.J., sanoo edellä lainatussa kirjeessään: ”Nykyään on ja ehkä aina tulee olemaan MAHDOTONTA määritellä edes likimääräisesti geologista aikaa vuosissa tai edes tuhansissa vuosissa.” Ja kun ei ole tähän mennessä vielä koskaan kaivettu esiin minkään muun kuin *nykyihmisen muotoista* fossiilia, niin mitä geologia tietää ihmisestä? Se on löytänyt vyöhykkeitä tai kerrostumia ja niiden mukana varhaiseläinten elämää aina siuurikaudelta asti. Kun se on samalla tavoin seurannut ihmisen historiaa aina alkuperäisestä protoplasmisesta muodosta asti, silloin me vasta myönämme sen tietävän jotakin alkuperäisestä ihmisestä. Jos ei ole kovin ratkaisevaa ”nykyajan tieteellisten keksintöjen merkitykselle nykyisen ajattelun kannalta”, onko ”ihminen ollut olemassa jatkuvasti vaikka hitaasti kehittyen viimeiset 50 000 vuotta 15 miljoonan vuoden ajasta vai viimeiset 500 000 vuotta 150 miljoonan vuoden ajasta”, kuten S. Laing kertoo luki-joilleen,³ niin se on sitä vastoin hyvin tärkeää okkultistien väitteille. Elleivät okkultistit osoita, että on *mahdollista*, ellei aivan varmaa, että ihminen [e73] on elänyt 18 miljoonaa vuotta sitten, *Salainen oppi* olisi yhtä hyvin voinut jäädä kirjoittamatta. Sen vuoksi on ainakin tehtävä yritys tähän

¹ Sama, s. 49.

² Winchell, *World-Life*, s. 180.

³ *Main. teos*, s. 49.

suuntaan, ja nykyiset geologit ja yleensä tiedemiehet haastetaan antamaan lausunto tästä teoksemme III kirjassa. Mutta huolimatta siitä, että orientalistit vakuuttavat jatkuvasti hindujen kronologian olevan pelkkää sepitystä, joka ei perustu mihinkään ”*todellisiin*” laskelmiin¹ vaan yksinkertaisesti ”lapselliseen kerskailuun”, sitä yritetään kuitenkin usein väännellä tunnistamattomaksi, jotta se saataisiin soveltumaan yhteen länsimaisten teorioiden kanssa. Mitään lukuja ei ole koskaan enempää sekoitettu ja vääristelty kuin yugien ja mahâ-yugien kuuluisia lukuja 4, 3 ja 2 ja niitä seuraavia nollia.

Koska koko sarja esihistoriallisia tapahtumia, kuten rotujen kehitys ja muodostuminen ja ihmisen valtava ikivanhuus, riippuu sanotusta kronologiasta, on ehdottoman tärkeätä varmistaa se muilla olemassa olevilla laskelmissa. Jos itämainen kronologia hylätään, meillä on ainakin lohdutuksena sen todistaminen, ettei mikään muu ajanlasku – olkoon se tieteen tai kirkon laatima – ole tippaakaan luotettavampi. Niin kuin professori Max Müller sen ilmaisee, usein on yhtä hyödyllistä todistaa, mitä jokin asia ei ole, kuin näyttää, mitä se voi olla. Ja kun kerran onnistumme osoittamaan sekä kristillisten että tieteellisten laskelmien epäluotettavuuden – suomalla heille hyvät mahdollisuudet vertailuun kronologiamme kanssa – kummallakaan niistä ei tule olemaan järjellistä perustaa, kun ne tahtovat tuomita esoteeriset luvut epäluotettavampina kuin omansa.

Voimme tässä kehottaa lukijaa katsomaan aikaisemmasta teoksestamme *Hunnuton Isis*, tiede osa 1, s. 148, muutamia huomautuksia niistä luvuista, jotka esitettiin pari sivua taaksepäin.

Nykyään voidaan lisätä vähän enemmän tosiasioita siinä esitettyihin tietoihin, jotka ovat jo jokaisen orientalistin tiedossa. 4 320-lukusarjan pyhyys siihen kuuluvine nollieneen perustuu siihen, että sen muodostavat luvut erikseen otettuina tai liitettynä eri yhdistelmiin symboloivat kaikki luonnon suurimpia mysteerejä. Jos otetaan erikseen 4 tai 3 tai niiden summa 7 tai jälleen nuo kolme, 4, 3 ja 2 yhteenlaskettuina eli yhteensä 9, näillä kaikilla luvuilla on merkityksensä mitä pyhimmissä ja salaisimmissa asioissa ja ne ilmaisevat luonnon työskentelyä sen ikuisesti vaihtelevissa ilmiöissä. Ne ovat erehtymättömiä, ikuisesti uudistuvia lukuja, jotka paljastavat luonnon salaisuuksia tutkivalle todella jumalallisen järjestelmän, kosmogonian *järkevän* suunnitelman, jonka seurauksena on luonnollisia kosmisia ajan jaoituksia, vaiheita, näkymättömiä vaikutuksia, astronomisia ilmiöitä, joilla on vaikutuksensa ja vastavaikutuksensa maalliseen ja jopa moraaliseen luontoon: [e74] syntymään, kuolemaan ja kasvuun, terveyteen ja sairauteen. Kaikki nämä luonnolliset tapahtumat perustuvat itse Kosmoksen aikakautisiin prosesseihin, joista aiheutuu periodisia tekijöitä, jotka ulkoapäin vaikuttavat maapalloon ja kaikkeen sen päällä elävään ja hengittävään manvantaran alusta sen loppuun asti. Syyt ja seuraukset ovat esoteerisia, ekso-

¹ Wilsonin *Vishnupurâna*, vol. I, s. 51 eteenpäin.

teerisia ja ”endoeksoteerisia”¹ niin sanoaksemme.

Hunnuttomassa Isiksessä kirjoitimme sen, mitä nytkin toistamme:

Olemme kierroksen alimmassa kohdassa ja ilmeisesti siirtymävaiheessa. Platon jakaa universumin äyllisen kehityksen kunkin kierroksen aikana hedelmällisiin ja hedelmättömiin jaksoihin. Kuunalaisissa piireissä eri elementtien sfäärit pysyvät aina täydellisessä harmoniassa jumalallisen elämän kanssa, ”mutta niiden osat”, hän sanoo, ”johtuen liiallisesta läheisyydestä maahan ja niiden sekoittumisesta maalliseen (mikä on ainetta ja sen tähden pahan valtakunta) ovat joskus (jumalallisen) elämän mukaisia ja joskus vastakkaisia sille”. Kun nämä vaihtelut – joita Iiphas Lévi kutsuu ”astraalivalon virroiksi” – universaalissa eetterissä, joka sisältää itsessään jokaisen elementin, ovat sopusoinnussa jumalallisen hengen kanssa, maassa ja kaikessa siihen kuuluvassa vallitsee hedelmällinen kausi. Kasvien, eläinten ja mineraalien okkulttiset voimat ovat aivan ihmeellisellä tavalla sympaattisessa yhteydessä ”korkeampaan elämään” ja ihmisen jumalallinen sielu on täydellisessä yhteisymmärryksessä ”alemman” kanssa. Mutta hedelmättöminä ajanjaksoina nämä menettävät maagisen sympatiansa ja suurin osa ihmiskunnasta sokeutuu henkisesti kadottaen kaiken tiedon oman jumalallisen henkensä korkeammista voimista. Olemme nyt hedelmättömässä ajanjaksossa: 1700-luvulla levisi skeptisismi kuin pahalaatuinen kuumetauti vastustamattomalla voimalla ja jätti 1800-luvulle perinnölliseksi sairaudeksi epäuskon. Jumalallinen järki on peitossa ihmiseltä, vain hänen eläimelliset aivonsa *filosofoivat*.²

Ja pelkkä filosofointi, kuinka se voi ymmärtää ”SIELUN OPPIA”?

Ettemme katkaisisi kertomuksen lankaa, annamme joitakin hämmästyttäviä todisteita noista aikakautisista laeista II kirjassa, jatkaen sillä välin geologisten ja rodullisten kausien selityksiämme.

[e75]

III SÄKEISTÖ

YRITYKSIÄ IHMISEN LUOMISEKSI

(11) Demiurgin laskeutuminen. (12) Kuu-jumalia käsketään luomaan. (13) Korkeamat jumalat kieltäytyvät.

¹ Sisäulkonaisia. – Suom. toim.

² Tiede osa 1, s. 380.

11. HERROJEN HERRA TULI. ÄIDIN RUUMIISTA HÄN EROTTI VEDET, JA TÄMÄ OLI TAIVAS YLHÄÄLLÄ, ENSIMMÄINEN TAIVAS (*ilmakehä eli ilma, taivaankansi*).

Tässä perimätieto menee taas universaalisuuteen. Kuten on vanhimmas-
sa, *purânoissa* toistetussa tulkinnassa, niin myös uusimmassa, Mooseksen
kertomuksessa. Ensin mainitussa sanotaan:

Kun maailma oli tullut yhdeksi valtamereksi, Hän Herra [Jumala, jol-
la on Brahmân muoto] päätellen, että vesien sisällä oli maa, ja haluten
kohottaa sen ylös [erottaakseen sen] loi itsensä toiseen muotoon. Niin
kuin edellisessä kalpassa [manvantarassa] hän oli ottanut kilpikonna
muodon, niin tässä hän otti villisian muodon jne.¹

Elohistsessa ”luomisessa”² ”Jumala” luo ”taivaankannen keskellä ve-
siä” ja sanoo: ”näyttäytyköön *kuiva maa*”. Ja nyt tulee traditionaalinen nau-
la, jonka varassa riippuu kabbalistisen tulkinnan esoteerinen puoli.

12. SUURET CHOCHANIT (*Herrat*) KUTSUIVAT KUUN HERROJA ILMAMAISINE
RUUMIINEEN (a). ”SYNNYTTÄKÄÄ IHMISIÄ (*heille sanottiin*), OMAN LUONTOISIAN-
NE. ANTAKAA HEILLE (*ts. jivoille eli monadeille*) MUODOT HEIDÄN SISÄÄNSÄ.
HÄN (*maaemo eli luonto*) RAKENTAA ULKOPUOLELLE PEITTEITÄ (*ulkoisia ruu-
miita varten*). (*Sillä*) MIES-NAISIA HE TULEVAT OLEMAAN. LIEKIN HERROJA
MYÖS...”

(a) Keitä ovat ”Kuun Herrat”? Intiassa heitä kutsutaan *pitreiksi* eli ”kuu-
esi-isiksi”, mutta juutalaisissa kirjoissa Jehova itse on ”Kuun Herra”, kol-
lektiivisesti sotajoukkona ja myös yhtenä elohimeistä. Juutalaisten tähtitie-
de ja ”ajan pitäminen” järjestyi kuun mukaan. Eräs kabbalisti sanoo, että
”Daniel... jaotti Jumalan kaitselmuksen *määrättyjen aikojen* mukaan” ja
että *Johanneksen ilmestys*³ ”puhuu tarkasti mitatusta *kuutiomaisesta* kau-
pungista, joka laskeutui taivaista” jne. ja lisää:

[e76] Mutta taivaan eloa suova voima johtui pääasiassa *kuusta*... Se
oli heprealainen יהוה [Jehovah] – ja Paavali sanookin: – ”Kukaan ei saa
tuomita teitä siitä, miten...noudatatte *uudenkuun* ja sapatin päiviä. Ne
ovat vain sen *varjoa, mikä on tulossa*. Todellista on Kristuksen ruumis
(eli aine)”,⁴ ts. Jehovan, – tuon voiman vaikutus, joka ”tekee hedelmät-
tömän naisen...äidiksi” – ”sillä ne ovat Jehovan lahja”... joka on avain
vastaväitteeseen, jonka Sunemille teki hänen miehensä, kun vaimo tah-
toi mennä Jumalan miehen luo: – ”eihän nyt ole *uudenkuun* päivä eikä

¹ *Harivamša*, I, 36.

² *1. Moos.* 1:6–9.

³ *Joh.* 21:16.

⁴ *Kol.* 2:16–17.

sapatti”.¹ Tähtikuvioiden elävät henkiset voimat osoittivat mahtavia sotia tähtien ja planeettojen liikkeiden ja asentojen johdosta ja varsinkin kuun, maan ja auringon yhtymän seurauksena. Bentley huomauttaa hindulaisesta ”sodasta jumalien ja jättiläisten välillä”, että sen merkinä oli auringon pimeneminen kuun noususolmussa 945 eaa. [!], jolloin syntyi² eli muodostui merestä ŚRI (Sarai, S-r-i, juutalaisen A-bramin vaimo³). Śri on myös Venus-Afrodite, ”kuu-aurinkovuoden eli kuun läntinen vertauskuva [koska Śri on kuun vaimo; ks. alaviite], lisääntymisen jumalatar”....⁴ [Sen vuoksi] se suuri muistomerkki, joka määräsi kuuvuoden ja -kuukauden tarkan ajan, jolla tämä kiertokausi [19 trooppista aurinkovuotta ja 235 kuun kierrosta] voitiin laskea, oli Siinain vuori – jolle Herra Jehova astui... Paavali puhuu [sitten] mysteereihin vihkijänä sanoessaan Abrahamin vapaasta vaimosta ja orjavaimosta: ”Sillä tuo Hagar [orjavaimo] on Siinain vuori Arabiassa.” Kuinka vaimo saattoi olla vuori ja vielä tuollainen vuori? Saattoi kyllä... Hänen nimensä oli Hagar, hepreaksi חַגָר, jonka numeroarvo on 235 eli tarkalleen se luku lunaarisia kuukausia, jotka vastaavat 19 trooppista vuotta ja siten muodostavat tuon ajankierroksen... Siinain vuori oli tämän viisauksen esoteerisessä kielessä muistomerkki kuuvuoden ja lunaarisen kuukauden tarkasta ajasta, jolla tämä [e77] henkinen eloa suova kiertokausi voitiin laskea – ja tuota vuotta todella kutsuttiin [ks. Fürst] ”kuun vuodeksi (Sin)”. Siksi ei myöskään Sarai (SRI), Abrammin vaimo, voinut saada lapsia, ennen kuin hänen nimensä muutettiin Sarahiksi, חַוָּה, joka antoi hänelle tuon kuvaikutuksen ominaisuuden.⁵

Tätä voidaan pitää poikkeamisena pääaiheestamme, mutta se on hyvin välttämätön poikkeaminen kristillisiä lukijoita ajatellen. Sillä kuka tutkittu-

¹ 2. *Kun.* 4:23.

² Bentleyyn ihmeellisen kronologian mukaan. Bentley kirjoitti silloin, kun raamatun kronologiaa pidettiin vielä kiistattomana. Tämä sopii myös niiden nykyajan orientalistien aikakäsityksiin, jotka pienentävät hindulaisia aikatietoja niin paljon kuin voivat. [H.P.B.]

³ Śri on Bhrigun tytär, erään prajâpatin ja rishin, joka oli bhrigujen, ”kuluttajien”, jumalien ilmaluokan, päämies. Hän on Laksmî, Vishnun puoliso, ja hän on Gaurî, ”Śivan morsian”, ja hän on Sarasvatî, ”vetinen”, Brahmân vaimo, koska nuo kolme jumalaa ja jumalatar ovat yksi kolmena olemuspuolena. Lukekaa Parâśaran selitys *Vishnupurânasta* (I, viii; Wilson, vol. I, s. 118–120), niin ymmärrätte. ”Śrîn herra on kuu”, hän sanoo, ja ”Śrî on Nârâyanan, jumalien jumalan puoliso”. Śrî eli Lakshmî (Venus) on Indrânî, kuten hän on Sarasvatî, sillä Parâśaran sanoin: ”Hari (eli Īshvara, ’Herra’) on kaikki, mitä kutsutaan miehiseksi [universumissa]. Lakshmî on kaikki, mitä kutsutaan naiselliseksi. Ei ole mitään muuta kuin he.” Tästä syystä hän on naisellinen, ja Jumala on miehinen luonto. [H.P.B.]

⁴ Śri on ”onnen ja menestyksen” jumalatar ja itse ”Onni ja hyvinvointi”. [H.P.B.]

⁵ *Masonic Review* (Cincinnati, Ohio), vol. 65, nro 5, kesäk. 1886: ”The Cabbalah”, nro VI, s. 271–273.

aan ennakkoluulottomasti taruja Abramista eli Abrahamista, Saraista eli Sarahista, joka oli ”kaunis katsella”, sekä Brahmasta ja Sarasvatista eli Śrīstā, Lakshmī-Venuksesta ja näiden kaikkien suhteista kuuhun ja veteen, ja varsinkin ymmärrettyään Jehovah-nimen todellisen kabbalistisen merkityksen ja sen suhteen ja yhteyden kuuhun – kuka voi epäillä, että Abramian kertomus perustuu Brahmān taruun eli että *Genesis* kirjoitettiin niitä samoja vanhoja linjoja käyttäen, joita kaikki muinaiset kansat olivat käyttäneet? Muinaisissa pyhissä kirjoituksissa kaikki on allegorista – kaikki perustuu astronomiaan ja kosmoksen palvontaan ja on erottamattomasti yhteydessä niihin.

13. HE (*kuu-jumalat*) LÄHTIVÄT KUKIN MÄÄRÄTTYYN MAAHANSA. SEITSEMÄN HEITÄ OLI, KUKIN OMAAN OSAANSA. LIEKIN HERRAT JÄIVÄT JÄLKEEN. HE EIVÄT TAHTONEET LÄHTEÄ, HE EIVÄT TAHTONEET LUODA.

Salaiset opetukset osoittavat, miten jumalalliset kantaisät loivat ihmisiä maapallon seitsemässä osassa ”kukin osassaan” – ts. kukin eri ihmisrodun ulkoisesti ja sisäisesti ja eri vyöhykkeissä. Tästä monisyntyisyyttä koskevasta väitteestä puhutaan muualla (VII säkeistössä). Mutta keitä ovat ”He”, jotka luovat, ja keitä ovat ”Liekin Herrat”, jotka eivät tahtoneet luoda? Okkultismi jakaa ”luojat” kahteentoista luokkaan. Näistä on neljä saavuttanut *vapautuksen* ”suuren aikakauden” loppuun asti, viides on valmis sen saavuttamiseen, mutta pysyy vielä toimivana älytasoilla, jota vastoin seitsemän on vielä suoranaisesti karman lain alaisia. Nämä viimeiset vaikuttavat niillä ketjumme palloilla, joissa asuu ihmisiä.

Eksoteeriset hindulaiset kirjat mainitsevat seitsemän pitrien luokkaa ja niistä kaksi eri laatua alkuunpanijoita eli esi-isiä: *Barhishad* ja *Agnishvâta* eli ne jotka omistivat ”pyhän tulen” ja ne jotka olivat sitä vailla. Hindulaiset rituaalit näyttävät yhdistävän heidät uhrituliin ja *Grihasta*-bramiineihin edellisissä ruumiillistumisissa. Toiset olivat niitä, jotka olivat huolellisesti hoitaneet kodin pyhiä tulia edellisissä syntymissään, ja toiset niitä, jotka eivät olleet niitä hoitaneet hyvin. Tämän eron sanotaan olevan peräisin *Vedoista*. Ensimmäistä ja korkeinta luokkaa (esoteerisesti), *agnishvâtaa*, [e78] kuvataan eksoteerisessa allegoriassa *grihasthoina* (perheenlättäjinä), jotka eivät olleet valvoneet kotitulia eivätkä polttaneet uhreja entisissä elämässään muissa manvantaroissa, joten he olivat kadottaneet kaikki oikeudet heille toimitettaviin tuliuhreihin. Sitä vastoin barhishadit olivat bramiineja, jotka olivat pitäneet vireillä kotinsa pyhiä tulia, ja siksi heitä on kunnioitettu tähän päivään asti. Siitä syystä *agnishvâtoja* kuvataan ilman tulta olevina ja *barhishadeja* taas tulen omistajina.

Esoteerinen viisausoppi selittää kuitenkin alkuperäisten ominaisuuksien johtuvan näiden kahden luokan erilaisesta luonteesta. *Agnishvâta*-pitrit ovat ilman ”tulta” (ts. luomisen himoa), koska he ovat liian jumalallisia ja

puhtaita (vrt. edellä säe 13), kun taas barhishadeista, jotka ovat kuuhenkiiä ja läheisemmin yhteydessä maan kanssa, tuli elohimejä, jotka loivat muodon eli Aadamin tomusta.

Allegoria sanoo, että Sanandana ja muut *vedhat*, Brahmân pojat, *hänen ensimmäiset jälkeläisensä* ”olivat himottomia, pyhän viisauden innoittamia, maailmalle vieraita ja *haluttomia saamaan jälkeläisiä*”.¹ Tätä samaa tarkoitetaan säkeessämme sanoilla ”He eivät tahtoneet luoda”, ja se selitetään seuraavasti: ”Luovan voiman ensimmäiset emanaatiot ovat liian lähellä ehdotonta syytä. Ne ovat muutosvoimia ja uinuvia ja kehittyvät vasta seuraavissa ja myöhemmissä asteissa.” Tämä tekee asian selväksi. Sen vuoksi Brahmân sanotaan tunteneen vihaa nähdessään, että nuo ”ruumiillistuneet henget, hänen raajoistaan (*gâtra*) lähteneet, eivät tahtoneet lisääntyä”. Tämän jälkeen hän allegorian mukaan luo muut seitsemän *järkisyntyistä* poikaa² nimeltään *Marîchi, Atri, Angiras, Pulastya, Pulaha, Kratu* ja *Vasishtha*, jonka viimeksi mainitun tilalla on usein *Daksha*, luojaista kaikkein hedeelmällisin. Useimmissa teksteissä näitä *Vasishtha-Dakshan* seitsemää poikaa kutsutaan *kolmannen* manvantaran seitsemäksi rishiksi. *Kolmas* tarkoittaa silloin sekä kolmatta kierrosta että myös kolmatta kantarotua ja sen haararotuja neljännessä kierroksessa. Nämä ovat kaikki eri olentojen luojaia täällä maan päällä, prajâpateja, ja samalla ne esiintyvät erilaisina ruumiillistumina aikaisemmissa manvantaroissa ja roduissa.

Näin tulee selväksi, miksi *agnishvâtta*, jotka olivat vailla karkeampaa *luomistulta* ja tästä syystä kykenemättömiä luomaan fyysistä ihmistä ja ilman kaksois- eli astraaliruumista jota heijastaa, koska ne olivat ilman mitään *muotoa*, miksi ne esitetään eksoteerisissa allegorioissa joogaina, kumâroina (puhtaina nuorukaisina), joista tuli ”kapinoitsijoita”, *asuroita*, jumalien vastustajia ja vihollisia³ jne. Kuitenkin ainoastaan ne [e79] saattoivat täydentää ihmisen ts. tehdä hänestä itsetietoisin, miltei jumalallisen olennon – jumalan maan päällä. *Barhishadit*, vaikka niillä oli luomistuli, olivat vailla korkeampaa MAHATIN ainesta. Ollen samalla tasolla kuin alemmat periaatteet – ne jotka edelsivät karkeaa objektiivista ainetta – ne saattoivat synnyttää ainoastaan ulkonaisen ihmisen eli oikeammin fyysisen ihmisen mallin, astraali-ihmisen. Siten, vaikka näemme niiden saaneen

¹ *Vishnupurâna*, I, vii.

² Ks. *Mahâbhârata: Mokshadharmâ parvan*.

³ Koska allegorian mukaan niitä uhkasivat tuomiolla jumalat, joilla ei itsellään ollut mitään henkilökohtaista ansiota ja jotka pelkäsivät niiden itse ponnistelevien, ruumiillistuneiden olentojen pyhyttä, joista oli tullut *askeetteja* ja joogea ja jotka siten uhkasivat kukistaa jumalien mahdin *itse hankituilla* voimillaan. Kaikella tällä on syvä filosofinen merkitys ja se koskee jumalallisten voimien kehittämistä ja hankkimista *omilla ponnistuksilla*. *Purânoissa* osoitetaan, että jotkut rishi-joogit olivat paljon voimakkaampia kuin jumalat. Toisasteiset jumalat eli luonnon ajalliset voimat ovat tuomitut häviämään, ainoastaan ihmisen henkinen kyky voi johtaa hänet tulemaan yhdeksi ÄÄRETTÖMÄN ja EHDOTTOMAN kanssa.

tehtävän Brahmältä (kollektiiviselta *mahatilta* eli jumalalliselta maailmanjärjeltä), ”luomismysteeri” toistuu maan päällä päinvastaisessa muodossa, niin kuin *peilissä*.

Ne, jotka eivät kykene luomaan henkistä kuolematonta ihmistä, heijastavat itsestään fyysisen olennon tajuttoman mallikuvan (*astraliruumiin*). Ja kuten tullaan huomaamaan, ne, jotka eivät tahtoneet lisääntyä, uhrautuvat *henkisen ihmiskunnan* hyväksi ja pelastukseksi. Sillä *seitsemäisen ihmisen* täydentämiseksi, henkisen monadin lisäämiseksi kolmeen alempaan periaatteeseen ja yhdistämiseksi niihin – koska monadi ei voi koskaan asua tuossa muodossa muuten kuin *ehdottoman uinuvassa tilassa* – tarvitaan kaksi yhdistävää periaatetta: *manas* ja *kâma*. Tämä vaatii keskusperiaatteen elävää *henkistä tulta* peromman *viidennestä* ja *kolmannesta tilasta*. Mutta tämä tuli on *kolmioiden* eikä (täydellisten) *kuutioiden* ominaisuus, jotka kolmiot symboloivat enkeliolentoja:¹ kolmiot olivat ensimmäisestä luomisesta asti ottaneet tulen haltuunsa ja aivan kuin riistäneet sen itselleen, niin kuin Prometheuksen allegoriassa sanotaan. Nämä ovat toimivia eivätkä sen vuoksi – taivaassa – ole enää ”puhtaita” olentoja. Ne ovat tulleet itsenäisiksi ja vapaiksi järkiolennoiksi, joita esiintyy kaikissa teogonioissa taistelemassa riippumattomuutensa ja vapautensa puolesta ja tästä syystä – tavanomaisessa merkityksessä – ”kapinoiden jumalallista passiivista lakia vastaan”. Nämä ovat siis ”liekkejä” (*agnishvâtoja*) jotka, kuten säkeessä 13 on esitetty, ”jäivät jälkeen” sen sijaan että lähtisivät muiden kanssa luomaan ihmisiä maan päällä. Mutta todellinen esoteerinen merkitys on se, että useimpien niistä oli ruumiillistuttava *egoina* ihmiskunnan joukkoon.

Ihmisen *ego* ei ole âtman eikä buddhi vaan korkeampi *manas*: älyllisen itsetietoisien *egotismin* älyllinen hedelmä ja tulos – korkeammassa henkisyysmerkityksessä. Muinaiset teokset viittaavat siihen *kârana-sârirana sâtrâtman* tasolla, joka on kultainen lanka, johon on kuin helminä pujotettu tuon korkeamman *egon* eri persoonallisuudet. Jos lukijalle kerrottaisiin, niin kuin *puoleksi esoteerisissa* allegorioissa sanotaan, että nämä olennot olivat *nirvâneja*, [e80] jotka palasivat edellisistä *mahâmanvantaroista* – mittaamattoman pitkistä aikakausista, jotka ovat vierineet ikuisuuteen vielä mittaamattomampia aikoja sitten – hän tuskin ymmärtäisi tekstiä oikein. Jotkut vedantistit taas sanoisivat: ”Näin ei ole laita. Nirvâni ei voi koskaan palata”, mikä on totta siinä manvantarassa, johon hän kuuluu, mutta erehdystä ikuisuuden ollessa kyseessä. Sillä pyhissä säkeissä sanotaan:

”Säteilevä lanka, joka on häviämätön ja katoaa vasta nirvânassa, tulee uudelleen siitä kokonaisuudessaan esiin sinä päivänä, jolloin Suuri Laki kutsuu kaikki oliot takaisin toimintaan...”

Koska korkeammilla ”pitreillä eli dhyâneilla” ei ollut mitään osuutta

¹ Ks. I osa, säkeistöt III – V. Kolmiosta tulee viisikulmio (viisinkertainen) maan päällä.

henkisesti vailla tulta olevien kantaisiensa ruumiista lähtöisin olevan alkuihmisen fyysisessä luomisessa, huomaamme, että häntä kuvataan ilma-
maiseksi, epäkiinteäksi ja ÄLYTTÖMÄKSI. Hänellä ei ollut mitään keskus-
prinsiippiä välittäjänä *korkeimman* ja *alimman*, henkisen ihmisen ja fyysis-
ten aivojen välillä, sillä häneltä puuttui *manas*. Ne monadit, jotka ruumiil-
listuivat noihin *tyhjiin* KUORIIN, jäivät yhtä tiedottomiksi kuin silloin, kun
ne erosivat aikaisemmista epätäydellisistä muodoistaan eli käyttövälineis-
tään. Tällä meidän tasollamme ei *puhtaassa* hengessä ole mitään mahdolli-
suutta luomiseen tai itsetietoisuuteen, ellei sen liian homogeeninen, täydell-
linen – koska jumalallinen – luonto niin sanoaksemme sekoitu johonkin jo
erilaistuneeseen olemukseen ja vahvistu siitä. Ainoastaan kolmion alaviiva
– kolmion joka edustaa universaalista MONADISTA emanoitunutta ensim-
mäistä kolminaisuutta – voi muodostaa tämän tarvittavan tietoisuuden eri-
laistuneen luonnon tasolla. Mutta kuinka nämä puhtaat emanaatiot, joiden
on tämän periaatteen mukaan alkuaan täytynyt olla *itsetiedottomia* (meidän
kannaltamme), saattoivat olla miksiäkään hyödyksi tarvittavan prinssiipin
aikaansaamisessa, koska niillä tuskin itsellään saattoi olla sitä?

Vastaus on vaikeasti ymmärrettävä, ellei tunne hyvin sitä filosofista me-
tafyysiikkaa, joka puhuu aluttomasta ja loputtomasta kosmisten jälleensyn-
tymien sarjasta, ja ellei ole tutustunut ja perehtynyt kunnolla luonnon muut-
tumattomaan lakiin, joka on IKUINEN LIIKE, syklinen ja spiraalinen, sen
vuoksi etenevä jopa näennäisesti perääntyessäänkin. Yksi jumalallinen
prinsiippi, *Vedojen* nimetön SE, on se universaali kokonaisuus, joka ei
henkisine olemuspuolineen ja emanaatioineen eikä fyysisine atomeineen
voi milloinkaan olla ”*ehdottomassa levossa*”, paitsi Brahmân ”öiden” aika-
na. Tästä syystä myös ”esikoiset” lähtevät ensiksi liikkeelle manvantaran
alussa ja siten myös ensimmäisinä lankeavat aineellisuuden alempiin pii-
reihin. Niiden, joita kutsutaan teologiassa ”valtaistuimiksi” ja jotka ovat
”Jumalan istuimia”, on oltava ensimmäisiä maan päällä ruumiillistuvia
ihmisiä. Ja jos ajattelemme menneiden manvantarojen loputonta sarjaa,
tulee ymmärrettäväksi, että viimeisten on tultava ensimmäisiksi ja ensim-
mäisten viimeisiksi. Huomaamme, lyhyesti sanottuna, että korkeammat
enkelit olivat lukemattomia aioneja aiemmin murtautuneet ”seitsemän pii-
rin” läpi ja siten *ryöstäneet* niistä pyhän tulen. [e81] Tämä tarkoittaa selvin
sanoin, että he olivat sulattaneet itseensä menneissä ruumiillistumisissaan,
alemmissa yhtä hyvin kuin korkeammassa maailmoissa, kaiken viisauden
sieltä – MAHATIN heijastuksen eri voimakkuuksineen. Ei mikään olento, ei
enkeli eikä ihminen voi saavuttaa nirvânan eli ehdottoman puhtauden tilaa
muuten kuin aionisten kärsimysten kautta ja PAHAN yhtä hyvin kuin hyvän
tietämisen avulla, koska muuten hyväkin pysyisi käsittämättömänä.

Ihmisen ja eläimen – joiden monadit (eli jivat) ovat perusolemukseltaan
samanlaiset – välillä on mentaalisuuden ja itsetietoisuuden suhteen yli-
pääsemätön kuilu. Mitä on ihmismieli korkeimmalta puoleltaan, mistä se
tulee, ellei se ole osa jonkun korkeamman olennon olemusta – ja joissakin

harvoissa tapauksissa sen ruumiillistuma, *ydinolemus*; olennon joka on kotoisin korkeammalta ja jumalalliselta tasolta? Voiko ihminen – jumala eläinmuodossa – olla yksinomaan aineellisen luonnon kehitystuote, niin kuin on eläin, joka eroaa ihmisestä ulkonäöltään mutta ei suinkaan fyysiseltä rakenteeltaan ja jota elähdyttää sama monadi, vaikka kehittymättömänä – koska näiden kahden älylliset mahdollisuudet eroavat niin kuin aurinko eroaa kiiltomadosta? Ja mikä aikaansaa tämän eron, jollei ihminen ole eläin *plus elävä jumala* fyysisen kuorensa sisällä? Pysähtykäämme ja esittäkäämme itsellemme vakavasti tämä kysymys, välittämättä nykyajan psykologian sekä materialistisen tieteen oikeista ja virhepäätelmistä.

Myönnettäköön, että jossain määrin jopa esoteerinen opetus on allegorista. Jotta se olisi tavalliselle älylle käsitettävä, tarvitaan symboleja, jotka on laadittu ymmärrettävään muotoon. Tästä johtuvat eksoteeristen opetuksen allegoriset ja puoleksi myyttiset kertomukset sekä esoteeristen opetuksen (vain) puoleksi metafysiset ja objektiiviset esitykset. Sillä puhtaasti ja yliluonnollisesti henkiset käsitteet sopivat ainoastaan niiden ymmärrykselle, jotka ”näkevät ilman silmiä, kuulevat ilman korvia ja tuntevat ilman elimiä”, käyttäksemme *kommentaarin* kuvaavaa ilmaisua. Liian puritaanisella idealistilla on täysi vapaus henkistää oppi, mutta nykyajan psykologi koettaisi vain viedä salaa pois meidän ”langenneen” mutta silti jumalallisen, *buddhiin* yhteydessä olevan inhimillisen sielumme.

Suuri on se mysteeri, joka koskee maisen ihmisen sisällä olevan *jumalallisen* ihmisen korkeita henkisiä esi-isiä. Hänen kaksinaiseen luomiseensa viitataan *purânoissa*, vaikka sen esoteerista merkitystä voidaan lähestyä ainoastaan vertaamalla toisiinsa monia erilaisia kertomuksia ja lukemalla niitä symbolisessa ja allegorisessa mielessä. Samoin on raamatun sekä *Mooseksen kirjojen* että *Paavalin kirjeiden* laita. Sillä se *luoja*, jota kutsutaan *Genesiksen* toisessa luvussa ”Herra Jumalaksi”, on alkutekstissä *Elohim* eli *jumalat* (Herrat) monikossa. Ja kun yksi niistä tekee maisen Aadamin tomusta, niin toinen puhalttaa häneen elämänhengen ja kolmas tekee hänestä *elävän sielun* (2:7), jotka kaikki [e82] sisältyvät monikolliseen Elohim-sanaan.¹ ”Ensimmäinen ihminen on maasta, toinen [viimeinen eli oikeammin korkein] on taivaasta”, sanoo Paavali *1. korinttolaiskirjeessä*, 15:47.

¹ Kuten Bunsen ja muut tutkijat ovat osoittaneet, Set ei ole ainoastaan *ensimmäinen jumala* seemiläisillä – varhaiset juutalaiset mukaan luettuina – vaan myös heidän ”puoleksi jumalallinen esi-isänsä”. Sillä Bunsen sanoo (*God in History*, I, 233–234): ”*1. Moos. kirjan* Set, Enokin (ihmisen) isä, on nähtävästi ollut alkuaan rinnakkaismuoto siitä, joka on peräisin elohimeistä, Aadamin isästä.” ”Bunsenin mukaan tuo jumaluus [Set] oli Pohjois-Egyptin ja Palestiinan alkuperäinen jumala.” [Staniland Wake, *The Origin... of the Great Pyramid*.] Ja Setiä pidettiin egyptiläisten myöhemmässä teologiassa ”PAHANA DEMONINA”, sanoo Bunsen, sillä Set on sama kuin Tyfon ja johdonmukaisena seurauksena sama kuin hindulaiset demot.

Arjalaisessa allegoriassa kuvataan Brahmân kaikkia kapinallisia poikia pyhinä askeetteina ja joogaina. Syntyen uudelleen jokaisessa kalpassa ne yleensä yrittävät estää ihmisen lisääntymisen. Kun Daksha, *prajāpatien* (luojien) päämies, synnyttää 10 000 poikaa maailman kansoittamistarkoituksessa, *Nārada* – Brahmân poika, suuri rishi ja *todellisuudessa* ”Kumâra”, vaikka ei nimellisesti – vastustaa ja kahdesti estää Dakshan aikomuksen yllyttämällä noita poikia pysymään pyhinä askeetteina ja välttämään naimisiinmenoa. Tämän vuoksi Daksha kiroaa *Nāradan syntymään uudelleen ihmisenä*, niin kuin Brahmâ oli ennen kironnut hänet siksi, että hän oli kieltäytynyt menemästä naimisiin ja hankkimasta jälkeläisiä sanoen: ”Häviä nykyisessä [*deva-* eli enkeli-] muodossasi ja ota asuntosi kohdusta” ts. tule ihmiseksi.¹ Huolimatta useista saman kertomuksen ristiriitaisista toisoinnoista on helppo nähdä, että *Nārada* kuuluu niiden Brahmân ”esikoisten” joukkoon, jotka ovat kaikki kapinoineet eläimellistä synnyttämistä vastaan, minkä vuoksi niiden piti ruumiillistua *ihmisiksi*. Kuten on jo osoitettu, *Nārada* on kaikista vedalaisista risheistä kaikkein käsittämättömin, koska hän on mitä läheisimmin yhteydessä okkulttisten oppien – varsinkin salaisten kierrosten ja kalpojen – kanssa.

Eräät ristiriitaiset esitykset tästä viisaasta ovat sekoittaneet kunnolla orientalisteja. Niinpä hänen osoitetaan kieltäytyneen ehdottomasti *luomasta* (saamasta jälkeläisiä) ja jopa kutsuneen isäänsä Brahmâa ”vääräksi opettajaksi”, kun tämä kehotti häntä naimaan, niin kuin *Nārada-Pañcha-Râtrassa* kerrotaan. Siitä huolimatta häneen viitataan yhtenä *prajāpatina* eli ”kantaisänä”! *Nāradyapurânassa* hän kuvaa naimattomien adeptien lakeja ja velvollisuuksia, ja koska näitä salaisia velvollisuuksia ei satu löytymään noin 3 000 säkeistöä sisältävästä katkelmasta, jotka ovat eurooppalaisten museoiden hallussa, bramiinit julistetaan valehtelijoiksi. Mutta orientalistit unohtavat, että *Nāradyan* uskotaan sisältävän 25 000 säkeistöä, eikä ole luultavaa, että tuollaisia käsikirjoituksia löytyy hindumaallikkojen hallusta, niiden jotka ovat valmiita myymään minkä tahansa arvokkaan *ollan*² hernekeitosta. Riittääköön se tieto, että *Nārada* on [e83] okkultismin tärkein *deva-rishi* ja että okkultisti, joka ei pohdi, analysoi ja tutki *Nāradaa* hänen seitsemältä esoteeriselta puoleltaan, ei koskaan kykene selvittämään eräitä antropologisia, kronologisia ja jopa kosmisia mysteerejä. *Nārada* on yksi edellä mainituista *tulista* ja hänellä on tärkeä osansa tämän kalpan kehityksessä sen alusta viimeiseen vaiheeseen asti. Hän on näyttelijä, joka esiintyy nykyisen manvantarisen näytelmän kussakin peräkkäisessä näytöksessä (kantarodussa), maailmanallegorioissa, jotka ilmaisevat esoterismin perussävelen ja alkavat nyt tulla lukijoille tutummiksi. Mutta pitääkö meidän kääntyä muiden ikivanhojen kirjoitusten ja asiakirjojen puoleen etsiäksemme tukea ”tulille”, ”kipinöille” ja ”liekeille”? Todisteita on paljon, jos niitä

¹ *Vayupurâna; Harivamsa*, 170.

² Kirjakäärön. – Suom. toim.

vain etsitään oikealta taholta.

Salatun mysteerin kirjassa ne mainitaan selvästi, kuten myös *Ha idra zuta kaddishassa* eli ”Pienemmässä pyhässä kokouksessa”. Niiden kieli on hyvin mystistä ja verhottua, mutta kuitenkin ymmärrettävää. Viimeksi mainitussa teoksessa kerrotaan, miten edellisten maailmojen kipinöiden keskeillä, jumalallisesta piikivestä lentäneiden ”värähtelevien liekkien ja kipinöiden” joukossa *työntekijä* ryhtyy luomaan ihmistä, ”miehistä ja naisellista” (427). Näiden ”liekkien ja kipinöiden” (enkeliin ja niiden maailmojen, tähtien ja planeettojen) sanotaan kuvaannollisesti ”sammuvan ja kuolevan”, toisin sanoen jäävän *ilmenemättä*, kunnes määrätty luonnonprosessi on päättynyt. Osoittaaksemme, kuinka huolellisesti verhottuja yleiseltä katseelta ovat ihmisen syntyä koskevat tärkeimmät kohdat, mainitsemme nyt kaksi kohtaa kabbalistisista kirjoista. Ensimmäinen on *Salatun mysteerin kirjasta*.

(429) Sietämättömän kirkkaasta valonkantajasta [yksi seitsemästä pyhästä planeetasta] lähti säteilevä liekki sinkauttaen ulos ikään kuin suunnattoman suuren vasaran iskulla niitä kipinöitä, jotka olivat aikaisempia maailmoja.

(430) Ja nämä sekoittuivat kaikkein hienoimpaan eetteriin ja sitoutuivat yhteen keskenään, mutta *vasta silloin kun ne olivat keskenään yhdistyneet*, jopa suuri isä ja suuri äiti.

(431) *Hoasta* itsestään tulee AB, isä, ja *Hoasta* itsestään tulee RUAH, henki, jotka ovat kätkeytyneinä Ikiaikaisessa, ja siinä on tuo eetteri salattuna.

(432) Ja se oli yhdistynyt valonkantajaan [planeettaan ja sen enkeliin eli hallitsijaan], joka lähti tuosta sietämättömän kirkkaasta valonkantajasta, joka on salattuna *Aiman*, suuren äidin, helmassa.¹

Seuraava ote *Zoharista* käsittelee myös samaa mysteeriä:

AADAMIA AIKAISEMMAKUNINKAAT. Olemme oppineet *Sifra d-Tseniutasta*: Että *Attiqa d'Attiqin*, vanhinten vanhin, ennen kuin hän valmisti muotonsa, rakensi kuninkaita ja [e84] kaiversi kuninkaita ja hahmotteli kuninkaita [ihmisiä, eläinten kuninkaita], eivätkä ne voineet olla olemassa, ennen kuin hän kukisti ne *ja kätki ne joksikin ajaksi*. Siksi on kirjoitettu: ”Ja nämä olivat kuninkaita, jotka hallitsivat Edomin maassa”... Eivätkä ne voineet olla olemassa, ennen kuin *Resha Hiv'rah*, valkoinen pää, *Attiqa d'Attiqin*, vanhinten vanhin, asettui aloilleen... muodosti kaikki muodot ylhäällä ja alhaalla... Ennen kuin hän asettui aloilleen omassa muodossaan, eivät olleet muodostettuja kaikki ne, jotka hän tahtoi muodostaa, ja kaikki maailmat oli hävitetty... ne eivät jääneet

¹ *Zohar: Idra Zuta Qaddisha* [Pienempi pyhä kokous]. Vrt. Macgregor Mathers, *Kabbalah Unveiled*, s. 302.

paikoilleen, koska kuninkaiden muotoa ei ollut muodostettu niin kuin sen olisi pitänyt olla, eikä *pyhää kaupunkia ollut valmistettu*.¹

Näiden kahden allegorisen ja metafyyssisen esityksen selvä merkitys on yksinkertaisesti tämä: Maailmoja ja ihmisiä vuoroin muodostui ja hävisi *kehityslain alaisina* ja *aikaisemmista aineksista*, kunnes planeetat asukkaineen, tässä tapauksessa meidän maapallomme eläin- ja ihmisrotuineen, tulivat siksi mitä ne ovat nykyisessä kierroksessa – vastakkaisiksi polaarivoimiksi, tasapainoisiksi hengen ja aineen, positiivisen ja negatiivisen, miehisen ja naisellisen puolen yhdistelmiksi. Ennen kuin ihmisestä saattoi tulla mies ja nainen *fyysisesti*, oli hänen prototyyppinsä, luovien elohimien, laadittava hänen muotonsa tällä sukupuolisella tasolla *astralisesti*. Tämä merkitsee, että atomien ja elimellisten voimien laskeutuessaan tietyn erilaistumisen tasolle oli kuljettava luonnon säätämässä järjestyksessä, niin että ne aina moitteettomasti toteuttavat sitä lakia, jota kabbala kutsuu *tasapainoksi*, jonka kautta kaikki olevainen toteutuu miehisenä ja naisellisena lopullisessa täydellisyydessään tässä aineellisuuden nykyisessä vaiheessa. *Hokhman*, viisauden, miehisen sefirotin, piti sekoittua *Binaan*, älyllisen luonnon eli ymmärryksen, *sisään ja läpi*.

Sen vuoksi ihmisten ensimmäinen kantarotu, sukupuoleton ja älytön, oli kukistettava ja ”kätkevä joksikin aikaa”, ts. ensimmäinen rotu ei kuollut vaan katosi *toiseen rotuun*, niin kuin jotkut alemmat elot ja kasvit katoavat jälkeläisiinsä. Se oli täydellinen muodonmuutos. Ensimmäisestä kantarodusta tuli toinen siittämättä, synnyttämättä sitä ja itse kuolematta. ”He kulkivat pois yhdessä”, niin kuin on kirjoitettu: ”Ja hän kuoli ja toinen hallitsi hänen sijastaan.”² Miksi näin? Siksi että ”Pyhä kaupunki ei ollut vielä valmis”. Ja mikä on ”Pyhä kaupunki”? *Maqom* (salainen paikka eli pyhäkkö) maan päällä, toisin sanoen ihmiskohtu, mikrokosminen jäljennös ja heijastus *taivaallisesta kohdusta*, naisellisesta avaruudesta eli alkukaaoksesta, missä miehinen henki hedelmöittää pojan eli näkyvän universumin siemenen.³ Näin on, koska *Zoharin* kappaleessa ”Miehisen ja naisellisen prinssiipin emanaatio” [e85] sanotaan, että täällä maan päällä ”pyhän vanhimman” VIISAUS ”ei loista muuten kuin miehessä ja naisessa”.

... (*Hokhma*, viisaus, on isä, ja *Bina*, ymmärrys, on äiti)... ja kun ne yhdistyvät toinen toiseensa, ne synnyttävät ja vuodattavat ja levittävät totuuden. Rabbi Je-jevan, Sabahin eli Vanhan sanoista opimme tämän: Mikä on Bina, ymmärrys? Mutta kun ne yhdistyvät toinen toiseensa, ’ (jod) ה:hen (he’hen), ne tulevat raskaiksi ja synnyttävät pojan. Ja sen vuoksi sitä kutsutaan *Binaksi*, ymmärrykseksi.... Se tarkoittaa BeN JaH,

¹ *Zohar*, Brody-pain., III, 135a ja 292a. Käännös I. Myerin *Qabbalahissa*.

² *1. Moos. kirja*, 26:31 ja seuraava. *Zohar*, III, 292a.

³ Vrt. II kirja, XVII, ”Pyhistä Pyhin”.

ts. JaHin poika. Tämä on kokonaisen täydennys.¹

Tämä on myös rabbiin mukaan fallismin ”täydennys”, sen huippukohta, missä jumalallinen on vedetty eläimelliseen, korkein karkeaan maalliseen. Mitään näin ilmeisen karkeaa ei ole Idän okkultismissa eikä alkuperäisessä kabbalassa – kaldealaisten *Lukujen kirjassa*. Olemme jo sanoneet *Hunnut-tomassa Isiksessä*:

Mielestämme on melko epäviisasta katolisten kirjailijoiden puolelta, että he vuodattavat vihansa maljoja seuraavan kaltaisin lausein: ”Lukuisissa pagodissa on fallos-kivi, saaden aina ja alituisesti, kuten kreikkalainen baitylos [betyyli], lingamin karkean säädyttömän muodon... Mahâdevan.”² Ennen kuin tämän aistillisuuden uskonnon *par excellence*, roomalaiskatolisuuden, nykyiset esitaistelijat tekevät halveksivia huomautuksia symbolista, jonka syvälinen, metafyyminen merkitys on liikaa heidän ymmärrykselleen, heidän tulisi velvollisuutensa tuntien tuhotta vanhimmat kirkkonsa ja muuttaa omien temppeleinsä kupolien muotoa. Elefantin Mahâdeva, Bhagalpurin pyöreä torni sekä islamilaisien minareetit – joko pyöreä- tai teräväkärkiset – ovat Venetsian San Marcon *Campanile*-pylvään, Rochesterin katedraalin ja Milanon nykyisen Duomon alkumalleja. Kaikki nämä erilaiset tornit, kupolit ja kristilliset temppelet ovat jäljitelmiä varhaiskantaudesta lithoksen eli pystysuoran falloksen aatteesta.³

Olkoon tämän laita miten tahansa, niin se tosiasia, että kaikki nämä heprealaiset elohimit, kipinät ja kerubit ovat samoja kuin muinaisten arjalaisten devat, rishit ja tulet ja liekit, rudrat ja neljäkymmentähdeksän agnia, on riittävästi todistettu kabbalassa.

[e86]

IV SÄKEISTÖ

ENSIMMÄISTEN ROTUJEN LUOMINEN

(14) Ihmisten luominen. (15) Ne ovat tyhjiä varjoja. (16) Luoijat ovat epätietoisia, kuinka AJATTELEVA ihminen on luotava. (17) Mitä tarvitaan täydellisen ihmisen muodostamiseksi.

14. SEITSEMÄN SUURTA JOUKKOA, ”TAHDOSTA SYNTYNEET (*eli järkisyntyyiset*) HERRAT”, EROTTIVAT ELÄHDYTTÄVÄN HENGEN (*Fohatin*) AVULLA ITSESTÄÄN IHMISIÄ, KUKIN OMASSA VYÖHYKKEESSÄÄN.

¹ Zohar, III, 290a, lainattu I. Myerin, *Qabbalahiin*, s. 387–388.

² Des Mousseaux, *Les Hauts Phénomènes de la Magie*, s. 24.

³ Teologia osa 1, s. 17.

He heittivät pois ”varjonsa” eli *astraaliruumiinsa* – jos sellaisen eeterisen olennon kuin ”kuuhenki” voidaan ajatella iloitsevan astraalisesta, kun sillä tuskin on aineellista ruumista. Toisessa kommentaarissa sanotaan, että ”esi-isät” *hengittivät* itsestään ensimmäisen ihmisen, niin kuin Brahmân sanotaan hengittäneen itsestään *surat* (jumalat), jolloin niistä tuli ”*asuroita*” (sanasta *asu*, hengittää). Kolmannessa kommentaarissa sanotaan, että ne, vasta luodut ihmiset, ”olivat varjojen varjoja”.

Mitä tulee tähän lauseeseen – ”He olivat varjojen varjoja” – siitä on sanottava vielä muutama sana ja yritettävä antaa täydellisempi selitys. Ihmiskunnan ensimmäinen kehitysprosessi on paljon helpommin myönnettävissä kuin myöhempi, vaikka jopa jotkut kabbalistit – varsinkin länsimaiset, jotka tutkivat nykyisiä seurauksia, mutta ovat jättäneet tutkimatta niiden alkusyitä – kieltävät kaikki nämä prosessit ja epäilevät niitä. Eikä tämän kirjoittaja tunne olevansa pätevä selittämään tuota synnyttämismuotoa, joka on niin vaikeasti käsitettävissä muille kuin itämaisille okkultisteille. Sen vuoksi on hyödytöntä syventyä tuon prosessin yksityiskohtiin, vaikka sitä kuvataankin tarkasti salaisissa kirjoissa, koska se vain johtaisi puheen sellaisiin tosiasioihin, jotka ovat tähän asti olleet tuntemattomia tavalliselle maailmalle ja siksi tulisivat väärin ymmärretyiksi. Tietty joukko tutkijoita tulee aina pitämään maan tomusta tehtyä Aadamia hyväksyttävämpänä kuin sitä ihmistä, joka on heijastunut luojansa eetteriruumiista. Silti edellisestä prosessista ei ole koskaan kuultu, mutta jälkimmäinen on, kuten kaikki tietävät, tuttu monille Euroopan ja Amerikan spiritualisteille, joiden jos keiden pitäisi ymmärtää se. Sillä kukapa niistä, jotka ovat nähneet aineellistuvan muodon valuvan ulos meedion huokosista tai toisinaan hänen *vasemmasta kyljestään*, voisi kieltää, ettei samanlainen *syntymäkin* olisi mahdollinen? Jos [e87] maailmankaikkeudessa on sellaisia olentoja kuin enkeleitä eli henkiä, joiden *ruumiiton* olemus voi muodostaa älyllisen olennon huolimatta siitä, että heiltä puuttuu (meistä nähden) kiinteä elimistö, ja jos on sellaisia ihmisiä, jotka uskovat jonkin jumalan tehneen ensimmäisen ihmisen maan tomusta ja puhaltaneen häneen elävän sielun – ja miljoonat ja jälleen miljoonat uskovat kumpaankin – niin mikä tässä meidän opissamme on sitten mahdotonta?

Hyvin pian tulee koittamaan se päivä, jolloin maailman pitää valita, tahtooiko se hyväksyä ihmisen (ja myös Kosmoksen) yliluonnollisen luomisen *tyhjästä Genesiksen* kuolleen kirjan mukaisesti vai sen, että ensimmäinen ihminen syntyi jostakin kuvitellusta renkaasta – joka on toistaiseksi ehdottomasti ”*puuttuva*” rengas – ihmisen ja ”todellisen apinan” yhteisestä esi-isästä.¹ Näiden kahden harhaluulon väliltä astuu esiin okkultinen filosofia.

¹ ”...Huxley tukenaan vertailevan anatomian mitä selvimmät havainnot saattoi lausua tuon tärkeän väitteen, että anatominen eroavuus ihmisen ja korkeimman apinan välillä on pienempi kuin ero korkeimman ja alimman apinan välillä. Ihmisen sukuun suhteen on väistämätön johtopäätös se, että ihmisrotu on *vähitellen*

Se opettaa, että ensimmäisen ihmisalun heijastivat korkeammat ja puolijumalalliset olennot omista olemuksistaan. Jos viimeksi mainittua prosessia pidetään luonnottomana tai jopa käsittämättömänä – koska se on luonnossa jäänyt tässä kehitysvaiheessa pois käytöstä – niin jotkut ”spiritualistiset” TOSIASIAT todistavat sen mahdolliseksi. Mikä sitten, me kysymme, noista kolmesta hypoteesista tai teoriasta on kaikkein järkevin ja vähiten mielellön? Varmaan ei kukaan – jollei ole umpisokea materialisti – voi koskaan vastustaa okkultista opetusta.

Voimme nyt edellä olevasta päätellä, että ihmistä ei ”luotu” niin täydelliseksi olennoiksi kuin hän on nyt, kuinka vaillinainen hän yhä onkin. On ollut henkinen, psyykinen, älyllinen ja eläimellinen kehitys korkeimmasta alimpaan, yhtä hyvin kuin fyysinen kehitys – yksinkertaisesta ja homogeenisestä monimutkaiseen ja heterogeeniseen, vaikkei aivan samoja linjoja kuin nykyaikaiset kehitysopin kannattajat ovat hahmotelleet. Monia aikakausia vaati tuo kahteen vastakkaiseen suuntaan jatkunut kaksoiskehitys erilaisine luonteineen ja henkisyys- ja älyllisyysasteineen, kunnes muodostui nykyisin ihmisenä tunnettu olento. Lisäksi ainoa ehdoton, aina toimiva ja koskaan erehtymätön laki, joka kulkee [e88] samoja linjoja yhdestä ikuisuudesta (eli manvantarasta) toiseen – aina muodostaen nousevan asteikon ilmennyttä maailmaa eli kuten sanomme suurta harhaa (*mahâmâyâ*) varten, mutta toisaalta upottaen hengen yhä syvemmälle aineellisuteen ja sitten *lunastaen sen lihan kautta* ja vapauttaen sen – tämä laki, me sanomme, käyttää näihin tarkoituksiin olentoja muilta ja korkeammilta tasoilta, ihmisiä eli *järkiolentoja* (Manuja) niiden karmallisten vaatimusten mukaisesti.

Tässä vaiheessa lukijaa pyydetään taas kääntymään intialaisen filosofian ja uskonnon puoleen. Molempien esoteerinen puoli pitää yhtä salaisen opin kanssa, vaikka muoto saattaakin olla erilainen.

kehittynyt todellisista apinoista.” (Ernest Haeckel, *The Pedigree of Man*, kääntänyt Ed. B. Aveling, s. 49.)

Mitä tieteellisiä ja *loogisia* väitteitä voitaisiin esittää päinvastaisen mielipiteen suhteen, tahtoisimme kysyä? Ihmisen ja ihmisen kaltaisten apinoiden väliset anatomiset yhtäläisyydet – joita darvinistit suuresti liioittelevat, kuten de Quatrefages osoittaa – saavat riittävän selityksen, kun ajatellaan apinoiden alkuperää.

”Ei mistään vanhemmista kerroksista löydy apinaa joka muistuttaisi läheisemmin ihmistä, eikä mistään ihmistä joka muistuttaisi läheisemmin apinaa...”

”...Sama kuilu, joka on nykyään ihmisen ja apinan välillä, ulottuu yhtä laajana ja syvänä aina tertiäärikauteen asti. Tämä tosiasia jo yksin riittää osoittamaan sen paikkansa pitämättömyyden.” (Tri Friedrich Pfaff, luonnontieteen professori Erlangenin yliopistosta, *Das Alter und der Ursprung des Menschengeschlechts*, 1876.)

RUUMIILLISTUVIEN VOIMIEN SAMANLAISUUS JA EROT

Ihmisen alkuunpanijat, joita Intiassa sanotaan ”isiksi”, pitaroiksi eli pitreiksi, ovat luoneet ruumiimme ja alemmat prinsiippimme. Ne ovat me itse *ensimmäisinä persoonallisuuksina*, ja *me olemme ne*. Alkuihminen olisi ”liha heidän lihastaan ja luu heidän luustaan”, jos niissä olisi ollut luuta ja lihaa. Kuten sanottu, ne olivat ”kuuolentoja”.

Ne, jotka antoivat ihmiselle tietoisien kuolemattoman EGON, olivat ”aurinkoenkeleitä” – joko vertauskuvallisesti tai kirjaimellisesti käsitettynä. Tietoisien *egon* eli ihmissielun mysteerit ovat suuret. Näiden aurinkoenkelien esoteerinen nimi on kirjaimellisesti käännettynä ”pysyvän, lakkaamattoman antaumuksen (*pranidhānan*) Herrat” (*Nāthat*). Sen vuoksi nämä *viidennen* prinsiipin (*manaksen*) herrat näyttävät olevan yhteydessä *pranidhānasta viidennen* riittävästi tekevien joogien järjestelmään eli näyttävät panneen sen alkuun.¹ On jo selitetty, miksi Himalajan takaiset okkultistit pitävät heitä yhtä selvästi samoina kuin niitä, joita Intiassa nimitetään *kumâroiksi*, *agnishvâtoiksi* ja *barhishadeiksi*.

Kuinka tarkka ja tosi onkaan Platonin ilmaisu, kuinka syvällisen viisas hänen (inhimillistä) sielua eli EGOA koskeva huomionsa, kun hän määritteli sen ”yhdistelmäksi *samasta* ja *toisesta*”! Ja kuitenkin, kuinka vähän tätä vihjausta onkaan ymmärretty, kun maailma luuli sen merkitsevän, että sielu oli Jumalan, Jehovan henkäys. Se on ”*sama* ja *toinen*” niin kuin tuo suuri filosofi ja vihitty sanoi, sillä EGO (”korkeampi itse” sulautuneena jumalalliseen monadiin) on ihminen, ja kuitenkin *sama* kuin ”TOINEN”, häneen ruumiillistunut enkeli, sama kuin universaali MAHAT. Suuret klassiset kirjailijat ja filosofit tunsivat tämän totuuden sanoessaan, että ”meissä täytyy olla jotakin, mikä saa aikaan ajatuksemme. Jotakin hyvin hienoa: se on henkäys, se on tuli, se on eetteri, [e89] se on ydinolemus, se on hieno kaltaisuus, se on ajattelu, se on luku, se on harmonia...” (*Voltaire*).

Kaikkeä tätä ovat *mānasat* ja *rājasat*: *kumârat*, *asurat* ja muut hallitsijat ja *pitrit*, jotka ruumiillistuivat kolmanteen Rotuun ja tällä ja usealla muulla tavalla antoivat ihmiskunnalle mielen.

On olemassa seitsemän pitrien luokkaa, kuten edempänä osoitetaan, kolme ruumiitonta ja neljä ruumiillista; ja kaksi lajia, *agnishvâtat* ja *barhishadit*. Ja voimme lisätä, että niin kuin on kaksi lajia pitrejä, niin on kaksinkertainen ja kolminkertainen sarja *barhishadeja* ja *agnishvâtoja*. Edelliset synnytettyään astraaliset kaksoisruumiinsa syntyvät uudelleen *Atrin poikina* ja ovat ”demonien pitrejä” eli ruumiillisia olentoja, niin kuin *Manu* sanoo.² *Agnishvâtat* sitä vastoin syntyvät uudelleen *Marîchin* (*Brahmân*

¹ Ks. *Yoga-Sûtra*, ii, 32.

² *Mānava-dharma-śāstra*, iii, 196.

pojan) poikina ja ovat jumalien pitrejä.¹ Sitä paitsi,

Vâyupurâna selittää, että pitrien seitsemän luokkaa ovat alun perin olleet *ensimmäisiä jumalia, vairâjoita*, jotka Brahmâ, joogan silmällä, näki ikuisissa piireissä ja jotka ovat *jumalien jumalia*... *Matsya* lisää, että jumalat palvoivat niitä.²

*Harivamśa*³ erottaa vairâjat ainoastaan yhdeksi pitrien luokaksi, ja tätä tukevat salaiset opetukset, jotka kuitenkin pitävät vairâjoita samoina kuin *vanhemmat agnishvâtat*⁴ ja *râjasat* eli *abhûtarâjasat*, jotka ovat ruumiittomia ja jopa ilman astraalista haamua. Useimmissa käsikirjoituksissa sanotaan Vishnun ruumiillistuneen niihin ja niiden kautta.

Raivata-manvantarassa taas Hari, jumalista parhain, syntyi *Sambhûtista* jumalallisena *mânasana* – ollen lähtöisin râjasoiksi kutsutuista jumaluuksista.⁵

Sambhûti oli Dakshan tytär ja Marîchin, *agnishvâttojen* isän, vaimo. Agnishvâtat samoin kuin râjasat yhdistetään aina *mânasoihin*. Niin kuin Wilsonia paljon etevämpi sanskritin tuntija, Fitzedward Hall huomauttaa:

Mânasa ei ole mikään sopimaton nimitys jumaluudelle, joka on yhdistetty râjasoihin. Näyttää siltä kuin tuo nimi olisi *mânasam* – sama kuin *manas* – päätte vain muutettu, niin kuin miespuolinen personointi vaatii.⁶

Kaikki Virâjan pojat ovat *mânasa*, sanoo *Nilakantha*. Ja [e90] Virâja on Brahmâ, ja sen vuoksi *ruumiittomia* pitrejä kutsutaan vairâjoiksi, koska ne ovat Virâjan poikia, sanotaan *Vayupurânassa*.

Me voisimme lisätä todisteitamme loputtomiin, mutta se on tarpeetonta. Viisaat ymmärtävät tarkoituksemme, *epäviisailta* sitä ei vaaditaakaan. Intiassa on 33 crorea eli 330 miljoonaa jumalaa. Mutta niin kuin oppinut *Bhagavad-Gîtân* luennoitsija huomauttaa: ”Olkoon ne kaikki devoja, mutta ne eivät kaikki suinkaan ole ’jumalia’ siinä korkeassa henkisessä merkityksessä, joka tuolle sanalle annetaan.” ”Tämä on onneton erehdys”, hän huomauttaa, ”jonka eurooppalaiset yleensä tekevät. *Deva* on eräänlainen hen-

¹ *Matsya*- ja *Padmapurâna* ja Kulluka *Mânavaśin* laeissa, iii, 195. Me tiedämme kyllä, että *Vayu*- ja *Matsyapurânat* samastavat (länsimaisten tulkitsijoiden mukaisesti) agnishvâtat vuodenaikoihin ja barhishad-pitrit kuukausiin ja lisäävät neljännen luokan – kävyt – vuosikierrokset. Mutta eivätkö roomalaiskatolilaiset samasta enkeleitään planeettoihin, ja eikö seitsemästä rishistä tule saptarshi – tähtikuvio? Ne ovat jumaluuksia, jotka hallitsevat kaikkia syklisiä jaotuksia.

² Wilson, *Vishnupurâna*, III, s. 158–159.

³ Sâe 935, 936.

⁴ *Vayupurâna* osoittaa, että Virâja-lokaksi kutsuttua seutua asuttivat agnishvâtat.

⁵ *Vishnupurâna*, III, s. 17.

⁶ *Main. kohta.*

kinen olento, ja vaikka samaa sanaa käytetään tavallisessa kielenkäytössä merkitsemään jumalaa, siitä ei suinkaan seuraa, että meillä olisi 33 crorea jumalia ja niitä palvoisimme.” Ja hän lisää rohkeasti: ”Näillä olennoilla, kuten luonnollisesti voidaan päätellä, on tietty yhtäläisyys jonkin kanssa niistä kolmesta kokoonpanon *upâdhistâ* [perusperiaatista], joihin olemme ihmisen jakaneet.”¹

Erään mystisen luokan jumaluuksien nimet muuttuvat jokaisessa manvantarassa. Niinpä kahtatoista suurta jumalaa, *jayaa*, jotka Brahmâ loi autamaan itseään luomistyössä aivan kalpan alussa ja jotka samâdhiin vaipuneina laiminlöivät luomisen – minkä jälkeen heidät kirottiin ja määrättiin syntymään yhä uudestaan jokaisessa manvantarassa seitsemänteen asti – kutsutaan eri manvantaroissa vastaavasti nimillä *ajitat*, *tushitat*, *satyat*, *harit*, *vaikunthat*, *sâdhyat* ja *âdityat*.² Ne ovat toisessa kalpassa tushitoita ja tällä vaivasvata-kaudella adityoita.³ Ja sen lisäksi ne ovat muun nimisiä eri aikoina. Mutta ne ovat samoja kuin *mânasat* eli *râjasat*, ja nämä ovat samoja kuin meidän ruumiillistuvat dhyâni-chohanimme. Ne kuuluvat kaikki jñâna-devojen luokkaan.

Niin, lukuun ottamatta niitä olentoja, jotka kuten yakshat, gandharvat, kimnarat jne. *yksilöllisyyksinä* asuvat astraalitasolla, on olemassa todellisia devajñânineita, ja näihin deva-luokkiin kuuluvat *âdityat*, *vairâjat*, *kumârat*, *asurat* ja kaikki ne korkeat taivaalliset olennot, joita okkulttinen opetus kutsuu nimellä *manasvin*, viisaat, kaikkein etevimmät, ja jotka olisivat tehneet kaikista ihmisistä *itsetietoisia*, henkisesti älyllisiä olentoja, jollaisia he tulevat olemaan, jollei niitä olisi ”kirottu” lankeamaan synnyttämiseen ja syntymään uudelleen kuolevaisina velvollisuutensa laiminlyönnin takia.

IV SÄKEISTÖ – jatkuu

15. SEITSEMÄN KERTAA SEITSEMÄN TULEVIEN IHMISTEN (*eli amânasoiden*) VARJOA (*chhâyâa*) (a) SYNTYI (*siis*), KUKIN OMAA VÄRIÄÄN (*ihonväriä*) JA LAATUAAN (b). KUKIN (*myös*) ISÄÄNSÄ (*luojaansa*) HUONOMPI. ISÄT, LUUTTOMAT, EIVÄT VOINEET ANTAA ELÄMÄÄ SELKÄRANKAISILLE [e91] OLENNOILLE. HEIDÄN JÄLKE-LÄISENSÄ OLIVAT BHÛTOJA (*haamuja*), JOILLA EI OLLUT MUOTOA EIKÄ MIELTÄ. SEN VUOKSI HEITÄ KUTSUTAAN CHHÂYÄ (*kuva eli varjo*) -RODUKSI (c).

(a) Sana *Manu*, niin kuin on jo huomautettu, tulee juuresta ”*man*”, ajatella, tästä syystä se merkitsee ”ajattelija”. Tästä sanskritin sanasta hyvin luultavasti johtuu latinan *mens*, mieli, egyptin *menes*, ”mestariäly”, pythagoralai-

¹ *The Theosophist*, vol. VII, maalisk. 1887, s. 360 [suom. T. Subba Row, *Bhagavad Gîtân filosofiaa*, s. 42, 43].

² Ks. Wilson, vol. II, s. 26.

³ Ks. *Vayupurâna*, kuten lainattu *Vishnupurânassa*, vol. II, s. 226.

nen *Monas* eli tietoinen ”ajatteleva yksikkö”, myös mind [mieli], ja jopa meidän sanamme ”manas” eli mieli, ihmisen viides prinssiipi. Sen vuoksi noita varjoja kutsutaan *amânasoiksi*, ”mielettömiksi”.

Brahmalaisille pitrit ovat hyvin pyhiä, koska ne ovat ihmisten alkuunpanijoita¹ eli esi-isiä – ensimmäiset *mânushyat* tämän maan päällä – ja bramiiini uhraa niille, kun hänelle syntyy poikalapsi. Niitä kunnioitetaan enemmän kuin jumalia ja niiden juhlamenot ovat tärkeämpiä kuin jumalien palvelus.²

Emmekö nyt voi löytää filosofista merkitystä tälle alkuunpanijoiden kaksinaiselle ryhmälle?

Kun pitrit jaetaan *seitsemään luokkaan*, meillä on tässäkin tuo mystinen luku. Lähes kaikki *purânat* ovat yhtäpitäviä siinä, että kolme näistä on *arûpa*, muodottomia, mutta neljä on ruumiillisia, edellisten ollessa älyllisiä ja henkisiä jälkimmäiset ovat aineellisia ja ilman älyä. Esoteerisesti *asurat* muodostavat kolme ensimmäistä pitrien luokkaa – ”syntyneitä yöruumiissa” – kun taas muut neljä syntyivät ”hämäräruumiista”. Niiden isät, jumalat, tuomittiin syntymään tyhminä maan päälle *Vayupurânan* mukaan. Nämä tarut on tahallaan sekoitettu ja tehty epäselviksi: yhdessä tarussa pitrit ovat jumalien poikia ja toisessa Brahmân poikia, kun taas kolmas tekee niistä omien isiensä opettajia. Neljän aineellisen luokan joukot luovat ihmiset yhtä aikaa seitsemällä vyöhykkeellä.

Mitä tulee pitrien seitsemään luokkaan, joista kukin jakautuu jälleen seitsemään, lausuttakoon tässä sananen tutkijoille ja kysymys maallikolle. Sitä ”tulidhyânen” luokkaa, jota pidämme kiistatta samana kuin agnishvâtoja, kutsutaan meidän koulussamme dhyâni-chohanisen ruumiin ”sydämeiksi” ja sen sanotaan ruumiillistuneen ihmisten kolmanteen Rotuun ja tehneen heidät täydellisiksi. Esoteerinen mysteereihin vihkiä puhuu salaperäisestä yhteydestä, joka on tämän enkelisydämen seitsenkertaisen olemuksen eli substanssin ja ihmisen olemuksen välillä, [e92] sillä ihmisen jokainen fyysinen elin sekä psyykinen ja henkinen toiminta on heijastus eli niin sanoaksemme jäljennös maallisella tasolla *ylhäällä* olevasta mallista eli prototyypistä. Miksi, voidaan kysyä, ihmisen anatomisessa rakenteessa pitää olla tuo merkillinen, toistuva seitsenluku? Miksi sydämessä pitää olla *neljä alemmaa* onteloa ja *kolme korkeampaa* osastoa, mikä niin omituisesti vastaa ihmisprinsiippien seitsenjaotusta, jossa erotetaan kaksi ryhmää, ylempi ja alempi. Ja miksi sama jaotus on löydettävissä pitrien ja varsinkin

¹ Tähän viitattiin *Hunnuttomassa Isiksessä*, tiede osa 1, 105, vaikka siinä ei voitu antaa koko selitystä: ”Pitrit eivät ole nykyään elävien ihmisten esi-isiä, vaan [ensimmäisen] aadamilaisen ihmisrodun, sellaisten *ihmisrotujen* henkiä, jotka evoluution laajalla alenevalla kaarella ovat edeltäneet meidän ihmisrotujamme. He olivat fyysisesti ja henkisesti paljon korkeammalla tasolla kuin nykyiset surkastuneet rotumme. *Mânava-Dharma-śāstrassa* niitä kutsutaan kuuesi-iksi.”

² *Manun lait*, III, runo 203.

tulidhyänen luokista? Sillä, kuten jo sanottiin, nämä olennot laskeutuvat neljään ruumiilliseen eli karkeampaan ja kolmeen ruumiittomaan eli hienompaan ”prinsiippiin” tai kutsuttakoon niitä millä nimellä tahansa. Miksi ruumiin seitsemän hermokeskusta lähettävät *seitsemän* sädettä? Miksi on olemassa seitsemän keskusta ja miksi seitsemän erillistä kerrosta ihmisen ihossa?

Kommentaari sanoo:

”*Heijastettuaan varjonsa ja tehtyään ihmisiä yhdestä elementistä [eetteristä] alkuunpanijat nousevat jälleen maharlokaan, mistä ne laskeutuvat aikakautisesti, kun maailma jälleen uudistetaan, synnyttämään uusia ihmisiä.*”

”*Hienot ruumiit jäävät vaille ymmärrystä [manasta], kunnes saapuvat surat (jumalat) joita kutsutaan nyt asuroiksi [ei-jumaliksi].*”

”*Ei-jumalia*” bramiineille ehkä, mutta korkeimpia henkäyksiä okkultisteille, koska nämä alkuunpanijat (*pitarat*), muodottomat ja älylliset, kieltäytyvät rakentamasta ihmistä, mutta antavat hänelle mielen, ja neljä ruumiilista luokkaa luovat ainoastaan hänen ruumiinsa.

Tämä näkyy hyvin selvästi *Rigvedan* – mitä tahansa suuntaa edustavan hindun korkeimman auktoriteetin – useissa teksteissä. Siinä Asura merkitsee ”henkinen, jumalallinen”, ja tätä sanaa käytetään korkeimman hengen vastineena. Samoin Asura-sanaa merkityksessä ”Jumala” käytetään nimityksenä Varunalle ja Indralle ja ennen kaikkea Agnille – näiden kolmen oltua vanhoina aikoina *kolme korkeinta jumalaa*, ennen kuin brahmalainen teomytologia turmeli vanhimpien pyhimpien kirjojen todellisen merkityksen lähes kokonaan. Mutta koska avain on nykyisin kadonnut, asuroita tuskin mainitaan.

Zend-Avestassa tavataan sama asia. Mazdalaisessa eli maagien uskonossa ”Asura” on Herra *Asura Višvavedas*, ”kaikkietävä Herra”; ja *Asuramazda*, josta tuli myöhemmin *Ahuramazdha*, on Benfeyn mukaan ”Herra joka antaa mielen” – Asura Medha ja Ahura Mazdao. Muualla tässä teoksessa on osoitettu yhtä hyvään auktoriteettiin nojautuen, että indoiranilaista Asuraa pidettiin aina *seitsenkertaisena*. Tämä tosiasia yhdessä edellä mainitun Mazda-nimen kanssa, joka tekee seitsenkertaisesta Asurasta ”Herran” eli yhteisesti ”Herrat, jotka antavat mielen”, yhdistää *amshâspendit* asuroihin ja meidän ruumiillistuviin dhyâni-chohaneihimme samoin kuin elohimeihin sekä Egyptin, Kaldean ja kaikkien muiden maiden elähdyttäviin jumaliin.

Se, miksi nämä ”jumalat” kieltäytyivät luomasta ihmisiä, ei johtunut, niin kuin eksoteerisissa [e93] kertomuksissa esitetään, siitä, että heidän suuri ylpeytensä esti heitä jakamasta maan lapsille olemuksensa taivaallista voimaa, vaan edellä mainituista syistä. Yhtä kaikki tuohon allegoriaan on yhdistetty äärettömän paljon mielikuvitusta, ja teologia on käyttänyt sitä hyväkseen joka maassa saadakseen päteviä perusteita näitä esikoisia eli *logoksia* vastaan ja painaakseen sen totuutena tietämättömien ja herkkäus-

koisten mieleen. (Vrt. myös, mitä sanotaan Makarasta ja kumâroista eläinradan yhteydessä.)

Kristillinen järjestelmä ei ole ainoa, joka on alentanut nämä jumalat demoneiksi. Zoroasterilaisuus ja jopa brahmalaisuus on käyttänyt sitä hyväkseen saadakseen otteen ihmisten mielistä. Vieläpä kaldealaisessa eksoteerismissa olennot, jotka *kieltäytyivät luomasta* ts. joiden sanotaan sen vuoksi vastustaneen *demiurgia*, tuomitaan pimeyden henkinä. Surat, jotka saavuttavat älyllisen itsenäisyytensä, taistelevat niitä suroja vastaan, jotka ovat vailla älyä ja kuluttavat elämänsä hyödyttömään seremonialliseen jumalanpalvelukseen, joka perustuu sokeaan uskoon – tämän vihjauksen jättävät *oikeaoppiset* bramiinit nykyään huomiotta – ja heti edellisistä tulee *asuroita*. Jumaluuden vanhimmat ja *järkisyntyiset* pojat kieltäytyvät luomasta jälkeläisiä, ja Brahmâ *kiroaa* ne *syntymään ihmisinä*. Ne heitetään *alasmaan päälle*, joka myöhemmin teologian dogmeissa muuttuu *manalan* seuduiksi. Ahriman hävittää Ormazdin luoman härän, joka on maallisen *harhaelämän*, ”surun siemenen” symboli. Unohdettaessa, että hukkaan joutuvan rajallisen siemenen on kuoltava, jotta kuolemattomuuden kasvi, henkisen, ikuisen elämän taimi, voisi nousta maasta ja elää, Ahriman julistetaan viholliseksi, vastustavaksi voimaksi, paholaiseksi. Tyfon (egypt. Seteh) leikkaa Osiriksen neljäntoista osaan estääkseen tätä kansoittamasta maailmaa ja siten luomasta kurjuutta. Tyfonista tulee eksoteerisessa teologisessa opissa pimeyden voima. Mutta kaikki tämä on eksoteerista kuorta, jonka palvojat pitävät tottelemattomuutena ja kapinana niiden ponnistelua ja uhrautumista, jotka tahtoisivat auttaa ihmisiä takaisin heidän alkuperäiseen jumalalliseen tilaansa *itsetietoisten* ponnistusten avulla. Juuri nämä muodot palvojat ovat tehneet valon enkeleistä demoneja.

Esoteerinen filosofia opettaa kuitenkin, että yksi *kolmasosa*¹ dhyâneista – ts. *arûpa*-pitrien kolme luokkaa varustettuna järjellä, ”joka on muodoton henkäys, muodostunut *älyllisistä* eikä elementtiaineksista”² – *tuomittiin yksinkertaisesti karman ja kehityksen lain vaikutuksesta syntymään uudelleen* (ruumiillistumaan) maan päälle.³ Jotkut [e94] näistä olivat

¹ Tästä johtuu myöhempi, Johanneksen *Ilmestyskirjassa* mainittu näky ”suuresta punaisesta lohikäärmeestä, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea ja kruunu kaikissa seitsemässä päässä” ja jonka ”pyrstö pyyhkäisi kolmanneksen taivaan tähdistä ja sinkosi ne maahan” (12:3–4).

² Ks. *Harivamsa*, 932.

³ Säe ”sinkosi ne maahan” näyttää selvästi saaneen alkunsa arjalaisten mystikkojen vanhimmasta ja suurimmasta allegoriasta. Atlantislaisten *jättiläisten* ja *noitien* tuhouduttua nuo mystikot kätkivät erilaisiin allegorioihin tuon totuuden, joka on *astronominen, fyysinen ja jumalallinen*, koska se on yksi lehti *esikosmisesta* teogoniasta. Sen todellinen esoteerinen tulkinta on nk. ”langenneiden enkelien” suoranainen teodikea. Kristilliskatolilaiset ovat nyt surkeasti sekoittaneet nuo *halukkaat ja vastahakoiset, luojat* ja ne jotka *kieltäytyivät luomasta* ja ovat unohtaneet, että heidän korkein pääenkelinsä, Pyhä Mikael, jonka sanotaan voittavan (hallitse-

nirmânakâyoja muista manvantaroista. Tästä syystä tapaamme heidät kaikissa *purânoissa* esiintymässä jälleen täällä maan päällä *kolmannessa manvantarassa* (lue kolmannessa kantarodussa) kuninkaina, risheinä ja sankareina. Tämän opin, joka oli liian filosofinen ja metafyyminen suuren joukon käsitettäväksi, pilasivat papit pitääkseen taikauskaisen pelon avulla kansanjoukot vallassaan.

Oletetut ”kapinoitsijat” olivat siis vain niitä, jotka karman laki pakotti juomaan katkeran maljan viimeiseen pisaraan asti ja joiden *täytyi ruumiillistua* uudelleen ja siten luoda vastuullisia ajattelevia olentoja niistä astraalisista patsaista, joita heidän alemmat veljensä olivat heijastaneet. Joidenkin sanotaan kieltäytyneen, koska heissä ei ollut vaadittuja aineksia – ts. astraaliruumista – sillä he olivat *arûpia*. Toisten kieltäytyminen taas johtui siitä, että he olivat olleet adepteja ja joogea kaukaisissa menneisyyden manvantaroissa – toinen mysteeri. Mutta myöhemmin *nirmânakâyoina* he uhrautuivat niiden *monadien* hyväksi ja pelastukseksi, jotka odottivat vuoroaan ja jotka muuten olisivat saaneet uinua lukemattomia aikoja vastuuttomissa, eläinten kaltaisissa vaikka ulkonäöltään inhimillisissä muodoissa. Tämä voi olla vertaus ja allegoria *allegorian sisällä*. Se jää tutkijan intuition ratkaistavaksi, jos hän vain lukee *henkisellä silmällään* sen, mitä nyt seuraa.

Mitä tulee muovaajiin ja esi-isiin – niihin enkeleihin jotka eksoteeristen kertomusten mukaan tottelivat lakia – niiden täytyy olla samoja kuin barhishad-pitrit eli pitar-devatât, ts. niitä joilla *oli fyysinen luova tuli*. He saattoivat luoda eli oikeammin verhota inhimilliset monadit ainoastaan omilla astraalisilla minuuksillaan, mutta eivät voineet luoda ihmistä oman kuvansa ja kaltaisuutensa mukaiseksi. ”Ihminen ei saa olla kuin yksi meistä”, sanovat *luovat* jumalat, joille on uskottu alemman eläimellisyyden muodostaminen – vaan korkeampi.¹ Se, että he loivat ihmisten näköisiä olentoja omista jumalallisista olemuksistaan, merkitsee esoteerisesti, että [e95] heistä itsestään tuli ensimmäinen Rotu ja siten he olivat osallisia sen kohtalosta ja myöhemmästä kehityksestä. He eivät *tahtoneet*, koska eivät *voineet* antaa ihmiselle sitä pyhää kipinää, joka palaa ja laajenee ihmismielen ja itsetietoisuuden kukaksi, sillä heillä ei ollut sitä antaa. Se jätettiin tuolle devaluokalle, jota Kreikassa symboloitiin Prometheuksen nimellä, niille, joilla ei

van ja sulauttavan) jumalallisen uhrautumisen ja VIISAUDEN LOHIKÄÄRMEEN (jota nyt väärin kutsutaan ja parjataan Saatanaksi), OLI ENSIMMÄINEN, JOKA KIELTÄYTYI LUOMASTA! Tämä on johtanut loputtomaan sekaannukseen. Niin vähän kristillinen teologia ymmärtää Idän paradoksaalista kieltä ja sen symboliikkaa, että se jopa selittää *kuolleen kirjaimen mukaan* Kiinan buddhalaisten ja hindujen eksoteerisen tavan pitää kovaa meteliä tiettyjen auringon- ja kuunpimennysten aikana pelotellakseen pois ”suuren punaisen lohikäärmeen”, joka punoi juonia ryöstääkseen valon! Mutta tässä ”valo” merkitsee esoteerista viisautta, ja olemme selittäneet riittävästi *lohikäärmeen, käärmeen* ym. salaista merkitystä, mikä kaikki viittaa adepteihin ja vihittyihin.

¹ Ks. *I. Moos. kirja* ja Platonin *Timaios*.

ollut mitään tekemistä fyysisen ruumiin kanssa, mutta sitäkin enemmän puhtaan henkisen ihmisen kanssa.¹

Kukin luojien luokka antaa ihmiselle sitä, mitä sillä on annettavana: yksi rakentaa hänen ulkonaisen muotonsa, toinen antaa hänelle omaa ydinainestään, josta tulee myöhemmin inhimillinen *korkeampi itse yksilön persoonallisen ponnistuksen* avulla. Mutta he eivät voineet tehdä ihmisiä sellaisiksi kuin he itse olivat – täydellisiä, koska he olivat synnittömiä; synnittömiä, koska heillä oli vasta ensimmäiset heikot varjomaiset hahmotelmat ominaisuuksista ja nämä kaikki täydellisiä – inhimillisestä näkökulmasta – valkoisia, puhtaita ja kylmiä kuin vastasatanut lumi. Missä ei ole taistelua, siellä ei ole ansiotakaan. Ihmiskuntaa, ”maasta maallista”, ei ollut aiottu ensimmäisestä jumalallisesta henkäyksestä lähteneiden enkelien luotavaksi. Sen vuoksi näiden sanotaan *kieltäytyneen* luomasta, ja paljon aineellisempien luojien oli muodostettava ihminen,² ja nämä vuorostaan antoivat hänelle vain, mitä heillä oli omassa luonnossaan eikä enempää. Totellen ikuista lakia puhtaat jumalat saattoivat ainoastaan heijastaa itsestään *varjomaisia* ihmisiä, hieman vähemmän eteerisiä ja henkisiä, vähemmän *jumalallisia ja täydellisiä* kuin ne itse – mutta joka tapauksessa varjoja. Ensimmäinen ihmiskunta oli siis vain heikko kajastus alkuunpanijoistaan; liian aineellinen jopa eetterimuodossaan ollakseen jumalallinen hierarkia; liian henkinen ja puhdas ollakseen ihmisluokka – koska sillä oli kaikki *negatiivisen (nirguna)* täydellisyyden ominaisuudet. Jotta täydellisyys olisi todellista, sen on synnyttävä epätäydellisyydestä, *turmeltumattoman* on puhjettava turmeltuneesta käyttämällä jälkimmäistä välikappaleenaan, perustanaan ja lähtökohtanaan. Ehdoton valo on ehdotonta pimeyttä ja päinvastoin. Itse

¹ Ks. tämän osan II kirja: ”Langenneet enkelit”, s. 475 eteenpäin ja ”Valon jumalat kumpuavat pimeyden jumalista”, s. 483 eteenpäin.

² Huolimatta kaikista ponnistuksistaan kristillinen teologia – joka oli ottanut rasitteekseen juutalaisten esoteerisen kertomuksen ihmisen luomisesta, jonka se käsitti *kirjaimellisesti* – ei voi löytää yhtään järkevää puolustusta ”Jumalalleen, Luojalleen”, joka tuotti älyttömän ja tunteettoman ihmisen. Eikä se voi liioin puolustaa rangaistusta, joka seurasi kiellytystä teosta, koska Aadam ja Eeva saattoivat vedota syyntakeettomuuteensa. Sillä jos myönnetään, että tämä pari oli tietämätön hyvästä ja pahasta, ennen kuin se söi kiellettyä hedelmää, kuinka sen voitiin edellyttää tietäneen, että *tottelemattomuus oli paha*? Jos alkuperäisen ihmisen oli määrä pysyä puoliälyisenä eli oikeammin älyttömänä olentona, silloin hänen luomisensa oli tarkoitukseton ja vieläpä *julma*, jos sen sai aikaan kaikkivaltias ja täydellinen Jumala. Mutta jopa *1. Moos. kirjassa* osoitetaan, että Aadamin ja Eevan olivat luoneet alempien jumalallisten olentojen luokat, *elohimit*, jotka olivat niin kateellisia omista etuoikeuksistaan järkevinä ja älykkäinä olentoina, että eivät tahtoneet suoda ihmisen tulevan ”yhdeksi meistä”. Tämä on selvää jo raamatun kuolleen Kirjaimenkin mukaan. Gnostikot olivat siis oikeassa, kun he sijoittivat juutalaisten Jumalan näkymättömän maailman alempien, aineellisten eikä kovin pyhien asukkaiden luokkaan.

asiassa totuuden valtakunnassa ei ole valoa eikä [e96] pimeyttä. Hyvä ja paha ovat kaksosia, ajan ja paikan jälkeläisiä, mâyân vallassa. Erottakaa ne leikkaamalla irti toisistaan, niin molemmat kuolevat. Kumpikaan ei sinänsä ole olemassa, koska kumpikin on synnyttävä ja luotava toisesta tullakseen olemassaoloon. Molemmat on tunnettava ja käsitettävä, jotta ne tulisivat havainnon kohteeksi, tästä syystä niiden on oltava erotettuja kuolevaisen tajunnassa.

Kuitenkin, koska tuo harhanomainen jaotus on olemassa, tarvitaan *alempi joukko luovia enkeleitä* ”luomaan” asuttavia taivaankappaleita – varsinkin maapallomme – eli käsittelemään ainetta tällä maisella tasolla. Filosofiset gnostikot olivat ensimmäisiä, jotka ajattelivat näin historiallisella ajalla ja jotka keksivät tämän teorian perusteella erilaisia järjestelmiä. Sen vuoksi heidän luomisjärjestelmissään on aina *luojia*, joilla on paikkansa henkisten olentojen tikapuiden juurella. Heidän mukaansa ne, jotka loivat meidän maapallomme ja sen kuolevaiset, asetettiin aivan mâyâvisen aineen rajalle, ja he opettivat seuraajiaan ajattelemaan – kirkkoisien suureksi vastenmielisyydeksi – että maapalloamme koristavien henkisesti ja moraalisesti surkeiden rotujen luomisesta ei voitaisi pitää vastuullisena mitään korkeaa jumaluutta vaan ainoastaan *alemmän hierarkian* enkeleitä,¹ joiden joukkoon he sijoittivat juutalaisten Jumalan, Jehovan.

Kaikissa muinaisissa kosmogonioissa mainitaan erilaisia ihmiskuntia kuin tämä nykyinen. Platon puhuu *Faidroksessa siivekkästä ihmisrodusta*. Aristofanes puhuu androgyynisestä ja pyöreärumiisesta rodusta.² *Poimandresissa* koko eläinkuntakin on kaksisukuinen. Sen 18. §:ssä sanotaan: ”Kun kierros oli saatu päätökseen, *solmu irrotettiin*.... ja kaikki eläimet, jotka olivat samalla tavalla kaksisukuisia, *irrotettiin* [erotettiin] *ihmisen lisäksi*...” sillä... ”syiden piti luoda seurauksia maan päällä.”³ Muinaisen quiche-kansan käsikirjoituksessa *Popol Vuhissa* – jonka on julkaissut apotti Brasseur de Bourbourg – taas kuvataan ensimmäisiä ihmisiä rotuna, ”jonka näkö oli rajaton ja joka tiesi heti kaikki asiat”, ilmaisten siten *jumalien jumalallista tietoa*, ei kuolevaisten. Salainen oppi oikaisee kansanomaisen mielikuvituksen väistämättömät liioittelut ja kertoo asiat niin kuin ne on esitetty ikivanhoissa symboleissa.

[e97] (b) Nämä ”varjot” syntyivät ”kukin omaa väriään ja lajiaan”, ku-

¹ *Hunnuttomassa Isiksessä* [teologia, osa 1, 243–245] kerrotaan useista näistä gnostikkojen järjestelmistä. Eräs on otettu *Codex Nazaraeuksesta*, nasarealaisten pyhästä kirjasta. Nasarealaiset, jotka olivat olemassa kauan ennen Kristuksen aikojaa, vieläpä ennen Mooseksen lakeja, olivat gnostikkoja ja monet heistä vihittyjä. He pitivät ”elämän mysteereitään” Nasarassa (muinaisessa ja nykyisessä Nasaretissa), ja heidän oppinsa ovat oikea kaiku salaisen opin opetuksista – joista muutamia yritämme nyt selittää.

² Platon, *Pidot*, 189e.

³ Ks. FranHois de Foix, *Le Pimandre de Mercure Trismégiste de la Philosophie Chrétienne*, Bordeaux.

kin myös ”luojaansa alempana”, koska viimeksi mainittu oli täydellinen olento omassa lajissaan. Kommentaarit selittävät, että ensimmäinen kohta koskee kunkin näin kehitetyn ihmisrodun ihonväriä. *Poimandressissa* seitsemän alkuihmistä, jotka luonto loi ”taivaallisesta ihmisestä”, ovat kaikki osallisia ”seitsemän johtajan” eli hallitsijan ominaisuuksista, jotka hallitsijat rakastivat ihmistä – omaa heijastustaan ja synteesiään.

Muinaisskandinaavisissa taruissa voidaan Asgardrissa, jumalien asuinpaikassa, kuten myös itse *Aasoissa* tunnistaa samat mystiset paikat ja personoitumat kudottuina kansan ”taruihin” kuin salaisessa opissamme. Löydämme ne myös *Vedoista*, *purânoista*, mazdalaisista pyhistä kirjoista ja kabbalasta. Skandinavian *Aasat*, meitä edeltäneen maailman hallitsijat, joiden nimi merkitsee kirjaimellisesti ”maailman pilarit”, sen ”kannattajat”, ovat siis samoja kuin kreikkalaisten *kosmokraattorit*, *Poimandresin* ”seitsemän työntekijää eli ohjaajaa”, Intian seitsemän rishiä ja pitriä, kaldealaisten seitsemän jumalaa ja seitsemän pahaa henkeä, kabbalan seitsemän sefirotia, joista yhteenvetona on ylempi kolmio, ja jopa kristittyjen mystikkojen seitsemän planeettahenkeä. *Aasat* luovat maan, meret, taivaan ja pilvet, koko näkyvän maailman, surmatun jättiläisen Ymirin jäännöksistä, mutta ne eivät luo IHMISTÄ vaan ainoastaan hänen muotonsa saarnipuusta [askr]. Odinn antaa hänelle elämän ja sielun, sen jälkeen kun Lodurr on antanut hänelle veren ja luut, ja lopulta Hönir antaa hänelle älyn (*manaksen*) ja tajuiset aistit. Skandinaavien askr-puu, Hesiodoksen saarni, josta lähtivät pronssikauden ihmiset, kolmas kantarotu, ja *Popol Vuhin* *tzite*-puu, josta luotiin meksikolaisten quiche, *kolmas* ihmisrotu, ovat kaikki samoja.¹ Tämän voi kuka tahansa lukija nähdä selvästi. Mutta kuka länsimaisista oppineista voi kertoa okkulttisen syyn, miksi skandinaavien yggdrasil, hindujen *Aśvattha*, Gogard, helleeninen elämänpuu ja tiibetiläisten *Zampun*² ovat samoja kuin kabbalan sefirotinen puu ja jopa Ahuramazdhan pyhä puu sekä Edenin puu?³ Joka tapauksessa kaikkien näiden ”puiden” hedelmät, olkoot ne *pippala* tai *haoma* tai vielä tutunomaisempi omena, ovat todellisuudessa ”elämän kasveja”. Meidän rotujemme prototyypit sisältyivät kaikki mikrokosmiseen puuhun, joka kasvoi ja kehittyi suuren makrokosmisen maailmanpuun *sisällä* ja *suojassa*,⁴ ja tuo mysteeri on puoliksi paljastettu *Dirghatamaksessa*, jossa sanotaan: ”Pippala, makea hedelmä tuosta puusta, josta tulevat *tietoa rakastavat* [e98] *henget* ja jossa jumalat aikaansaavat kaikkia ihmisiä.” Niin kuin Gogardissa, niin kaikkien noiden maailmanpuiden tuuheiden oksien keskellä asuu ”käärme”. Mutta kun makrokosminen

¹ Ks. Max Müllerin selostusta *Popol Vuhista*.

² Voisimme lisätä: suomalaisten kansanrunojen ja Kalevalan iso tammi, jumalan puu. – Suom. toim.

³ James Darmesteter, *Vendîdâdin* kääntäjä, siitä puhuessaan sanoo: ”*Tuo puu, mikä se lieneekin...*” *Sacred Books of the East*, vol. IV, s. 209.

⁴ Platon, *Timaios*.

puu on itse ikuisuuden ja ehdottoman viisauden käärme, ne jotka asuvat makrokosmisessa puussa, ovat ilmenneen viisauden käärmeitä. Edellinen on kaikki, muut ovat sen *heijastuneita* osia. ”Puu” on tietysti ihminen itse, ja kussakin ihmisessä asuva käärme on tietoinen *manas*, yhdysside hengen ja aineen, taivaan ja maan välillä.

Kaikkialla toistuu sama. *Luovat* voimat saavat aikaan ihmisen, mutta epäonnistuvat lopullisessa tarkoituksessaan. Kaikki nämä logokset koettavat antaa ihmiselle *tietoisien* kuolemattoman hengen, joka heijastuu ainoastaan mieleen (*manakseen*). Ne epäonnistuvat ja niitä kaikkia kuvataan rangaistuin epäonnistumisestaan, jopa yrityksestäänkin. Minkälainen on rangaistus? Vangiksi joutuminen alempaan piiriin, joka on *meidän maapallomme, alin ketjussaan*; ”ikuisuus” – tarkoittaen elämänkierroksen kestoa – aineen *pimeydessä* eli *elämellisen ihmisen sisällä*. Puolittain tietämättömiä ja puolittain ovelia kirkkoisia huvitti turmella havainnollinen symboli. He käyttivät hyväkseen kaikissa vanhoissa uskonnoissa esiintyvää metaforaa ja allegoriaa kääntääkseen ne uuden uskonnon hyödyksi. Siten ihminen muutettiin aineellisen helvetin pimeydeksi. Hänen jumalallinen tietoisuutensa, joka johtui hänessä asuvasta prinssiipistä (*mānasa*) eli ruumiillistuneesta devasta, tuli manalan loimuaviksi liekeiksi, ja meidän maapallomme itse helvetiksi. *Pippala, haoma*, tiedon puun hedelmä, kirottiin *kielletynä* hedelmänä, ja ”viisauden käärme”, mielen ja tietoisuuden ääni, pysyi aikakausia samana kuin langennut enkeli, joka on vanha lohikäärme, paholainen!¹

Samoin kävi muille korkeille symboleille. *Svastika*, Intian pyhin ja mystisin symboli, ”Jaina-risti”, joksi vapaamuurarit sitä nykyään kutsuvat, on samalla tavoin tullut häväistyksi huolimatta sen suoranaisestä yhteydestä ja samuudesta kristillisen ristin kanssa. Se on ”paholaisen merkki”, kertovat lähetyssaarnaajat Intiassa. Eikö se loista Vishnun suuren *käärmeen*, tuhatpäisen Śesha-Anantan pääläellä Pātālan, hindujen *narakan* eli helvetin syvyyksissä? Loistaa kyllä, mutta mikä on Ananta? Śeshana se on manvantaran melkein loppumaton ajankierros ja tulee itse *rajattomaksi* ajaksi, kun sitä kutsutaan Anantaksi, suureksi seitsenpäiseksi käärmeeksi, jonka päällä lepää Vishnu, *ikuinen jumaluus, pralayan* toimettomuuden aikana. Mitä tekemistä on Saatanalla tämän korkean metafyyssisen symbolin kanssa? *Svastika* on kaikista symboleista filosofisesti tieteellisin samoin kuin myös ymmärrettävin. Se on muutamain viivoin yhteenveto koko *luomisen* työstä eli kehitystyöstä, paremmin sanottuna, kosmoksen synnystä aina ihmisen syntyyn asti, [e99] jakamattomasta tuntemattomasta Parabrahmanista materialistisen tieteen vähäpätöisimpään *moneeriin*² asti, jonka *synty on yhtä tuntematon* tuolle tieteelle kuin itse kaikkijumaluuden synty. *Svastika* esiin-

¹ Vrt. II kirja, XVIII, ”Paha henki: kuka ja mikä?”

² Moneerit ovat Haeckelin käyttämä nimitys eräistä alhaisista alkueliöistä, joiden soluissa hän ei voinut havaita solutumaa. Nykyään hylätty käsite. – Suom. toim.

tyy kaikkien vanhojen kansojen uskonnollisena pääsymbolina.¹ Se on ”työntekijän vasara” kaldealaisessa *Lukujen kirjassa*, *Zoharin* Suuremman pyhän kokouksen² tarkoittama ”vasara”, ”joka lyö kipinöitä piikivestä” (avaruudesta) ja niistä tulee maailmoja. Se on ”Thorin vasara”, taika-ase, jonka kääpiöt takoivat jättiläisiä eli *esikosmisia* titaanisia luonnonvoimia vastaan, jotka kapinoivat ja ollessaan elossa aineen piirissä eivät tahdo alistua jumalille – universaalin harmonian edustajille – vaan ne on ensin hävitettävä. Tästä syystä maailma muodostuu tapetun Ymirin jäännöksistä. Svastika on *Mjöllnir*, ”myrskyvasara”, ja sen vuoksi sanotaan, että kun *Aasat*, pyhät jumalat, tultuaan puhdistetuiksi tulessa (intohimojen ja kärsimysten tulessa elämänruumiillistumiensa aikana) tulevat kelvollisiksi asumaan Idan kentällä ikuisessa rauhassa, silloin *Mjöllnir* tulee tarpeettomaksi. Tämä tulee tapahtumaan silloin, kun Hel’in (kuolleiden valtakunnan jumalattaren) kahleet eivät niitä enää sido, sillä pahan valtakunta on silloin lakannut olemasta. ”Surturin liekit eivät olleet heitä hävittäneet eivätkä useiden vedenpaisumusten raivoisat vedet.” Sitten tulivat Thorin pojat. He toivat Mjöllnirin mukanaan, ei sota-aseena vaan vasarana, jolla siunattiin uudet taivaat ja uusi maa.³

Todella monta on sillä merkitystä! *Makrokosmisessa* työssä ”LUOMISVASARA” neljine suorakulmaisesti taitettuine haaroineen tarkoittaa näkyvämmän voimien Kosmoksen jatkuvaa liikettä ja pyörimistä. Ilmenneen Kosmoksen ja maapallomme kehityksessä se viittaa maailman akseleiden ja niiden päiväntasaajavyöhykkeiden pyörimiseen ajan kierroksissa. Kaksi viivaa, jotka muodostavat *svastikan* , tarkoittavat henkeä ja ainetta, ja neljä hakaa esittävät liikettä kierroskausina. *Mikrokosmoksen*, ihmisen, tapauksessa se osoittaa hänen olevan yhdysside taivaan ja maan välillä. Oikea käsi on vaakasuorasta käsivaresta kohotettu ylöspäin ja vasen käsi viittaa maahan. Hermeksen *smaragditaulussa* on kohotettuun oikeaan käteen kirjoitettu sana ”*Solve*” ja vasempaan sana ”*Coagula*”.⁴ Se on samalla kertaa alkemistinen, kosmogoninen, antropologinen ja maaginen merkki, jonka sisäiseen merkitykseen on seitsemän avainta. Ei ole liikaa sanottu, että tämän universaalin ja monia ajatuksia herättävän merkin moninkertainen vertauskuvallisuus sisältää avaimen Kosmoksen seitsemään suureen mysteeriiin. Se syntyi varhaisten arjalaisten mystisistä käsityksistä, ja he asettivat sen ikuisuuden kynnykselle, Ananta-käärmeen pääläelle, mutta se koki [e100] henkisen kuoleman keskiaikaisten antropomorfistien skolastisissa tulkinnoissa. Se on universaalin luovan voiman *alfa* ja *omega* kehittyen puhtaasta hengestä ja päätyen karkeaan aineeseen. Se on myös avain

¹ Suomessa myöhäisemmällä rautakaudella ja myöhemmin puuesineisiin leikattuna taikamerkinä. – Suom. toim.

² *Idra Zuta Qaddisha*, X, § 421–429.

³ Ks. W. Wägner, *Asgard and the Gods*, s. 305.

⁴ ”Irrota” ja ”Sido”. – Suom. toim.

tieteen piiriin, jumalalliseen ja inhimilliseen, ja se, joka käsittää sen täydellisen merkityksen, on ainoa vapautunut *mahâ-mâyân*, suuren harhan ja pettäjän, pauloista. Tuo valo, joka loistaa jumalallisen vasaran alta, joka on nyt alennettu vapaamuurariloosien suurmestarien vasaraksi, riittää hajottamaan kaikkien inhimillisten juonittelujen tai tarujen pimeyden.

Kuinka profeetallisia ovatkaan skandinaavien jumalattarien laulut, niiden joille Odinnin korvit kuiskaavat menneisyydestä ja tulevaisuudesta lentäessään ympäri kristalliasunnossaan virtaavan joen alapuolella. Nuo laulut on kaikki kirjoitettu ”viisauden *kääröihin*”, joista monet ovat kadonneet, mutta muutama vielä jäljellä. Ne toistavat runollisen vertauksellisesti ikivanhojen aikojen opetuksia. Esitämme yhteenvedon tri Wägnerin teoksesta *Asgard and the Gods*, joka käsittelee ”maailman uudistumista” ja on meidän kierroksemme seitsemättä Rotua koskeva, menneessä ajassa kerrottu ennustus.

Mjöllnir oli tehnyt velvollisuutensa tässä kierroksessa, ja:

Idan kentälle, uudestisyntymisen kentälle [viidennen kierroksen alkamisiksi], kokoontuivat korkeampien jumalien pojat, ja *heissä nousivat jälleen heidän isänsä* [kaikkien menneiden ruumiillistumien *egot*]. He puhuivat menneisyydestä ja nykyisyydestä ja muistelivat esi-isänsä viisautta ja ennustuksia, jotka kaikki olivat täyttyneet. Heidän lähellään, mutta *heille näkymättömänä* oli se Voimakas, Mahtava, joka hallitsee kaikkia... ja määrää ikuiset lait, jotka hallitsevat maailmaa. He *kaikki tiesivät hänen olevan siellä, he tunsivat hänen läsnäolonsa ja voimansa, mutta eivät tienneet hänen nimeään. Hänen käskystään uusi maa nousi [avaruuden] vesistä*. Idan kentän yläpuolelle etelään hän teki toisen taivaan, jota kutsutaan Audlangiksi, ja vielä kauemmaksi kolmannen, joka tunnetaan nimellä Vidblain. Gimlen luolan päälle pystytettiin ihmeellinen palatsi, joka oli kullalla katettu ja loisti kirkkaana auringonvalossa. [Nämä ovat meidän ketjumme kolme asteittain ylenevää palloa.] Siellä jumalat asetettiin valtaistuimelle, *joka niillä oli ennen ollut...* Gimlen korkeuksista [*seitsemännestä* planeetasta eli pallosta, korkeimmasta ja puhtaimmasta] he katselivat alas LIFin [ja LIFTHRASIRin, puhdistuneen *ihmiskunnan* tulevan Aadamin ja Eevan] onnellisia jälkeläisiä ja viittasivat näitä KIIPEÄMÄÄN *korkeammalle, nousemaan tiedossa ja viisauudessa...* askel askeleelta taivaasta toiseen, kunnes he olisivat lopulta kelvolliset yhdistymään jumalolentoihin Kaikki-isän huoneessa.¹

Se, joka tuntee esoteerisen budhismmin (eli viisauden) opit, vaikka niitä on kuvattu tähän mennessä vaillinaisesti, huomaa selvästi edellä olevaan sisältyvän allegorian.

Sen filosofinen merkitys tulee paremmin ymmärretyksi, jos lukija ajattelee tarkkaavaisesti Prometheuksen tarua. Sitä tutkitaan [e101] edempänä

¹ Wägner, *main. teos*, s. 305.

hindulaisen *Pramanathan* valossa. Kun jotkut orientalistit alentavat sen pelkäksi *fysiologiseksi* symboliksi ja ajattelevat sen yhteydessä ainoastaan maallista tulta, heidän tulkintansa loukkaa kaikkia uskontoja kristinuskon mukaan luettuna, jonka suurin mysteeri vedetään siten alas aineeseen. Jumalallisen *Pramanathan* ja *Aranin* ”hankaus” saattoi tämän kuvan muodossa johtua mieleen ainoastaan saksalaisten materialistien karkealle käsityskyvylle – heitä pahempiahan ei enää ole. On totta, että jumalallinen lapsi, sanskritinkielisen rodun *Agni*, josta tuli latinankielisten *Ignis*, syntyy uhritoimituksen aikana *Pramanathan* ja *Aranin* (svastikan) yhtymisestä. Mutta mitä siitä seuraa? *Tvashtri* (*Višvakarman*) on ”jumalallinen taiteilija ja puuseppä”¹ ja on myös jumalien ja *luovan tullen* isä *Vedoissa*. Niin ikivanha ja pyhä on tuo symboli, että tuskin on ainoatakaan muinaisten kaupunkien alueelle tehtyä kaivausta, missä sitä ei tavattaisi. Joukon tällaisia *fusaiolenimellä* kutsuttuja *terrakottalevyjä* löysi tri Schliemann muinaisen Troijan raunioiden *alta*. Molempia muotoja ja kaivettiin esille hyvin runsaasti, ja niiden löytyminen oli taas uusi todiste siitä, että muinaiset troijalaiset ja heidän esi-isänsä olivat puhtaita arjalaisia.²

(c) *Chhâyâ*, niin kuin jo selitettiin, on astraalikuva. Sillä on tämä merkitys sanskritin kielisissä teoksissa. Niinpä sanotaan, että *Samjñâ* (henkinen tietoisuus), *Sûryan*, auringon, puoliso vetäytyi viidakkoon viettämään askeettista elämää ja jätti jälkeensä puolisolleen *chhâyânsa*, varjonsa eli kuvansa.

¹ ”Pyhän tullen isä”, kirjoittaa prof. Jolly, ”oli *Tvashtri*... hänen äitinsä nimi oli *Mâyâ*. Häntä itseään kutsuttiin *Aktaksi* (voidelluksi, $\chi\rho\iota\sigma\tau\acute{o}\varsigma$) sen jälkeen, kun pappi oli kaatanut hänen päähänsä *alkoholipitoista* [?] *SOMAA* ja hänen kehoonsa uhrauksessa puhdistettua pyhää voita.” (*Man before Metals*, s. 190.) Tuo ranskalainen darvinisti ei kerro lähteensä alkuperää. Mutta toistamme kohdan osoittaaksemme, että valo on alkanut koittaa jo materialisteillekin. Adalbert Kühn pitää kirjassaan *Die Herabkunft des Feuers* näitä kahta merkkiä ja samana kuin *Arani* ja käyttää niistä tuota nimeä. Hän lisää: ”Tämä tullen sytyttämisen prosessi johti luonnollisesti ihmiset ajattelemaan sukupuolista synnytystä” jne. Miksi ei jokin arvokkaampi ja okkulttisempi aate olisi voinut johtaa ihmistä keksimään tätä symbolia, vaikka se yhdessä merkityksessään ja yhdeltä puoleltaan olisikin tekemisissä ihmisen lisääntymisen kanssa? Mutta sen pääsymboliikka viittaa kosmogoniaan.

”*Agni* tuo *Aktan* eli voidellun muodossa mieleen Kristuksen”, huomauttaa prof. Jolly. ”*Mâyâ* muistuttaa Mariaa, hänen äitiään, *Tvashtri* Joosefia, raamatun puuseppää.” *Rigvedassa* on *Višvakarman* korkein ja vanhin jumalista ja heidän ”isänsä”. Hän on ”puuseppä eli rakentaja”, koska yksijumalaiset kutsuvat Jumalaa ”maailman arkkitehdiksi”. Kuitenkin alkuperäinen aate on puhtaasti metafyyssinen eikä sillä ole mitään yhteyttä myöhempään fallismiin.

² [H. Schliemann, *Ilios*.]

[e102] 16. KUINKA (*todelliset*) MĀNUSHYAT SYNTYVÄT? MIELELLÄ VARUSTETUT MANUT, KUINKA NE MUODOSTUVAT? (a) ISÄT (*barhishadit*) KUTSUIVAT AVUKSEEN OMAN TULENSA (*kavyavâhanan, sähkötulen*), JOKA ON MAAN SISÄLLÄ PALAVA TULI. MAAN HENKI KUTSUI AVUKSEEN AURINKOTULEN (*Šuchin, auringossa olevan hengen*). NÄMÄ KOLME (*pitrit ja kaksi tulta*) AIKAANSAIVAT YHTEISPONNISTUKSIN HYVÄN RÛPAN. SE (*muoto*) OSASI SEISTÄ, KÄVELLÄ, JUOSTA, MAATA TAI LENTÄÄ. KUITENKIN SE OLI YHÄ VAIN CHHĀYĀ, JÄRJETÖN VARJO (b)....

(a) Tässä on taas tarpeen selitys eksoteeristen sekä esoteeristen pyhiin kirjojen valossa ja niiden avulla. *Manushyat* (ihmiset) ja *Manut* vastaavat tässä kaldealaista ”Adamia” – joka sana ei kaldealaisilla ja assyrialaisilla lainkaan merkitse ensimmäistä ihmistä, kuten juutalaisilla, tai yhtä ainoaa yksilöä vaan *ihmiskuntaa* kokonaisuudessaan. *Kommentaari* sanoo, että dhyānichohanien seitsemästä järjestöstä eli luokasta neljä luokkaa ”olivat *salatun* ihmisen – ts. hienon sisäisen ihmisen – esivanhempia”. Kuun ”Lha”, kuuhenget, olivat, kuten jo sanottiin, ainoastaan *hänen muotonsa alkuunpanijoita*, ts. sen mallikuvan, jonka mukaan luonto aloitti ulkonaisen työnsä ihmisessä. Niinpä alkuihminen oli ilmentyessään ainoastaan tajuton bhūta¹ eli ”haamu”. Tämä ”luominen” oli epäonnistunut, ja syy siihen selitetään kommentaarissa säkeessä 20.

(b) Tämä yritys epäonnistui jälleen. Se esittää vertauskuvallisesti *fyysisen* luonnon turhia yrityksiä ilman apua rakentaa edes täydellinen *eläin* – saatikka ihminen. Sillä isät, alemmat enkelit, ovat kaikki luonnonhenkiä, ja korkeammilla elementaaleilla on myös oma järkensä, mutta tämä ei riitä AJATTELEVAN ihmisen tekemiseksi. Tarvittiin ”*elävää*” tulta, sitä tulta, joka antaa ihmismielelle sen itsehavainnon ja itsetietoisuuden eli *manaksen*; ja *Pāvakan* ja *Šuchin* jälkeläiset ovat *eläimellis-sähköisiä* ja solaarisia tulia, jotka luovat eläimiä ja saattoivat siten antaa ainoastaan elävän fyysisen rakenteen tuolle ihmisen ensimmäiselle astraaliselle mallikuvulle. Ensimmäiset luojat olivat siis alkuihmisen pygmalionien² asemassa: he eivät kyenneet elävöittämään patsasta – *älyllisesti*:

¹ Ei ole aivan selvää, miksi orientalistit kääntävät ”*bhūtat*” ”pahoiksi hengiksi” *purānan* käännöksissä. *Vishnupurānassa* I, v, säe sanoo yksinkertaisesti: ”Bhūtat – paholaisia, kauheita, apinan värisiä ja lihansyöjiä”. Tämä sana tarkoittaa nykyään Intiassa *aaveita*, eteerisiä eli *astraalisia* haamuja, kun taas esoteerisessa opetuksessa se merkitsee *elementaalisia* periaineita, jotakin hyvin hienosta, yhtenäisestä aineksesta tehtyä ja varsinkin kaikkien ihmisten ja eläinten *astraalista* kaksoispuolta. Tässä tapauksessa nämä alkuihmiset ovat ensimmäisten eteeristen dhyānien eli pitrien *kaksoismuotoja*.

² Pygmalion, tarujen mukaan Kyproksen kuningas, rakastui valmistamaansa norsunluiseen Afroditen kuvapatsaaseen, ja jumalatar hänen pyynnöstään teki sen eläväksi ja antoi hänelle puoliseksi. Mutta itse hän ei saanut siihen henkeä. – Suom. toim.

Kuten tulemme huomaamaan, tämä säkeistö on hyvin merkillinen. Se selittää ihmisen elävöittävän periaatteen – [e103] KORKEAMMAN ITSEN eli inhimillisen monadin – mysteerin ja täyttää aukon sen ja eläimellisen monadin välillä, jotka molemmat ovat yksi ja sama, vaikka edellinen on saanut jumalallisen älyn ja jälkimmäinen ainoastaan vaiston. Miten on selitettävissä tuo ero ja KORKEAMMAN ITSEN läsnäolo ihmisessä?

”MAHATIN pojat herättävät ihmistaimen eloon. Ne ovat vesiä, jotka uuvat uinuvan elämän kuivalle maankamaralle, ja kipinä, joka elävöittää ihmiseläimen. Ne ovat henkisen ikuisen elämän Herroja..... [Toisen Rodun] alussa jotkut [Herroista] ainoastaan hengittivät omaa olemustaan mähushyöihin [ihmisiin] ja toiset ottivat asuntonsa ihmisessä.”

Tämä osoittaa, ettei kaikista ihmisistä tullut ”jumalallisten kapinoitsijoiden” ruumiillistumia vaan ainoastaan muutamista heidän joukostaan. Muut saivat vain viidennen periaatteen elvytetyksi kipinän langetessa siihen, mikä selittää suuren eron ihmisten ja rotujen älyllisissä kyvyissä. Elleivät ”Mahatin pojat”, allegorisesti sanoen, olisi ohittaneet välimailmoja pyrkessään älylliseen vapauteen, eläinhiminen ei olisi koskaan kyennyt kohoamaan ylös tämän maan pinnalta ja saavuttamaan omilla ponnistuksillaan korkeinta päämääräänsä. Hänen olisi täytynyt suorittaa aikakautinen toivoretkensä olemassaolon kaikkien tasojen kautta puolijuttomana ellei aivan tiedottomana, niin kuin eläimet. Juuri tämä älyllisen elämän kapinointi puhtaasti hengen kuolettavaa toimeentuloa vastaan on saanut aikaan sen mitä olemme – itsetietoisia, ajattelevia ihmisiä, joilla on jumalien kyvyt ja mahdollisuudet sekä hyvään että pahaan. Tästä syystä KAPINOITSIJAT ovat vapauttajiamme. Ajattelija punnitkoon tarkoin tätä, ja useampi mysteeri selviää hänelle. Ainoastaan vastakohtien vetovoiman kautta nuo kaksi vastakohtaa – henki ja aine – voivat liittyä yhteen maan päällä, ja itsetietoisuuden kokemuksen ja kärsimyksen tuloissa sulautuneina ne pysyvät ikuisesti yhdessä. Tämä paljastaa monien tähän asti käsittämättömien allegorioiden merkityksen, joita on typerästi kutsuttu ”saduiksi”.¹

Se selittää ensinnäkin *Poimandressissa* olevan kohdan, että ”taivaallinen IHMINEN”, ”Isän poika”, joka oli osallinen aineellisen maailman seitsemän johtajan eli *luojan* ja *hallitsijan* luonnosta ja olemuksesta, ”pilkisti esiin *sopusoinnusta* ja murtautuen *seitsemän tulipiirin* läpi ilmensi alas syntyneen luontonsa.”² Se selittää tuon hermeettisen kertomuksen jokaisen säkeen ja myös Prometheuksen kreikkalaisen allegorian. Ja mikä tärkeintä, se selittää monet allegoriset kertomukset ”taivaan sodista” mukaan lukien *Ilmestyskirjan* kristillinen dogmi *langenneista enkeleistä*. Se selittää vanhimpien ja korkeimpien enkelien ”kapinan” ja mitä merkitsee, että ne heitettiin taivaasta helvetin syvyyksiin, [e104] ts. AINEESEEN. Se ratkaisee myös assyriologien äskettäisen hämmennyksen, kun he edesmenneen

¹ Vrt. jäljempänä s. e111, e229.

² Ks. *The Divine Pymander*, kirja II, säkeet 17–29.

George Smithin lailla esittävät ihmetyksensä.

”Ensimmäinen ajatukseni tästä osasta” (kapinasta), hän sanoo, ”oli, että sota pahoja voimia vastaan *tapahtui ennen luomista*. Luulen nyt, että se seurasi syntiinlankeemuksesta.”¹ George Smith tuo teoksessaan esille vanhassa babylonialaisessa sylinterissä kuvatun kaiveruksen, jossa on pyhä puu, käärme, mies ja nainen. Puussa on seitsemän oksaa: *kolme* miehen puolella, *neljä* naisen puolella. Nämä oksat kuvaavat seitsemää kantarotua, joista *kolmannessa*, ihan sen lopussa, tapahtui sukupuolten erottuminen ja niin kutsuttu synnytykseen LANKEEMUS. Kolme aikaisempaa Rotua olivat suvuttomia, sitten hermafrodiittisia. Muissa neljässä mies ja nainen ovat toisistaan erillään. G. Smith sanoo: ”Lohikäärme, joka kaldealaisessa luomiskertomuksessa viettelee ihmisen syntiin, on Tiamat-olento, meren ja kaaoksen elonprinsiippi... joka vastusti jumalia maailman luomisessa.”² Tämä on väärin. Lohikäärme on miehinen prinsiippi eli fallos personoituna eli oikeammin *eläimellistettynä*, ja Tiamat, ”kaaoksen (syvyyden) hengen ruumiillistuma”, on naisellinen prinsiippi, kohtu. ”Kaaoksen ja epäjärjestyksen henki” viittaa siitä johtuneeseen mentaaliseen häiriöön. Se on aistillinen, puoleensa vetävä, magneettinen prinsiippi, joka lumoo ja viettelee, aina elävä aktiivinen aines, joka syöksee koko maailman epäjärjestykseen, kaaokseen ja syntiin. Käärme viettelee naisen, mutta nainen viettelee miehen, ja molempia kohtaa karmallinen kirous, vaikka se onkin vain luonnollinen seuraus aiheutetusta syystä. George Smith sanoo:

On selvää, että lohikäärme joutuu mukaan syntiinlankeemuksen kiroukseen ja että jumalat [elohimit, jotka ovat kateellisia nähdessään savi-ihmisen tulevan puolestaan luojaksi, niin kuin kaikki eläimet] maanaavat ihmisrodun päälle kaiken sen pahan, mikä ihmiskuntaa koettelee. Viisaus ja tieto turmelevat hänet, hän saa kokea perheriitoja, hän suuttuttaa jumalat, alistuu sortoon... hän pettyy haluissaan, lausuu *hyödyttömiä rukouksia*... yhä edelleen hän tulee syntiä tekemään. Epäilemättä seuraavat säkeet jatkaisivat tätä luetteloa, mutta jälleen kertomuksemme keskeytyy ja se alkaa uudestaan vasta siinä, kun jumalat ovat valmiit sotaan pahan voimia vastaan, joita Tiamat [nainen] johtaa....³

Tämä kertomus on jäänyt pois *Genesisestä* yksijumalaisuuden eduksi. Mutta on väärin – ja epäilemättä aiheutunut pelosta ja dogmaattisen uskonnon suosimisesta kaikkine sen taikauskoineen – koettaa uudistaa kaldealaiset katkelmat *Genesisen* avulla, kun kerran jälkimmäinen teos on paljon nuorempi kuin mikään katkelmista ja sen pitäisi saada selityksensä niistä.

¹ George Smith, *Chaldean Account of Genesis*, s. 92.

² *Sama*, s. 91.

³ *Sama*, s. 91–92.

[e105] 17. HENKÄYS (*ihmismonadi*) KAIPASI MUOTOA. ISÄT ANTOIVAT SEN. HENKÄYS KAIPASI KARKEAA RUUMISTA. MAA MUOVAILI SEN. HENKÄYS KAIPASI ELONHENKEÄ. AURINKO-LHAT PUHALSIVAT SEN MUOTOON. HENKÄYS KAIPASI RUUMIINSA KUVASTINTA (*astraalivarjoa*). ”ME ANNAMME SILLE OMAMME!” – SANOIVAT DHYÂNIT. HENKÄYS KAIPASI HIMOJEN VÄLINETTÄ (*kâma rûpaa*). ”SIL-LÄ ON SE!” – SANOI VESIEN KUIVATTAJA (*Śuchi, intohimon ja eläimellisen vais-ton tuli*). MUTTA HENKÄYS KAIPAA JÄRKEÄ UNIVERSUMIN KÄSITTÄMISEKSI. ”ME EMME VOI ANTAA SITÄ!” – SANOIVAT ISÄT. ”MINULLA EI OLE KOSKAAN OLLUT SITÄ!” – SANOI MAAN HENKI. ”MUOTO PALAIS LOPPUUN, JOS ANTAISIN SILLE OMANI!” – SANOI SUURI (*aurinko-*) TULI... (*Syntyvä*) IHMINEN JÄI TYHJÄKSI JÄR-JETTÖMÄKSI BHÛTAKSI.... NÄIN OVAT LUUTTOMAT ANTANEET ELÄMÄN NIILLE, JOISTA TULI (*myöhemmin*) LUURAKENTEISIA IHMISIÄ KOLMANNESSA (*Rodussa*).

Koska täydellinen selitys on löydettävissä V säkeistön kommentaarista,¹ tässä riittänee vain muutama huomautus. Alkuperäisen fyysisen ihmisen eli hänen ruumiinsa ”isä” on auringossa oleva elollis-sähköinen prinssiippi. Kuu on sen äiti, koska kuussa on se salaperäinen voima, jolla on yhtä selvä vaikutus ihmisen raskausaikaan ja synnytykseen, jota se säätelee, kuin sillä on kasvien ja eläinten kasvuun. ”Tuulta” eli eetteriä, joka tässä tapauksessa välittäjänä siirtää noita vaikutuksia kahdesta valontuojasta ja levittää niitä maan päälle, kutsutaan ”hoitajaksi”, mutta vasta ”henkinen tuli” tekee ihmisestä jumalallisen ja täydellisen olennon.

Mitä tuo ”henkinen tuli” sitten on? Alkemiassa se on yleensä VETY, mutta esoteerisessa todellisuudessa se on emanaatio eli säde, joka lähtee sen *noumenonista*, ”ensimmäisen elementin dhyânista”. Vety on *kaasua* ainoastaan meidän maallisella tasollamme. Jo kemiassakin se ”on ainoa olemassa oleva aineen muoto, niin kuin me sanan aine ymmärrämme”,² ja on hyvin läheistä sukua *protyylille*, joka on meidän *laya*. Se on sekä ILMAN että VEDEN isä ja synnyttäjä, niin sanoaksemme, eli oikeammin *upâdhi* (perusta) ja on itse asiassa ”tuli, ilma ja vesi”: *yksi* kolmine olemuspuoli-neen. Tästä johtuu kemian ja alkemian kolminaisuus. Ilmennyksen eli ai-neen maailmassa se on *noumenonien* alueella olevan subjektiivisen ja puh-taasti henkisen olemusperustan objektiivinen symboli ja aineellinen ema-naatio. Hyvin on Godfrey Higgings saattanut verrata vetyä kreikkalaisten τὸ ὄβ’iin [to on’iin], ”yhteen”, ja pitää sitä samana. Sillä niin kuin hän huomauttaa, vety *ei* ole vettä, vaikka se synnyttää sen; vety ei ole tulta, vaikka se ilmentää eli luo sen; eikä se ole ilmaa, vaikka ilmaa voidaan pitää veden ja [e106] tulen yhtymisen tuotteena – koska vetyä on ilmakehän ve-siaineksessa. Se on kolme yhdessä.³

¹ Ks. säe 18 ja kommentaari s. e109.

² Katsokaa prof. Wm. Crookesin art. ”Genesis of the Elements”, Kuninkaallisen Instituution *Proceedings*, XII, 1889, s. 54.

³ Godfrey Higgings, *Anacalypsis*.

Jos tutkii vertailevaa teogoniaa, voi helposti huomata, että näiden ”tulien” salaisuutta opetettiin kaikkien muinaisten kansojen *mysteereissä*, ennen kaikkea Samothrakissa. Ei ole pienintäkään epäilystä siitä, että kabiirit, kaikkein salaisimmat muinaisista jumaluuksista, jumalista ja ihmisistä, suurista jumalolennoista ja titaaneista, ovat samoja kuin kumârat ja rudrat, joita johti Kârttikeya – myös kumâra. Tämä on ilmiselvää jopa eksoteerisesti, ja kaikki hindulaiset jumaluudet olivat, niin kuin kabiirit, *luonnon kaikkein salaisimpien voimien personoituja pyhiä tulia*. Arjalaisen rodun monet haarat, aasialaiset ja eurooppalaiset, hindulaiset ja kreikkalaiset, tekivät parhaansa salatakseen niiden oikean luonteen ja tärkeyden. Niin kuin kumâroiden, myös kabiirien lukumäärä on epävarma. Jotkut sanovat, että niitä oli vain kolme tai neljä; toiset sanovat seitsemän. Aksiokersos, Aksieros, Aksiokersa ja Kasmilos voivat hyvinkin edustaa neljän kumâran *kaksoisolentoja* – Sanat-kumâraa, Sanandaa, Sanakaa ja Sanâtanaa. Ensin mainitut jumalat, joiden isänä pidettiin Vulkanusta, sekoitettiin usein dioskuureihin, korybanteihin, anakeihin jne., aivan niin kuin kumârat. Kumâroiden isänä pidettiin Brahmâa eli oikeammin ”hänen vihansa liekkiä”, joka sai hänet tekemään yhdeksän eli kumâra-luomisen, mistä oli tuloksena Rudra eli Nîlalahita (Śiva) ja kumârat. Ne sekoitettiin asuroihin, rudroihiin ja pitreihin siitä yksinkertaisesta syystä, että ne kaikki olivat yhtä – ts. vastaavuussuhteessa olevia voimia ja tulia. Tässä ei ole tilaa näiden ”tulien” ja niiden todellisen merkityksen kuvaamiseen, vaikka me ehkä yritämme tehdä sen, jos tämän teoksen kolmas ja neljäs osa tulevat ylipäättään julkaistuksi. Sillä välin lisättäköön muutamia muita selityksiä.

Kaikki edellä oleva on täynnä mysteerejä, jotka on jätettävä tutkijan oman intuition ratkaistavaksi pikemminkin kuin selitysten varaan. Jos hän tahtoo oppia jotakin TULIEN salaisuudesta, tutkikoon tietyistä alkemistien teoksista, jotka yhdistävät aivan oikein tulen jokaiseen elementtiin, niin kuin okkultistit tekevät. Lukijan on muistettava, että muinaiset kansat pitivät uskontoa ja luonnontieteitä sekä filosofiaa läheisesti ja erottamattomasti toisiinsa liittyvinä. Asklepios oli Apollon – auringon eli elämäntulen – poika. Apollo on samalla *Helios*, *Pythios* ja oraakkeliviisauden jumala. Eksoteerisissa uskonnoissa samoin kuin esoteerisessa filosofiassa elementeistä – varsinkin tulesta, vedestä ja ilmasta – tehdään meidän *viiden fyysisen aistimme* alkuunpanijoita ja sen vuoksi ne (okkulttisella tavalla) yhdistetään suoranaisesti niihin. Nämä fyysiset aistit kuuluvat jopa alempaan luomiseen kuin se, jota *purânoissa* kutsutaan *pratisargaksi* eli ”toiseksi luomiseksi”. ”Nestemäinen tuli lähtee jakamattomasta tulesta”, sanoo okkulttinen aksioma.

”Ympyrä on AJATUS. Halkaisija (eli viiva) on SANA. [e107] Ja niiden yhtymä on ELÄMÄ.” Kabbalassa Bat-Kol on *jumalallisen äänen* eli alkuvälön, Shekhanan, tytär. *Purânoissa* ja hindulaisissa eksoteerisissa opeissa Vâch (ääni) on Brahmân naisellinen *logos* – muunnos Aditista, *alkuvalosta*. Ja jos Bat-Kol on juutalaisessa mystiikassa taivaasta kuuluva selvä, yli-

luonnollinen ääni, joka paljastaa ”valitulle kansalle” pyhät traditiot ja lait, se johtuu vain siitä, että Vâchia kutsuttiin ennen juutalaisuutta ”*Vedojen äidiksi*”, joka astui risheihin ja inspiroi heitä ilmestyksillään, aivan kuten Bat-Kolin on sanottu inspiroineen Israelin profeettoja ja juutalaisten ylimmäisiä pappeja. Ja molemmat ovat olemassa yhä tänä päivänä noiden kansojen pyhissä vertauskuvastoissa, koska muinaiset kansat yhdistivät äänen eli puheen avaruuden eetteriin, jonka ominaisuus ääni on. Tästä syystä tuli, vesi ja ilma ovat alkuperäinen kosminen kolminaisuus. ”Minä olen sinun ajatuksesi, sinun jumalasi, vanhempi kuin kosteuden prinssiippi, *valo, joka säteilee pimeydessä* [kaaoksessa], ja loistava Jumalan *sana* [ääni] on jumaluuden poika.”¹

Meidän on siis tutkittava huolellisesti ”ensimmäistä luomista” ennen kuin voimme ymmärtää toisasteista. Ensimmäisellä Rodulla oli kolme elementtien *aihetta*, mutta *ei mitään tulta* vielä, sillä muinaisten kansojen keskuudessa ihmisen kehitys ja hänen henkisten ja fyysisten aistiensa kasvu ja kehitys olivat alempia kuin elementtien kehitys tämän maapallon kosmisella tasolla. Kaikki lähtee *prabhavâpyayasta*, jumalissa ja jopa niin kutsutussa luovassa jumaluudessa itsessään olevien luovien ja tajuavien puolien kehityksestä. Tämä huomataan niistä nimistä ja nimityksistä, jotka on annettu Vishnulle eksoteerisissa kirjoituksissa. Kuten (orfilainen) *Protologos*, hänkin on *pûrvaja*, ”esigeneettinen”, ja muut nimet yhdistävät hänet laskevassa järjestyksessään yhä enemmän aineeseen.

Seuraava rinnakkaissuuntainen järjestys voidaan laatia elementtien ja aistien kehityksestä eli kosmis-maallisen ”IHMISEN” eli ”hengen” ja kuolevaisen fyysisen ihmisen välillä.

¹ *Poimandres*, I, 6 [Chambers, s. 2–3]; tai II, 8 [Everard, s. 8]. Hindulaisuuden vastustajat voivat kutsua edellä olevaa panteismiksi, polyteismiksi tai miksi vain haluavat. Ellei tiede ole kokonaan ennakkoluulojen sokaisema, se näkee tässä kertomuksessa syvää tietoa *luonnontieteistä ja fysiikasta* yhtä hyvin kuin metafysiikasta ja psykologiasta. Mutta tämän keksimiseksi on tutkittava personoitumia ja muutettava ne sitten kemiallisiksi atomeiksi. Silloin huomataan, että se tyydyttää sekä fyysisistä että puhtaasti materialistista *tiedettä* samoin kuin niitä, jotka näkevät kehityksessä ”suuren tuntemattoman syyn” vaikutuksen sen ilmiöllisiltä ja harhanomaisilta puolilta.

1. Eetteri	...	Kuulo	...	Ääni
2. Ilma	...	Tunto	...	Ääni ja tunto
3. Tuli eli valo	...	Näkö	...	Ääni, tunto ja väri
4. Vesi	...	Maku	...	Ääni, tunto, väri ja maku
5. Maa	...	Haju	...	Ääni, tunto, väri, maku ja haju

Kuten huomataan, jokainen elementti yhdistää edeltäjiensä ominaisuu-
det [e108] omiinsa, samoin jokainen kantarotu yhdistää edellisen Rodun
perusaistin omaansa. Sama pätee ihmisen *seitsemäisessä* luomisessa, sillä
hän kehittyy asteittain seitsemässä vaiheessa ja samojen perusteiden mu-
kaan, kuten tullaan huomaamaan edempänä.

Sillä vaikka jumalat eli dhyāni-chohanit (devat) lähtevät ensimmäisestä
syystä – joka ei ole Parabrahman, sillä viimeksi mainittu on KAIKKISYY
eikä sitä voi kutsua ”ensimmäiseksi syyksi” – jota ensimmäistä syytä sano-
taan brahmalaisissa kirjoissa Jagad-Yoniksi, ”maailman kohduksi”, niin
ihmiskunta lähtee Kosmoksen aktiivisista voimista. Mutta ihmiset eivät
olleet ensimmäisen ja toisen Rodun aikana fyysisiä olentoja vaan pelkäs-
tään tulevien ihmisten *aiheita, bhûtoja*, jotka lähtivät bhûtädista, ”alkupe-
räästä” eli ”alkuperäisestä paikasta, mistä elementit saivat alkunsa”. Sen
vuoksi he kuten kaikki muutkin lähtevät *prabhavâpyayasta*, ”paikasta, mis-
sä on kaikkien olioiden alku ja purkautuminen, niin kuin kommentaattori
selittää.¹ Siitä lähtevät myös fyysiset aistimme. Siitä lähtee vieläpä korkein
”luotu” jumaluus meidän filosofiamme mukaan. Ollen yhtä universumin
kanssa, kutsummepa häntä Brahmäksi, Îsvaraksi tai Purushaksi, hän on
ilmennyt jumaluus – tästä syystä luotu eli rajoitettu ja ehdonalainen. Tämä
on helppo todistaa jo eksoteeristenkin oppien nojalla.

Oltuaan nimeltään *tuntematon*, ikuinen Brahma (neutri eli abstrakti)
Pundarikâksha,² ”korkein ja häviämätön loisto”, häntä puhutellaan *Sadaika-
rûpan*, ”pysyvän” eli ”muuttumattoman” luonnon, sijasta *Ekâneka-rûpaksi*,
”sekä yksi- että monimuotoiseksi”, ja hän, syy, sulautuu omiin seurauksiin-
sa. Hänen nimensä esoteeriseen järjestykseen pantuna ovat alenevassa as-
teikossa seuraavat:

1. Mahâpurusha eli Paramâtman	Korkein henki
2. Âtman eli Pûrvaja (Protologos)	Luonnon elävä henki
3. Indriyâtman eli Hrishîkeśa	Henkinen eli älyllinen sielu (yhtä aistien kanssa)
5. Bhûtâtman	Elävä eli elosielu
6. Kshetrjñā	Ruumiillistunut sielu eli hengen ja aineen universumi
7. Bhrântidarśanah	Väärä käsitys – aineellinen universumi ³

¹ Wilson, *Vishnupurâna*, Fitzedward Hallin alahuomautus, vol. I, s. 21.

² *Sama*, s. 2.

³ *Sama*, s. 2–3.

Viimeinen nimi tarkoittaa jotakin, mikä havaitaan eli tajutaan väärän käsityksen nojalla, ikään kuin se olisi aineellinen muoto, mutta se on todellisuudessa vain *mâyâ*, harha, niin kuin kaikki on meidän fyysisessä universumissamme.

Täysin analogisesti SEN ominaisuuksien kanssa tapahtuu dhyâni-chohanisten olemusten kehitys sekä henkisissä että aineellisissa maailmoissa. Näiden ominaisuudet heijastuvat vuorostaan ihmiseen kollektiivisesti ja kuhunkin hänen perinpeistään. *Jokaiseen ihmisen perinpeistä sisältyy samassa progressiivisessa järjestyksessä osa dhyâni-chohanien eri "tulista" ja elementeistä.*

[e109]

V SÄKEISTÖ

TOISEN RODUN KEHITYS

(18) Joogan pojat. (19) Suvuton toinen Rotu. (20) "Hämärän poikien" pojat. (21) "Varjo" eli astraali-ihminen vetäytyy sisäänpäin ja ihminen kehittää fyysisen ruumiin.

18. ENSIMMÄISET (*ensimmäinen Rotu*) OLIVAT JOOGAN POIKIA. HEIDÄN POIKANSA OLIVAT Keltaisen isän ja valkoisen äidin lapsia.

Myöhemmässä kommentaarissa lause on käännetty:

"*Auringon ja kuun pojat, eetterin [eli tuulen] kasvatti (a).....*

"*He olivat Herrojen varjojen varjoja (b). He [varjot] laajenivat. Maan henget vaatettivat heidät, auringon Lhat lämmittivät heitä [ts. säilyttivät elontulen syntyvissä fyysisissä muodoissa]. Henkäyksillä oli elämä, mutta ei ymmärrystä. Heillä ei ollut omaa tulta eikä vettä" (c).*

(a) Muistakaa tässä yhteydessä Hermeksen smaragditaulu, jonka merkitystä varten on seitsemän avainta. Tutkijat tuntevat hyvin astrokemiallisen avaimen, antropologinen avain annettakoon tässä. Siinä mainittu "yksi olio" on IHMINEN. Sanotaan: "TUON YHDEN OLION isä on aurinko. Sen äiti on kuu. Tuuli kantaa sitä helmassaan, ja sen kasvattaja on henkinen maa." Tämän okkulttiseen tulkintaan lisätään: "ja *henkinen* tuli on sen opettaja [guru]".

Tämä tuli on korkeampi itse, henkinen ego eli se, mikä ikuisesti jälleensyntyy alempien persoonallisten minuuksien vaikutuksesta, jotka minuudet muuttuvat jokaisessa jälleensyntymässä ja ovat täynnä *tanhâa* eli elämänhalua. On kummallinen luonnonlaki, että tällä tasolla korkeampi (henkinen) luonto on ikään kuin alemman orjana. Ellei minuu turvaudu åtmaan, KAIKKIHENKEEN, ja kokonaan sulaudu sen olemukseen, persoonallinen ego voi ajaa sen katkeraan loppuun. Tätä tutkija ei voi perin pohjin ymmärtää,

ellei hän tutustu mysteeriin kehityksestä, joka etenee kolmea linjaa pitkin – henkistä, psyykkistä ja fyysistä.

Se, mikä sysää eteenpäin ja pakottaa kehittymään eli yllyttää ihmisen kasvua ja kehitystä kohti täydellisyyttä, on (a) MONADI [e110] eli se, mikä toimii tiedottomasti monadissa siihen erottamattomasti kuuluvan voiman avulla; ja (b) alempi astraaliruumis eli *persoonallinen* ITSE. Edellinen, joko vangittuna kasvin tai eläimen ruumiiseen, omaa tuon voiman, on todella itse tuo voima. Ollen yhtä KAIKKIVOIMAN kanssa, joka, kuten sanottu, kuuluu erottamattomasti monadiin, se on kaikkivoipa *arûpa*- eli muodottomalla tasolla. Koska sen ydinolemus on meidän tasollamme liian puhdas, siinä pysyy kaikki potentiaalisuus, mutta yksilöllisesti se tulee toimeksi. Esim. auringonsäteet, jotka vaikuttavat kasvukunnan elämään, eivät valitse yhtä tai toista kasvia loistaakseen sille. Vedä kasvi juurineen maasta ja siirrä se sellaiseen paikkaan, jonne eivät auringonsäteet voi päästä, niin aurinko ei sitä seuraa. Samoin on âtmanin laita: ellei korkeampi itse eli EGO pyri aurinkoaan – monadia – kohti, alempi *ego* eli *persoonallinen* itse pääsee siitä voitolle jokaisessa tapauksessa. Sillä tämä ego hurjassa itsekkyydessään ja eläimellisessä tajuttoman elämän (*tanhâ*) halussaan on ”talonrakentaja”, niin kuin Buddha kutsuu sitä *Dhammapadassa* (153 ja 154).

Tästä johtuu ilmaisu ”maan henget vaatettivat varjot ja laajensivat niitä”. Näihin ”henkiin” kuuluvat ajoittain inhimilliset astraaliset itset, ja ne myös antavat eli rakentavat ihmisen fyysisen majan monadin ja sen tietoisuuden perustaksi, manaksen, asuttavaksi. Mutta ”auringon” *Lhat*, henget, lämmittivät niitä, varjoja. Tämä on fyysisesti ja kirjaimellisesti totta. Metafyysisesti tai psyykkisellä ja henkisellä tasolla on yhtä lailla totta, että âtman yksin *lämmittää* sisäistä ihmistä, ts. se valaisee sitä jumalallisen elämän säteellä ja on yksin kykenevä antamaan sisäiselle ihmiselle eli jälleensyntyvälle egolle sen kuolemattomuuden. Siten huomaamme, että ensimmäisen kolmen ja puolen kantarodun aikana, aina keski- eli käännekohdasta asti, ”kantaisien”, kuupitrien, astraalivarjot ovat Rotujen muodostavia voimia. Ne rakentavat fyysisen muodon ja asteittain pakottavat sen kehittymään täydellisyyttä kohti – henkisyyden suhteellisen tappion kustannuksella. Sitten käännekohdasta alkaen korkeampi ego eli ruumiillistuva periksi, *nous* eli *mieli* hallitsee eläimellistä egoa ja ohjaa sitä aina silloin kun se ei joudu alemman egon heiteltäväksi. Lyhyesti sanottuna, henkisyys on nousevalla kaarellaan, ja eläimellisyys eli fyysisuus estää sitä tasaisesti edistymästä kehityksen tiellä ainoastaan silloin kun *persoonallisuuden* itsekkyyksensä on niin voimakkaasti saastuttanut todellisen *sisäisen* ihmisen kuolettavalla *myrkyllään*, että ylöspäinen vetovoima on kadottanut kaiken tehonsa ajattelevaan järki-ihmiseen. Puhdas totuus on, että pahe ja pahuus ovat *epänormaalia*, *luonnotonta* ilmennystä inhimillisen kehityksemme tässä vaiheessa – ainakin niiden pitäisi olla sitä. Se tosiasia, että ihmiskunta ei ole koskaan ollut itsekkäämpi ja paheellisempi kuin nykyään – kun sivistyskansat ovat onnistuneet tekemään itsekkyydestä eettisen ominaisuuden

ja paheesta taiteen – on lisätodiste tuon ilmiön poikkeuksellisesta luonteesta.

[e111] Koko suunnitelma on kaldealaisessa *Lukujen kirjassa* ja vieläpä *Zoharissa*, jos vain ymmärtää näynomaisten viittausten merkityksen. Ensin on Ain Sof, ”salatuista salatuin”, sitten tulee *piste*, Sefira ja myöhemmät sefirotit. Sitten tulee *atsilahin* maailma, *emanaatioiden maailma*, joka synnyttää kolme muuta maailmaa [ensin *briahin* maailman eli *luomisen maailman*], jota kutsutaan valtaistuimeksi, puhtaiden henkien asunnoksi; toiseksi *muodostuksen maailman* eli *jetsirahin* maailman, niiden enkelien asunnon, jotka lähettivät esiin kolmannen eli *toiminnan maailman*, *asijahin* maailman, joka on maapallo eli *meidän* maailmamme; ja vielä sanotaan tästä maailmasta, jota kutsutaan myös *Olam ha-Klifotiksi* ja joka sisältää (kuusi muuta) piiriä, גלגלים [Galgallim], ja aineen, että se on ”pimeyden ruhtinaan” asuinsija. Tämä on esitetty niin selvästi kuin mahdollista, sillä *Metatron*, toisen eli *briahin* maailman enkeli merkitsee lähettimestä, ἄγγελος, enkeliä, jota kutsutaan opettajaksi. Ja hänen allaan ovat kolmannen eli *jetsirahin* maailman enkelit, joiden kymmenen ja seitsemän luokkaa ovat *sefirotit*.¹ Näistä sanotaan, että ”he asuvat tässä maailmassa ja elävöittävät sen olennaisina *olentoina* ja *älyinä*, ja niiden *vastaavuudet* ja loogiset *vastakkaisuudet* asuvat kolmannessa asuttavassa eli *asijahin* maailmassa”. Näitä ”vastakkaisuuksia” kutsutaan ”kuoriksi”, קליפות [Klifot] eli *demoniksi*,² jotka asuvat seitsemässä asunnossa nimeltään *Sheva Hekhalot*, jotka ovat yksinkertaisesti maapallomme seitsemän vyöhykettä. Niiden ruhtinasta kutsutaan kabbalassa Samaeliksi, kuoleman enkeliksi, joka on myös viettelevä käärme, Saatana. Mutta tämä Saatana on myös Lucifer, valon kirkas enkeli, *valon-* ja *elämäntuoja*, ”sielu”, joka on vieraantunut Pyhistä eli muista enkeleistä joksikin ajaksi, *odottaen aikaa*, jolloin nekin laskeutuisivat maan päälle ruumiillistumaan vuorostaan.

”Sielut [monadit] ovat aiemmin olemassa emanaatioiden maailmassa”.³ *Zohar* opettaa, että ”sielussa” on *todellinen ihminen* ts. ego ja tietoinen MINÄ OLEN: *manas*.

Näin sanoo Josefus toistaen esseelaisten uskoa: ”Ne laskeutuvat puhtaasta ilmasta *ruumiisiin kytkettäväiksi*.”⁴ Ja Filon Juutalainen ilmoittaa: ”Ilma on täynnä sieluja, *ne laskeutuvat sidottaviksi kuoleviin ruumiisiin*

¹ Sitä kuvaa pythagoralainen kolmio, jossa on kymmenen pilkkua, ja kolmion ja neliön seitsemän pistettä. Ks. III kirja, XIV, ”Jumalat, monadit ja atomit”.

² Tästä johtuu kabbalistinen nimitys *kuoret*, jolla tarkoitetaan astraalimuotoa, *kâma-rûpaksi* kutsuttua ruumista; sen jättävät jälkeensä korkeammat enkelit korkeamman *manaksen* muodossa, kun viimeksi mainittu lähtee devachaniin hyläten jäännöksensä.

³ *Viisauden kirja*, 8:20 [Vanhan testamentin apogryfikirjat].

⁴ *De Bello Judaico*, II, 2.

haluten elää niissä,¹ koska ihmismuodon kautta ja ihmismuodossa niistä tulee *kehittyviä* olentoja, kun taas enkelien luonto on *paikallaan pysyvä*. Sen vuoksi ihmisellä on mahdollisuus kohota enkelien kykyjä korkeammalle. Tästä syystä Intian vihityt sanovat, että brahmaani, kahdesti syntynyt, hallitsee jumalia eli devoja, ja Paavali toistaa sen [e112] *1. korinttilaiskirjeessä*, 6:3: ”Ettekö tiedä, että me [vihityt] tulemme tuomitsemaan enkeleitäkin?”

Lopuksi, kaikista muinaisista pyhistä kirjoista ja kosmogonioista ilmenee, että ihminen kehittyi ensin *loistavana ruumiittomana muotona*, jonka mukaan rakentui, kuten sula metalli kuvanveistäjän muotin ympärille, hänen fyysinen kokoonpanonsa eläimellisen maallisen elämän alempien muotojen ja tyyppien avulla, kautta ja niistä. ”Sielu ja *muoto* laskeutuessaan maan päälle pukivat ylleen maallisen puvun”, sanotaan *Zoharissa*. Ihmisen protoplastinen ruumis ei muodostunut siitä aineesta, josta meidän kuolevaisen ruumiimme on muovattu.

Kun Aadam asui Edenin puutarhassa, hän oli pukeutunut taivaalliseen pukuun, joka oli taivaallinen valoverho... *valo siitä valosta, joka loi Edenin puutarhassa*.² Ihmisen [taivaallisen Aadamin] *loi* jetsirahin maailman kymmenen sefirotia, ja vielä alemman maailman seitsemän enkeliä synnytti *yhteisvoimillaan* maallisen Aadamin. Ensin Samael lankesi ja sitten pettäen [?] ihmisen sai hänetkin lankeamaan.

(b) Lause: ”He olivat Herrojen varjojen varjoja”, ts. niiden kantaisien, jotka loivat ihmisen omista astraaliruumiistaan, selittää erään yleisen uskon. Idässä uskotaan, että *devoilla* ei ole mitään omia varjoja. ”Devat eivät luo mitään varjoja”, ja tämä on varma merkki *aidosta Pyhästä Hengestä*.

(c) Miksi niillä ei ollut ”mitään omaa tulta tai vettä”?³ Siksi, että mitä

¹ *De gigantibus*, § 222c; *De somniis*, I, 455. Tämä osoittaa, että essealaiset uskoivat jälleensyntymään ja moniin reinkarnaatioihin maan päällä, kuten Jeesus itse uskoi, mikä voidaan todistaa *Uuden testamentin* avulla.

² *Zohar*, ii, 229b, Brody-painos; Cremona-pain., ii, fol. 103 b, p. 411–412.

³ Tätä tukee kuitenkin, kuten olemme osoittaneet, *Genesiksen* esoterismi. Siinä ei ainoastaan luoda eläimiä ”tomun Aadamin” jälkeen, vaan kasvillisuuden osoitetaan olevan maassa ennen kuin ”taivaat ja maa luotiin” (2:5). Ellei nyt omaksuta sitä okkulttista tulkintaa, joka osoittaa, että tässä neljännessä kierroksessa maapallo oli kasvien peitossa ja ensimmäinen (*astraalinen*) ihmiskunta oli aikaansaatu ennen kuin oikeastaan mitään saattoi kasvaa ja kehittyä sen päällä, niin mitä tämä kuollut kirjain voi merkitä? Sitäkö yksinkertaisesti, että ruoho oli maan päällä ennen kuin maapallo oli luotu? Ja kuitenkin toisen luvun 6:n säkeen merkitys, että ”sumu nousi maasta ja kasti kaiken maan” ennen kuin oli satanut ja sai puut ym. kasvamaan, on aivan selvä. Se osoittaa myös, millä geologisella kaudella se tapahtui ja edelleen, mitä tarkoitetaan ”taivaalla ja maalla”. Se tarkoitti taivaankantta ja kuivaa *kuoretunutta* maata, joka oli vapautunut huuuistaan ja höyryistään. Sitä paitsi lukijan on pidettävä mielessään, että adam kadmon, *1. Moos. kirjan* ”mies ja nai-

vety on elementeille ja kaasuille objektiivisella tasolla, sitä sen noumenon on mentaalisten eli subjektiivisten ilmiöiden maailmassa. Sillä sen kolmiyhteinen uinuva luonto kuvastuu kolmeen [e113] toimivaan emanaatioonsa, jotka lähtevät ihmisen kolmesta korkeammasta periaatteesta, jotka ovat ”henki, sielu ja mieli” eli *âtma*, *buddhi* ja *manas*. Se on ihmisen henkinen ja myös aineellinen perusta. Alkeellinen ihminen, jota on elättänyt ”ilma” eli ”tuuli”, tulee myöhemmin täydelliseksi ihmiseksi. Kun ”henkinen tuli”, hänen itsessään olevan ”kolmiyhteisen” *noumenon*, kehittyä, hän saa sisäiseltä itseltään eli opettajaltaan itsetietoisuuden viisauden, jota hänellä ei ollut alussa. Tässä on jälleen jumalallinen henki auringon eli tulen symboloimana, ja jumalallista sielua symboloi vesi ja kuu kummankin vastatessa *Pneuman* isää ja äitiä, inhimillisen sielun eli mielen, jota kuvaa tuuli eli ilma, sillä *Pneuma* tarkoittaa ”henkäystä”.

Sen vuoksi sanotaan *smaragditaulussa*, joka on tullut turmelluksi kristittyjen käsissä:

”Korkeampi on yhtä alemman kanssa ja alempi korkeamman kanssa, saadakseen aikaan tuon todella ihmeellisen teoksen” – joka on IHMINEN. Sillä Chiramin eli kabbalan kuningas Hirammin salainen teos ”yksi ytimeltään mutta kolme olemuspuoliltaan” on universaali tekijä eli *viisasten kivi*. Tuon salaisen teoksen huippu on henkinen täydellinen ihminen viivan toisessa päässä. Kolmen elementin yhtymä on okkulttinen liuotin ”maailman sielussa”, *kosmisessa* sielussa eli astraalivalossa, viivan toisessa päässä. Aineellisella tasolla se on *vety* suhteessa muihin kaasuihin. Tò Öv [to on] todellakin, se YKSI, ”jota kukaan henkilö ei ole nähnyt paitsi Poika”. Tämä lause koskee sekä metafysiikkaa että fyysistä Kosmosta ja henkistä sekä aineellista ihmistä. Sillä kuinka voisi ihminen ymmärtää Tò Öv’ia [to on], ainoaa Isää, jos hänen *manaksensa*, ”Poika”, ei tule (ikään kuin) ”yhdeksi Isän kanssa” ja tämän sulautumisen kautta saisi valoa ”jumalalliselta opettajalta”, gurulta – *âtman-buddhilta*?

”Jos tahdot ymmärtää TOISASTEISTA [”luomista”, niin kutsuttua], oi Lanoo, niin opi ensin tutkimaan sen suhdetta ENSIMMÄISEEN.”¹

Ensimmäisellä Rodulla oli kolme elementtiä mutta ei mitään *elävää* tulta. Miksi? Koska:

”Me sanomme *neljä* elementtiä, Poikani, mutta meidän pitäisi sanoa kolme”, sanoo Hermes Trismegistos. ”Ensimmäisessä piirissä” (luomisessa) se, mikä on merkitty , tarkoittaa ”juurta”, niin kuin myös toisasteisessa.

Alkemiasta eli länsimaisesta hermetismistä (toisinto itämaisestä esotemen”, ei ole mikään fyysinen olento, vaan elohimien joukko, johon kuului itse Jehova. Siksi eläimet, jotka mainitaan tuossa luvussa ”luotuina” ennen ihmistä kuolleen kirjaimen mukaisessa tekstissä, eivät olleet eläimiä vaan eläinradan merkkejä ja muita taivaankappaleita.

¹ Kommentaari, *Dzyanin kirja*, III, 9.

rismista) me löydämme siis:

X		X
Rikki	Flamma [liekki]	Spiritus [henki]
Hydrargyrum [elohopea]	Natura [luonto]	Aqua [vesi]
Suola	Mater [äiti]	Sanguis [veri]

[e114] Ja nämä kolme ovat kaikki nelinäisyyksiä, joita täydentää niiden juuri, tuli. Henki ilmenneen luonnon tuolla puolen on tulinen HENKÄYS ehdottomassa ykseydessään. Ilmenneessä universumissa se on henkinen keskusaurinko, kaiken elämän sähkötuli. Meidän aurinkokunnassamme se on näkyvä aurinko, luonnon henki, mainen jumala. Ja maassa, maan päällä ja sen ympärillä se on maan tulinen henki – ilma, juokseva tuli; *vesi*, nestemäinen tuli; *maa*, kiinteä tuli. Kaikki on tulta – *ignis* äärimmäisessä kokoonpanossaan eli 1, jonka juuri on 0 (nolla) meidän käsityskyvyillemme, luonnon kaikkisuus ja sen mieli. *Pro-Metor* on jumalallinen tuli. Se on luoja, hävittäjä, ylläpitäjä. Jumalien alkuperäiset nimet ovat kaikki yhteydessä tuleen aina arjalaisesta AGNISTA juutalaisten jumalaan, joka on ”kuluttava tuli”. Intiassa jumalaa kutsutaan eri murteissa nimillä *Îshur*, *Esur*, *Iswar* ja sanskritin kielellä *Îshvara*, ’Herra’, sanasta *Îsha*, mutta tämä on alun perin Shivan, hävittäjän nimi. Ja kolme vedalaista jumalaa ovat Agni (*ignis*), Vâyu ja Sûrya – tuli, ilma ja aurinko, okkulttisesti tulen kolme aspektia. Heprean kielessä אָזָא (*aza*) tarkoittaa valaista, ja אֵשׁ (*eshsha*) on tuli. Okkultismissa ”tulien sytyttäminen” tarkoittaa samaa kuin herättää joku kolmesta suuresta tulivoimasta eli ”kutsua avukseen jumala”. Sanskritin kielessä kantasana *Ush* eli *Ash* on tuli eli lämpö, ja egyptiläinen sana Osiris muodostuu (niin kuin Schelling on osoittanut) kahdesta alkusanasta *aish* ja *asr* eli ”tulilumoaja”. *Aesar* tarkoitti muinaisessa etruskin kielessä jumalaa ja on ehkä johtunut *Vedojen Asurasta*. *Îsvara* on vastaava sana, kuten arveli tri Kenealy. *Bhagavad-Gîtâssa* sanotaan: ”Îsvara asuu jokaisessa kuolevaisessa olennessa ja saa yliluonnollisilla kyvyillään liikkeelle kaikki oliot, jotka nousevat ajan pyörälle.”¹ Se on todella luoja ja hävittäjä.

Alkuperäisellä tulella arveltiin olevan tyydyttämätön tuhoamishalu. Maximus Tyrolainen kertoo, että muinaiset persialaiset heittivät tuleen palavia aineita huutaen: *Tuhoa, oi Herra!* Irlannin kielessä *easam* eli *asam* merkitsee *tehdä* eli *luoda*... [ja] *Aesar* oli myös erään muinaisen irlantilaisen jumalan nimi. Kirjaimellisesti sana merkitsee ”sytyttää tulta”.²

¹ XVIII, 61.

² Kenealy, *The Apocalypse of Adam-Oannes*.

Kristilliset kabbalistit ja symbolien tutkijat, jotka turmelivat *Poimandresin* – huomattavin heistä oli Ayren piispa François de Fois 16:nnessä vuosisadalla – jakavat elementit seuraavalla tavalla:

Jumalallisista periaineista muodostuneet neljä elementtiä ja luonnon-suolojen henget, joita edustavat:

	Matteus	Enkeli-ihminen	Vesi (Jeesus Kristus, enkeli-ihminen, <i>Mikael</i>)
A-Ω	Markus	Leijona	Tuli
E-Υ	Luukas	Härkä	Maa
I-O	Johannes	Kotka	Ilma ¹
H,	KVINTESENSSI, Η ΦΛΟΞ [<i>he floks</i>], FLAMMA-VIRGO [neitsytöljy], FLAMMA DURISSIMA, VIRGO, LUCIS AETERNA MATER. ²		

[e115] Ensimmäisen Rodun ihmiset olivat siis yksinkertaisesti isiensä kuvia, astraalisia kaksoismuotoja. Isät olivat edelläkävijöitä eli kehittyneimpiä olentoja edellisestä, vaikkakin *alemmasta* piiristä, jonka kuori on nyt meidän kuumme. Mutta jopa tämä kuori on kaikkipotentialinen, sillä kun kuu oli synnyttänyt maan, sen haamu magneettisen vetovoiman johdosta yritti muodostaa maan ensimmäiset asukkaat, esi-inhimilliset hirviöt (ks. edellä II säikeistö). Vakuuttuakseen tästä tutkijan on jälleen käännettävä kaldealaisten katkelmien puoleen ja luettava, mitä Berossos sanoo. Hän sanoo saaneensa tietonsa *Ealta*, miehis-naiselliselta viisauden jumalalta. Samalla kun jumalat syntyivät sen androgyynisessä helmassa (Svabhavat,

¹ Niille, jotka kysyvät ”Mitä vedyllä on tekemistä ilman tai hapettumisen kanssa”, vastaamme: ”Tutkikaa ensin okkulttisen alkemian aakkosia.” Kun kristityt symbolien tutkijat tahtivat samastaa Poimandresin, ”mysteerin suun”, Johannes Kastajaan profeetallisesti, he samastivat siten myös 7 *kabiiria* ja assyrialaiset härät juutalaisten kerubeihin ja apostoleihin. Kun heidän oli sitä paitsi vedettävä rajaviiva *neljän* ja *kolmen* välille – jälkimmäiset olivat *langenneita enkeleitä* – ja kun heidän oli lisäksi vältettävä yhdistämästä näitä ”seitsemään läsnäolon henkeen” eli arkienkeleihin, niin he muutta mutkitta heittivät pois kaiken, mitä eivät halunneet tunnustaa. Tästä syystä he väärensivät elementtien järjestyksen saadakseen ne sopimaan yhteen evankeliumien järjestyksen kanssa ja samastaakseen enkeli-ihmisen Kristukseen. Kaldealaisilla, egyptiläisillä, joilta Mooses otti *Khrubin* (kerubit eläinmuodossaan), ja ofiiteilla kaikki nämä symboloivat enkeleitä, planeettoja ja elementtejä mystisesti ja alkemiallisesti näin: *Leijona* (Mikael) [Mikhael]; *Härkä* (Uriel); *Lohikäärme* (Rafael) [Refael]; *Kotka* (Gabriel); *Karhu* (Thot-Tsebaoth) [Thantzabaoth]; *Koira* (Erataoth); *Muuli* (Uriel eli Thartharaoth) [Onioth]. Kaikilla näillä on paljon ilmaiseva merkitys.

² Ydinolemus, liekki, liekki-neitsyt, kestävin liekki, neitsyt, ikuisen valon äiti. – Suom. toim.

äitiavaruus), sen (viisauden) heijastuksista tuli maan päällä Omorokaninainen nainen, joka on kaldealaisten Thalath eli kreikkalaisten Thalassa, syvyys eli meri, joka esoteerisesti ja jopa eksoteerisesti on *kuu*. Kuu (Omoroka) nimenomaan hallitsi kuvaamattoman kauheita luomuksia, joita dhyânit tappoivat.¹

Kehityslaki pakotti ”kuuisät” kulkemaan monadisessa tilassaan kaikkien elämänmuotojen läpi tällä meidän pallollamme, mutta kolmannen kierroksen lopussa ne olivat jo inhimillisiä jumalallisessa luonnossaan ja niitä siis kutsuttiin luomaan muotoja, joiden oli tultava vähemmän kehittyneiden monadien majoiksi, niiden joiden vuoro oli nyt ruumiillistua. Näitä ”muotoja” kutsutaan ”joogan pojiksi”, koska jooga (yhtyminen Brahmään eksoteerisesti) on passiivisen, äärettömän jumaluuden korkein tila, koska se sisältää kaikki jumalalliset energiat ja on Brahmân sisin olemus. Brahmân sanotaan luovan kaiken joogavoimalla. Brahmâ, Vishnu ja Śiva ovat voimakkaimmat jumalan, Brahman, neutri, energiat, sanoo [e116] *purânoiden* teksti. Jooga on tässä sama kuin dhyâna, joka sana taas merkitsee samaa kuin jooga tiibetiläisissä teksteissä, missä ”joogan ”poikia” kutsutaan dhyânan eli sen abstraktisen mietiskelyn pojiksi, jonka kautta dhyâni-buddhat luovat taivaalliset poikansa, dhyâni-bodhisattvat. ”Kaikilla olennoilla maailmassa on ylempänsä ylhäällä. Tämä ylempi, jonka syvin ilo on *emanoitua niihin*, ei voi antaa emanaatiota, ennen kuin ne ovat palvoneet”, ts. mietiskelleet ikään kuin joogan aikana.²

19. TOINEN ROTU OLI SILMIKOIMISEN JA LAAJENEMISEN TUOTE, SUKUPUOLETON (*muoto*) SUVUTTOMASTA (*varjosta*). NÄIN SYNTYI, OI LANOO, TOINEN ROTU.

Varmimmin tulevat tieteelliset auktoriteetit kiistämään tämän eisuvoimallisen, toisen Rodun, niin kutsuttujen ”hiestä syntyneiden” isät, ja ehkä vielä ehdottomammin kolmannen Rodun, ”munasta syntyneet” androgyynit. Nämä kaksi lisääntymismuotoa ovat vaikeimmat käsittää, ainakin länsimaiselle mielelle. On selvää, ettei mitään selitystä voi edes yrittää antaa niille, jotka eivät ole tutkineet okkultista metafysiikkaa. Eurooppalaisissa kielissä ei ole sanoja tulkitsemaan asioita, joita luonto ei enää toista tällä nykyisellä kehitystasolla ja joilla ei sen vuoksi voi olla mitään merkitystä materialisteille. On kuitenkin olemassa analogioita. Ei voida kieltää, että fyysisen kehityksen alussa on luonnossa täytynyt olla prosesseja, esim. itsesyntyminen, jotka ovat nyt lakanneet, mutta jotka toistuvat muissa muodoissa. Niinpä kerrotaan mikroskooppisen tutkimuksen osoittavan, ettei missään erityisessä elämää tuottavassa tavassa ole mitään pysyvyyttä. Sillä

¹ Sayce, *Hibbert Lectures*, s. 370 eteenp. Myös II kirja, XVI, ”Aadam-Aadami”.

² R. Isak Lurija, *Sefer M'vo Shearim*, käänt. Isaac Myer, *Qabbalah*, s. 110.

”[se osoittaa] että sama elimistö voi kulkea monien muodonmuutosten kautta elämänkierroksensa aikana ja voi muutamien aikana olla *suvullinen* ja muutamien aikana taas *suvuton*, ts. se voi tuottaa vuorotellen jälkeläisiä kahden erisukuisen olennon yhtymisen kautta ja myös jakautumalla tai *silmikoitumalla* ainoastaan yhdestä olennosta, joka on sukupuoleton”.¹ ”Silmikoituminen” on juuri se sana, jota käytetään säkeistössä. Kuinka nämä chhâyât olisivat muulla tavoin voineet lisätä lajiaan, nimittäin luoda toisen Rodun, koska ne olivat eteerisiä, suvuttomia ja myös siihen asti vail-la himon välinettä eli kâma-rûpaa, joka kehittyi vasta kolmannessa Rodussa? Ne kehittivät toisen Rodun tiedottomasti, niin kuin muutamat kasvit tekevät. Tai ehkä niin kuin amebat, ainoastaan eteerisemmässä, tehokkaammassa ja laajemmassa mittakaavassa. Jos soluteoria todella pitää paikkansa sekä kasvi- että eläintieteessä ja ulottuu muoto-oppiin ja elimistöjen fysiologiaan [e117] ja jos fyysinen tiede pitää mikroskooppisia soluja itsenäisinä elävinä olentoina – aivan niin kuin okkultismi pitää ”tulieloja”² – niin ei ole ollenkaan vaikea käsittää varhaisia lisääntymismuotoja.

Ajatelkaa siemensolun kehityksen ensimmäisiä vaihteita. Sen *tuma* kasvaa, muuttuu ja muodostaa kaksoiskartion \times solun *sisällä*. Tämä kaksoiskartio lähenee solun ulkopintaa ja puolet siitä *työntyy* ulos nk. ”*polaarisolun*” muodossa. Nämä polaarisolut kuolevat *nykyään*, ja sikiö kehittyy tuman muun osan kasvamisen ja jakautumisen seurauksena *saaden ravintonsa* solun sisällyksestä. Miksi sitten jotkut olennot eivät olisi voineet elää näin ja olla *tällä* tavoin luotuja – aivan *ihmisten ja nisäkkäiden alkukehityksessä*?

Tämä voi varmaankin kelvata vertauskohdaksi antaaksemme jonkin käsitteen prosessista, jolla toinen Rotu muodostui ensimmäisestä.

Monadia verhoavan astraalimuodon ympärillä oli ja on yhä vieläkin munan muotoinen *aura*, joka tässä vastaa siemen- eli *munasolun* sisällystä. Itse astraalimuoto on tuma, joka on nyt, kuten silloinkin, elämänprinsiipin täyttämä.

Kun lisääntymisen aika koittaa, niin *aliastraalinen* ”*sysää ulos*” ympäröivästä auramunasta pienoiskuvan itsestään. Tämä siemen kasvaa ja ottaa ravintonsa aurasta, kunnes se tulee täysin kehittyneeksi, jolloin se vähitellen eroaa vanhemmastaan ja vie mukanaan oman osansa aurasta, aivan niin kuin elävät solut lisäävät lajiaan kasvamalla ja sen jälkeen jakautumalla kahtia.

Yhdenmukaisuus ”*polaarisolujen*” kanssa näyttää pitävän paikkansa, koska niiden kuolema vastaa nykyään sitä muutosta, joka aiheutui sukupuolten erosta, jolloin sikiön kantaminen kohdussa ts. *solun sisällä* vakiintui.

¹ Ks. Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 90.

² Ks. Osa I, I kirja, säkeistö VII, kommentaari, s. e249–250.

”Aikaisempi toinen [kanta-] Rotu oli ’hiestä syntyneiden’ isiä. Myöhempi toinen [kanta-] Rotu oli juuri noita ”hiestä syntyneitä”.

Tämä kommentaarin kohta osoittaa kehitystyön Rodun alusta sen loppuun asti. ”Joogan pojilla” eli alkuperäisellä astraalisella Rodulla oli seitsemän kehitysvaihetta *rodullisesti* eli kollektiivisesti, kuten jokaisella yksilöllisellä olennolla oli siinä ja on nykyäänkin. Ei ainoastaan Shakespeare jakanut ihmisen ikäkausia seitsensarjaan vaan luonto itse. Niinpä toisen Rodun ensimmäiset alarodut syntyivät ensin äsken kuvatun analogian lain mukaisen prosessin kautta, kun taas viimeiset alkoivat asteittain muodostua samaan tahtiin ihmisruumiin kehityksen kanssa. Lisääntymisprosessissa oli myös seitsemän vaihetta [e118] kussakin Rodussa, ja kuhunkin kuului ai-oneja. Kuka fysiologi tai biologi pystyy sanomaan, onko nykyinen lisääntymismuoto sille ominaisine raskauden vaiheineen vanhempi kuin puoli miljoonaa tai korkeintaan miljoona vuotta, koska heidän havaintokautensa alkoi tuskin puoli vuosisataa sitten?

Muinaiset hermafrodiittiset ihmiset ovat luonnon tosiasia, jonka vanhat kansat tunsivat hyvin, mutta Darwinille se aiheutti suurta hämmennystä. Kuitenkaan ei varmasti ole mahdotonta, vaan päinvastoin hyvin todennäköistä, että hermafroditismi vallitsi varhaisimpien rotujen kehityksessä. Vieläpä analogisin perustein on oltava niin, koska fyysisessä kehityksessä vaikuttaa yksi ainoa universaali laki olipa sitten kyseessä kasvien, eläinten ja ihmisen kokoonpano. Nuo väärät teoriat, että ihminen on syntynyt yhdestä alkulähteestä ja että hän olisi polveutunut nisäkkäistä eivätkä nisäkkäät ihmisestä, ovat kohtalokkaita koko sille kehitysteorialle, jota nykyajan tieteessä opetetaan Darwinin linjoilla, ja ne tullaan hylkäämään niihin liittyvien ylipääsemättömien vaikeuksien takia. Okkulttinen traditio ainoastaan – jos muinaisilta kansoilta kielletään tieto ja tieteellisyys – voi sovittaa nuo ristiriitaisuudet ja täyttää aukon. Eräs Talmudin aksiomi sanoo: ”Jos tahdot oppia tuntemaan näkymättömän, avaa silmäsi aivan auki näkyvään.”

Darwinin teoksessa *Ihmisen polveutuminen*¹ on seuraava kohta, joka osoittaa, kuinka lähelle ikivanhan opetuksen hyväksymistä sen tekijä tuli.

On ollut kauan tunnettua, että selkärankaisten luokassa toisella sukupuolella on suvunjatkamisjärjestelmässään surkastumia erinäisistä lisäosista, jotka oikeastaan kuuluvat vastakkaiselle sukupuolelle...joku koko selkärankaisten luokan kaukainen esi-isä näyttää olleen hermafrodiittinen tai androgyyninen.² Mutta tässä kohtaamme *merkillisen vaikeuden. Selkärankaisten luokassa koirailta on aiheita emästä siihen kuuluvine tiehyineen prostaattisessa rauhasessaan. Niillä on myös nisien aiheita ja muutamilla urospuolisilla pussieläimillä on jälkiä sikiöpussista. Muita samansuuntaisia tosiasioita voitaisiin lisätä. Onko meidän siis otak-*

¹ *The Descent of Man*, toinen painos, vi, 161.

² Entä miksi eivät kaikki lisääntymiskykyiset ensimmäiset rodut, sekä ihmisten että eläinten, miksi vain yksi ”kaukainen esi-isä”? [H.P.B.]

suttava, että jokin erittäin vanha nisäkäslaji pysyi androgyynisenä sen jälkeen, kun se oli saanut nisäkkäille ominaiset tunnusmerkit ja oli siis eronnut alemmista selkärangkaisista? Tämä näyttää hyvin epätodennäköiseltä,¹ sillä *meidän on mentävä kaloihin asti, kaikista luokista alimpaan, löytääksemme vielä nykyään olemassa olevia androgyynisiä muotoja.*

Darwin on nähtävästi varsin haluton omaksumaan sitä hypoteesia, johon tosiseikat niin voimakkaasti viittaavat, nim. että alkuaikoina on ollut androgyyninen [e119] kanta, josta nisäkkäät ovat lähteneet. Hänen selityksensä kuuluu: ”[se tosiasia] että erilaisia lisäelimiä, toiselle sukupuolelle ominaisia, löytyy surkastuneessa tilassa vastakkaiselta sukupuolelta, voidaan selittää siten, että toinen sukupuoli on vähitellen hankkinut nuo elimet ja ne ovat sitten siirtyneet enemmän tai vähemmän epätäydellisinä toiselle sukupuolelle.”² Hän mainitsee esimerkkejä siitä, että ”kannuksia, sulkia ja loistavia värejä, joita koiraslinnut ovat hankkineet taistelua ja koristautumista varten”, periytyy vain *osittain* naaraspuolisille jälkeläisille. Kuitenkin käsiteltävänä olevaan ongelmaan tarvitaan ilmeisesti tyydyttävämpi selitys, sillä nämä tosiasiat ovat niin paljon huomattavampia ja tärkeämpiä kuin ne pelkästään pintapuoliset yksityiskohdat, joihin Darwin niitä vertaa. Miksi ei avoimesti tunnusteta sitä perustetta, jonka muinainen eläimistö tarjoaa hermafroditismin puolesta? Okkultismi antaa ratkaisun, joka vastaa tosiasioita mitä täydellisimmällä ja yksinkertaisimmalla tavalla. Nämä entisen androgyynisen lajin jäänteet on asetettava samaan luokkaan kuin käpyrauhanen ja muut yhtä salaperäiset elimet, jotka ovat meille äänettömänä todisteena elintoiminnoista, jotka ovat kauan sitten heikentyneet eläin- ja ihmiskunnan kehityksen kuluessa, mutta joilla oli aikanaan merkittävä tehtävä muinaisen elämän yleistaloudessa.

Okkulttista oppia voidaan kuitenkin menestyksellisesti verrata ensimmäisen ihmisen alkuperästä teorioita rakennelleiden vapaamielisimpien tiedemiesten oppeihin.

Kauan ennen Darwinia Naudin, joka antoi *blasteemin* nimen sille, mitä darvinismi kutsuu protoplasmaksi, esitti puoleksi okkulttisen ja puoleksi tieteellis-materialistisen teorian. Hänen mukaansa Aadam, *sukupuoleton*, oli äkkiä putkahtanut esiin *savesta*, niin kuin raamatussa sanotaan, eli tieteen *blasteemista*. Kuten Naudin selittää: ”Tästä ihmiskunnan toukkamaisesta muodosta sai kehitysvoima aikaan kaikki lajien muodot. Tämän suuren ilmiön päätökseen saattamiseksi Aadamin oli kuljettava läpi liikkumattomuus- ja tajuttomuusvaiheen, joka oli hyvin samankaltainen kuin kotelo-kausi muodonmuutoksen kokevilla eläimillä.”³ Tuon etevän kasvitieteilijän mielestä Aadam ei kuitenkaan ollut yksi ihminen vaan itse *ihmissuku*, ”joka

¹ Ilmeisesti näin on kehitysopin kannalta, koska se johtaa nisäkkäiden synnyin joidenkin sammakkoeläinten esi-isästä. [H.P.B.]

² *Main. teos*, s. 161–162.

³ De Quatrefages, *The Human Species*, s. 124.

pysyi kätkeytyneenä ajalliseen elimistöön.... erilainen kuin kaikki muut ja kykenemätön yhtymään kehenkään niistä”. Hän osoittaa, että sukupuolten erilaistuminen tapahtui ”kehitysprosessin kautta, joka oli samanlainen kuin meduusoilla ja meritupeilla”. Ihmiskunta näin muodostettuna fysiologisesti ”säilytti tarpeeksi kehitysvoimaa, mikä sai nopeasti aikaan erilaiset suuret ihmisrodut”.

De Quatrefages arvosteleo tätä näkökantaa kirjassaan *The Human Species*. Se on epätieteellinen, hän sanoo, eli oikeastaan Naudinin ajatukset ”eivät muodosta tieteellistä teoriaa”, koska hänen teoriassaan alkuperäinen *blasteemi* on yhteydessä [e120] ensimmäiseen syyhyn, jonka uskotaan talletaneen *blasteemiin* kaikkien menneiden, nykyisten ja tulevien olentojen mahdollisuudet ja siten todellakin *luoneen* nuo olennot *yhtä aikaa*. Sitä paitsi Naudin ei edes ota huomioon *toisasteisia* syitä tai niiden vaikutusta tähän orgaanisen maailman kehitykseen. Koska tiede käsittelee ainoastaan *toisasteisia* syitä, sillä ei ole ”mitään sanottavaa Naudinin teorian suhteen”.¹

Eikä sillä ole yhtään enempää sanottavaa okkulttisten opetusten suhteen, jotka jossain määrin lähenevät Naudinin ajatuksia. Sillä jos näemme hänen ”alkuperäisessä *blasteemissaan*” dhyänichohanisen ydinolemuksen, *pitrien chhâyân* eli kaksoismuodon, joka itsessään sisältää kaikkien muotojen mahdollisuuden, olemme aivan samaa mieltä. Mutta oppiemme välillä on kaksi olennaista ja tärkeää eroa. Naudin sanoo, että kehitys on edennyt äkkinäisin hyppäyksin eikä ole jatkunut hitaasti miljoonien vuosien läpi, ja hänen alkuperäisellä *blasteemillaan* on ainoastaan sokeita vaistoja – se on jonkinlainen *tiedoton* ensimmäinen syy *ilmenneessä Kosmoksessa* – mikä on mielettömyys. Sitä vastoin meidän dhyänichohaninen ydinolemuksemme – *fyysisen* ihmisen luovan *alkusyyn syy-yhteys* – on elävä, toimiva ja potentiaalinen aine sisältäen itsessään tuon korkeammanlaisen eläimellisen tietoisuuden, jollainen on muurahaisella ja majavalla, ja saaden aikaan pitkän sarjan fysiologisia erilaistumia. Näitä seikkoja lukuun ottamatta Naudinin ”ikivanha ja yleinen *luomisprosessi*”, joka lähtee *alkuelimistöistä*, on yhtä okkulttinen kuin mikä tahansa Paracelsuksen tai Khunrathin teoria saattoi olla.

Sitä paitsi kabbalistiset teokset ovat täynnä todisteita tästä. Esim. *Zoharissa* sanotaan, että jokaisella näkyvän maailman tyypillä on prototyyppinsä näkymättömässä universumissa. ”Kaikki se, mikä on alemmassa (meidän) maailmassa, on löydettävissä myös ylemmästä. Alempi ja ylempi vaikuttavat ja ottavat vaikutuksia toinen toiseltaan.”²

¹ De Quatrefages, *main. teos*, s. 125.

² *Zohar*, I, folio 156. Ks. II kirja, ”Esoteeriset opit saivat tukea kaikista pyhistä kirjoituksista”.

20. HEIDÄN ISÄNSÄ OLIVAT ITSESYNTYISIÄ. ITSESYNTYISET OLIVAT CHHÄYOJA HERROJEN, ISIEN, HÄMÄRÄN POIKIEN LOISTAVISTA RUUMIISTA.

”Varjoja” eli *chhâyoja* kutsutaan ”itsesyntyisten” pojiksi, sillä itsesyntyinen tarkoittaa kaikkia jumalia ja olentoja, jotka ovat syntyneet TAH-DOSTA, joko jumalolennon tai adeptin. Paracelsuksen *homunculuselle* voitaisiin ehkä myös antaa tämä nimi, vaikka hänen prosessinsa tapahtuu paljon aineellisemmalla tasolla. Nimitys ”hämärän pojat” osoittaa, että oppimme ”itsesyntyiset” kantaisät ovat samoja kuin [e121] brahmalaisen järjestelmän pitrit, koska tuo nimitys viittaa brahmalaiseen syntymistapaan. *Purânoissa* sanotaan nimittäin noiden pitrien lähteneen Brahmân ”hämäräruumiista”.

21. KUN ROTU VANHENI, VANHAT VEDET SEKAANTUIVAT RAIKKAAMPIIN (a). KUN SEN PISARAT TULIVAT SAMEIKSI, NE KATOSIVAT UUTEEN VIRTAAAN, KUUMAAN ELÄMÄNVIRTAAAN. ENSIMMÄISEN ULOMMASTA TULI TOISEN SISEMPI (b). VANHA SIIPI TULI UUDEKSI VARJOKSI JA SIVEN VARJOKSI (c).

(a) Vanha (alkuperäinen) Rotu sulautui toiseen Rotuun ja tuli yhdeksi sen kanssa.

(b) Tämä on ihmiskunnan muuttumisen ja kehittymisen mystinen prosessi. Ensimmäisten muotojen – varjomaisten, eteeristen ja negatiivisten – ainekset vedettiin eli sulautettiin toisen Rodun muotoihin ja niin ne täydensivät ne. *Kommenttaari* selittää tämän sanomalla, että koska ensimmäinen Rotu oli yksinkertaisesti muodostunut luovien kantaisien astraalivarjoista, ollen niin muodoin ilman omia astraalisia ja fyysisiä ruumiita – Rotu *ei koskaan kuollut*. Sen ”ihmiset” haihtuivat vähitellen pois, sulautuivat omien ”hiestä syntyneiden” jälkeläistensä ruumiisiin, jotka olivat kiinteämpiä kuin heidän omansa. Vanha muoto hävisi ja sulautui, katosi uuteen muotoon, joka oli inhimillisempi ja fyysisempi. Mitään kuolemaa ei ollut tuona aikana, joka oli onnellisempi kuin kulta-aika, mutta ensimmäisten eli vanhempien aines käytettiin uuden olennon muodostamiseen jälkeläisten ruumiin ja jopa sisäisten eli alempien *prinsiippien* eli ruumiiden aikaansaamiseksi.

(c) Kun varjo vetäytyy pois, ts. kun astraaliruumis tulee verhotuksi kiinteämpään lihaan, ihminen kehittää fyysisen ruumiin. ”Siipi” eli eteerinen muoto, joka aikaansai oman varjonsa ja kuvansa, tuli astraaliruumiin varjoksi ja omaksi jälkeläisekseen. Tuo sanamuoto on outo ja omaperäinen.

Koska myöhemmin ei ehkä ole tilaisuutta palata tähän mysteeriiin, niin on hyvä tässä viitata tuota erikoista kehitysvaihetta koskevan kreikkalaisen tarun kaksinaiseen merkitykseen. Se tavataan Ledan ja hänen kahden poikansa, Kastorin ja Polydeukeen, allegoriassa, josta on olemassa useita muunnelmia, kullakin erikoinen merkityksensä. *Odyseian* XI kirjassa Ledaa sanotaan Tyndareoksen puolisoiksi, joka synnytti miehelleen ”kaksi urheasydämistä poikaa” – Kastorin [e122] ja Polydeukeen. Zeus [Jupiter] antaa heille ihmeellisen lahjan ja etuoikeuden. He ovat puoleksi kuolemat-

tomia; he elävät ja kuolevat vuorotellen joka toinen päivä (ἑτερήμεροι).¹ Tyndareoksen poikina nuo kaksoispojat ovat astronominen symboli ja merkitsevät *päivää* ja *yötä*. Niiden puoliset, Foibe ja Hilaeira, Apollon eli auringon tyttäret, personoivat aamunkoittoa ja iltahämyä.² Lisäksi kokonaan teogoninen on allegoria, jossa Zeusta pidetään isänä noille kahdelle sankarille, jotka ovat lähteneet Ledan synnyttämästä munasta. Se koskee sitä kosmisten allegorioiden ryhmää, jossa maailma kuvataan munasta syntyneeksi. Sillä siinä Leda saa valkoisen joutsenen muodon yhdistyessään jumalalliseen joutseneen.³ Leda on siis myyttinen lintu, joka esiintyy arjalaisen rodun eri kansojen traditioissa useissa lintumuodoissa, jotka kaikki munivat kultaisia munia.⁴ *Kalevalassa* (Suomen kansalliseepoksessa) eetterin ihana tytär, ”Veen emonen” luo maailman yhdessä ”sotkan” (eräs muunnos joutsenesta tai hanhesta, Kalahamsasta) kanssa, joka munii kuusi kultaista munaa ja seitsemännen ”rautamunan” veen emosen polvelle. Mutta se Ledan allegorian muunnelma, joka viittaa suoraan mystiseen ihmiseen, on vain Pindaroksella,⁵ ja ainoastaan vähäisempi viittaus siihen on Homeroksen hymneissä.⁶ Kastor ja Polydeukes eivät siinä ole enää Apollodoroksen *dioskuureja*,⁷ vaan tulevat kaksinaisen ihmisen, kuolevaisen ja kuolemattoman, hyvin merkittäväksi symboliksi. Eikä siinä kaikki, vaan kuten nyt nähdään, ne kuvaavat myös kolmatta Rotua ja sen muodostumista eläin-ihmisestä jumala-ihmiseksi, jolla on vain eläimellinen ruumis.

Pindaros kertoo, miten Leda yhtyi samana yönä puolisoonsa ja myös jumalien isään – Zeukseen. Kastor on siten kuolevaisen poika, Polydeukes kuolemattoman. Siitä muodostetussa allegoriassa sanotaan, että Polydeukes kostokahakassa Afaretidesta vastaan⁸ tappaa Lynkeuksen – ”sen jolla kuolevaisten joukossa on kaikkein läpitukenkin katse” – mutta Kastoria haavoittaa *Idas*, ”näkevä ja tietävä”. Zeus lopettaa taistelun sinkauttamalla salamansa ja tappaa viimeiset kaksi taistelijaa. Polydeukes löytää veljensä kuolleena.⁹ [e123] Epätoivoissaan hän pyytää Zeusta tappamaan hänetkin. ”Sinä et voi kuolla kokonaan”, jumalten valtiias vastaa, ”sinä olet jumalallista rotua.” Mutta hän antaa hänen valita: Polydeukes tulee joko pysymään

¹ Homeros, *Odysseia*, XI, 298–304; *Ilias*, III, 235–238.

² Hyginus, *Fabularum liber*, lxxx, Ovid, *Fasti*, 700. Vrt. Decharme, *Mythologie de la Grèce antique*, s. 653.

³ Ks. Brahmâ-Kalahamsa, Osassa I, III säikeistö, s. 78.

⁴ Decharme, *main. teos*, s. 652.

⁵ Pindaros, *Nemeonikai*, X, 80 ja seur; Theokritos, *Idyllejä*, XXIV, 131.

⁶ XXXIII, 1–7; XVII; Theokritos, *Idyllejä*, XXII, 1.

⁷ *Bibliotheke*, III, x, 7.

⁸ *Sama*, III, xi, 1.

⁹ Kastorin hautaa näytettiin muinoin Spartassa, sanoo Pausanias (*Periegesis tes Hellados*, III, xiii, 1), ja Plutarkhos sanoo, että häntä kutsuttiin Argosissa puoliihmiseksi tai puolisanokariksi, μιξαρχαγέτας [Miksarkhagetas]. (*Quaestiones Graecae*, 23.)

kuolemattomana eläen ikuisesti Olympoksessa, tai jos hän haluaa jakaa veljensä kohtalon kaikessa, hänen on vietettävä puolet olemassaolostaan maan alla ja toinen puoli kultaisissa taivaallisissa asunnoissa. Polydeukes valitsee tuon puolikuolemattomuuden, joka on myös Kastorilla.¹ *Ja niin kaksoisveljet elävät vuorottain, toinen päivällä ja toinen yöllä.*²

Onko tämä ainoastaan runollinen taru? Onko se vain allegoria, yksi noista ”aurinkomyytin” tulkinnoista, joita ylemmäksi ei kukaan nykyaikainen orientalisti ilmeisesti kykene kohoamaan? Se on todella paljon enemmän. Tässä meillä on viittaus ”munasta syntyneeseen”, *kolmanteen* Rotuun. Sen ensimmäinen puoli on kuolevainen ts. tajuton persoonallisuudessaan eikä siinä ole mitään mikä jää jäljelle.³ Toisesta puolesta tulee kuolematon yksilöllisyydessään, koska *elävöittävät jumalat* kutsuvat sen elämään sen viidennen prinssiin takia ja yhdistävät siten monadin maahan. Tämä on Polydeukes, jota vastoin Kastor edustaa *persoonallista*, kuolevaa ihmistä, eläintä, joka ei ole edes korkeampaa lajia irrotettuna jumalallisesta yksilöllisyydestään. ”Kaksoset” todellakin, mutta kuolema erottaa ne ainiaaksi, ellei Polydeukes kaksoisuuden äänen liikuttamana anna vähemmän suositulle, kuolevaiselle veljelleen osaa omasta jumalallisesta luonnostaan ja tee häntä siten omasta kuolemattomuudestaan osalliseksi.

Tällainen on tuon allegorian metafysisen puolen okkulttinen merkitys. Sen laajalle levinnyt nykyaikainen tulkinta – sitä oli Plutarkhoksen mukaan⁴ juhlistettu antiikin aikoina veljesrakkauden vertauskuvana – jonka mukaan se oli luonnosta lainattu auringon ja kuun kuva, on heikko ja riittämätön selittämään sen salaista merkitystä. Paitsi sitä seikkaa, että kuu kreikkalaisessa eksoteerisessä mytologiassa oli feminiininen ja sitä tuskin saatettiin pitää sen vuoksi Kastorina – ja samalla Artemiksena – niin muinaiset symbolien tutkijat, jotka pitivät aurinkoa, kaikkien taivaankappaleiden kuningasta, korkeimman jumaluuden näkyvänä kuvana, eivät olisi personoineet sitä Polydeukeena, pelkkänä puolijumalana.⁵

¹ Pindaros, *Nemeonikai*, X, 55 ja seur.

² *Scholia in Euripides Orestes*, 463 (Dindorf). Vrt. Decharme, *main. teos*, s. 654.

³ *Monadi* on persoonaton ja jumala itsessään, vaikka se tällä tasolla on tajuton. Sillä erotettuna kolmannesta (usein kutsuttu viidenneksi) prinssiipistään, manaksesta, joka on ensimmäisen ilmenneen kolmion eli kolminaisuuden vaakasuora linja, sillä ei voi olla tajuntaa eikä käsitystä asioista tällä maisella tasolla. ”Korkein näkee alimman silmillä” ilmenneessä maailmassa. *Purusha* (henki) pysyy sokeana ilman prakritin (aineen) apua aineellisissa piireissä, ja niin pysyy myös ätma-buddhi ilman manasta.

⁴ *Moralia: Veljellisestä rakkaudesta*.

⁵ Decharme on kirjassaan *Mythologie de la Grèce Antique* (s. 654–655) hyväksynyt tämän oudon ajatuksen ja tulkinnan. ”Kastor ja Polydeukes”, hän sanoo, ”eivät ole muuta kuin aurinko ja kuu kaksosiksi ajateltuina..... Aurinko, kuolematon ja mahtava olento, joka katoaa joka ilta taivaanrannalta ja laskeutuu maan alle, ikään kuin se tekisi tilaa veljespallolle, joka yöllä astuu elämään, on Polydeukes, joka

[e124] Jos siirrymme kreikkalaisesta mytologiasta Mooseksen allegoroihin ja vertauskuvastoon, löydämme vielä huomiota herättävämmän vahvistuksen samalle opille toisessa muodossa. Vaikkemme voikaan löytää *Genesiksestä* ”munasta syntyneitä”, tulemme aivan varmasti löytämään sen neljästä ensimmäisestä luvusta salaisen opin androgyyniset olennot ja ensimmäiset kolme Rotua kätkettyinä mitä nerokkaimpaan symboliikkaan.

JUMALALLINEN HERMAFRODIITTI

Läpätunkematon salaisuuden verho levittyi okkulttisten ja uskonnollisten mysteerien ylle sen jälkeen, kun atlantilaisen rodun viimeiset jäännökset olivat uponneet noin 12 000 vuotta sitten, etteivät nuo mysteerit joutuisi arvottomien käsiin ja tulisi siten häväistyiksi. Näistä tieteistä monet ovat nykyisin tulleet eksoteerisiksi – kuten esim. astronomia puhtaasti matemaattiselta ja fysikaaliselta puoleltaan. Mutta niiden dogmit ja opinkappalet, jotka on kaikki esitetty vertauskuvin ja jätetty ainoastaan vertausten ja allegorioiden suojaan, on unohdettu ja tästä syystä niiden merkitys on turmeltunut. Kuitenkin hermafroditteja tavataan lähes joka kansan pyhissä kirjoituksissa ja traditioissa. Miksi siitä vallitsi sellainen yksimielisyys, jos väite olisi pelkkää mielikuvitusta?

Tämä salaperäisyys sai viidennen Rodun perustamaan tai oikeammin järjestämään uudelleen uskonnolliset mysteerit, joissa ikivanhoja allegoriaan ja symboliikkaan verhoituja totuuksia voitaisiin opettaa tuleville sukupolville. Katsokaa Egyptin sfinksiä, tuota aikakausien arvoitusta, joka on häviämätön todiste siitä, että inhimilliset rodut ovat kehittyneet jumalallisesta ja varsinkin androgyynisestä rodusta! Siinä kuvastuu jumalallinen viisaus, joka on ruumiillistunut maan päälle ja pakotettu maistamaan persoonallisen kokemuksen katkeria hedelmiä, tuskaa ja kärsimystä ja joka maan päällä kehittyi ainoastaan hyvän ja pahan tiedon puun varjossa – salaisuus, jonka ensiksi tunsivat vain elohimit, ITSEVIHITYT, ”*korkeammat jumalat*”.¹

Henokin kirjassa kerrotaan, miten Aadam,² ensimmäinen jumalallinen

uhrautuu Kastorin hyväksi. Kastor, joka on veljeään alempi, saa tältä kuolematonmuutensa, sillä kuu, sanoo Theofrastus, on ainoastaan toinen mutta heikompi aurinko.” (Theophrastus, *De Ventis*, 17.)

¹ Ks. *Henokin kirja* [suomennettu nimellä *Etiopialainen Eenokin kirja*].

² Adam (Kadmon) on, niin kuin Brahmâ ja Mars, *synnytys-* ja *luomisvoiman* symboli edustaen vettä ja maata – alkemiallinen salaisuus. ”Tarvitaan maata ja vettä ihmissielun luomiseksi”, sanoo Mooses. Mars on hindujen *Mangala*, Marsplaneetta, sama kuin *Kârttikeya*, ”Sodan jumala”, syntynyt *Gharma-jasta* (Shivan *hiestä*) ja maasta. Hän on *Lohita*, punainen, niin kuin myös Brahmâ ja Aadam. Hindulainen Mars on naisetta ja äidittä syntynyt samoin kuin Aadam. Egyptiläisillä

androgyny, [e125] erottautui mieheksi ja naiseksi ja tuli JAH-HEVAKSI yhdessä muodossa eli Rodussa ja Kainiksi ja Abeliksi¹ (miehiseksi ja naiselliseksi) toisessa muodossaan eli Rodussa. Hän on kaksisukuinen Jehova,² kaiku arjalaisesta prototyypistä, Brahmâ-Vâchista. Tämän jälkeen tulevat ihmiskunnan kolmas ja neljäs kantarotu³ – toisin sanoen, miesten ja naisten eli vastakkaista sukupuolta olevien yksilöiden Rodut, jotka eivät enää ole suvuttomia puolihenkkiä ja androgyynejä, niin kuin olivat kaksi aikaisempaa Rotua. Tähän tosiasiaan viitataan jokaisessa antropogoniassa. Se esiintyy taruissa ja allegorioissa, myyteissä ja *paljastetuissa* pyhissä kirjoituksissa, legendoissa ja traditioissa. Sillä kaikista suurista mysteereistä, jotka ovat kulkeneet vihittyjen keskuudessa perintönä hämärästä muinaisuudesta asti, tämä on *yksi suurimmista*. Se selittää kaksisukuisuuden, joka on jokaisessa luovassa jumalolennessa, Brahmâ-Virâj-Vâchissa, kuten Aadam-Jehova-Evassa ja myös Kain-Jehova-Abelissa. Sillä *Luettelo Aadamin jälkeläisistä* ei edes mainitse Kainia ja Abelaa vaan sanoo ainoastaan: ”Hän loi ihmisen mieheksi ja naiseksi...ja antoi heille nimeksi Aadam.” Sitten seuraava jae jatkuu: ”Ja hänelle [Aadamille] syntyi poika, joka oli *hänen näköisensä, hänen kaltaisensa*, ja hän antoi pojalle nimen Set.”⁴ Tämän jälkeen hän synnyttää muita poikia ja tyttäriä, mikä vahvistaa, että Kain ja Abel ovat hänen omia allegorisia muunnoksiaan. Aadam vastaa ensimmäistä *inhimillistä* Rotua, varsinkin kosmosideerisessä merkityksessä. Ei kuitenkaan teoantropologisessa merkityksessä. Jehovan yhdistettyä nimeä *Jah-Havah*, joka merkitsee *miehistä elämää* ja naisellista elämää – ensin androgyynistä, sitten sukupuoliin jakautunutta – käytetään tässä merkityksessä *Genesiksesä* viidennestä luvusta eteenpäin.

Niin kuin *The Source of Measures* -kirjan tekijä sanoo: ”...kaksi sanaa, joista *Jehovah* on muodostunut, ilmaisevat alkuperäisen aatteen mies-naisesta syntymän aiheuttajana”. Sillä heprealainen kirjain *jod* oli *miehen elin* ja *Hovah* oli Eeva”, kaiken elävän äiti eli synnyttäjätär, maa ja luonto. Tekijä uskoo sen vuoksi, että ”nähdään, että tuo *täydellinen yksi* [täydellinen naisellinen ympyrä eli *yoni*, 20612 *numeroin*], joka on *mittojen alkuunpanija*, ottaa myös *syntymän* ja alkuperän muodon *hermafrodiittisena yhtenä*. Tästä johtuu fallinen muoto ja käyttö”.

Aivan niin, mutta ”fallinen muoto ja käyttö” tulivat vasta pitkiä aikoja myöhemmin. Enos, Setin poika, merkitsi ensin ja alun perin ensimmä-

Mars oli *ensimmäinen synnyttävä prinsippi* ja niin on myös Brahmâ eksoteerisessa opissa ja Aadam kabbalassa.

¹ Abel on *Hebel*, joka merkitsee ”synnytystuskia”, synnytystä.

² Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 423, missä osoitetaan, että Jehova on Aadam ja Eeva yhdistettynä sekä *Hovah* ja Abel, *naisellinen käärme*.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 64: ”Näiden kahden Rodun yhtymä tuotti *kolmannen* – aadamisen rodun.”

⁴ 1. Moos. 5:1–3.

mäistä *Rotua*, joka syntyi nykyisellä tavalla miehestä ja naisesta – sillä Set ei ole mikään ihminen vaan *rotu*. Ennen häntä ihmiskunta oli hermafrodiittinen. [e126] Samalla kun Set on ensimmäinen tulos (fysiologisesti) LANKEEMUKSEN jälkeen, hän on myös *ensimmäinen ihminen*. Sen vuoksi hänen poikaansa Enosta sanotaan ”ihmisen pojaksi”. (Ks. edempänä.) Set edustaa *myöhempää* kolmatta Rotua.

Salataksaan todellisen mysteerinimen AIN SOF – rajaton ja loppumaton *ei-olio* – kabbalistit ovat ottaneet käyttöön yhdistetyn *ominaisuus-*nimityksen persoonalliselle luovalle Elohimille, jonka nimi oli *Yah* ja *Jah*, kirjainten *i* tai *j* tai *y* ollessa vaihdettavissa,¹ eli *Jah-Havah*, ts. *miehinen* ja *naisellinen*;² hermafrodiitti *Jah-Eva* eli *ihmiskunnan ensimmäinen muoto*, maan alkuperäinen Aadam, ei edes *adam kadmon*, jonka ”järkisyntyinen poika” on maallinen *Jah-Havah* mystisesti. Tämän tietäessään ovelat rabbi-kabbalistit ovat tehneet nimestä niin salaisen, että he eivät voineet ilmoittaa sitä myöhemmin paljastamatta koko järjestelmää, ja sen vuoksi heidän oli pakko tehdä se *pyhäksi*.

Kuinka läheinen on Brahmâ-Prajâpatin ja Jehova-Sefirotin, Brahmâ-Virâjin ja Jehovah-Aadamin yhtäläisyys, sen voivat ainoastaan raamattu ja *purânat* toisiinsa verrattuina osoittaa. Jos niitä analysoidaan ja luetaan samassa valossa, ne tarjoavat vakuuttavan todisteen siitä, että ne ovat saman alkulähteen kaksi jäljennöstä, jotka on tehty kahtena hyvin kaukaisena aikakautena. Verratkaa vielä tämän aiheen yhteydessä *Genesisin* 4:1 ja 26 jakeita ja *Manun lakeja*, I, 32. Niissä kummassakin on sama merkitys. *Manun laeissa* Brahmâ, joka on sekä ihminen että jumala ja joka jakaa ruumiinsa miehiseksi ja naiselliseksi, edustaa esoteerisessa merkityksessään, kuten Jehovah eli Aadam raamatussa, luovan ja *synnyttävän* voiman symbolista personoitumaa, sekä jumalallista että inhimillistä. *Zohar* tarjoaa vielä vakuuttavamman todisteen samuudesta, kun taas jotkut rabbit toistavat sana sanalta eräitä alkuperäisiä *purânan* ilmaisuja. Esim. maailman ”luomista” pidetään yleensä brahmalaisissa kirjoissa *Lîlâna*, huvina eli leikkinä, korkeimman luojan nautintona:

Vishnu ollen siis erotettu ja erottamaton periaine, henki ja aika, huvittelee kuin leikkivä poika, kuten huomaatte kuuntelemalla hänen kujeitaan.³

Verratkaa tätä nyt siihen mitä sanotaan *Novelet Hokhmah* -kirjassa:

Kabbalistit sanovat, että maailmojen astuminen olemassaoloon tapahtui *riemulla*, sillä Ain Sof [?!] *iloitsi* itsessään ja leimusi ja sädehti

¹ Heprean jod-kirjainta vastaa suomessa j, nykyenglannissa y. – Suom. huom.

² *Jodin* symboli on kabbalassa käsi, etusormi ja *linga*, samalla kun se on numeerisesti täydellinen yksi, mutta se on myös luku 10, miehinen ja naisellinen, jakautuessaan.

³ *Vishnupurâna*, kirja I, ii.

itsestään itselleen... mitä kaikkea kutsutaan riemuksi.¹

Siten se ei ole ”omituinen kabbalistinen idea”, kuten tuo tekijä huomauttaa, vaan puhtaasti purânalainen, arjalainen aate. Mutta miksi Ain Sofista tehdään luoja?

”Jumalallinen hermafrodiitti” on siis Brahmâ-Vâch-Virâj. Seemiläisillä eli oikeammin juutalaisilla se on Jehovah-Kain-Abel. Mutta ”pakanat” olivat ja ovat suurempia ja vilpittömämpiä kuin olivat [e127] myöhemmät israelilaiset ja rabbit, jotka kieltämättä tunsivat eksoteerisen jumalolentonsa todellisen merkityksen. Juutalaiset pitävät heille annettua nimeä – *Jahudi* – loukkauksena. Kuitenkin heillä on, tai olisi, jos vain he haluaisivat, yhtä kieltämätön oikeus kutsua itseään vanhoiksi *jahudeiksi*, ”jah-havalaisiksi”, kuin brahmalaisilla on oikeus kutsua itseään brahmalaisiksi *kansallisjumalansa mukaan*. Sillä Jah-Havah on yleisnimi sille luovien planeettaenkeliin ryhmälle eli hierarkialle, jonka tähden alaisena heidän kansansa on kehittynyt. Hän on yksi Saturnuksen hallitsijaryhmän planeettaelohimeistä. *Genesisin* 4. luvun 26. jae oikein luettuna antaa pelkästään heille tuon oikeuden, sillä se kutsuu uutta Setistä ja Enoksesta lähtenytä ihmisrotua nimellä *Jehovah*, mikä poikkeaa täysin raamattuun omaksutusta käännöksestä, jonka pitäisi kuulua: ”Hänelle syntyi myös poika, Enos. Silloin ihmiset alkoivat kutsua itseään *Jahiksi* eli Jah-Havahiksi”, nim. *miehiksi ja naisiksi*, ”luomakunnan herroiksi”. On vain luettava edellä mainittu säe alkuperäisestä heprealaisesta tekstistä ja kabbalan valossa, niin huomataan, että nykyisen tekstin sijasta oikean käännökseen tulisi kuulua: ”Silloin ihmiset alkoivat kutsua itseään *Jehovaksi*”, mikä on oikea käännos, eikä: ”Silloin alettiin nimeltä kutsuen rukoilla avuksi Herraa”. Sillä viimeksi mainittu on väärä käännos, joko tahallinen tai tahaton. Edelleen tuon tunnetun kohdan: ”Minä olen saanut ihmisen Herralta”, pitäisi olla: ”Minä olen saanut ihmisen, niin Jehovan”.² Luther käänsi kohdan yhdellä tavalla, roomalaiskatolilaiset aivan toisella tavalla. Piispa Wordsworth selittää sen: ”Kainin – *minä olen saanut*; Kainin, sanasta *Kânithi*, minä olen saanut.” Luther: ”Minä olen saanut ihmisen – niin Herran” [Jehovah], ja *The Source of Measures* -kirjan tekijä: ”Minä olen *mitannut ihmisen, niin Jehovan*.” Viimeksi mainittu on oikea käännos, sillä a) eräs kuuluisa rabbi ja kabbalisti selitti lauseen tämän tekijälle juuri tällä tavalla, ja b) tämä käännos on sama kuin Idän salaisen opin selitys Brahmân suhteen.

*Hunnuttomassa Isiksessä*³ tekijä selitti, että ”Kain... on 'Herran' poika, ei Aadamin poika” (1. Moos. 4:1). ”Herra” on adam kadmon, *Jod-Hevan*, ”Adam-Eevan”, ”isä” eli Jehovah, syntisen ajatuksen poika, eikä lihasta ja verestä tullut jälkeläinen. Set on toisaalta *maapallon Rotujen johtaja ja kantaisä*, sillä hän on Aadamin poika eksoteerisesti, mutta esoteerisesti hän

¹ Toistettu Myerin *Qabbalah*-kirjassa, s. 110.

² 1. Moos. 4:1. Ks. *Source of Measures*, s. 277.

³ Teologia osa 2, s. 64.

on Kainin ja Abelin jälkeläinen, koska Abel eli Hebel on naispuolinen, miehisen Kainin vastine ja naisellinen puoli, ja Adam on miehen ja naisen yhteisnimi: ”mieheksi ja naiseksi (*zakhar va neqebah*) loi hän heidät... ja antoi *heille* nimen Adam.”¹ *Genesiksen* luvut 1–5 on tarkoituksellisesti sekoitettu kabbalistisista syistä. Kun [e128] kohdassa 1. Moos. 1:26 on IHMINEN ja kohdassa 4:26 *Enos*, ihmisen poika, kun Adam on ensimmäinen androgyyni ja kun adam kadmon, suvuton (ensimmäinen) *logos*, Adam ja Eeva ovat jakautuneet erilleen, niin lopuksi tulevat Jehovah-Eva ja Kain-Jehovah. Nämä edustavat eri kantarotuja ja niiden välillä on kulunut miljoonia vuosia.

Sen vuoksi arjalaiset ja seemiläiset jumala-ihmiskuvaukset ovat saman rungon kaksi lehteä. Niiden vastaavat personoinnit ja symboliset henkilöt vastaavat toisiaan seuraavalla tavalla:

I. *Tuntematon*, johon viitataan eri tavoilla *Rigvedan* säikeessä, kuten ”*Eimitään oli*”, jota kutsuttiin myöhemmin Parabrahmaniksi; אֵין (*Ain*, ei mitään eli kabbalistien *Ain Sof*) ja vielä (Jumalan) ”henki”, joka liikkuu vetten yllä *Genesiksen* mukaan. Kaikki nämä ovat aivan *samoja*. Lisäksi *Genesiksen* 1. luvun 2. jae on *salaisten* kabbalististen tekstien ensimmäisenä jakeena, mistä seuraa, että *elohimit* ”loivat taivaan ja maan”. Tämä jakeiden järjestyksen harkittu muutos oli välttämätön *yksijumalaisuudelle* ja kabbalistisiin tarkoituksiin. *Jeremiaan* kiros niitä elohimejä (jumalia) vastaan, jotka *eivät luoneet* taivaita eivätkä maata, 10:11, osoittaa, että oli muita elohimejä, jotka loivat.

II. ”Taivaallinen” *Manu-Svâyambhuva*, joka lähti *Svayambhûnârâyanasta*, ”itseolevasta”, ja kabbalistien adam kadmon sekä *Genesiksen* 1. luvun androgyyni IHMINEN ovat myös samaa merkitseviä.

III. *Manu-Svâyambhuva* on *Brahmâ eli logos*. Hän on adam kadmon, joka *Genesiksessä*, 4:5, jakautuu kahteen puoliskoon, miehiseen ja naiselliseen, jolloin hänestä tulee *Jah-Havah eli Jehovah-Eva*, niin kuin *Manu Svâyambhuva eli Brahmâ* jakautuu ja tulee *Brahmâ-Virâjiksi* ja *Vâch-Virâjiksi*, miehiseksi ja naiselliseksi. Kaikki muut tekstit ja versiot ovat *salaverhoja*.

IV. *Vâch* on *Brahmân* tytär ja hänen nimensä on *Shata-Rûpa*, ”satamuotoinen”, ja *Sâvitri*, ”synnyttäjätär”, jumalien ja kaiken elollisen äiti. Hän on sama kuin Eeva, [kaikkien herrojen eli jumalien eli] ”kaiken elollisen äiti”. Tämän lisäksi on monia muita okkulttisia merkityksiä.

Se, mitä kirjoitettiin tästä aiheesta *Hunnuttomassa Isiksessä*, vaikka se on hajallaan ja tuohon aikaan hyvin varovasti ilmaistu, on silti oikein.

Selitettyäessä esoteerisesti Hesekielin pyörää sanotaan *Jod-Havasta* eli *Jehovasta*:

¹ 1. Moos. 5:2.

Kun kolme kirjainta otetaan tetragrammatonin alusta, ne ilmaisevat jumalallista luomista *henkisesti*, ts. ilman minkäänlaista lihallista syntiä. Sanan toisesta päästä otettuina ne ilmaisevat viimeksi mainittua ja ovat feminiinisiä. Nimi Eeva (HVH) koostuu kolmesta kirjaimesta, alkuaikaisen eli taivaallisen [e129] Aadamin nimi kirjoitetaan vain yhdellä kirjaimella jod eli [nykyenglannissa] yod. Sen vuoksi sitä ei tule lukea Jehovah vaan Ieva eli Eeva. Ensimmäisen luvun Adam on henkinen ja siksi myös puhdas ja androgyyninen, adam kadmon. Kun nainen kehkeytyy Aadamin vasemmanpuoleisesta kylkiluusta (tomusta), puhdas *Neitsyt* astuu erilleen, ja ”synnytykseen” eli alaspäiseen kierrokseen langenneena siitä tulee *Skorpioni*, synnin ja aineen vertauskuva. Koska nouseva kierros viittaa puhtaasti henkisiin rotuihin eli kymmeneen ennen vedenpaisumusta eläneeseen patriarkkaan, niin prajâpateja ja sefirotheja johtaa itse luova jumaluus, joka on adam kadmon eli Jod-Havah. [Henkisesti katsottuna] alempi kierros [Jehovah] kuuluu maallisille roduille, joita johtaa Henok eli *Vaaka, seitsemäs* merkki, josta sanotaan, koska hän on puoleksi jumalallinen ja puoleksi maallinen, että Jumala otti hänet elävänä. Henok, Hermes ja Vaaka ovat yhtä.¹

Tämä on ainoastaan yksi useista merkityksistä. Ei tarvitse muistuttaa tutkijoille, että skorpioni on synnytyksensä vastaava astrologinen merkki. Niin kuin intialaisten rishien, patriarkkojenkin lukumäärät ovat kaikki muutettavissa samoin kuin vaihdettavissa. Sen mukaan, mihin ne kulloinkin liittyvät, niitä on kymmenen, kaksitoista, seitsemän tai viisi ja jopa *neljätoista*, ja niillä on sama esoteerinen merkitys kuin *Manuilla* tai risheillä.

Sitä paitsi Jehova-nimen sananselityksiä on paljon, kuten voidaan osoittaa, mutta ainoastaan kabbalasta löydettävät ovat *oikeita*. יהוה (Ieve) on *vanhan testamentin* sana ja se lausuttiin *Ja-va*. Inman olettaa sen olevan lyhennys kahdesta sanasta יהו יהו, *Yaho-Iah, Jaho-Jah* eli *Jaho on Jah*. Pistein varustettuna se on יהוה, joka on kuitenkin rabbien mielivaltaisen sananjohto, jotta se yhdistäisi sen nimeen Adoni eli אדני, jossa on samat pisteet. On omituista ja lähes käsittämätöntä, että juutalaiset muinoin lukivat nimen יהוה *Adonina*, kun heillä oli niin monia nimiä, joissa *Jeho* ja *Jah* ja *Iah* olivat yhdysosana. Mutta niin tehtiin, ja Philon Byblos, joka on antanut meille niin kutsutun Sankhuniatonin katkelman, kirjoitti tuon nimen kreikkalaisilla kirjaimilla Ἰεϋω, *Iavo* eli *Ievo*. Theodoretus sanoo, että samarialaiset äänsivät sen *Yahve* [Iabe] ja juutalaiset *Yahoça* [Aça].² Prof. Gibbs³ ehdottaa kuitenkin sen merkitsemistä näin: יהוה (*Je-hou-vih*). Hän katkaisee Gordionin solmun osuen sen todelliseen okkultiseen merkityk-

¹ Teologia osa 2, 63–64.

² *Quaest. xv in Exodum*.

³ Josiah W. Gibbs, *A Manual Hebrew and English Lexicon, including the Biblical Chaldee*.

seen. Sillä tässä viimeisessä muodossa se merkitsee heprean kielen verbinä ”tahtoo olla”.¹ Se on myös johdettu kaldean kielen² verbistä הוה eli הוה, *eue* (*eve*) eli *eua* (*Eva*), ”olla”. Ja näin se olikin, koska vasta *Enoshista*, ”ihmisen pojasta”, alkoi todellinen ihmisrotu ”olla” miehinä ja naisina. Tämä sananjohto saa lisävahvistusta, koska Parkhurst sanoo verbin הוה merkitsevän: [e130] 1) ”langeta alas” (ts. synnytykseen eli aineeseen); ja 2) ”olla, jatkuu” – *rotuma*. Kun aspiraatio sanaan *eua* (*Eva*), ”olla”, on הוה, *Heve* (*Eve*), joka on feminiininen muoto הוה ו' ja sama kuin Hebe, kreikkalaisten nuoruuden jumalatar ja Herakleen olympolainen morsian, niin tämä saa Jehovah-nimen esiintymään vielä selvemmin alkuperäisessä kaksisukuisessa muodossaan.

Kun sanskritin kielestä löytyy sellaisia tavuja kuin *Jah* ja *Yah*, ts. *Jah* (*navî*), ”Ganges” ja *Jagannâtha*, ”maailman Herra”, niin on selvää, miksi George Rawlinson on teoksissaan niin kovin varma *arjalaisesta* eli *vedalaisesta* vaikutuksesta Babylonin vanhaan mytologiaan. Ei tunnu kovinkaan kummalliselta, että Israelin otaksutut 10 sukukuntaa hävisivät vankeuden aikana jättämättä jälkeäkään itsestään, kun meille kerrotaan, että juutalaisilla oli itse asiassa vain kaksi sukukuntaa – *Juudan* ja *Leevin* heimot. Eivätkä leeviläiset olleet lainkaan mikään heimo vaan pappiskasti. Jälkeläiset ovat vain seuranneet esi-isiään, monia patriarkkoja ohueen tähti-ilmaan. Todella kaukaisina aikoina oli *Brahmoja* ja *A-brahmoja* jo ennen kuin ensimmäinen juutalainen oli syntynyt. Kaikki kansat pitivät ensimmäistä jumalaansa ja jumaliaan androgyyneinä eikä toisin voinut ollakaan, koska he pitivät kaukaisia esiaikaisia kantaisiään, kaksisukuisia esi-isiään jumalallisina olentoina ja jumalina, aivan kuten kiinalaiset tekevät tänäkin päivänä. Ja he olivat jumalallisia tietyssä mielessä, kuten olivat myös heidän ensimmäiset ihmisjälkeläisensä, ”järjestä syntynyt” ensimmäinen ihmiskunta, joka aivan varmasti oli kaksisukuinen, kuten kaikki vanhat symbolit ja traditiot osoittavat.

Muinaisaikojen pappien vertauskuvallisissa piirroksissa ja merkillisessä kielenkäytössä piilee viittauksia tieteisiin, jotka nykyisen kehityskierroksen aikana ovat vielä keksimättä. Vaikka tutkija olisi kuinka hyvin perehtynyt egyptiläisten pyhään kirjoitukseen ja hieroglyfiseen järjestelmään, niin hänen on ennen kaikkea opittava olemaan tarkka heidän kirjoitustensa suhteen. Hänen on saatava varmuus kompassia ja viivainta käyttäen, että hänen tutkimansa kuvakirjoitus sopii pikkupiirtoakin myöten yhteen määrättyjen geometrinen kuvioiden kanssa, jotka ovat näiden kirjoitusten salaisia avaimia, ennen kuin hän rohkenee tulkita niitä.

¹ Ks. vertailun vuoksi *Hoosea*, 12:6, missä se on näin merkitty.

² Kaldean kieleksi kutsuttiin H. P. B:n aikana arameaa, etenkin itärameaa. – Suom. huom.

Mutta on myyttejä, jotka itse puhuvat puolestaan. Tähän ryhmään laskemme kuuluvaksi kaikkien luomiskertomusten ensimmäiset kaksisukuiset luojat. Kreikkalaisten Zeus-Zen (eetteri) sekä Ktonia (kaoottinen maa) ja Metis (vesi), jotka ovat hänen kaksi vaimoansa. Osiris ja Isis-Latona, joista ensin mainittu jumala vastaa myös eetteriä, ensimmäistä emanaatiota korkeimmasta jumaluudesta, Ammonista, valon alkulähteestä. Jälkimmäiset jumalattaret vastaavat jälleen maata ja vettä. Mithras, kalliosta syntynyt jumala, maskuliinisen maailmantulen symboli eli personoitu alkuvalo, ja Mithra, tulijumalatar, joka on samalla hänen äitinsä ja vaimonsa. Puhdas tulielementti (aktiivinen eli maskuliininen prinssiippi), jota pidetään valona ja lämpönä yhdessä maan ja veden eli aineen kanssa (feminiininen eli passiivinen elementti kosmisessa synnytyssprosessissa).¹

Kaikki nämä ovat todisteita alkuaikaisesta jumalallisesta hermafrodiitista.

[131]

VI SÄKEISTÖ

”HIESTÄ SYNTYNEIDEN” KEHITYS

(22) Kolmen Rodun kehitys jatkuu. (23) Toinen Rotu luo kolmannen ja häviää.

22. SITTEN TOINEN KEHITTI MUNASTA SYNTYNEEN, KOLMANNEN (*Rodun*). HIKI KASVOI, SEN PISARAT KASVOIVAT JA PISARAT TULIVAT KOVIKSI JA PYÖREIKSI. AURINKO LÄMMITTI SITÄ. KUU VILLENSI JA MUOVAILI SITÄ. TUULI ELÄTTI SITÄ SEN KYSYMYKSEEN ASTI. VALKOINEN JOUTSEN TÄHTITAIVAALTA (*kuu*) VARJOSTI SUURTA PISARAA. TULEVAN RODUN MUNA, MYÖHEMMÄN KOLMANNEN IHMISJOUTSEN (*Hamsa*) (a). ENSIN MIES-NAINEN, SITTEN MIES JA NAINEN (b).

(a) Säkeistön teksti ilmaisee selvästi, että kosmiset voimat ravitsivat ihmisiä ulkopuolelta ja että ”isä-äiti” antoi ilmeisesti idun, joka kypsyi. Se oli hyvin todennäköisesti ”hiestä syntynyt muna”, joka oli haudottava jollakin salaperäisellä tavalla erillään ”kaksinkertaisesta vanhemmastaan”. On verrattain helppo muodostaa käsitys munia synnyttävästä ihmiskunnasta, koska nytkin ihminen on yhdessä mielessä ”munasta syntynyt”. Magendie mainitsee sitä paitsi teoksessaan *Précis Élémentaire de Physiologie* ”tapauksen, jossa napanuora oli katkennut ja täysin arpeutunut”, ja kuitenkin lapsi syntyi elävänä. Hän kysyy asiallisesti: ”Kuinka verenkierto toimi tuossa elimessä?” Seuraavalla sivulla hän sanoo: ”Mitään ei vielä tiedetä sikiön ruuansulatuksesta.” Ja sen ravinnonsaannista hän esittää seuraavan kysymyksen: ”Mitä voimme siis sanoa sikiön ravitsemuksesta? Fysiologi-

¹ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, 282–283.

set teokset sisältävät ainoastaan *epämääräisiä arveluja* siitä.” ”No, mutta”, skeptikko voi lisätä, ”Magendien kirja kuuluu edelliselle sukupolvelle, ja tiede on sittemmin ottanut sellaisia edistysaskelia, että hänen tietämättömyytensä ei päde enää tieteen nykyisiin edustajiin.” Vai niin. Kääntäkäämme sitten fysiologian erään toisen erittäin suuren auktoriteetin, Sir M. Fosterin puoleen, niin nykyisen tieteen harmiksi huomaamme hänen sanovan: ”Mitä sikiön ruumiintoimintojen alkamiseen ja kehittymiseen tulee, sitä koskeva tietomme on kuin tyhjä aukko. Tiedämme tuskin mitään niistä eri vaiheista, joilla munasolun alkuliman ensimmäiset perusominaisuudet erilaistuvat niiksi monimutkaisiksi ilmiöiksi, joita olemme tässä kirjassa yrittäneet [e132] selittää.”¹ Cambridgen Trinity Collegen tutkijat saivat nyt vetää verhon Hygieian patsaan ylle ja sitoa Galenoksen ja Hippokrateen rintakuvilta silmät, etteivät ne katselisi moittivasti degeneroituneita jälkeläisiään. Vielä yksi seikka meidän on huomattava. Sir M. Foster on hienovaraisesti vaiti siitä tapauksesta, jonka hänen suuri ranskalainen virkaveljensä mainitsee, nim. sikiön katkenneesta napanuorasta.

(b) Tämä on hyvin omituinen lausunto, kuten kommentaarissa on selitetty. Sen selventämiseksi: Ensimmäisen Rodun luotua toisen ”silmiöimalla”, kuten edellä selitettiin, toinen Rotu synnyttää kolmannen – joka puolestaan jakautuu kolmeen eri jaksoon, joissa ihmiset synnyttävät eri tavoin jälkeläisiä. Kahdessa ensimmäisessä jaksossa synnytetään munia tavalla, joka on luultavasti nykyiselle luonnontieteelle tuntematon. Kun kolmannen ihmiskunnan aikaisemmat alarodut synnyttivät jälkeläisensä jollain tavoin hikoilemalla itsestään kosteutta eli elämännestettä, jonka pisarat hyytyessään muodostivat munanmuotoisen pallon – tai sanoisimmeko munan – joka toimi ulkonaisena välineenä *sikiön* ja lapsen kehittymiseksi sen sisällä, niin myöhempien alarotujen lisääntymistapa muuttui ainakin seurauksiltaan. Varhempien alarotujen pienokaiset olivat täysin suvuttomia – vieläpä muodottomia sikäli kuin tiedämme.² Mutta myöhempien alarotujen lapset syntyivät androgyyneinä. Kolmannessa kantarodussa tapahtui sukupuoliin erottautuminen. Ihmiskunnasta, joka oli aiemmin ollut sukupuoleton, tuli selvästi hermafrodiittinen eli kaksineuvoinen, ja lopulta ihmisiä sisältävistä munista alkoi syntyä asteittain ja melkein huomaamattomasti kehityksen edetessä, ensin olentoja, joissa toinen sukupuoli oli toista voimakkaampi, ja lopulta selvästi erotettavia miehiä ja naisia.

Etsikäämme nyt tukea näille esityksille itä- ja länsimaiden uskonnollisista taruista. Ottakaamme ensin ”munasta syntynyt Rotu”. Ajatelkaa Kašyapaa, vedalaista viisasta ja luojista hedelmällisintä. Hän oli Marīchin, Brahmân järkisyntyisen pojan, poika. Hänen sanotaan tulevan muiden olentojen lisäksi myös *nāgojen* eli käärmeiden isäksi. Eksoteerisesti *nāgat* ovat puolijumalallisia olentoja, joilla on ihmisen kasvat ja käärmeen takaosa.

¹ *Textbook of Physiology*, 3. painos, 1879, s. 623.

² Ks. *Timaios*, 42 a; *Pidot*, 189 d, e; 190.

Kuitenkin oli olemassa *nâgojen* heimo, jonka lukumäärän sanotaan olleen vain tuhat ja joka syntyi eli oikeammin polveutui Kadrûsta, Kaşyapan vaimosta, *Pâtâlan kansoittamista varten*. Pâtâla on kieltämättä Amerikka, kuten tullaan osoittamaan. Ja oli myös olemassa NÂGA-DVÎPA, yksi Bhârata-Varshan, Intian, seitsemästä osasta, jossa asui samanniminen kansa, jonka jo muutamat orientalistit tunnustavat olleen *historiallinen* ja jättäneen monta jälkeä itsestään tähän päivään asti.

Tässä on erityisesti painotettava sitä seikkaa, että mikä alkuperä ihmiselle sitten vaaditaankin, hänen kehityksensä tapahtui seuraavassa järjestyksessä: 1) suvuton, kuten kaikki varhemmat muodot ovat; 2) sitten luonnollisen siirtymävaiheen kautta hänestä tuli [e133] ”yksinäinen hermafrodiitti”, kaksisukuinen olento; ja 3) lopulta hän erottautui ja tuli siksi, mikä hän nyt on. Tiede opettaa, että kaikki alkeismuodot, vaikka ne olivat suvuttomia, ”säilyttivät kuitenkin kyvyn käydä läpi sukupuolettoman lisääntymisen prosessit”. Miksi ihminen pitäisi sitten sulkea tuon luonnonlain ulkopuolelle? Kaksisukuisten lisääntyminen on eräs kehitysvaihe, jossa erikoistunut ja täydellistynyt muoto lisääntyy jakautumalla aineen tasolla. Okkultiset opetukset kannattavat ennen kaikkea oppia, jonka mukaan kaikki syntyy siemenestä, ja ihmiskunnan varhaishistoria on salattu ainoastaan ”tavallisilta kuolevaisilta”. Eikä alkuperäisten Rotujen historiaa ole kaivettu vihityiltä ajan hautaan, niin kuin se on maalliselta tieteeltä. Sen vuoksi meitä tukee toisaalta se tieto, että jo luonnon lakina jokainen ulkonainen muunnos syntyy progressiivisesta kehityksestä ja sisäisestä syystä, ja toisaalta meitä tukee vilpityn usko siihen viisauteen – voimmepa sanoa pansofiaan – joka piilee universaaleissa traditioissa ja jota vihityt ovat koonneet ja säilyttäneet sekä kehittäneet miltei virheettömäksi järjestelmäksi. Näin tuettuina uskalamme esittää oppimme suoraan.

Erinomaisessa artikkelissa, joka on kirjoitettu viitisentoista vuotta sitten, oppinut ja kunnioitettu ystävämme, prof. Alexander Wilder New Yorkista osoittaa, kuinka ehdottoman loogista ja välttämätöntä on uskoa ”alkuaikaiseen kaksisukuiseen rotuun”, ja esittää joukon tieteellisiä syitä sen puolesta.¹ Hän väittää ensiksikin,

.... että suuri osa kasvikunnasta osoittautuu kaksisukuiseksi, sillä Linnén luokitteluun kuuluvat miltei kaikki kasvit. Tämä koskee kasvikunnan korkeampia heimoja yhtä hyvin kuin alempia muotoja hamppukasvista lombardialaiseen poppeliin ja ailanthukseen asti. Eläinkunnassa hyönteisten suvussa perhonen synnyttää toukan ja toukka tulee perhoseksi, niin kuin tuo suuri salaisuus lausuttiin *mysteereissä* – *Taurus Draconem genuit et Taurum Draco*²... koralliheimo, joka Agassizin mukaan on viettänyt monta sataa tuhatta vuotta nykyisellä geologisella kaudella ja

¹ Ks. tri Wilder, ”The Primeval Race Double-Sexed”, *The Theosophist*, helmikuu 1883, s. 112–114.

² Härkä synnytti lohikäärmeen ja lohikäärme härän. – Suom. toim.

rakentanut Floridan niemimaan... lisääntyy lähettämällä itsestään silmuja ja haarakkeita kuin puu. Mehiläisten laita on lähes sama. Kirvat elävät niin kuin amatsonit, ja *neitseelliset vanhemmat* pitävät yllä rotua kymmenen peräkkäisen polven aikana.

Mitä sanovat muinaiset viisaat, entisajan filosofi-opettajat? Aristofanes sanoo näin aiheesta Platonin *Pidoissa*:¹

Luontomme ei ollut ennen vanhaan sama kuin nyt. Se oli *androgyninen*. Muoto ja nimi oli sama sekä miehillä että naisilla.... Niiden ruumiit olivat pyöreät, ja niiden kulkutapa oli pyöriminen.² Ne olivat kauhistuttavan voimakkaita ja [e134] niillä oli suunnaton kunnianhimo. Sen vuoksi Zeus *jakoi jokaisen niistä kahdeksi* tehden ne heikommiksi. Apollo hänen ohjauksessaan sulki umpeen nahan.

Meshia ja Meshiane olivat yksi ainoa yksilö muinaisilla persialaisilla. ”He opettivat myös, että ihminen oli elämänpuun tuote, joka kasvoi androgynisinä pareina, kunnes ne erottautuivat ihmismuodon myöhemmin muuttuessa.”³

Aadamin jälkeläisten luettelossa (*Toledot*) säe ”Jumala loi (*bara*, toi esiin) ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän loi hänet, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät”, luettuna esoteerisesti antaa oikean merkityksen, nim.: ”*Elohimit* [Jumalat] synnyttivät itsestään [muuntumalla] ihmisen kuvakseen... he loivat *hänet* [kollektiivisen ihmiskunnan eli *Aadamin*], mieheksi ja naiseksi *hän* [kollektiivinen jumaluus] loi heidät.”⁴

Tässä tulee esoteerinen oppi esille. *Suvuton* Rotu oli jumalien ensimmäinen tuote, heidän itsensä muunnos ja heistä lähtenyt puhdas henkinen olemassaolo, ja tämä oli Aadam *yksin*. Sitten tuli *toinen* Rotu: Aadam-Eva eli *Jod-Hovah*, passiiviset androgynit. Ja lopulta tuli *kolmas* Rotu eli ”*erottautuvat hermafrodiitit*”, Kain ja Abel, jotka saivat aikaan neljännen, Set-Enoksen jne. Juuri kolmas, viimeinen puolihenkinen *rotu* oli myös jumalallisen ja synnynnäisen viisauden viimeinen välittäjä. Tuo viisaus oli

¹ *Pidot*, 189–190. Suomennettu englanninkielisestä tekstistä. – Suom. toim.

² Vrt. Hesekielin näkyä (1. luku) neljästä jumalallisesta olennota, jotka ”olivat ihmisen muotoisia” ja kuitenkin näyttivät pyörältä, ”kun ne liikkuivat neljällä puolellaan... sillä elävän olennon henki oli pyörissä”.

³ Ks. tri Wilder, ”The Primeval Race Double-Sexed”.

⁴ Eugibinus, kristitty, ja rabbit Samuel, Manasseh ben Israel ja Maimonides opettivat, että ”Aadamilla oli *kahdet* kasvot ja *yksi* persoona, ja alusta asti hän oli sekä mies että nainen – mies yhdeltä puoleltaan ja nainen toiselta [niin kuin Manun Brahmâ], mutta myöhemmin osat erottautuivat”. Rabbi Jeremiah ben Eleazar toisti Davidin 139. psalmin todisteena tästä. ”Sinä olet *muovannut* minut edestä ja takaa”, eikä *saartanut*, kuten sanotaan raamatussa (jaa 5), mikä on mieletöntä ja tarkoituksetonta, ja se osoittaa, kuten prof. Wilder ajattelee, ”että ihmiskunnan alkumuoto oli androgyninen”.

synnynnäisenä Enokeissa, ihmiskunnan näkijöissä. *Neljannen* Rodun, joka oli maistanut hyvän ja pahan tiedon puun hedelmää – viisautta yhdistyneenä jo maalliseen ja sen vuoksi *epäpuhtaaseen* älyyn¹ –, oli siis hankittava tuota viisautta vihkimyksen ja ankaran ponnistelun avulla. Ja hermeettisissä kirjoissa kutsutaan viisauden ja älyn – joista edellinen *hallitsee* jälkimmäistä – yhtymää ”Jumalaksi, jolla on kahden sukupuolen kaksinkertainen hedelmällisyys”. Mystisesti Jeesusta pidettiin mies-naisena. Ja löydämme myös mysteereissä lauletuista *orfilaisista hymneistä*: [e135] ”Zeus on mies, Zeus on kuolematon neito.” Egyptiläinen Ammon oli Neith-jumalatar toiselta puoleltaan. Jupiterilla on naisen rinnat, Venus on parrakas joissakin patsaissaan, ja Ilä-jumalatar on myös Sudyumna, jumala, Vaivasvatan jälkeläisenä.

Sana *Aadam* [sanoo professori A. Wilder] eli ihminen sisältää jo itsessään nuo kaksi olemusmuotoa. Se on sama kuin *Athamas* eli *Thomas* (tamilin *Tam*), jonka kreikkalaiset käänsivät sanaksi *didymos*, kaksonen. Jos siis ensimmäinen nainen muodostettiin ensimmäisen miehen jälkeen, niin loogisesti ajatellen hänet on pitänyt ”ottaa ulos miehestä”... Ja *kyljestä*, jonka *elohimit* olivat ottaneet miehestä, ”hän teki naisen” [*Genesis*, 2]. Tässä käytetty heprean sana on *tzala*, joka vastaa meidän käännöstämme. Tuota tarua on helppo seurata Berosukseen, joka sanoo, että *Thalath* (*Omoroka* eli Urkan puoliso) oli luomisen alku. Hän oli myös Melita, kuun kuningatar.... Nuo *Genesiksen* kaksi unohtumatonta kaksossyntymää, Kain ja Abel sekä Esau ja Jaakob, koskevat samaa aatetta. *Nimi Hebel on sama kuin Eeva* ja se näyttää olevan luonteeltaan feminiininen. ”Hänen himonsa olkoon tykönäsi”, sanoi Herra Jumala Kainille, ”mutta sinun on pidettävä se kurissa” [*Genesis*, 4:7]. Samaan tapaan oli puhuttu Eevalle: ”Sinun halusi pitää olla mieheesi ja hän on sinua hallitseva.”²

Siten ihmiskunnan *kolmannen* kantarodun muinainen kaksisukuinen ykseys on salaisessa opissa selviö. Sen neitseelliset yksilöt kohotettiin ”jumaliksi”, koska tuo Rotu edusti heidän ”jumalallista hallitsijasukuaan”. Nykyajan kansat tyytyvät palvomaan neljännen Rodun miehisiä sankareita, jotka loivat jumalia oman sukupuolisen kuvansa mukaan, jota vastoin alkuperäisen ihmiskunnan jumalat olivat ”miehiä ja naisia”.

Niin kuin teoksemme I osassa esitettiin, ihmiskunnat kehittyivät yhtä ai-

¹ Ks. *Hokhman*, viisauden, yhdistyminen *Binaan*, älyyn eli Jehovaan, *demiurgiin*, jota kutsutaan *ymmärrykseksi Sananlaskujen kirjassa* (8:5). Ihmisille *viisaus* (jumalallinen okkulttinen viisaus) huusi: ”Hankkikaa viisautta, te ymmärtämättömät, ja te *houkkiot*, tulkaa *ymmärtäviksi sydämiksi*.” Se on *henki* ja *aine*, *nous* ja *psykhe*, josta viimeksi mainitusta *Jaakob* (3:15) sanoo, että se on ”maallista, aistillista ja saatanallista”.

² Wilder, *main. teos*.

kaa ja rinnakkain neljän elementin kanssa, ja jokainen uusi Rotu sopeutui fysiologisesti ottamaan vastaan uuden elementin. Viides Rotumme on nopeasti lähenemässä viidettä elementtiä – kutsukaa sitä tähtien väliseksi eetteriksi, jos tahdotte – jolla on kuitenkin enemmän tekemistä psykologian kuin fysiikan kanssa. Me ihmiset olemme oppineet elämään kaikissa ilmas- toissa sekä kylmissä että kuumissa, mutta kahdella ensimmäisellä Rodulla ei ollut mitään väliä ilmaston suhteen eivätkä ne tunteneet mitään lämpöti- laa tai sen muutosta. Ja meille on opetettu, että tällä tavoin ihmiset elivät aina kolmannen kantarodun loppupuolelle asti, jolloin ikuinen kevät vallitsi koko maapallolla, samanlainen kuin nykyään on Jupiterin asukkailla; ”maa- ilma”, sanoo Flammarion, ”joka ei ole niin kuin meidän maapallomme vuodenaikojen vaihtelujen eikä äkkinäisten ilmaston muutosten alainen, vaan ikuisen kevään kaikki rikkaudet hedelmöittävät sitä.”¹ Ne astronomit, jotka väittävät, että Jupiter on sulassa tilassa, siinä merkityksessä kuin me sen käsitämme, ratkaiskoot kiistansa tuon oppineen ranskalaisen [e136] astronomin kanssa.² On kuitenkin aina pidettävä mielessä, että ”ikuinen

¹ *La Pluralité des mondes habités* (1864), s. 69.

² Mattieu Williamsin vuonna 1881 esittämä hypoteesi näyttää vaikuttaneen astronomeihin hyvin vähän. Tämä *The Fuel of the Sun* -artikkelin kirjoittaja sanoo 23. joulukuuta 1881 ilmestyneessä *Knowledge*-lehdessä: ”Kun vertaan tri Andrews- in tutkimuksia auringossa vallitseviin olosuhteisiin... tulen siihen johtopäätökseen, että auringossa ei ole *mitään ydintä*, ei kiinteää, ei nestemäistä eikä kaasumaista, vaan se muodostuu kriittisessä tilassa olevasta hajonneesta aineesta, jota ympäröi ensinnäkin liekehtivä verho, joka johtuu purkautuneen aineen jälleenyhdistymises- tä, ja tämän ulkopuolella toinen verho höyryistä, jotka ovat syntyneet tuosta yhdis- tymisestä.”

Tämä on uusi teoria lisättäväksi muihin hypoteeseihin, *kaikki tieteellisiä ja oi- keaoppisia*. Williams selittää ”kriittisen tilan” merkitystä saman lehden (9.12.1881) artikkelissa ”Kiinteät aineet, nesteet ja kaasut”. Puhuessaan tri T. A. Andrews- in hiilihapolla tekemästä kokeesta tuo tiedemies sanoo, että ”kun tullaan 88 asteeseen, raja nesteen ja kaasun välillä häviää: *neste ja kaasu ovat yhdistyneet yhdeksi salaperäiseksi väliaineeksi eli nesteeksi, siinä jokin epämääräinen aalto- leiva täyttää putken – eetteriksi muuttunut neste tai näkyvä kaasu*. Pitäkää tulikuu- maa hiilihankoa silmänne ja valon välillä. Silloin näette ylöspäin kulkevan aalto- liikkeen ikään kuin nestemäisessä ilmassa. Nesteyhdistelmä putkessa näyttää tällai- selta, mutta se on huomattavasti tiiviimpää ja on ilmeisesti nestemäisen ja kaasu- maisen välillä, kuten piki tai siirappi on kiinteän ja nesteen välillä.”

”Sitä *lämpötilaa, jossa tämä tapahtuu, kutsuu tri Andrews ’kriittiseksi lämpöti- laksi’*. Tässä kaasun- ja nestetilat ovat *’jatkuvia’*, ja on todennäköistä, että *kaikilla muilla aineilla, jotka voivat olla molemmissa tiloissa, on oma erikoinen kriittinen lämpötilansa*.”

Pohtiessaan edelleen tätä ”kriittistä” tilaa Mattieu Williams esittää muutamia aivan okkulttisia teorioita Jupiterista ja muista planeetoista. Hän sanoo: ”*Käsityk- semme kiinteistä aineista, nesteistä ja kaasuista ovat peräisin niistä kokemuksista, joita meillä on aineen tilasta täällä maan päällä. Jos voimme siirtyä toiselle pla-*

kevät”, josta Flammarion puhuu, on ainoastaan tila, jonka *Jupiterin asukkaat tuntevat sellaiseksi*. Se ei ole ”kevät” *niin kuin me sen tunnemme*. Tässä huomautuksessa piilee sovittelu kahden tässä esitetyn teorian välillä. Molemmat sisältävät *osittaisia* totuuksia.

Universaalien tradition mukaan ihmiskunta on siis vähitellen kehittynyt nykyiseen muotoonsa lähes läpinäkyvästä rakenteellisesta tilasta eikä ihmeen tai sukupuolilyhteyden kautta. Sitä paitsi tämä on täysin yhtäpitävä muinaisten filosofien kanssa, niiden jotka ovat lähtöisin Egyptin ja Intian jumalallisten hallitsijasukujen opeista aina Platonin filosofiaan asti. Ja kaikki nämä yleiset uskomukset on luokiteltava samaan joukkoon kuin kansanomaisten uskojen ”aavistukset” ja ”itsepintaiset käsitykset”, joista muutamat ovat syvään juurtuneita. Louis Figuier sanoo, että tuollaiset uskot ovat ”useimmiten tuloksia lukemattomien ihmispolvien viisaudesta ja havainnoista”. Sillä, ”*traditiolla, joka on yhtenäinen ja universaali, [e137] on tieteellisen todistuksen arvo*”.¹ Ja tällaisia traditioita on enemmän kuin yksi

neetalle, niin käsityksemme muuttuisivat kummasti. Merkuriuksella vesi olisi yksi tiivistyvistä kaasuisista. Marsilla se olisi helposti sulava kiinteä aine, mutta mitä se olisi Jupiterilla?

”Viimeaikaiset havainnot oikeuttavat meitä pitämään Jupiteria pienoissaurinkona, jolla on ympärillään pilviaineverho, joka on nähtävästi osittain tiivistynyttä vettä, mutta sisältä punahehkuinen tai ehkä vielä kuumempi. Sen höyrymäinen kehä on ilmeisesti suunnattoman syvä ja koska painovoima on sen näkyvällä ulkopinnalla kaksi ja puoli kertaa suurempi kuin maapallomme pinnalla, niin tullessa tämän näkyvän pinnan alapuolelle ilmanpaineen täytyy lähetä sitä painetta, jolloin vesihöyry saavuttaisi kriittisen tilan. Sen vuoksi voimme päätellä, että *Jupiterin valtameret eivät ole jäätyneitä, sulaa eivätkä kaasumaista vettä, vaan kriittisestä vedestä muodostuneita valtameriä tai ilmakehiä. Jos siinä uisi kaloja tai lentäisi lintuja, niiden elimistön pitäisi olla näiden kriittisten olosuhteiden mukaisia*.

”Koska Jupiterin koko massa on 300 kertaa suurempi kuin maan ja sen puristusvoima keskusta kohti on tähän verrannollinen, sen ainekset, jos ne olisivat samantaisia kuin maan, eivätkä kuumempia, olisivat huomattavasti tiiviimpiä ja koko planeetalla olisi korkeampi ominaispaino. Mutta tiedämme sen satelliittien liikkeistä, että päinvastoin sen ominaispaino on pienempi kuin neljäsosa maan ominaispainosta. Tämä oikeuttaa sen johtopäätöksen, että se on erittäin kuuma. Sillä jopa vety, jos se on kylmä, tulisi tiiviimmäksi kuin Jupiter tuollaisessa paineessa.

”Koska kaikki alkuaineet voivat esiintyä kiinteinä, nestemäisinä tai kaasumaisina tai kriittisessä tilassa riippuen lämpötilasta ja paineesta, minulla on täysi oikeus johtopäätökseen, että *Jupiter ei ole kiinteä, nestemäinen eikä kaasumainen planeetta, vaan kriittinen planeetta eli taivaankappale, joka on muodostunut sisältä kriittisessä tilassa olevista yhdistyneistä alkuaineista ja jota ympäröi tiheä ilmakehä, joka on muodostunut näiden alkuaineiden ja muutamien niiden yhdisteiden kuten veden höyryistä*. Sama päätelmä koskee Saturnusta ja muita suuria ja ohutrakenteisiä planeettoja.” (*Knowledge*, 23.12.1881, s. 157.)

On ilahduttavaa havaita, kuinka *tieteellinen mielikuvitus* lähestyy vuosi vuodelta okkulttisten opetustemme rajamaita.

¹ *The Day After Death*, s. 23.

purânoiden allegorioissa, niin kuin on osoitettu. Lisäksi oppi, jonka mukaan ihmiskunnan ensimmäinen Rotu muodostui pitrien *chhâyoista* (astraalikuvista), on täysin vahvistettu *Zoharissa*. ”Elohimien [pitrien] *tzelemistä*, heijastuskuvasta, Hän teki Aadamin (ihmisen).”¹

Toistuvasti on painotettu vastaväitettä, että olipa muinaisen Intian metafysisen ajattelun aste kuinka korkea tahansa, niin vanhoilla egyptiläisillä ei ollut muuta ylpeiltävää kuin karkea epäjumalanpalvelus ja eläinten paltovonta. On myös väitetty, että Hermes oli Egyptissä eläneiden kreikkalaisten mystikkojen laatima teos. Tähän voidaan vastata: suoranaisena todisteena siitä, että egyptiläiset uskoivat salaiseen oppiin, on se, että sitä opetettiin heille vihkimyksessä. Avatkoot vastaväittäjät kreikkalaisen Stobaioksen, viidennellä vuosisadalla jaa. eläneen muinaisten katkelmien kokoajan, teoksen *Eclogae Physicae et Ethicae*. Seuraava on hänen transkriptionsa eräästä vanhasta hermeettisestä katkelmasta, joka osoittaa, mikä oli egyptiläisten teoria sieluista:

Yhdestä sielusta, KAIKKEUDEN sielusta, lähtevät kaikki sielut, jotka leviävät ikään kuin tarkoituksellisesti jaettuina ympäri maailman. Nämä sielut käyvät monen muodonmuutoksen läpi. Ne, jotka ovat jo matelijoitaa muuttuvat vesieläimiksi. Näistä vesieläimistä polveutuvat maaeläimet, ja viimeksi mainituista linnut. Olennoista, jotka elävät korkealla ilmassa [taivaassa], syntyvät ihmiset. Saavutettuaan tämän ihmistilan [e138] sielut saavat [tietoisien] kuolemattomuuden periaatteen, tulevat hengiksi ja siirtyvät sitten jumalten kuoroon.²

23. ITSESYNTYISET OLIVAT CHHÂYOJA: VARJOJA HÄMÄRÄN POIKIEN RUUMIISTA. EI VESI EIKÄ TULI VOINUT NIITÄ HÄVITTÄÄ. NIIDEN POIKIA KYLLÄ (*hävitettiin siten*).

Tätä säettä ei voi ymmärtää ilman kommentaarien apua. Se merkitsee, että ensimmäistä kantarotua, kantaisien ”varjoja” ei voinut kuolema vahingoittaa eikä hävittää. Koska he olivat niin eteerisiä ja rakenteeltaan niin vähän ihmismäisiä, heihin ei voinut vaikuttaa mikään elementti – tulvavesi tai tuli. Mutta heidän ”poikansa”, toinen kantarotu, saattoivat tulla ja tulivatkin siten hävitetyiksi. Niin kuin ”alkuunpanijat” sulautuivat kokonaan omiin astraaliruumiisiinsa, jotka olivat heidän jälkeläisiään, niin nuo jälkeläiset sulautuivat omiin jälkeläisiinsä, ”hiestä syntyneisiin”. Nämä olivat toinen ihmiskunta – joka oli muodostunut mitä heterogeenisimmistä, jättiläismäisistä, puoli-inhimillisistä hirviöistä – aineellisen luonnon ensimmäisiä yrityksiä ihmisruumiiden rakentamiseksi. Toisen mantereen ikivihreät maat (Grönlanti mm.) muuttuivat ikuisen kevään Edeneistä hyperborealaiseksi Haadekseksi. Tämä muutos johtui siitä, että maapallon suuret vedet siirtyivät ja valtameret vaihtoivat paikkaa. Suurin osa toisesta Rodusta tu-

¹ *Zohar*, Cremona-editio, iii, 76a; Brody-editio, iii, 159a ja b. Vrt. I. Myer, *Qabalah*, s. 420.

² Stobaeus, *Physica*, I, luku 41, osa 48.

houtui näissä ensimmäisissä suurissa synnytystuskissa, jotka maapallo kävi läpi kehityksessään ja lujittumisessaan inhimillisen kauden aikana. Tällaisia suuria mullistuksia on ollut jo neljä.¹ Ja me puolestamme voimme odottaa viidettä aikanaan.

MUUTAMA SANA ”VEDENPAISUMUKSISTA” JA ”NOOISTA”

Eri *purânoiden* kertomukset kantaisistämme ovat *yksityiskohdissaan* yhtä ristiriitaisia kuin kaikki muukin. Kun esim. *Rigvedassa* Idäa (Iläa) kutsutaan Vaivasvata Manun opettajattareksi, Sâyana tekee hänestä maata hallitsevan jumalattaren, ja *Shatapatha-Brâhmana* osoittaa hänen olevan Manun tytär, *Manun uhrautumisen tuote* ja myöhemmin hänen (Vaivasvatan) *vaimonsa, josta hänelle syntyi Manujen rotu*. *Purânoissa* hän taas on Vaivasvatan tytär, mutta kuitenkin Budhan (viisauden) vaimo, joka Budha on kuun (Soman) ja planeetta Jupiterin (*Brihaspatin*) vaimon, Târân avioton poika. Kaikki tämä, mikä vaikuttaa sekavalta maallikosta, on täynnä filosofista merkitystä okkultistille. Jo kertomuksen ulkomuodossa on havaittavissa salainen ja pyhä [e139] merkitys, mutta kaikki yksityiskohdat on tarkoituksellisesti niin sekoitettu, että ainoastaan vihityn kokenut silmä voi seurata niitä ja sijoittaa tapahtumat oikeaan järjestykseen.

Kertomus, sellaisena kuin se on esitetty *Mahâbhâratassa*, antaa perusuunnun, mutta se kaipaa vielä selityksekseen *Bhagavad-Gîtân* sisältämän salaisen merkityksen. Se on *alkunäytös* meidän (viidennen) ihmiskuntamme *näytelmään*. Vaivasvatan ollessa hartauden harjoituksessa joen rannalla muuan kala anoo häneltä suojelua suuremmalta kalalta. Hän pelastaa sen ja asettaa sen saviruokkuun, jossa se kasvaa yhä suuremmaksi ja kertoo hänelle tulevasta vedenpaisumuksesta. Tämä kala on tunnettu ”Matsya Avatâra”, Vishnun ensimmäinen avatâra, kaldealaisen Xisuthroksen *Dagon*² ja paljon muuta sen lisäksi. Kertomus on liian tuttu vaatiakseen toistamista. Vishnu käskee rakentamaan laivan, jossa Manun sanotaan pelastuneen seitsemän rishin kanssa. Tämä kohta puuttuu kuitenkin muista teksteistä. Tässä seitsemän rishiä vastaavat *seitsemää Rotua*, seitsemää prinssiä ja paljon muuta, sillä tähän allegoriaan sisältyy jälleen kaksoismysteeri.

Olemme sanoneet toisaalla, että suurella vedenpaisumuksella oli useita merkityksiä ja että se koski LANKEEMUKSEN tavoin sekä henkisiä että fyy-

¹ Ensimmäinen tapahtui, kun nykyinen pohjoisnapa erosi myöhemmistä mantereista.

² Meidän on muistettava, että babylonialaisten jumalien johdossa olivat *Ea*, Anu ja alkuperäinen Bel; ja että *Ea*, ensimmäinen, oli viisaudenjumala, suuri SYVYYDEN ja ”valon jumala”, ja hän oli sama kuin Oannes eli raamatun lohikäärme – ihmiskala, joka kohosi Persian lahdesta.

sisiä, sekä kosmisia että maallisia tapahtumia: niin kuin ylhäällä, niin myös alhaalla. Laiva eli arkki – *navis* – on lyhyesti sanottuna naisellisen synnytyksprinsiipin symboli, ja sitä kuvaa taivaalla kuu ja maan päällä kohtu. Molemmat ovat elämän ja olemassaolon siementen kantajia, joita aurinko eli Vishnu, miehinen prinssiipi, elähdyttää ja hedelmöittää.¹ Ensimmäinen kosminen tulva koskee alkuperäistä luomista eli taivaan ja maiden muodostamista. Siinä kaaos ja suuri syvyys vastaavat ”vedenpaisumusta”, ja kuu tarkoittaa ”äitiä”, josta lähtevät kaikki elonsiemenet. Mutta maisella vedenpaisumuksella ja [e140] sen kertomuksella on myös kaksinainen merkitys.² Toisaalta se koskee sitä mysteeriä, kun ihmiskunta pelastui täydelliseltä hävitykseltä siten, että kuolevainen nainen tuli ihmissiemenen vastaanottajaksi kolmannen Rodun lopulla,³ ja toisaalta se koskee todellista ja historiallista Atlantiksen uppoamista. Kummassakin tapauksessa ”isäntää” – eli Manua, joka pelasti *siemenen* – kutsutaan Vaivasvata Manuksi. Tästä johdetaan *purânoiden* ja muiden tekstien erilaisuus. *Shatapatha-Brâhmanassa* Vaivasvata saa tyttären ja siittää hänestä Manun heimon. Tämä on viittaus ensimmäisiin inhimillisiin *mânushyoihin*, joiden oli luotava naisia tahdonvoimalla (*kriyâśaktilla*), ennen kuin he syntyivät luonnollisella tavalla hermafrodiiteista erillisenä sukupuolena, ja joita pidettiin siksi luojiensa ”tyttärinä”. *Purânoiden* kertomukset tekevät hänestä (*Idâsta* eli *Ilâsta*) Budhan (viisauden) puolison. Tämä versio koskee atlantilaisen vedenpaisumuksen tapahtumia, kun Vaivasvata, suuri mainen viisas, pelasti viidennen kantarodun hukkumasta neljännen jäännösten mukana.

Tämä käy hyvin selvästi ilmi *Bhagavad-Gîtâsta*, missä Krishna pannaan sanomaan:

”Seitsemän suurta rishyä, neljä edeltävää Manua, osallisina minun olemuksestani syntyivät minun mielestäni: niistä lähti (syntyi) ihmisrotu ja maailma.”⁴

¹ Ks. II kirja, ”Pyhistä pyhin”, s. 459 eteenp.

² Vasta paljon myöhemmin kuu tulee miehiseksi jumalaksi. Hinduilla se oli Soma, kaldealaisilla Nanak eli Nannar ja Sin, Mu-lu-lin eli vanhemman Belin poika. Akkadilaiset kutsuivat häntä ”haamujen Herraksi”, ja hän oli pohjois-Babylonian Nippurin (Nifferin) jumala. Mulil sai tulvavedet laskemaan taivaasta maan päälle, koska Xisuthros ei sallinut hänen lähestyä alttariaan. Niin kuin nykyajan assyriologit ovat nyt todenneet, pohjoinen Nippur oli keskus, josta kaldealainen (musta) magia levisi. Eridu (eteläinen) oli jumalallisen viisauden, sivistyksen jumalan, alkuperäinen palvontapaikka, mutta aurinkojumala oli korkein jumaluus kaikkialla. Juutalaisilla kuu liittyy israelilaiseen Jehovaan ja hänen siemeneensä, koska Ur oli kuujumalan tärkein palvontapaikka ja koska Abrahamin sanotaan tulleen Urista, jolloin A-bra(h)mista tulee Abraham.

³ Kun Nârada, neitsytaskeetti, uhkasi tehdä lopun ihmisrodusta estämällä Dakshan poikia lisäämästä sitä.

⁴ X, 6.

Tässä neljä edeltävää Manua seitsemästä ovat neljä Rotua,¹ jotka ovat jo eläneet, sillä Krishna kuuluu viidenteen, ja hänen kuolemastaan alkoi kali-yuga. Siten Vaivasvata [e141] Manu, Sûryan (auringon) poika ja meidän Rotumme vapauttaja, on yhteydessä *elämän siemeneen* sekä fyysisesti että henkisesti. Mutta vaikka puhumme nyt kaikista Manuista, meidän on keski-tyttävä ainoastaan kahteen ensimmäiseen.

”Vedenpaisumus” on kieltämättä *yleismaailmallinen traditio*. ”Jääkausia” oli useita ja niin oli myös ”vedenpaisumuksia” useista syistä. Stockwell ja Croll luettelevat puolisen tusinaa jääkausia ja niitä seuraavia vedenpaisumuksia – joista varhaisin tapahtui 850 000 ja viimeisin 100 000 vuotta sitten.² Mutta mikä oli *meidän* vedenpaisumuksemme? Varmasti edellinen, se joka on tähän päivään asti säilynyt kaikkien kansojen traditioissa kaukaisimmasta muinaisuudesta saakka; se joka lopulta hävitti Atlantiksen viimeiset niemimaat alkaen Rutasta ja Daityasta ja päättyen Platonin mainitsemaan (suhteellisen) pieneen saareen. Tämän osoittaa kaikkien legendojen tiettyjen yksityiskohtien yhtäpitävyys. Se oli viimeinen jättiläismäinen vedenpaisumus. Pienellä vedenpaisumuksella, jonka jälkiä paroni Bunsen löysi Keski-Aasiasta ja jonka hän sijoittaa noin 10 000 vuoden päähän eaa.,³ ei ollut mitään tekemistä *puoliksi* yleismaailmallisen vedenpaisumuksen eli Nooan tulvan kanssa. Viimeksi mainittu oli puhtaasti myyttinen

¹ Tämän vahvistaa oppinut bramiini. Erinomaisissa *Bhagavad-Gîtâ* -luennoissaan (ks. *The Theosophist*, huhtikuu, 1887, s. 444 [suom. T. Subba Row, *Bhagavad Gîtân filosofiaa*, s. 94]) hän sanoo: ”Yhteen erikoisuuteen minun on kiinnitettävä huomionne. Hän [Krishna] puhuu tässä neljästä Manusta. Miksi hän puhuu neljäs-tä? Olemme nyt seitsemännessä – Vaivasvatan – manvantarassa. Jos hän tarkoittaa menneitä Manuja, hänen pitäisi puhua kuudesta, mutta hän mainitsee ainoastaan neljä. Joissakin kommentaareissa tätä on yritetty tulkita kummallisesti. Sana ’Chatvâraha’ erotetaan sanasta ’Manavaha’ ja pannaan tarkoittamaan Sanakaa, Sanandanaa, Sanat-kumâraa ja Sanat-sujâtaa, jotka kuuluvat myös Prajâpatin järkisyntyisten poikien joukkoon. Mutta tämä tulkinta johtaa aivan mielettömään johtopäätökseen ja tekee lauseesta täysin ristiriitaisen. Teksteissä mainituilla henkilöillä on määrittävä ehto lauseessa. On hyvin tunnettua, että Sanaka ja muut kolme kieltäytyivät luomasta, vaikka muut pojat olivat suostuneet luomaan. Sen vuoksi puhuttaessa niistä henkilöistä, joista ihmiskunta on syntynyt olemassaoloon, olisi mielettöntä laskea nämä neljä samaan joukkoon. Tuo kohta on tulkittava halkaisematta yhdyssanaa kahdeksi substantiiviviksi. Manujen lukumäärä on siis neljä, ja esitys kyllä sotii *purânoiden* kertomusta vastaan, mutta on sopusoinnussa okkulttisen teorian kanssa. Te muistatte, että (okkultismissa) sanotaan, että me olemme nyt viidennessä kantarodussa. Jokaista kantarotua pidetään jonkin erityisen Manun *Samtatina*. Neljäs Rotu on nyt loppunut eli toisin sanoen tähän asti on ollut neljä Manua...”

² Stockwell, *Smithsonian Contributions to Knowledge*, xviii; R. W. McFarland, *American Journal of Science*, III, xi, 456; ja Crollin *Climate and Time*. Lemuriaa ei upottanut tulva vaan sen hävittivät tulivuoren purkaukset ja se vajosi myöhemmin.

³ *Egypt's Place in Universal History*.

toisinto vanhoista traditioista eikä edes Atlantiksen viimeisen saaren vajoamisen kanssa, tai korkeintaan sillä on moraalinen yhteys.

Meidän viides Rotumme (sen vihkimättömät jäsenet) kuullessaan monista vedenpaisumuksista ovat sekoittaneet ne toisiinsa ja tuntevat nyt vain yhden. Tämä vedenpaisumus muutti maapallon koko ulkomuodon vaihtaessaan ja siirtäessään maita ja meriä.

Voimme verrata perulaisten traditioita: ”Inkat, *seitsemän* lukumäärältään, ovat kansoittaneet uudelleen maan vedenpaisumuksen jälkeen”, he sanovat.¹ Humbolt mainitsee saman legendan meksikolaisen version, mutta sekoittaa hieman yhä säilyneen, amerikkalaista Nooa koskevan legendan yksityiskohtia. Kuitenkin tuo etevä luonnontieteilijä mainitsee *kaksi kertaa seitsemän* kumppania ja *jumalallisen linnun*, joka lensi atsteekkien laivan edellä, ja saa siten viisitoista valittua eikä seitsemän tai neljätoista. Tämän hän kirjoitti ehkä tahattomasti muistellessaan Moosesta, jonka sanotaan maininneen viisitoista Nooan pojanpoikaa, jotka pelastuivat isoisänsä kanssa. Sitten vielä Xisuthros, kaldealaisten Nooa, pelastuu ja otetaan *elävänä* taivaaseen – kuten Enok – seitsemän jumalan, *kabiirin*, eli seitsemän jumalallisen titaanin kanssa. Edelleen kiinalaisella *Yaolla* on *seitsemän* hahmoa, jotka purjehtivat hänen kanssaan ja jotka hän ”elähdyttää” noustessaan maalle ja käyttää ”ihmisen siemeneksi”. Osiris astuessaan arkkiin eli aurinkoveneeseen ottaa *seitsemän* sädettä mukaansa jne.

Sankhuniaton tekee *aletaesta* eli titaaneista (kabirim) [e142] *Agruerosin, foinikialaisten suuren jumalan aikalaisia* (jonka Faber yritti samastaa Nooan).² Lisäksi on luultavaa, että titaani-nimitys johtuu sanoista *Tit-Ain* – ”kaoottisen syvyyden lähteet”³ (Tit-Theus eli Tityus on ”*jumalallinen vedenpaisumus*”). Siten titaanien, joita on *seitsemän*, osoitetaan olevan yhteydessä tulvaan ja Vaivasvata Manun pelastamaan seitsemään rishiin.⁴

Nämä titaanit ovat Kronoksen (Ajan) ja Rhean (Maan) poikia. Ja koska Agrueros ja Saturnus ja Tsadik ovat sama henkilö ja koska seitsemän kabiirin sanotaan myös olleen Tsadikin eli Kronos-Saturnuksen poikia, kabiirit ja titaanit ovat samoja. Ainakin tässä hurskas Faber teki oikean johtopäätöksen kirjoittaessaan:

Minä en ensinkään epäile, etteikö seitsemän titaania eli kabiiria olisi samoja kuin hindulaisen *mytologian* [?] seitsemän rishiä, joiden sano-

¹ Coste, I, IV, 19.

² Agrueros on *Kronos* eli Saturnus ja israelilaisten Jehovan prototyyppi. Nooa yhdistettynä *Arghaan*, kuuhun eli pelastuksen arkkiin, on mytologisesti sama kuin Saturnus. Mutta silloin tämä ei voi koskea maallista tulvaa. (Ks. Faber, *A Dissertation on the Mysteries of the Kabiri*, vol. I, s. 35, 43–45.)

³ *Sama*, vol. II, s. 240.

⁴ Sankhuniaton sanoo, että titaanit olivat Kronoksen poikia ja niitä oli seitsemän, ja hän kutsuu niitä tulen palvojiksi, *aletae* (Agnin pojat?) ja vedenpaisumuksessa olleiksi. *Al-ait* on tulen jumala.

taan pelastuneen laivassa Manun, perheen pään [?] mukana.¹

Mutta hän on vähemmän onnekas päätelmissään, kun hän lisää:

Hindulaiset ovat *hurjissa* taruissaan *vääristelleet eri tavalla Nooan jälkeläisten historian* [? !], mutta on kuitenkin merkillistä, että he näyttävät pitäneen uskollisesti kiinni luvusta *seitsemän*.² Sen vuoksi kapteeni [ev.] Wilford aivan oikein huomauttaa, että ”ehkä seitsemän *Manua*, seitsemän *brahmâdicaa* ja seitsemän rishiä ovat samoja ja ovat yhteensä ainoastaan seitsemän yksilöllistä henkilöä.³ Seitsemän *brahmâdicaa* olivat *prajâpateja* eli prajojen eli luontokappaleiden herroja. Niistä syntyi ihmiskunta ja ne ovat luultavasti samoja kuin seitsemän *Manua*. Nämä ihmisrodun seitsemän suurta esi-isää luotiin täyttämään maa asukkaila.”⁴ Kabiirien, titaanien, rishien ja Nooan perheen keskinäinen yhtäläisyys on liian silmiinpistävä ollakseen pelkän sattuman tulosta.⁵

Faber erehtyi tässä ja myöhemmin rakensi koko kabiireja koskevan teorian sille pohjalle, että raamatun [e143] Jafet on eräässä orfilaisessa hymnissä titaanien luettelossa. Orfeuksen mukaan seitsemän ”arkkititaanin” (jotka Faber kieltäytyy samastamasta *jumalattomiin* titaaneihin, niiden jälkeläisiin) nimet olivat Koios, Krios, Forkys, Kronos, Okeanos, Hyperion ja *Iapetos*:

Κοῖόν τε, Κροῖόν τε μέγαν Φόρκυν τε κραταῖόν
Καὶ Κρόνον, Ὀκεανόν θ' Ὑπερίονά τ', Ἴαπετόν τε.⁶

Mutta miksi babylonialainen Esra ei olisi voinut antaa *Japetoksen* nimeä eräälle Nooan pojista? Arnobiuksen mukaan⁷ kabiireja, jotka ovat titaaneja, ja, kutsutaan myös maaneiksi, ja heidän äitiään Maniaksi. Hindut voivat sen vuoksi vielä suuremmalla syyllä väittää, että maanit merkitsevät heidän Manujaan ja että Mania on *naispuolinen* Manu. (Ks. *Râmâyana*.) Mania on Ilâ eli Idâ, Vaivasvata Manun vaimo ja tytär, josta ”hän synnytti Manujen rodun”. Niin kuin *Rhea*, titaanien äiti, hän on Maa (Sâyanan tehdessä hänestä maan jumalattaren) ja hän on vain Vâchin toinen muunnos ja toisinto. Sekä Idâ että Vâch muuttuvat mieheksi ja naiseksi. Idâsta tulee Sudyumna,

¹ Faber, *main. teos*, vol. I, s. 130 alahuomautus.

² Joka *seitsemän*, sallittakoon meidän huomauttaa, on arjalaisilta eikä seemiläisiltä lähtöisin. Juutalaiset saivat sen puolestaan kaldealaisilta.

³ Seitsemän yksilöllistä jumalan poikaa eli pitaraa ja pitriä, myös tässä tapauksessa Kronoksen eli Saturnuksen (*Kâlan*, ”ajan”) poikia ja *arkkilaisia*, niin kuin kabiirit ja titaanit, kuten niiden nimi – ”kuuesi-isät” – osoittaa. Kuu on arkki eli *Argha* avaruuden vedellisessä syvyydessä.

⁴ *Asiatick Researches*, vol. V, s. 246.

⁵ Ks. ”Kabiiri”, vol. I, s. 131.

⁶ *Orpheus apud Proclum, Timaeum*, v, s. 295.

⁷ *Adversus gentes*, kirja III, s. 124.

ja Vâch, ”naispuolinen Virâj”, muuttuu naiseksi rangaistakseen gandharvoja. Edellinen versio koskee kosmista ja jumalallista teogoniaa, jälkimmäinen myöhempää aikakautta. Arnobiuksen *maanit* ja Mania ovat intialaista alkuperää, ja kreikkalaiset ja roomalaiset ovat ne sieltä omaksuneet ja pilanneet ne.

Niinpä se ei ole mikään sattuma, vaan johtuu ikivanhasta, kaikille yhteisestä opista, jonka viimeisiä muokkaajia olivat israelilaiset Esran, uudistettujen Mooseksen kirjojen tekijän välityksellä. Niin häikäilemättömiä he olivat muiden kansojen omaisuuden suhteen, että Berossos¹ osoittaa, että *Titaea* – josta Diodoros tekee titaanien eli *vedenpaisumuksessa olleiden äidin*² – oli *Nooan puoliso*. Tästä syystä Faber kutsuu häntä ”*pseudo-Berossokseksi*”, mutta omaksuu kuitenkin tuon tiedon saadakseen yhden todisteen lisää siitä, että pakanat ovat lainanneet kaikki jumalansa juutalaisilta muuttaen patriarkkoja koskevaa aineistoa. Vaatimattoman mielipiteemme mukaan tämä on yksi parhaista mahdollisista todisteista päinvastaiseen suuntaan. Se osoittaa niin selvästi kuin tosiasiat voivat näyttää, että raamatun *pseudohenkilöt* ne on kaikki lainattu pakanallisista myyteistä, jos ne sitten myyttejä ovatkaan. Se osoittaa joka tapauksessa, että Berossos oli hyvin selvillä *Genesisin* alkuperästä ja että sillä oli sama kosmistastronominen luonne kuin Isis-Osiriksen allegorioilla ja arkilla ja muilla vanhoilla ”arkki”-symboleilla. Sillä Berossos sanoo, että ”Titae Magnaa” kutsuttiin myöhemmin *Aretiaksi*³ ja palvottiin maan kanssa, ja tämä [e144] samastaa ”Titaeen”, Nooan puolison, *Rheaan*, titaanien äitiin, ja *Idâan* – molemmat ovat jumalattaria, jotka hallitsevat maata ja Manujen ja maanien (eli ti-tan-kabiirien) äitejä. Ja Titaea-Aretiaa palvottiin *Horchiana*, sanoo samainen Berossos, ja se on Vestan, maan jumalattaren, nimitys. ”*Sicanus*

¹ *Antiquitates Libyae*, I, fol. 8.

² Ks. *Bibl. hist.* III, s. 170.

³ Aretia on Artesin (egyptiläisen Marsin) naispuolinen muoto. Tästä johtuu kaldealainen (ja nykyään heprealainen) sana אֶרֶץ (*Aretz*), ”maa”. *Beiträge zur Kenntniss* -kirjan tekijä [Seyffarth], esittää hakusanan kohdalla ”Artes”, Mars, seuraavan lainauksen: ”*Addit Cedrenus* (Salmasius, I, c): *Stella Martis ab Aegyptis vocatus Ertosi* (plantare, generare). *Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiae et materiae naturam et vim ordinantem atque procreantem.*” [”Cedrenus lisää: Egyptiläiset kutsuivat Mars-tähteä Ertosiksi (istuttaa, synnyttää). Mutta se merkitsee kaikenlaista suvun lisäämistä ja elävöittämistä, kaiken substanssin ja aineen luontoa ja voimaa, joka synnyttää ja järjestää.”] Aretia on maa ”olemassaolon lähteenä” eli niin kuin *The Source of Measures* -kirjan tekijä sanoo (s. 186), *Arts* on sama *hepreaksi* ja *egyptiksi*, ja molemmat ”yhdistävät alkuperäisen ajatuksen *maasta lähteenä*, täsmälleen niin kuin itse heprean kielessä toisessa muodossa *Aadam* ja *Madim*, Mars, tarkoittavat samaa ja yhdistävät ajatuksen *maasta Aadamiin* muodossa *H-adam-H*”.

*deificavit Aretiam, et nominavit eam lingua Janigena Horchiam.*¹

Tuskin kukaan muinainen runoilija historialliselta tai esihistorialliselta ajalta jättäisi muodossa tai toisessa mainitsematta kahden – usein saariksi kutsutun – mantereiden vajoamista. Siitä johtuu paitsi Atlantiksen myös Phlegyan saaren häviäminen. Pausanias ja Nonnos kertovat molemmat kuinka:

Ankara Neptunus kiskoi Phlegyan saaren
Irti syvään juurtuneelta perustaltaan
Ja upotti aaltojen alle sen jumalattomat asukkaat...²

Faber oli vakuuttunut, että Phlegyan saari oli Atlantis. Mutta kaikki tuollaiset allegoriat ovat enemmän tai vähemmän vääristyneitä kaikuja hindulaisesta perimätiedosta, joka kertoo suuresta tuhotulvasta, joka hävitti neljännen, todella inhimillisen vaikka jättiläismäisen, arjalaista edeltäneen Rodun. Ja kuten juuri sanottiin, niin kuin kaikilla muillakin legendoilla vedenpaisumustarulla on useampia merkityksiä. Se koskee teogoniassa *esikosmisia muutoksia, henkisiä vastaavuussuhteita* – kuinka typeriltä nuo nimitykset kuulostavatkin tiedemiesten korvissa – ja myös myöhempää kosmogoniaa. Se koskee suurta VESIEN (aineen) TULVAA KAAOKSESSA, kun sen herättävät ja hedelmöittävät nuo henkisäteet, jotka upposivat ja *hautautuivat* salaperäisessä erilaistumisessa – se on esikosminen mysteeri, johdanto olemassaolon näytelmään. Anu, Bel ja Nooa edelsivät adam kadmonia, punaista Aadamia ja Nooa, aivan niin kuin Brahmâ, Vishnu ja Šiva edelsivät Vaivasvataa ja muita.³

Kaikki tämä osoittaa, että geologian tunteman *puoliksi* yleismaailmallisen vedenpaisumuksen (ensimmäisen jääkauden) on täytynyt tapahtua juuri salaisen opin määrittämään aikaan, nim. 200 000 vuotta (pyörein luvuin) VIIDENNEN ROTUMME alkamisen jälkeen eli jokseenkin siihen aikaan, johon Croll ja Stockwell ajoittavat ensimmäisen jääkauden, ts. noin 850 000 vuotta sitten. Niinpä geologit ja astronomit arvelevat viimeksi mainitun häiriön johtuneen ”maan [e145] radan äärimmäisen suuresta poikkeavuudesta”, ja salainen oppi sanoo sen johtuneen samasta syystä, mutta lisää siihen toisen tekijän, maan akselin siirtymisen – mistä löytyy todiste *Henokin kirjasta*,⁴ ellei *purânoiden* verhottua kieltä ymmärretä. Kaiken tämän pitäisi osoittaa, että muinaiset kansat tiesivät jotakin tieteen ”uudenaikaisista keksinnöistä”. Enokin puhe ”maan suuresta kallistumasta” ja sen ”synnytystuskista” on paljon ilmaiseva ja selvä.

¹ *Sama.*, V, fol. 64. [”Sicanus palvoi Aretiaa ja kutsui häntä Horchiaksi Januksen suvusta.”]

² *Dionysiaka*, xviii, s. 319.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, s. 24 eteenpäin, missä viitataan pariin noista seitsemästä merkityksestä.

⁴ Luku LXIV, kappale xi.

Eikö tämä ole ilmiselvää? Nuah on Nooa, joka *kelluu vetten päällä* arkissaan, joka puolestaan symboloi arghaa eli kuuta, naisellista prinssiippiä. Nooa on aineeseen lankeava ”henki”. Näemme hänen heti maahan laskeutumisensa jälkeen istuttaneen viinitarhan, juoneen viiniä ja juopuneen siitä, so. puhdas henki huumaantui heti jouduttuaan lopullisesti aineen vangiksi. *Genesiksen* seitsemäs luku on vain toisinto ensimmäisestä. Niin kuin jälkimmäisessä lukee: ”...ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä”, niin seitsemännessä luvussa sanotaan: ”Ja vedet saivat vallan... ja arkki ajalehti [Nooan eli hengen keralla] veden pinnalla.” Niinpä Nooa on, mikäli hänet samastetaan kaldealaiseen Nuahiin, henki joka elävöittää *ainetta*, [joka viimeksi mainittu on] kaaosta jota kuvaa SYVYYS eli vedenpaisumuksen vedet. Babylonialaisessa kertomuksessa (jossa esikosminen tapahtuma on sekoittunut maalliseen tapaukseen) onkin Ishtar [Astarte eli Venus, kuu-jumalatar] se joka suljetaan arkkiin ja joka lähettää *kyyhkysen* (Venuksen ja muiden kuujumalattarien vertauskuvan) etsimään kuivaa maata.

George Smith pistää *kirjoitustauluissa* merkille ensiksi kuun luomisen ja sitten auringon luomisen: ”Sen kauneutta ja täydellisyyttä ylistetään, kuten myös sen radan säännöllisyyttä, joka aiheutti sen että sitä alettiin pitää maailman oikeudenmukaisen säätelijän perikuvana.” Mikäli tämä kertomus vedenpaisumuksesta viittasi yksinkertaisesti kosmiseen mullistukseen – vaikka yleismaailmalliseenkin – miksi Ishtar eli Astarte-jumalatar (kuu) puhuu *auringon luomisesta* vedenpaisumuksen jälkeen? Vesi kohosi ehkä jopa *Nizir*-vuorelle (kaldealainen versio) tai *Jebel-Judille* (arabialaisten kertomusten vedenpaisumusvuoret) tai vieläpä Araratille (Raamatun kertomuksessa) ja hindujen perimätietojen mukaan Himalajalle, saavuttamatta silti aurinkoa – ei edes Raamattu pystynyt esittämään tällaista ihmettä. On ilmeistä, että ensimmäiseksi muistiinmerkityllä vedenpaisumuksella oli jokin toinen merkitys, ongelmattomampi ja paljon filosofisempi kuin sen *yleismaailmallisen* vedenpaisumuksen, josta ei ole minkäänlaisia geologisia johtolankoja.¹

Kaikki tuollaiset mullistukset ovat aikakautisia ja jaksollisia, ja niin kuin Manu Vaivasvata on *yleisolento*, joka kuuluu erilaisiin olosuhteisiin ja tapahtumiin,² ei näytä olevan mitään painavaa vastaväitettä oletukselle, että [e146] ensimmäisellä ”suurella tulvalla” oli allegorinen yhtä hyvin kuin kosminen merkitys ja että se tapahtui Satya-yugan, ”totuuden ajan”, lopulla, jolloin *toinen* kantarotu, ”luurakenteinen Manu”, alkoi alkuaikaisen esiintymisensä ”hiestä syntyneenä”.

Toinen tulva – niin sanottu ”yleismaailmallinen” – joka koski neljättä kantarotua (jota teologia pitää nykyään sopivasti ”kirottuna jättiläisten ro-

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 2, s. 27 ja alaviite 35, s. 73. Vrt. G. Smith, *Chaldean Account jne...*, s. 75.

² Ks. edempänä: ”Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut”.

tuna”, KAINILAISINA ja ”Haamin poikina”), on ensimmäinen geologian havaitsema tulva. Jos verrataan huolellisesti eri legendojen kertomuksia kaldealaisten ja muiden kansojen eksoteerisissa teoksissa, niin huomataan, että ne kaikki ovat yhtäpitävät brahmalaisten kirjojen oikeaoppisten kertomusten kanssa. Ja silloin huomataan, että samalla kun ensimmäisessä kertomuksessa ”ei ollut yhtään jumalaa tai kuolevaista maan päällä” Manu Vaivasvatan astuessa maihin Himavânissa, niin toisessa kertomuksessa seitsemän rishiiä ovat hänen seuranaan. Tämä osoittaa, että kun muutamat kertomukset koskevat sideeristä ja kosmista TULVAA ennen niin kutsuttua luomista, muut käsittelevät, yksi suurta aineen tulvaa maan päällä ja toinen todellista vedenpaisumusta. *Shatapatha-Brahmanassa* Manu huomaa, että ”tulva oli pyyhkäissyt pois kaikki elävät olennot, ja hän yksin oli jäljellä” – ts. *elämän siemen* yksin jäi jäljelle edellisestä maailman hajoamisesta eli *mahâpralayasta* yhden ”Brahmân päivän” jälkeen. *Mahâbhârata* viittaa yksinkertaisesti geologiseen mullistukseen, joka pyyhkäisi pois lähes koko neljännen Rodun tehdäkseen tilaa viidennelle. Sen vuoksi Vaivasvata Manu esiintyy kolmessa eri ominaisuudessa meidän esoteerisessa kosmogoniasamme:¹ a) Juuri-Manuna” [e147] A-pallolla ensimmäisessä kierroksessa; b) ”elämän *siemenenä*” D-pallolla neljännessä kierroksessa; ja c) ”ihmisen siemenenä” jokaisen kantarodun alussa – varsinkin viidennessä Rodusamme. Viimeksi mainitun Rodun alkuosa oli dvâpara-yugan aikana² todis-

¹ On muistettava, että hindulaisessa filosofiassa jokainen erilaistunut yksikkö on sitä ainoastaan mâyân kausina, koska se on ydinolemukseltaan yhtä Korkeimman eli Ainoan Hengen kanssa. Tästä johtuu näennäinen sekaannus ja ristiriita eri *purânoissa* ja joskus samassa *purânassa* yhden ja saman yksilön suhteen. Vishnu – monimuotoisena Brahmâna ja Brahmana (neutrina) – on yksi ja kuitenkin hänen sanotaan olevan kaikki kaksikymmentäkahdeksan Vyâsaa.

”Jokaisella dvâpara- (eli kolmannella) kaudella *Vishnu Vyâsan olemuksessa*... jakaa *Vedan*, joka on yksi, moneen osaan... Kaksikymmentäkahdeksan kertaa ovat suuret rishit järjestäneet *Vedat* Vaivasvata manvantarassa dvâpara-kaudella, ja niin muodoin kaksikymmentäkahdeksan vyâsaa on mennyt pois... [Ne jotka olivat kaikki] *Veda-Vyasan muodossa*, jotka olivat kukin aikakautensa vyâsoja...” (*Vishnupurâna*, III, iii; Wilson, vol. III.) ”Tämä maailma on Brahmâ Brahmâssa, Brahmâsta... ei voi mitään muuta tietää.” Sitten taas *Harivamshassa*: ”ensimmäisessä manvantarassa oli seitsemän maineikasta Vasishtan poikaa, jotka *kolmannessa* manvantarassa olivat Brahmân poikia (ts. rishejä), Ūrjân kuuluisia jälkeläisiä.” (Wilson, vol. III, s. 6 alav.) Tämä on selvää: ensimmäisen manvantaran ihmiskunta on sama kuin seitsemännen ja kaikkien välissä olevien. Ensimmäisen kantarodun ihmiskunta oli *toisen, kolmannen, neljännen, viidennen* jne. ihmiskunta. Viimeiseen asti se muodostaa niiden monadien aikakautisen ja jatkuvan jälleensyntymisen, jotka kuuluvat planeettaketjumme dhyâni-chohaneille.

² Dvâpara-yuga on erilainen kussakin Rodussa. Kaikilla roduilla on omat kautensa, joka seikka saa aikaan suuren eron. Esimerkiksi atlantislaisten neljäs alarotu oli kali-yugassaan, kun se hävitettiin, kun taas viides oli satya- tai *krita*-yugassaan. Arjalainen rotu on nyt kali-yugassaan ja jatkaa siinä vielä 427 000 vuotta, kun taas

tamassa kirottujen noitien tuhoa, ”sen saaren [Platon puhuu ainoastaan sen viimeisestä saaresta], joka oli Herakleen patsaiden tuolla puolen Atlantin valtameressä, josta oli helppo päästä toisen *suuren mantereen* [Amerikan] läheisyydessä oleviin muihin saariin”.¹

Tämä ”atlantilainen” maa oli yhteydessä ”*Valkoisen saaren*” kanssa, ja tämä Valkoinen saari oli Ruta, mutta se ei ollut eversti Wilfordin mainitsema Atala ja ”*valkoinen piru*”,² kuten edellä on jo osoitettu. Tässä on varmaan hyvä huomauttaa, että dvâpara-yuga kestää 864 000 vuotta sanskritin tekstien mukaan. Ja jos *kali-yuga* alkoi vasta 5 000 vuotta sitten, tuosta hävityksestä on juuri kulunut 869 000 vuotta. Nämä luvut eivät poikkea kovin paljon geologien esittämistä luvuista. He sijoittavat jääkautensa 850 000 vuoden päähän.

Sitten ”syntyi nainen, joka tuli Manun luo ja ilmoitti *olevansa hänen tyttärensä, ja Manun kanssa hän eli ja synnytti tämän jälkeläiset*”. Tämä koskee sukupuolten fysiologista muuttumista kolmannen kantarodun aikana. Ja allegoria on liiankin selvä, niin että se ei vaadi paljon selittämistä. Niin kuin jo huomautettiin, sukupuolten eriytymisen oletettiin tietysti tapahtuneen niin, että androgyyni jakoi ruumiinsa kahteen puoliskoon (kuten on Brahmân ja Vâchin ja jopa Aadamin ja Eevan tapauksissa), ja siten nainen on eräässä merkityksessä Manun tytär, aivan niin kuin Manu tulee olemaan hänen poikansa, ”liha hänen (miehen ja naisen) lihastaan ja luo hänen (miehen ja naisen) luustaan”. Muistettakoon myös, ettei ainoakaan orientalisteistamme ole vielä oppinut näkemään noiden ”ristiriitojen ja hämmästyttävien mielettömyyksien” suhteen, niin kuin jotkut nimittävät *purânoita*, että viittaus yugaan saattaa tarkoittaa kierrosta, kantarotua ja usein *alarotua*, vieläpä saattaa olla yksi esikosmisesta teogoniasta repäisty sivu. Tämän kaksin- ja kolminkertaisen merkityksen todistavat eri viittaukset, jotka koskevat näennäisesti yhtä ja samaa yksilöä samalla nimellä, vaikka todellisuudessa tarkoitetaan tapahtumia, joita kokonaiset kalpat erottavat toisistaan. Hyvä esimerkki tästä on Ilâ. Hänet esitetään ensin yhtenä, sitten toisena. Eksoteerisissa kertomuksissa sanotaan, että Manu Vaivasvata halutesaan luoda poikia asetti uhrin Mitralle ja Varunalle, mutta toimeenpanevan bramiinin tekemän virheen takia [e148] saatiin ainoastaan tytär – Ilâ. Sitten ”noiden kahden jumaluuden suopeudella” hänen *sukupuolensa muutetaan* ja hänestä tulee mies, *Sudyumna*. Sitten hän muuttuu jälleen naiseksi ja niin edelleen. Taru lisää, että Śiva ja hänen puolisonsa olivat mielissään siitä, että ”hän olisi mies yhtenä kuukautena ja nainen toisena”. Tämä viittaa suoranaisesti kolmanteen kantarotuun, jonka ihmiset olivat kaksisukuisia.

eri ”perherodut”, kuten seemiläiset, hamilaiset ym. ovat omissa erityisissä kausissaan. Tuleva kuudes alarotu – joka voi alkaa hyvin pian – tulee olemaan satya- (kulta-) ajassaan, samalla kun me niitämme pahuutemme sadon kali-yugassamme.

¹ *Timaios*, 24 E ja seur.

² *Asiatck Researches*, vol. VIII, 1805, s. 280.

Mutta jotkut hyvin oppineet orientalistit¹ ajattelevat ja ovat sanoneet, että ”Ilâ oli alkuaan ravinto, virvoke tai maitouhri, siitä syystä ylistyksen virta, jota on personoitu puheen jumalattarena”. ”Tietämättömille” ei kuitenkaan kerrota syytä, miksi ”maitouhrin” tai ”ylistyksen virran” pitää olla vuoroin *miehininen*, vuoroin *naisellinen*, ellei siihen todellakaan ole jotakin ”sisäistä todistetta”, jota okkultistit eivät käsitä.

Kaikkein mystisimmässä merkityksessään Svâyambhuva Manun yhtyminen Vâch-Shata-Rûpaan, omaan tyttärensä (tämä on kaksinaisen prinssiin ensimmäinen ”euhemerisointi”, jolloin Vaivasvata Manu ja Ilâ ovat toinen ja kolmas muoto), edustaa kosmisessa symboliikassa juurielämää, itua, josta lähtevät kaikki aurinkokunnat, maailmat, enkelit ja jumalat. Sillä, kuten Vishnu sanoo:

Manusta kaikki luominen, jumalat, asurat ja ihminen on aikaansaattava
Hänen on maailma luotava, niin liikkuva kuin liikkumaton....

Mutta voimme löytää vielä pahempia vastaväittäjiä kuin länsimaiset tiedemiehet ja orientalistit. Jos bramiinit voivat lukujen suhteen olla samaa mieltä kuin meidän opetusme, emme ole niinkään varmoja, etteivätkö monet vanhoillisista oikeaoppineista nousisi vastustamaan niitä lisääntymistapoja, joiden sanomme kuuluvan heidän *pitar-devatoilleen*. Meitä pyydetään esittämään ne teokset, joita käytämme lähteinämme, mutta me kehotamme heitä lukemaan omia *purânoitaan* hiukan huolellisemmin ja tutkimaan niiden esoteerista merkitystä. Ja silloin, toistamme sen vielä kerran, he tulevat löytämään enemmän tai vähemmän läpinäkyvien allegorioiden verhon alta jokaisen tässä tehdyn väitteen vahvistettuna heidän omissa teoksissaan. Yksi tai kaksi esimerkkiä on jo annettu toisen Rodun, niin kutsuttujen ”hiestä syntyneiden” esiintymisestä. Tätä allegoriaa pidetään satuna ja kuitenkin siinä piilee psykofysiologinen ilmiö ja yksi luonnon suurimmista mysteereistä.

Mutta ottaen huomioon esittämämme kronologiset väitteet on luonnollista kysyä:

SAATTOIKO IHMISIÄ OLLA OLEMASSA
18 MILJOONAA VUOTTA SITTEN?

Tähän okkultismi vastaa myöntävästi kaikista tiedemiesten vastaväitteistä huolimatta. Sitä paitsi tähän aikaan sisältyy ainoastaan Vaivasvata Manun ihminen, ts. jo sukupuoliin jakautunut [e149] mies ja nainen. Ne kaksi ja puoli Rotua, jotka edelsivät tuota tapahtumaa, ovat saattaneet elää 300 miljoonaa vuotta sitten kaikesta siitä päätellen, mitä tiede voi havaita. Sillä teorian esteenä olevat geologiset ja fyysiset vaikeudet eivät voineet koskea salaisten opetusten *eteeristä alkuihmistä*. *Koko erimielisyyden perusta ta-*

¹ Ks. *Hindu Classical Dictionary*, hakusana Ilâ.

vallisen tieteen ja esoteerisen tiedon välillä pohjaa siihen, että voidaan käsittää ja todistaa astraalisen ruumiin olemassaolo fyysisen ruumiin sisällä, joista edellinen on riippumaton jälkimmäisestä. Positivisti Paul d'Assier näyttää todistaneen tuon tosiasian melko selvästi,¹ puhumattakaan aikakausien runsaista todisteista sekä nykyaikaisten spiritualistien ja mystikkojen lausunnoista. Tulee olemaan vaikeata kieltää tämä tosiasia meidän aikamme, joka vaatii aina todisteita, kokeita ja silminnäkihavaintoja.

Salainen oppi vahvistaa, että fyysinen ihmiskunta on ollut maan päällä viimeiset 18 miljoonaa vuotta huolimatta maapallomme neljännen kierroksen yleisistä vedenpaisumuksista ja mullistuksista, jotka olivat paljon kauheampia ja voimakkaampia kuin millään muulla kolmesta edeltävästä kierroksesta (sen varheman psyykkisen ja henkisen elämän ajanjaksoista puolieteerisine olosuhteineen) – koska tuo aikakausi oli maapallon suurimman fyysisen kehityksen aikaa, sillä neljäs kierros on sen elämänkierroksen keskikohta.² Tätä aikakautta edelsi 300 miljoonan vuoden pituinen kasvi- ja eläinkunnan kehityskausi. Tähän esittävät vastalauseen ne kaikki, jotka kieltäytyvät hyväksymästä teoriaa ”luuttomasta”, puhtaasti eteerisestä ihmisestä. Tiede, joka tuntee ainoastaan fyysisiä elimistöjä, tulee närkästymään, ja materialistinen teologia vielä enemmän. Tiede tulee väittämään vastaan loogisin ja järkevin perustein, jotka pohjaavat ennakkokäsityksiin, että kaikki elävät organismit ovat aina olleet samalla aineellisuuden tasolla kaikkina aikoina; teologia taas mitä mielettömimpien seipitystensä nojalla. Teologien tavallisesti esittämä naurettava väite perustuu siihen oletukseen, että tämän planeetan ihmiset (lue kristityt) ovat koko Kosmoksen ainoita ihmisolentoja ja että sen vuoksi he ovat lajinsa parhaita.³

¹ *Posthumous Humanity*, kääntänyt H. S. Olcott, Lontoo, 1887.

² Professori Newcomb sanoo, ”että maan kutistumisesta aiheutunut lämpö olisi voinut kestää vain 18 miljoonaa vuotta” (*Popular Astronomy*, s. 509), kun taas ”veden syntymiseen tarvittava lämpötila olisi maapallolla ilmennyt varhemmin kuin 10 miljoonaa vuotta sitten” (Winchell, *World-Life*, s. 356). Mutta Sir William Thomson sanoo, että koko maanpinnan kuorettuma-aika on 18 miljoonaa vuotta, vaikka hän on taas tänä vuonna muuttanut mielipidettään ja laskee auringon iäksi ainoastaan 15 miljoonaa vuotta. Niin kuin teoksemme liitteissä osoitetaan, tieteellisten lausuntojen eroavuus on niin suuri, ettei tieteellisiin pohdiskeluihin voida koskaan luottaa.

³ Tutkielma nimeltä *Plurality of Worlds* (”Maailmojen monilukuisuus”, 1854) – jonka tekijä on nimetön, vaikka sen tiedetään kyllä olleen tri William Whewellin tuote – on hyvänä todisteena tästä. Tuo tekijä väittää, että kenenkään kristityn ei pitäisi uskoa maailmojen suureen määrään eikä maapallon geologiseen ikään. Sillä jos väitetään, että tämä maailma on ainoastaan yksi monien samanlaisten joukossa, jotka kaikki ovat Jumalan tekoa, niin kuin sekin on; että kaikki ovat elämän tyysisjoja, kaikissa asuu älyllisiä, tahdolla varustettuja olentoja, jotka ovat luonnonlakien alaisia ja vapaan tahdon omaavia; silloin olisi aivan kohtuutonta ajatella, että *meidän* maailmamme olisi ollut Jumalan suosion ja erityisen huomion kohteena ja että Hän olisi ollut yhteydessä tänne ja *henkilökohtaisesti käynyt* täällä... Hän kysyy,

[e150] Okkultistit, jotka uskovat lujasti perusfilosofian opetukseen, hylkäävät sekä teologiensa että tiedemiesten vastaväitteet. He sanovat puolestaan, että noina aikoina, jolloin on täytynyt vallita sietämätön kuumuus napaseudullakin ja jolloin esiintyi perättäisiä tulvia, laaksojen mullistuksia ja suurten merien kohoamisia, mitkään näistä olosuhteista eivät voineet olla esteenä inhimilliselle elämälle ja sellaisille elimistöille, *joita kerrotaan olleen varhaisella ihmiskunnalla*. Ei ympäröivien, täynnä vahingollisia kaasuja olevien seutujen epäyhtenäisyys eivätkä tuskin lujittuneen maankuoren aiheuttamat vaarat voineet estää ensimmäistä ja toista Rotua esiintymästä jo kivihilikaudella, vieläpä siluurisella kaudella.

Ne *monadit*, joiden oli määrä elävöittää tulevat Rodut, olivat siis valmiita uuteen muutokseen. Ne olivat käyneet metalloitumisen ja kasvi- ja eläinelämän vaiheiden läpi, alimmista korkeimpiin ja odottivat nyt inhimillistä, tajuempaa muotoa. Mutta mitä muuta saattoivat plastiset muovaajat tehdä kuin seurata kehittyvän luonnon lakeja? Saattoivatko he, kuten raamatun kuollut kirjain esittää, muodostaa ”Herra Jumalan” kaltaisia olentoja, tai niin kuin kreikkalaisen allegorian Pygmalion luoda Adam-Galateian tulivuoren tuhkasta ja hengittää *elävän sielun* ihmiseen? Eivät, koska sielu oli jo uinuvana *monadissaan* ja tarvitsi ainoastaan *puvun*. Pygmalion, joka ei onnistunut *elähdyttämään patsastaan*, ja nasarealaisten gnostikkojen Bahak Ziwa, jonka ei onnistunut muodostaa ”inhimillistä sielua luontokappaleeseen”, ovat käsitteinä paljon filosofisempia ja tieteellisempiä kuin Aadam käsitettynä kuolleen kirjaimen mukaan tai raamatun elohim-luojat. Esoteerinen filosofia, joka opettaa itsesyntyä – sitten kun Shishta ja Prajâpati ovat sirotelleet elämänsiemenen maan päälle – osoittaa, että alemmat enkelit eivät kyenneet luonnonkaan avulla *muodostamaan* muuta kuin *fyysisen* ihmisen, kehitettyään itsestään sille eteerisen muodon ja heidän täytyi jättää fyysinen muoto kehittymään asteittain eteerisestä, eli niin kuin nyt sanottaisiin, *protoplasmisesta* mallista.

Tätä tullaan jälleen vastustamaan. ”Itsesynty” on hylätty teoria, meillemme sanotaan. Pasteurin kokeet kumosivat sen kaksikymmentä vuotta sitten, ja professori Tyndall on sitä vastaan. No, vastustakoon vain! Hänen pitäisi tietää, että jos itsesynty todistettaisiin [e151] todella mahdolliseksi nykyisellä maailmankaudellamme ja nykyisissä olosuhteissa – minkä okkultistit kieltävät – silti se ei todistaisi sitä, etteikö itsesynty olisi voinut

voidaanko maapalloa pitää universumin moraalisenä ja uskonnollisena keskuksena, jollei sillä ole tukenaan pienintäkään eroa muista taivaankappaleista fyysisessä maailmankaikkeudessa? Eikö ole yhtä mieletöntä kannattaa tuollaista väitettä (että asuttuja maailmoja olisi useampia), kuin jos vielä tänä päivänä hyväksyttäisiin Ptolemaioksen vanha hypoteesi, että maapallo on aurinkokunnan keskus?... Edellä oleva on toistettu muistista, mutta se on silti *melkein sanatarkka* lainaus. Tekijä ei huomaa, että hän rikkoo oman saippuakuplansa tuollaisella puolustuksella.

tapahtua erilaisissa kosmisissa olosuhteissa, ei ainoastaan laurentisen¹ kauden merissä vaan myös silloisten luonnonmullistusten vallitessa maan päällä. Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka tiede voi selittää lajien ja elämän esiintymisen maan päällä ja varsinkin *ihmisen* esiintymisen, kun se kerran kieltää sekä raamatulliset opetukset että itsesyntytyksen. Pasteurin havainnot ovat kuitenkin kaukana täydellisistä tai todistetuista. Blanchard ja tri Lutaud kieltävät noiden kokeiden tärkeyden ja itse asiassa osoittavat, ettei niillä ole mitään arvoa. Kysymys on toistaiseksi ratkaisematta, samoin kuin se, milloin, millä kaudella elämä ilmestyi maan päälle. Mitä tulee ajatukseen, että Haeckelin moneeri – suolahippunen! – olisi ratkaissut elämnsynnyn probleeman, on se suorastaan mieletön. Ne materialistit, jotka ovat taipuvaisia huitaisemaan kädellä teorialle ”itseolevaisesta” eli ”itsesyntyisestä taivaallisesta ihmisestä”, jota kuvataan eteeriseksi, astraaliseksi ihmiseksi, saavat hyväksyä sen, että jo okkultismin vasta-alkajatkin nauravat vuorostaan muutamille uudenaikaisen ajattelun pohdinnoille. Kun on todistettu mitä oppineimmin, että *protoplasman* (moneerin) alkeishiukkanen ei ole eläin eikä kasvi vaan molempia ja ettei sillä *ole mitään esi-isiä* kummassakaan näistä luontokunnista, koska moneeri on kaiken järjestäytyneen olemassaolon lähtökohta, meille kerrotaan lopuksi, että *moneerit ovat omia esi-isiään*. Tämä voi olla hyvin tieteellistä, mutta se on myös metafysisistä, jopa liiaksikin okkultistin mielestä.

Jos itsesyntytyks on nyttemmin muuttanut menetelmiään, ehkä sen vuoksi että käytettävissä on niin paljon aineksia, joten sitä tuskin on mahdollista huomata, niin se oli kuitenkin täysin vallitsevana maallisen elämän alkaessa. Jo pelkkä fyysinen muoto ja lajien kehitys näyttää, kuinka luonto etenee. Suomeninen jättilisko, siivekäs lentolisko, megalosaurus ja 30 metriä pitkä iguanodon myöhemmältä kaudelta ovat muunnoksia eläinkunnan varhemmista edustajista, jotka löytyvät alkuaikojen kerrostumista. Oli aika, jolloin kaikki edellä mainitut ”antediluviaaniset” hirviöt esiintyivät säikeisinä likoeläiminä, joilla ei ollut kuorta, ei hermostoa, lihaksia, elimiä eikä sukupuolta ja jotka saivat jälkeläisiä silmikoitumalla, niin kuin lisääntyvät myös mikroskooppiset eläimet, nuo vuorijonojemme arkkitehdit ja rakentajat tieteen opetusten mukaan. Miksi tämä ei pitäisi paikkaansa ihmisenkin suhteen? Miksi hän ei olisi seurannut samaa lakia kasvussaan, ts. asteittaisessa tiivistymisessään? Jokainen ennakkoluuloton henkilö haluaisi kernaammin uskoa, että alkuihmiskunnalla oli ensin eteerinen, tai jos pidetään parempana, valtavan suuri säiemäinen, hyytelömäinen muoto, jonka jumalat eli ”luonnonvoimat” olivat kehittäneet ja joka kasvoi, tiivistyi miljoonien vuosien aikana ja tuli jättiläismäiseksi fyysisiltä impulsseiltaan ja taipumuksiltaan, kunnes se asettui neljännen Rodun ihmisen valtavaan fyysiseen muotoon – mieluummin [e152] kuin uskoisi häntä luoduksi maan tomusta

¹ Prekambriseen maailmankauteen kuuluva geologinen kausi Pohjois-Amerikassa. Nimi johtuu Saint Lawrencen joesta. – Suom. toim.

(*kirjaimellisesti*) tai jostakin tuntemattomasta apinamaisesta esi-isästä.

Eikä meidän esoteerinen teorianamme ole ristiriidassa tieteellisten tosiasioiden kanssa, paitsi ensi näkemältä, kuten tri A. Wilson, K.T.J., sanoo kirjeessään *Knowledge*-lehdelle:¹ ”Kehitystä... oikeammin luontoa kehitysopin valossa on tutkittu vasta *noin kaksikymmentäviisi vuotta*. Sehän on tietysti vain mitätön ajanjakso ihmisajattelun historiassa.” Ja juuri sen takia jaksamme vielä toivoa, että materialistinen tiede tulee parantamaan tapansa ja hyväksymään vähitellen esoteeriset opetukset – vaikka niistä ensin erotettaisiin niiden (tieteelle) liian metafysiset ainekset.

Onko viimeistä sanaa ihmisen kehityksestä vielä sanottu? Professori Huxley sanoo:

Jokainen tuollainen vastaus suureen kysymykseen [joka koskee ihmisen todellista paikkaa luonnossa] on muka *täydellinen ja lopullinen*. Näin väittävät poikkeuksetta joko sen esittäjä tai hänen kannattajansa, ja vastaus pysyy korkeassa arvovalta-asemassaan *ehkä yhden vuosisadan*, ehkä kaksikymmentä. Mutta yhtä varmasti aika todistaa jokaisen vastauksen olleen ainoastaan *lähestulkoon totta – siedettävä pääasiassa niiden tietämättömyyden vuoksi, jotka sen ensin hyväksyivät, ja täysin sietämätön arvioituna heidän seuraajiensa laajemman tiedon valossa*. [! !]²

Tuleekohan tämä etevä darvinisti myöntämään mahdollisuuden, että hänen oma *apinamainen esi-isänsä* tulee siirrettäväksi ”täysin sietämättömien uskomusten” joukkoon okkultistien ”laajemman tiedon” valossa? *Mutta mistä on villi-ihminen tullut?* ”Ihmisen kohoaminen sivistysasteelle” ei sinänsä selitä muodon kehitystä.

Samassa kirjeessään ”Ihmisen kehitys” tri Wilson tekee muita outoja tunnustuksia. Niinpä hän lausuu vastaukseksi ”G.M:n” *Knowledge*-lehdelle esittämiin kysymyksiin:

”Onko kehitys saanut ihmisessä aikaan mitään muutoksia? Jos on, niin minkälaisia? Jos ei, niin miksi ei?” Jos kieltäydymme myöntämästä [kuten tiede tekee], että ihminen luotiin täydelliseksi olennoiksi, joka sitten turmeltui, niin on olemassa vain eräs toinen oletamus – nimittäin kehitys. Jos ihminen on kohonnut villi-ihmisestä sivistysasteelle, niin se on varmasti kehitystä. *Me emme vielä tiedä, koska sellaista tietoa on vaikea saada, onko ihmisen ruumiinrakenne samojen vaikutusten alainen kuin alempien eläinten*. Mutta on melko varmaa, että kohoaminen raakalaisasteesta sivistyneeseen elämään tarkoittaa ja edellyttää ”kehitystä” ja vielä huomattavassa määrin. Ihmisen mentaalista kehitystä ei voida kieltää. Yhä laajeneva ajatusten piiri on lähtenyt pienestä ja yksinkertaisesta alusta, niin kuin itse kielikin. Mutta ihmisen elämäntavat,

¹ 23.12.1881.

² ”Evidence as to Man’s Place in Nature” [*Lectures and Essays* (1908), s. 245].

hänen kykynsä mukautua ympäristöönsä ja lukemattomat muut seikat ovat tehneet hänen ”kehitystään” koskevat tosiasiat ja sen kulun hyvin vaikeaksi seurata.

Juuri tämän vaikeuden pitäisi tehdä kehitysopin kannattajat varovaisemmiksi väitteissään. Mutta miksi kehitys on *mahdotonta*, jos ”ihminen luotiin täydelliseksi olennoiksi, joka sitten turmeltui”? Korkeintaan se voi koskea vain [e153] *ulkonaista, fyysistä ihmistä*. Niin kuin *Hunnuttomassa Isiksessä*¹ huomautettiin, Darwinin kehitysoppi alkaa keskikohdasta sen sijaan että se alkaisi ihmisen ja kaiken muun suhteen yleiskäsitteistä. Aristoteelis-baconilaisella menetelmällä saattaa olla etunsa, mutta se on jo kielitämättä näyttänyt puutteensa. Pythagoras ja Platon, jotka lähtivät yleiskäsitteistä alaspäin, osoittautuvat nyt uudenaikaisen tieteen valossa oppineemmiksi kuin Aristoteles. Sillä viimeksi mainittu vastusti ajatusta maan kiertämisestä, vieläpä sen pyöreystä ja kielsi sen kirjoittaessaan: ”Miltei kaikki ne, jotka vakuuttavat tutkineensa taivasta kauttaaltaan, väittävät, että maapallo on keskellä, mutta italialaisen koulun viisaat, joita muuten kutsutaan pythagoralaisiksi, opettavat aivan päinvastaista.” Tämä siksi, että a) pythagoralaiset olivat vihittyjä ja b) seurasivat deduktiivista menetelmää. Mutta Aristoteles, induktiivisen metodin isä, valitti noiden toisten opettavan että: ”meidän järjestelmämme keskuksena oli aurinko, ja maa oli ainoastaan tähti, joka kiertämällä tuon saman keskuksen ympäri aikaansai yön ja päivän”.² Samoin on ihmisen suhteen. Salaisen opin opettama ja tässä esitetty teoria on ainoa, joka voi selittää ihmisen esiintymisen maan päällä vajoamatta siihen mielettömyyteen, että ”ihmeellinen” ihminen luotiin maan tomusta, tai siihen vielä suurempaan erehdykseen, että ihminen on kehittynyt kalkkisuolan hitusesta (entisestä protoplasmisesta moneerista).

Analogia on luontoa ohjaava laki, ainoa todellinen Ariadnen lanka, joka voi johtaa meidät luontokuntien monimutkaisia polkuja pitkin luonnon alkuperäisiin ja lopullisiin salaisuuksiin. Luovana voimana luonto on rajaton, eikä mikään fyysisten tiedemiesten sukupolvi voi koskaan ylpeillä tyhjentäneensä kaikkea tietoa luonnon keinoista ja menetelmistä, kuinka yhtenäisiä luonnon seuraamat lait ovatkin. Jos voimme ajatella, että tulisumupallo – pyörityään aioneja tähtien välisissä avaruuksissa – tulee vähitellen planeetaksi, itseloistavaksi palloksi asettuakseen *ihmisiä kantavaksi* maailmaksi eli maapalloksi ja on siten muuttunut pehmeästä plastisesta taivaankappaleesta kivipeitteiseksi maapalloksi; ja jos näemme, että sen päällä kaikki kehittyy ytimettömästä hyytelökimpaleesta, josta tulee *moneerin* sarkodi,³ ja muuttuu sitten *alkueliötilasta*¹ eläimen muotoon kas-

¹ Tiede osa 1, s. 129, 281; tiede osa 2, s. 193.

² *De caelo*, II, 13.

³ Eli se, mikä tunnetaan yleensä protoplasmana. Tämä aines sai ”sarkodin” nimen prof. Dujardin Beaumetzilta paljon ennen sanan nykyistä käyttöä.

vaakseen mesotsooisen kauden suunnattomaksi matelijahirviöksi; sitten taas kutistuu (suhteellisen) kääpiömäiseksi krokotiiliksi, joka esiintyy nykyään ainoastaan trooppisilla [e154] seuduilla, ja kaikkialla yleiseksi sisliskoksi² – jos voimme käsittää kaiken tämän, kuinka sitten ihminen yksin olisi poikkeus yleisestä laista? ”Noina aikoina oli maan päällä jättiläisiä”, sanotaan *Genesiksessä* [6:4], joka toistaa kaikkien muiden itämaisten pyhiin kirjojen lausuntoja. *Titaanit* perustuvat antropologiseen ja fysiologiseen tosiasiaan.

Ja niin kuin kovakuorinen äyriäinen oli kerran hyytelöhituden, ”kauttaaltaan homogeeninen valkuaihiukkanen koossa pysyvässä tilassa”, sellainen oli myös alkuihmisen ulkonainen päällyys, hänen varhainen ”nahka-peitteensä”, ja lisäksi tuon kuoren sisällä oli kuolematon henkinen monadi ja psyykinen katoavainen muoto ja ruumis. Nykyaikainen, kova, lihaksikas ihminen, joka voi elää miltei kaikissa ilmastoissa, oli ehkä noin 25 miljoonaa vuotta sitten aivan sama kuin Haeckelin moneeri, vain ”elimistö ilman elimiä”, täysin homogeeninen aines, sisältä rakenteetonta proteiinia ja ainoastaan ulkoapäin ihmisen muotoinen.

Tällä vuosisadalla ei kellään tiedemiehellä ole oikeutta pitää bramiinien kronologisia lukuja naurettavina, sillä tieteen omat laskelmat ylittävät usein reilusti esoteerisen tieteen väitteet. Tämä on helposti osoitettavissa.

Helmholtz laski, että maapallomme jäähtymisen 2000 asteesta 200 asteeseen Celsiusta on täytynyt kestää vähintään 350 miljoonaa vuotta. Länsimainen tiede (geologia mukaan luettuna) näyttää yleisesti myöntävän, että maapallon ikä on kaiken kaikkiaan noin 500 miljoonaa vuotta. Sir William Thomson rajoittaa kuitenkin varhaisimman kasvillisuuden esiintymisen alkaneeksi 100 miljoonaa vuotta sitten – kunnioitettava lausunto, joka on muinaisten aikakirjojen kanssa ristiriidassa. Tiedemaailman pohdiskelut vaihtelevat sitä paitsi päivittäin. Nytkin jo monet geologit vastustavat kovasti tuota rajoitusta.

Volger... laskee, että sen ajan, joka vaaditaan tuntemiemme kerrosten kasautumiseen, on täytynyt olla ainakin 648 miljoonaa vuotta.... Sekä aika että paikka ovat rajattomia ja ikuisia.... Maa aineellisena olemassaolona on todella ikuinen; ainoastaan sen läpikäymät muutokset voidaan

¹ Moneerit ovat todella alkueliöitä. Ne eivät ole eläimiä ”eivätkä kasveja”, kirjoittaa Haeckel, ”...moneerin koko ruumis ei ole mitään muuta kuin yksinkertainen, kauttaaltaan homogeeninen valkuaihiukkanen koossa pysyvässä tilassa”. (*Quarterly Journal of Microscopical Science*, tammikuu 1869, s. 28.)

² Huomatkaa, kuinka mesotsooisen kauden *iguanodon* – 30 metrin pituinen hirviö – on nyttemmin muuttunut Etelä-Amerikan pieneksi iguaani-sisliskoksi. Yleiset traditiot muinaisajan *jättiläisistä*, jotka mainitaan kaikissa tarustoissa mukaan luettuna raamattu, voivat kerran osoittautua tosiasioihin perustuviksi. Luonnossa jo analogian johdonmukaisuuden pitäisi saada meidät tunnustamaan nämä *perimätiedot* tieteellisiksi totuuksiksi.

määrittää rajallisin aikakausin [*Burmeister*]... Meidän on sen vuoksi oletettava, että tähtitaivas ei ole pelkästään paikassa, mitä kukaan tähtitieteilijä ei epäile, vaan myös aluttomassa ja loputtomassa ajassa; että sitä ei ole koskaan luotu ja että se on häviämätön. [Ks. *Czolbe*].¹

Czolbe toistaa täsmälleen sen, mitä okkultistit sanovat. Mutta jotkut voivat sanoa, että arjalaiset okkultistit eivät tienneet mitään näistä myöhemmistä pohdiskeluista. ”He eivät tienneet edes maan pallomaisesta muodosta.” [e155] (Coleman.) Tähän antaa *Vishnupurâna* vastauksen, joka on pakottanut joidenkin orientalistien silmät avautumaan selkoselälleen.

...Aurinko on sijoittunut kaiken aikaa keskipäivään ja vastapäätä keskiyötä kaikilla *dvipoilla* [mantereilla], oi Maitreya. Mutta koska *auringon* nousu ja lasku ovat *ikuisesti toisilleen vastakkaiset* – ja samoin kaikki ilmansuunnat ja taivaan risteyskohdat, niin sen vuoksi, oi Maitreya, ihmiset puhuvat auringon noususta siellä, missä he sen näkevät. Ja missä aurinko katoaa näkyvistä, siellä *heidän mielestään* on sen lasku. Auringolla, joka on aina *yhdessä ja samassa paikassa*, ei ole nousua eikä laskua, sillä se mitä kutsutaan nousuksi ja laskuksi, on *ainoastaan* auringon näkyminen ja näkymättömyys.²

Tähän Fitzedwarf Hall huomauttaa: ”Tämän kohdan sisältämä heliosentrisen oppi on merkittävä. Kuitenkin hiukan edempänä puhutaan päinvastoin.” Puhutaan päinvastoin *tahallaan*, koska se oli salaista temppeliopetusta. Martin Haug huomautti samasta opetuksesta toisessa kohdassa. On hyödytöntä parjata arjalaisia enempää.

Palatessamme geologien ja antropologien kronologiaan pelkäämme, että tieteellä ei ole mitään järkeviä perusteita, joilla vastustaa okkultistien näkemyksiä tässä asiassa. Se, että ”ihmisestä, luomakunnan korkeimmasta elimellisestä olennosta, ei löydetä jälkeäkään alkuperäisistä kerroksista, vaan ainoastaan ylimmästä, niin kutsutusta tulvakerroksesta”, on kaikki, mitä voidaan toistaiseksi sanoa. Se, että ihminen *ei ollut nisäkäsluokan viimeinen jäsen*, vaan ensimmäinen *tässä kierroksessa*, on tieteen pakko tunnustaa jonakin päivänä. Samaa näkökantaa on myös jo pohdittu Ranskassa hyvin arvovaltaisella taholla.

Että ihmisen voidaan osoittaa eläneen tertiäärikauden puolivälissä ja sel-laisella geologisella kaudella, *jolloin ei vielä ollut olemassa ainoatakaan nykyisistä nisäkäslajeista*, on väite, jota tiede *ei voi* kieltää ja jonka de Quatrefages on nyt todistanut.³ Mutta vaikka ihmisen olemassaoloa eosenikaudella ei olisikaan vielä todistettu, niin mikä ajanjakso on kulunut liitukaudesta? Olemme selvillä siitä, että ainoastaan rohkeimmat geologit uskaltavat sijoittaa ihmisen mioseenikautta kauemmas. Mutta me kysym-

¹ L. Büchner, *Force and Matter*, toimittanut J. F. Collingwood, F.R.S.L., s. 61.

² *Vishnupurâna*, II, viii.

³ ”*Introduction à l'Etude des Races Humaines*”.

me, kuinka kauan ovat kestäneet mesotsooisien kauden jälkeiset ajanjaksot? Tästä tiede vaikenee monien pohdiskelujen ja riitojen jälkeen, sillä sen suurimmat auktoriteetit tällä alalla ovat pakotettuja vastaamaan: ”Me emme tiedä.” Tämän pitäisi osoittaa, että tiedemiehet eivät ole sen suurempia asiantuntijoita tässä asiassa kuin tavalliset ihmiset. Jos professori Huxleyn mukaan ”pelkästään hiilenmuodostuksen vaatima aika olisi kuusi miljoonaa vuotta”,¹ kuinka monta miljoonaa vuotta tarvittaisiin kattamaan [e156] se aika, joka on kulunut jurakaudesta eli puolivälistä niin kutsuttua matelijoiden aikaa (jolloin kolmas Rotu esiintyi) aina mioseenikauteen asti, jolloin suurin osa neljättä Rotua upposi?²

Tämän kirjoittaja tietää, että ne asiantuntijat, joiden laskelmat maapallon ja ihmisen aikakausista ovat uskaliaimmat, ovat aina saaneet varovaisemman enemmistön vastaansa. Mutta tämä todistaa kovin vähän, koska enemmistö harvoin jos koskaan osoittautuu olevan oikeassa ajan mittaan. Harvey oli yksin monta vuotta. Ne, jotka puolustivat ajatusta Atlantin ylittämisestä höyrylaivoilla, olivat vaarassa päättää päivänsä mielisairaalassa. Mesmer on luokiteltu tähän päivään asti (tietosanakirjoissa) Cagliostron ja de St. Germainin lailla petkuttajaksi ja huijariksi. Ja nyt kun herrat Charcot ja Richet ovat todistaneet oikeiksi Mesmerin väitteet ja kun tiede on hyväksynyt mesmerismin uudella ”hypnotismin” nimellä – valenenä perin vanhalle naamalle –, kunnioituksemme ei kasva tuota enemmistöä kohtaan nähdessämme, kuinka huolettomasti ja välinpitämättömästi tieteen edustajat käsittelevät hypnotismia, telepaattisia vaikutuksia ja muita senkaltaisia ilmiöitä. He puhuvat siitä, lyhyesti sanottuna, niin kuin he olisivat uskoneet siihen Salomonin päivistä asti eivätkä olisi vain muutama vuosi sitten sanoneet sen kannattajia ”mielisairaiksi ja pettureiksi”.³

Sama ajatustapojen muutos on edessä niiden pitkien ajanjaksojen suhteen, jotka esoteerinen filosofia lukee sukupuolisen ja fysiologisen ihmiskunnan iäksi. Sen vuoksi sekin säkeistö, joka sanoo:

”Järkisyntyiset, luuttomat, antoivat elämän tahdosta syntyneille luurakenteisille”, lisäksi että tämä tapahtui *kolmannen* Rodun puolessa välissä

¹ S. Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 32.

² *Esoteric Buddhism*, s. 70.

³ Sama kohtalo tulee olemaan spiritualistisilla ilmiöillä ja kaikilla muilla *sisäistä* ihmistä koskevilla psykologisilla ilmauksilla. Humeen päivistä asti, jonka tutkimukset kulminoituivat nihilistiseen idealismiin, psykologia on vähitellen siirtynyt kärkeä *materialismia* kohti. Humea pidetään psykologina, ja kuitenkin hän ennalta kielsi niiden ilmiöiden mahdollisuuden, joihin miljoonat nyt uskovat, monet tiedemiehet mukaan luettuina. Tämän päivän hyloidealitit uskovat suoranaiseen *tyhjäksi tulemiseen*. Spencerin ja Bainin oppisuunnat ovat, edellinen positivistinen, jälkimmäinen materialistinen, eivätkä kumpikaan lainkaan metafyyysisiä. Se on *psykismiä* eikä *psykologiaa*. Se muistuttaa yhtä vähän vedäntäläistä oppia, kuin Schopenhauerin ja von Hartmannin pessimismi muistuttaa esoteerista filosofiaa, todellisen buddhalaisuuden sydäntä ja sielua.

18 miljoonaa vuotta sitten – voi vielä saada tulevien tiedemiesten hyväksymisen.

Mitä yhdeksännentoista vuosisadan ajatustapaan tulee, meille sanovat jo muutamat henkilökohtaiset ystävämme, joilla on tavaton kunnioitus tieteen vaihtuvia johtopäätöksiä kohtaan, että tuollainen väite on mieletön. Kuinka paljon epätodennäköisemmältä vaikuttaakaan seuraava väitteemme, että *ensimmäisen* Rodun elinaika ulottuu vielä tuostakin ajasta miljoonia vuosia taaksepäin. Sillä vaikka tarkkoja lukuja ei ole annettu – eikä ole puhuttakaan, että muinaisten jumalallisten [e157] rotujen alkukehitys voitaisiin laskea täydellä *varmuudella* kuuluvaksi geologian varhaissekundaari- tai primaarikaudelle – niin se asia on selvä, että niihin 18 miljoonaan vuoteen, jotka vastaavat *sukupuolisen, fyysisen* ihmisen aikaa, on tehtävä suunnaton lisäys, jos otetaan huomioon koko henkinen, astraalinen ja fyysinen kehitys. Monet geologit ovat tosin sitä mieltä, että kvartaari- ja tertiäärikauden pituus vaatii tuollaisen arvion myöntämistä, ja on aivan varmaa, että mitkään maanpäälliset olosuhteet eivät kumoa sitä hypoteesia, että ihminen olisi elänyt eoseenikaudella, jos vain muuten saadaan todisteita siitä. Okkultistit, jotka väittävät, että edellä mainittu ajanjakso vie meidät takaisin kauas sekundaari- eli ”matelijoiden” aikaan, voivat saada de Quatrefagesilta tukea sille, että ihmisen olemassaolo oli mahdollinen tuossa kaukaisessa muinaisuudessa. Mutta varhaisten kantarotujen suhteen asia on aivan toinen. Jos hiilihapolla kyllästetyt sakeat höyrykasumat, jotka virtasivat maasta eli leijuivat ilmakehässä kerrostumisen alusta alkaen, estivät tuhoisasti nykyään tunnettujen ihmiseliöiden elämää, niin kuinka, kysyttäessä, olisi alkuihminen voinut elää? Tällainen huomautus on kuitenkin täysin naurettava. Silloin vallitsevilla maisilla olosuhteilla ei ollut mitään tekemistä sen tason kanssa, jolla *eteeris-astraalisten* rotujen kehitys tapahtui. Vasta verrattain myöhäisinä geologisina kausina on syklisen lain spiraaliliike vetänyt ihmiskunnan fyysisen kehityksen alimmalle asteelle – karkean aineellisen syysuhteen tasolle. Noina varhaisimpina aikoina eteni ainoastaan *astraalinen* kehitys, ja nuo kaksi tasoa, astraalinen ja fyysinen,¹ eivät olleet missään suoranaudessa kosketuksessa toisiinsa, vaikka ne kehittyivät rinnakkain. On ilmeistä, että varjomainen eteerinen ihminen on elimistönsä puolesta – jos sitä voi elimistöksi kutsua – tekemisissä ainoastaan sen tason kanssa, josta hänen *upâdhinsa* aines on peräisin.

Kenties on asioita, jotka ovat voineet jäädä huomaamatta nykyajan *kauas näkeviltä* – mutta ei *kaikki näkeviltä* – luonnontieteilijöiltämme. Kuitenkin luonto itse ottaa tarjotakseen puuttuvat renkaat. Agnostisten teoreettis-

¹ On huomattava, että vaikka aineen astraaliset ja fyysiset tasot kulkivat rinnakkain toistensa kanssa jo varhaisimpina geologisina kausina, ne eivät kuitenkaan olleet samoilla ilmennysasteilla kuin ne *nyt* ovat. Maa saavutti nykyisen *tiiviydätasonsa* vasta 18 miljoonaa vuotta sitten. Siitä lähtien *molemmat*, fyysinen ja astraalinen taso, ovat tulleet karkeammiksi.

ten ajattelijoiden on ihmisen synnyn osalta valittava Idän salaisen opin esittämän version ja toivottoman materialististen darvinilaisten ja raamatullisten kertomusten väliltä: tahtovatko he uskoa, ettei ole mitään sielua eikä henkistä kehitystä, vai pohtia okkultista oppia, joka kieltää sekä ”erikoisluomisen” että ”kehitysofin” ihmissynnyn.

Ottakaamme vielä esille ”itsesyntyys”. Elämää – sellaisena kuin tiede tuntee sen – ei ole aina ollut maallisella tasolla. [e158] Oli aika, jolloin ei edes Haeckelin *moneri* – tuo yksinkertainen protoplasman hitunen – ollut vielä esiintynyt merien pohjassa. Mistä tuli se *sysäys*, joka sai hiili-, typpi- ja happimolekyylit jne. ryhmittymään Lorenz Okenin *Urschleimiksi*, tuoksi elimelliseksi ”limaksi”, jolle on nyt annettu nimeksi protoplasma? Mitkä olivat *monerin* esityypit? Ainakaan ne eivät voineet pudota meteoriittien mukana muilta jo muodostuneilta taivaankappaleilta, vaikka Sir William Thomson on esittänyt tällaisen hurjan teorian. Ja vaikka *ne olisivatkin* pudonneet ja vaikka maapallomme olisi saanut elonsiemenensä muilta planeetoilta, niin kuka tai *mikä* oli tuonut ne näille planeetoille? Ellei hyväksytä salaista opetusta, meidän on tässä jälleen kerran pakko kohdata *ihme* – hyväksyä teoria *persoonallisesta antropomorfisesta Luojasta*, jonka ominaisuudet ja määritelmät, yksijumalaisten laatimissa sanamuodoissa, ovat yhtä paljon filosofian kuin logiikan kanssa ristiriidassa, koska ne alentavat ihanteen äärettömästä universaalista jumaluudesta, jonka käsittämättömän, valtavan suuruuden edessä korkeinkin inhimillinen äly tuntee pienuutensa.

Älköön nykyaikainen filosofi, vaikka hän mielivaltaisesti asettaakin itsensä korkeimmalle tähän asti saavutetulle inhimillisen älykkyyden huipulle, osoittautuko niin paljon henkisesti ja intuitiivisesti alemmaksi jopa muinaisia kreikkalaisia, jotka ovat tässä suhteessa paljon alemmalla tasolla kuin Idän vanhat arjalaiset filosofit. Hylotsoismi¹ filosofisesti ymmärrettynä on panteismin korkein muoto. Se on ainoa mahdollinen pois pääsy typerästä kuolettavaan aineellisuuteen perustuvasta ateismista ja yksijumalaisten vielä typerämmistä antropomorfisista käsitteistä, joiden välissä se on omalla aivan puolueettomalla perustallaan. Hylotsoismi *edellyttää* absoluuttista, jumalallista ajattelua, joka *läpäisee* lukemattomat toimivat, luovat voimat eli ”luojat”, jotka *olennot* pitää liikkeellä tuo jumalallinen ajatus ja niiden olemassaolo on siinä, siitä ja sen kautta. Tuolla jumalallisella ajatuksella ei kuitenkaan ole enempää persoonallista osallisuutta niihin tai *niiden* luomuksiin kuin auringolla on auringonkukkaan ja sen siemeniin tai kasvullisuuteen yleensä. Noiden toimivien ”luojien” tiedetään olevan olemassa ja niihin uskotaan, koska okkultistin *sisäinen* ihminen aistii ja havaitsee ne.

Niinpä okkultisti sanoo, että ABSOLUUTTISTA jumaluutta, jonka on oltava ehdollistamaton ja erillinen, ei voida ajatella samanaikaisesti toimivana,

¹ Kreikkalaisten luonnonfilosofien ja Paracelsuksen ym. edustama käsitys aineen elollisuudesta. – Suom. toim.

luovana, yhtenä elävänä Jumalana, alentamatta heti sen ihannetta.¹ Sellainen jumaluus, joka ilmenee *ajassa* ja *paikassa* – näiden kahden ollessa yksinkertaisesti muotoja SIITÄ, mikä on absoluuttinen KAIKKI – voi olla ainoastaan murto-osa [e159] kokonaisuudesta. Ja koska tuo ”kaikki” ei voi jakautua absoluuttisuudessaan, sen vuoksi tuo *aisteilla havaittu* luoja (sanomme *luojat*) voi olla korkeintaan pelkkä *olemuspuoli* siitä. Käyttääksemme samaa metaforaa – joka on riittämätön ilmaisemaan koko aatetta, mutta sopii kuitenkin hyvin käsiteltävään asiaan – nämä luojat ovat niin kuin auringon lukemattomat säteet, joka aurinko pysyy tietämättömänä ja välinpitämättömänä vaikutuksesta; kun taas nuo vaikuttavat välittäjät, säteet, tulevat vaikuttajiksi joka kevät – maapallon manvantarisessa päivänkoitossa – ja hedelmöittävät ja herättävät luonnossa ja sen erilaistuneessa aineessa uinuvan elinvoiman. Tämä ymmärrettiin niin hyvin muinaisuudessa, että jopa kohtalaisen uskonnollinen Aristoteles sanoi tuollaisen luomistyön olevan aivan *sopimatonta* Jumalalle – ἀπρεπές τῷ Θεῷ. Platon ja muut filosofit opettivat samaa: jumaluus ei itse voi käydä käsiksi luomistyöhön – αὐτουργεῖν ἅπαντα. Tätä Cudworth kutsuu ”hylotsoismiksi”. Laertios kertoo vanhan Zenonin sanoneen: ”Luonto on itseään liikuttava voima, joka määrätyin ajanjaksoin tuottaa ja pitää koossa siemenenä toimivien periaatteiden mukaisesti siitä itsestään syntyvät oliot, ja se luo oliot samanlaisiksi kuin ne vanhemmat, joista ne ovat peräisin.”²

Palatkaamme aiheeseemme ja pysähtykäämme ajattelemaan sitä. Jos noina aikakausina todella oli kasvielämää, joka saattoi ottaa ravintoa silloisista vahingollisista aineksista, ja jos oli vielä eläimellistä elämää, jonka vetinen elimistö saattoi kehittyä huolimatta hapen oletetusta niukkuudesta, niin miksi ei olisi voinut olla myös inhimillistä elämää alkeellisessä fyysisessä muodossaan, ts. olentoja, jotka sopeutuivat tuohon geologiseen kauden ja sen olosuhteisiin? Sitä paitsi tiede tunnustaa, ettei se tiedä mitään geologisten ajanjaksojen todellisesta pituudesta.

Edessämme oleva pääkysymys on kuitenkin, onko aivan varmaa, että at-sooiseksi kaudeksi kutsutusta ajasta asti olisi koskaan ollut sellaista ilmakehää kuin luonnontieteilijät olettavat. Kaikki fyysikotkaan eivät ole tästä samaa mieltä. Jos tämän kirjoittaja olisi halukas tukemaan salaisen opin opetuksia eksaktin tieteen avulla, olisi helppo osoittaa usean fyysikon tunnustuksen nojalla, että ilmakehä on muuttunut vähän, jos lainkaan, valtame-

¹ Kardinaali Cusanuksen esittämä *ehdottoman* käsite ja määritelmä voi tyydyttää ainoastaan länsimaalaisen mieltä, joka on hänen itsensä tietämättään vangittu ja kokonaan turmeltunut skolastisen ja teologisen viisastelun pitkinä vuosisatoina. Mutta tuo ”ehdotonta koskeva uusi filosofia”, jonka alkuperän Sir William Hamilton jäljittää Cusanukseen, ei koskaan tyydyttäisi hindulais-vedäntäläisen terävämpää metafysiista mieltä.

² Diogenes Laertios, *Merkittävien filosofien elämät ja opit* (suom. Marke Ahonen), 7:148.

rien ensimmäisestä tiivistymisestä – ts. laurentisesta ajasta, pyroliittisesta kaudesta lähtien. Tämä on ainakin Blanchardin, S. Meunierin, jopa Bischoffin mielipide – niin kuin viimeksi mainitun tiedemiehen kokeet basaltilla ovat osoittaneet. Sillä jos uskoisimme, mitä tiedemiesten enemmistö sanoo vaarallisten kaasujen määrästä ja niistä hiilen ja typen kokonaan kyllästämistä elementeistä, joissa kasvi- ja eläinkuntaa on todistettu eläneen, menestyneen ja kehittyneen, niin tultaisiin siihen omituiseen johtopäätökseen, että noina aikoina oli olemassa valtameriä, [e160] joissa oli *nestemäistä hiilihappoa* veden sijasta. Tuollaisen elementin kyseessä ollen on hyvin epävarmaa, ovatko kiillesuomuiset tai edes itse alkuperäiset trilobiitit saattaneet elää primaarikauden, puhumattakaan siluurikauden valtamerissä, niin kuin Blanchard on esittänyt.

Ne olosuhteet, jotka olivat välttämättömiä varhaisimmalle ihmisrodulle, eivät kuitenkaan tarvitse mitään elementtejä, eivät yksinkertaisia eivätkä yhdistettyjä. Pidämme kiinni siitä, mitä esitimme alussa. Se henkiseeterinen olento, joka eli maapallolle tuntemattomissa avaruuksissa ennen kuin ensimmäinen sideerinen ”hyytelöhitudunen” kehittyi alkuperäisen kosmisen aineen valtameressä – biljoonia vuosia ennen kuin meidän maapallosi kutsumamme äärettömyyden pallohitunen astui olemassaoloon ja synnytti *moneereita* omissa pisaroissaan, joita kutsutaan valtameriksi – se olento ei kaivannut ”elementtejä”. ”Pehmeäluinen Manu” saattoi hyvin olla vailla kalsiumfosfaattia, koska hänellä ei ollut luita, paitsi vertauskuvallisuudessa merkityksessä. Ja vaikka moneerit, kuinka homogeeninen niiden elimistö olikaan, tarvitsivat kuitenkin fyysisiä elinolosuhteita, jotka auttaisivat niitä eteenpäin kehityksessä, niin se olento, josta tuli alkuihminen ja ”ihmisen isä” kehityttyään olemassaolon tasoilla, joista tiede ei ole edes uneksinnut, saattoi hyvin olla olemassa tuntematta mitään ympärillään vallitsevista ilmasto-oloista. Se varhainen esi-isä, joka esiintyy Brasseur de Bourbourgin *Popol Vuh* -teoksessa ja joka –meksikolaisten taruissa – saattoi toimia ja elää yhtä helposti maan ja veden alla kuin maan pinnalla, vastaa ainoastaan tekstiemme toista ja aikaisempaa kolmatta Rotua. Ja jos kolme luontokuntaa olivat niin erilaiset vedenpaisumusta varhempina aikoina, miksi ei ihminen olisi voinut olla muodostunut aineksista ja atomiyhdisteistä, jotka ovat nykyään täysin tuntemattomia fyysiselle tieteillemme? Nykyisin tunnetut kasvit ja eläimet miltei lukemattomine lajeineen ja muunnoksineen ovat kaikki tieteen olettamusten mukaan kehittyneet alkuperäisistä ja paljon harvalukuisemmista elimellisistä muodoista. Miksi ei sama olisi voinut tapahtua myös ihmiselle, elementeille ja muulle? ”Universaali syntyy lähtee yhdestä, puhkeaa kolmeksi, sitten viideksi ja lopulta saavuttaa huippunsa seitsemässä palatakseen neljään, kolmeen ja yhteen.” (*Kommentaari.*)

Lisätodisteita varten katsokaa teoksemme II kirjasta kohtaa ”Seitsemäisyys luonnossa”.¹

¹ [II kirja, XXV, s. 590 eteenpäin luku ”Seitsenluvun salaisuudet”].

[e161]

VII SÄKEISTÖ

PUOLIKSI JUMALALLISESTA
ENSIMMÄISIIN INHIMILLISIIN ROTUIHIN

(24) Korkeammat luojat hylkäävät ylpeydessään ”joogan poikien” kehittämät muodot. (25) He eivät tahdo ruumiillistua varhaisiin ”munasta syntyneisiin”... (26) He valitsevat myöhemmät androgyynit. (27) Ensimmäinen ihminen sai älyn.

24. VIISAUDEN POJAT, YÖN POJAT (*lähteneet Brahmân ruumiista sen tultua yöksi*) VALMIINA JÄLLEENSYNTYMÄÄN, TULIVAT ALAS. HE NÄKIVÄT ENSIMMÄISEN KOLMANNEN (*vielä älyttömän Rodun älyllisesti*) KURJAT MUODOT (a). ”ME VOIMME VALITA”, SANOIVAT HERRAT, ”MEILLÄ ON VIISAUS.” JOTKUT ASTUIVAT CHHÄYOHIN. JOTKUT HEIJASTIVAT KIPINÄN. JOTKUT LYKKÄSIVÄT NELJÄNTEEN (*Rotuun*). OMASTA RÛPASTAAN HE TÄYTTIVÄT (*vahvistivat*) KĀMAN (*himon välineen*). NE, JOTKA ASTUIVAT SISÄÄN, TULIVAT ARHATEIKSI. NE, JOTKA SAIVAT VAIN KIPINÄN, JÄIVÄT ILMAN (*korkeampaa*) TIETOA. KIPINÄ PALOI HEIKOSTI. KOLMANNET JÄIVÄT ÄLYTTÖMIKSI. HEIDÄN JĪVANSAN (*monadit*) EIVÄT OLLEET VALMIITA (b). NÄMÄ ASETETTIIN ERIKSEEN SEITSEMÄN (*alkuperäisen ihmislajin*) JOUKKON. HEISTÄ TULI KAPEAPÄISIÄ. KOLMANNET OLIVAT VALMIITA. ”HEISSÄ TULEMME ASUMAAN”, SANOIVAT LIEKIN JA PIMEÄN VIISAUDEN HERRAT (c).

Tämä säkeistö sisältää täydellisen avaimen pahan mysteereihin, niin kutsuttuun enkelien lankeemukseen ja moniin ongelmiin, jotka ovat askaruttaneet filosofien ajatuksia niin kaukaa kuin ihmismuisti ulottuu. Se ratkaisee salaisuuden, miksi älylliset kyvyt, syntyperä tai yhteiskunnallinen asema ovat myöhemmin niin erilaiset, ja selvittää johdonmukaisesti karman käsittämättömät vaiheet läpi pitkien ajanjaksojen. Yritämme antaa parhaan mahdollisen selityksen tästä vaikeasta aiheesta.

(a) Aina neljänten kierrokseen asti ja vieläpä kolmannen Rodun myöhempään puoliskoon saakka tässä kierroksessa *ihminen* – jos tämä harhaan johtava nimi voidaan antaa niille aina muuttuville muodoille, joihin monadit olivat pukeutuneet kolmen ensimmäisen kierroksen ja nykyisen kierroksen kahden ja puolen ensimmäisen rodun aikana – on toistaiseksi älyllisesti ainoastaan eläin. Vasta nykyisen kierroksen *keskivälissä* hän kehittää kokonaan itsessään neljännen prinssiin viidennelle [e162] sopivaksi välineeksi. Mutta manas tulee olemaan suhteellisen *täydellisesti* kehittynyt vasta seuraavassa kierroksessa, jolloin sillä on mahdollisuus tulla täysin jumalalliseksi kierrosten loppuun asti. Niin kuin Christian Schoettgen sanoo teoksessaan *Horae Hebraicae* jne., ensimmäisellä maallisella Aadamilla ”oli vain elonhenkäys”, *Nefesh*, mutta ei elävää sielua.

(b) Tässä tarkoitetaan *alempia* Rotuja, joista on vielä joitakin vastaavia jäljellä – kuten australialaiset (jotka ovat nyt nopeasti kuolemassa sukupuuttoon) ja muutamat afrikkalaiset ja valtamerien heimot. ”*He eivät olleet valmiita*” merkitsee, että näiden monadien *karmallinen* kehitys ei ollut vielä tehnyt heitä sopiviksi asumaan niissä ihmismuodoissa, joiden oli määrä ruumiillistua korkeampiin älyllisiin Rotuihin. Mutta tämä selitetään myöhemmin.

(c) *Zoharissa* puhutaan ”mustasta tulesta”, joka on *absoluuttista* valoviisautta. Niille, jotka vanhan teologisen ennakkoluulon yllyttäminä sanovat: ”Mutta *asurathan* ovat kapinoivia devoja, *jumalien vastustajia* – tästä syystä piruja ja pahoja henkiä”, me vastaamme: Esoteerinen filosofia ei tunnusta mitään sinänsä hyvää eikä pahaa, joka olisi olemassa riippumattomana luonnossa. Syy kumpaankin on, Kosmoksen kyseessä ollen, vastakohtien eli vastakkaisuuksien välttämättömyydessä, ja ihmisen tapauksessa on syy hänen inhimillisessä luonnossaan, hänen tietämättömyydessään ja himoissaan. Ei ole mitään *paholaisia* tai täysin turmeltuneita olentoja, niin kuin ei ole mitään ehdottoman täydellisiä enkeleitä, vaikka valon ja pimeyden henkiä voi kyllä olla olemassa. Siten LUCIFER – älyllisen valaistuksen ja ajatuksenvapauden henki – on vertauskuvallisesti se ohjaava merkkitulo, joka auttaa ihmistä löytämään tiensä elämän karien ja hiekkasärkkien yli, sillä Lucifer on LOGOS korkeimmalta olemuspuoleltaan ja ”vastustaja” alimmalta puoleltaan – joista kumpikin on heijastuneena *egossamme*. Lactantius puhuessaan Kristuksen luonnosta sanoo, että LOGOS, *Sana, on Saatanan esikoisveli, ”ensimmäinen kaikista luoduista*”.¹

Vishnupurâna kuvaa näitä alkuluomuksia (*tiryaksroteja*) *mutkikkaine* ruuansulatustiehyeineen: Niillä oli ”sisäisiä ilmiöitä, mutta keskenään ne olivat tietämättömiä *laadustaan ja luonnostaan*”.² Tuossa teoksessa mainitut kaksikymmentäkahdeksan lajia *bâdhoja* eli ”vajavuuksia” eivät tarkoita nykyisin tunnettuja eläimiä, niin kuin Wilson luuli, sillä niitä ei ollut olemassa noina geologisina kausina. Tämä on aivan selvää sanotun teoksen perusteella, jossa ensin luodaan (tällä maapallolla) ”viisinkertainen liikku-maton luomakunta”,³ kivennäiset ja kasvit; sitten tulevat nuo tarunomaiset eläimet, *tiryaksrotat* (syvyyden hirviöt, jotka II ja III säkeistön ”Herrat” tappavat); sitten *ûrdhvasrotat*, onnelliset taivaalliset olennot, jotka elävät ambrosialla; ja viimeksi *arvâksrotat*, inhimilliset olennot – Brahmân [e163] seitsemäs niin kutsuttu luominen. Mutta nämä ”luomiset”, viimeinen mukaan luettuna, eivät tapahtuneet tällä maapallolla, missä ne sitten lienevät-kään tapahtuneet. Ei Brahmâ luo olioita ja ihmisiä täällä maan päällä, vaan luojana on prajāpatien, olemassaolon ja maallisen luomakunnan herrojen, päämies ja Herra. Totellen Brahmân käskyä Daksha (synteesi eli yhdistel-

¹ *Divine Institutes*, kirja II, ix, lainattu Myerin *Qabbalahiin*, s. 116.

² Wilson, *Vishnupurâna*, Fitzedwarf Hallin käännös, I, 72.

³ Main. teos, s. 70.

mä maallisista luojista ja esivanhemmista pitrit mukaan luettuina) teki ylemmät ja alemmat (*vara* ja *avara*) oliot, mikä ”tarkoittaa putraa”, jälkeläisiä, ja ”*kaksijalkaisia* ja *nelijalkaisia*, ja myöhemmin tahdolla [tarkoittaa tahdon ja joogan poikia] synnytti naispuolisia”,¹ ts. erotti androgyynit. Tässä jälleen ”kaksijalkaiset” eli ihmiset luotiin ennen ”nelijalkaisia” niin kuin esoteerisissa opetuksissakin.²

Koska eksoteerisissa kertomuksissa *asurat* ovat ensimmäisiä ”yöruumiista” luotuja olentoja, kun taas *pitrit* lähtevät *hämäräruumiista*; ja koska (*Vishnupurânassa*) Parâsara sijoittaa ”jumalat” näiden kahden väliin ja sanoo niiden kehittyvän ”päiväruumiista”, niin tässä on helppo huomata selvä tarkoitus salata luomisjärjestys. Ihminen on *arvâksrota*, joka tulee ”päivänkoiton ruumiista”. Toisaalla ihmiseen viitataan taas, kun maailman luojan, Brahmân, osoitetaan ”luoneen hurjia olentoja, joita kutsuttiin peikoiksi, bhûtoiksi ja lihansyöjiksi”, eli niin kuin teksti sanoo, ”paholaisia, pelottavia, koska olivat apinanvärisiä ja lihansyöjiä”.³ Sitä vastoin rākshasat käännetään yleensä ”pahoiksi hengiksi” ja ”jumalien vihollisiksi”, mikä samastaa ne *asuroihin*. *Râmâyanassa* kerrotaan, että kun Hanuman tutkii vihollisia Lankâssa, hän tapaa siellä rākshasoita, joista muutamat ovat rümia, ”kun taas jotkut ovat kauniita katsella”, ja *Vishnupurânassa* on suora viittaus, että heistä tulee ”ihmiskunnan” eli Brahmân pelastajia.

Allegoria on hyvin nerokas. Suuri äly ja liiallinen tietomäärä ovat kaksiteräisiä aseita elämässä ja välineitä sekä pahaan että hyvään. Yhdistettyinä itsekkyyteen ne tekevät koko ihmiskunnasta astinlaudan näiden kykyjen hallitsijalle ja välikappaleen hänen tarkoitustensa saavuttamiseksi. Mutta kun niitä käytetään epäitsekäisiin humanitaarisiin tarkoituksiin, niistä voi tulla monelle pelastuksen välikappale. Joka tapauksessa itsetietoisuuden ja älyn puute tekee ihmisestä tylsämielisen, ihmismuotoisen eläimen. Brahmâ on *mahat* – maailmanjärki – tästä syystä liian itsekkäät rākshasoiden joukossa halusivat omistaa sen kokonaan – ”nielaista” mahatin. Allegoria on läpinäkyvä.

Joka tapauksessa esoteerinen filosofia samastaa esibrahmalaiset [e164] asurat, rudrat,⁴ rākshasat ja kaikki allegoriassa esiintyvät jumalien ”vastustajat” egoihin, jotka ruumiillistumalla yhä järjettömään kolmannen Rodun ihmiseen tekivät hänestä *tietoisesti* kuolemattoman. He ovat sitten ruumiillistumien kierroskauden aikana todellinen *kaksinainen logos* – ihmisessä oleva taisteleva ja kaksikasvoinen jumalallinen prinssiippi. Seuraava kommentaari ja seuraavat säkeistöt voivat epäilemättä antaa enemmän valoa

¹ *Vishnupurâna*, I, xv; Wilson, vol. II, s. 10.

² Ks. säkeistöjä VI ja VII.

³ *Vishnupurâna*, I, v; Wilson, vol. I, s. 83, F. Hallin alaviite.

⁴ Näitä kutsutaan *Manussa* ”isänpuoleisiksi isoisiksi” (III, 284). Rudrat ovat Rudra-Shivan seitsemän ilmennystä, hänen, joka on ”hävittävä jumala” ja *myös* suuri joogi ja askeetti.

tähän hyvin vaikeaan oppiin, mutta kirjoittaja ei tunne kykenevänsä esittämään sitä kokonaan. Rotujen peräkkäisyydestä kommentaari sanoo kuitenkin:

”Ensin tulevat ITSEOLEVAISET maan päällä. Ne ovat ’henkisiä eloja’, jotka absoluuttinen TAHTO ja LAKI heijastaa liikkeelle maailmojen jokaisen jälleensyntymän aamunkoitteessa. Nämä ELOT ovat jumalallinen ’Shishta’ [Siemen-Manuja eli prajâpateja ja pitrejä].”

Näistä lähtevät:

1. *Ensimmäinen rotu, ”itsesyntyiset”, jotka ovat alkuunpanijoidensa [astraalisia] varjoja.¹ Ruumis oli vailla kaikkea ymmärrystä [mieltä, älyä ja tahtoa]. Sisäinen olento [korkeampi itse eli monadi] asui maallisen muodon sisällä, eikä ollut siihen yhdistynyt. Yhdysside, manas, ei ollut vielä siinä.*

2. *Ensimmäisestä [rodusta] lähti toinen, jota kutsutaan ”hiestä syntyneeksi”² ja [e165] ”luuttomaksi”. Tämä on toinen kantarotu, jolle säilyttäjät*

¹ Ks. IV säkeistö, säe 15, kommentaari s. 92.

² Kun sanomme, että *elämä* on alkanut ja ihmisrotu saanut alkunsa tällä *mielettömällä, epätieteellisellä* tavalla, välittämättä ihmisen nykyistä syntyperää koskevista teorioista, antaudumme välittömälle tuholle. Esoteerinen oppi ottaa kuitenkin tämän riskin ja menee vielä niin pitkälle, että pyytää puolueetonta lukijaa vertaamaan edellä olevaa hypoteesia (jos se on sitä) Haeckelin teoriaan – josta on nyt kovaa vauhtia tulossa tieteelle aksiooma. Toistamme hänen omia sanojaan:

”...’Kuinka elämä, eliöiden maailma syntyi?’ ja toiseksi erityinen kysymys: ’Kuinka ihmisrotu sai alkunsa?’ Ensimmäinen näistä kahdesta kysymyksestä, nimittäin elävien olentojen ensimmäinen esiintyminen, voidaan ratkaista ainoastaan empiirisesti [!], jolloin todistuksena on niin kutsuttu arkhebiosis eli epätavallinen synnytys eli yksinkertaisimpien ajateltavissa olevien eliöiden itsesyntyminen. Sellaisia ovat moneerit (protogeenit, protamoibat jne.), erittäin yksinkertaiset mikroskooppiset protoplasman hiukkaset, joilla ei ole mitään rakennetta eikä elimistöä ja jotka ottavat vastaan ravintoa ja *monistuvat jakautumalla*. Sellainen moneeri kuin tuo alkuaikainen elimistö, jonka *keksi* kuuluisa englantilainen eläintieteilijä Huxley ja nimitti *bathybius haeckeliiksi*, näyttää yhtenäiseltä tiiviiltä protoplasmakuorelta, jota esiintyy valtameren syvimmissä kohdissa 900 – 9 000 metrin syvyydessä. *On totta, ettei tuollaisen moneerin ensimmäistä esiintymistä ole tähän mennessä todellisuudessa havaittu*, mutta tuollaisessa kehityksessä ei ole mitään sinänsä epätoennäköistä.” (*The Pedigree of Man*, Avelingin käänn., s. 32–33.)

Koska hiljattain on osoittautunut, että bathybius-protoplasma ei olekaan mikään elimellinen aines, siitä ei jää paljon sanottavaa. Eikä tämän luettuaan tarvitse tuhlaa aikaansa seuraavan väitteen kumoamiseen: ”Siinä tapauksessa ihminen on myös *epäilemättä* [Haeckelin ja hänen kaltaistensa mielestä] syntynyt asteittaisten muodonmuutosten kautta alemmista nisäkkäistä, apinoista, aikaisemmista apinamaisista olennoista, vielä aikaisemmista pussieläimistä, sammakkoeläimistä, kaloista”, kaikki johtuneet ”sarjasta *sokeasti työskenteleviä luonnonvoimia..... ilman päämäärää, ilman suunnitelmaa*” (s. 36).

Edellä toistamme kohta kritisoi jo itseään vastaan. Tiede pannaan opettamaan sellaista, mitä tähän päivään asti ”*ei ole koskaan todellisuudessa havaittu*”. Se pannaan kieltämään luonnon *älyperäisyys* eli muodosta ja aineesta riippumaton

[rākshasat]¹ ja ruumiillistuvat jumalat [asurat ja kumârat] antavat ensimmäisen alkuperäisen ja heikon kipinän [älyn idun]... Ja näistä vuorostaan lähtee:

3. Kolmas kantarotu, ”kaksinkertaiset” [androgyynit]. Sen ensimmäiset rodut ovat kuoria, kunnes viimeinen tulee dhyânien ”asumaksi” [ts. elähdyttämäksi].

Toinen Rotu, kuten edellä sanottiin, oli myös suvuton ja kehitti itsestään alkaessaan kolmannen, androgyynisen Rodun yhdenmukaisella mutta jo paljon mutkikkaammalla prosessilla. Niin kuin *kommentaarissa* kuvataan, tuon Rodun kaikkein varhaisimmat olennot olivat:

”Passiivisen joogan poikia.”² He lähtivät toisista mânushyoista [e166] [toisesta ihmisrodusta] ja tulivat munia synnyttäviksi [oviparous]. Ne ema-

elollisvoima ja pitämään tieteellisempänä opettaa ”sokeasti ilman päämäärää ja suunnitelmaa työskentelevien” luonnonvoimien ihmesuorituksia. Siinä tapauksessa me joudumme ajattelemaan, että muutamien etevien tiedemiesten aivoissa työskentelevät fyysismekaaniset voimat saavat heidät yhtä sokeasti uhraamaan johdonmukaisuuden ja terveen järjen keskinäisen ihailun alttarille. Miksi protoplasmista moneeria, joka aikaansai ensimmäisen elävän luontokappaleen itsestään jakautumalla, olisi pidettävä erittäin tieteellisenä hypoteesina, ja miksi eeterinen esihinimillinen rotu, joka synnytti alkuperäisiä ihmisiä samalla tavalla, olisi kiellettävä epätieteellisenä taikuskona? Vai onko materialismi hankkinut itselleen yksinoikeuden tieteessä?

¹ Rākshasoita, joita pidetään Intian kansanomaisessa teologiassa demoneina, kutsutaan Himalajan toisella puolella ”säilyttäjiksi”. Tällä kaksinaisella merkityksellä on alkunsa filosofisessa allegoriassa, jonka eri muunnoksista kerrotaan *purânoissa*. Sanotaan, että kun Brahmâ loi demonit, yakshat (sanasta *yaksh*, syödä) ja rākshasat ja kun kummatkin näistä demonien laaduista heti synnyttyään tahtoivat syödä luojansa, niin niitä heistä, jotka huudahtivat ”Ei niin, tulkoon hän pelastetuksi (säilytetyksi)”, kutsuttiin rākshasoiksi (*Vishnupurâna*, I, v). *Bhagavatapurâna* (III, 20, 19–21) kertoo allegorian toisin. Brahmâ muutti itsensä ruumiiseen verhoutuneeksi yöksi (eli tietämättömyydeksi). Tähän tarttuivat yakshat ja rākshasat huudahtaan: ”Älkää säästäkö sitä, syökää se.” Silloin Brahmâ huudahti: ”Älkää syökö minua, säästäkää minut.” Tällä on tietysti sisäinen merkitys. ”Yöruumis” on tietämättömyyden pimeys ja se on myös äänettömyyden ja salaisuuden pimeys. Nyt lähes joka kohdassa rākshasoiden osoitetaan olleen joogeja, hurskaita sadhuja ja vihittyjä, melko epätavallinen puuha *demoneille*. Tämä merkitsee, että vaikka meillä on valta hajottaa tietämättömyyden pimeys, ”syödä se”, meidän on suojeltava pyhä totuus häpäisyltä. ”Brahmâ on ainoastaan bramiineja varten”, sanoo tuo ylpeä kasti. Tarun *opetus* on päivänselvä.

² Tämä salaisen opin esitys ihmisen asteittaisesta kehityksestä osoittaa, että kaikilla myöhemmillä (maallikkojen mukaan varhaisimmilla) Roduilla oli fyysinen alkunsa neljännen Rodun varhaisvaiheessa. Mutta sitä alarotua, joka edelsi sukupuolisesti jakautuvaa rotua, on pidettävä nykyisten sukupolvien ja varsinkin itämaisten arjalaisrotujen *henkisinä* esi-isinä. Weberin ajatus, että indogermaaninen rotu edelsi arjalais-vedalaista rotua, on okkultistin mielestä äärimmäisen naurettava.

naatiot, jotka lähtivät heidän ruumiistaan synnytyksaikoina, olivat munanmuotoisia. Pienet pallomaiset sisukset kehittyivät suureksi pehmeäksi, munan kaltaiseksi käyttövälineeksi, joka koveni vähitellen, kunnes se raskausajan jälkeen meni rikki ja nuori ihmiseläin tuli siitä esiin ilman apua, niin kuin linnunpojat tekevät meidän rodussamme.”

Tämän on tunnettava lukijasta naurettavan mielettömältä. Kuitenkin se on aivan yhdenmukainen niiden kehityslinjojen kanssa, jotka tiede havaitsee elävien eläinlajien kehityksessä. Ensin on *moneerien* tapainen lisääntymisen jakautumalla (ks. Haeckel); sitten muutamien vaiheiden jälkeen munien synnytys [ovipaarinen tapa], niin kuin matelijoilla, joita seuraavat linnut; sitten on lopulta nisäkkäiden *ovovivipaarinen* tapa synnyttää poikasensa.

Jos nimitystä *ovovivipaarinen* käytetään joistakin kaloista ja matelijoista, jotka hautovat muniaan omissa ruumiissaan, miksi sitä ei sovellettaisi nisäkkäiden naaraisiin ihminen mukaan luettuna? Se munasolu, jossa hedelmöityksen jälkeen tapahtuu sikiön kehitys, on muna.

Joka tapauksessa tämä käsite on filosofisempi kuin se, että Eeva äkkiä luodun istukan avulla synnyttäisi Kainin omenan vaikutuksesta, kun edes pusi-eläimet, varhaisimmat nisäkkäät, *eivät ole istukallisia*.

Sitä paitsi lisääntymismenetelmien *progressiivinen* järjestys, kuten tiede on paljastanut, on loistava vahvistus esoteeriselle etnologialle. Ei tarvitse muuta kuin taulukoida tieteen tosiseikat, niin väitteemme on todistettu.¹

I Jakautuminen

(a) Nähdään *moneerina* eli *ameebana* tunnetun yhtenäisen protoplasmahitusen jakautumisessa kahtia.

(b) Nähdään ydinsolun jakautumisessa, jolloin solutuma jakautuu kahdeksi alatumaksi, jotka joko kehittyvät alkuperäisen soluseinämän sisällä tai puhkaisevat sen ja monistuvat sen ulkopuolella itsenäisinä olioina. (*Vrt. ensimmäinen kantarotu.*)

II Silmikoituminen

Pieni osa emäelimistöstä paisuu pinnaltaan ja lopuksi eroaa kasvaen alkuperäisen elimistön kokoiseksi: esim. monet kasvit, merivuokko ym. (*Vrt. toinen kantarotu.*)²

[e167]

III Itiöt

Emäelimistöstä erottunut yksittäinen solu, joka kehittyi monisoluiseksi elimistöksi ja on alkuperänsä kaltainen ominaisuuksiltaan, esim. bakteerit ja sammaleet.

¹ Vrt. erityisesti E.O. Schmidt, *The Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 39 eteenpäin, ja Laing, *A Modern Zoroastrian*, s. 102–111.

² Kaikki parantumis- ja arpeutumisprosessit korkeammilla eläinryhmillä – myös silpoutuneiden jäsenten uudelleen kasvaminen matelijoilla – tapahtuvat alkeellisten muoto-opillisten ainesten *jakautumisella* ja *silmikoitumisella*.

IV *Kaksisukuinen välitila*

Koiraan ja naaraan elimet ovat samassa yksilössä: esim. useimmat kasvit, madot ja etanat jne.; silmikoitumisen kaltaista. (*Vrt. toinen kantarotu ja kolmannen alkuosa.*)

V *Todellinen sukupuolinen yhtyminen* (*Vrt. kolmannen kantarodun loppuosa.*)

Tulemme nyt tärkeään kohtaan, joka koskee ihmisrodun kaksinaista kehitystä. Viisauden pojat eli *henkiset* dhyänit olivat tulleet ”älyllisiksi” joutuessaan kosketuksiin aineen kanssa, koska he olivat jo edellisissä ruumiillistumiskausissaan saavuttaneet sen älykkyysasteen, joka mahdollisti sen, että he tulivat itsenäisiksi ja itsetietoisiksi olennoiksi *tällä aineen tasolla*. He jälleensyntyivät ainoastaan karmallisten vaikutusten vuoksi. He *astuivat* niihin, jotka olivat ”valmiita” ja tulivat arhateiksi eli *viisaiksi*, kuten on viitattu edellä. Tämä kaipaa selvitystä.

Se ei tarkoita, että *monadit* astuivat muotoihin, joissa jo oli toiset monadit. He olivat ”ydinolemuksia”, ”älyjä” ja *tietoisia* henkiä, olentoja, jotka yrittivät tulla vielä tietoisemmiksi yhtymällä kehittyneempään aineeseen. Heidän olemuksensa oli liian puhdas ollakseen erillään universaalista olemuksesta, mutta heidän ”egojensa” eli *manaksensa* (heitä kutsutaan nimittäin *månasa-putroiksi*, ”mahatista” eli Brahmästä syntyneiksi) oli kuljettava maallisten inhimillisten kokemusten läpi tullakseen *kaikkiviisaiksi* ja kyetäkseen lähtemään takaisinpaluun nousevalle kaarelle. Nuo monadit eivät ole *erillisiä* periaatteja, rajallisia eli ehdonalaisia, vaan yhden universaalien *absoluuttisen* periaatteen säteitä. Yhden auringonsäteen tuleminen toisen jälkeen samasta aukosta pimeään huoneeseen ei muodosta kahta sädettä vaan yhden voimakkaamman säteen. Luonnonlakien kulku ei sanele, että ihmisestä pitäisi tulla *täydellinen* seitsemäinen olento ennen seitsemättä Rotua seitsemännessä kierroksessa. Kuitenkin hänessä on kaikki nämä periaatteet latenttina jo hänen syntymästään lähtien. Kehityslakiin ei myöskään kuulu, että viidennen periaatteen (*manaksen*) pitäisi saavuttaa täydellinen kehityksensä ennen *viidettä* kierrosta. Kaikki tuollaiset ennenaikaisesti (*henkisellä tasolla*) kehittyneet älyt ovat *epänormaaleja* meidän Rodusamme. He ovat niitä, joita me olemme kutsuneet ”viidennen kierroksen ihmisiksi”. Ei edes tulevassa seitsemännessä Rodussa tämän neljännen kierroksen lopussa, jolloin neljä alemmaa periaattiamme ovat täysin kehittyneet, *manas*-periaatti ole kehittynyt muuta kuin suhteellisesti. Tämä rajoitus koskee kuitenkin yksinomaan henkistä kehitystä. Älyllinen kehitys fyysisellä tasolla saavutettiin neljännen kantarodun aikana.

Siten ne, jotka olivat ”puolivalmiita”, jotka saivat ”ainoastaan yhden kipinän”, muodostavat keskitason ihmiskunnan, jonka on saavutettava älyllisyytensä nykyisen manvantarisen kehityksen aikana, [e168] minkä jälkeen he ovat valmiita ottamaan seuraavassa manvantarassa ”viisauden pojat” täydellisesti vastaan. Sitä vastoin ne, jotka ”eivät olleet valmiita” ollenkaan,

viimeisimmät monadit, jotka olivat tuskin kehittyneet viimeisistä väliasteista ja alemmista eläimellisistä muodoistaan kolmannen kierroksen lopulla, jäivät säkeistöjemme ”kapeapäisiksi”. Tämä selittää sen muutoin vaikeasti käsitettävän asian, miksi älykkyysaste on vielä nytkin niin erilainen eri roduilla – villeillä bushmanneilla ja eurooppalaisilla. Ne villit heimot, joiden järjenkyvyt ovat vain hyvin vähän eläinten yläpuolella, eivät ole epäoikeudenmukaisesti jääneet osattomiksi tai joutuneet *epäsuosituiksi*, niin kuin jotkut voivat luulla – ei mitään sellaista. He ovat vain *viimeksi saapuneita* ihmismonadeja, jotka *eivät olleet valmiita* ja joiden on kehityttävä nykyisen kierroksen aikana, kuten myös kolmella jäljellä olevalla pallolla (näin ollen neljällä eri olemisen tasolla) saavuttaakseen keskinkertaisen luokan tason saapuessaan viidennelle kierrokselle. Eräs huomautus voi tässä yhteydessä olla hyödyllinen ja antaa tutkijalle ajattelemisen aihetta. Ihmiskunnan alimpien jäsenten MONADEILLA (Etelämeren saarten ”kapeapäisillä”¹ villeillä, afrikkalaisilla, australialaisilla) *ei ollut mitään karmaa työstettävänä syntyessään ensimmäisen kerran ihmisiksi, kuten heidän älyllisesti edistyneemmillä veljillään oli*. Ensin mainitut kutovat vasta nyt itselleen karmaa. Jälkimmäisillä on taakkanaan mennyt, nykyinen ja tuleva karmansa. Tässä suhteessa villiraukka on onnellisempi kuin *sivistysmaiden* suurimmat nerot. Pysähtykäämme hetkeksi, ennen kuin esitämme enemmän tällaisia outoja oppeja. Yrittäkäämme saada selville, missä määrin vanhat pyhät kirjoitukset ja jopa tiede myöntävät mahdollisiksi tai suorastaan vahvistavat sellaiset hurjat käsitykset, joita on ihmisrotujen syntyopissamme.

Toistaen sen, mitä on edellä sanottu, huomaamme salaisen opin väittävän että: 1) ihmisellä on monisyntyinen [polygeneettinen] alkuperä; 2) ihmisellä on ollut monia lisääntymiskeinoja ennen kuin ihmiskunta lankesi tavalliseen synnytysmenetelmään; 3) eläinten kehitys – varsinkin nisäkkäiden – seurasi ihmisen kehitystä eikä päinvastoin. Ja tämä on aivan vastakaista nykyään yleisesti hyväksytyille kehitysteorioille ja sille, että ihminen olisi polveutunut eläinesi-isästä.

[e169] Antakaamme keisarille mikä keisarille kuuluu ja tutkikaamme ihan ensin, mitä mahdollisuuksia on monisyntyteorialla tiedemiesten keskuudessa.

¹ Nimitys ei tässä tarkoita pitkäkalloisia tai lyhytkalloisia eikä liioin pienemmäkokoisia kalloja vaan yksinkertaisesti vailla älyä olevia aivoja yleensä. Teoria, joka arvostelee ihmisen älyllistä kapasiteettia hänen kallonsa laajuuden mukaan, tuntuu mahdottoman epäjohdonmukaiselta sen mielestä, joka on tutkinut aihetta. Kivikauden kallot yhtä hyvin kuin afrikkalaisten rotujen (bushmannit mukaan luettuina) osoittavat, että edelliset ovat mieluummin ylä- kuin alapuolella nykyisen ihmisen keskimääräistä aivokapasiteettia, ja jälkimmäisten kallot (kuten myös papuaalaisten ja polynesialaisten yleensä) ovat suurin piirtein yhden kuutiotuuman suuremmat kuin keskivertoranskalaisen. Jopa nykyajan pariisilaisen aivot ovat laajuudeltaan keskimäärin 1437 kuutiosenttimetriä ja maaseudulla Auvergnatissa asuvien 1523 kuutiosenttimetriä.

Nykyään suurin osa darvinilaisen kehitysopin kannattajia on taipuvaisia selittämään rotujen alkuperän monisyntyteorialla. Tästä erityiskysymyksestä, kuten monesta muustakin tapauksesta, tiedemiehet ovat kuitenkin eri mieltä. Yksimielisiä he ovat erimielisyydestään.

Polveutuuko ihminen *yhdestä parista* vai *useista ryhmistä* – monogenesis vai polygenesis? Mikäli uskallamme esittää mielipiteemme asiasta, jota todistajien puutteessa [?] ei tulla koskaan tietämään [?], jälkimmäinen hypoteesi on paljon todennäköisempi.¹

Abel Hovelacque tulee kirjassaan *The Science of Language* samanlaiseen johtopäätökseen tehden päätelmiä kielitieteen tarjoamista todisteista.

British Associationin edessä pitämässään puheessa professori W. H. Flower huomautti tästä kysymyksestä:

Sitä käsitystä, joka tuntuu parhaiten soveltuvan siihen, mitä nykyään tiedetään ihmisrotujen luonteesta ja levinneisyydestä sekä yleisistä luonnonilmiöistä... voidaan sanoa muunnokseksi [monegeneettisestä hypoteesista] [!]. Tunkeutumatta tuohon vaikeaan kysymykseen, miten ihminen on alkuaan maailmaan ilmestynyt, meidän on oletettava sen tapahtuneen hyvin kauan sitten – ainakin, jos mittana käytetään historiallista standardia... *Jos voisimme mitenkään päästä käsiksi täydelliseen paleontologiseen arkistoon, ihmisen historia voitaisiin laatia uudelleen, mutta mitään sen kaltaista ei ole tiedossa.*

Tällaista myönnytystä on pidettävä kohtalokkaana fyysisen kehitysopin kannattajien ehdottomuudelle, ja se avaa laajan liikkuma-alan okkultisille pohdiskeluille. Darwinilaisen teorian vastustajat olivat ja ovat yhä polygenesiksen kannattajia. Sellaiset ”ällyn jättiläiset” kuin John Crawford ja James Hunt pohtivat kysymystä ja suosivat monisyntyisyyttä, ja heidän aikanaan tällä teorialla oli paljon voimakkaampi kannatus kuin vastakkaisella. Vasta v. 1864 darvinistit alkoivat innostua yksisyntyteoriasta, jonka ensimmäisiksi kuoronjohtajiksi tulivat Huxley ja Lubbock.

Mitä tulee toiseen kysymykseen, onko ihminen eläimiä aikaisempi kehitysjärjestelmässä, tähän on vastaus helposti annettu. Jos ihminen on todella makrokosmoksen mikrokosmos, silloin tuossa opissa ei ole mitään mahdollontta, vaan se on aivan looginen. Näin ollen ihmisestä tulee makrokosmos kolmelle häntä alemmalle luontokunnalle. Fyysiseltä kannalta katsoen kaikki alemmat luontokunnat – paitsi kivikunta joka kristalloituneena ja metalloituneena on valoa itseään – kasveista olentoihin, jotka edelsivät ensimmäisiä nisäkkäitä, kaikki ovat saaneet lujan fyysisen rakenteensa noiden kivennäisten ”pois heitetystä pölystä” ja *inhimillisen aineen jätteistä, joko elävistä tai kuolleista [e170] ruumiista, joita ne käyttivät ravinnokseen ja jotka antoivat niille niiden ulkoiset ruumiit.* Ihminenkin kasvoi vuo-

¹ A. Lefèvre, *La Philosophie* (1879), s. 487.

rostaan fyysisemmäksi sulattamalla uudelleen rakenteeseensa sitä, minkä hän oli poistanut ja mikä oli muuntunut eläinten elävissä sulattamoissa, joiden läpi se oli kulkenut, luonnon alkemiallisten muodonmuutosten kautta. Noina aikoina oli eläimiä, joista nykyajan luonnontieteilijät eivät ole edes uneksineetkaan. Ja mitä vahvemmaksi tuli fyysinen aineellinen ihminen, noiden aikojen jättiläiset, sitä voimakkaampia olivat hänen emanaationsa. Kun androgyyni ”ihmiskunta” oli jakautunut sukupuoliin ja luonto muuttanut ihmiset synnytyskoneiksi, he lakkasivat lisäämästä jälkeläisiään ruumiista tihkuvien elinvoimapisaroiden avulla. Mutta silloin kun ihminen ei vielä tiennyt miten lisääntyä inhimillisellä tasolla (ennen hänen lankeemustaan, kuten Aadamiin uskoja sanoisi), kaikkea tätä elinvoimaa, joka hänestä levisi kauas ja laajalle, käytti luonto ensimmäisten nisäkkäiden aikaansaamiseksi. Kehitys on *ikuinen muuttumisen pyörä*, meille on opetettu, eikä luonto koskaan jätä atomiakaan käyttämättä. Sitä paitsi kierroksen alusta asti kaikki luonnossa pyrkii tulemaan ihmiseksi. Kaikki tuon kaksinaisen, keskihakuisen ja keskipakoisen, voiman impulssit tähtäävät yhteen pisteeseen – IHMISEEN. Peräkkäisten olentojen kehitys, sanoo Agassiz:

on siinä, että elävä eläinkunta lähestyy samanlaisuutta ja selkärankaisten joukossa erityisesti se alkaa muistuttaa ihmistä... Ihminen on se päämäärä, jota kohti koko *eläimellinen* luomakunta on pyrkinyt ensimmäisten paleotsooisten kalojen ilmaantumisesta alkaen.¹

Aivan niin, mutta ”paleotsooiset kalat” ovat *muotojen* kehityskierroksen alemmalla kaarella, ja tämä kierros alkoi astraalisesta ihmisestä, ”*rakentajiksi*” kutsuttujen *dhyâni-chohanien heijastuksesta*. Ihminen on *objektiivisen luomiston alku- ja loppukohta*. Niin kuin *Hunnuttomassa Isiksessä* sanottiin, ”kaikella on alkunsa hengessä – evoluutio on alun perin alkanut ylhäältä ja kulkenut alaspäin eikä päinvastoin, kuten darvinistisessä teoriassa selitetään”.² Sen vuoksi tuo taipumus, josta edellä lainattu huomattava luonnontieteilijä puhuu, kuuluu luonnostaan jokaiseen atomiin. Mutta jos sitä sovellettaisiin kehityksen kumpaankin puoleen, siitä tehdyt johtopäätökset poikkeaisivat suuresti nykyaikaisesta teoriasta, josta on nyt tullut miltei (darwinilainen) laki.

Mutta toistaessamme hyväksyen tuon kohdan Agassizin teoksesta, meidän ei tule käsittää, että okkultistit ovat tekemässä *myönnytyksiä* sen teorian suhteen, jonka mukaan ihminen on peräisin eläinkunnasta. Sitä tosiasiaa vastaan, että hän oli tässä kierroksessa ennen nisäkkäitä, ei ilmeisestikään sodi se seikka, että nisäkkäät seuraavat ihmisen vanavedessä.

¹ *Principles of Zoology* (Boston, 1848), s. 238.

² Tiede osa I, s. 280.

[e171] 25. KUINKA MÄNASAT, VIISAUDEN POJAT, TOIMIVAT? HE HYLKÄSIVÄT ITSESYNTYISET (*luuttomat*). NE EIVÄT OLE VALMIITA. HE HYLKÄSIVÄT (*ensimmäiset*) HIESTÄ SYNTYNEET.¹ NE EIVÄT OLE VIELÄ AIVAN VALMIITA. HE EIVÄT TAHTONEET ASTUA ENSIMMÄISIIN MUNASTA SYNTYNEISIIN.²

Teistille eli kristitylle tämä säe tuo oikeastaan mieleen teologisen aatteen: enkelien lankeamisen ylpeyden vuoksi. Salaisessa opissa näyttävät syyt *puolivalmiisiin* fyysisiin ruumiisiin ruumiillistumisesta kieltäytymiseen olevan enemmän fysiologiaa kuin metafysiisiä. Eivät kaikki elimistöt olleet riittävän valmiita. Ruumiillistuvat voimat valitsivat kypsimmät hedelmät ja hylkäsivät loput.³

Omituisen sattuman seurauksena, pohtiessaan tutunomaista nimeä mantereelle, jolla ensimmäiset androgyynit, kolmas kantarotu, erottautuivat toisistaan, tämän kirjoittaja valitsi maantieteellisin perustein P. L. Sclaterin keksimän nimen ”Lemuria”. Vasta myöhemmin lukiessaan Haeckelin teosta *Pedigree of Man* hän huomasi, että tuo saksalainen ”animalisti” oli valinnut saman nimen muinaiselle mantereelle. Hän jäljittää aivan oikein ihmiskehityksen keskustaksi Lemurian, mutta pienin tieteellisin muunnoksien. Puhuessaan siitä ”ihmiskunnan kehtona” hän kuvaa ihmisenmuotoisen nisäkkään asteittaista muodostumista alkuajan villiksi! ! Vogt taas arvelee, että Amerikassa ihminen syntyi eräästä leveänenäisestä apinaheimosta, *erillään* afrikkalaisista ja aasialaisista kantaroduista, jotka saivat alkunsa vanhan maailman kapeanenäisistä apinoista. Antropologit ovat tapansa mukaan tukkanuottasilla tämän kysymyksen kuten niin monen muun asian suhteen. VIII säkeistössä tutkimme tätä väitettä esoteerisen filosofian valossa. Sillä välin voimme hetkeksi kiinnittää huomiomme erilaisiin peräkäisiin kehityslain mukaisiin lisääntymismuotoihin.

Aloittakaamme siitä tavasta, millä kolmannen Ihmisrodun myöhemmät alarodut jatkoivat sukua, ne jotka olivat saaneet *pyhän tulen* korkeampien ja tuolloin itsenäisten olentojen kipinästä, olentojen, jotka olivat ihmisen psyykkisiä ja henkisiä vanhempia, niin kuin alemmat *pitar-devatat* (*pitrit*) olivat hänen fyysisen ruumiinsa alkuunpanijoita. Tuo kolmas ja pyhä Rotu muodostui ihmisistä, jotka kehityksensä huippukohdassa kuvataan [e172] ”torninkorkuisiksi jättiläisiksi jumalallisessa voimassaan ja kauneudessaan

¹ Tämä selitetään myöhemmin tätä säkeistöjen sarjaa seuraavassa osassa *purânoista* otetun allegorian avulla. Se koskee Kandua, pyhää tietäjää, ja Pramlochânymfiä, jonka sanotaan hypnotisoineen hänet. (Ks. tämän osan kommentaaria sivulla e30 ja perässä olevaa tekstiä.) Allegoria on tieteellisesti ajatuksia herättävä, koska neidon tihkuttamat hikipisarot ovat tieteen itiöiden vertauskuvia. (Katsokaa jäljempänä.)

² Tämä selitetään edempänä. Tuota haluttomuutta muodostaa eli luoda ihmisiä kuvataan *purânoissa* siinä, miten Daksha kohteli vastustajaansa Nâradaa, ”riitaa rakentavaa askeettia”.

³ Ks. 24. säe.

ja kaikkien taivaan ja maan mysteerien tallettajiksi”. Ovatko hekin langenneet, jos ruumiillistumista pidetään siis *lankeemuksena*?

Tästä enemmän piakkoin. Huomautamme tässä ainoastaan, että neljännen ja viidennen Rodun samoin kuin myöhemmän muinaisajankin pääjumalat ja -sankarit ovat *kolmannen Rodun ihmisten jumaloituja kuvia*. Heidän fysiologisen puhtautensa ja niin kutsutun lankeemuksensa ajat ovat säilyneet samalla tavoin heidän jälkeläistensä mielissä ja muistissa. Tästä johtuu jälkimaailman laatimissa elämäkerroissa esitettyjen jumalten kaksinaisen luonto, sekä hyveen että synnin ollessa kohonneena korkeimpaan asteeseensa. Ne olivat *Aadamia aikaisempia*, jumalallisia Rotuja, joiden kanssa jopa teologia, jonka silmissä ne kaikki ovat ”kirottuja kainilaisia rotuja”, alkaa nyt puuhastella.

Mutta ensin on puhuttava tuon Rodun ”henkisten kantaisien” toiminnasta. Hyvin vaikeatajuinen kohta on selitettävä säkeiden 26 ja 27 yhteydessä.

26. KUN HIESTÄ SYNTYNEET SAIVAT AIKAAN MUNASTA SYNTYNEET, KAKSINKERTAISET (*androgynisen kolmannen Rodun*¹), MAHTAVAT, VOIMAKKAAT SELKÄRANKAISET, NIIN VIISAUDEN HERRAT SANOIVAT: ”NYT ME LUOMME.” (a)

Miksi ”nyt” – eikä aiemmin? Tämän selittää seuraava säe.

27. (*Silloin*) KOLMANNESTA (*rodusta*) TULI VIISAUDEN HERROJEN VÄHANA (*käyttöväline*). SE LOI ”TAHDON JA JOOGAN POIKIA”, KRIYÄŠAKTIN AVULLA (b) SE LOI HEIDÄT, PYHÄT ISÄT, ARHATIE KANTAISÄT....

(a) Kuinka he *loivat*, koska ”Viisauden Herrat” ovat samoja kuin ne hindulaiset devat, jotka kieltäytyvät ”luomasta”? Ne ovat selvästi [e173] hindulaisen pantheonin ja *purânoiden kumâroita*, noita Brahmân vanhempiä poikia, ”Sanandana ja *Vedhojen* muut pojat”, jotka hän oli aiemmin luonut ja jotka ”haluttomina ja himottomina pysyivät puhtaina, täynnä pyhää viisautta ja haluamatta jälkeläisiä”.²

¹ Kehitysoopin kannattaja professori Schmidt viittaa ”sukupuolten erottautumisasiin, koska varmaan kaikki [lukuun ottamatta tietysti luomiseen uskojia] ovat yhtä mieltä siitä, että ne saivat alkunsa lajista, joka oli kerran *hermafrodiittinen*”. (Vrt. hänen *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 159.) Tällainen on alkeellisten elinten tarjoama kiistaton todiste. Lukuun ottamatta näitä kouraantuntuvia jälkiä alkuaikaisesta kaksisukuisuudesta voidaan huomata, kuten Laing kirjoittaa että, ”sikiöopin tutkiminen.... osoittaa, että *inhimillisissä ja korkeammassa eläinlajeissa* sukupuolten ero ei kehity ennen kuin sikiön kasvu on *edistynyt huomattavasti*.” (*A Modern Zoroastrian*, s. 106.) Hidastumisen laki – joka toimii yhtä lailla ihmisroduissa, eläinlajeissa jne., kun korkeampi tyyppi on kerran kehittynyt – säilyttää vielä kaksisukuisuuden useimpien kasvien ja monien alempien eläinten lisääntymismuotona.

² *Vishnupurâna*, I, vii, 1. kpl.

Se voima, jolla ne ensin loivat, on sama, joka on myöhemmin saanut ne alentumaan korkeasta asemastaan pahoiksi hengiksi, Saatanaksi ja hänen joukokseen – jotka vuorostaan luotiin ulkonaisten uskontunnustusten epäpuhtaissa kuvitelmissa. Ja *kriyâśakti*, tuo salaperäinen ja jumalallinen voima, joka on piilevänä jokaisen ihmisen tahdossa, ellei sitä herätetä, elvytetä ja kehitetä joogaharjoituksilla, pysyy uinuvana 999 999 ihmisessä miljoonasta ja surkastuu siten. Tätä voimaa selitetään ”Eläinradan kaksitoista merkkiä” -luvussa¹ seuraavasti:

(b) Kriyâśakti – salaperäinen *ajatuksenvoima*, joka mahdollistaa ulkonaisten, havaittavien, ilmiöllisten tulosten aikaansaamisen sen omalla sisäisellä energialla. Muinaiset kansat olivat sitä mieltä, että jokainen aate tulee ilmenemään *ulkonaisesti*, jos huomio [ja tahto] keskitetään siihen voimakkaasti. Samoin voimakasta tahtoa seuraa toivottu tulos. Joogi tekee tavallisesti ihmeitään itchâshaktin [tahdonvoiman] ja kriyâśaktin avulla.

Kolmas Rotu oli siis luonut todella *tahrattomasti* niin kutsutut TAHDON JA JOOGAN POJAT eli kaikkien myöhempien ja nykyisten arhatien eli mahâtmojen ”esivanhemmat” (*henkiset* esi-isät). Heidät *luotiin* todellakin eikä *synnytetty*, niin kuin heidän neljännen Rodun veljensä, jotka saivat alkunsa sukupuolisesti sukupuolisen erottautumisen, *ihmisen lankeemuksen* jälkeen. Sillä luominen on ainoastaan seuraus tahdon vaikutuksesta ilmiölliseen aineeseen, alkuperäisen jumalallisen *valon* ja ikuisen *elämän* herättämistä esiin aineesta. Ne olivat ihmiskunnan tulevien vapauttajien ”pyhät siemenjyvät”.

Tässä meidän on jälleen pidettävä tauko selittääksemme muutamia vaikeita kohtia, joita onkin monia. Tällaista keskeytystä on miltei mahdotonta välttää. Saadakseen selityksiä ja filosofisen perusteen noiden olentojen luonteesta, joita pidetään nykyisin ”pahoina” ja kapinallisina henkinä ja jotka loivat kriyâshaktin avulla, lukija tutkikoon myöhempiä lukuja.²

Ihmisrotujen kehitysjärjestys on siis kommentaarien viidennessä kirjassa seuraava ja on jo esitettykin:

Ensimmäiset ihmiset olivat chhâyoja (1); *toiset ”hiestä syntyneitä”* (2); *kolmannet ”munasta syntyneitä” ja kriyâshaktin voimalla syntyneitä pyhiä isiä* (3); *neljännet olivat padmapânin* (Chenrezin) *lapsia* (4).

[e174] Tietysti tuollaiset alkuaikaiset lisääntymismuodot – oman kuvansa kehittämisen, hikipisaroiden avulla, sitten joogan avulla ja sen jälkeen siten että ihmiset pitäisivät sitä magiana (kriyâshaktin avulla) – on jo ennakolta tuomittu pidettäväksi satuina. Kuitenkaan ensimmäisestä viimeiseen asti niissä ei ole mitään yliluonnollista eikä mitään, mitä ei voitaisi osoittaa

¹ Ks. *Five Years of Theosophy*, s. 111 alaviite.

² Ks. II kirja, XVIII, ”Langenneiden enkelien’ myytistä eri merkityksissään” ja ”Mystiset lohikäärmeet” [s. 352–356].

luonnolliseksi. Tämä on todistettava.

1. *Chhâyâ-syntymään* eli alkuaikaiseen *suvuttomaan* lisääntymiseen – kun ensimmäinen Rotu oli niin sanoaksemme *tihkunut* ulos pitrien ruumiista – viitataan *purânoiden* kosmisessa allegoriassa.¹ Se on kaunis allegoria ja kertomus Samjñasta, Vishvakarmanin tyttärestä, joka oli naitettu auringolle ja joka ”kykenemättä kestäämään herransa hehkua” antoi hänelle *chhâyânsa* (varjonsa, kuvansa eli *astraaliruumiinsa*), samalla kun hän itse vetäytyi viidakoon suorittamaan uskonnollisia hartaudentarjoituksia eli *Tapasta*. Aurinko luullen *chhâyâa* vaimokseen synnytti hänestä lapsia, kuten Aadam Lilithin kanssa – joka Lilith oli myös *eteerinen varjo*, niin kuin tarussa, vaikka todellinen elävä naishirviö miljoonia vuosia sitten.

Ehkä tämä esimerkki ei kuitenkaan todista muuta kuin *purânoiden* teki-
jöiden ylenpalttista mielikuvitusta. Meillä on toinenkin todiste valmiina. Jos ne aineellistuneet muodot, joita toisinaan tihkuu ulos muutamien meedioiden ruumiista, voisivat pysyä katoamatta ja tulla kiinteiksi, niin ensimmäisen Rodun *luominen* olisi täysin käsitettävissä. Tämän kaltainen lisääntyminen ei voi olla tuomatta ajatuksia tutkijan mieleen. Eikä tällainen tapa ole varmastikaan ihmeellisempi eikä *mahdottomampi* – se on paljon ymmärrettävämpi todellisen metafysisen ajattelijan järjelle – kuin sikiön hedelmöityksen mysteeri, sen raskausaika ja syntymä lapsena, kuten nyt tiedämme.

Tulemme nyt *purânoiden* kummalliseen ja harvoin ymmärrettyyn kertomukseen ”hiestä syntyneistä”.

2. Kandu on viisas ja joogi, kuuluisa pyhästä viisaudestaan ja hurskaasta pidättyvyydestään, joka herätti viimein jumalien kateuden. Näitä jumalia kuvataan hindujen pyhissä kirjoissa loputtomasti riitelemässä askeettien kanssa. Indra, ”jumalien kuningas”,² lähettää lopulta yhden naisellisista apsarasoistaan viisasta koettelemaan. Tämä ei ole sen pahempaa kuin että Jehova lähettäisi Abrahamin vaimon Saaran faraota koettelemaan. Mutta tottahan näitä jumalia (ja jumalaa), jotka yrittävät aina häiritä askeetteja ja saada heidät menettämään pidättyvyytensä tulokset, olisi pidettävä ”kiusaavina demoneina” sen sijaan, että nimitystä käytetään rudroista, kumâroista ja asuroista, joiden suuri pyhyys ja siveys näyttää ainaiselta moitteelta pantheonin don-juanisista jumalia kohtaan. Mutta [e175] löydämme juuri päinvastaista kaikista *purânoiden* allegorioista, eikä ilman hyvää esoteerista syytä.

Jumalien kuningas (eli Indra) lähettää kauniin Apsaraksen (nymfin) nimeltään Pramlochâ viettelemään Kandun ja häiritsemään hänen katumus-harjoitustaan. Hän onnistuu pahassa tarkoituksessaan ja ”907 vuotta kuusi

¹ *Vishnupurâna*, III, ii.

² Vanhimmissa *Vishnupurânan* käsikirjoituksissa, jotka ovat erään eteläintialaisen vihityn hallussa, tämä jumala ei ole Indra, vaan Kâma, rakkauden ja himon jumala. Ks. tekstiä edempänä.

kuukautta ja kolme päivää¹ vietettynä hänen seurassaan tuntuivat viisaasta yhdeltä ainoalta päivältä. Kun tämä psyykkinen eli hypnoottinen tila päättyy, Muni kiroaa katkerasti sen olennon, joka on vietellyt hänet ja häirinnyt hänen hartaudentarjoituksiaan. ”Painu tiehesi!” hän huutaa, ”sinä kurjista kurjin harhauttaja!” Ja Pramlochâ lentää pelästyneenä tiehensä *pyyhkien hiekä ruumiistaan* puiden lehdillä liikkueensa ilman halki.

Nymfi lensi puusta puuhun ja kun hän niiden latvoissa olevilla tummilla versoilla kuivasi jäseniään, tuli rishin hänelle siittämä lapsi esiin hänen ihohuokosistaan hikipisaroina. Puut ottivat vastaan elävät kastehelmet, ja tuulet kokosivat ne yhteen. ”Tämän”, sanoi Soma [kuu], ”minä kypsytin säteilläni”, ja vähitellen se kasvoi kooltaan, kunnes puunlatvoihin jäänyt erite tuli ihanaksi tytöksi nimeltään Mârishâ.²

Tässä Kandu edustaa *ensimmäistä Rotua*. Hän on pitrien poika, tästä syystä *vailla älyä*, johon seikkaan viitataan sillä, ettei hän kyennyt erottamaan lähes tuhannen vuoden ajanjaksoa yhdestä päivästä. Sen vuoksi hänen osoitetaan niin helposti tulleen petetyksi ja sokaistuksi. Tämä on toisinto *Genesiksen* allegoriasta. Siinä Aadam syntyi savikimpaleesta, johon ”Herra Jumala” hengittää *elämän hengen*, mutta ei älyä eikä erottamiskykyä, jotka kehittyvät vasta sen jälkeen kun hän on maistanut Tiedon Puun hedelmää; toisin sanoen kun hän on saavuttanut älyn ensimmäisen kehitystason ja häneen on juurtunut *manas*, jonka mainen puoli on maasta, maallinen, vaikka sen korkeimmat kyvyt liittyvät sen henkeen ja *jumalalliseen sieluun*. Pramlochâ on arjalaisen Aadamin hindulainen Lilith. Mârishâ, tytär, joka syntyi hänen huokostensa hiestä, on ”hiestä syntynyt” ja edustaa symbolina ihmiskunnan toista Rotua.

Kuten alahuomautuksessa sanottiin (ks. edellä), Pramlochâ ei lähetä maan päälle Indra, jota tässä kohdassa kuvataan *purânoissa*, vaan Kâmadeva, rakkauden ja halun jumala. Johdonmukaisuuden samoin kuin esoteerisen opin pohjalta näin on oltava. Sillä Kâma on apsarajoen kuningas ja herra, joista Pramlochâ on yksi. Ja kun Kandu hänet kirotessaan [e176] huudahtaa: ”Sinä olet täyttänyt jumalien hallitsijan sinulle antaman tehtävän, mene!” – hänen täytyy tarkoittaa tuolla hallitsijalla Kâmaa eikä Indraa, jonka alamaisia apsarajat eivät ole. Sillä Kâma puolestaan on *Rigvedassa*³ luomiseen johtavan ja pakottavan tunteen personoituma. Hän oli *ensimmäinen liikkahdus*, joka herätti YHDEN, sen ilmennyttyä puhtaasti abstraktisesta

¹ Nämä ovat eksoteerisia lukuja, jotka on esitetty tahallisesti muutettuina ja vääristeltyinä, ja ne kuvaavat ensimmäisen ja toisen inhimillisen rodun välisen aikakauden kestoa. Vastoin kaikkien orientalistien mielipidettä *purânoissa* ei ole yhtään ainoata sanaa, jolla ei olisi erityistä esoteerista merkitystä.

² *Vishnupurâna*, I, xv. Vrt. myös kertomukseen, jossa Vivien vietti Merlinin (Tennysonin mukaan), sama legenda irlantilaisena traditiona.

³ X, 129.

prinsiipistä luomaan. ”Halu syntyi ensin Siinä, mikä oli *mielen ensimmäinen itu* ja minkä viisaat älyllään etsiessään ovat huomanneet olevan yhdyside, joka yhdistää Olevaisen Ei-olevaiseen.” Eräs *Atharva-Vedan* hymni korottaa Kâman korkeimmaksi jumalaksi ja luojaksi sanoen: ”Kâma syntyi ensin. Hänen veroisiaan eivät ole jumalat eivätkä isät [pitrit] eivätkä ihmiset.” *Atharva-Veda* samastaa hänet *Agniin*, mutta tekee hänestä tuota jumalaa ylemmän. *Taittirîya-Brâhmana* tekee hänestä allegorisesti Dharman (siveellinen uskonnollinen velvollisuus, kunnioitus ja oikeus) ja Shraddhân (usko) pojan. Muualla Kâma syntyy Brahmân sydäimestä. Sen vuoksi hän on *Âtma-bhû*, ”itseolevainen”, ja *Aja*, ”syntymätön”. Kun hän lähettää Pramlochân, sillä on syvä filosofinen merkitys, ja jos Indra on lähettäjänsä – kertomuksella ei olisi mitään merkitystä. Niin kuin Eros yhdistettiin kreikkalaisessa varhaismytologiassa maailman luomiseen ja vasta myöhemmin hänestä tuli sukupuolinen Cupido, samoin oli Kâman laita hänen alkuperäisen vedalaisen luonteensa mukaisesti. Harivamsha tekee hänestä Lakshmîn pojan, joka Lakshmî on Venus. Tämä allegoria, kuten sanottu, osoittaa psyykkisen aineksen kehittävän fysiologista ennen *Dakshan*, *todellisten fyysisten ihmisten kantaisän*, syntymää. Dakshan sanotaan syntyneen Mârishâsta, ja ennen hänen aikaansa elävät olennot ja ihmiset saivat alkunsa ”tahdosta, näkemisestä, kosketuksesta ja joogasta”, kuten tullaan osoittamaan.

Tämä allegoria koskee siis *toisen* Rodun eli ”hiestä syntyneiden” alkuperää. Sama koskee myös *kolmatta Rotua* sen lopullisessa kehityksessä.

Soman, kuun, ponnistusten avulla Mârishâ joutuu vaimoksi *prâchetasoille*, jotka ovat myös Brahmân ”järkisyntyisten” poikien jälkeläisiä.¹ Hänen kanssaan he aikaansaavat patriarkka Dakshan, joka on myös Brahmân poika [e177] aikaisemmassa *kalpassa* eli elämässä, selitetään ja lisätään *purânoissa* lukijan harhaan johtamiseksi, mutta kuitenkin totta puhuen.

3. Varhainen kolmas Rotu muodostui siis ”hikipisaroista”, jotka monien

¹ Teksti kuuluu: Brahmân jatkaessa mietiskelyään hänestä syntyi järjen aikaansaamia jälkeläisiä, jotka saivat muotonsa ja kykynsä hänen ruumiillisesta luonnostaan. Ne olivat *ruumiillistuneita henkiä*, syntyneitä *Dhimatin* (kaikkiviisaan jumaluuden) jäsenistä (*gâtra*). Kaikki nämä olennot olivat *deva-sargan* [jumalallisen luomisen, joka viisinkertaisena luomistona on *vailla selvää havaintokykyä, vailla harkintaa*, luonteeltaan tylsä] kolmen ominaisuuden asuntona. Mutta koska ne *eivät lisääntyneet*, Brahmâ loi toiset itsensä kaltaiset, järkisyntyiset pojat”, nimittäin brahmâ-rishit eli prajâpatit, (kymmenen ja seitsemän). ”Sanandan ja Vedhohen (Brahmân) muut pojat hän loi aiemmin”, mutta niin kuin toisaalla on osoitettu, ne olivat ”*haluttomia tai himottomia*, pyhän viisauden innoittamia, maailmasta vieraantuneita ja haluttomia saamaan jälkeläisiä”. (Kirja I, vii.) Sanandana ja muut kumârat ovat siis jumalia, jotka kieltäytyttyään ”luomasta jälkeläisiä” pakotetaan ruumiillistumaan tajuttomiin ihmisiin. Lukijan on suotava anteeksi toistamiset, joita ei voi välttää esitettyjen tosiasioiden paljouden vuoksi.

muutosten jälkeen kasvoivat ihmisruumiiksi. Tätä ei ole sen vaikeampi kuvitella tai käsittää kuin sikiön kasvua huomaamattomasta idusta ja kehitymistä lapseksi ja sitten vahvaksi, isoksi ihmiseksi. Mutta *kommentaarien* mukaan kolmas Rotu muutti kuitenkin vielä lisääntymistapaansa. Sen sanotaan herättäneen *vis formativan* [muodostusvoiman], joka muutti hikipisarat suuremmiksi pisaroiksi, jotka kasvoivat, laajenivat ja tulivat munanmuotoisiksi kappaleiksi – valtaviksi muniksi. Näissä ihmissikiö kehittyi useita vuosia. *Purânoissa* Mārishâ, viisaan Kandun tytär, tulee *prâchetasojen* vaimoksi ja Dakshan äidiksi. Daksha taas on ensimmäisten *ihmisen kaltaisten* esi-isien isä, joka oli syntynyt tällä tavalla. Hänestä kerrotaan myöhemmin. Ihmisen, mikrokosmoksen, kehitys on analoginen universumin, makrokosmoksen, kehityksen kanssa. Hänen kehityksensä on universumin ja eläimen kehityksen välissä, ja ihminen on vuorostaan eläimelle makrokosmos.

Sitten rotu muuttuu:

4. Androgyyneiksi eli hermafrodiiteiksi. Tämä ihmissynnytyksen prosessi selittää ehkä, miksi Aristofanes kuvaa vanhempaa rotua *androgyyniseksi*. Jokainen yksilö oli muodoltaan pyöreä ja ”selkä ja kyljet olivat kuin *kehässä*”, ja hänen ”juoksemistapansa oli pyöräminen... [hän oli] kauhistuttava voimassaan ja suunnattoman kunnianhimoinen”. Sen vuoksi heidän heikentämisekseen ”Zeus jakoi heidät [kolmannessa kantarodussa] kahdeksi, ja Apollo [aurinko] hänen valvonnassaan sulki umpeen ihon”.¹

Madagaskarin (Lemuriaan kuuluneen saaren) asukkailla on perimätieto ensimmäisestä ihmisestä. Hän eli ensin syömättä ja alettuaan nauttia ruokaa hänen jalkaansa ilmestyi paisuma. Sen puhjettua siitä tuli esiin nainen, josta tuli heidän rotunsa äiti. Todella... ”meidän tieteessämme puhutaan *heterogeneesistä* ja *partenogeneesistä*,² mikä osoittaa kentän olevan avoinna.... Polyypit tuottavat jälkeläisiä itsestään, niin kuin puun haarat ja silmut”. Miksei siis alkuperäinen *inhimillinen* polyyppi tuottaisi. Hyvin mielenkiintoinen polyyppi *stauridium* siirtyy vuorotellen silmikoitumisesta sukupuoliseen lisääntymistapaan. Kummallista kyllä, vaikka se kasvaa ainoastaan polyypinä varresta, se saa aikaan pikku silmuja, jotka kehittyvät lopulta meduusaksi. Meduusa on aivan erilainen kuin sen emäelimistö, *stauridium*. Se lisääntyy myös eri tavalla, sukupuolisesti, ja siitä lähtevistä munista ilmestyvät jälleen kerran *stauridiumit*. [e178] Tämä hämmästyttävä tosiasia voi auttaa monia ymmärtämään, että jokin muoto saattaa kehittyä – kuten *sukupuoliin jakautuneet* lemuralaiset *hermafrodiittisista* vanhemmista – aivan eri tavalla kuin sen lähimmät synnyttäjät. Sitä paitsi on kiistatonta, että *ihmisten* ruumiillistumisissa karman laki, rodullinen tai yksilöllinen, voittaa ”perinnöllisyyden” toissijaiset taipumukset, sillä perinnöllisyys on karman palvelija.

¹ Platonin *Pidot*, 190d–e.

² [Neitseellinen lisääntyminen.]

Viimeisen lauseen merkitys edellä olevan säkeen 27 kommentaarissa, nimittäin että neljäs Rotu oli Padmapânin lapsia, saa selityksensä eräästä *Esoteric Buddhismin* innoittajan kirjeestä:

...Ihmiskunnan enemmistö kuuluu neljännen kantarodun seitsemänteen alarotuun – edellä mainitut kiinalaiset ja heidän sivuhaaransa (malaijit, tiibetiläiset, jaavalaiset jne.). [Unkarilaiset, suomalaiset ja vieläpä eskimot ovat tämän viimeisen haaran jäännöksiä. – H.P.B.]¹

Padmapâni eli Avalokiteshvara sanskritiksi on tiibetin kielellä Chenrezi. Avalokiteshvara on suuri *logos* korkeammassa aspektissaan ja jumalallisisa piireissä. Mutta ilmenneillä tasoilla hän on, niin kuin Daksha, ihmisten kantaisä (henkisessä merkityksessä). Padmapâni-Avalokiteshvaran *esoteerinen* nimi on bodhisattva (eli Dhyâni-Chohan) *Chenrezi Jangchub*, ”voimakas ja kaikkinäkevä”. Häntä pidetään nykyään Aasian suurimpana suojeelijana yleensä ja erityisesti Tiibetin. Ohjatakseen tiibetiläisiä ja lamoja pyhyteen ja suojellakseen suuria arhateja maailmassa tämä taivaallinen olenno, niin uskotaan, ilmenee aika ajoin ihmismuodossa. Kansantaru kertoo, että aina kun usko alkaa kuolla maailmasta, Padmapâni Chenrezi, ”lootuksen kantaja”, lähettää ulos kirkkaan valonsäteen ja ruumiillistuu heti toiseen kahdesta suuresta lamasta – Dalai-lamaan tai Tashi-lamaan. Lopuksi, niin uskotaan, hän ruumiillistuu ”täydellisimpänä Buddhana” Tiibettiin eikä Intiaan, jossa hänen edeltäjänsä, suuret rishit ja Manut ovat esiintyneet Rotumme alussa, mutta eivät esiinny enää. Myös Dhyâni-Chenrezin ulkonäkö tuo mieleen esoteerisen opetuksen. Hän on selvästikin Dakshan tavoin kaikkien edeltävien Rotujen synteesi ja kaikkien *inhimillisten* Rotujen kantaisä kolmannen – ensimmäisen täydellisen – Rodun jälkeen ja siten häntä kuvataan *neljän alkuperäisen Rodun huippukohtana yksitoistakasvoisessa* muodossaan. Tämä pilari muodostuu neljästä osasta, joissa kussakin on kolmet eriväriset kasvot eli kolme päätä. Nämä kolmet kasvot kutakin Rotua varten kuvaavat kolmea tärkeintä fysiologista muodonmuutosta.

Ensimmäinen on valkea (kuun värinen); toinen on keltainen; kolmas on punaruskea; neljäs on tummanruskea ja siinä on ainoastaan kahdet kasvot – kolmannet kasvot on jätetty tyhjiksi, mikä viittaa atlantislaiten ennen aikaiseen loppuun. Padmapâni (Daksha) istuu pilarin päällä ja muodostaa sen huipun. Tämän suhteen [e179] verratkaa säkeeseen 39. Dhyâni-Chohanilla on neljä käsivartta, mikä taas viittaa neljään Rotuun. Sillä samalla kun kaksi käsivartta on ristissä, kolmas pitelee lootusta (*Padmapâni*, ”lootuksen kantaja”), kukan symboloimista, synnyttämistä, ja neljäs pitelee käärmettä, joka kuvaa hänen omaamaansa viisautta. Hänen kaulassaan on rukousnauha ja hänen päänsä päällä veden – aineen, vedenpaisumuksen – tunnusmerkki ja hänen otsallaan on kolmas silmä (Shivan silmä, henkisen ymmärtämyksen merkki). Hänen nimensä on (Tiibetin) ”suojeleija”, ”ihmiskunnan

¹ S. 68.

vapauttaja”. Toisissa tapauksissa, jolloin hänellä on ainoastaan kaksi käsivartta, hän on Chenrezi, Dhyâni ja bodhisattva, *Phag-na padma dkarpo*, ”valkoisen lootuskukan pitäjä”. Hänen toinen nimensä on Chantong, ”tuhatsilmäinen”, jolloin hänellä on tuhat käsivartta ja kättä, ja kunkin kämmenellä on kuvattuna viisauden silmä näiden käsivarsien lähtiessä säteittäin hänen ruumiistaan kuin säteiden metsä. Yksi hänen nimistään on Lokapati eli Lokanâtha (sanskritiksi), ”maailman herra”, ja (tiibetiksi) Jigten-gonpo, ”suojelija ja vapauttaja (kaikenlaista) pahaa vastaan”.

Padmapâni on kuitenkin ”lootuksen kantaja” symbolisesti ainoastaan tietämättömiä varten. Esoteerisesti se merkitsee kalpojen ylläpitäjää, joista viimeinen, nykyinen mahâ-kalpa (Vârâha) on nimeltään Padma ja edustaa Brahmân elinkauden toista puolta. Vaikka se on todellisuudessa pienempi kalpa, sitä kutsutaan Mahâksi, ”suureksi”, koska se sisältää sen aikakauden, jolloin Brahmâ ilmestyi lootuskukasta. Teoreettisesti kalpoja on lukemattomia, mutta käytännössä ne on jaettu ja jälleen jaettu ajassa ja paikassa, ja jokaisella osastolla – aina pienimpään asti – on oma Dhyâninsa suojelijana eli hallitsijana. Padmapâni (Avalokiteshvara) tulee Kiinassa naiselliselta aspektiltaan Kuan-yiniksi, ”joka omaksuu minkä tahansa muodon mielensä mukaan pelastaakseen ihmiskunnan”. Jos okkultisti haluaa suorittaa niin kutsuttuja ”maagisia” tekoja, hänellä on tarjolla suurimmat mahdollisuudet, jos hän tuntee ne tähtikuvioiden astrologiset aspektit, jotka vallitsevat näiden dhyânien – Amitabha (A-mi-ta Fo Kiinassa) mukaan luettuna – vastavina ”syntymäpäivinä”: esim. toisen kuukauden 19. päivänä, yhdennentoista kuukauden 17. päivänä ja kolmannen kuukauden 7. päivänä jne. Yksilön tulevaisuus kaikkine tulevina tapahtumineen peräkkäisessä järjestyksessä nähdään *taikapeilistä*, joka sijoitetaan määrättyjen tähtien säteen alle. Mutta – varokaa mitalin nurjaa puolta, NOITUUTTA.

[e180]

VIII SÄKEISTÖ

NISÄKÄSELÄINTEN KEHITYS – ENSIMMÄINEN LANKEEMUS

(28) Kuinka ensimmäiset nisäkkäät saivat alkunsa. (29) Näennäisesti darvinilainen kehitys. (30) Eläimet saavat kiinteät ruumiit. (31) Niiden erottautuminen sukupuoliin. (32) Älyttömien ihmisten ensimmäinen synty.

28. HIKIPISAROISTA (a), AINESTEN JÄTTEISTÄ, EDELLISEN PYÖRÄN (*edellisen, kolmannen kierroksen*) IHMISTEN JA ELÄINTEN KUOLLEISTA RUUMIISTA SEKÄ IRRONNEESTA TOMUSTA MUODOSTUIVAT (*tämän kierroksen*) ENSIMMÄISET ELÄIMET.

(a) Salainen oppi väittää, että tässä kierroksessa nisäkkäät olivat myöhempi kehitystuote kuin ihmiset. Kehitys tapahtuu kierroksissa. Suuri seitsemänkierroksinen manvantarinen kausi, joka alkaa ensimmäisessä kierroksessa kivennäisistä, kasveista ja eläimistä, vie kehitystyönsä laskevalla kaarella käännekohtaan neljännen *Rodun* puolivälissä, neljännen *kierroksen* ensimmäisen puoliskon lopussa. Meidän maapallollamme (joka on neljäs piiri ja alin) siis ja nykyisessä *kierroksessa* on tämä keskikohta saavutettu. Ja koska monadi on ensimmäisen A-pallolla tapahtuneen ”metalloitumisensa” jälkeen kulkenut kivi-, kasvi- ja eläinmaailmojen läpi kolmen ainetilan kaikissa asteissa, paitsi kolmannen eli kiinteän tilan viimeisessä asteessa, jonka se saavuttaa vasta ”*kehityksen keskikohdalla*”, on vain johdonmukaista ja luonnollista, että neljännen kierroksen alussa D-pallolla ihminen esiintyy ensimmäisenä; ja myös, että hänen ruumiinsa on hienointa objektiivisuuteen soveltuvaa ainetta. Selvemmin ilmaistuna: jos monadi alkaa ruumiillistumiskautensa läpi kolmen objektiivisen luontokunnan laskevalla kaarella, sen on myös välttämättä lähdettävä piirin ylöspäiselle kaarelle ihmisenä. Laskevalla kaarella henkisyys muuttuu vähitellen aineelliseksi. Pohjaviivan keskikohdalla henki ja aine ovat tulleet tasapainoon ihmisessä. Nousevalla kaarella henki pääsee taas hitaasti johtoon fyysisyyden eli aineen kustannuksella, niin että seitsemännen kierroksen seitsemännen *Rodun* lopussa monadi tuntee olevansa yhtä [e181] vapaa aineesta ja kaikista sen ominaisuuksista kuin se oli alussa. Se on lisäksi saavuttanut kokemusta ja viisautta, kaikkien persoonallisten elämiensä täyttymyksen ilman niiden synnyttämää pahaa ja kiusauksia.

Tämä kehitysjärjestys on löydettävissä myös *Genesiksen* ensimmäisestä ja toisesta luvusta, jos niitä luetaan niiden todellisessa esoteerisessa merkityksessä. Sillä luku 1 sisältää kolmen ensimmäisen kierroksen historian samoin kuin neljännen kierroksen kolmen ensimmäisen *Rodun* historian siihen hetkeen asti, jolloin viisauden elohimit herättivät ihmisen tietoiseen elämään. Ensimmäisessä luvussa eläimet, valaat ja ilman linnut luodaan ennen androgyynistä Aadamia.¹ Toisessa luvussa Aadam (suvuton) tulee ensimmäisenä, ja eläimet esiintyvät vasta hänen jälkeensä. Jopa kahden ensimmäisen *Rodun* ja kolmannen *Rodun* alkupuoliskon mentaalista tylsyyttä ja tajuttomuutta kuvataan *Genesiksen* toisessa luvussa *Aadamin syvällä unella*. Tällä ”unella” tarkoitetaan mentaalisen toimettomuuden unetonta unta, sielun ja mielen nukkumista, eikä suinkaan sukupuolten erottautumisen fysiologista prosessia, niin kuin oppinut ranskalainen teoreetikko (Naudin) kuvitteli.

Purânat, kaldealaiset ja egyptiläiset katkelmat ja myös kiinalaiset perimätiedot sopivat kaikki yhteen salaisen opin kehitysprosessin ja -järjestyksen kanssa. Löydämme niistä vahvistuksen melkein koko oppiim-

¹ Allegorinen viittaus eläinradan ”pyhiin eläimiin” ja muihin taivaankappaleisiin. Jotkut kabbalistit näkevät niissä eläinten esikuvan.

me: esimerkiksi esityksen, joka koskee kolmannen Rodun lisääntymistä ovipaarisesti, ja jopa viittauksen vähemmän viattomaan lisääntymistapaan, joka oli ensimmäisillä nisäkäsmuodoilla. ”Jättiläismäisiä, läpinäkyviä, mykkiä ja hirvittäviä ne olivat”, sanoo *kommentaari*. Tutkikaa esim. kertomuksia useista risheistä ja heidän moninaisista jälkeläisistään. Pulastya esim. on *kaikkien käärmeiden ja nâgojen* isä – ovipaarinen joukko; Kašyapa on vaimonsa Tâmrän kautta lintujen ja Garudan, siivekkäiden heimon kuninkaan isoisä; kun taas vaimonsa Surabhin kautta hän oli lehmien ja puhveleiden ym. isä.

Salaisessa opissa ovat ensimmäiset *nâgat* – käärmeitä viisaammat olennot – ”tahdon ja joogan poikia”, jotka olivat syntyneet ennen sukupuolten täydellistä eroa, ”kypsyneet ihmismunissa,¹ jotka saatiin aikaan (aikaisemman kolmannen Rodun) pyhien viisaiden voimalla” (kriyâshaktilla).²

[e182] ”.....Näihin ruumiillistui kolmen [ylemmän] maailman herrat – erilaatuiset rudrat, jotka olivat olleet *tushitoja*, jotka olivat olleet *jajoja*, jotka ovat *adityoja*”. Sillä niin kuin Parâšara selittää: ”Mittaamattoman mahtavilla rudroilla oli satoja nimityksiä.”

Jotkut alkuperäisten *nâgojen*, viisauden käärmeiden, jälkeläisistä kansoittivat Amerikan, kun tuo maanosa kohosi merestä suuren Atlantiksen kukoistusaikana (Amerikan ollessa Jambu-dvipan, ei Bharata-Varshan *Pâtâla* eli vastakkaisella puolella oleva maa). Mistä muuten johtuvat traditiot ja legendat – viimeksi mainitut *aina todenperäisempiä kuin historia*, kuten Augustin Thierry sanoo – ja joillakin ”poppamiehillä” ja papeilla jopa samat nimet, joita vielä tänä päivänä tavataan Meksikossa? Meidän on sanottava jotakin *nergaleista* ja *nagualeista* ja myös *nagualismista* jota lähetyssaarnaajat kutsuivat ”paholaisen palvelukseksi”.

¹ Hesiodoksen kertomuksen mukaan Zeus luo kolmannen ihmisrotunsa saarnipuisista. *Popol Vuhissa* kolmas ihmisrotu luodaan *tzite*-puusta ja *sibakiksi* kutsutun kaislan ytimestä. Mutta *sibak* tarkoittaa ”munaa” *artufojen* (eli vihkimysluelien) mysteerikielessä. Eräässä raportissa, jonka Don Pedro Baptista Pino lähetti Cortesille v. 1812, sanottiin: ”Kaikilla puebloilla on omat *artufansa* – näin alkuasukkaat kutsuvat maanalaisia huoneita, joissa on ainoastaan yksi ovi ja joissa he (salaa) kokoontuvat... Näihin temppeleihin ei pääse... ja niiden ovet ovat aina espanjalaisilta suljetut... He palvovat aurinkoa ja kuuta... tulta ja suurta KÄÄRMETTÄ (luovaa voimaa), jonka munia kutsutaan nimellä *sibak*.”

² Sanojen *sarpa* ja *nâga* välillä on huomattava *esoteerinen* ero, vaikka niitä käytetään umpimähkään. *Sarpa*, käärme, tulee juuresta *srip*, ryömiä (latinan *serpo*), ja niitä kutsutaan nimellä ”ahi” sanasta *hâ*, jättää. ”Sarpa sai alkunsa Brahmân hiuksista, jotka putosivat hänen päästään ja tulivat käärmeiksi, kun hän pelästyi nähdesseen yakshat, jotka hän oli luonut kauhistuttavan näköisiksi. Niitä kutsutaan sarpoiksi, koska ne ryömivät, ja *ahiksi*, koska ne olivat jättäneet pään” (Wilson). Mutta allegorioissa *nâgat* huolimatta käärmepeyrstöistään eivät ryömi vaan pystyvät kävelemään, juoksemaan ja taistelemaan.

Miltei kaikissa *purânoissa* esiintyy kertomus ”Dakshan uhrista”, jonka vanhin kuvaus löytyy *Vâyupurânasta*. Vaikka se on allegorinen, siinä on enemmän merkitystä ja biologista tietoa luonnontieteilijälle kuin kaikissa *pseudotieteellisissä* päähänpistoissa, joita pidetään tieteellisinä teorioina ja hypoteeseina.

Daksha, jota pidetään pääkantaisänä, mainitaan sitä paitsi *fyysisen ihmisen* luoja ”tarussa”, jossa hänen kerrotaan menettäneen päänsä ruumiistaan jumalien ja *raumojen* välisessä yleisessä taistelussa. Pää palaa tulella, ja sen tilalle pannaan *oinaan pää*.¹ Mutta oinaan pää ja sarvet ovat aina siitos- ja synnytysvoiman symboleja ja *fallisia*. Kuten olemme esittäneet, Daksha perustaa aikakauden, jolloin ihmiset syntyvät sukupuolisen yhteyden kautta. Tämä lisääntymistapa ei kuitenkaan esiintynyt yhtäkkiä, niin kuin voisi luulla, vaan vaati pitkiä ajanjaksoja, ennen kuin siitä tuli ainoa ”luonnollinen” tapa. Sen vuoksi kerrotaan, että Dakshan uhrin jumalille keskeytti Śiva, *hävittävä jumaluus, kehityksen ja EDISTYKSEN personoitu-ma*, joka on samalla kertaa *uudelleen synnyttäjä*. Hän hävittää oliot yhdessä muodossa, mutta kutsuu ne jälleen elämään toisessa, täydellisemmässä muodossa. Śiva-Rudra luo kauhean Vîrabhadran (joka syntyy hänen henkyyksestään), ”tuhatpäisen, tuhatkätisen” hirviön, ja antaa hänen tehtäväkseen Dakshan valmistaman uhrin tuhoamisen. Sitten Vîrabhadra, ”joka asui haamujen [etteri-ihmisten] alueella... [e183] loi ihohuokosistaan (*romakûpat*) voimakkaita raumojia”² (eli raumyoja). Kuinka myyttinen tuo allegoria onkin, niin *Mahâbhâratassa*, joka on yhtä hyvin historiaa kuin *Iliadi*, kerrotaan³ raumyjen ja muiden rotujen lähteneen samalla tavoin *romakûpoista*, hius- tai ihohuokosista. Tämä allegorinen kuvaus ”uhrista” on täynnä merkitystä salaisen opin tutkijoille, jotka tuntevat ”hiestä syntyneet”.

Vâyupurânan kertomuksessa sanotaan Dakshan uhrin tapahtuneen sitä paitsi, kun paikalla oli olentoja, jotka olivat *syntyneet munasta*, höyrystä, kasveista, ihohuokosista ja vasta lopuksi kohdusta.

Daksha edustaa varhempaa kolmatta Rotua, pyhää ja puhdasta, joka oli vielä vailla yksilöllistä *egoa* ja jolla oli ainoastaan passiivisia kykyjä. Brahmâ käskää hänet sen vuoksi luomaan (eksoteerisissa teksteissä). Totellen käskyä hän teki silloin ”alemmat ja ylemmät” (*avara* ja *vara*) jälkeläiset (*putra*), *kaksijalkaiset* ja *nelijalkaiset*. *Tahdollaan* hän synnytti naiset, jumalat, *daiyyat* (neljännen Rodun jättiläiset), käärmejumalat, eläimet, karjan ja *dânavat* (titaanit ja demoni-maagikot) ja muut olennot.

¹ Kâsi-Khanda.

² Wilson kääntää sanan ”puolijumaliksi” (ks. hänen *Vishnupurâna*, s. 130), mutta raumat eli raumyat ovat yksinkertaisesti rotu, heimo.

³ XII, 10,308

...Tuosta ajasta eteenpäin *elävät olennot syntyivät sukupuolisen yhteyden kautta. Ennen Dakshan aikaa ne lisääntyivät eri tavalla – tahdon, näkökyvyn, kosketuksen [ja joogavoiman] avulla.*¹

Ja nyt seuraa puhtaasti eläintieteellinen oppi.

29. SELKÄRANKAISIA ELÄIMIÄ, SYVYYDEN LOHIKÄÄRMEITÄ JA LENTÄVIÄ SARPOJA [SARPAS] (*käärmeitä*) TULI RYÖMIVIEN OLENTOJEN LISÄKSI. MAAN MATELEVAT SAIVAT SIIPIÄ. VESIEN PITKÄNISKAISISTA TULI ILMAN LINTUJEN EDELTÄJIÄ.

Tässä kohdassa ovat oppimme ja nykyaikainen biologinen pohdiskelu täysin yhtä mieltä. Tätä ylimenoprosessia edustavat, puuttuvat renkaat matelijoiden ja lintujen välillä ovat ilmeisiä pahimmalle kiihkoilijallekin, varsinkin jos hän katsoo *ornitoscelidaeta*, *hesperornista* ja Vogtin liskolintuja.

30. KOLMANNEN RODUN AIKANA LUUTTOMAT ELÄIMET KASVOIVAT JA MUUTTUIVAT. NIISTÄ TULI SELKÄRANKAISIA (a), (*myös*) NIIDEN CHHÄYÄT TULIVAT KIINTEIKSI.

31. ELÄIMET EROTTAUTUIVAT ENSIN (*koiraiksi ja naaraiksi*) (b)...

[e184] (a) Selkärankaisia ja sen jälkeen nisäkkäitä. Ennen sitä eläimet olivat myös eteerisiä alkuelimistöjä, aivan niin kuin ihminen.

(b) Se seikka, että aiemmin oli kaksisukuisia nisäkkäitä ja myöhemmin tapahtui sukupuoliin erottautuminen, on nyt kiistaton jopa biologian näkökulmasta katsottuna. Niin kuin prof. Oscar Schmidt, tunnettu darvinisti, sanoo:

Käyttö ja käyttämättömyys yhdessä valinnan kanssa selvittävät [?] *sukupuolten erottautumista* ja alkeellisten sukuelinten olemassaoloa, mikä on muuten täysin käsittämätöntä. Varsinkin selkärankaisten joukossa *kummallakin sukupuolella on niin selvät jäljet toiselle sukupuolelle ominaisista lisääntymiselimistä*, että jo muinaisuudessa pidettiin kaksisukuisuutta ihmiskunnan luonnollisena alkutilana... Merkittävää on näiden alkeellisten sukuelinten periytymisen itsepintaisuus. Varsinaisille nisäkkäille ei kuulu lainkaan vallitseva kaksisukuisuus, vaikkakin ne ovat koko kehityskautensa läpi tuoneet mukanaan noita jäänteitä, jotka olivat olleet *niiden tuntemattomilla esivanhemmillä* ties kuinka kauan sitten.²

31. ...NE (ELÄIMET) ALKOIVAT SIITTÄÄ JA SYNNYTTÄÄ. KAKSINKERTAINEN IHMINEN (*sitten*) EROTTAUTUI MYÖS. HÄN (*ihminen*) SANOI: ”TEHKÄÄMME NIIN KUIN NE. YHTYKÄÄMME JA TEHKÄÄMME OLENTOJA.” HE TEKIVÄT.

¹ *Vishnupurâna.*

² *Doctrine of Descent and Darwinism*, s. 187–188. Tässä mainitut ”tuntemattomat esivanhemmat” ovat *alkuaikaisia* astraalisia prototyyppisiä. Vrt. II osa, s. 260 (a).

32. JA NE, JOILLA EI OLLUT KIPINÄÄ (”kapeapäiset”¹), OTTIVAT LUOKSEEN VALTAVAN SUURIA NAARASELÄIMIÄ (a). HE SIITTIVÄT NIISTÄ MYKKIÄ ROTUJA. MYKKIÄ HE (”kapeapäiset”) OLIVAT ITSEKIN. MUTTA HEIDÄN KIELENSÄ OLIVAT SITOMATOMAT (b). HEIDÄN JÄLKELÄISTENSÄ KIELET JÄIVÄT ÄÄNETTÖMIKSI. HIRVIÖITÄ HE SYNNYTTIVÄT. KÖYRYISTEN, PUNAKARVAISTEN HIRVIÖIDEN RODUN, JOKA KULKI NELJÄLLÄ JALALLA.² MYKÄN RODUN, JOKA JÄTTI HÄPEÄN KERTOMATTA.³

(a) Eläimet ”erottautuivat ensin”, sanoo säe 31. Pitäkää mielessä, että tuona aikana ihmiset olivat erilaisia jopa fysiologisesti kuin [e185] he ovat nykyisin, kun viidennen Rodun keskikohta on jo ohitettu. Meille ei kerrota, mitä nuo ”valtavan suuret naaraseläimet” olivat, mutta ne poikkesivat varmasti yhtä paljon nykyisin tuntemistamme eläimistä, kuin silloiset ”ihmiset” poikkeavat tämän päivän ihmisistä.

Tämä oli ensimmäinen fyysinen ”aineeseen lankeemus”, joka tapahtui joillekin silloisille alemmille roduille. Pitäkää mielessänne säe 24. ”Viisauden pojat” olivat halveksineet varhempaa *kolmatta* Rotua, ts. kehittymättömiä, ja heidän osoitetaan ruumiillistuvan *myöhempään* kolmanteen Rotuun ja antavan sillä tavoin sille älyn. Siten aivottomien ja ”älyttömien”, ”kipinää” vailla olevien, vastuuttomien Rotujen synty lankesi niiden päälle, jotka eivät olleet heihin nähden tehneet karmallista velvollisuuttaan.

(b) Katsokaa myöhempää lukua ihmispuheen alkamisesta.

MITÄ VASTAVÄITTEITÄ VOI OLLA EDELLISEEN

Okkultismi hylkää siis ajatuksen, että luonto olisi kehittänyt ihmisen apinasta tai edes kummallekin yhteisestä esi-isästä, mutta seuraa sitä vastoin joidenkin eniten ihmisenmuotoisten lajien jälkiä varhaisatlantilaisen kauden kolmannen Rodun ihmiseen. Koska tulemme tukemaan ja puolustamaan tätä väitettä edempänä, tässä ei tarvitse mainita kuin muutama sana. Toistamme kuitenkin selvyuden vuoksi lyhyesti sen, mitä sanoimme aiemmin I Osan VI säkeistön yhteydessä, s. 201–204.

Oppimme osoittavat, että vaikka on aivan oikein sanoa luonnon aikaan rakentaneen inhimillisen astraalimuodon ympärille *apinan kaltaisen ulkonaisen* muodon, on myös yhtä oikein sanoa, että tämä muoto ei ollut yhtään enempää ”puuttuvan renkaan” muoto kuin olivat tuon astraalimuodon peitteet sen luonnollisen kehityskulun aikana läpi kaikkien luontokun-

¹ Ks. säe 24.

² Nämä ”eläimet” eli hirviöt eivät ole ihmisapinoita tai muitakaan apinoita, vaan todella se, mitä antropologit kutsuisivat ”puuttuvaksi renkaaksi”, nim. alkuaikainen alempi ihminen; ks. jäljempänä.

³ Eläimellisestä alkuperästään johtuvan häpeän, mitä nykyajan tiedemiehemme painottaisivat, jos voisivat.

tien. Eikä tämä kehitys tapahtunut tällä neljännen kierroksen planeetalla, niin kuin on osoitettu, vaan jo ensimmäisen, toisen ja kolmannen kierroksen aikana, jolloin IHMINEN oli vuorotellen ”kivi, kasvi ja eläin”, kunnes hänestä tuli se, mikä hän oli nykyisen ihmiskunnan ensimmäisessä kantarodussa. Todellinen kehityslinja eroaa darvinilaisesta, ja noita kahta järjestelmää on mahdotonta sovittaa yhteen, ellei darvinismista poisteta oppia ”luonnollisesta valinnasta” ja vastaavasta. Todellakin Haeckelin *moneerin* ja Manun *sarísripan* välillä on ylipääsemätön kuilu jïvan muodossa. Sillä ”inhimillinen” monadi, olkoon se *metalloitunut* kiviatomiksi tai *kasvillistunut* taimeksi tai *eläimellistynyt* eläimeksi, on kuitenkin yhä jumalallinen, tästä syystä myös INHIMILLINEN monadi. Se lakkaa olemasta inhimillinen vasta silloin, kun siitä tulee *ehdottoman jumalallinen*.

Nimityksillä ”kivennäis-”, ”kasvi-” ja ”eläin”-*monadi* on tarkoitus ilmaista pintapuolinen eroavuus. Ei ole mitään muuta monadia (jïvaa) [e186] kuin jumalallinen, ja niin muodoin se on kerran ollut inhimillinen tai sen on kerran tullut siksi. Viimeksi mainitun nimityksen on jäävä tarkoituksettomaksi, jollei tätä eroa ymmärretä hyvin. Monadi on pisara rannattomasta valtamerestä, alkuaikaisen erilaistumistason tuolta puolen tai, oikeammin sanottuna, sen *sisältä*. Se on jumalallinen korkeammassa ja *inhimillinen* alemmassa tilassaan – adjektiiveja korkeampi ja alempi käytetään parempien sanojen puutteessa – mutta monadina se pysyy kaikkina aikoina, paitsi nirvânisessa tilassa, olkoot olosuhteet tai ulkonaiset muodot minkälaiset tahansa. Niin kuin logos heijastaa universonia jumalallisessa tajunnassa ja niin kuin ilmennyt universoni on heijastuneena sen jokaisessa monadissa, kuten Leibnitz sanoi toistaen itämaista oppia, niin MONADIN tulee inkarnaatioidensa kierrosaikana heijastua kunkin luontokunnan jokaiseen *juurimuotoon*. Sen vuoksi kabbalisti sanoo oikein, että ”IHMINEN” tulee kiveksi, kasviksi, eläimeksi, hengeksi ja lopulta jumalaksi suorittaen siten kierroksensa ja palaten kohtaan, josta hän lähti *taivaallisena* IHMISENÄ. Mutta ”ihmisellä” tarkoitetaan jumalallista monadia eikä ajattelevaa olentoa, vielä vähemmän hänen fyysistä ruumistaan. Samalla kun tiedemiehet kieltävät kuolemattoman sielun, he yrittävät nyt jäljittää sitä kautta koko eläinmuotojen sarjan alimmasta korkeimpaan. Mutta todellisuudessa koko nykyinen eläinkunta on niiden alkuaikaisten hirviöiden jälkeläisiä, joista säkeistöt puhuvat. Eläimet – matelijat ja ne vesieläimet, jotka edelsivät ihmistä tässä neljännessä kierroksessa, samoin kuin ne, jotka olivat samanaikaisia kuin kolmas Rotu, ja vielä ne nisäkkäät, jotka ovat myöhempiä kuin kolmas ja neljäs Rotu – ovat kaikki joko välittömästi tai välillisesti ihmiseen keskinäisessä vastaavuussuhteessa olevia tuotteita (fyysisesti). On aivan oikein sanoa, että ihminen on tässä manvantarassa, ts. kolmessa edellisessä kierroksessa, käynyt läpi kaikki luontokunnat. Hän on siis ollut ”kivi, kasvi ja eläin”. Mutta (a) nämä kivet, kasvit ja eläimet olivat prototyyppisiä, utumaisia esityksiä neljännen kierroksen olioista; ja (b) nekin, jotka esiintyivät neljännen kierroksen alussa, olivat nykyisten kivien, kasvien ja eläinten

astraalivarjoja, niin kuin okkultistit sanovat. Ja lopuksi, ihmisten, eläinten ja kasvien muodot ja lajit eivät olleet sellaisia, miksi ne tulivat myöhemmin. Niinpä neljännen kierroksen eläinkunnan alempien olentojen astraaliset prototyyppit, jotka *edelsivät ihmisiä* (heidän chhâyojaan), olivat tiivistyneitä, vaikka vielä hyvin eteerisiä *kuoria*, jotka kuuluivat D-pallolla¹ kolmannen kierroksen lopussa syntyneille, vielä eteerisemmille muodoille eli malleille. Ne oli ”aikaansaatu ainesten jätteistä, edellisen pyörän eli edellisen *kolmannen* kierroksen ihmisten ja (muiden *sukupuuttoon kuolleiden*) eläinten kuolleista ruumiista”, kuten VIII säkeistön säkeessä 28 kerrotaan. Vaikka siis [e187] astraali-ihmistä edeltäneet kuvailemattomat ”eläimet” tämän elämänkauden alussa maapallollamme olivat yhä niin sanoaksemme kolmannen kierroksen ihmisen jälkeläisiä, niin nykyisen kierroksen nisäkkäät ovat taas velkaa olemassaolostaan suuressa määrin ihmiselle. Sitä paitsi nykyisen ihmismuotoisen eläimen, apinan, ”esi-isä” on suoranainen aikaansaannos tuosta vielä älyttömästä *ihmisestä*, joka häpäisi ihmisarvonsa asettumalla fyysisesti eläimen tasolle.

Edellä oleva selittää jotakin niistä niin väitetyistä fysiologisista todisteista, joita antropologit ovat esittäneet todistaakseen ihmisen polveutumisen eläimestä.

Se kohta, josta kehitysopin kannattajat erityisesti pitävät kiinni, on että ”sikiön historia edustaa koko rodun historiaa”. Että ”jokainen elimistö kehittyessään munasta käy läpi muotojen sarjan, jonka sen esi-isät ovat läpikäyneet samassa järjestyksessä maapallon historian pitkässä kulussa.² Sikiön historia.... on pienoiskuva ja pääpiirteittäin koko rodun historia. *Tässä on ydin biogeneettisestä peruslaistamme, joka meidän on pakko asettaa etusijalle tutkittaessa orgaanisen kehityksen peruslakeja.*”³

Tämä nykyinen teoria oli tunnettu tosiasia mitä kaukaisimman muinaisajan viisaille ja okkultisteille, ja he ilmaisivat sen paljon filosofisemmin.

¹ Ks. *Esoteric Buddhism*, iii.

² ”Erittäin vaikuttavan todisteen muuntelusta tarjoaa sikiöoppi. Eikö ihminen kohdussa ole... yksinkertainen solu, kolme- tai nelilehtinen kasvi, kiduksellinen sammakonpoikanen, hännällinen nisäkäs, lopulta kädellinen [?] ja kaksijalkainen? On tuskin mahdollista olla myöntämättä, että sikiökehitys on nopea luonnos, tarkka yhteenveto koko orgaanisesta sarjasta”. (Al Lefèvre, *La Philosophie*, s. 484.)

Edellä mainittu yhteenveto koskee kuitenkin ainoastaan sitä *tyyppivarastoa*, joka on koottu ihmiseen, mikrokosmokseen. Tämä yksinkertainen selitys sopii kaikkiin sellaisiin vastaväitteisiin kuin esim. että sikiöllä on alkeellinen häntä – tosiasia, jonka Haeckel ja Darwin esittävät voitonvarmasti vahvistaakseen lopullisesti apina-esi-isäteorian. *Voidaan myös huomauttaa, että lehdillä varustetun kasvin esiintyminen sikiövaiheessa ei selity tavallisin kehitysopillisin periaattein. Darwinistit eivät ole jäljittäneet ihmisen alkuperää kasvukunnan kautta, mutta okkultistit ovat. Miksi siis tuo piirre näkyy sikiössä, ja miten darvinistit selittävät sen?*

³ Haeckelin luento ”The Proof of Evolution”.

Muuan kohta *Hunnuttomasta Isiksestä*¹ voidaan toistaa tässä vertailun vuoksi. Kysyttiin, miksi fysiologit suuressa oppineisuudessaan eivät kyenneet selittämään epämuodostumailmiöitä?

Jokainen anatomi, joka on ottanut ”erityiseksi tutkimusaiheekseen” sikiön kasvun ja kehityksen, voi kertoa ilman suurempaa päänvaivaa sen, mitä jokapäiväinen kokemus ja hänen omien silmiensä antama todistus osoittaa, nimittäin että tiettyyn vaiheeseen saakka ihmiskiö on täsmälleen samannäköinen kuin kudun jälkeisessä ensimmäisessä kehitysvaiheessa oleva sammakkoeläin – nuijapää. Mutta kellekään fysiologille tai anatomille ei näytä johtuneen mieleen soveltaa ihmisen kehitykseen – aina sen [e188] fyysisen muodon ensimmäisestä hetkestä sen lopulliseen muotoon ja syntymään – Pythagoraan esoteerista metempsykoosioppia, jonka kriitikot ovat tulkinneet niin väärin. Kabbalistisen aksiooman ”kivestä tulee kasvi, kasvista eläin, eläimestä ihminen” jne. merkitystä selitettiin toisaalla käsiteltäessä ihmisen henkistä ja fyysistä kehitystä tämän maan päällä. Lisäämme nyt muutamia näkökohtia asian selventämiseksi.

Mikä on tulevan ihmisen alkuperäisin muoto? Jyvänen, pikku hitunen, sanovat muutamat fysiologit, molekyyli, munasolun tuma, sanovat toiset. Jos se voitaisiin analysoida – mikroskoopilla tai muuten – niin mistä meidän tulisi otaksua sen olevan muodostunut? Analogian perusteella meidän olisi sanottava, että epäorgaanisen aineen jyväsestä, joka sikiämishetkellä lakkaa liikkumasta ja yhdistyy orgaanisen aineen saostumaan. Toisin sanoen tämä pienen pieni tulevan ihmisen ydin on muodostunut samoista alkuaineista kuin kivi – samoista alkuaineista kuin maa, joka on annettu ihmisen asuttavaksi. Kabbalistit siteeraavat Moosesta auktoriteettinaan sanoessaan, että tarvitaan maata ja vettä elävän olennon tekemiseksi. Ja niinpä voidaan sanoa, että ihmisen ensimmäinen ilmennysmuoto on kivi.

Kolmen tai neljän viikon lopulla muna on tullut ulkonäöltään kasvia muistuttavaksi: toinen pää on pallomainen ja toinen suippeneva kuin porkkana. Jos se leikataan, voidaan sen havaita muodostuvan kuten sipulikin melkein huomaamattomista liuskoista eli kerrostumista, jotka sisältävät nestettä. Nuo kerrostumat lähenevät toisiaan alemmassa päässä ja sikiö riippuu kuin hedelmä oksasta. Kivi on nyt muuttunut metempsykoosin kautta kasviksi. Sitten sikiö alkaa työntää sisältään raajoja ja sen piirteet alkavat kehittyä. Silmät näkyvät kahtena tummana pisteenä, korvat, nenä ja suu ilmenevät syvennyksinä muistuttaen ananashedelmän pisteitä ennen kuin ne alkavat työntyä ulospäin. Sikiö kehittyy eläinsikiöksi – nuijapään muotoiseksi – ja niin kuin ambifiset matelijat se elää ja kehittyy vedessä. Sen monadi ei ole vielä tullut inhimilliseksi

¹ Tiede osa 2, 151–2.

eikä kuolemattomaksi, sillä kabbalistit sanovat tämän tapahtuvan ”neljännellä tunnilla”. Vähitellen sikiö saa ihmismäisiä piirteitä lisää, kuolemattoman henkäyksen ensimmäinen värähdys kulkee sen olemuksen läpi, se liikuttelee itseään... ja jumalallinen ydinolemus, essenssi, asettuu lapsen fyysiseen ruumiiseen, jossa se asuu fyysisen kuoleman hetkeen asti, jolloin ihmisestä tulee henkiolento.

Kabbalistit nimittävät tätä salaperäistä yhdeksän kuukauden pituista prosessia ”yksilön evoluutiokierroksen” päätökseen saattamiseksi. Niin kuin sikiö kehittyy amnionnesteessä kohdun sisällä, samoin maailmat kehittyvät universaalista eetteristä eli astraalifluidumista universumin kohdussa. Nämä kosmoksen lapset samoin kuin niiden pikkuruiset asukkaat ovat ensin eräänlaisia alkeisituja, sitten munasoluja, jotka vähitellen kehittyvät ja tulevat [e189] vuorostaan äideiksi: kehittävät kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmismuotoja. Nuo nerokkaat ajattelijat, okkultistit pystyvät tutkimaan asioita keskipisteestä aina ympyränkehälle saakka, näkymättömästä rakkulasta kosmoksen äärimmäisiin käsitettäviin rajoihin saakka, kuinka kiertokaudet liittyvät yhteen toinen toisensa sisässä loppumattomana sarjana. Sikiö kehittyy omassa piirissään ennen syntymäänsä, yksilö perheensä piirissä, perhe valtiossa, valtio ihmiskunnassa, maa aurinkokunnassa, tämä aurinkokunta sen keskusuniversumissa, universumi kosmoksessa ja kosmos ENSIMMÄISESSÄ ALKUSYYSSÄ... Näin kuuluu *heidän* kehitysfilosofiansa, joka eroaa niin kuin näemme, Haeckelin kehitysopista:

”Kaikki ovat vain osia suunnattomasta kokonaisuudesta, jonka ruumis on Luonto, ja sielu [Parabrahman]...”

Nämä ovat okkultismin todisteita, ja tiede hylkää ne. Mutta kuinka on silloin ihmisen ja eläimen tajunnan välinen kuilu ylitettävissä? Jos ihmisen kaltaisella apinalla ja *homo primigeniuksella*, alkuihmisellä, oli *argumenti gratia*, yhteinen esi-isä (sillä tavoin kuin nykyisin arvellaan), kuinka nuo kaksi ryhmää ovat eronneet mentaalisilta kyvyiltään niin kauas toisistaan? Totta kyllä, okkultistille voidaan sanoa, että okkultismi tekee joka tapauksessa sen, minkä tiede toistaa. Se antaa *yhteisen* esi-isän apinalle ja ihmiselle, koska se sanoo edellisen lähteneen alkuihmisestä. Kyllä, mutta tuo ”alkuihminen” oli *ihminen* ainoastaan ulkonaiselta muodoltaan. Hän oli *älytön* ja *sieluton* siihen aikaan, kun hän siitti naaraseläinhirviöille apinoiden sarjan esi-isän. Tämä arvelu – jos se on arvelua – on ainakin looginen ja täyttää kuilun ihmisen ja eläimen tajunnan välillä. Se siis selittää tähän asti käsittämättömän ja selittämättömän. Sitä tosiasiaa – josta tiede on miltei varma – että nykyisellä kehitysasteella ei voi tulla mitään jälkeläisiä ihmisen ja eläimen yhtymästä, pohditaan ja selitetään muualla.

Mikä nyt on se perusseikka, joka erottaa tieteen hyväksymät (tai lähes hyväksymät) johtopäätökset – niin kuin ne esiintyvät Haeckelin teoksessa *The Pedigree of Man*, että ihmisellä ja apinalla on yhteinen esi-isä – okkul-

tismin opetuksista, jotka kieltävät tämän johtopäätöksen ja hyväksyvät sen tosiasian, että kaikki oliot ja kaikki elävät olennot ovat lähtöisin yhdestä yhteisestä lähteestä? Materialistinen tiede sanoo ihmisen kehittyneen asteittain siksi, mitä *hän nyt on*, ja alkaen ensimmäisestä protoplasmisesta hituudesta, nk. *moneerista* (jonka sanotaan muiden lailla ”saaneen alkunsa mitaamattomien aikojen kuluessa muutamasta tai yhdestä yksinkertaisesta *itsestään syntyneestä* alkumuodosta, joka on totellut yhtä ainoaa kehityslakia”), hänet pannaan sitten kulkemaan läpi ”tuntemattomat ja tutkimattomat” tyypit aina apinaan asti ja siitä ihmisolennoksi. Meille ei kerrota, missä ylimenomuodot ovat löydettävissä, siitä yksinkertaisesta syystä, että mitään ”puuttuvia renkaita” ei ole vielä koskaan löydetty ihmisen ja apinoiden välillä, vaikka tämä seikka ei suinkaan mitenkään estä Haeckelin kaltaisia henkilöitä keksimästä niitä *ad libitum*.

[e190] Eikä niitä koskaan tulla löytämään yksinkertaisesti siitä syystä, että tuota sidettä, joka yhdistää ihmisen todellisiin esi-isiinsä, etsitään objektiiviselta tasolta ja aineellisten muotojen maailmasta, vaikka se on turvallisesti kätkeyty mikrokoopilta ja leikkelyveitseltä itse ihmisen eläimellisen asuinmajan *sisään*. Toistamme sen, minkä olemme sanoneet *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Kaikella on alkunsa hengessä – evoluutio on alun perin alkanut ylhäältä ja kulkenut alaspäin eikä päinvastoin, kuten darvinistisessa teoriassa selitetään. Toisin sanoen on tapahtunut muotojen asteittainen aineellistuminen, kunnes on saavutettu tietty ääri raja niiden alenemisessa. Tällä kohdalla nykyajan evoluutio-oppi astuu areenalle spekulatiivisine olettamuksineen. Kun olemme päässeet tähän vaiheeseen, on helpompi ymmärtää Haeckelin teosta *Anthropogenie*, joka johtaa ihmisen alkupeuran ”merten liejusta kuohuneesta alkulimasta”. Nämä meret olivat olemassa jo ennen kuin vanhimmat kivettymät sisältävät kalliot olivat kerrostuneet, professori Huxleyn selityksen mukaan. Saatamme uskoa [kolmannen kierroksen] ihmisen kehittyneen apinankaltaisesta [astraali-] nisäkkäästä ”asteittaisen muuntelun kautta” vielä helpommin, kun muistamme, että Berossos on sanonut ihmiskala Oanneksen eli Dagonin, babylonialaisen puolidemonin,¹ opettaneen tätä samaa oppia tuhansia vuosia ennen hänen aikaansa (vaikkakin paljon lyhyemmin ja ilmaisultaan kömpelömmiin, mutta silti ymmärrettävällä tavalla) [vaikka jonkin verran lievemmillä linjoilla]...

Mutta mitä tämä darvinistinen polveutumisoppi oikein pitää sisällään? Mitä Darwinin esityksiin tulee, niin ne sisältävät pelkkiä ”hypoteeseja, joita on mahdotonta todistaa oikeiksi”. Sillä hänen käsityksensä mukaan kaikki luontokappaleet ”ovat polveutuneet suoraan muutamasta eliöstä, jotka ovat eläneet kauan ennen kuin ensimmäinen siluurikauden

¹ Cory, *Ancient Fragments* (1832), s. 22 eteenpäin.

kerrostuma oli muodostunut”, kuten hän on väittänyt.¹ Hän ei yritäkään esittää, mitä nämä ”muutamat eliöt” olivat. Mutta tämä jo vastaa hyvin tarkoitustamme, sillä niiden olemassaolon myöntäminen merkitsee, että turvautuminen muinaisuuteen jonkin idean vahvistamiseksi ja tarkentamiseksi on tieteellisesti hyväksyttävää...²

Tosiaankin, kuten jo sanoimme ensimmäisessä teoksessamme:

Jos hyväksymme Darwinin teorian lajien kehityksestä, huomaamme, että hänen lähtökohtansa on sijoitettu avoimen oven eteen. Voimme jäädä hänen kanssaan sisäpuolelle tai astua kynnyksen yli sille puolelle, jossa vallitsee rajattomuus ja selittämättömyys tai paremmin sanoen *sanoinkuvaamattomuus*. Jos emme kykene ilmaisemaan tavanomaisin sanoin, mitä henkemme aavistaa suuressa ”*tuonpuoleisuudessa*” – ollessaan vielä maan päällä – meidän *täytyy* joskus ajattomassa ikuisuudessa kyetä käsittämään sitä.³

Mutta mikä on Haeckelin teorian ”*tuonpuoleisuus*”? *Bathybius Haeckelii*, eikä muuta!

Lisävastaus on III kirjan liitteessä.

[e191]

IX SÄKEISTÖ

IHMISEN LOPULLINEN KEHITYS

(33) Luojat katuvat. (34) Ne sovittavat laiminlyöntinsä. (35) Ihmiset saavat älyn. (36) Neljäs Rotu kehittää täydellisen kielen. (37) Jokainen androgyyninen yksikkö erottautuu ja tulee kaksisukuiseksi.

33. NÄHDESSÄÄN TÄMÄN (*eläinten kanssa tehdyn synnin*) NE LHAT (*henget, ”viisauden pojat”*), JOTKA EIVÄT OLLEET MUODOSTANEET IHMISIÄ (*jotka olivat kieltäytyneet luomasta*), ITKIVÄT SANOEN:

34. ”AMÂNASAT (”älyttömät”) OVAT SAASTUTTANEET TULEVAT ASUNTOMME (a). TÄMÄ ON KARMAA. ASUKAAMME MUISSA. OPETTAKAAMME NIITÄ PAREMMIN, ETTEI PAHEMMIN KÄVISI.” HE TEKIVÄT....

35. SILLOIN KAIKKI IHMISET SAIVAT MANAKSEN (*mielet*). HE NÄKIVÄT ÄLYTTÖMIEN SYNNIN.

¹ *Origin of Species* [*Lajien synty*] 1. painos, 488–489.

² Tiede osa 1, s. 280–281.

³ *Sama*, tiede osa 1, s. 129.

Mutta he olivat jo *erottautuneet*, ennen kuin jumalallisen järjen säde oli valaissut heidän tähän asti uinuneen mielensä pimentoja, ja olivat *tehneet syntiä*. Toisin sanoen, he olivat tehneet pahaa tiedottomasti, saamalla aikaan luonnottomia vaikutuksia. Kuitenkin, niin kuin muut kuusi alkuaikaista veljes- tai kumppanuusrotua, niin myös tämä seitsemäs, siitä asti turmel- tunut rotu, jonka on tekemänsä *synnin* vuoksi odotettava lopullisen kehityk- sensä aikaa – myös tämä rotu *on kulkeva viimeisenä päivänä* jollakin seit- semästä polusta. Sillä ”viisaat¹ vartioivat luonnonjärjestyksen kotia, he ottavat salassa erinomaisia muotoja”.² Mutta meidän on tutkittava, olivatko nämä eläimet, joihin oli vaikutettu, samanlaisia kuin eläintieteen tuntemat.

[e192] (a) ”Lankeemus” tapahtui muinaisen viisauden ja vanhojen aika- kirjojen todisteen mukaan niin pian kuin Daksha (ihmisten ja olioiden luo- ja, joka oli ruumiillistunut uudelleen kolmannen Rodun varhaisvaiheessa) oli kadonnut antaakseen tilaa sille ihmiskunnan osalle, joka oli ”erottautu- nut”. Eräs kommentaari selittää ”lankeemusta” edeltäneet tapahtumat seu- raavasti:

”Ihmisen neljännen kehityksen alkuaikana ihmiskunta haarautui moneen eri suuntaan. Sen ensimmäisten yksilöiden ulkoinen muoto ei ollut yhtenäi- nen. Käyttöväliseisiin [munan kaltaisiin ulkonaisiin kuoriin, joissa tuleva täysin fyysinen ihminen oli kehittymässä] olivat näet usein vaikuttaneet ennen niiden kovettumista valtavan suuret eläimet, jotka olivat nykyisin tuntematonta lajia ja jotka kuuluivat luonnon koeyrityksiin. Seurauksena oli, että saatiin aikaan hirviömäisiä välirotuja, puoleksi eläimiä, puoleksi ihmisiä. Mutta koska ne olivat epäonnistuneita, ne eivät saaneet kauan elää ja hengittää, ja vaikka luontaisesti korkeampi psyykinen puoli oli fyysiseen luontoon nähden vielä hyvin heikko ja tuskin vakiintunut, niin ’munasta syntyneet’ pojat olivat ottaneet useita niiden naaraita itselleen kumppa- neiksi ja siittäneet muita ihmishirviöitä. Myöhemmin kun eläinlajit ja ih- misrodut olivat asteittain vakaantuneet, ne erosivat eivätkä enää paritel- leet. Ihminen ei enää luonut – hän synnytti. Mutta hän synnytti muinaisina aikoina myös eläimiä samoin kuin ihmisiä. Sen vuoksi totuudenmukaisesti ja oikein puhuivat Viisaat kertoessaan miehistä, joilla ei enää ollut tahdos- ta syntyneitä jälkeläisiä, vaan jotka siittivät erilaisia eläimiä ja dânavoita

¹ Tämä *Rigvedan* säe (X, 5, 6): ”Seitsemän viisasta [viisauden sädettä, dhyânia] laativat seitsemän polkua [eli suuntaa ja myös *Rotua* toisessa merkityksessä]. Jol- lekin näistä voi onneton kuolevainen tulla” – tulkittuna ainoastaan astronomiselta ja kosmiselta puoleltaan – sisältää mitä syvimmän okkulttisen merkityksen. ”Polut” voivat merkitä suuntia (*maryâdâh*), mutta ne ovat alun perin valon säteitä, jotka lankeavat viisauteen vieville poluille. (Ks. *Rigveda*, IV, 5–13.) Se tarkoittaa ”teitä” tai polkuja. Ne ovat lyhyesti sanoen seitsemän sädettä, jotka putoavat vapaasti makrokosmisesta keskuksesta, seitsemän periaattia metafysisessä merkityksessä, seitsemän *Rotua* fyysisessä mielessä. Kaikki riippuu siitä, mitä avainta käytetään.

² *Rigveda*, X, 10, 5, 2.

[jättiläisiä] *muiden lajien naaraista – eläimiä, jotka olivat heidän luuloteltuja poikiaan* [eli poikien asemassa]. *He* [miespuoliset ihmiset] *eivät sallineet aikanaan pitää itseään mykkien luontokappaleiden* [luuloteltuina] *isinä. Nähdessään tämän* [asioiden tilan] *viimeisten Rotujen* [kolmannen ja neljännen] *kuninkaat ja herrat sulkivat kiellon sinetillä tuon synnillisen kanssakäymisen. Se häiritsi karmaa, se kehitti uutta* [karmaa].¹ *He* [jumalalliset kuninkaat] *iskivät syyllisiä hedelmättömyydellä. He hävittivät punaisen ja sinisen Rodun.*²

Erästä toisesta kommentaarista löydämme:

”Oli sini- ja punakasvoisia eläinihmisiä jopa myöhempinä aikoina, ei [ihmis- ja eläinlajien] suoranaisestä sukupuolisesta yhteydestä vaan polveutumisen kautta.”

Ja vielä toinen kohta mainitsee:

”Punatukkaisia, mustaihoisia ihmisiä, jotka kulkevat neljällä jalalla, jotka kyykistyvät ja jälleen suoristuvat [seisoivat pystyssä ja putoavat taas käsilleen], jotka puhuvat kuten esi-isänsä ja juoksevat käsillään niin kuin niiden jättiläismäiset esiäidit.”

Ehkä haeckeliläiset voivat tunnistaa näissä olioissa, ei [e193] *”homo primigeniusta”* [alkuihmistä], vaan joitakin alempia heimoja kuten australialaisia villiheimoja. Kuitenkaan nämäkään eivät ole polveutuneet ihmismuotoisista apinoista vaan inhimillisistä isistä ja puoli-inhimillisistä äideistä eli oikeammin sanottuna ihmishirviöistä – ensimmäisessä *kommentaarisessa* mainituista ”epäonnistumisista”. Todelliset ihmisapinat, Haeckelin ka-pea- ja leveänenäiset apinat, tulivat paljon myöhemmin, Atlantiksen loppuaikoina. Oranki, gorilla, simpanssi ja paviaani ovat viimeisimpiä ja puhtaasti fyysisiä kehitystuotteita alemmista ihmisen kaltaisista nisäkkäistä. Niissä on kipinä puhdasta ihmisolemuksesta, toisaalta ihmisellä ei ole pisaraakaan apinamaista³ verta suonissaan. Niin sanoo vanha viisaus ja universaali

¹ Joitakin näistä vanhoista kommentaareista on lähes mahdotonta kääntää sanatar-kasti. Meidän täytyy usein antaa vain merkitys ja siten kääntää uudelleen sanatar-kat käännökset.

² Rudra kumârana on *lilalohita* – punainen ja sininen.

³ Tämä on sanottu vastoin nykyaikaista materialistista kehitysoppia, joka pohdis-kelee seuraavasti: ”Alkuperäinen ihmismuoto, josta käsityksemme mukaan kaikki ihmislajit ovat lähteneet, on hävinnyt tänä pitkänä aikana. (Tämän me kiellämme. Se on ainoastaan pienentynyt kooltaan ja muuttunut rakenteeltaan.) Mutta monet seikat viittaavat siihen päätelmään, että se oli karvainen ja pitkäkalloinen. (Afrikkalaiset rodut ovat vielä *nytkin* pitkäkalloisia suuressa määrin, mutta vanhin tuntemamme paleoliittinen [vanhemman kivikauden] Neanderthalin kallo on suuriko-

traditio.

Miten sukupuolten ero tapahtui? Onko meidän uskottava vanhaa juutalaista satua Aadamin kylkiluusta, josta syntyi Eeva? Tosin tämäkin usko on loogisempi ja järkevämpi kuin että ihminen olisi varauksetta polveutunut nelikäteisistä. Tuo edellinen kertomus kätkee esoteerisen totuuden tarunomaisen muodon taakse, mutta jälkimmäisessä ei piile muuta syvempää totuutta kuin halu pakottaa ihmiskunta omaksumaan materialistinen kuvitelma. Kylkiluu on luuta, ja kun luemme *Genesisistä*, että Eeva tehtiin kylkiluusta, se tarkoittaa vain, että *luurakenteinen* rotu muodostui aikaisemmasta Rodusta tai Roduista, jotka olivat ”luuttomia”. Tämä on esoteerinen oppi, joka on levinnyt kauas ja laajalle. Se on miltei yleismaailmallinen erilaisissa muodoissaan. Tahitilainen traditio kertoo, että ihminen luotiin *araeasta*, [e194] ”punamaasta”. Taaroa, luova voima, pääjumala, ”pani ihmisen nukkumaan pitkiksi vuosiksi, moniksi elämiksi”. Tämä tarkoittaa rodullisia ajanjaksoja ja viittaa hänen *mentaaliseen uneensa*, kuten muualla on osoitettu. Tuona aikana jumalolento veti *ivin* (luun) ihmisestä ja hänestä tuli nainen.¹

Joka tapauksessa, mitä tuo allegoria tarkoittaneekin, jo sen eksoteerisen merkitys edellyttää ihmisen *jumalallista* rakentajaa – ”alkuunpanijaa”.

koinen eikä ole yhtään lähempänä gorillan kallon tilavuutta kuin minkään muun nykyään elävän ihmisen kallo.) Kutsukaamme toistaiseksi tätä otaksuttua lajia nimellä *homo primigenius*... [Tämä ensimmäinen laji] eli apinaihminen, kaikkien muiden esi-isä, syntyi LUULTAVASTI vanhan maailman *trooppisissa osissa IHMISEN MUOTOISISTA APINOISTA*.” Pyydetessä todisteita kehitysopin kannattaja vastaa yhtään lannistumatta: ”ME EMME TUNNE NÄISTÄ YHTÄÄN FOSSIILISIA JÄÄNNÖKSIÄ, MUTTA NE OLIVAT *todennäköisesti* NYKYISEN GORILLAN TAI ORANGIN KALTAISIA.” Ja sitten mainitaan papualainen mustaihoinen todennäköisenä ensimmäisen polven jälkeläisenä. (*Pedigree of Man*, s. 80.)

Haeckel pitäytyy lujasti Lemuriassa, jonka hän mainitsee Itä-Afrikan ja Etelä-Aasian kanssa alkuperäisten apinaihminen mahdollisena kehtona. Niin tekevät myös monet geologit. A. R. Wallace myöntää sen tosiasiana, vaikka hieman muunnetussa muodossa teoksessaan *Geographical Distribution of Animals*. Mutta älkööt kehitysopin kannattajat puhuko niin kevyesti ihmisen ja apinan aivojen suhteellisesta koosta, sillä se on hyvin *epätieteellistä*, varsinkin kun he väittävät, etteivät näe mitään eroa niiden välillä tai korkeintaan hyvin vähän. Sillä Vogt itse osoitti, että samalla kun apinoista korkeimmalla, gorillalla, on vain 30,51 kuutiotuuman suuruiset aivot, niin alimman australialaisen alkuasukkaan aivot ovat kooltaan 99,35 kuutiotuumaa. Siten edellisen aivot ”eivät ole puoltakaan vastasyntyneen lapsen aivojen koosta”, tri Pfaff sanoo.

¹ Wm. Ellis, *Polynesian Researches*, 1829, vol. II, s. 38.

Lähetysaarnaajat näyttävät puuttuneen tähän nimeen *Ivi* ja tehneen siitä *Eevan*. Mutta niin kuin professori Max Müller on osoittanut, Eeva ei ole heprealainen nimi vaan eurooppalainen muodostelu sanasta *הוהו*, *Havah*, ”elämä” eli kaiken elävän äiti, ”kun taas tahitilainen *ivi* ja maorien *wheva* tarkoittivat luuta ja ainoastaan luuta”. (*False Analogies*.)

Uskommeko sitten tuollaisiin ”yliluonnollisiin” olentoihin? Me sanomme: Emme. Okkultismi ei ole koskaan uskonut mihinkään luonnon *ulkopuolella* olevaan elolliseen tai elottomaan. Emme siis ole ”kosmoksen lakien palvojia” tai polyteistejä, jotka uskovat ”taivaalliseen ihmiseen” ja jumalallisiin ihmisiin, sillä meillä on aikakausien ajalta karttuneet todisteet, jotka tukevat poikkeuksetta meitä jokaisessa tärkeässä kohdassa, muinaiskansojen viisaus ja UNIVERSAALI traditio. Me hylkäämme kuitenkin sellaiset perusteetomat traditiot, jotka ovat loitontuneet tarkasta allegoriasta ja symboliikasta, vaikka ne olisi hyväksytty eksoteerisissa uskonnoissa. Ja ainoastaan ehdoin tahdoin sokeat voisivat hylätä sen, mikä on säilynyt *yksimielisessä* traditiossa. Tästä syystä me uskomme olleen muunlaisia rotuja kuin meidän omamme entisinä kaukaisina geologisina kausina. Me uskomme *ruumiittomia*, ”*arûpa*”-ihmisiä seuraaviin eeterisiin ihmisiin, joilla oli muoto, mutta ei mitään kiinteää olemusta. He olivat jättiläisiä, jotka edelsivät meitä kääpiöitä. Me uskomme jumalallisten olentojen hallitsijasukuihin, niihin kolmannen Rodun kuninkaisiin ja tieteiden ja taiteiden opettajiin, joihin verrattuina meidän nykyinen tietemme on vähäpätöisempi kuin alkeislas-kuoppi on geometriaan nähden.

Ei, varmasti ei. Me emme usko *yliluonnollisiin* vaan ainoastaan *ylinhihimillisiin* eli mieluummin *ihmisten sisäisiin* järkiolentoihin. Voi helposti ymmärtää, kuinka vastenmieliseltä sivistyneestä ihmisestä tuntuu tulla sijoitetuksi taikauskoisten ja tietämättömien luokkaan, ja lisäksi tajuta Renanin esittämä suuri totuus hänen sanoessaan että:

Yliluonnollisesta on tullut perisynnin tavoin tahra, jota jokainen tuntuu häpeävän. Jopa kaikkein uskonnollisimmatkin ihmiset kieltäytyvät meidän päivinämmä hyväksymästä pienintäkään raamatun ihmeistä koko karkeudessaan. He koettavat yhä vähätellä niitä ja kätkeä ja salata ne menneisyyden kaukaisimpiin sopukoihin.¹

Mutta Renanin ”yliluonnollinen” kuuluu dogmeihin ja niiden kuolleen kirjaimeen. Sillä ei ole mitään tekemistä sen hengen eikä luonnon tosiasioiden kanssa. Jos teologia vaatii meitä uskomaan, että vain neljä tai viisi tuhatta vuotta sitten ihmiset elivät 900 vuotta tai pitempään, että osa ihmiskunnasta, Israelin kansan viholliset ainoastaan, muodostui jättiläisistä [e195] ja hirviöistä, niin me kieltäydymme uskomasta, että luonnossa oli sellaista vain viisi tuhatta vuotta *taaksepäin*. Sillä luonto ei koskaan etene hyppäyksittäin, ja logiikka ja terve järki, paitsi geologia, antropologia ja etnologia, ovat syystä nousseet kapinaan tuollaisia väitteitä vastaan. Mutta jos sama teologia luopuen kuvitellusta kronologiastaan olisi väittänyt, että ihmiset elivät 969 vuotta – Metusalemien iän – viisi miljoonaa vuotta sitten, meillä ei olisi mitään sanottavaa tällaista väitettä vastaan. Sillä noina aikoina ihmisten fyysinen rakenne oli nykyiseen ihmisruumiiseen verrattuna niin

¹ Ks. *La Chaire d’Hébreu au Collège de France*, s. 20.

kuin megalosauruksen ruumis suhteessa tavalliseen sisiliskoon.

Luonnontieteilijä tuo esiin erään toisen vaikeuden. Ihmissuku on ainoa laji, jossa rodut voivat lisääntyä miten erilaisia ne ovatkin. ”*Ihmisrotujen välillä ei ole kyse valinnasta*”, sanovat Darwinin vastustajat, eikä kukaan kehitysoopin kannattaja voi kumota tätä väitettä, joka hyvin voittoaisti todistaa *lajin ykseyden*. Kuinka siis okkultismi voi väittää, että osa neljännen Rodun ihmiskunnasta synnytti sikiöitä toisesta, vain *puoliksi inhimillisestä*, jollei aivan eläimellisestä rodusta ja että tästä yhtymästä syntyneet seka muodot eivät ainoastaan lisääntyneet vapaasti, vaan saivat aikaan nykyisten ihmisenmuotoisten apinoiden esi-isät? Esoteerinen tiede vastaa tähän, että se tapahtui aivan fyysisen ihmisen alkuaikoina. Siitä lähtien luonto on muuttanut tapojaan ja hedelmättömyys on ainoa seuraus tuosta ihmisen eläimeen sekaantumisen rikoksesta. Mutta meillä on tänäkin päivänä todisteita tästä. Salainen oppi opettaa, että *ihmiskunnan lajiykseydestä* on poikkeuksia nykyäänkin. Sillä on olemassa eli oikeammin oli olemassa vielä muutamia vuosia sitten jälkeläisiä noista puoleksi eläimellisistä heimoista eli roduista, jotka olivat kaukaista lemuralaista ja lemuralais-atlantislaisista alkuperää. Maailma tuntee heidät tasmanialaisina (nykyään sukupuuttoon kuolleita), australialaisina, andamaaneina jne. Tasmanialaisten polveutuminen voidaan miltei todistaa tosiasiassa, joka hämmästytti kovasti Darwinia ilman että hän kykeni mitenkään ymmärtämään sitä. Tämä seikka ansaitsee tulla huomatuksi.

De Quatrefages ja muut luonnontieteilijät, jotka yrittivät todistaa yhdestä alkulähteestä syntymisen sen perusteella, että ihmiskunnan jokainen rotu kykenee risteytymään jokaisen toisen rodun kanssa, ovat jättäneet pois laskelmistaan *poikkeukset*, jotka eivät tässä tapauksessa vahvista sääntöä. Ihmisten risteytys on voinut olla yleinen sääntö sukupuolten erottautumisesta asti, mutta se ei estä toisen lain esiintymistä, nim. hedelmättömyyden vallitsemista kahden ihmisrodun välillä, aivan niin kuin kahden erilaisen eläinlajin välillä, sellaisissa harvinaisissa tapauksissa, kun eurooppalainen alentuu ottamaan puolisoikseen villiheimon naisen ja sattuu valitsemaan jonkun tuollaisesta sekaheimosta.¹ Darwin huomasi tällaisen [e196] tapauk-

¹ Tuollaisista puoleksi eläimellisistä olennoista olivat ainoita kansatieteen tunteita jäänteitä tasmanialaiset, *osa* australialaisista ja kiinalainen vuoristoheimo, jonka miehet ja naiset ovat kokonaan karvapeitteisiä. He olivat jo mainittujen puoleksi eläimellisten, myöhempien lemuralaisten viimeisiä jälkeläisiä *suorassa* polvessa. On kuitenkin olemassa huomattava määrä lemuralais-atlantislaisia sekakansoja, jotka ovat syntyneet tuollaisten puoli-inhimillisten rotujen erilaisten risteytysten kautta – esimerkkinä Borneon villi-ihmiset, Ceylonin veddat, jotka prof. Flower luokittelee arjalaisten (!) joukkoon, useimmat jäljellä olevista australialaisista, bushmannit, negriitot, andamaanit jne.

St. Vincentin lahden ja Adelaiden lähistöllä asuvat australialaiset ovat *hyvin karvaisia*, ja viisi- tai kuusivuotiaiden poikien ruskea ihokarvoitus on *turkin kaltainen*. He ovat kuitenkin suvustaan huonontuneita *ihmisiä*, eivätkä vähääkään muis-

sen tasmanialaisessa heimossa, jonka naisia kohtasi äkkiä joukoittain hedelmättömyys jonkin ajan kuluttua eurooppalaisten siirtolaisten saapumisesta heidän keskuuteensa. Tuo suuri luonnontieteilijä yritti selittää tätä tosiasiaa ruokavalion muutoksella, ravinto-olosuhteilla jne., mutta lopulta jätti mysteerin ratkaisematta. Okkultistille se on aivan ilmeinen. Niin kutsuttu ”risteytys” eurooppalaisten miesten ja tasmanialaisten naisten välillä – ts. sellaisen rodun edustajien, joiden esi-isinä olivat ”sieluton”¹ ja älytön hirviö sekä todellinen inhimillinen vaikka yhtä älytön ihminen – sai aikaan hedelmättömyyden. Eikä tämä johtunut ainoastaan fysiologisen lain seurauksesta, vaan myös *karmallisen* kehityslain tarkoituksesta olla jättämättä eloon epänormaalia rotua. Yhteenkään ainoaan edellä olevaan kohtaan tiede ei ole valmis uskomaan *vielä* – mutta sen on pakko ajan myötä uskoa. Muistettakoon, että esoteerinen filosofia vain täyttää tieteen jättämät aukot ja oikaisee sen väärät lähtökohdat.

Kuitenkin tässä yksittäisessä kohdassa geologia ja myös kasvi- sekä eläintiede tukevat esoteerisia oppeja. Monet geologit ovat arvelleet, että Australian alkuasukkaiden – jotka ovat eläneet *ikivanhan eläimistön ja kasviston* kanssa yhtä kauan – on oltava peräisin suunnattoman kaukaiselta muinaisajalta. Kansatiede vaikenee tämän salaperäisen rodun alkuperästä, mutta koko sen ympäristö todistaa esoteeristen tietojen todenperäisyydestä. Niin kuin Jukes sanoo:

On hyvin omituista, etteivät ainoastaan nämä pussieläimet [nisäkkäät, joita löytyy Oxfordshiren liuskekivikerroksista] vaan myös monet näkinkengistä – esimerkiksi *trigoniati* ja myös jotkut ooliittisten kallioiden fossiilisista kasveista – muistuttavat paljon läheisemmin nykyään Australiassa eläviä lajeja kuin mitään muita eläviä muotoja missään muussa maailman kolkassa. Tämä voitaisiin selittää sillä olettamuksella, että ooliittisen [jura] kauden jälkeen *on Australiassa tapahtunut vähemmän muutoksia kuin muualla* ja että Australian eläimistö ja kasvisto on sen vuoksi säilyttänyt jotakin [e197] ooliittisesta tyypistä, *kun sitä vastoin muualla maapallolla se on kokonaan syrjäytynyt toisten muotojen tieltä.* [!]²

tuta ”*apinamaista* ihmistä”, vaikka Haeckel näin liian yleistävästi väittää. Ainoastaan osa näistä ihmisistä on lemuralaista jäännettä. (Vrt. *Esoteric Buddhism*, s. 55)

¹ Kutsuessamme eläimiä ”sieluttomiksi” emme riistä niiltä, kaikkein alimmasta korkeimpiin lajeihin, sielua, vaan ainoastaan tietoisesta *ego-sielun* eloonjäämisen, ts. sen periaatteen, joka jää ihmisestä jäljelle ja jälleensyntyä samanlaiseen ihmiseen. Eläimellä on astraaliruumis, joka jää fyysisen muodon jälkeen lyhyeksi ajaksi eloon. Kuitenkaan sen (eläimellinen) monadi ei jälleensynny samanlaiseen vaan korkeampaan lajiin eikä sillä tietenkään ole mitään ”devachania”. Sillä on kaikkien inhimillisten periaatteiden *siemenet*, mutta ne ovat piilevinä.

² J. B. Jukes, *Manual of Geology*, s. 302.

Miksi nyt sitten on tapahtunut vähemmän muutoksia Australiassa kuin muualla? Mikä on perussy tällaiseen ”hidastuksen kiroukseen”? Se johtuu yksinkertaisesti siitä, että ympäröivä luonto kehittyy rinnakkain asianomaisen rodun kanssa. Vastaavuudet vallitsevat joka puolella. Niiden myöhempien lemuralaisten selviytyjätyypit, jotka välttivät kumppaniensa tuhon päämantereen vajotessa meren syvyyksiin, tulivat esi-isiksi osalle nykyisistä alkuasukasheimoista. Koska he olivat hyvin alhainen alarotu, joka oli alun perin syntynyt eläimistä, hirviöistä, joiden fossiileja lepää nyt kilometrien syvyydessä merenpohjan alla, niiden runko on siitä asti elänyt ympäristössä, joka on ollut vahvasti *hidastuksen lain* alainen. Australia on vanhimpia nykyään vesien päällä sijaitsevia maita ja vanhuudenheikkouden tilassa sen ”maaperän *neitseellisyydestä*” huolimatta. Se ei voi synnyttää mitään uusia muotoja ilman uusien ja terveiden rotujen apua eikä ilman keinotekoisia kehittämistä ja jalostusta.

Palatkaamme kuitenkin vielä kerran kolmannen Rodun historiaan, ”hies-tä syntyneisiin”, ”munia synnyttäviin” ja ”androgynyneihin”. Oltuaan ihan alussa miltei suvuton se tuli kaksisukuiseksi eli androgynyneiksi, tietysti asteittain. Siirtyminen ensimmäisestä viimeiseen muodonmuutokseen vaati lukemattomia sukupolvia, joiden aikana varhaisimmasta vanhemmasta (kaksi yhdessä) lähtenyt yksinkertainen solu kehittyi ensin kaksisukuiseksi olennoiksi, ja sitten solu tullen säännölliseksi munaksi synnytti yksisukuisen olennon. Kolmannen rodun ihmiskunta on salaperäisin kaikista viidestä tähän asti kehittyneestä Rodusta. Arvoitus ”miten” eri sukupuolet syntyivät, on pakostakin tietysti hämärän peitossa, koska se kuuluu sikiöopin tutkijan ja asiantuntijan alaan. Tämä teos tarjoaa ainoastaan heikot ääriiviivat tuosta prosessista. Mutta on selvää, että kolmannen Rodun ihmiskunnan yksilöt alkoivat erottautua sikiökauden kuorissaan eli munissaan¹ ja tulivat niistä esiin selvästi poika- ja tyttölapsina pitkiä aikakausia sen jälkeen kun niiden varhaisimmat alkuunpanijat olivat ilmestyneet. Ja sitä mukaa kuin aika vieräi geologisine kausineen, vasta syntyneet alarodut alkoivat menettää alkuperäisiä ominaisuuksiaan. Kolmannen Rodun neljännen *alarodun* loppua kohti lapset alkoivat menettää kykynsä kävellä heti vapauduttuaan kuorestaan, ja viidennen alarodun loppuun mennessä ihmiset syntyivät samassa tilassa ja samalla tavalla kuin meidän historialliset sukupolvemme. Tähän kului tietysti miljoonia vuosia. [e198] Lukija on saanut tutustua likimääräisiin lukuihin, ainakin eksoteeristen laskelmien mukaan, II säkeistössä, s. e66 eteenpäin.

¹ Leda ja Jupiteria koskevat sekä muut sen tapaiset ”tarut” ja ”myytit” eivät olisi koskaan voineet syntyä ihmisten mielikuvituksessa, ellei tuo allegoria olisi perustunut luonnon tosiasiaan. Kehitys, joka asteittain muutti ihmisen nisäkkääksi, teki hänen tapauksessaan vain sen, minkä se oli tehnyt muiden eläinten suhteen. Mutta tämä ei estä sitä, että ihminen on aina ollut eläinmaailman ja muiden orgaanisten lajien kärjessä ja myös edeltänyt niitä.

Olemme lähestymässä Rotujen kehityksen käännekohtaa. Katsokaamme, mitä okkulttinen filosofia sanoo kielen synnystä.

36. NELJÄS ROTU KEHITTI PUHEKYVYN.

Kommentaarit selittävät, että ensimmäinen Rotu – eteriset eli astraaliset joogan pojat, joita kutsutaan myös ”itsesyntyisiksi” – oli meidän kannaltamme mykkä, sillä se oli vailla ymmärrystä meidän tasollamme. Toisella Rodulla oli ”äänikieli”, nimittäin pelkistä vokaaleista muodostuneita lauluntapaisia ääniä. Kolmas Rotu kehitti alussa eräänlaisen kielen, joka oli ainoastaan vähäinen parannus luonnon erilaisista äänistä, jättiläismaisten hyönteisten ja ensimmäisten eläinten huudosta, eläinten, jotka kuitenkin olivat tuskin syntyneet ”hiestä syntyneiden” (varhaisen kolmannen Rodun) aikana. Toisessa puoliskossaan kun ”hiestä syntyneet” synnyttivät ”munasta syntyneet” (*keskimmäisen* kolmannen Rodun); ja kun nämä eivät enää ”hautoneet” (lukija suokoon anteeksi tämän ilmauksen, joka on melko nautettava meidän aikamme ihmisolentojen kannalta) niin kuin androgyyniset olennot, vaan alkoivat kehittyä erilleen miehiksi ja naisiksi; ja kun sama kehityksen laki johti heidät synnyttämään jälkeläisiä sukupuolisesti, teko joka pakotti luovat jumalat karman lain voimasta ruumiillistumaan *älyttömiin* ihmisiin; vasta silloin kehittyi puhekyky. Mutta sekään ei ollut vielä muuta kuin koeyritys. Koko ihmisrodulla oli tuolloin ”yksi kieli ja yksi puhe”. Tämä ei estänyt kolmannen Rodun¹ kahta viimeistä alarotua rakentamasta kaupunkeja ja levittämästä kauas ja laajalti sivistyksen ensimmäisiä siemeniä jumalallisten opettajiensa johdolla² ja oman jo heränneen mielen sä avulla. Lukija pitäköön myös mielessään, että niin kuin kukin seitsemästä Rodusta jakautuu neljään aikakauteen – kulta-, hopea, pronssi- ja rautakauteen – niin jakautuu myös näiden päärotujen jokainen pienin osasto.³ Puhekyky kehittyi sitten okkulttisen opetuksen mukaan seuraavassa järjestyksessä:

I Yksitavuinen puhe, joka kuului ensimmäisille lähes täydellisesti kehittyneille ihmisolennoille kolmannen kantarodun loppupuolella, ”kullanvärisille” keltaihoisille ihmisille, sen jälkeen kun he olivat erottautuneet sukupuoliin ja heidän mielensä oli [e199] täysin herännyt. Ennen sitä he olivat yhteydessä toisiinsa tavalla, jota nykyisin kutsuttaisiin ”ajatuksen siirroksi”, vaikka lukuun ottamatta ”tahdon ja joogan poikien” Rotua – ensimmäi-

¹ Sekaannuksen välttämiseksi lukija muistakoon, että sana ”kantarotu” tarkoittaa yhtä seitsemästä suuresta Rodusta, ”alarotu” yhtä sen suurista haaroista ja ”perherotu” yhtä alaosastoista, joihin kuuluu kansoja ja suuria heimoja.

² XII säkeistössä kappaleessa ”Viides Rotu ja sen jumalalliset opettajat” kuvataan näiden ”opettajien” luonnetta.

³ Ks. yugojen jaottelua käsittelevää kohtaa. [II osa, s. 69–70.]

siä joihin ”viisauden pojat” olivat ruumiillistuneet – ajatus oli vain hyvin vähän kehittynyt tuolloisessa fyysisessä ihmisessä eikä koskaan kohonnut alhaisen maallisen tason yläpuolelle. Heidän fyysiset ruumiinsa kuuluivat maahan, heidän monadinsa jäivät kokonaan korkeammalle tasolle. Kieli ei voinut kehittyä kunnolla ennen heidän ajattelukykynsä täydellistä saavuttamista ja kehittymistä. Tämä yksitavuinen puhe oli niin sanoaksemme vokaalinen alku yksitavuisille kielille, joissa on kovia konsonantteja ja jotka ovat yhä käytössä antropologien tuntemien keltaisten rotujen keskuudessa.¹

II Nämä kielelliset ominaisuudet kehittyivät agglutinoiviksi [liittäviksi] kieliksi. Tällaista kieltä puhuivat jotkut atlantislaiset rodut, kun taas toiset neljännen Rodun emärungot säilyttivät äidinkieltänsä. Ja kuten kielilläkin on aikakautinen kehityksensä, lapsuutensa, puhtautensa, kasvunsa, *aineesen lankeamisensa*, muihin kieliin sekoittumisensa, kypsyytensä, rappeutumisen ja lopulta kuolemansa,² samoin rappeutui ja miltei kuoli pois useimpien sivistyneiden atlantislaiten rotujen alkukieli – tuo kieli johon on viitattu *râkshasî bhâshâna* vanhoissa sanskritin kielisissä teoksissa. Samalla kun neljännen Rodun ”kerma” pyrki yhä enemmän fyysisen ja älyllisen kehityksen huipulle ja jätti sitten perintönä syntymässä olevalle viidennelle (arjalaiselle) Rodulle taipuvat, erittäin kehittyneet kielensä, niin agglutinoiva kieli rappeutui ja jäi katkelmalliseksi ikivanhaksi murteeksi, joka on nyt hajaantunut ja melkein rajoittunut Amerikan alkuasukasheimojen pariin.

¹ Nykyiset keltaiset rodut ovat kuitenkin neljännen Rodun varhaisaarojen jälkeläisiä. Kolmannen Rodun ainoita *puhtaita ja suoranaisia* jälkeläisiä ovat, kuten edellä sanottiin, osa langenneista ja rappeutuneista australialaisista, joiden kaukaiset esi-isät kuuluivat kolmannen Rodun seitsemännen alarodun erääseen osastoon. Loput ovat sekoittunutta lemuralais-atlantislaista syntyperää. He ovat sittemmin muuttuneet täysin kooltaan ja älynkyvyiltään.

² *Kieli* on varmasti samanaikainen järjen kanssa eikä olisi voinut koskaan kehittyä ennen kuin ihmisistä tuli yhtä kuin heitä elähdyttävät prinssiipit – ne jotka hedelmöittivät ja herättivät eloon alkuihmisessä uinuvan määnsisen aineksen. Sillä, kuten professori Max Müller kertoo meille teoksessaan *Science of Thought* (1874, s. 383): ”Ajatus ja kieli ovat identtisiä.” Mutta on varsin uskaliaasta lisätä tähän se pohdiskelu, että *ajatukset, jotka ovat liian syviä sanoin lausuttaviksi, eivät todellisuudessa ole laisinkaan olemassa*, sillä astraalitaluihin painettu ajatus on olemassa ikuisesti oli se sitten ilmaistu tai ei. Logos on sekä järki että puhe. Mutta kieli, joka kehittyy jaksoittain, ei aina riitä ilmaisemaan *henkisiä* ajatuksia. Sitä paitsi kreikkalainen logos tarkoittaa yhdessä merkityksessä samaa kuin sanskritin *vâch*, ”kuolematon (älyllinen) hengen säde”. Ja se seikka, että *vâch* (devasenâna, Sarasvatîn, salatun viisauden jumalattaren, aspektina) on ikuisen naimattoman *kumâran* puoliso, paljastaa paljon merkitsevän vaikka verhotun viittauksen *kumâroihiin*, niihin, ”jotka kieltäytyivät luomasta”, mutta jotka myöhemmin pakotettiin täydentämään *jumalallinen* ihminen ruumiillistumalla häneen. Kaikki tämä selitetään perusteellisesti seuraavassa luvussa.

[e200]

III Taivutuspuhe – sanskritin kantakieli, jota on kutsuttu virheellisesti kreikan kielen ”vanhemmaksi sisareksi” eikä sen äidiksi – oli viidennen Rodun ensimmäinen kieli (nykyään vihittyjen mysteerikieli). Joka tapauksessa ”seemiläiset” kielet ovat varhaisimman sanskritin vanhimpien lasten ensimmäisiä foneettisesti turmeltuneita polveutumia. Okkulttinen oppi ei tunnusta mitään sellaista jaotusta kuin arjalaiset ja seemiläiset ja hyväksyy turanialaisetkin vain suurin varauksin. Seemiläiset, varsinkin arabit, ovat myöhempiä arjalaisia, jotka ovat rappeutuneet henkisesti ja täydellistyneet aineellisuudessa. Näihin kuuluvat kaikki juutalaiset ja arabit. Juutalaiset polveutuvat Intian chandaloista, kastittomista, monet heistä ex-bramiineja, jotka etsivät turvapaikkaa Kaldeasta, Sindistä ja Ariasta (Iranista), ja monet heistä ovat todella syntyneet A-bramistaan (ei-brahmanista) noin 8 000 vuotta eaa. Arabit ovat polveutuneet niistä arjalaisista, jotka eivät tahtoneet mennä Intiaan kansojen hajaantumisen aikoihin, vaan jotkut heistä jäivät Intian rajamaihin, Afganistaniin ja Kabuliin¹ ja Oxus-virran [Amudarjan] varsille, kun taas toiset tunkeutuivat Arabiaan ja valtasivat sen.

Mutta tämä tapahtui silloin kun Afrikka oli jo mantereena kohonnut merestä. Meidän on kuitenkin seurattava niin tarkoin kuin rajoitettu tila sallii, nyttemmin todella inhimillisen lajin asteittaista kehitystä. Ihmisapinoiden alkua on etsittävä ihmisten eräiden alarotujen äkillisesti pysähtyneestä kehi-

¹ Ptolemaios puhuu yhdeksännessä taulukossaan *kabolitaesta* (Kabulin heimoista) ja kutsuu heitä nimellä Ἀριστόφνλοι, *aristofylot*, aristokraattiset eli *jalot heimot*. Afgaanit kutsuvat itseään nimellä Ben-Israel (Is(sa)raelin lapset), joka tulee sanasta *Issa*, ”nainen ja myös maa”, Äitimaan lapset. Mutta kutsutte afgaania tapon uhalla *jahudiksi* (*juutalaiseksi*). Aihetta käsitellään perusteellisesti muualla. Juutalaisten oletettujen kahdentoista heimon nimet ovat samat kuin afgaanien kahdentoista todellisen heimon nimet. Koska afgaanit (ainakin heidän arabialainen runkonsa) ovat paljon vanhempia kuin israeliläiset, kenenkään ei tarvitse ihmetellä löytäessään heidän joukostaan sellaisia heimoja kuin *yusafzais*, Joosefin pojat” Panjkorasta ja Bunerista; *Zablistani* (Zebulon); Ben-Menashshe (Menassen pojat) Khojartataarien joukosta; Isaguri eli Isaskar (nykyään Ashnagor Afganistanista) jne. Kaikki nuo nk. kahdentoista heimon kaksitoista nimeä ovat eläinradan merkkien nimiä, kuten nykyään on selvästi todistettu. Joka tapauksessa vanhimpien arabialaisten heimojen nimistä tulee uudelleen translitteroituina eläinradan merkkien ja myös Jaakobin tarunomaisten poikien nimet. Mistä löytyy juutalaisten kahdentoista heimon jälkiä? Ei mistään. Mutta on olemassa jälki, syväkin, siitä että juutalaiset ovat yrittäneet pettää ihmisiä näillä nimillä. Sillä katsokaa, mitä tapahtui *kauan sen jälkeen kun kymmenen sukukuntaa* oli kokonaan kadonnut Babyloniasta. Ptolemaios Filadelfos halusi käännättää juutalaisten lain kreikaksi (kuuluisan *septuagintan*) ja kirjoitti juutalaisten ylipapille Eleasarille *pyytäen lähettämään luokseen kuusi miestä kustakin kahdestatoista sukukunnasta; ja seitsemänkymmentäkaksi edustajaa* (joista kuusikymmentä oli ilmeisesti haamuja) tuli Egyptin kuninkaan luo ja käänsi lain ihmeiden ja tunnusmerkkien vallitessa. Ks. Charles Butler, *Horae Biblicae* (1797) sekä Josefuksen ja Filon Juutalaisen kirjoituksia.

tyksestä, jolloin ne keinotekoisella ristisiitoksella – joka on todella analoginen sen risteyttämisen kanssa, jota olemme nyt oppineet hyödyntämään kasvi- ja eläinkunnassa – kääntyivät pakosta ja rajusti puhtaasti eläimelliseen suuntaan.

[e201] Näihin punatukkaisiin ja karvapeitteisiin hirviöihin, jotka olivat tuloksena ihmisten ja eläinten luonnottomasta yhteydestä, eivät ”viisauden herrat” ruumiillistuneet, kuten huomamme. Niinpä pitkän muodonmuutos-sarjan kautta, joka johtui luonnottomasta ristisiitoksesta (luonnottomasta ”sukupuoli-valinnasta”), saivat aikaa myöten alkunsa ihmiskunnan alimmat lajit, samalla kun yhä jatkuva eläimellisyys sekä niiden ensimmäisten eläimellisten suvunjatkamisyritysten hedelmät synnyttivät lajin, josta kehittyi aikakausia myöhemmin nisäkäsapinat.¹

Sukupuolten erottautuminen ei tapahtunut yhtäkkiä, niin kuin voisi luulla. Luonto etenee hitaasti kaikessa toiminnassaan.

37. YKSI (*androgyyni*) TULI KAHDEKSI, MYÖS KAIKKI ELÄVÄT JA RYÖMIVÄT OLIOT, JOTKA OLIVAT VIELÄ YHTENÄ, JÄTTILÄISKALA, LINNUT JA KUORIPÄISET KÄÄRMEET.

Tämä koskee selvästi niin kutsuttua vedessä ja maalla elävien matelijoiden aikakautta, jolloin tieteen mukaan *ihmiset eivät vielä olleet olemassa!* Mutta mitä muinaiskansat saattoivat tietää vedenpaisumusta aikaisemmista eläimistä ja hirviöistä? *Kommentaarien* VI kirjassa on kohta, jossa vapaasti käännettynä sanotaan:

”*Kun kolmas erottautui ja lankesi syntiin synnyttämällä ihmiseläimiä, näistä [eläimistä] tuli raivoisia ja ihmisistä ja niistä molemminpuolisesti tuhoisia. Siihen asti ei ollut mitään syntiä eikä tappamista. [Erottautumisen] jälkeen satya [yuga] oli lopussa. Ikuisen kevään tilalle tuli jatkuva muutos ja vuodenaajat seurasivat toisiaan. Kylmyys pakotti ihmiset rakentamaan suojia ja keksimään vaatteita. Sitten ihmiset kääntyivät ylhäisten isiensä [korkeampien jumalien tai enkelien] puoleen. Nägojen, viisaiden valon käärmeiden ja lohikäärmeiden nirmānakāyat tulivat ja valaistuneiden [buddhojen] edeltäjät. Jumalalliset kuninkaat laskeutuivat ja opettivat ihmisille tieteitä ja taiteita, sillä ihminen ei enää voinut asua ensimmäisessä maassa [Ādi-varshassa, ensimmäisten Rotujen Edenissä], joka oli muuttunut valkoiseksi jäätyneeksi ruumiiksi.”*

Edellä oleva on ajatuksia herättävä. Tulemme näkemään, mitä tästä lyhyestä selostuksesta voidaan päätellä. Jotkut ovat ehkä taipuvaisia arvelemaan, että siinä on enemmän kuin ensi silmäyksellä näkyy.

¹ *Kommentari* selittää, että apinat ovat eläinten joukossa ainoa laji, joka on asteittain ja joka sukupolven ja vaihtelun myötä pyrkinyt yhä enemmän palaamaan miehisen esi-isänsä alkuperäiseen tyyppiin – tummaan jättiläismäiseen lemuralaiseen ja atlantilaiseen.

[e202]

EDENIT, KÄÄRMEET JA LOHIKÄÄRMEET

Mistä tulee ”Eden”-sanon käsite ja todellinen merkitys? Kristityt pitävät kiinni siitä, että Edenin puutarha on pyhä paratiisi, paikka jonka Aadamin ja Eevan *synti häpäisi*. Okkultisti kieltää tämän kuolleen kirjaimen mukaisen tulkinnan ja osoittaa päinvastaisen. Ei tarvitse uskoa raamattuun ja nähdä siinä Jumalan ilmoitusta, vaikka sanookin, että tämä ikivanha kirja esoteerisesti luettuna perustuu samoihin universaaleihin traditioihin. *Hunnuttomassa Isiksessä* on osittain sanottu, mitä Eden oli:¹

...Edenin puutarha paikallisuutena ei ole lainkaan myytti. Se kuuluu niihin historiallisiin maamerkkeihin, joista tutkijoille silloin tällöin ilmenee, että *Raamatusta* kaikki ei ole pelkkää allegoriaa. ”Eden eli heprean גן-עדן, Gan-Eden, tarkoittaen puistoa eli Edenin puutarhaa, oli muinaisen maan nimi, jolle Eufrat ja sen monet haaraumat antoivat vetensä ja joka ulottui Aasiasta ja Armeniasta Eritrean [Punaiseen] mereen saakka.” Kaldean *Lukujen kirjassa* sen sijainti on selvästi merkitty lukusanoissa ja se on kokonaan kuvattu salakielisessä ruusuristolaisessa käsikirjoituksessa, jonka on jättänyt kreivi de Saint-Germain. Assyrian *kirjoitustauluissa* se on esitetty nimellä *Gan-Dunâs*.² ”Katso”, sanovat *Genesisin* אלהים, *Elohim*, ”ihminen on tullut yhdeksi meistä.” *Elohimit* saatetaan hyväksyä tarkoittamaan eräässä mielessä jumalia eli voimia ja toisessa mielessä *Aleimeja* eli pappeja, tämän maailman hyvään ja pahaan vihkiytyneitä hierofantteja. Sillä oli olemassa kollegio, jota kutsuttiin nimellä *Aleim*, kun taas kastin pää eli hierofanttien johtaja oli tunnettu nimellä *Yava-Aleim*. Sen sijasta, että tulisi ensin neofyytiksi ja asteittain saavuttaisi esoteerisen tiedon säännöllisten vihkimysten kautta, käyttää *Aadam* eli ihminen intuitiivisia kykyjään ja Käärmeen – *Naisen* ja aineen – yllyttämänä maistaa luvattomasti esoteerisen eli salaisen opin Tiedon puusta. Herkuleksen eli Mel-Kartin, Edenin ”Herran”, papit käyttivät kaikki ”nahkapukua”. Teksti sanoo: ”Ja *Yava-Aleim* teki *Aadamille* ja tämän vaimolle כַּתְנֹת עוֹר, KOTNOT OR:n.”³ Tämä hepreankielinen sana on sama kuin kreikan χιτων, *kitoni*. Siitä tuli slaavilainen sana, joka omaksuttiin *Raamatusta* ja tarkoittaa *takkia*, päällysvaateetta.

Vaikka heprealainen Pyhä kirja sisältää saman esoteerisen totuuden perustan kuin jokainen aikaisempikin kosmogonia, se kätkee kasvonsa kaksoisalkuperään. Sen *Genesis* on puhtaasti muistelman Babylonian vankeudesta. Paikkojen, ihmisten, jopa asioiden nimet voidaan johtaa alkuperäisistä teksteistä kaldealaisiin ja akkadilaisiin, jotka olivat edel-

¹ Tiede osa 2, s. 348–349.

² Tri A. Wilder sanoo, että Gan-dunâs on muuan Babylonian nimi.

³ [*Genesis*, 3:21.]

listen arjalaisia opettajia ja kantaisiä. On voimakkaasti kiistelty siitä, olivatko Kaldean, Babylonian ja Assyrian akkadilaiset heimot missään yhteydessä Hindustanin brahmaanien kanssa. [e203] Tämän ajatuksen puolesta on todistettu enemmän kuin sitä vastaan. Seemiläisiä eli assyrialaisia olisi pitänyt mahdollisesti kutsua turaanilaisiksi ja mongoleja skyyteiksi. Mutta – jos akkadilaisia olisi ollut olemassa muutenkin kuin vain eräiden filologioiden ja etnologien mielikuvituksessa, he eivät varmasti olisi koskaan olleet turaanilaisena heimona, kuten jotkut assyriologit ovat saattaneet meidät uskomaan. He olivat yksinkertaisesti siirtolaisia Intiasta, ihmisyyden kehdestä, matkalla Vähään-Aasiaan, ja heidän pappisadeptinsa jäivät paikalleen sivistämään ja vihkimään barbaarista kansaa. Halevy todisti harhakäsityksen turaanilaisten kiihkosta Akkadin kansaa kohtaan... toiset tiedemiehet ovat todistaneet, että Babylonian sivistys ei ollut syntynyt eikä kehittynyt tuossa maassa. Se oli tuotu Intiasta ja sen tuojina olivat brahmalaiset hindut.

Ja nyt kymmenen vuotta edellisen tekstin kirjoittamisen jälkeen saamme vahvistuksen professori Saycelta, joka sanoo ensimmäisessä *Hibbertluennossaan*, että babylonialaisen Eridu-kaupungin sivistys oli *ulkomaista tuontia*. Se tuli Intiasta.

Seemiläiset lainasivat paljon teologiaansa ei-seemiläisiltä akkadilaisilta eli kantakaldealaisilta, jotka he syrjäyttivät ja joiden paikallisia kultteja he eivät tahtoneet eivätkä kyenneet hävittämään. Nuo kaksi rotua, seemiläiset ja akkadilaiset, elivät tosiaankin pitkiä ajanjaksoja rinnakkain, ja heidän käsityksensä jumalista ja niiden palvonta sekoittuivat huomaamatta toisiinsa.

Tässä akkadilaisia kutsutaan ”ei-seemiläisiksi”, niin kuin me sanoimme *Hunnuttomassa Isiksessä* heidän olevan, mikä on toinen vahvistus. Ja yhtä oikeassa olemme väittäessämme aina, että juutalaisten raamatunhistoria on kokoelma *historiallisia* tosiasioita, jotka on järjestetty muiden kansojen historiasta juutalaiseen asuun – lukuun ottamatta *Genesisistä*, joka on puhdasta ja yksinkertaista esoterismia. Mutta Mustalta mereltä Kashmiriin ja sen taakse on tieteen todella mentävä etsimään ihmiskunnan ja Ad-ahin poikien kehtoa – eli oikeammin yhtä pääkehdoista – ja varsinkin myöhemmin aikoina, jolloin Edenin puutarhasta Eufraatin varrella tuli astrologien ja tietäjien, aleimien, opisto.

Mutta tämä ”opisto” ja tämä Eden kuuluvat viidenteen Rotuun ja ovat vain heikko muisto Âdi-Varshasta, alkuperäisestä kolmannesta Rodusta. Mikä on *Eden*-sanana etymologinen merkitys? Kreikan kielessä se on ἠδωνή [Eden], joka merkitsee nautintoa. Tältä puoleltaan se ei ole yhtään parempi kuin kreikkalaisten Olympos, Indran taivas (Svarga) Meruvaorella tai edes *huuri*en täyttämä paratiisi, jonka Muhammad lupasi uskol-

lisilleen. Edenin puutarha ei ole koskaan ollut juutalaisten yksinomaisuutta, sillä kiinalaisilla, joiden tuskin voidaan otaksua tietäneen mitään juutalaisista 2 000 eaa., oli tällainen alkuperäinen puutarha Keski-Aasiassa, missä asuivat ”viisauden lohikäärmeet”, vihityt. Klaprothin mukaan [e204] eräästä japanilaisesta tietosanakirjasta kopioitu hieroglyfinen taulu *Fo-kue-ki* -kirjassa¹ sijoittaa ”viisauden puutarhansa” Pamirin ylätasangolle Himalajan vuoriston korkeimpien huippujen väliin ja kuvaten sitä Keski-Aasian huippukohtana osoittaa, miten neljä jokea – Amudarja, Indus, Ganges ja Silo – virtaavat yhteisestä lähteestä, ”*Lohikäärmeiden järvestä*”.

Mutta tämä ei ole *Genesiksen* Eden eikä se ole kabbalistinen Edenin puutarha. Sillä edellinen – *Eden Ilâ-âh* – merkitsee yhdessä mielessä viisautta, nirvânan kaltaista tilaa, autuuden paratiisia. Toiselta merkitykseltään se taas tarkoittaa itse älyllistä ihmistä, Edenin haltijaa, jossa Edenissä kasvaa hyvän ja pahan tiedon puu, ja ihminen *tietää* sen.

Renan ja Barthélemy Saint-Hilaire nojautuen ”kaikkein lujimpiin perusteluihin” pitivät mahdottomana epäillä enää yhtään tätä asiaa ja molemmat sijoittavat ihmiskunnan kehdon ”Timauksen seudulle”. Lopulta *Journal Asiatique* sanoo:

Kun seurataan ihmisrodun alkuperäisiä perheitä *niiden synnyinseuduille*, kaikki perimätiedot osoittavat noiden perheiden ryhmittyneen niihin maihin, joihin juutalainen traditio asettaa Edenin puutarhan ja joihin arjalaiset [zoroasterilaiset] sijoittivat Airyana-Vaêjahinsa eli Merun [?]. Niitä ympäröivät... pohjoisessa Aral-järven ympärillä olevat maat ja etelässä Baltistan eli Pikku-Tibet. Kaikki ovat samaa mieltä siitä, että siellä oli *alkuperäisen ihmiskunnan* asuinsija, josta olemme lähteneet.²

Tuo ”alkuperäinen ihmiskunta” oli viidennessä alarodussaan, kun ”nelikittainen lohikäärme”, järvi, josta on enää jäljellä hyvin vähän, oli ”viisauden poikien”, kolmannen Rodun järkisyyntyisten poikien, asuinsijana. Silti se ei ollut ainoa eikä edes alkuperäinen ihmiskunnan kehto, vaikka se oli todella jäljennös ensimmäisen ajattelevan *jumalallisen* ihmisen kehdestä. Se oli *Paradeša*, ensimmäisten sanskritia puhuvien ihmisten yläkömaa, *Hedone*, kreikkalaisten ilonmaa, mutta se ei ollut kaldealaisten ”nautinnon *maja*”, sillä viimeksi mainittu oli vain muisto siitä, eikä siellä liioin tapahtunut *ihmisen lankeemusta* ”erottautumisen” jälkeen. Juutalaisten Eden oli *kopioitu* kaldealaisesta *jäljennöksestä*.

Että ihmisen lankeemus synnytykseen tapahtui tieteen nimittämän mesotsooisien kauden alkupuoliskolla eli matelijoiden aikakaudella, käy ilmi *Raamatun* käärmettä koskevasta sanontatavasta, jota selitetään *Zoharissa*. Kysymys ei ole siitä, onko Eevan kokemus viettelevän matelijan kanssa allegorinen vai tekstiin pitäytyvä, sillä kukaan ei voi epäilläkään, etteikö se

¹ *Fo-kue-ki* on Fa-hsienin matkapäiväkirja.

² *Journal Asiatique*, 7. v., 1855.

olisi allegorinen, vaan tarkoitus on osoittaa, että symboliikka oli selvästi ikivanha ja ettei se ollut juutalainen vaan yleismaailmallinen aate.

[e205] Löydämme *Zoharista* hyvin omituisen väitteen, jonka hullunkurinen mielettömyys saa luultavasti lukijassa aikaan iloisen naurun. Se kertoo, että käärme, jota *Shamael* (oletettu Saatana) käytti Eevan viettelemiseksi, oli jonkinlainen *lentävä kameli* (καμηλόμορφον).¹

”Lentävä kameli” on todella liikaa kaikkein vapaamielisimmällekkin K.T.J:lle². Kuitenkin *Zohar*, jossa tuskin voidaan otaksua käytetyn Cuvierin kieltä, on oikeassa kuvauksessaan. Sillä sitä kutsutaan eräässä vanhassa zoroasterilaisessa käsikirjoituksessa *Ashmoghiksi*, jonka sanotaan *Avestan* mukaan menettäneen lankeemuksen jälkeen *luontonsa ja nimensä* ja jota kuvataan suunnattomana kamelikaulaisena käärmeenä.

”Ei ole olemassa mitään siivekkäitä käärmeitä eikä todellisia lohikäärmeitä”, väittää Salverte. ”...kreikkalaiset kutsuvat yhä heinäsiirkoja *siivekkäiksi käärmeiksi*, ja tämä metafora on voinut luoda useita kertomuksia siivekkäiden käärmeiden olemassaolosta.”³

Niitä ei ole olemassa *nykyään*, mutta ei ole mitään syytä, miksei niitä olisi ollut olemassa mesotsooisella kaudella. Cuvier, joka on rekonstruoinut niiden luurankoja, todistaa ”lentävien kamelien” puolesta. Löydettyään eräiden liskojen yksinkertaisia fossiileja tuo suuri luonnontieteilijä jo kirjoitti, että ”jos mikään voi oikeuttaa hydran [vesikäärmeen] ja muiden hirtviöiden olemassaolon, joiden hahmoja keskiaikaiset historioitsijat niin usein kuvasivat, niin *joutsenlisko* on eittämättä sellainen”.⁴

Emme tiedä, onko Cuvier lisännyt tähän mitään muuta synnintunnustusta, mutta voimme hyvin kuvitella hänen hämmennyksensä, kun hän niin paljon paneteltuaan muinaisaikaista totuudenrakkautta näki (Saksasta löytyneen) 24-metrinen *lentoliskon*, ”pterodaktyloksen”, joka kantoi matelijanruumiissaan voimakkaita siipiä. Tätä fossiilia sanotaan matelijaksi, jonka *eturaajojen pikkubarpaat* ovat niin pidentyneet, että saattoivat kannatella pitkää kalvomaista siipeä. Tässä on siis *Zoharin* ”lentävä kameli” saanut vahvistuksen. Sillä varmasti pitkäkaulaisen joutsenliskon ja kalvosiipisen pterodaktyloksen tai vielä paremmin mosasauruksen välillä on riittävästi tieteellistä todennäköisyyttä ”lentävän kamelin” eli pitkäkaulaisen lohikäärmeen tueksi. Prof. Cope Philadelfiasta on todistanut, että liitukerrokista löytynyt mosasaurus oli tämänlaatuinen *siivekäs käärme*. Sen selkänikamissa on piirteitä, jotka viittaavat yhteyteen käärmeheimon mieluummin kuin sisiliskojen kanssa.

Ja nyt tulemme pääkysymykseen. On hyvin tunnettua, että muinaisina aikoina ei ollut taiteiden eikä tieteiden joukossa paleontografiaa eikä pale-

¹ Moses Maimonides, *More Nebukhim*.

² Kuninkaallisen Tiedeseuran jäsen. – Suom. toim.

³ *Science occulte*, s. 464.

⁴ ”*Révolutions du globe*”, vol. v, s. 464.

ontologiaa, eikä silloin myöskään ollut Cuvierin kaltaisia oppineita. Kuitenkin babylonialaisissa tauluissa ja varsinkin vanhoissa kiinalaisissa ja japanilaisissa piirroksissa, joita esiintyy vanhimmissa pagodoissa ja [e206] muistomerkeissä sekä Pekingin keisarillisessa kirjastossa, on moni matkailija nähnyt ja tunnistanut joutsenliskon ja pterodaktyloksen täydellisiä kuvia monenmuotoisten kiinalaisten lohikäärmeiden joukossa.¹ Sitä paitsi raamatun profeetat puhuvat lentävistä tulisista käärmeistä² ja Job mainitsee merihirviön.³ Seuraavat kysymykset esitetään nyt ihan suoraan:

I Kuinka muinaiset kansat saattoivat tietää mitään kivihiihi- ja mesotsooisen kauden sukupuuttoon kuolleista hirviöistä ja vieläpä esittää ja kuvata niitä suullisesti ja kuvissa, elleivät ne joko olleet itse *nähneet noita hirviöitä tai ellei niillä ollut kuvauksia niistä traditioissaan*. Tällaiset kuvaukset edellyttävät *eläviä ja älykkäitä silminnäköitä*?

II Ja jos tuollaisten silminnäköiden olemassaolo myönnetään (ellei myönnetä taaksepäin katsovaa selvänäköä), kuinka silloin ihmiskunta ja ensimmäiset paleoliittiset ihmiset eivät olisi voineet esiintyä aiemmin kuin suunnilleen tertiäärikauden puolivälissä? Meidän on muistettava, että useimmat tiedemiehet eivät oleta ihmisen esiintyneen ennen kvartääriikautta ja sulkevat hänet siten kokonaan pois kenotsooiselta kaudelta. Tässä meillä on sukupuuttoon kuolleita eläinlajeja, jotka katosivat maan päältä miljoonia vuosia sitten ja joita kuvaavat ja tuntevat kansat, joiden sivistyksen sanotaan tuskin voineen alkaa muutama tuhat vuotta sitten. Kuinka tämä on mahdollista? Ilmeisesti joko mesotsooinen aika on ulotettava kvartääriikaan tai ihmisestä on tehtävä samanaikainen kuin pterodaktylos ja joutsen-

¹ Voimme lukea de Mirvillen kirjasta *Des Esprits* (vol. II, s. 431), miten ”Geoffroy Saint-Hilaire hymyili typerästi, kun de Paravey näytti hänelle eräistä vanhoista kiinalaisista teoksista ja babylonialaisista tauluista lohikäärmeitä... liskoja ja vesinokkaeläimiä [ainoastaan Australiasta löydettyjä vesieläimiä] jne., sukupuuttoon kuolleita eläimiä, joiden hän oli luullut olleen tuntemattomia maan päällä... ennen hänen omaa aikaansa”.

² Ks. *Jes.* 30:6: ”Kyykäärmeet ja tuliset lentävät käärmeet... halki vaivan ja ahdistuksen maan” sekä Mooseksen pronssikäärmeen voittamat tuliset käärmeet.

³ Niiden nykyään tunnettujen fossiilien, jotka tiedemiehet ovat rekonstruoineet, pitäisi riittää tekemään mahdolliseksi jopa *leviatanin*, merihirviön, puhumattakaan Jesajan lentävistä käärmeistä eli *sârâf mehofefista*, jotka sanat käännetään kaikissa heprealaisissa sanakirjoissa: ”*sârâf*”, palava eli tulinen myrkky, ja ”*mehofef*”, lentävä. Mutta vaikka kristillinen teologia on aina yhdistänyt molemmat (*leviatanin* ja *sârâf mehofefin*) paholaiseen, ilmaisut ovat metaforisia eikä niillä ole mitään tekemistä ”pahan” kanssa. Kuitenkin *lohikäärme*-sanasta on tullut paholaisen synonyymi. Bretagnessa *drouk*-sana merkitsee nykyään ”paholainen”, mistä johtuu, kuten Cambry (*Monuments Celtiques*, s. 299) meille kertoo, englantilaisten pirunhauta, *Droghedanum sepulcrum*. Languedocissa kutsutaan meteoritulia ja *aarnivalkeita* nimellä *drac*, Ranskassa *drogg* ja Bretagnessa nimellä *dreag*, *wraie* (kummitus) [engl. wraith]. Droghedan linna Irlannissa tarkoittaa paholaisen linnaa. (de Mirville, *main.teos*, III, 423.)

lisko.

Vaikka okkultistit uskovat ikivanhaan viisauteen ja tieteeseen ja puolustavat sitä ja vaikka *Zoharin* käänöksissä siivekkäitä liskoja kutsutaan ”lentä-viksi kameleiksi”, tästä ei seuraa, että olemme sen vuoksi valmiit uskomaan kaikkia kertomuksia, joita keskiaikana esitettiin tällaisista lohikäärmeistä. Pterodaktylokset ja joutsenliskot lakkasivat olemasta samaan aikaan kuin [e207] kolmannen Rodun pääosa. Kun siis roomalaiskatoliset kirjailijat pyytävät vakavissaan meitä uskomaan Christopher Schererin ja isä Kircherin mielikuvituksellisiin juttuihin, joiden mukaan he ovat omin silmin nähneet eläviä tulisia ja lentäviä lohikäärmeitä, edellinen v. 1619 ja jälkimmäinen 1669, meidän sallittaneen pitää heidän väitteitään joko unina tai hätävalheina.¹ Emmekä voi pitää muuna kuin *runollisena vapautena* sitä Petrarcasta kerrottua tarinaa, miten hän eräänä päivänä seurattessaan Lauraansa metsässä ja tullessaan lähelle erästä luolaa muka löysi lohikäärmeen, jonka hän heti lävisti tikarillaan ja tappoi estäen siten hirviötä nielaisemasta hänen sydämensä valittua.² Haluaisimme kovasti uskoa tuohon kertomukseen, jos Petrarca olisi elänyt Atlantiksen aikoina, jolloin tuollaisia veden-

¹ Ultramontaaniset kirjailijat hyväksyvät aivan vakavissaan koko sarjan isä Kircherin esittämiä lohikäärmekertomuksia (*Oedipus Aegyptiacus*, ”De Genere Draconum”). Tuon jesuiitan mukaan hän itse näki lohikäärmeen, jonka muuan roomalainen maanviljelijä tappoi v. 1669 ja jonka Museo Barberinin johtaja lähetti hänelle kuvan maalauttamiseksi tuosta pedosta. Sen isä Kircher myös teki ja julkaisi eräässä painotyössään. Tämän jälkeen hän sai kirjeen Christopher Schereriltä, Sveitsin Soleure-kantonin prefektiltä. Tämä viranomainen todistaa tuossa kirjeessään nähneensä *omin silmin* yhtenä kauniina kesäiltana v. 1619 elävän lohikäärmeen. Jäättyään parvekkeelleen ”katselemaan täysin selkeää taivaankantta”, hän kirjoittaa, ”näin tulisen, loistavan lohikäärmeen nousevan eräästä Pilatus-vuoren luolasta ja suuntaavan nopeasti kohti Fluelenia järven toiselle puolelle. Se oli suunnattoman suuri, sen häntä oli vielä pitempi ja sen kaula kurotti pitkälle. Sen pää ja leuat olivat kuten käärmeen. Lentäessään se sinkautti ympärilleen valtavasti kipinöitä [...] Luulin ensin näkeväni meteorin, mutta pian katseltuani huolellisemmin tulin vakuuttuneeksi sen lennon ja ruumiinmuodon perusteella, että näin *todellisen lohikäärmeen*. Olen iloinen, että voin näin valistaa teidän kunnianarvoisuttanne noiden eläinten *täysin todenperäisen* olemassaolon suhteen”; menneitä kaukaisia aikoja koskevassa *unessa*, kirjailijan olisi pitänyt lisätä.

² Vakuuttavana todisteena tästä tosiasiaa kehottaa eräs roomalaiskatolinen kirjailija lukijaa katsomaan Simon de Siennen, runoilijan erään ystävän, maalaamaa kuvaa tapahtumasta *Notre Dame du Don* -kirkon porttikäytävässä Avignonissa huolimatta siitä, että mahtava paavi ”ei tahtonut sallia tuota lemмен voittoa ylistettävän pyhässä paikassa”, ja lisää: ”Aika on vahingoittanut taideteosta, mutta ei ole heikentänyt sen perimätietoa.” De Mirvillen mainitsemilla aikakautemme ”lohikäärme-paholaisilla” ei näytä olevan onnea, koska ne katoavat niin salaperäisesti museoista, joissa niiden sanotaan olleen. Niinpä lohikäärme, jonka Ulysses Aldovandus palsamoi ja lahjoitti du Sénatin museolle Bolognaan, ”oli siellä vielä v. 1700, mutta ei ole enää”. (De Mirville, *main. teos*, s. 427.)

paisumusta edeltäneitä hirviöitä saattoi ehkä vielä olla olemassa. Me kielämme niiden olemassaolon meidän nykyisellä ajallamme. Merikäärme on eri asia kuin lohikäärme. Merikäärmeen kieltävät useimmat ihmiset, koska se elää valtameren suurissa syvyyksissä, on hyvin harvinainen ja nousee pinnalle ainoastaan pakosta, ehkä nälkäisenä. Näkymättömänä pysytellen se voi olla olemassa tullen silti kielletyksi. Mutta jos edellä kuvatun kaltainen lohikäärme olisi ollut olemassa, kuinka se olisi voinut jäädä havaitsematta? Tuo olento oli kyllä olemassa samaan aikaan kuin varhainen viides Rotu, mutta enää sitä ei ole.

[e208] Lukija voi kysyä, miksi me ylipäänsä puhumme lohikäärmeistä? Me vastaamme: *ensiksikin*, koska tällaisista eläimistä säilynyt tieto on todiste ihmisrodun suunnattomasta vanhuudesta; ja *toiseksi* osoittaaksemme, mikä ero on sanojen lohikäärme, *nâga* ja käärme todellisen eläintieteellisen ja metaforisen merkityksen välillä, kun niitä käytetään symbolisesti. Vihkimätön lukija, joka ei tiedä mitään mysteerikielestä, aina tavattuun jonkun näistä mainituista sanoista hyväksyy sen helposti kirjaimellisesti. Tästä johtuvat sekaannukset ja väärät syytökset. Muutama esimerkki riittääköön.

*Sed et serpens?*¹ Niin, mutta mikä olikaan käärmeen luonto? Mystikot näkevät intuitiivisesti *Genesiksen* käärmeessä eläinvertauskuvan ja korkean henkisen olemuksen: kosmisen, yliälyllisen voiman, ”suuren langenneen valon”, hengen, samalla kertaa sideerisen, ilmamaisen ja maallisen, ”jonka vaikutus käy yli maapallon” (*qui circumambulat terram*), kuten eräs kristillinen, fanaattinen kuolleen kirjaimen kannattaja (de Mirville) sanoo, ja joka ainoastaan ilmeni sellaisen fyysisen vertauskuvan avulla, joka sopi parhaiten ”moraalisiin ja älyllisiin *kiemuroihin*” – ts. käärmeen muodossa.²

Mitä kristityt nyt sitten arvelevat pronssikäärmeestä, ”JUMALALLISESTA PARANTAJASTA”, jos käärmettä on pidettävä viekkauksen ja pahan, itse ”Paholaisen” symbolina? Kuinka rajaviiva voidaan koskaan asettaa, kun se on vedettävä mielivaltaisesti teologisessa lahkolaishengessä? Sillä jos roomalaisen kirkon seuraajille opetetaan, että Merkurius ja Eskulapius eli Asklepios, jotka todellisuudessa tarkoittivat samaa, ovat ”paholaisia ja paholaisien lapsia” ja että Asklepioksen sauva ja käärme on ”paholaisen sauva”, mitä silloin sanotaan Mooseksen pronssikäärmeestä? Jokainen oppinut tietää, että *pakanoiden* sauva ja juutalaisten ”käärme” ovat yksi ja sama, nimittäin *Merkuriuksen*, APOLLO-PYTHONIN pojan, *sauva*. On helppo käsittää, miksi juutalaiset valitsivat käärmemuodon ”kiusaajalleen”. Heille se oli puhtaasti *fysiologinen ja fallinen*, eikä roomalaiskatolisen kirkon viisastelevinkaan järkeily voi antaa sille toista merkitystä, jos vain mysteerikieltä tutkitaan perusteellisesti ja heprealaisia kirjakääröjä luetaan numeroarvojen mukaan. Okkultistit tietävät, että käärmeellä, *nâgalla* ja lohikäärmeellä on kullakin seitsemäinen merkitys; että esim. aurinko oli gnostikkojen kahden

¹ ”Entä käärme?”

² De Mirville, *Des Esprits*, II, 422.

vastakkaisen valon ja kahden käärmeen, hyvän ja pahan, *astronominen* ja kosminen vertauskuva. He tietävät myös, että tieteen ja teologian *yleistetyt* johtopäätökset sisältävät kaksi mitä naurettavinta äärimmäisyyttä.

Sillä kun tiede kertoo meille, että käärmetaruja ei tarvitse seurata kuin niiden alkuperäiseen lähteeseen, astrologiseen legendaan asti ja että riittää kun miettii vakavasti *aurinkoa*, Pythonin voittajaa, ja eläinradan taivaallista neitsyttä, joka pakottaa kaikki nielevän lohikäärmeen peräytymään, jos tahdomme löytää avaimen kaikkiin myöhempiin uskonnollisiin dogmeihin – niin on helppo huomata, [e209] että se joka näin sanoo, on yleistämisen sijasta vain pitänyt silmällä kristinuskkoa ja *Ilmestyskirjaa*. Me kutsumme tätä toiseksi äärimmäisyydeksi. Toisen äärimmäisyyden huomaamme, kun teologia toistaen Trenton kokouksen kuuluisaa päätöstä yrittää saada kansanjoukkoja vakuuttuneiksi siitä, että ”ihmisen lankeemuksesta aina kasteeseen asti pahalaisella on täysi voima häneen ja se *omistaa hänet oikeudenmukaisesti (diabolum dominium et potestatem super homines habere et jure eos possidere)*”.¹ Tähän okkulttinen filosofia vastaa: Todistakaa ensin sellaisen olennon kuin pahalaisen olemassaolo, että me voimme uskoa tuollaiseen synnynnäiseen haltuunottoon. Ei tarvitse tarkkailla ja tuntea paljonkaan inhimillistä luontoa, jotta voitaisiin osoittaa tuollainen teologinen dogmi vääräksi. Jos SAATANANA olisi mitenkään todellinen objektiivisessa tai edes subjektiivisessa maailmassa (kirkollisessa merkityksessä), niin pahalaisraukka voisi jatkuvasti pitää itseään pahojen olentojen – tästä syystä ihmiskunnan enemmistön – riivaamana, jopa hallitsemana. Ihmiskunta itse ja erityisesti papisto on ylimielisen, häikäilemättömän ja suvaitsemattoman roomalaisen kirkon johtamana siittänyt, synnyttänyt ja rakkaudella kasvatanut pahalaisen. Mutta tämä poikkeaa asiasta. Kirkko syyttää koko ajattelevaa maailmaa siitä, että se on palvonut käärmettä.

Koko ihmiskunta suitsutti sille ja samalla kivitti sitä. *Zend Avesta* puhuu siitä samoin kuin *Kuningasten kirjat* ja *Vedat* sekä *Edda* ja *Raamattu*... Kaikkialla oli pyhällä käärmeellä pyhättönsä ja pappinsa. Roomassa Vestan neitsyt... valmistaa sen aterian samalla huolella kuin hän hoitaa pyhää tulta. Kreikassa Eskulapius ei voi parantaa ilman sen apua ja uskoo voimansa lähtevän siitä. Jokainen on kuullut kuuluisasta roomalaislähetyksestä, jonka senaatti lähetti lääketaidon jumalan luo ja joka palasi yhtä kuuluisan käärmeen kanssa, joka lähti omasta tahdostaan ja itsestään jatkamaan matkaa mestarinsa temppeliä kohti erälle Tiberin saarelle. Ei ollut bakkanttilaista, joka ei olisi sitä [käärmettä] kiertänyt hiuksiinsa, ei auguuria, joka ei olisi oraakkelimaisesti kysynyt siltä neuvoa, eikä henkien manaajaa, jonka hautakiveltä se puuttuisi! Kainiitit ja ofiitit kutsuivat sitä Luojaksi samalla kun tunnustivat, kuten Schelling,

¹ De Mirville, main. teos, s. 433.

että käärme on ”paha olemukseltaan ja persoonaltaan”.¹

Niin, tekijä on oikeassa, ja jos tahtoisimme saada täydellisen käsityksen siitä arvosta, mikä käärmeellä on ollut tähän päivään asti, meidän pitäisi tutkia asiaa Intiassa ja perehtyä kaikkeen, mitä siellä uskotaan *nâgoista* (kobrista) ja mitä voimia niille yhä liitetään. Meidän pitäisi myös käydä Whydahin afrikkalaisten, Port-au-Princen ja Jamaikan voodoo-pappien, Meksikon nagualien ja Kiinan pa- eli ihmiskäärmeiden jne. luona. Mutta miksi pitäisi ihmetellä, että käärmettä ”palvotaan” ja samalla se kirotaan, kun kerran [e210] tiedämme sen olleen alusta asti symboli?² Kaikissa ikivanhoissa kielissä *lohikäärme*-sanana merkitys oli sama kuin nykyään kiinan kielessä (*lung*) eli ”älyltään etevä olento”, ja kreikaksi *δράκων* [drakon] eli ”se joka näkee ja tarkkailee”. Voivatko kaikki nämä nimitykset kuulua tuon nimiselle eläimelle? Eikö ole ilmeistä, että vaikka taikausko ja alkuperäisen merkityksen unohtaminen on ehkä johtanut nykyiset villi-ihmiset harhaan, niin edellä olevat nimitykset oli tarkoitettu käytettäväksi tietyistä ihmisistä, joita kuvattiin käärmeillä ja lohikäärmeillä? Nuo omaperäiset ihmiset – joita Kiinassa on tähän päivään asti kutsuttu ”viisauden lohikäärmeiksi” – olivat dhyänien, opettajiensa, ensimmäisiä oppilaita. Lyhyesti sanoen, he olivat kolmannen Rodun ja myöhemmin neljännen ja viidennen Rodun alkuperäisiä adepteja. Tuosta nimestä tuli yleismaailmallinen, eikä kukaan tervejärkinen ihminen ennen kristillistä aikaa olisi koskaan sekoittanut keskenään ihmistä ja symbolia.

Khnufiksen eli maailmansielun symbolina, kirjoittaa J. F. Champollion,

...on muun muassa suunnaton käärme, joka seisoo ihmisjaloilla. Tämä matelija, hyvän haltijan kuva, on *todellinen Agathodaimon*. Se kuvataan usein parrakkaana... Tämä pyhä eläin, joka on sama kuin ofiittien käärme, tavataan kaiverrettuna lukuisiin gnostilaisiin eli basilideslaisiin kiviin... Käärmeellä on erilaisia päitä, mutta siihen on aina kirjoitettu kirjaimet ΧΝΟΥΒΙΣ [Khnoubis].³

Agathodaimonilla oli ”tieto hyvästä ja pahasta”, ts. hänellä oli jumalal-

¹ *Sama*, s. 431–432.

² Tämä on yhtä todenperäistä kuin jos – muutamia tuhansia vuosia tästä eteenpäin – jonkin uuden uskonnon sokea tunnustaja, joka tahtoi ylistää *omaa* uskontoaan *ikivanhan* kristinuskon kustannuksella, sanoisi: ”Kaikkialla palvottiin nelijalkaista lammasta. Nunna kutsui sitä karitsaksi ja painoi sen povelleen. Pappi pani sen alttarille. Se oli esillä jokaisella pääsiäisaterialla ja sitä ylistettiin äänekkäästi joka tempelissä. Ja kuitenkin kristityt pelkäsivät ja vihasivat sitä. Sillä he tappoivat ja ahmivat sen.” Pakanat eivät ainakaan syö pyhiä symboleitaan. Emme ole kuulleet mistään käärmeiden tai matelijoiden syöjistä paitsi kristillisissä sivistysmaissa, missä aloitetaan sammakoilla ja ankeriailla ja varmaan lopetetaan oikeilla käärmeillä, niin kuin ollaan aloitettu lampaalla ja lopetettu hevosenlihalla.

³ *Panthéon égyptien*, 3.

lista viisautta, sillä ilman jälkimmäistä edellinen on mahdoton.¹ Toistaen Jamblikhoksen sanoja Champollion sanoo sen olevan:

...jumaluus, jota kutsuttiin nimellä Εἰχτων [Eikhton] [eli taivaallisten jumalien tuli – suuri Thot-Hermes²], jota Hermes Trismegistos pitää magian keksijänä.³

[e211] ”Magian keksijä!” Outo sanontatapa, ikään kuin luonnon ikuisten ja todellisten mysteerien paljastaminen voisi olla *keksittyä!* Yhtä hyvin Crookesia voitaisiin tuhansien vuosien päästä pitää säteilevän aineen *keksijänä* eikä löytäjänä. Hermes ei ollut keksijä eikä edes löytäjä, sillä niin kuin alahuomautuksessa juuri sanottiin, Thot-Hermes on yleisnimi, niin kuin on Enok (Enoichion, ”sisäinen henkinen silmä”), *Nabu*, profeetta ja näkijä jne. Se ei ole kenenkään elävän ihmisen oikea nimi vaan monien adeptien yleisnimi. Heidän yhteytensä käärmeen kanssa symbolisissa allegorioissa johtuu siitä, että he saivat valaistusta aurinko- ja planeettajumalilta varhaisimman älyllisen Rodun, kolmannen aikana. He kaikki ovat salaisen viisauden edustajia ja suojelijoita. Asklepios on aurinkojumala Apollon poika – ja hän on Merkurius. *Nabu* [Nebo] on Bel-Mardukin poika. Vaivasvata Manu, suuri rishi, on Vivasvatin – auringon eli Sûryan – poika jne. Ja samalla kun astronomisesti *nâgat* ja rishit, *gandharvat*, *apsarasat*, *grâmanât* (eli *yakshat*, pienemmät jumalat) *yâtudhânat* ja *devat* ovat auringon seuralaisia läpi koko kahdentoista aurinkokuukauden, niin teogoniassa ja myös antropologisessa kehityksessä ne ovat jumalia ja ihmisiä – ruumiillistuneina *alempaan* maailmaan. Lukija muistakoon tässä yhteydessä sen tosiasian, että Apollonios tapasi Kashmirissa buddhalaisia *nâgoja* – jotka eivät ole eläintieteen käärmeitä eivätkä liioin kansatieteen *nâgoja* vaan ”viisaita ihmisiä”.

Raamattu on *Genesisestä Ilmestyskirjaan* vain sarja historiallisia muistiinpanoja suuresta taistelusta valkoisen ja mustan magian välillä, oikeanpuoleisen tien adeptien, profeettojen, ja vasemmanpuoleisen tien seuraajien, leviittojen, karkeiden joukkojen papiston, välillä. Jopa okkultismin tut-

¹ Aurinko-Khnufis eli *Agathodaimon* on gnostikkojen Christos, kuten jokainen oppinut tietää. Hän on läheisessä yhteydessä Sofian (viisauden) seitsemään poikaan, Aditin (universaalisen viisauden) seitsemään poikaan, kahdeksannen ollessa Mårtanda, aurinko, ja nuo seitsemän ovat seitsemän planeettahallitsijaa eli -henkeä. Sen vuoksi Khnufis oli *valaistuksen*, viisauden, *henkinen aurinko*, tästä syystä kaikkien egyptiläisten vihittyjen suojelija, jollainen Bel-Mardukista (eli Bel-Belitanuksesta) tuli myöhemmin kaldealaisille.

² Hermes eli oikeammin Thot oli yleisnimi. Abud Feda mainitsee teoksessaan *Historia Anteislamica* viisi Hermestä, ja nimet Hermes, Nabu ja Thot annettiin vastaavasti eri maissa suurille vihityille. Siten *Nebo*, Mardukin ja Zer-panitun (jota Herodotos kutsuu Zeus-Belokseksi) poika, jätti nimensä perinnöksi kaikille suurille profeetoille, näkijöille ja vihityille. He olivat kaikki ”viisauden käärmeitä” ja astronomisesti yhteydessä aurinkoon sekä henkisesti viisauteen.

³ Champollion, *main. teos*, teksti 15.

kijat, vaikka joillakin heistä on enemmän ikivanhoja käsikirjoituksia ja suoranaista opetusta tukenaan, pitävät vaikeana vetää rajaviivaa oikean tien ja vasemman tien seuraajien välille. Jaakobin poikien kertomuksessa on vertauskuvallinen esitys suuresta hajaannuksesta, joka syntyi neljännen Rodun poikien välille niin pian kuin ensimmäiset vihkimystemppelit ja -salit oli pystytetty ”jumalien poikien” johdolla. Kuolevan Jaakobin lausumat sanat osoittavat, että oli olemassa kaksi magian koulua eivätkä ortodoksiset leviitat kuuluneet *pyhään* kouluun. Tässä kohtaa lienee syytä toistaa muutamia *Hunnuttoman Isiksen* lauseita:¹

Näin kuoleva Jaakob kuvailee poikiaan: ”Daan”, hän sanoo, ”on *käärmeenä* tiellä, on polulla kyynä, joka puree hevosta kavioon, niin että ratsastaja syöksyy selin maahan [ts. hän opettaa kokelaille *mustaa* magiaa]. Sinulta odotan pelastusta, Herra.” Simeonista ja Leevistä patriarkka huomauttaa, että he *ovat* ”veljekset, [e212] heidän aseensa ovat *väkivallan* aseet. Heidän *neuvoonsa* ei suostu minun sieluni, *heidän seuraansa* ei yhdy minun sydämeni”.² Alkutekstissä on sanojen ”heidän seuraansa” paikalla heidän *SODiinsa*.³ Ja *Sod* oli Baalin, Adoniksen ja Bacchuksen suurten mysteerien nimi, ja kaikki nämä olivat aurinkojumalia ja kaikilla oli käärme vertauskuvanaan. Kabbalistit selittävät tulisten käärmeiden allegorian sanomalla, että se oli Leevin heimolle, sanalla sanoen kaikille *leviitoille* annettu nimi ja että Mooses oli *sodalien* johtaja.⁴

Mysteereistä on löydettävissä ”lohikäärmeen tappajien” alkuperäinen merkitys, ja jäljempänä kysymystä käsitellään perusteellisesti.

Sillä välin voimme todeta, että jos Mooses oli mysteerien johtaja, hän oli niiden hierofantti. Ja edelleen, jos samalla kertaa profeetat pauhasivat tuomioitaan Israelin kansan ”kauheuksia” vastaan, silloin oli oltava kaksi koulukuntaa. ”Tuliset käärmeet” oli siis yksinkertaisesti nimitys, joka annettiin pappiskastiin kuuluville leviitoille, sen jälkeen kun he olivat eron-

¹ Tiede osa 2, s. 324.

² *Genesis*, 49:17, 18 ja 5–6.

³ Dunlap selittää sanan ”Sod” olevan *arcanum*, uskonnollinen mysteeri, nojautuen Schindlerin *Lexicon Pentaglottoniin*, 1201. ”Herran SALAISUUS on niillä, jotka häntä pelkäävät”, sanoo *Psalmi*, 25:14. Tämä on kristittyjen väärä käänös, sillä sen pitäisi kuulua: ”Sod Ihoh (Ihohin mysteerit) ovat niille, jotka häntä pelkäävät” (Dunlap, *Sod, the Mysteries of Adoni*, xi). ”Al [El] on pelottava Kadeshimin (PAPPIEN, pyhien, VIHITTYJEN) suuressa Sodissa (kokouksessa, MYSTEEREISSÄ).” – *Psalmi* 89:7 (*sama*). Kadeshim olivat hyvin kaukana pyhydestä. (Ks. II kirjan lukua ”Kaikkein pyhimät”.)

⁴ ”Pappiskollegion jäseniä kutsuttiin *sodaleiksi*”, sanotaan Freundin *Latin Lexiconissa* (iv, 448). ”SODALIKUNTIA muodostettiin MAHTAVAN ÄIDIN idaalaisissa mysteereissä”, kirjoittaa Cicero (*De Senectute*, § xiii). Vrt. Dunlap, *main. teos*, s. xii.

neet *hyvästä laista*, Mooseksen traditionaalisista opetuksista, ja tuo lisänimi annettiin kaikille, jotka seurasivat *mustaa magiaa*. *Jesaja* viitatessaan ”kapinallisiin lapsiin”, joiden on vietävä rikkautensa maihin, joista tulevat ”kyykäärmeet ja *tuliset* lentävät *käärmeet*” (30:6), eli Kaldeaan ja Egyptiin, joiden vihityt olivat jo pahoin turmeltuneet hänen päivinään (700 eaa.), tarkoitti näillä sanoilla noiden maiden noitia.¹ Mutta nämä on huolellisesti erotettava ”tulisista viisauden lohikäärmeistä” ja ”tulisumun pojista”.

Suuressa mysteerien kirjassa sanotaan: ”Seitsemän Herraa loi seitsemän ihmistä; kolme Herraa [Dhyâni-Chohania eli pitriä] olivat pyhiä ja hyviä, neljä vähemmän taivaallisia ja täynnä intohimoa.... Isien *chhâyât* [haamut] olivat kuten he itse.”

Tämä selittää eroavuuksia ihmisluonnossa, joka jakautuu seitsemään hyvän ja pahan asteeseen. Seitsemän majaa oli valmiina monadien asuttaviksi seitsemässä erilaisessa karmallisessa olotilassa. *Kommentaarit* selittävät tältä pohjalta pahan helppoa leviämistä niin pian kuin inhimilliset muodot olivat tulleet todellisiksi ihmisiksi. Jotkut muinaiset [e213] filosofit jättivät kuitenkin periytymiskertomuksissa mainitsematta seitsemän ja esitivät ainoastaan neljä. Niinpä meksikolainen paikallinen *luomiskertomus* puhuu neljästä *hyvästä* ihmisestä ihmisrodun neljänä todellisena esi-isänä, ”jotka eivät olleet jumalien siittämiä eivätkä naisesta syntyneitä”, vaan joiden luominen oli luovien voimien aikaansaama ihme ja jotka tehtiin vasta sitten kun ”kolme yritystä ihmisten valmistamiseksi oli epäonnistunut”. Egyptiläisten teologiassa oli vain ”neljä jumalan poikaa” – kun taas *Poimandressissa* esitetään *seitsemän* – jolloin vältyttiin ihmisen pahan luonnon mainitsemisesta. Mutta kun Seteh vajosi jumalasta Seteh-Tyfoniksi, häntä alettiin kutsua ”seitsemänneksi pojaksi”, mistä varmaankin syntyi uskomus, että ”seitsemännän pojan seitsemäs poika” on aina synnynnäinen taikuri – vaikka aluksi tarkoitettiin ainoastaan *noitaa*. APEPIN, pahaa symboloivan käärmeen, tappaa Aker, Setehin käärme;² sen vuoksi Seteh-Tyfon ei voinut olla tuo paha. *Kuolleiden kirjassa* määrätään (rivi 13), että luku 163 pitää lukea ”kaksijalkaisen käärmeen läsnä ollessa”, mikä merkitsee korkeaa vihittyä, hierofanttia, sillä sitä ilmaisevat kiekko ja oinaan sarvet,³ jotka koristavat hänen ”käärmeen” päätään kyseisen luvun otsikon hiero-

¹ Baalin pappeja, jotka hypivät tulien yli. Mutta tämä oli heprean kielinen paikallisenimitys. Serafi merkitsee ”tulista eli liekehtivää myrkkyä”.

² *Kuolleiden kirja*, luku 39. *Salaisen opin* Kuolleiden kirja -sitaatit ovat enimmäkseen peräisin P. Pierret’n ranskannoksesta vuodelta 1882. – Suom. toim.

³ Samat oinaan sarvet esiintyvät Mooseksen päässä joissakin vanhoissa mitaleissa, jotka tämän kirjoittaja näki Palestiinassa ja joista yksi on yhä hänen hallussaan. Sarvet muodostavat osan (Michelangelon) Roomassa sijaitsevan Mooseksen patseen loistavasta sädekehästä ja ovat pystyssä eivätkä taivutetut alas korviin asti, mutta vertauskuva on sama; tästä johtuu pronssikäärme.

glyfeissä. ”Käärmeen” yläpuolella on kuvattuna Ammonin,¹ salatun ”mysteerijumalan”, kaksi mystistä silmää. Tämä kohta tukee väitettämme ja osoittaa, mitä sana ”käärme” todella tarkoitti muinaisuudessa.

Mutta nagualien ja nergalien kyseessä ollen, mistä johtuu intialaisten nâga- ja amerikkalaisten nagual-nimien yhtäläisyys?

Nergal oli kaldealaisten ja assyrialaisien maagien [*Rab-Mag*] päämies, ja nagual oli meksikolaisten intiaanien päänoita. Kummatkin nimet johtuvat *Nergal-Sharezerista*, assyrialaisesta jumalasta [ja hindulaisista nâgoista]. Kummallakin on samat kyvyt ja voima pitää palvelevaa *daimonia*, johon he samastuvat täydellisesti. Kaldealainen ja assyrialainen *Nergal* säilyttivät *daimoninsa* temppelin sisäpuolella jonkin pyhänä pidetyn eläimen muodossa. Intiaanien *Nagual* säilyttää omansa missä vain voi – läheisessä järvessä tai metsässä tai talossa jonkin kotieläimen muodossa.²

Tällaista yhtäläisyyttä ei voida pitää *yhteensattumana*. Löytyy uusi maailma, ja huomaamme, että neljännen Rodun esi-isillemme [e214] se oli jo vanha; että Arjunan, Krishnan kumppanin ja *chelan*, sanotaan laskeutuneen *Pâtâlaan*, ”maapallon vastakkaiselle puolelle”, ja siellä naiseen *Ulûpîn*,³ nâgan (eli oikeammin *nâgîn*), nâgojen kuninkaan Kauravyan tyttären.⁴

Ja nyt voi toivoa, että käärmesymbolin täydellinen merkitys on todistettu. Se ei ole pahan, kaikkein vähiten paholaisen vertauskuva, vaan on todella CEMEC ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ (”Ikuinen Aurinko Abrasax”), kaikkien kabbalistien henkinen keskusaurinko, jota joissakin piirroksissa kuvaa Tiferethin ympyrä.

Ja tässä voimme ottaa lainauksen aikaisemmasta teoksestamme ja ryhtyä lisäselityksiin.

Tältä käsittämättömän syvyyden alueelta [Bythos, Aditi, Shekhinah, tuntemattoman verho] lähtee spiraaleista muodostunut ympyrä. [Tämä on Tifereth], joka vertauskuvakielessä merkitsee suurta kierrosta, joka koostuu pienemmistä. Sen sisällä, kerälle kiertyneenä, noudattaakseen siten spiraalien muotoa, on käärme – viisauden ja ikuisuuden vertausku-

¹ Mutta katsokaa *Le Papyrys Magique Harris*, nro V; ja oinaspäistä Ammonia, joka valmistaa ihmisiä savenväljän pyörällä.

² Brasseur de Bourbourg, *Méxique*, s. 135, 574.

³ Ulûpî kuulostaa aivan atlantislaiselta. Kuten Atlantis, sekään ei ole kreikkalainen eikä sanskritinkielinen nimi, vaan muistuttaa meksikolaisia nimiä.

⁴ *Mahâbhârata*, Âdiparva, säkeet 7788, 7789. *Bhâgavatapurâna* (ix, xx, 31), kuten kommentaattori Shrîdhara selittää, tekee Ulûpîsta Manipûran kuninkaan tyttären. Mutta edesmennyt pandiitti Dayananda Sarasvati, taatusti tällaisten kysymysten suurin sanskritin kielen ja *purânoiden* asiantuntija Intiassa, vahvisti henkilökohtaisesti, että Ulûpî oli nâgojen kuninkaan tytär Pâtâlassa eli Amerikassa 5 000 vuotta sitten ja että nâgat olivat vihittyjä.

va – kaksinainen androgyyni. Ympyrä edustaa *Ennoiaa*, jumalallista älyä [voimaa, joka ei luo, mutta jonka täytyy sulautua], ja käärme – Agathodaimôn, Ofis – *Valon* [ei ikuinen ja kuitenkin suurin jumalallinen valo meidän tasollamme] *varjoa*. Molemmat olivat ofiittien *logoksia* eli ykseys Logoksena, joka ilmensi itsensä hyvän ja pahan kaksinaisena periaatteina.¹

Jos se olisi vain valo, toimeton ja ehdoton, ihmismieli ei voisi sitä ymmärtää eikä edes tajuta. Varjo on se, joka sallii valon ilmentyä ja suo sille objektiivisen todellisuuden. Sen vuoksi varjo ei ole paha, vaan se on välttämätön ja tarpeellinen seuraus, joka täydentää Valon eli hyvän. *Se on sen luoja maan päällä.*

Gnostikkojen näkemysten mukaan nämä kaksi periaatetta ovat muuttumaton valo ja varjo. Hyvä ja paha ovat itse asiassa yhtä ja ovat olleet olemassa kautta koko ikuisuuden, kuten ne tulevat aina olemaan niin kauan kuin on ilmenneitä maailmoja.

Tämä vertauskuva selittää sen, miksi tämä lahko palvoi Vapahtajana käärmettä, joka oli kiertynyt joko sakramentillisen leivän tai taun (fallisen symbolin) ympärille. Ykseytenä Ennoia ja Ofis ovat *Logos*. Kun ne ovat erillään, toinen on (henkinen) elämän puu, toinen [e215] on hyvän ja pahan tiedon puu. Sen vuoksi näemme Ofiksen kehottaneen ensimmäistä ihmisparia – joka on Jaldabaothin aineellinen aikaansaannos mutta joka oli kuitenkin saanut henkisen perusolemuksensa Sofia-Akhamothilta – syömään kielletystä puusta, vaikka Ofis edustaakin jumalallista Viisautta.

Käärme, hyvän ja pahan tiedon puu sekä elämän puu ovat kaikki uudelleen käyttöön otettuja, Intiasta saatuja vertauskuvia. Hindut pitävät Araša-maramia eli banian-puuta sangen pyhänä, koska Vishnu eräässä inkarnaatiossaan lepäsi sen mahtavassa varjossa opettaessaan ihmisille filosofiaa ja tieteitä, ja sitä kutsutaan tiedon puuksi ja elämän puuksi. Tämän metsien kuninkaan suojaavassa katveessa gurut antavat oppilailleen ensimmäiset opetukset kuolemattomuudesta ja vihkivät heidät elämän ja kuoleman mysteeriin. Kaldealaisen perimätiedon mukaan pappien korkeakoulun *Yava-ALEIMit* opettivat ihmisten poikia tulemaan heidän kaltaisikseen. Vielä tänäkin päivänä Fo-ch'ou,² joka asuu *Fo-mai-yussa* eli Buddhan temppelissä suuren vuoren, ”Kuen-lun-shanin³ huipulla, tekee suurimmat uskonnolliset ihmeensä puun alla, jota kutsutaan kiinankielellä *Sung-ming-shuksi* eli tiedon puuksi ja elämän puuksi, sillä tietämättömyys on kuolemaa, ja vain tieto tuo kuolemattomuuden.

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 317.

² Kiinankielessä Fo-ch'ou tarkoittaa kirjaimellisesti Buddhan herraa eli Buddha-Fo'n oppien opettajaa.

³ Tämä vuori sijaitsee Kiinan lounaisosassa, melkein Kiinan ja Tiibetin välissä.

Tuo ihmeellinen näytös annetaan joka kolmas vuosi kiinalaisten buddhalaisten valtaisan joukon kokoonnuttua pyhiinvaellusmatkallaan tuolle pyhälle paikalle.¹

Nyt tulee käsitettäväksi, miksi varhaisimpia vihittyjä ja adepteja eli ”viisaita ihmisiä”, joiden väitetään saaneen vihkimyksensä luonnon mysteereihin korkeimpien enkelien edustamalta MAAILMANJÄRJELTÄ, kutsuttiin ”viisauden käärmeiksi” ja ”lohikäärmeiksi”; ja myös, miksi ensimmäiset fysiologisesti täydelliset parit – tultuaan vihityiksi ihmisen luomismysteeriin Ofiksen, *ilmenneen logoksen*, ja androgyynin kautta syömällä tiedon hedelmää – alkoivat vähitellen tulla aineellisen jälkimaailman mielessä syytetyiksi siitä, että ne olivat *tehneet syntiä*, olleet tottelematta ”Herra Jumalaa” ja tulleet käärmeen viettelemiksi.

Kovin vähän ovat ensimmäiset kristityt (jotka ryöstivät juutalaisilta näiden raamatun) ymmärtäneet *Genesisin* neljän ensimmäisen luvun esoterista puolta, kun eivät ole koskaan käsittäneet, että tuossa tottelemattomuudessa ei edes ollut mitään synnin aikomusta, vaan vieläpä ”käärme” oli todellisuudessa itse ”Herra Jumala”, joka Ofiksena, logoksena eli jumalallisen luovan viisauden haltijana opetti ihmiskuntaa tulemaan vuorostaan luojiksi.² He [e216] eivät koskaan tajunneet, että *risti oli* kehittynyt ”puusta ja käärmeestä” ja siten *tullut ihmiskunnan pelastukseksi*. Tämän mukaan risti tulisi olemaan luovan synn ensimmäinen perussymboli, joka soveltuu geometriaan, lukuihin, astronomiaan, mittoihin ja eläinten lisääntymiseen. Kabbalan mukaan *kirous tuli ihmisen päälle naisen muodostamisen myötä*.³ Ympyrä erosi halkaisijastaan.

Siitä kun kaksoisprinsiippi oli ollut yhdessä, ts. androgyynisessä tilassa, tapahtui kaksinaisen prinsiipin erottautuminen, ja näin ilmeni kaksi vastakohtaa, joiden oli määrä aina sen jälkeen tavoitella yhdistymistä alkuperäiseen *ykseystilaan*. Kirous oli siinä, että luonto, joka yllytti tuo-

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia 1, s. 317.

² Lukija muistakoon, että *Zoharissa* ja myös kaikissa kabbalistisissa teoksissa väitetään, että ”Metatron yhtyi *Shekhinahiin*”. Mutta *Shekhinah* edustaa Ain Sofin verhona (armona) logosta ja on juuri tuo *tiedon puu*. Sitä vastoin Shamael – logoksen pimeä puoli – asuu ainoastaan tuon puun kaarnassa ja sillä vain on tieto PAHASTA. Lacour, joka näki lankeemuksessa (*Genesis*, 3. luku) erääseen egyptiläiseen vihkimykseen kuuluvan kohtauksen, sanoo: ”*Ennustuksen puu* eli hyvän ja pahan *tiedon puu*... on *Tzyfonin*, epäilyksen haltijan, tieto (sanoista, *tzy*, opettaa, ja *fon*, epäillä). *Tzyfon* on yksi Aleimeista. Tapaamme hänet kohta nimellä *Nach* [Nahash], kiusaaja (*Les Aeloim*, vol. II, s. 218.) Symbolien tutkijat tuntevat hänet nykyään JEHOVAN nimellä.

³ Tämä on kaikkien kirkkoisien omaksuma mielipide, mutta se ei ole todellinen esoteerinen oppi. *Kirous* ei alkanut miehen tai naisen muodostamisesta, sillä heidän eroamisensa oli luonnollinen seuraus kehityksestä, vaan se alkoi *lain rikkomisesta* (vrt. edellä).

hon etsintään, vältti halutun tuloksen aikaansaamalla uuden olennon, erilaisen kuin tuo toivottu yhtyminen eli ykseys. Sen kautta luonnollinen kaipaus menetetyin tilan uudelleen löytämiseen tuli ja tulee ikuisesti pe-tetyksi. Tämän jatkuvan kirouksen piinaavan prosessin kautta luonto elää.¹

Allegoria Aadamin karkottamisesta ”elämän puun” luota tarkoittaa eso-teerisesti, että vastikään erottautunut Rotu käytti väärin elämän mysteeriä ja alensi sen eläimellisyydeksi ja raakuudeksi. Sillä kuten *Zohar* osoittaa, Matronetah (Shekhinah, Metatronin vaimo symbolisesti) ”on tie suuren elämän puun, mahtavan puun luo”, ja Shekhinah on jumalallinen armo. Niin kuin on selitetty, tämä puu ulottuu taivaalliseen laaksoon ja kätkeytyy kolmen vuoren väliin [ihmisen prinssiippien ylempään kolminaisuuteen]. Näiltä kolmelta vuorelta puu nousee ylös [adeptin tieto pyrkii taivasta koh-ti] ja laskeutuu sitten alas [adeptin *egoon* maan päällä]. Tämä puu paljastuu päiväsaikaan ja kätkeytyy yön aikana, ts. paljastuu valaistuneelle mielelle ja kätkeytyy tietämättömyydeltä, joka on yö.² ”Hyvän ja pahan tiedon puu kasvaa elämän puun juurista.”³ Mutta sitten myös:

Kabbalasta on selvästi löydettävissä, että ”elämän puu” oli [e217] silmukkaristi sukupuolisessa merkityksessään ja että ”*tiedon puu*” oli erottautuminen ja paluu jälleen yhteen täyttämään kohtalon määräämä ehto. Tämän esittämiseksi luvuilla sanan ets (ץ צ), puu, muodostamien kirjainten arvot ovat 7 ja 9, joista seitsemän on pyhä naisellinen luku ja yhdeksän kuvaa fallista eli miehistä energiaa. Tämä silmukkaristi on egyptiläisen *nais-miehen*, Isis-Osiriksen, symboli. Se on idulla oleva prinssiippi kaikissa muodoissa ja perustuu alkuiltmennykseen sopien kaikkiin suuntiin ja kaikissa merkityksissä.⁴

Tämä on länsimaisten okkultistien kabbalistinen näkemys ja se eroaa itämaisten eli arjalaisten filosofisemmista näkemyksistä.⁵ Sukupuoliin erot-tautuminen kuului luonnon ohjelmaan ja luonnolliseen kehitykseen, ja mie-hen ja naisen luomiskyky oli lahja jumalalliselta viisaudelta. Näiden peri-mätietojen totuuteen on koko muinaisaika, ylimyksellisestä filosofista nöy-rimpään, henkisyyteen taipuvaiseen moukkaan uskonut. Ja voimme edetes-sämme osoittaa menestyksellisesti, että tällaisten tarujen *suhteellinen* to-tuus, joskaan ei niiden ehdoton tarkkuus – minkä sellaiset älyn jättiläiset kuin Solon, Pythagoras, Platon ja muut ovat vahvistaneet – alkaa valjeta

¹ ”Sen kautta (inhimillinen) luonto elää”, ei edes eläimellinen – vaan harhaan johdettu, aistillinen ja paheellinen luonto, joka *on ihmisten luoma, ei luonnon*. Ks. II osa, XXIV, ”Risti ja pythagoralainen kymmenluku”.

² *Zohar*, I, 172a ja b.

³ *Kommentaari*.

⁴ *The Source of Measures*.

⁵ Vrt. II kirja, ”Seitsenluvun salaisuudet”.

useammalle kuin yhdelle nykyajan tiedemiehelle. Hän hämmästy; hän seisoo yllättyneenä ja häkeltyneenä niiden todisteiden edessä, joita kasautuu joka päivä hänen eteensä; hänestä tuntuu, ettei ole mitään keinoa niiden hänen edessään olevien monien historiallisten ongelmien ratkaisemiseksi, ellei hän ala hyväksyä muinaisia perimätietoja. Sen vuoksi sanoessamme uskovamme ehdottomasti muinaisiin aikakirjoihin ja *yleismaailmallisiin* taruihin meidän tarvitsee tuskin tunnustaa syyllisyytemme puolueettoman tarkkailijan edessä, sillä muut ja paljon oppineemmat kirjoittajat, vieläpä sellaisten joukossa, jotka kuuluvat nykyaikaiseen tieteelliseen oppisuuntaan, uskovat ilmeisesti suurelta osin sellaiseen, mihin okkultistit uskovat: esim. ”lohikäärmeisiin” eikä ainoastaan symbolisesti vaan myös niiden todelliseen olemassaoloon aikanaan.

Olisi todella ollut rohkea teko keneltä tahansa, joka olisi noin 30 vuotta sitten uskaltanut tarjota yleisölle kokoelmaa kertomuksia, joita oli tavallisesti pidetty tarunomaisina, ja vaatia niiden huomioonottamista suoranaisinä todellisuuksina; eli jos joku olisi puolustanut kauan sepityksinä pidettyjä tarinoita oikeina tosiasioina tai sanonut, että lastenkaamarisadut ovat olleet monessa tapauksessa enemmän tai vähemmän turmeltuneita kuvauksia todellisista olennoista ja tapahtumista. Nykyään se ei enää ole niin uskaliasta.

Näin alkaa Charles Gouldin äskettäin (1886) ilmestyneen ja erittäin mielenkiintoisen teoksen *Mythical Monsters* esipuhe. Hän sanoo rohkeasti uskovansa useimpiin näistä hirviöistä. Hän esittää käsityksensä että:

monet niin kutsutuista myyttisistä eläimistä, jotka pitkinä ajanjaksoina ja kaikkien kansojen parissa ovat olleet tarujen ja sepitysten hedelmällisinä aiheina, saavat [e218] oikeutetun paikkansa yksinkertaisen, asiallisen luonnonhistorian piirissä, ja niitä voidaan pitää, ei runsaan mielikuvituksen tuloksena, vaan olentoina, jotka ovat todella kerran olleet olemassa ja joista meille asti on valitettavasti suodattunut ainoastaan vaillinaisia ja epätarkkoja kuvauksia, luultavasti hyvin paljon taittuneina heijastuessaan aikojen sumun läpi... Perimätietoja luontokappaleista, jotka *olivat kerran samanaikaisia ihmisen kanssa ja joista muutamit ovat niin kummallisia ja kauhistuttavia, että ne näyttävät ensi näkemältä mahdottomilta...* Mielestäni useimmat näistä olennoista eivät ole kuvitelmia, vaan kuuluvat rationaaliseen tutkimukseen. Lohikäärme sen sijaan että olisi arjalaisen ihmisen mielikuvituksen kehittämä luomus hänen katsellessaan salamointia asumissaan luolissa niin kuin jotkut mytologit arvelevat, on eläin, joka kerran eli ja laahusti raskain kiemuroin ja ehkä lensi... Minulle yksisarvisten olemassaolo ei näytä uskomattomalta vaan itse asiassa todennäköisemmältä kuin se teoria, joka pitää sitä kuumuuyt-

teihin kuuluvana¹... Omasta puolestani epäilen myyttien yleistä johtamista ”ulkonaisen luonnon näkyvien toimintojen tarkkailun pohjalta”. Minusta tuntuu helpommalta olettaa, että ajan herpaisu on heikentänyt näiden usein kerrottujen tarujen ilmaisua, kunnes niiden alkuperäinen muoto on tullut lähes tunnistamattomaksi, kuin jos pitäisi uskoa, että *sivistymättömät villi-ihmiset omasivat sellaisia mielikuvituksen ja runollisen kekseliäisyyden kykyjä, jotka ovat kaukana tämän päivän valistuneiden kansojen ulottumattomissa*. Helpompi on uskoa, että nämä ihmeelliset kertomukset jumalista ja puolijumalista, jättiläisistä ja kääpiöistä, lohikäärmeistä ja kaikenlaisista hirviöistä ovat *muodonmuutoksia kuin uskoa niiden olevan sepitelmää*.²

Tuo sama geologi on osoittanut, että ”paleontologit ovat toinen toisensa jälkeen seuranneet ihmisen olemassaoloa taaksepäin aikakausiin, jotka on eri tavalla arvioitu kolmestakymmenestä tuhannesta vuodesta yhteen miljoonaan vuoteen – joina aikoina hän oli elänyt eläinten kanssa, jotka ovat kauan sitten kuolleet sukupuuttoon...”³ Näitä eläimiä, ”kummallisia ja kauhistuttavia”, olivat, muutamia esimerkkejä antaaksemme: 1) ”*Cidastesuku*... jonka suuret luut ja...nikamat osoittavat niiden kasvaneen lähes 60 metrin pituisiksi...” Jäännöksiä näistä hirviöistä, määrällisesti ei enempää eikä vähempää kuin kymmenen, näki professori Marsh Coloradon Mauvaisen Terresin tasangoille siroteltuina; 2) *titanosaurus montanus*, joka kasvoi 15–18 metrin pituiseksi; 3) vielä jättiläisemmät *dinosaurukset* (Kalliovuorten jurakerroksissa); 4) *atlantosaurus immanis*, jonka *reisiluu* jo yksin on lähes kaksi metriä pitkä ja joka olisi siis ollut yli 30 metrin pituinen! Mutta ei tässäkään ole vielä saavutettu rajaa, sillä olemme kuolleet niin jättiläismäistä kokoa olevien jäännösten löydöistä, että *reisiluu* on jo lähes neljän metrin pituinen!⁴ Sitten luemme Himalajan valtavasta *Sivatheriumista*, nelisarvisesta uroshirvestä, joka oli yhtä suuri kuin elefantti mutta vielä korkeampi; jättiläismäisestä *Megatheriumista*; valtavan suurista lentävistä liskoista, *pterodaktyloksista*, [e219] joilla oli krokotiilin leuat hanhen päässä jne. *Kaikki nämä olivat samanaikaisia ihmisen kanssa ja luultavasti kävivät hänen kimppuunsa niin kuin ihminen kävi niiden kimppuun*. Ja meitä kehoitetaan uskomaan, että tuo samainen ihminen ei ollut isompi kuin nykyään! Onko mahdollista käsittää, että ihminen eläen luonnossa tuollaisen hirvittävien olentojen ympäröimänä olisi voinut säilyä hengissä samalla kun kaikki hänen vihollisensa ovat tuhoutuneet, ellei hän itsekin ollut jättiläiskokoinen? Kivikirveelläkö hän sai voiton *Sivatheriumista* tai lentävästä jättiliskosta? Pitäkäämme aina mielessämme, ettei ainakaan yksi suuri tiedemies, de Quatrefages, näe mitään päteviä tieteellisiä syitä sille, etteikö

¹ Robert Brown, Jr. F.S.A. *The Unicorn: A Mythological Investigation*.

² *Mythical Monster*, johdanto, s. 2–4.

³ *Sama*, s. 20.

⁴ *Sama*, s. 37.

ihminen olisi ollut ”samanaikainen varhaisimpien nisäkkäiden kanssa ja ulottunut ajassa taaksepäin aina sekundäärikaudelle asti”.¹

Hyvin konservatiivinen Jukes kirjoittaa:

Näyttää siltä, että tarinoiden lentävät lohikäärmeet olivat todella oleet olemassa maailman entisinä aikoina.²

Ja tekijä kysyy seuraavaksi:

Sisältääkö ihmisen kirjoitettu, muutamia tuhansia vuosia käsittävä historia koko hänen älyllisen olemassaolonsa kauden? Vai onko niissä pitkissä myyttisissä aikakausissa, jotka ulottuvat satojen tuhansien vuosien päähän ja jotka mainitaan Kaldean ja Kiinan kronologioissa, onko niissä esihistoriallisesta ihmisestä utumaisia muistoja, jotka perimätieto on tallettanut ja muutamat eloon jääneet ihmiset ehkä kuljettaneet nykyisin olemassa oleviin maihin muista maista, jotka Platonin tarunomaisen Atlantiksen tavoin ovat voineet upota merten syvyyksiin tai joutua jonkin suuren luonnonmullistuksen kohteeksi häviten kaikkine sivistyksineen.³

Muutamia harvat jäljellä olevat jättiläiseläimet kuten elefantit, nekin pienempiä kuin niiden esi-isät mastodontit, ja virtahevot ovat ainoat säilyneet jäännökset ja ovat koko ajan häviämässä yhä täydellisemmin. Mutta niidenkin tulevilla lajilla on jo ollut muutamia edeltäjiä ja ne ovat pienentyneet kooltaan samassa suhteessa kuin ihmisetkin. Sillä Maltan luolaesiintymistä on löydetty jäännöksiä kääpiöelefanteista (*E. Falconeri*); ja sama kirjoittaja väittää, että niiden yhteydessä oli jäännöksiä kääpiövirtahevoista ja että edelliset olivat ”vain 65 senttimetriä korkeita; ja vieläkin on olemassa *Hippopotamus (Choeropsis) liberiensis*, jota A. Milne-Edwards kuvaa vähän yli 60 senttimetrin korkuiseksi”.⁴

Skeptikot voivat hymyillä ja leimata teoksemme täydeksi hölynpölyksi ja saduiksi. Näin tehdessään he kuitenkin vahvistavat vain kiinalaisen filosofin Chuang Tzun viisautta, kun tämä sanoo, että ”ne asiat, jotka ihminen tuntee, eivät lukumääräisesti voi olla mitenkään verrattavissa niihin asioihin, joita hän ei tunne”,⁵ ja he siis nauravat vain omalle tietämättömyydelleen.

¹ De Quatrefages, *The Human Species*, s. 52.

² *Manual of Geology*, s. 301.

³ *Sama*, s. 17.

⁴ Milne-Edwards, *Recherches sur les mammifères* (Paris, 1868–1874), kuva I.

⁵ Kirjan *Shan-Hai-Ching* eli ”Maan ja meren ihmeitä” esipuhe.

[e220]

”JUMALAN POJAT” JA ”PYHÄ SAARI”

Hunnuttoman Isiksen tarina siitä maapallon osasta, jota tiede pitää nyt ihmiskunnan kehtona – vaikka se todellisuudessa oli vain yksi *seitsemästä* kehdestä – kuuluu seuraavasti:

Perimätieto kertoo ja *Suuren kirjan* [Dzyanin kirjan] muistiinpanot selittävät, että kauan ennen Aadamin ja hänen tiedonhaluisen vaimonsa He-van [Hovah] päiviä, paikalla, missä nyt on vain suolajärviä ja karuja autiomaita, oli laaja sisämaan meri, joka ulottui yli Keski-Aasian, mahtavan Himalajan pohjoisiin vuorijonoihin ja sen läntisiin jatkeisiin saakka. Saarta, jonka verrattomalla kauneudella ei ole kilpailijaa maailmassa, asutti meidän rotuamme edeltäneen rodun viimeiset jälkeläiset.¹

”Viimeiset jälkeläiset” tarkoittaa ”tahdon ja joogan poikia”, jotka joidenkin heimojen kanssa selvisivät suuresta luonnonmullistuksesta. Sillä *kolmas* Rotu, joka asui suurella Lemurian mantereella, edelsi varsinaisia ja täydellisiä inhimillisiä rotuja – neljättä ja viidettä. Sen vuoksi *Hunnuttomassa Isiksessä* sanotaan:

Tämä rotu kykeni elämään yhtä helposti veden, ilman tai tulen kanssa, koska sillä oli rajaton valta elementtien yli. Nämä olivat ”Jumalan poikia”, eivät noita, jotka näkivät ihmisten tyttäret, vaan todellisten *elohimien*, vaikka idän kabbalassa heillä on toinen nimi. He olivat niitä, jotka ilmoittivat Luonnon salaperäisimmät salaisuudet ihmiselle ja paljastivat heille sanomattoman ja nyt *kadotetun* ”sanan”.²

”Saari” saman uskon mukaan on olemassa nykyään *keitaana*, jota ympäröi suuren Gobi-erämaan pelottavat autiomaat – joiden hiekkasärkkiä ”ei ole kenenkään jalka astunut ihmismuistiin”.

Tämä sana, joka ei ole mikään sana, on kerran matkustanut maailman ympäri ja yhä pysyttelee elossa ikään kuin etäinen kaiku eräiden etuoikeutettujen ihmisten sydämissä. Kaikkien pappiskollegioiden hierofantit olivat tietoisia tämän saaren olemassaolosta, mutta ”sanan” tunsivat vain *Java-Aleim* [Mahâ-Chohan toisessa kielessä] eli kunkin kollegion päämies, joka ilmoitti sen seuraajalleen vasta kuoleman hetkellä. Tällaisia kollegioita oli olemassa monia, ja vanhat klassiset kirjailijat puhuivat niistä.

¹ Tiede osa 2, s. 362–363.

² *Sama*, s. 363.

Mereltä käsin tuohon kauniiseen saareen ei ollut minkäänlaisia yhteyksiä, mutta maanalaiset käytävät, jotka ainoastaan päälliköt tunsivat, olivat sen yhdyssiteenä kaikkiin suuntiin.¹

Perimätieto väittää ja arkeologia hyväksyy sen tarun todenperäisyyden, että Intiassa on nykyään moni kukoistava kaupunki rakennettu [e221] useiden muiden kaupunkien päälle, niin että on muodostunut maanalainen kuusi- tai seitsemänkerroksinen kaupunki. Delhi on yksi niistä, Allâhâbâd toinen – ja tällaisia esimerkkejä on Euroopassakin, esim. Firenze, joka on rakennettu useiden entisten etruskilaisten ja muiden kaupunkien päälle. Miksi eivät siis Ellora, Elefanta, Kârli ja Ajanta voisi olla rakennettuja maanalaisten labyrinttien ja käytävien päälle, kuten väitetään? Tietenkään emme tarkoita luolia, jotka jokainen eurooppalainen tuntee joko nähtyään ne itse tai kuulopuheiden perusteella, huolimatta siitä että nekin ovat suunnattoman vanhoja, vaikka senkin nykyajan arkeologia kieltää. Tarkoitamme sitä tosiasiaa, jonka Intian vihityt bramiinit ja varsinkin joogit tuntevat, että koko maassa ei ole luolatemppeleitä, josta ei haarautuisi maanalaisia käytäviä joka suuntaan, ja että näillä maanalaisilla luolilla ja loputtomilla käytävillä on vuorostaan *omat* luolansa ja käytävänsä.

Kuka voisi kertoa, ettei kadonnut Atlantis – joka myös on mainittu *Salaisessa kirjassa*, mutta jälleen toisella nimellä, lausuttuna salaisella kielellä – ollut olemassa vielä noina aikoina? –

me kysyimme.² Se *oli* aivan varmasti olemassa, sillä se oli juuri lähestymässä suurimpia loiston ja sivistyksen päiviään, kun viimeinen Lemurian mantereista vajosi.

Suuri kadonnut manner on saattanut ehkä sijaita Aasiasta etelään ulottuen Intiasta Tasmaniaan.³ Jos tämä nyt niin paljon epäilty hypoteesi – jonka oppineet kirjailijat ovat ehdottomasti torjuneet Platonin kujeena – joskus osoittautuu todeksi, niin ehkä tiedemiehet silloin uskovat, ettei

¹ *Sama*, s. 363. On arkeologeja, jotka James Fergussonin tavoin kieltävät Intian joka ainoan muistomerkin korkean iän. Teoksessaan *Illustrations of the Rock-Cut Temples of India*, hän rohkenee lausua hyvin merkillisen mielipiteen, että ”Egypti oli lakannut olemasta kansakuntana ennen kuin [Intian] varhaisimmat luolatemppeilit kaivettiin”. Lyhyesti, hän ei tunnusta minkään luolatemppelein olemassaoloa ennen Ashokan hallituskautta ja näyttää olevan innokas todistamaan, että useimmat näistä kallioon hakatuista temppeleistä toteutettiin [pitkittäen aikana] tuon hurskaan buddhalaisen kuninkaan ajasta Magadhan Andhra-dynastian kukistumiseen asti viidennen vuosisadan alussa. Uskomme tällaisen väitteen olevan täysin mielleellinen. Myöhemmät tutkimukset tulevat varmasti osoittamaan, että se on virheellinen ja perätön.

² *Sama*, s. 363–364.

³ Amerikkaa sen löytämisen aikoihin kutsuivat jotkut sikäläiset heimot *Atlantaksi*.

kuvaus jumalten asuttamasta mantereesta ollutkaan pelkkää tarua.¹ He saattavat silloin myös käsittää, että Platonin varovaiset vihjeet samoin kuin se, että hän antoi kunnian kertomuksistaan Solonille ja egyptiläisille papeille, olikin tarkkaan harkittu keino kertoa maailmalle totuus, ja ovelasti yhdistämällä totuutta ja tarua saada huomio pois hänen osuudestaan kertomukseen, jota hänellä ei vihkimyksessä tulleiden velvollisuuksien vuoksi ollut lupa tuoda päivänvaloon.

Jatkaaksemme traditiota meidän täytyy lisätä, että hierofanttien luokka oli jakautunut kahteen selvästi erotettavaan kategoriaan:² niihin, joita saaren ”Jumalan pojat” olivat opettaneet ja jotka olivat vihityt puhtaan ilmoituksen jumalalliseen oppiin, ja toisiin, jotka asuttivat mennyttä, kadonnutta Atlantista – jos sen nimen täytyy olla tällainen – ja joilla, koska he olivat toista rotua [*sukupuolisesti* synnytettyä, mutta *jumalallisista* vanhemmista], oli syntymästään saakka sellainen selvänäkö, joka käsitti kaikki salaiset asiat ja joka oli riippumaton välimatkasta ja aineellisista esteistä. Lyhyesti, he olivat *neljännen* Rodun ihmisiä, jotka mainittiin *Popol-Vuhissa* ja joiden selvänäkö oli rajoittamaton ja jotka tiesivät kaikki asiat välittömästi.³

Toisin sanoen he olivat lemuralais-atlantislaisia, ensimmäisiä, joilla oli [e222] hallitsijoinaan *henkikuninkaita*; ei *maaneja* [lat. manes] eli ”haamuja” niin kuin jotkut uskovat,⁴ vaan todellisia eläviä *devoja* (tai puolijumalia tai *enkeleitä* jälleen), jotka olivat ottaneet itselleen ruumiin hallitakseen heitä ja jotka vuorostaan opettivat heille taiteita ja tieteitä. Mutta koska nämä dhyânit olivat *rûpia* eli aineellisia henkiä, he eivät olleet aina hyviä. Heidän kuninkaansa *Thevetat* kuului pahojen joukkoon, ja tämän kuningas-demonin huonon vaikutuksen alaisena Atlantis-rodusta tuli häijyjen *maagikkojen* kansa.

Tämän seurauksena julistettiin sota, jonka tarina on liian pitkä kerrottavaksi. Sen ydin voidaan löytää vääristyneistä allegorioista Kainin rodusta, jättiläisistä sekä Nooasta ja hänen oikeamielisestä perheestään. Konflikti päättyi Atlantiksen vajoamiseen. Tästä löydetään jäljitelmiä kertomuksissa Babylonian ja Mooseksen tulvista. Jättiläiset ja noidat ”...ja kaikki lihallisuus kuoli... ja jokainen ihminen”. Kaikki paitsi Xisuthros ja Nooa, jotka olivat olennaisilta osiltaan identtisiä *thlinkithiani-en* suuren isän kanssa, joka esiintyy *Popol-Vuhissa* eli guatemalalaisten

¹ Tämän kirjoittamisen jälkeen on ilmestynyt Donelly'n *Atlantis*, ja pian sen todellinen olemassaolo tulee olemaan tieteellinen tosiasia.

² Se on ollut siten jaettuna tähän päivään asti, ja teosofit ja okkultistit, jotka ovat oppineet jotakin omalla kustannuksellaan dugpuuden salaisesta mutta kieltämättömästä mahdollisista, tietävät tämän liiankin hyvin.

³ *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 364, 365.

⁴ Ks. de Mirville, *Des Esprits*, ”Pneumatologie”.

pyhässä kirjassa, joka myös kertoo hänen paenneen suuressa veneessä, kuten hindulaisten Nooa – *Vaivasvata*.

Jos uskomme lainkaan perimätietoon, meidän täytyy luottaa seuraavaan kertomukseen, jonka mukaan hierofanttien ja atlantislaiten Nooan jälkeläisten välisistä avioliitoista syntyi oikeamielisten ja pahojen sekarotu. Toisaalta maailmalla on Henokinsa, Mooseksensa ja [monet] Buddhansa, lukuisat ”pelastajansa” ja suuret hierofanttinsa, toisaalta ”synnynnäiset maagikkonsa”, jotka todellisen henkisen valaistumisen hillitsevän voiman puutteessa...käyttivät kykyjään väärin, pahoihin tarkoituksiin...¹

Me voimme lisätä tähän joidenkin muistitietojen ja traditioiden todisteen. Teoksen *L'Histoire des Vierges: Les Peuples et les Continents Disparus* tekijä [L. Jacolliot] sanoo:

Yksi Intian kaikkein vanhimmista legendoista, jota on säilytetty temppeleissä suullisena ja kirjoitettuna perimätietona, kertoo, että useita satoja tuhansia vuosia sitten Tyynessämeressä oli suunnattoman suuri manner, joka tuhoutui maanpinnan kohotessa. Sen osia on etsittävä Madagaskarilta, Ceylonilta, Sumatralta, Javalta, Borneosta ja Polynesian pääsaarilta.

Tämän hypoteesin mukaan noina kaukaisina aikoina Hindustanin ja Aasian korkeat ylätasangot olivat ainoastaan suuria saaria, jotka olivat yhteydessä keskusmantereeseen... Brahmalaisten mukaan tämä maa oli saavuttanut korkean sivistyksen, ja Hindustanin niemimaa, joka oli laajentunut suuren luonnonmullistuksen aikana vesien siirtyessä, oli vain jatkanut alkuperäisten traditioiden ketjua. Nämä perimätiedot antavat nimen *rutas* niille kansoille, jotka asuttivat tätä valtavaa trooppista manberta ja joiden puheesta *johdettiin sanskrit*. Indo-helleninen perimätieto, jonka Intian tasangoilta muuttanut älykkäin heimo säilytti, kertoo sek in mantereesta ja kansasta, joille se antaa nimet Atlantis ja atlantislaiset ja jotka se sijoittaa Atlantin valtameren trooppisten alueiden pohjoispuolelle.

Huolimatta siitä tosiasiaista, että otaksuma noilla leveysasteilla sijainneesta muinaisesta mantereesta – jonka jäänteitä saatetaan löytää tuliperäisissä saarissa [e223] ja Azorien, Kanarian saarien ja Kap Verden vuoristoisessa maanpinnassa – ei ole täysin vailla maantieteellistä perustaa, kreikkalaiset, jotka eivät edes koskaan uskaltaneet Herkuleen patsaiden toiselle puolelle mysteeristä valtamerä kohtaan tuntemansa suuren pelon vuoksi, ilmestyivät liian myöhään historiaan, jotta Platonin säilyttämät kertomukset olisivat voineet olla muutakin kuin vain intialaisen tarun kaikua. Lisäksi kun katselemme aluetta kartalla, sen saaria ja luotoja, jotka peittävät alueen Malajien saaristosta Polynesian, Sun-

¹ *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 366.

dan salmesta Pääsiäissaareen, on sen hypoteesin nojalla, joka on esitetty meidän asuttamiemme mantereita edeltäneistä mantereista, mahdotonta olla sijoittamatta saarista tärkeintä juuri tuonne.

Uskonnollinen käsitys, joka on yhteinen Malakalle ja Polynesialle, toisin sanoen kahdelle valtamerimaailman äärialueelle, vahvistaa sen, että kaikki nämä saaret muodostivat kerran kaksi äärettömän suurta mannerta, jossa asui keltaisia ja mustia ihmisiä aina sotien keskenään, ja että jumalat kyllästytyään heidän riitoihinsa antoivat valtameren tehtäväksi heidän rauhoittamisensa. Valtameri nielaisi nämä kaksi mannerta, ja siitä lähtien on ollut mahdotonta saada sitä luopumaan vangeistaan. Ainoastaan vuorten huiput ja korkeat tasangot välttyivät vedenpaisumukselta jumalten voimien avulla, jotka liian myöhään käsittivät erehdyksen, jonka olivat tehneet.

Mitä tahansa näissä perimätiedoissa saattaakin olla ja missä tahansa on ollutkin se paikka, missä sivistys – muinaisempi Rooman, Kreikan, Egyptin ja Intian kulttuureja – kehittyi, on ehdottoman varmaa, että tämä sivistys oli todella olemassa ja että tieteelle on erittäin tärkeää löytää sen jälkiä, olivatpa ne kuinka heikkoja ja vaikeasti tavoitettavia hyvänsä.¹

Tämä traditio vahvistaa ”Salaisen opin aikakirjojen” esittämää tarinaa. Keltaisten ja mustien ihmisten välinen sota koskee taistelua ”Jumalan poikien” ja ”jättiläisten poikien” eli Atlantiksen asukkaiden ja maagikkojen välillä.

Tuo tekijä, joka kävi henkilökohtaisesti kaikilla Polynesian saarilla ja uhrasi vuosia tutkiakseen lähes kaikkien sen kansojen uskontoja, kieliä ja traditioita, esittää lopullisena johtopäätöksensä:

Mitä tulee Polynesian mantereeseen, joka katosi lopullisesti geologisten luonnonmullistusten aikana, sen olemassaolo lepää sellaisten todistusten varassa, joita, ollaksemme loogisia, emme enää voi pitempään epäillä.

Tämän mantereeseen kolme huippukohtaa, Sandwichin saaret, Uusi Seelanti, Pääsiäissaari, ovat n. 7200–8700 kilometrin päässä toisistaan, ja niiden keskivälillä olevat saariryhmät, Fidži, Samoa, Tonga, Futuna, Uvea, Marquesas, Tahiti, Paumotu ja Gambier ovat näistä kolmesta äärimmäisestä pisteestä 3600–4800 kilometrin päässä.

Kaikki merenkulkijat ovat samaa mieltä sanoessaan, että ulommaiset ja keskimmäiset saariryhmät eivät ole koskaan voineet olla yhteydessä toisiinsa ottaen huomioon niiden todellisen maantieteellisen sijainnin sekä ne riittämättömät keinot, jotka heillä oli käytettävissään. On fyysisesti mahdotonta taistaa pitkiä etäisyyksiä pirogiveneellä... ilman kom-

¹ *Main. teos*, s. 13–15, lainattu *Hunnuttoman Isiksen* viitteeseen, tiede osa 2, s. 400–401.

passia ja matkustaa kuukausia ilman muonaa.

Toisaalta taas Sandwichin saarten, Fidžin, Uuden Seelannin, Samoan ja Tahitin saariryhmien alkuasukkaat *eivät koskaan olleet tunteneet toisiaan eivätkä koskaan kuulleet toisistaan ennen eurooppalaisten saapumista. Ja kuitenkin jokainen näistä kansoista väitti, että heidän saarensa oli kerran ollut osa [e224] äärettömän suuresta länteenpäin työntyneestä maa-alueesta Aasian sivustalla.* Ja tuotuina yhteen kaikki huommasivat puhuvansa samaa kieltä, omistavansa samat perimätavat, samat tottumukset, saman uskonnollisen vakaumuksen. Ja kysymykseen ”Missä on rotunne kehto?” kaikki vastasivat yhdellä eleellä *ojentaen kätensä kohti laskevaa aurinkoa.*¹

Maantieteellisesti tämä kuvaus kalahtaa hiukan vastakkain salaisten aikakirjojen tietojen kanssa, mutta se osoittaa tällaisten perimätietojen olemassaolon ja se riittää tässä. Sillä niin kuin ei ole savua ilman tulta, niin perimätiedon on perustuttava ainakin likimääräiseen totuuteen.

Toisessa kohdassa osoitamme nykyajan tieteen täysin vahvistavan edellä olevan ja muut *Salaisen opin* traditiot kahdesta kadonneesta mantereesta. Esim. Pääsiäissaarten jäännökset ovat mitä hämmästyttävimpiä ja puhuttavimpia muistomerkkejä alkuaikaisista jättiläisistä. Ne ovat yhtä suuria kuin ne ovat salaperäisiä. Tarvitsee vain tutkia noiden vielä särkymättömien valtavan suurten patsaiden päitä, jotta huomaisi niissä heti ensi silmäyksellä piirteitä neljännen Rodun jättiläisille kuuluvasta tyyppistä ja luonteesta. Ne näyttävät olleen samaa muotoa vaikka erilaisia piirteiltään – *selvästi aistilista tyyppiä*, jollaisia atlantilaisten (daityojen ja ”atlantilaisten”) sanotaan olleen hindujen esoteeristen kirjojen mukaan. Verratkaa näitä joihinkin toisiin valtavan suuriin patsaisiin, joita on Keski-Aasiassa – esim. lähellä Bamiyania – jotka perimätiedon mukaan ovat kuvapatsaita *edellisiin manvantaroihin* kuuluneista buddhoista. Nämä ovat buddhoja ja sankareita, jotka mainitaan buddhalaisissa ja hindulaisissa teoksissa uskomattoman suurikokoisina ihmisinä,² yleensä pahojen lihallisten veljiensä hyviä ja pyhiä veljeksiä, kuten Lankân jättiläiskuningas Râvana oli Kumbhakarnan veli. Kaikki olivat jumalien jälkeläisiä rishien kautta ja siis, kuten ”Titaani ja hänen valtava jälkikasvunsa”, kaikki ”taivaan esikoisia”. Nämä ”buddhat”, jotka on usein pilattu symbolisesti tulkittavilla suurilla riippuvilla korvilla, poikkeavat selvästi heti ensi silmäyksellä kasvoiltaan Pääsiäissaaren patsaiden kasvojen ilmeestä. Ne saattavat olla samaa rotua – mutta edelliset ovat ”jumalien poikia” ja jälkimmäiset mahtavien noitien lauma. Kaikki nämä ovat kuitenkin jälleensyntymiä, ja jos ei oteta huomioon kansanomaisen kuvittelun ja perimätiedon väistämätöntä liioittelua, ne ovat

¹ L. Jacolliot, main. teos, s. 308, lainattu *Hunnuttoman Isiksen* viitteeseen, s. 401.

² Bamiyanin patsaita muistuttaa myös 60 metrin korkuinen Buddha, joka on lähellä jainalaista siirtokuntaa Etelä-Intiassa ja näyttää olevan ainoa, joka on enää jäljellä.

*historiallisia olentoja.*¹

Milloin ne elivät? Kuinka kauan sitten elivät [e225] nuo kaksi Rotua, kolmas ja neljäs, ja kuinka kauan myöhemmin alkoivat viidennen Rodun eri heimot taistelunsa, sodat hyvien ja pahojen välillä? Orientalistit vakuuttavat meille, että *purânoiden* ja muiden hindulaisten kirjojen ajanlasku on toivottomasti sekoitettu ja mielettömästi liioiteltu. Olemme aivan valmiita myöntämään syytöksen. Mutta jos arjalaiset kirjoittajat ovat silloin tällöin sallineet kronologisen heilurinsa heilahtaa liian kauas yhteen suuntaan, tosiasioiden laillisen rajan taakse, kuitenkin kun tuota poikkeamaa verratetaan orientalistien vastakkaissuuntaiseen poikkeamaan, kohtuus on brahmalaisella puolella. Ajan mittaan huomataan, että pandiitti on totuudenmukaisempi ja lähempänä tosiasiaa kuin sanskritisti. Sanskritistin tekemä tyypistäminen – vaikka sen todistettaisiin tapahtuneen jonkin oman lempiteorian hyväksi – on länsimaisen yleisen mielipiteen mukaan ”varovaista tosiasioiden tunnustamista”, kun taas pandiittia kohdellaan painetussa sanassa karkeasti ”valehtelijana”. Mutta tämä ei kuitenkaan ole mikään syy, miksi jokaisen olisi pakko katsoa asioita samassa valossa! Puolueeton tarkkaaja voi arvioida toisin. Hän voi joko julistaa molemmat epäluotettaviksi historioitsijoiksi tai antaa kummankin omalle kannalle oikeutuksen ja sanoa: hindulaiset arjalaiset kirjoittivat vihittyjään varten, jotka lukivat totuuden rivien välistä, eivät joukkoja varten. Jos he sekoittivat tapahtumia ja aikamääriä *tahallisesti*, heidän tarkoituksensa ei ollut pettää ketään vaan säilyttää tietonsa muukalaisten urkkivilta silmiltä. Mutta sille, joka *osaa laskea sukupolvia Manuista ja seurata joidenkin purânoissa mainittujen sankarien² ruumiillistumien sarjoja*, on merkitys ja aikajärjestys hyvin selvä. Länsimaalaiselle orientalistille on suotava anteeksi sen vuoksi, että hän on kielämättä tietämätön muinaisen esoterismin käyttämisestä menetelmistä.

Mutta tällaiset vallitsevat ennakkoluulot tulevat väistymään ja häviämään hyvin pian uusien löytöjen valossa. Jo tri Weberin ja Max Müllerin lempiteoriat, nimittäin että kirjoitustaitoa ei tunnettu Intiassa vielä Pâninin

¹ Jopa Wilson myöntää, että Râma ja Râvana olivat historiallisiin tosiasioihin perustuvia henkilöitä: ”Etelä-Intian traditiot laskevat kauttaaltaan sivistyksensä alkamisen... ja sivistyneiden hindulaisten [viidennen Rodun] asettumisen maahan siitä, kun Râma voitti Lankân” (*Vishnupurâna*, vol. III, s. 318) – kun ”jumalien pojat” voittivat atlantislaiset noidat, sanoo *todellinen* perimätieto.

² Niinpä, esimerkin ottaaksemme, meille näytetään yksi sankari, joka on ensin syntynyt daityojen ”vääramielisenä mutta mahtavana hallitsijana” (Purusha), Hiranyakāshipuna, jonka avatāra *Nara-simha* (ihmisleijona) tappoi. Sitten hän syntyi Râvanana, Lankân jättiläiskuninkaana, jonka tappoi Râma; minkä jälkeen hän jälleensyntyi Shishupālana, Râjarishi (kuningasrishi) Damaghoshan poikana, jolloin hänet taas tappoi Krishna, Vishnun viimeinen ruumiillistuma. Tämä Vishnun (hengen) rinnakkaiskehitys Daityan kanssa ihmisenä voi tuntua merkityksettömältä, mutta se antaa meille avaimen ei ainoastaan Râman ja Krishnan vastaaviin aikoihin vaan myös tiettyyn psykologiseen mysteeriiin.

päivinä (!) ja että hindut olivat saaneet kaikki taiteensa ja tieteensä – jopa eläinradan ja arkkitehtuurinsa (Fergusonin mukaan) – Makedonian kreikkalaisilta, nämä ja muut samanlaiset mielikuvitukselliset hypoteesit uhkaavat raueta. Vanhan Kaldean haamu tulee totuuden pelastajaksi. Kolmannessa [e226] *Hibbert*-luennossaan (1887) professori Sayce Oxfordista puhuu äsken löydettyistä assyrialaisista ja babylonialaisista sylintereistä ja viittaa vihdoin Ea'an, viisauden jumalaan, joka on nyt samastettu Berosuksen Oannekseen, puoleksi ihmiseen ja puoleksi kalaan, joka opetti babylonialaisille sivistystä ja *kirjoitustaidon*. Tästä Oanneksesta, jolle yksistään raamatullisen vedenpaisumuksen vuoksi on tähän mennessä myönnetty ajankohdaksi tuskin 1500 eaa., puhutaan nyt seuraavalla tavalla, toistaaksemme yhteenvetona professorin sanat:

Ean kaupunki oli Eridu, joka 6 000 vuotta sitten sijaitsi Persian lahden rannalla. Sen nimi merkitsee ”hyvä kaupunki”, erityisen pyhä paikka, koska se oli keskus, josta kaldealaisten vanhin sivistys kulkeutui pohjoiseen. Koska tuo kulttuurijumala kuvattiin merestä tulleeeksi, oli mahdollista, että se kulttuuri, jonka pääpaikkana oli Eridu, oli muukaalaisten tuoma. *Tiedämme nyt, että Kaldean ja Siinain niemimaan samoin kuin Intian välillä oli jo hyvin varhain kanssakäymistä*. Ranskalaisten Tel-lohista löytämät patsaat (viimeistään ajalta 4 000 vuotta eaa.) oli tehty äärimmäisen kovasta kivistä, joka tunnetaan dioriittina, ja niissä olevissa kirjoituksissa sanotaan, että dioriitti on tuotu Maganista – ts. Siinain niemimaalta, jota faraot silloin hallitsivat. Näiden patsaiden tiedetään yleiseltä tyyliltään muistuttavan Khefrenin, toisen pyramidin rakentajan, dioriittipatsasta, ja Petrien mukaan mittayksikkö, joka on merkitty kaupungin karttaan, jota muuan Tel-lohin hahmoista pitää sylissä, on sama kuin pyramidien rakentajien käyttämä. *Teak-puuta on löydetty Mugheirista eli kaldealaisten Urista, vaikka tuo puu on intialainen erikoistuote. Lisättäköön tähän, että muuan vanha babylonialainen vaateluttelo mainitsee sindhun eli ”musliinin”, jonka sanotaan olevan ”kasvivaate”*.

Se musliini, joka tunnetaan parhaiten nykyään *Dacca*-musliinina, tunnettiin Kaldeassa hindulaisena (sindhuna), ja *teak*-puu oli käytössä ajalla 4 000 eaa. Mutta kuitenkin hindut, joilta Kaldea sai sivistyksensä (kuten eversti Vans Kennedy on selvästi todistanut), eivät muka *tunteneet kirjoitustaitoa* ennen kuin kreikkalaiset opettivat heille aakkosensa – ainakin jos meidän on uskottava orientalisteja!

[e227]

X SÄKEISTÖ

NELJÄNNEN RODUN HISTORIA

(38) Neljännen (atlantislaisen) Rodun synty. (39) Neljännen ihmiskunnan alarodut alkavat jakautua ja sekoittua toisiinsa. Ne muodostavat ensimmäiset eriväriset sekarodut. (40) Atlantislaisten ylemmyys muihin rotuihin nähden. (41) He lankeavat syntiin ja synnyttävät lapsia ja hirviöitä. (42) Antropomorfismin ja sukupuolisen uskonnon ensimmäiset idut. He kadottavat ”kolmannen silmänsä”.

38. SITEN KAKSITTAIN, SEITSEMÄLLÄ VYÖHYKKEELLÄ, KOLMAS ROTU SYNNYTTI NELJÄNNEN. JUMALISTA TULI EI-JUMALIA. SURASTA TULI A-SURA (a).

39. ENSIMMÄINEN (*Rotu*) KULLAKIN VYÖHYKKEELLÄ OLI KUUN VÄRINEN (*kelta-valkea*), TOINEN KULLANKELTAINEN, KOLMAS PUNAINEN, NELJÄS RUSKEA, JOKA TULI MUSTAKSI SYNNISTÄ.¹ ENSIMMÄISET SEITSEMÄN IHMISTAINTA OLIVAT KAIKKI SAMAA IHONVÄRIÄ ALUSSA. SEURAAVAT SEITSEMÄN (*alarotua*) ALKOIVAT SEKOITTUA VÄRILTÄÄN (b) [s. 249].

(a) Säkeen 38 ymmärtämiseksi se on luettava yhdessä IX säkeistön kolmen säkeen kanssa. Tähän kehityspisteeseen asti ihminen kuuluu enemmän metafyyssiseen kuin fyysiseen luontoon. Vasta niin kutsutun LANKEEMUKSEN jälkeen rodut alkoivat kehittyä nopeasti puhtaasti inhimilliseen muotoon. Jotta tutkija voi ymmärtää lankeemuksen täydellisen merkityksen, joka on todelliselta tarkoitukseltaan hyvin mystinen ja transsendentaalinen, hänelle on heti kerrottava sitä edeltävistä [e228] yksityiskohdista, sillä nykyajan teologia on tehnyt tuosta tapauksesta kiinnekohdan mitä vahingollisimmille ja mielettömimmille dogmeilleen ja uskomuksilleen.

¹ Tarkkaan ottaen vasta atlantislaisten ruskeiden ja keltaisten jättiläisrotujen ajasta asti pitäisi puhua IHMISESTÄ, koska vasta neljäs Rotu oli ensimmäinen *täydellinen ihmissuku*, vaikka se olikin paljon suurempikokoinen kuin me nyt olemme. Kaikki mitä on sanottu atlantislaisista (kahden chelan kirjoittamassa) kirjassa *Man*, on aivan oikein. Ennen kaikkea tämä Rotu tuli ”mustaksi synnistä” ja saattoi huonoon maineeseen asuroiden, råkshasoiden ja daityojen jumalalliset nimet, jotka siirtyivät jälkimaailmalle paholaisten niminä. Sillä, kuten sanottu, surojen (jumalien) eli devojen ruumiillistuttua Atlantiksen viisaisiin ihmisiin *asuroiden* ja *råkshasoiden* nimet annettiin tavallisille atlantislaisille. Ja koska atlantislaiset olivat alituisissa selkkauksissa kolmannen Rodun rippeiden sekä ”tahdon ja joogan poikien” kanssa, heidän nimistään ovat johtuneet heitä koskevat myöhemmät *purânoissa* esiintyvät allegorat. ”Asura oli yleisnimitys niille atlantislaisille, jotka olivat arjalaiisten (jumalien) henkisten sankarien vihollisia.” (*Man*, s. 77.)

Muinaiset kommentaarit selittävät, kuten lukija muistanee, että siitä dhyânien joukosta, jonka vuoro oli ruumiillistua kuolemattomien mutta *tällä tasolla tajuttomien* monadien *egoina* – jotkut ”tottelivat” (kehityksen lakia) heti kun kolmannen Rodun ihmiset olivat fysiologisesti ja fyysisesti valmiita, ts. kun he olivat jakautuneet sukupuoliin. Nämä olivat niitä ensimmäisiä tietoisia olentoja, jotka nyt lisäten tietoisien tiedon ja tahdon luontaiseen jumalalliseen puhtauteensa *loivat kriyâshaktin* avulla puoleksi jumalallisen ihmisen, josta tuli tulevien adeptien siemen maan päällä. Sitä vastoin ne, jotka yleinä älyllisestä vapaudesta (jota eivät silloin aineen siteet kahlehtineet) sanoivat: ”Me voimme valita... meillä on viisaus”,¹ ja ruumiillistuivat paljon myöhemmin – he saivat ensimmäisen karmallisen, heitä odottavan rangaistuksensa. He saivat (fysiologisesti) huonommat ruumiit kuin heidän astraaliset mallinsa olivat, koska heidän *chhâyânsa* olivat kuuluneet seitsemän luokan alempiasteisille esi-isille. Mitä näihin ”viisauden poikiin” tulee, jotka ”lykkäsivät” ruumiillistumansa neljänteen Rotuun asti, joka oli jo (fysiologisesti) synnin ja epäpuhtauden tahraama, he aiheuttivat kauhean syyn, jonka karmallinen seuraus painaa heitä vielä tänä päivänä. Se luotiin heissä itsessään, ja heistä tuli tuon pahan siemenen kantajia tuleviksi aikakausiksi, koska heidän ottamansa ruumiit olivat turmeltuneet heidän oman vitkastelunsa takia.²

Tämä oli ”enkeliä lankeemus”, joka johtui heidän kapinastaan karman lakia vastaan. ”Ihmisen lankeemus” ei ollut mikään lankeemus, *sillä hän oli vastuuton*. Mutta koska ”luominen” oli dualistisen järjestelmän mukaan keksitty ”ainoastaan Jumalan etuoikeudeksi” – teologiahan patentoi tuon laillisen *ominaisuuden* itse tekaisemansa *äärettömän* jumaluuden nimissä – tätä voimaa oli pidettävä ”saatanallisena” ja jumalallisten oikeuksien anastuksena. Siten näiden ahtaiden näkemysten valossa edellä olevaa on luonnollisesti pidettävä kauhistuttavana panetteluna ihmistä vastaan, joka ”luotiin Jumalan kuvaksi”, ja vielä hirveämpänä jumalanpilkkana kuolleen kirjaimen dogmien kannalta. ”Teidän oppinne”, on okkultisteille jo kerrottu-kin, ”tekee ihmisestä, joka luotiin tomusta Jumalan kuvaksi, Paholaisen välikappaleen heti alusta pitäen.” Me vastaamme: ”Miksi te teette jumalastanne paholaisen – jotka molemmat sitä paitsi ovat luodut *omaksi kuvaksenne?*” Raamatun *esoteerinen* tulkinta kuitenkin kumoaa riittävästi teologian panettelevat keksinnöt. Salainen oppi on kerran tuleva kirkkojen oikeudenmukaiseksi karmaksi – sillä kirkot ovat antikristillisempiä kuin kaikkein piintyneimpien materialistien ja ateistien edustajat yhteensä.

”Langenneiden enkelien” ikivanhan opin todellinen merkitys, antropologian ja kehitysopin kannalta esiintyy kabbalassa [e229] ja antaa selityksen raamatulle. Se löytyy ennen kaikkea *Genesisistä*, kun sitä lukee totuudenetsimishengessä, välittämättä dogmeista ja olematta ennakkoluulojen

¹ Ks. säe 24.

² Ks. säkeet 32, 34.

vallassa. Tämä tulee helposti todistetuksi. *Genesisissä* (6. luku) ”Jumalan pojat” – *B'ne Aleim* – ihastuvat ihmisten tyttäriin, naivat heidät ja Henokin mukaan paljastavat vaimoilleen mysteerejä, jotka he ovat laittomasti oppineet taivaassa; ja tämä on ”enkelien lankeemus”.¹ Mutta mikä on todellisuudessa itse *Henokin kirja*, josta *Ilmestyskirjan* tekijä ja jopa neljännen evankeliumin Johannes ovat niin runsaasti lainanneet (ts. 10:8, jossa sanotaan kaikkien, jotka ovat tulleet ennen Jeesusta, olevan ”varkaita ja ryöväreitä”)? Se on yksinkertaisesti *Vihkimyskirja*, joka esittää allegorisella ja varovaisella lauseparsistolla tiettyjen *sisäisissä* temppeleissä suoritettujen ikivanhojen mysteerien ohjelman. *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* -kirjan tekijä arvelee aivan oikein, että Henokin niin kutsutut ”näyt” koskevat hänen (Henokin) vihkimyskokemustaan ja mitä hän oppi mysteereissä. Samalla hän kuitenkin esittää täysin virheellisen mielipiteensä, että Henok olisi oppinut ne ennen kristinuskoon [e230] kääntymistään (!!). Lisäksi hän uskoo, että tuo kirja kirjoitettiin ”kristillisen aikakauden

¹ Yleensä niin kutsuttujen *oikeaoppisten* kristittyjen käsitykset ”langenneista” enkeleistä tai Saatanasta ovat yhtä merkittäviä kuin ne ovat järjettömiä. Tällaisia yksityiskohdiltaan mitä vaihtelevimpia lausuntoja voitaisiin toistaa tusinan verran, ja kaikki kirjoittajat ovat sivistyneitä maallikkokirjailijoita, ”yliopisto-oppineita” vuosisatamme viimeiseltä neljännekseltä. Niinpä *Earth's Earliest Ages* -teoksen tekijä, J. H. Pember, M.A., kirjoittaa paksun teoksen todistaakseen, että teosofit, spirituaalistit, metafysikot, agnostikot, mystikot, runoilijat ja kaikki nykyiset itämaisten kysymysten pohtijat ovat ”Ilman Ruhtinaan” alttiita palvelijoita ja auttamattomasti tuomittuja. Hän kuvaa Saatanaa ja Antikristusta tällä tavoin:

”Saatanana on vanhan ajan 'Voideltu Kerubi'... Jumala loi Saatanan, kauneimman ja viisaimman kaikista luoduistaan tässä osassa universumiaan ja teki hänestä Maailman Ruhtinaan ja Ilmavallan Herran... Hänet asetettiin Edeniin, joka oli sekä paljon aikaisempi kuin *Genesisin* Eden...että täysin erilainen ja todellisempi luonteeltaan muistuttaen Uutta Jerusalemiä. Siten tuon viisaudessa ja kauneudessa täydellisen Saatanan laaja valtakunta on meidän maamme ellei koko aurinkokunta... Varmasti meille ei ole paljastettu mitään toista suurempaa tai edes samanarvoista enkelivoimaa. *Juudas sanoo itse arkkienkeli Mikaelin osoittaneen Pimeyden Ruhtinaalle ylemmälle kuuluvaa kunnioitusta, niin paha kuin tämä olikin, kunnes Jumala muodollisesti käski hänet pois viralta.*” Sitten saamme tietää, että ”Saatanaa ympäröivät hänen luomisestaan lähtien *kuninkuuden merkit*” (!!); että hän ”heräsi tietoisuuteen ja huomasi ilman täyttyvän Jumalan valittujen riemusoitosta...” Sitten Paholainen ”*siirtyy kuninkuudesta papilliseen arvoon*” (!!!). ”Saatanana oli myös *Kaikkein Korkeimman pappi*” jne. Ja nyt – ”Antikristus tulee olemaan Saatanan ruumiillistuneena” (s. 56–59). Tulevan Apollyonin edelläkävijät ovat jo esiintyneet – he ovat teosofeja, okkultisteja, kirjojen *The Perfect Way*, *Hunnuton Isis*, *Mystery of the Ages* ja *Aasian Valo* tekijöitä!! Tekijä on jopa huomannut (teosofian) ”*avoimesti tunnustetun alkuperän langenneista enkeleistä*”, Nefilimistä eli *Genesisin* (6. luvun) enkeleistä ja jättiläisistä. Hänen pitäisi huomata omakin polveutumisenensa niistä, kuten tämä salainen oppi koettaa osoittaa – jollei hän kiellä kuuluvansa nykyiseen ihmiskuntaan.

alussa, jolloin...egyptiläisten tavat ja uskonto joutuivat rappiolle"! Tämä on tuskin mahdollista, koska *Juudas* toistaa epistolassaan (jae 14) otteen *Henokin kirjasta*, ja sen vuoksi – kuten huomauttaa arkkipiispa Laurence, joka käänsi *Henokin kirjan* etiopialaisesta versiosta – se ”ei voinut olla kenenkään sellaisen kirjoittama, joka eli myöhemmin...tai edes samoihin aikoihin kuin” uuden testamentin kirjoittajat, elleivät tosiaankaan *Juudaksen kirje* ja evankeliumit ja kaikki mikä seuraa niitä olleet myös jo vakiintuneen kirkon aikaansaannosta – mikä joidenkin kriitikkojen mukaan ei ole mahdotonta. Mutta olemme nyt tekemisissä pikemminkin Henokin ”langenneiden enkelien” kuin itse Henokin kanssa.

Intialaisessa eksoterismissä nämä enkelit (*asurat*) tuomitaan ”jumalien vihollisina”, jotka vastustavat jumalille suoritettua uhripalvelusta. Kristillisessä teologiassa niihin viitataan yleisesti ”langenneina enkeleinä”, ja ne ovat pakanallisista lähteistä saatujen monien ristiriitaisten ja epäjohdonmukaisten tarujen sankareita. *Coluber tortuosus*, ”kiemurteleva käärme” – jota sanotaan juutalaisten keksimäksi nimitykseksi – tarkoitti jotakin aivan muuta ennen kuin roomalainen kirkko turmeli sen merkityksen. Muun muassa sillä oli *puhtaasti astronominen merkitys*.

Uskottiin, että korkeudesta langenneella, ”*deorsum fluens*”, ”käärmeellä” oli hallussaan kuoleman valtakunnan avaimet, *τοῦ θανάτου ἀρχή*, siihen päivään asti, jolloin Jeesus näki sen sinkoutuvan ”niin kuin salama...taivaasta”,¹ vaikka roomalaiskatolinen tulkinta kuuluu *cadebat ut fulgur*.² Se merkitsee todella, että jopa ”paholaiset ovat alamaisia” *logokselle* – joka on VIISAUS, mutta samalla tietämättömyyden vastustajana Saatana eli Lucifer. Tämä huomautus viittaa jumalalliseen viisauteen, joka iskee kuin salama elvyttämään niiden järkeä, jotka taistelevat tietämättömyyden ja taikauskon paholaisia vastaan. Aina siihen asti, kunnes viisaus laskeutui korkeudesta MAHATIN ruumiillistuvien henkien muodossa elähdyttämään kolmatta Rotua ja kutsumaan sitä todelliseen tietoiseen elämään, oli ihmiskunta – jos sitä eläimellisessä, tiedottomassa tilassaan voidaan siksi kutsua – tietysti tuomittu *siveelliseen* yhtä hyvin kuin fyysiseen kuolemaan. *Synnytykseen langenneet* enkelit mainitaan metaforisesti *viisauden käärmeinä* ja *lohikäärmeinä*.

Toisaalta, jos kristittyjen Vapahtajaa katsotaan kuten Krishnaa LOGOKSEN valossa, hänen voidaan sanoa joko ihmisenä tai logoksena pelastaneen salaisiin opetuksiin uskoneet ”ikuiselta kuolemalta” ja voittaneen pimeyden valtakunnan eli helvetin, niin kuin jokainen vihitty tekee. Tämä koskee vihittyjen inhimillistä, maallista muotoa ja myös – koska *logos* on Khristos – sitä sisäisen luontomme ”prinsiippiä”, joka kehittyy meissä henkiseksi egoksi – korkeammaksi itseksi – joka on muodostunut *buddhin* (kuudennen) ja *manaksen*, [e231] viidennen ”prinsiipin”, henkisen kukinnan lujasta

¹ *Luuk.* 10:18.

² ”Iski niin kuin salama.” – Suom. toim.

yhtymästä.¹ ”Logos on passiivinen viisautta taivaassa ja tietoinen, itsetoimiva viisautta maan päällä”, meille opetetaan. Se on ”taivaallisen miehen” avioliitto ”maailman neitsyden” eli luonnon kanssa, kuten *Poimandrês* kuvaa sitä, minkä yhtymän seurauksena on niiden jälkeläinen – kuolematon ihminen. Tätä kutsutaan Johanneksen *Ilmestyksessä* karitsan ja morsiamen häiksi (19:7). Tuo ”morsian” samastetaan nyt roomalaiseen kirkkoon sen kannattajien omavaltaisten tulkintojen mukaan. Mutta he näyttävät unohtavan, että sen *pellavapuku* voi olla hohtava ja puhdas *ulkonaisesti* (niin kuin ”kalkittu hautaholvi”), mutta sisäpuolella ei ole ”pyhien vanhurskautta” (19:8) vaan pelkkä mädännäisyys ja pikemminkin niiden pyhien veri, jotka se on tappanut, ”maailman kaikkien murhattujen veri” (18:24). Siten suuren vihityn tekemä huomautus (Luuk. 10:18) – joka viittaa vertauskuvallisesti valaistuksen ja järjen säteeseen, joka *sinkoutuu kuin salama* korkeudesta niiden sydämiin ja *mieliin*, jotka kääntyvät vanhaan, tuolloin galilealaisen adeptin uudessa muodossa esittämään viisaususkontoon² – vääristettiin aivan tunnistamattomaksi (niin kuin myös hänen oma persoonallisuutensa) ja pantiin sopimaan yhteen kaikista teologisista dogmeista julmimman ja

¹ Ei ole oikein kutsua Kristusta – niin kuin jotkut teosofit tekevät – ihmisen kuudenneksi periaateksi, *buddhiksi*. Viimeksi mainittu on itsessään passiivinen ja uinuva periaateksi, ätmanin henkinen käyttöväline, ilmenneestä maailmansielusta erottamaton. Ainoastaan *itsetietoisuuteen* yhtyneenä *buddhista* tulee korkeampi itse ja jumalallinen, erottamiskykyinen sielu. *Khristos* on seitsemäs periaateksi, jos jotakin.

² Selvemmin sanottuna, kuka tahansa, joka lukee tuon kohdan *Luukkaan evankeliumista*, huomaa näiden sanojen seuraavan *seitsemänkymmenen* lähettilään kertomusta, kun he iloitsevat, että ”saatanatkin [vastaväitteen ja järkeilyn henki eli vastustava voima, koska Saatana merkitsee yksinkertaisesti ’vastustaja’ eli *vastapuoli*] tottelevat meitä... sinun nimessäsi” (Luuk. 10:17). Mutta ”sinun nimesi” tarkoittaa Khristoksen eli logoksen eli todellisen jumalallisen viisauden hengen nimeä erotettuna älyllisestä eli pelkästään materialistisesta järkeilystä – KORKEAMPAA ITSEÄ lyhyesti sanoen. Ja kun Jeesus huomauttaa tähän: ”minä näin Saatanan niin kuin salaman putoavan taivaasta”, se on vain ilmaus hänen selvänäköisistä kyvyistään hänen ilmoittaessaan heille, että hän tiesi jo sen ja viittasi jumalallisen säteen (jumalien ja enkelien) ruumiillistumiseen, säteen, joka *lankesi synnytykseen*. Sillä eivät kaikki ihmiset suinkaan hyödy tuosta ruumiillistumisesta, ja joissakin tuo voima pysyy piilevänä ja kuolleena koko elämän ajan. Todella ”ei kukaan muu kuin Isä tiedä kuka Poika on. Eikä sitä, kuka Isä on, tiedä kukaan muu kuin Poika”, kuten Jeesus lisää sitten (Luuk. 10:22) – ja kaikkein vähiten sen tietää ”Kristuksen” kirkko. Ainoastaan vihityt ymmärsivät sanojen ”Isä” ja ”Poika” salaisen merkityksen ja tiesivät niiden tarkoittavan henkeä ja sielua maan päällä. Sillä Kristuksen opetukset olivat *okkulttisia* opetuksia, joita voitiin selittää vain *vihkimyksessä*. Niitä ei ollut koskaan tarkoitettu joukoille, sillä Jeesus kielsi kahtatoista menemästä pakanoiden ja samarialaisten luo (Matt. 10:5) ja toisti opetuslapsilleen, että ”Jumalan valtakunnan salaisuus” oli yksin heitä eikä joukkoja varten (Mark. 4:11).

turmiollisimman kanssa.¹

Mutta jos ainoastaan länsimaisella teologialla on patentti ja omistusoikeus SAATANAN – kaikkine tuon sepityksen dogmaattisine kauhuineen – niin muut kansat [e232] ja uskonnot ovat tehneet samanlaisia erehdyksiä tulkiten väärin tuota oppia, joka on yksi muinaisen ajattelun filosofisimmista ja aatteellisimmista käsitteistä. Sillä kummatkin ovat pilanneet lukuisissa sitä koskevissa allegorioissaan sen oikean merkityksen, vaikka ovatkin siihen viitanneet. Purânalaisen hindulaisuuden puoleksi esoteeriset dogmit ovat myös kehittäneet hyvin merkittäviä symboleja ja allegorioita kapinallisista ja langenneista jumalista. *Purânat* ovat niitä täynnä, ja *Vishnupurânassa* on suora vihjaus tähän totuuteen, kun Parâsara viittaa usein kaikkiin noihin rudroihiin, risheihin, asuroihin, kumâroihiin ja muneihin, joiden *on synnyttävä joka aikakautena*, ruumiillistuttava uudelleen joka manvantarassa. Tämä on (esoteerisesti) sama kuin jos sanoisi, että maailmanjärjestä (mahatista) syntyneet LIEKIT olivat karmallisen tahdon salaperäisen työskentelyn johdosta ja kehityslain sysäyksestä – ilman mitään asteittaista ylilmenoa – astuneet maan päälle *murtauduttuaan seitsemän tulipiirin läpi*, kuten *Poimandres* sanoo, eli lyhyesti, läpäistyään seitsemän välimaailmaa.

On olemassa ikuinen syklinen jälleensyntymien laki, ja kunkin uuden manvantaran koittaessa johtavat sarjaa ne, jotka ovat nauttineet lepoa edellisten kalpojen reinkarnaatioista lukemattomien *aionien* ajan – korkeimmat ja varhaisimmat *nirvânât*. Näiden ”jumalien” vuoro oli ruumiillistua nykyiseen manvantaraan. Tästä johtuu heidän mukanaolonsa maan päällä ja heistä syntyneet allegoriat, tästä johtuu myös alkuperäisen merkityksen vääristely.² Niitä jumalia, jotka olivat *langenneet* synnytykseen ja joiden tehtävänä oli täydentää *jumalallinen* ihminen, kuvataan myöhemmin demoneina,

¹ Ks. XII säikeistön lopussa ”Saatanan myytit”, s. 378–379.

² Niinpä esim. *purânoissa* sai ”Pulastya”, prajāpati eli Brahmân poika – rākshasoiden kantaisä ja Râvanan isoisä, Lankân suuri kuningas (ks. *Râmâyana*) – *edellisesä syntymässään* pojan nimeltä Dattoli, ”joka tunnetaan nykyään Agastyatietäjänä”, sanotaan *Vishnupurânassa*. Tästä Dattolin nimestä pelkästään on kuusi muuta muunnosta eli sillä on seitsemän merkitystä. Häntä kutsutaan vastaavasti nimillä Dattoli, Dattâli, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi ja Dambholi. Näillä seitsemällä muunnoksella on kullakin salainen merkityksensä ja esoteerisissa kommentaareissa ne koskevat alkurotujen erilaisia etnologisia luokituksia ja myös fysiologisia ja antropologisia mysteerejä. Sillä aivan varmasti rākshasat eivät ole *demoneja* vaan yksinkertaisesti alkuaikaisia ja raivokkaita jättiläisiä, atlantislaisia, jotka elivät hajallaan maapallolla, niin kuin viides Rotu nykyisin. Vasishta on todisteena tästä, jos hänen sanansa Parâsharalle, joka yritti harjoittaa hiukan ”uhriksi” kutsumaansa JĀDŪTA (noituutta) rākshasoiden tuhoamiseksi, merkitsevät yhtään mitään. Sillä hän sanoo: ”Älä anna useampien näistä viattomista pimeyden hengistä hukkaa.” (Ks. yksityiskohtia *Mahâbhârata*, Ādiparvan, s. 176; myös *Lingapurâna*, Pūrvârdha, s. 64)

pahoina henkinä ja paholaisina, jumalien eli ainoan ikuisen lain edesvastuuttomien edustajien ainaisina vastustajina. Mutta näiden tuhannen ja yhden arjalaisen allegorian tarkoituksena ei koskaan ollut luoda mitään tuolaista käsitystä näistä olennoista kristillisten, juutalaisten ja islamilaisten uskontojen paholaisina ja Saatanana.¹

[e233] Todellinen esoteerinen käsitys ”Saatanasta”, mielipide, joka on ollut tästä asiasta koko filosofisella muinaisajalla, tulee erinomaisesti esiin tri A. Kingsfordin *The Perfect Way'n* toisen painoksen liitteessä XV nimeltään ”Saatanan salaisuus”. Järkevälle lukijalle ei voisi antaa yhtään parempaa eikä selvempää esitystä totuudesta, ja se toistetaan tässä melko laajasti:

1. Ja seitsemäntenä päivänä [hindujen seitsemännessä luomisessa]² lähti Jumalan luota *mahtava enkeli*, täynnä vihaa ja hävitystä, ja Jumala antoi hänelle uloimman piirin herruuden.³

2. Ikuisuus synnytti Ajan. Rajaton synnytti Rajan. Oleminen laskeutui synnytykseen.⁴

[3. Näin Saatanan kuin salaman lankeavan taivaasta, loistava voimassaan ja raivossaan.]

4. *Jumalien joukossa ei ole ketään hänen kaltaistaan*, jonka käsiin uskotaan luontokunnat, maailmojen voima ja loisto:

¹ Eräässä Mestarin kirjeessä on kohta, joka koskee suoranaisesti näitä ruumiillistuvia enkeleitä. Näin sanotaan kirjeessä: ”’Epäonnistumia’ on ja *täytyy olla* dhyâni-chohanien tai devojen [edellisen planeettakauden *edistyneiden olentojen*] moniluokkaisissa eteerisissä roduissa samoin kuin ihmisten keskuudessa. Mutta vaikka nämä *epäonnistumat* ovat liian pitkälle edistyneet ja henkevoityneet, jotta niitä voitaisiin väkivalloin syöstä takaisin dhyâni-chohaniudesta uuden alkavan kehityksen pyörteisiin alempiin luontokuntiin – niin tapahtuu seuraavaa. Kun uusi aurinkojärjestelmä on kehitettävä, nämä dhyâni-chohanit syntyvät virtauksessa elementaalien ’etunenässä’ [nim. olentojen... jotka tulevat kehittymään ihmiskunnaksi *tulevana* aikana] ja jäävät piilevänä eli toimettomana henkisenä voimana...syntyvän maailman auran, kunnes saavutetaan ihmiskehityksen aste... Silloin heistä *tulee toimiva voima*, joka sekoittuneena elementaaleihin...*vähitellen kehittää täydellistä ihmistyppiä*.” Toisin sanoen, kehittää ihmisessä ja antaa hänelle itsetietoisuuden mielen eli *manaksen*.

[Vrt. *Mestarien kirjeet A.P. Sinnetille*, nro 66, s. 194; ks. myös II kirja, XVIII, ”’Langenneiden enkelien’ myytistä eri merkityksissään” ja XII säikeistö, s. e352–356.]

² Kun maan ja sen planeettaketjun ja ihmisen oli määrä esiintyä.

³ Meidän maamme ja fyysisen tajunnantason.

⁴ Kun puhtaat, taivaalliset olennot (dhyâni-chohanit) ja erilaatuiset suuret pitrit saivat tehtäväkseen – toiset kehittää kuviaan (*chhâyât*) ja tehdä niistä fyysinen ihminen, toiset elähdyttää hänet ja siten antaa hänelle jumalallinen järki ja käsitys *luomismysteereistä*.

5. Valtaistuimet ja valtakunnat, kuninkaiden hallitsijasuvut,¹ kansojen tuho, kirkkojen synty, Ajan voitto.

Sillä kuten Hermeksessä sanotaan, ”Saatana on *Kuninkaan temppelin* ovenvartija. Hän seisoo Salomonin eteisessä. Hän pitää *pyhäkön avaimia*, ettei kukaan ihminen voi astua sisään, paitsi voidellut, joilla on Hermeksen salaisuus” (säkeet 20 ja 21).

Nämä paljon puhuvat ja majesteetilliset säkeet koskivat muinaisten egyptiläisten ja muiden muinaisajan sivistyskansojen keskuudessa *luovaa ja synnyttävää logoksen valoa* (Horuksen, Brahmân, Ahuramazdan jne., jotka olivat iki-ilmenemättömän prinssiin, ts. Ain Sofin, Parabrahamnin eli *Zeruana Akernen* – rajattoman ajan – *Kâlan*, ensimmäisiä ilmennyksiä), mutta [e234] merkitys on nykyään turmeltunut kabbalassa. ”Voideltu” – jolla on Hermeksen (*Budhan*, viisauden) salaisuudet ja mysteerit ja jolle ainoastaan on uskottu ”pyhäkön”, luonnon kohdun, avaimet, jotta hän voisi hedelmöittää sen ja herättää aktiiviseen elämään ja olemassaoloon koko Kosmoksen – on tullut juutalaisilla Jehovaksi, ”synnytyksen jumalaksi” kuuvuorella (Siinailla, kuun, ”*Sinin*” vuorella). ”Pyhäköstä” on tullut ”kaikkein pyhin”, ja salaisuus on alennettu ihmisen tasalle ja *tehty falliseksi* ja todella vedetty alas aineeseen. Tämä synnytti tarpeen tehdä ”viisauden lohikäärmeestä” *Genesiksen käärme*, tehdä tietoisesta jumalasta, joka tarvitsi ruumiin verhotakseen liian subjektiivisen jumaluutensa, Saatana. Mutta ”hengen lukemattomat ruumiillistumat” ja ”himon lakkaamaton sykintä ja virta” tarkoittavat, edellinen oppiamme karmallisista ja syklisistä jälleensyntymistä, jälkimmäinen – EROSTA, ei tuota myöhempää aineellisen, ruumiillisen rakkauden jumalaa, vaan jumalissa ja koko luonnossa olevaa jumalallista halua luoda ja antaa elämä olennoille. Tämän saattoivat tehdä vain ainoan ”pimeän” LIEKIN – pimeä, koska on näkymätön ja käsittämätön – säteet laskeutumalla aineeseen. Sen vuoksi, niin kuin *Liitteessä* jatketaan:

12. Monta nimeä on Jumala antanut hänelle [Saatanalle], mysteerinimiä, salaisia ja kauheita.

13. ...vastustaja, koska aine vastustaa henkeä, ja aika syyttää Herran pyhiäkin.

28, 29, 31. Kunnioita häntä äläkä syntiä tee. Lausu hänen nimensä vapisten... Sillä Saatana on Jumalan Oikeuden [karman] rauhantuomari: hän kantaa vaakaa ja miekkaa... Sillä hänen haltuunsa *on jätetty paino, mitta ja luku*.

Kun verrataan viimeistä lausetta siihen, mitä rabbi sanoo selittäessään kabbalaa ruhtinas *al-Khazarille* saman nimisessä kirjassa, huomataan, että *paino, mitta ja luku* ovat *Sefer jetsirassa* sefirotien (kolmen Sefrimin eli

¹ ”Kuninkaiden hallitsijasuvut”, jotka kaikki pitävät itseään ”voideltuina” halliten ”Jumalan armosta”, vaikka he todellisuudessa hallitsevat *aineen*, suuren *harhan*, pettäjän, armosta.

luvun, numeron) ominaisuuksia, jotka käsittävät koko yhteisluvun 10; ja että Sefirotit ovat kollektiivisesti adam kadmon, ”taivaallinen ihminen” eli *logos*. Siten Saatanaa ja Voideltua pidettiin samana muinaisessa ajattelussa. Sen vuoksi,

33. Saatana on Jumalan palvelija, Haadeksen seitsemän huoneen Herra.....

Maapallon seitsemän [lokan] eli *saptalokan* herra hindujen mukaan, sillä Haades eli harhan limbus, josta teologia tekee helvetin rajalla olevan alueen, on *yksinkertaisesti meidän maapallomme, maa*, ja siksi Saatanaa kutsutaan –

33. ilmenneiden maailmojen enkeliksi.

”Saatana se on meidän planeettamme jumala ja *ainoa jumala*”, ja tämä ilman mitään metaforista viittausta sen pahuuteen ja turmeltuneisuuteen. Sillä se on yhtä *logoksen*, ”ensimmäisen pojan, *jumalista vanhimman*” kanssa [e235] mikrokosmisessa (jumalallisessa) kehitysjärjestyksessä. Saturnus (Saatana) astronomisesti ”on *seitsemäs ja viimeinen* makrokosmisten emanaatioiden sarjassa ollen sen valtakunnan ympyränkehä, jonka keskukseksi on Foibos” (viisauden, myös auringon valo). Gnostikot olivat siis oikeassa kutsuessaan juutalaista jumalaa ”aineen enkeliksi”, siksi, joka puhalsi (tietoisen) elämän Aadamiin ja jonka planeetta oli Saturnus.

34. Ja Jumala on pannut vyön hänen kupeilleen [Saturnuksen renkaat] ja vyön nimi on kuolema.

Antropogoniassa tämä ”vyö” on ihmisruumis kaksine alempine prinssiipeineen, jotka kolme kuolevat, mutta sisin ihminen on kuolematon. Ja nyt lähestymme ”Saatanan *salaisuutta*”.

37, 38, 39. ... Ainoastaan Saatanan yllä *on synnyttämisen häpeä*. Hän on kadottanut neitseellisen tilansa [samoin on *kumâra* ruumiillistumalla]: *paljastamalla taivaallisia salaisuuksia* hän on astunut vankeuteen. Hän ympäröi siteillä ja rajoituksilla kaikki oliot...

42, 43, 44. Kaksi on Jumalan sotajoukkoa: taivaassa Mikaelin joukot, syvyydessä [ilmenneessä maailmassa] Saatanan legioonat. Nämä ovat ilmenemätön ja ilmennyt; vapaa ja [aineeseen] sidottu; neitseellinen ja langennut. Ja molemmat ovat Isän palvelijoita, jotka täyttävät jumalallisen sanan... [Sen vuoksi]

55. Pyhä... on Jumalan sapatti: *siunattu ja pyhitetty on Haadeksen enkelin* [SAATANAN] nimi.

[Sillä] Saatanan kunnia on Herran [ilmenneen maailman Jumalan] varjo: Saatanan valtaistuini on Adonain astinlauta [tämän astinlaudan ollessa koko KOSMOS].¹

Kun kirkko siis kiroaa Saatanan, se kiroaa Jumalan kosmisen heijastuksen. Se tuomitsee aineessa eli objektiivisuudessa ilmenneen Jumalan. Se kiroaa Jumalan eli ikikäsittämättömän VIISAUDEN, joka paljastuu valona ja varjona, hyvänä ja pahana luonnossa, ainoalla tavalla, joka on ymmärrettävissä IHMISEN rajalliselle älylle.

Tämä on Shamaelin eli Saatanan, vastustajan, todellinen filosofinen ja metafyyminen tulkinta kabbalassa. Samat opit ja sama henki esiintyy jokaisen muun muinaisen uskonnon allegorisissa tulkinnoissa. Tämä filosofinen näkökanta ei kuitenkaan kumoa siihen liittyviä *historiallisia* tietoja. Sanomme ”historiallisia”, koska perimätiedon ytimen ympärillä oleva allegoria ja myyttinen koristelu ei millään tavoin estä tuota ydintä olemasta muistitietoa todellisista tapahtumista. Siten kabbalakin toistaa aikoinaan universaaleja ja vanhoja kunnioitettuja ilmoituksia maapallomme historiasta ja rotujen kehityksestä ja esittää sen tarunomaisessa muodossa koottuna erilaisista muistiinpanoista, jotka ovat muodostaneet raamatun. Sen historiallinen perusta, vaikkakin epätäydellisessä muodossa, esitetään nyt näillä sivuilla Idän salaisen opin mukaan. Niinpä [e236] *Genesisin* käärmeen allegorinen ja symbolinen merkitys saa selityksensä ”viisauden pojista” (eli korkeampien piirien enkeleistä, vaikka ne kaikki kuuluvat Saatanan eli aineen valtakuntaan), jotka paljastivat ihmisille taivaan salaisuudet. Tästä syystä myös kaikki ns. hindulaisten, kreikkalaisten, kaldealaisten ja juutalaisten pantheonien myytit perustuvat tosiasioihin ja totuuteen. *Genesisin* jättäjäiset ovat Lankân historiallisia atlantislaisia ja kreikkalaisten titaaneja.

Kuka voi unohtaa, että Troija oli kerran julistettu myytiliksi ja Homeros olemattomaksi henkilöksi, samalla kun sellaisten kaupunkien kuin Herculaneum ja Pompeji olemassaolo kiellettiin ja ne luokiteltiin pelkkien satujen joukkoon? Schliemann todisti kuitenkin, että Troija oli todella ollut olemassa, ja nuo kaksi kaupunkia, jotka olivat pitkiä ajanjaksoja Vesuviuksen laavan alle hautautuneina, ovat nähneet ylösnousemuksen päivänsä ja elävät jälleen maan pinnalla. Kuinka monta muuta ”tarunomaisiksi” kutsuttua kaupunkia ja paikkaa löydetäänkään vielä tulevien keksintöjen luettelosta, kuinka monta myyttisenä² pidettyä henkilöä onkaan vielä tuleva historiallisiksi, siihen voivat vastata vain ne, jotka lukevat Kohtalon säädöksiä astraalivalosta.

Koska Idän oppeja on kuitenkin aina pidetty salassa ja koska lukija tuskin voi toivoakaan näkevänsä alkuperäistekstejä, ellei häntä hyväksytä oppilaaksi, kääntyköön kreikan ja latinan kielen tuntija hermeettisen kirjalli-

¹ Vrt. Tämän teoksen II kirja, XIX, ”Onko Pleroma Saatanan pesä?”

² Ks. ”Ihmiskunnan alkuaikaiset manut”.

suuden alkuperäistekstien puoleen. Lukekoon hän ensiksi huolellisesti Hermes Trismegistoksen *Poimandresin* alkusivut, niin hän tulee siinä näkemään oppimme vahvistettuina, vaikka sen teksti onkin verhottu. Siitä hän löytää myös universumin, maapallomme (jota *Poimandresissa* kutsutaan ”luonnoksi”) evoluution, kuten kaiken muunkin kehityksen ”kosteasta prinssiipistä” – eli suuresta syvyydestä, ISÄ-ÄIDISTÄ – ensimmäisestä erilaistumisesta ilmenneessä Kosmoksessa. Ensin ”maailmanjärki”, jonka on kristillisen kääntäjän käsi muuttanut varhaisimmissa tulkinnoissa Jumalaksi, Isäksi; sitten ”taivaallinen ihminen”,¹ joka on enkelien joukon suuri kokonaisuus. Tämä joukko oli liian puhdas luodakseen alempia maailmoja tai maapallomme ihmisiä, mutta se *lankesi* kuitenkin *aineeseen* saman kehityksen voimasta ”Isän” toisena *logoksena*.²

[237] Jokainen luova logos eli ”Poika, joka on yhtä Isän kanssa” on itsessään synteesi *Rectores Mundin* [maailmanjohtajien] joukosta. Kristillinen teologiakin tekee seitsemästä ”läsnäolon enkelistä” Jumalan hyveitä eli personoituja ominaisuuksia. Näistä tuli Jumalan luomina, niin kuin Manuista Brahmân luomina, arkkienkeleitä. Itse roomalaiskatolinen teodikea tunnustaa luovassa *Verbum Princepsissään* [korkeimmassa sanassa] näiden enkelien pään – *caput angelorum* – ja suuren neuvoston enkelin – *magni consilii Angelus* – tunnustaa siten Kristuksen ja näiden enkelien samuuden.

”Jumalista tuli ei-jumalia, surasta – a-sura, sanoo teksti, ts. jumalista tuli paholaisia – SAATANAN kirjaimellisesti luettuna. Mutta salaisen opin opetukset tulevat nyt osoittamaan, että Saatana esitti allegorisesti hyvää ja uhrausta, viisauden Jumalaa eri nimisinä.

Kabbala opettaa, että ylpeys ja julkeus – itsekkyyden ja itsekeskeisyyden kaksi pääylyttäjää – ovat syynä siihen, että taivas tyhjentyi *kolmanneksella* jumalallisista asukkaistaan mystisesti puhuen ja *kolmanneksella* täh-

¹ ”Taivaallinen ihminen” – huomatkkaa jälleen tuo sana – on ”LOGOS” eli ”Poika” esoteerisesti. Sen vuoksi, kun tuo nimitys annettiin Kristukselle (jonka sanottiin olevan Jumala ja varsinainen Jumala), kristillisellä teologialla ei ollut enää valinnanvaraa. Tukeakseen persoonallisen kolminaisuuden dogmiaan sen oli julistettava, kuten se yhä tekee, että kristillinen *logos* on ainoa oikea ja että kaikki muiden uskontojen *logokset* ovat vääriä ja ainoastaan Pahan Prinsiipin, SAATANAN, naamioita. Siinä nyt näkee, mihin tämä on johtanut länsimaisen teologian.

² ”Sillä *mieli*, jumaluus, täynnä kumpaakin sukupuolta, ollen valo ja elämä, synnytti *sanallaan* toisen *mielen* eli työntekijän, joka ollen *tulen* Jumala ja henki muodosti ja muovasi seitsemän muuta hallitsijaa, jotka sulkevat piireihinsä *ilmiömaailman* ja joiden järjestystä kutsutaan kaitselmukseksi eli kohtaloksi.” (*Poimandres*, § 9.)

Tässä on ilmiselvää, että ”järki” (alkuperäinen universaalinen jumalallinen ajatus) ei ole tuntematon ilmenemätön Yksi, koska siinä on molemmat sukupuolet (se on miehinen ja naisellinen), eikä liioin kristittyjen Isä, koska viimeksi mainittu on miehinen eikä androgyyni. Tosiasia on, että *Isä, Poika ja Ihminen* on toivottomasti sekoitettu *Poimandresin* käännöksissä.

distä astronomisesti puhuen. Toisin sanoen edellinen lausunto on allegoria ja jälkimmäinen tosiasia. Edellinen lausunto on kuitenkin läheisesti yhteydessä ihmiskuntaan, niin kuin on osoitettu.

Ruusuristolaiset taas, jotka olivat perehtyneet hyvin tradition salaiseen merkitykseen, pitivät sen itsellään opettaen pelkästään, että koko *luominen* johtui ja oli seurauksena tarunomaisesta ”taivaan sodasta”, *minkä sai aikaan enkelien kapina*¹ *luomislakia vastaan* tai demiurgi. Tuo lausunto on oikea, mutta sen *sisäinen* merkitys on ollut tähän päivään asti mysteeri. Kun halutaan välttää hankala lisäselittäminen vetoamalla jumalalliseen mysteeriin tai sanomalla että on synty urkkia sen menetelmiä – se on sama kuin olla sanomatta yhtään mitään. Se voi riittää niille, [e238] jotka uskovat paavin erehtymättömyyteen, mutta voi tuskin tyydyttää filosofista mieltä. Vaikka totuus on useimpien korkeampien kabbalistien tiedossa, kukaan heidän joukostaan ei ole sitä koskaan kertonut. Kaikki kabbalistit ja symbolien tutkijat osoittivat erittäin suurta haluttomuutta tunnustaa enkelien lankeemuksen alkuperäinen merkitys. Kristitylle tällainen vaikeneminen on aivan luonnollista. Keskiajalla ei kukaan alkemisti eikä filosofi voinut lausua sitä, mikä oikeaoppisen teologian silmissä oli kauhistuttavaa jumalanpilkkaa,² sillä se olisi johtanut heidät suoraan kidutuspenkkiin tai roviolle

¹ Allegoria Prometheuksen tulesta on toinen versio ylpeän Luciferin kapinoinnista. Tämä *syöstiin alas pohjattomaan syvyyteen* eli yksinkertaisesti maamme päälle elämään ihmisenä. Hindulaisen Luciferin, *Mahāsuran*, sanotaan myös tulleen kauteelliseksi luojan häikäisevästä valosta ja kapinoineen alempien asuroiden (ei jumalten vaan henkien) päänä Brahmää vastaan. Tästä syystä Śiva syöksi hänet alas Pâtâlaan. Mutta koska filosofia kulkee hindulaisissa myyteissä käsi kädessä allegorisen sepityksen kanssa, *paholainen* pannaan katumaan ja hänelle tarjotaan mahdollisuus edistyä: hän on *esoteerisesti* syntinen ihminen, joka voi *joogaharjoituksen* ja *adeptiuden* kautta päästä jälleen *yhdeksi jumaluuden kanssa*. Herkules, aurinkojumala, laskeutuu Haadekseen (vihkimysluolaan) pelastamaan uhrin kärsimyksistään jne. Kristillinen kirkko yksin luo *ikuisen* piinan paholaiselle ja kadoteuille, jotka se on keksinyt.

² Miksi esim. Éliphas Lévi, tuo hyvin *peloton* ja suorasanainen kabbalisti, olisi epäröinyt julkaista niin kutsuttua *langenneiden* enkelien mysteeriä? Että hän tunsi tuon allegorian totuuden ja oikean tarkoituksen – sen uskonnollisessa ja mystisessä samoin kuin fysiologisessa merkityksessä – sen todistavat hänen laajat kirjoituksensa ja usein toistuvat viittauksensa. Kuitenkin Éliphas Lévi viitattuaan siihen satoja kertoja aikaisemmissa teoksissaan sanoo viimeisimmässä kirjassaan *Histoire de la Magie*, s. 220: ”Me kiistämme kaikin voimin Saatanan yliherruuden ja kaikkiallisuuden. *Me emme tällä yritä kieltää emmekä myöntää perimätietoa enkelien lankeemuksesta...* mutta jos niin on... silloin kapinoivien enkelien ruhtinas voi parhaassa tapauksessa olla viimeinen ja voimattomin tuomituista – nyt kun hän on eronnut jumaluudesta – joka on kaiken vallan peruste.” Tämä on kyllä epäselvää ja välttelevää, mutta katsokaamme, mitä Hargrave Jennings kirjoittaa oudolla *katkonaisella* tyylillään:

”pyhän” inkvisitiolaitoksen toimesta. Mutta meidän nykyisten kabbalistiemme ja vapaa-ajattelijoittemme laita on toinen. Viimeksi mainituille, me pelkäämme, tuo menettely on pelkästään inhimillistä ylpeyttä ja turhamaisuutta, joka perustuu selvästi hylättyyn mutta syvään juurtuneeseen taikauskoon. Sen jälkeen kun kirkko taistelleensa manikealaisuutta vastaan keksi paholaisen ja asettaen [e239] teologisen sammuttajan tuon loistavan tähtijumalan, *Luciferin*, ”aamun pojan” päälle loi siten kaikkein valtavimman paradokseistaan – *mustan ja pimeän valon* –, tuo myytti on iskenyt juurensa liian syvälle sokean uskon maaperään salliakseen meidän ajallamme edes niiden, jotka eivät myönnä kirkon dogmeihin ja nauravat sen sarvipäistä ja kaviojalkaista Saatanaa, rohkeasti astua esiin ja tunnustaa tämän traditioista vanhimman ikivanhuutta. Lyhyesti sanottuna se on seuraava. *Puolieksoteerisesti*, Kaikkivaltiaan – *Fiat Luxin* – ”esikoiset” eli alkuaikaisen valon enkelit käskettiin *luomaan*. Kolmasosa niistä kapinoi ja *kieltäytyi*, kun taas ne, jotka ”tottelivat, kuten Fetahil teki – *epäonnistuivat*” täysin.

Jotta tajuaisi tämän kieltäytymisen ja epäonnistumisen oikean fyysisen merkityksen, on tutkittava ja *ymmärrettävä* Idän filosofiaa, on tutustuttava vedäntalaisten mystisiin perusoppiin ja huomattava, kuinka kertakaikkisen petollista on pitää ääretöntä ja absoluuttista jumaluutta toiminnallisena.

”Sekä Pyhä Mikael että Pyhä Yrjö ovat perustyyppejä. He ovat pyhiä henkilöitä tai kunnioitusta herättäviä sankareita eli jumaloituja voimia. Kumpikin esitetään omine kykyineen ja ominaisuuksineen. Nämä toistuvat ja lisääntyvät – eri nimillä mainittuina – kaikissa mytologioissa [mukaan luettuina kristilliset]. Mutta niiden aate on yleinen. Tämä aate ja tyypillinen käsite on kaikkivoipa sankari – lapsenomainen ’neitseellisessä viattomuudessaan’ – niin voimakas, että tämä jumal-täyteinen viattomuus (Serafit ’tietävät eniten’, kerubit ’rakastavat eniten’) voi hajottaa maailman (joka on niin sanotusti selvästi ilmaistu *Luciferin* magiassa, mutta tuomittu) huolimatta niistä taidokkaista rakenteista, jotka on Korkeimman luvalla laadittu – taidokkaista rakenteista (tällä ’puolella elämää’), mahtavan luopion, mahtavan kapinoitsijan tekemistä, hänen, joka on kuitenkin samalla ’valontuoja, Lucifer – ’aamutähti’, ’aamun poika’ – kaikkein korkein nimitys ’taivaan ulkopuolella’, sillä taivaassa se ei voi olla, mutta taivaan ulkopuolella se on kaikkea. Luonteensa näennäisesti uskomattomalta puolelta... ominaisuudet ovat vailla sukupuolta – tämä arkkienkeli, Pyhä Mikael, on *voittamaton, sukupuoleton, taivaallinen* ’energia’ – lausuaksemme hänen suurenmoiset ominaisuutensa – näkymätön ’neitseellinen taistelija’ verhottuna... ja samalla aseistettuna sillä kieltäymyspanssarilla, jota gnostikot kutsuvat ’kieltäytymiseksi luomisesta’. Tämä on toinen myytti, ’myytti myyttien sisällä’... hämmästyttävä ’mysteerien mysteeri’, koska se on niin mahdoton ja ristiriitainen. Yhtä selittämätön kuin *Ilmestyskirja*. Yhtä ilmoittamaton kuin ’Ilmestys’.” (*Phallicism*, s. 213.)

Kuitenkin tämä *selittämätön* ja *ilmoittamaton* mysteeri selitetään nyt ja paljastetaan Idän oppien avulla. Mutta kuten tuo hyvin oppinut mutta vielä arvoituksellisempi *Phallicismin* kirjoittaja sanoo, ei kukaan vihkimätön kuolevainen ymmärtäisi koskaan hänen huomautustensa todellista tarkoitusta.

Esoteerinen filosofia väittää, että *samdhyojen* aikana ”keskusaurinko” säteilee *luovaa valoa* – passiivisesti, niin sanoaksemme. *Syy-yhteys* on piilevä. Ainoastaan olemassaolon toimintakausina se saattaa aikaan loppumattoman energiavuodatuksen, jonka värähtelevät virrat tulevat yhä aktiivisemmiksi ja tehokkaammiksi kultakin olemassaolon seitsemäisen asteikon portaalta, joita pitkin ne laskeutuvat alas. Näin tulee käsitettäväksi, kuinka orgaanisen universumin *luomis*prosessi tai mieluummin muodostamisprosessi kaikkine seitsemän luontokunnan yksikköineen edellyttää älyllisiä olentoja – joista tulee kollektiivisesti yksi Olemus eli luova Jumala, joka on jo erilaistunut ainoastaan absoluuttisesta ykseydestä, koska viimeksi mainittu ei ole suhteessa ehdonalaiseen luomiseen.¹

Nytpä Vatikanissa oleva kabbalan käsikirjoitus – jonka ainoan kopion (Euroopassa) sanotaan olleen kreivi de Saint Germainin hallussa – sisältää mitä täydellisimmän selityksen tästä opista mukaan lukien luciferiaanien² ja muiden gnostikkojen hyväksymän oudon version. Tuossa pergamentissa esitetään *seitsemän elämänaurinkoa* siinä järjestyksessä, missä ne ovat *Saptasûryassa*. Niistä mainitaan kuitenkin ainoastaan neljä niissä kabbalan painoksissa, jotka ovat saatavissa yleisistä kirjastoista, ja nekin enemmän tai vähemmän verhotuin sanonnoin. Silti tämä supistettu lukumääräkin riittää täysin osoittamaan saman alkuperän, koska se viittaa dhyâni-chohanien nelinäiseen ryhmään ja todistaa pohdiskelun saaneen alkunsa arjalaisten salaisista opeista. [e240] Kuten hyvin tiedetään, kabbala ei suinkaan ollut peräisin juutalaisilta, vaan he saivat aatteensa kaldealaisilta ja egyptiläisiltä.

Siten kabbalistiset, nykyisin *eksoteeriset* opit puhuvat myös yhdestä *keskusauringosta* ja kolmesta toisarvoisesta auringosta kussakin aurinkokunnassa – omamme mukaan luettuna. Näin sanotaan tuossa nokkelassa vaikka liian materialistisessa teoksessa *New Aspects of Life and Religion*, joka on *yhteen veto* kabbalistien *näkemyksistä* syvästi harkitussa ja omaksutussa muodossa:

Keskusaurinko... oli heille [samoin kuin arjalaisille] kaiken muun keskus. Se oli keskus, josta kaiken liikkeen katsottiin johtuvan. Tämän keskusauringon ympärillä... ensimmäinen kolmesta... järjestelmän auringosta... kiersi polaarilla tasolla... toinen ekvatoriaalisella tasolla... [ja kolmas vasta oli meidän näkyvä aurinkomme]. Nämä neljä aurinkokappaletta olivat ne elimet, joiden toiminnasta riippuu se, mitä ihmiset

¹ ”Luominen” – tietysti aiemmin olleesta ikuisesta periaineesta eli aineesta, joka meidän oppimme mukaan on rajaton, aina olemassa oleva avaruus.

² Luciferiaanit, neljännellä vuosisadalla esiintynyt lahko, jonka väitetään opettaneen, että sielu on *lihallinen* ruumis, joka siirtyy isältä lapselle; ja lucianistit, toinen vielä varhempi uskonnollinen lahko toiselta vuosisadalta ajanlaskuamme, joka lahko opetti kaiken tämän ja lisäksi, että *elämellinen* sielu ei ole kuolematon – filosofoivat molemmat todellisten kabbalististen ja okkulttisten oppien pohjalta.

kutsuvat luomiseksi, elämän kehitys maaplaneetalla. He [kabbalistit] pitivät sähköisinä kanavia, joiden kautta näiden kappaleiden vaikutus siirtyi maan päälle... Keskusauringosta¹ virtaava säteilevä energia herätti maapallon olemassaoloon vetisenä pallona... [jonka pyrkimys] planeetakappaleen keskuksena oli syöksyä (keskus)aurinkoon... jonka vetovoiman piirissä se oli luotu. Mutta säteilevä energia sähköistäen samalla tavoin kummatkin pidätti niitä toinen toisestaan ja siten muutti kohti-liikkeen pyörreliikkeeksi vetovoimakeskuksen ympäri, jota tuo kiertävä planeetta [maa] täten yritti saavuttaa.

Elimellisessä solussa löysi *näkyvä aurinko* oman sopivan kohtunsa ja synnytti sen avulla eläinkunnan [samalla kun kypsytty kasvikunnan] ja lopuksi asetti ihmisen sen pääksi. Ihmisessä se synnytti tuon luontokunnan elähdyttävän vaikutuksen avulla psyykkisen solun. Mutta ihminen, joka oli näin asetettu eläinkunnan kärkeen, luomakunnan kärkeen, oli eläin, *sieluton, katoavainen ihminen*.... Tästä syystä hän, vaikka näennäisesti onkin luomakunnan kruunu, olisi tulemisellaan osoittanut luomisen päättymisen, koska luomakunta saavuttaen hänessä huippukohdansa olisi hänen kuollessaan aloittanut häviönsä.²

Tätä kabbalistista näkemystä lainataan tähän osoittamaan, miten täydellisesti se hengeltään pitää yhtä itämaisen opin kanssa. Selittääkö tai täydentääkö oppia seitsemästä auringosta *olemistasojen* seitsemällä järjestelmällä, joiden keskuksia ovat ”auringot”, niin saatte seitsemän enkelitasoa, [e241] joiden ”joukot” ovat niiden jumalia kollektiivisesti.³ Ne ovat neljään luokkaan jaettu pääryhmä *ruumiittomasta* puoliruumiilliseen asti. Nämä luokat ovat suoranaisesti tekemisissä ihmiskuntamme kanssa – vaikka hyvin eri tavoilla, mitä tulee vapaaehtoiisiin yhteyksiin ja toimintoihin. Niitä on kolme, jotka yhdistää neljäs (ensimmäinen ja korkein), jota kutsutaan ”keskusaurinkoksi” juuri lainatussa kabbalistisessa opissa. Tässä on suuri ero seemiläisen ja arjalaisen kosmogonian välillä. Edellinen materialisoiden inhi-

¹ Tätä okkultistien ”keskusaurinkoa”, joka tieteenkin on pakko hyväksyä astronomisesti, sillä se ei voi kieltää sitä, että tähtiavaruudessa linnunradan keskellä on keskuskappale, näkymätön ja salaperäinen kohta, meidän aurinkomme ja järjestelmämme aina salattu vetovoiman keskus – tätä ”aurinkoa” tarkkailevat Idän okkultistit eri tavalla. Samalla kun länsimaiset ja juutalaiset kabbalistit (jopa jotkut hurskaat nykyajan astronomit) väittävät, että tässä auringossa jumaluus on erityisesti läsnä – ja pitävät sitä Jumalan tahdonalaisina toimintoina – väittävät itämaiset vihityt, että koska tuntemattoman absoluutin *ylijumalallinen* olemus on yhtä lailla joka paikassa ja piirissä, on ”keskusaurinko” yksinkertaisesti universaalinen elonsähkön keskus, säiliö, jonka sisälle keskittyy tuo jumalallinen säteily, joka on erilaisintunut jokaisen *luomisen* alussa. Vaikka se on vielä *laya*-tilassa eli neutraalisena, se on kuitenkin puoleensa vetävä kuten myös alati ulos lähettävä elämänkeskus. [H.P.B.]

² Pratt, *New Aspects of Life and Religion*, s. 287–289.

³ Ks. I Osan kommentaaria VII säkeistöön.

millistää luonnon mysteerit, jälkimmäinen henkistää aineen, ja sen fysiologia pannaan aina palvelemaan metafysiikkaa. Vaikka siis seitsemäs prinssi saavuttaa ihmisen läpi kaikkien olemisen vaiheiden puhtaana kuin yhtenäinen aines ja persoonaton ykseys, se kulkee läpi henkisen keskusauringon (kabbala opettaa: keskusauringosta) ja toisen ryhmän (*polaarisen* auringon), jotka molemmat säteilevät ihmiseen hänen âtmansa. Kolmas ryhmä (ekvatoriaalinen aurinko) kiinnittää buddhin âtmaan ja *manaksen* korkeampiin ominaisuuksiin, kun taas neljäs ryhmä (näkyvän auringon henki) antaa ihmiselle manaksen ja sen käyttövälineen – *kâma-rûpan* eli himojen ja halujen ruumiin, *ahamkâran* kaksi elementtiä, jotka kehittävät yksilöitynyttä tietoisuutta – persoonallisen *egon*. Lopuksi maanhenki kolminaisessa ykseydessään rakentaa fyysisen ruumiin vetäen siihen elämänhenget ja muodostaen hänen *linga-shariransa*.

Mutta kaikki etenee kierroksittain, ihmisen kehitys kuten kaikki muukin, ja sitä järjestystä, jossa hänet synnytetään, kuvataan täydellisesti Idän opeissa, jota vastoin kabbalassa siihen vain viitataan. Näin sanoo *Dzyanin kirja* alkuihmisestä, kun hän ensin heijastuu ”luuttomasta”, ruumiittomasta luojasta: ”*Ensin henkäys, sitten buddhi ja Varjon Poika [ruumis] ’LUOTIIN’*. *Mutta missä oli keskus [keskimmäinen prinssiippi, manas]? Ihminen on tuomittu. Jäädän yksin yhtenäinen [erilaistumaton elementti] ja vâhana [buddhi] – syyttömän syy – murtuvat erilleen ilmenneestä elämästä”* – ”*jollei niitä kiinnitä yhteen ja pidä koossa keskimmäinen prinssiippi, JÏVAN persoonallisen tietoisuuden käyttöväline*”, selittää *Kommentaari*. Toisin sanoen, kahdella korkeammalla prinssiipillä *ei voi olla mitään yksilöllisyyttä maan päällä*, ne eivät voi olla *ihminen*, ellei ole a) mieltä, *manas-egoa*, joka tuntee itsensä, ja b) maallista *väärää* persoonallisuutta eli itsekkäiden halujen ja persoonallisen tahdon ruumista, joka kiinnittää kokonaisuuden ikään kuin keskuksen (niin kuin se todella on) ympärille, ihmisen fyysiseen muotoon. *Viides ja neljäs prinssiippi*¹ – *manas ja kâma-rûpa* – sisältävät kaksinaisen persoonallisuuden: todellisen kuolemattoman *egon* (*jos se sulautuu kahteen korkeampaan*) ja väärän, katoavaisen persoonallisuuden, niin kutsutun *mâyâvin* eli astraaliruumiin eli *elämellisen-ihimellisen* sielun – ja näiden kahden [e242] on oltava tiiviisti sulautuneita *täydellistä* maallista olemassaoloa varten. Ruumiillistuttakaa Newtonin henkinen monadi, istutakaa se suurimpaan pyhimykseen maan päällä, jolla on täydellisin fyysinen ruumis, mitä voidaan ajatella – ts. kaksi- tai jopa kolmeprinssiippinen ruumis, joka muodostuu *sthula-sharîrasta, pranasta* (elonprinssiipistä) ja *linga-sharîrasta* – mutta jos siltä puuttuu keskimmäinen ja viides prinssiippi, olette luoneet *idiotin* – parhaimmassakin tapauksessa vain kauniin, sieluttoman, tyhjän ja tiedostamattoman olennon. ”*Cogito – ergo sum*”² ei voisi

¹ Neljäs ja viides *alhaalta* lukien, kun aloitetaan fyysisestä ruumiista; kolmas ja neljäs, jos laskemme *âtmanista*.

² Ajattelen – siksi olen olemassa.” – Suom. toim.

saada mitään sijaa sellaisen olennon aivoissa, ei ainakaan tällä tasolla.

On kuitenkin sellaisia tutkijoita, jotka ovat kauan sitten ymmärtäneet *langenneiden* enkelien allegorian takana olevan filosofisen merkityksen – vaikka roomalaiskatolinen kirkko onkin sen vääristellyt ja turmellut. ”Henkien valtakunta ja henkinen toiminta, joka virtaa henkisestä tahtomisesta ja on sen tuote, on [jumalallisten] sielujen valtakunnan ja jumalallisen toiminnan ulkopuolella ja sen kanssa ristiriidassa.”¹ Kuten sanotaan XIV *komentaarin* tekstissä:

”Samanlainen synnyttää samanlaisen eikä mitään muuta olemassaolon alkaessa, ja kehitys rajoitettuine, ehdonalaisine lakeineen tulee myöhemmin. Itseolevaisia² kutsutaan LUOMISIKSI, sillä ne esiintyvät henkisäiteessä ilmeten siitä mahdollisuudesta, joka uinuu sen SYNTYMÄTTÖMÄSSÄ luonnossa, joka on ajan ja [rajallisen eli ehdonalaisen] paikan tuolla puolen. Maallisia tuotteita, eläimellisiä ja epäeläimellisiä, ihmiskunta mukaan luettuna, kutsutaan väärin luomakunnaksi ja luontokappaleiksi: ne ovat kehittyneet erillisistä elementeistä.”

Ja vielä:

”Taivaallinen rûpa [Dhyâni-Chohan] luo [ihmisen] hänen omassa muodossaan. Se on henkinen ideointi, joka seuraa universaalien [ilmenneen] periaatteen ensimmäistä erilaistumista ja heräämistä. Tuo muoto on Itsensä ihanteellinen varjo, ja tämä on ENSIMMÄISEN RODUN IHMINEN.”

Jos tahdomme ilmaista tämän vielä selvemmissä muodossa rajoittaen selityksen vain tähän maahan, niin ensimmäisten ”erilaistuneiden egojen” – kirkko kutsuu niitä arkkienkeleiksi – tehtävänä oli antaa alkuaikaiselle aineelle kehityssysäys ja ohjata sen muodostavia voimia tuotteidensa muovaamisessa. Tätä tarkoitetaan sekä itämaisessä että länsimaisessa traditiossa lauseilla ”enkelien käskettiin luoda”. Kun alemmat ja aineellisemmat voimat olivat saaneet maapallon valmiiksi ja kun sen kolme luontokuntaa olivat alkaneet kunnolla olla ”hedelmällisiä ja lisääntyä”, kehityslaki pakotti korkeammat voimat, arkkienkelit eli dhyânit, laskeutumaan maan päälle ja valmistamaan sen kehityksen kruunun – IHMISEN. Siten ”itseluodut” ja ”itseolevaiset” [e243] heijastivat kalpeat varjonsa, mutta kolmas ryhmä, tulienkelit, *kapinoi ja kieltäytyi* yhtymästä devakumppaneihinsa.

Hindulainen eksoterismi kuvaa niitä kaikkia *joogaina*, joiden oikeamielisyys yllytti niitä kieltäytymään *luomasta*, koska ne halusivat jäädä ikuisesti *kumâroiksi*, ”neitseellisiksi nuorukaisiksi” saavuttaakseen mikäli mahdollista ennen tovereitaan nirvânan – lopullisen vapautuksen. Mutta esoteerisen tulkinnan mukaan tuo teko oli itsensä uhraamista ihmiskunnan

¹ *New Aspects of Life and Religion*.

² Enkelimäisiä, henkisiä olemuksia, kuolemattomia olemassaolossaan, koska ne ovat ehdollistamattomia ikuisuudessa, mutta aikakautisia ja ehdonalaisia manvantarisissa ilmennyksissään.

hyväksi. ”Kapinoitsijat” eivät tahtoneet luoda tahdottomia, vastuuttomia ihmisiä niin kuin ”tottelevaiset” enkelit tekivät. Eivätkä ne voineet antaa ihmisolennoille vain ajallista heijastusta omista ominaisuuksistaan, sillä jopa viimeksi mainitut kuuluu toiselle ja paljon korkeammalle tietoisuuden tasolle olisivat jättäneet ihmisen yhä vastuuttomaksi ja siis ehkäissee kaiken mahdollisuuden korkeampaan kehitykseen. Mikään henkinen ja psyykinen kehitys ei ole mahdollinen maan päällä – alimmalla ja aineellisimmalla tasolla – sille, joka ainakin tällä tasolla on luonnostaan *täydellinen* eikä voi kerätä ansioita tai puutteita. Jos ihminen olisi jäänyt toimettoman, muuttumattoman ja liikkumattoman täydellisyyden kalpeaksi varjoksi, *minä olen se mikä minä olen* -todellisuuden negatiiviseksi ja passiiviseksi ominaisuudeksi, hänet olisi tuomittu kulkemaan maallisen elämän läpi kuin sikeässä unettomassa unessa, ja tästä syystä hän olisi epäonnistunut tällä tasolla. Niiden olentojen eli sen olennon, jota kollektiivisesti kutsutaan elohimeiksi ja joka ensin (jos koskaan) lausui nuo julmat sanat: ”Ihminen on nyt *kuin me*. Hän tietää sekä hyvän että pahan. Ettei hän nyt vain ota elämän puusta hedelmää ja syö ja elä ikuisesti...”,¹ on todella täytyntä olla Jaldabaoth, nasarealaisten *demiurgi*, joka on täynnä raivoa ja kateutta omaa luomustaan kohtaan ja jonka heijastus loi *Ofiomorfoksen*. Tässä tapauksessa on vain luonnollista – jopa kuolleen kirjaimen kannaltakin – pitää *Saatanaa*, *Genesisin* käärmettä, todellisena luojana ja hyväntekijänä, henkisen ihmiskunnan isänä. Sillä hän juuri oli ”valon airut”, kirkas, säteilevä Lucifer, joka avasi Jehovan *luoman* automaatin silmät, kuten kerrotaan. Ja sitä, joka ensimmäisenä kuiskasi: ”sinä päivänä, jolloin siitä syötte, tulette olemaan kuin elohimit, tietämään hyvän ja pahan”, voidaan ainoastaan pitää todellisena Vapahtajana. Vaikka hän on Jehovan, ”*personoivan* hengen”, ”vastustaja”, hän pysyy kuitenkin esoteerisessa totuudessa aina rakastavana ”sanansaattajana” (enkelinä), serafeina ja kerubeina, jotka sekä *tiesivät* hyvin että *rakastivat* vielä enemmän ja jotka antoivat meille henkisen kuolemattomuuden fyysisen kuolemattomuuden sijasta, viimeksi mainitun ollessa jonkinlaista *staattista* kuolemattomuutta joka olisi muuttanut ihmisen kuolemattomaksi ”vaeltavaksi juutalaiseksi”.

Kuten Kingin teoksessa *Gnostics and their Remains* kerrotaan: Jaldabaoth, jota useat lahkot pitivät Mooseksen jumalana, ei ollut puhdas henki. Hän oli vallanhimoinen ja ylpeä ja kieltäytyen äitinsä Sofia-Akhamothin hänelle tarjoamasta keskitilan henkisestä valosta hän ryhtyi itse luomaan omaa maailmaansa. Poikiensa, kuuden planeettahengen avustamana hän teki ihmisen, [e244] mutta tämä epäonnistui. Se oli hirviö, sieluton, tietämätön ja ryömi nelinkontin maata pitkin kuin aineellinen eläin. Jaldabaothin oli pakko pyytää henkisen äitinsä apua. Tämä välitti hänelle säteen henkisestä valostaan ja elähdytti siten ihmisen ja antoi hänelle sielun. Ja nyt alkoi Jaldabaothin vihamielisyys omaa luomustaan kohtaan. Seuraten juma-

¹ *Genesis*, 3:22.

lallisen valon sysäystä ihminen kohosi korkeammalle ja korkeammalle pyrkimyksissään. Ja hyvin pian hän alkoi esittää, ei luojansa Jaldabaothin kuvaa, vaan mieluummin tuon korkeimman olennon, ”alkuihmisen”, Ennoian. Sitten demiurgi täyttyi raivosta ja kateudesta. Hän kiinnitti kateellisen katseensa aineen syvyyteen, ja hänen intohimon sytyttämät silmäyksensä heijastuivat äkkiä kuin peiliin: kuva sai eloa ja esille nousi käärmeen muotoinen Saatana, käärme, Ofiomorfos – ”kateuden ja viekkauuden ruumiillistuma. Hän on yhdistelmä kaikesta siitä, mikä on pahinta aineessa, vihasta, kateudesta ja henkisen älyn viekkaudesta”. Tämä on gnostikkojen eksoteerinen esitys, ja vaikka tämä allegoria on *lahkolainen* versio, se on paljon puhuva ja tuntuu elävältä todellisuudelta. Se on luonnollinen johtopäätös *Genesisin* 3. luvun kuolleen kirjaimen tekstistä.

Tästä johtuu allegoria Prometheuksesta, kun hän varastaa jumalallisen tulen, jotta ihminen voisi kulkea tietoisesti henkisen kehityksen polkua, muuttaen siten *eläimistä* täydellisimmän maan päällä mahdolliseksi jumalaksi ja vapauttaen hänet ”ottamaan taivaan valtakunnan väkiryynnäköllä”. Tästä johtuu myös *kirous*, jonka Zeus julisti Prometheusta vastaan ja Jehovah-Jaldabaoth ”kapinoivaa poikaansa”, Saatanaa vastaan. Kaukasusvuoren kylmät puhtaat lumet ja sammuttamattoman helvetin aina polttavat, kärventävät liekit; kaksi vastakohtaa, mutta sama aate, hienostuneen kidutuksen kaksi olemuspuolta: *tulen tuottaja* – Fosforoksen (Φωσφόρος), astraalitulen ja -valon, personoitu vertauskuva *anima mundissa* – (tuon elementin, josta saksalainen materialistinen filosofi Moleschott sanoi: ”ohne Phosphor kein Gedanke” eli ilman fosforia ei mitään ajattelua) palaen maallisten himojensa tulisissa liekeissä; suurpalo, jonka sytytti hänen *ajattelunsa*, joka osaa nyt erottaa hyvän pahasta ja on kuitenkin sen maallisen Aadamin intohimojen orja; tuntien epäilyksen ja täysin heränneen tietoisuuden korppikotkan järsivän sydäntään – *Prometheus todellakin, koska on tietoinen*, tästä syystä *vastuullinen* olento.¹ *Elämän* kirous on suuri, mutta joitakin hindu- ja suufimystikkoja lukuun ottamatta kuinka harvassa ovat ne ihmiset, jotka tahtoisivat vaihtaa kaikki tietoisin elämän kärsimykset, kaiken vastuullisen olemassaolon pahuuden, passiivisen (objektiivisesti) *ruumiittoman* olemisen tiedottomaan täydellisyyteen tai edes universaaliin paikallaan olon toimettomuuteen, jota personoi Brahmâ ”yönsä” lepotilassa. Sillä lainataksemme eräästä oivallisesta artikkelista, [e245] jonka tekijä²

¹ Kertomus Prometheuksesta, karmasta ja inhimillisestä tietoisuudesta löytyy tuonnenpaa.

² Muuan englantilainen, jonka hänen oikullinen neroutensa tappoi. Protestanttisen papin poika, josta tuli islamilainen, sitten kiihkeä ateisti ja tavattuaan *mestarin*, gurun, hän tuli mystikoksi, sitten teosofiksi, joka epäili, lankesi epätoivoon. Hän hylkäsi *valkoisen magian* ja siirtyi *mustaan*, tuli mielenvikaiseksi ja liittyi roomalaiskatoliseen kirkkoon. Sitten taas hän kääntyi ympäri, julisti anateemansa kirkolle, tuli jälleen ateistiksi ja kuoli kiroten ihmiskunnan, tiedon ja Jumalan, johon oli lakannut uskomasta. Hallussaan kaikki esoteeriset tiedot ”taivaan sodan” kirjoitta-

sekoitti olemis- ja tietoisuustasot ja joutui erehdyksensä uhriksi:

Saatana [eli Lucifer] edustaa *aktiivista* eli, niin kuin Jules Baissac kutsuu sitä, universumin ”keskipakoista” energiaa [kosmisessa merkityksessä]. Hän on tuli, valo, elämä, taistelu, ponnistus, ajatus, tietoisuus, edistys, sivistys, vapaus, itsenäisyys. Samalla hän on *kärsimys*, joka on toiminnan *nautinnon* vastavaikutus, ja *kuolema*, joka on *elämän* vallankumous – Saatana, joka palaa oman voimanpurkauksensa synnyttämässä omassa helvetissään – laajeneva hajoava tähtisumu, joka on tiivistyvä uusiksi maailmoiksi. Ja sopivasti häntä uhmaa yhä uudestaan Kosmoksen *passiivisen* energian ikuinen *toimettomuus* – tuo helytymätön ”MINÄ OLEN” – piikivi, josta sinkoaa kipinöitä... Sopivasti hänet... ja hänen kannattajansa... tuomitaan ”tulimereen” – koska juuri AURINGOSSA [ainoastaan yhdessä merkityksessä kosmisessa allegoriassa], *meidän* järjestelmämme elämänlähteessä, ne puhdistuvat [hajoavat] ja ne kirnutaan niiden järjestämiseksi uudelleen toista elämää (ylös nousua) varten. Tuo *aurinko* maapallomme aktiivisena alkusyynä on samalla maailmallisen Saatanan *koti ja lähde*...

Lisäksi, ikään kuin Baissacin yleisen teorian [teoksessa *Satan ou le Diable*] todistamiseksi kylmällä tiedetään olevan ”keskihakuinen” vaikutus. Kylmän vaikutuksesta kaikki vetäytyy... Sen vaikutuksesta elämä *jäähtyy* eli kuolee, ajatus jähmettyy ja tuli sammuu. Saatana on *kuolematon* omassa tulimeressään – ainoastaan ”MINÄ OLEN” -tietoisuuden ”Niflheimissa” [skandinavialaisen *Eddan* kylmässä *helvetissä*] hän ei voi olla olemassa. Mutta kaikesta huolimatta on olemassa jonkinlainen *kuolematon* olemassaolo Niflheimissa ja tuon olemassaolon *on oltava tuskatonta ja rauhallista*, koska se on *tiedotonta* ja *toimetonta*. Jehovan valtakunnassa [jos tämä jumala olisi kaikkea sitä mitä juutalaiset ja kristityt hänestä väittävät] ei ole mitään kärsimystä, ei sotaa, ei naimisiin menoa, ei muutosta eikä YKSILÖLLISTÄ TIETOISUUTTA.¹ Kaikki on sulautunut Voimakkaimman henkeen. *Se on nimenomaan rauhan ja uskollisen alistumisen valtakunta, kun taas ”pääkapinoitsijan” valtakunta on sodan ja vallankumouksen*... Se [edellinen] on itse asiassa teosofian kutsuma *nirvâna*. Mutta sitten teosofia opettaa, että kun [e246] eroaminen *alkulähteestä on kerran tapahtunut*, jälleenyhdistyminen voidaan

miseksi hän teki siitä puolipoliittisen artikkelin, jossa sekoitti Malthuksen Saatanan ja Darwinin astraalivaloon. Rauha olkoon hänen – *kuorelleen*. Hän on varoituksena cheloille epäonnistumisesta. Hänen unohtunut hautansa on nyt nähtävänä Junagahrin islamilaisella hautausmaalla Kathiawarissa Intiassa.

¹ Tekijä puhuu *aktiivisesta, taistelevasta*, tuomitsevasta Jehovasta ikään kuin hän olisi Parabrahamin synonyymi! Olemme lainanneet tästä artikkelista osoittaaksemme, missä kohden se eroaa teosofisista opetuksista. Muuten siihen vedottaisiin jonakin päivänä meitä vastaan, niin kuin yleensä tehdään kaikella sillä, mitä *The Theosophistissa* julkaistaan. [H.P.B.]

saavuttaa ainoastaan TAHDON *ponnistuksella* – joka on selvästi *saatanallinen* siinä merkityksessä kuin tämä kirjoitus esittää...¹

Se on ”saatanallinen” oikeaoppisen roomalaiskatolisuuden näkökulmasta, sillä *nirvânan* ja taivaallisen jumalallisen rauhansataman voivat ihmiset saavuttaa juuri tuon aikanaan kristittyjen paholaiseksi tulleen prototyypin vuoksi – loistavien arkkienkelien, dhyâni-chohanien ansiosta, jotka kieltäytyivät luomasta, koska tahtoivat ihmisen *tulevan omaksi luojakseen* ja kuolemattomaksi jumalaksi.

Lopettaaksemme tämän melko pitkän selvityksen toteamme salaisen opin opettavan, että tulidevat, rudrat ja kumârat, ”neitseelliset enkelit” (joihin arkkienkelit Mikael ja Gabriel molemmat kuuluivat), jumalalliset ”kapinoitsijat” – joita *kaiken materialisoivat* ja jyrkät juutalaiset kutsuivat nimellä *nahash* eli ”osattomaksi jääneet” – valitsivat mieluummin *ruumiillistumisen kirouksen* ja maallisen olemassaolon ja jälleensyntymien pitkät kierrokset kuin olisivat katselleet noiden (varjoina veljistään kehittyneiden) olentojen (vaikka *tiedostamatontakin*) kurjuutta ja kärsineet *liian henkisten* luojiensa puolittain passiivisen energian vuoksi. Jos ”ihmisen olisi käytettävä elämänsä siten, ettei hän eläimellistä eikä henkistä Itseä vaan *inhimillistä* sen”,² niin ennen kuin hän voi tehdä sen, hänen on synnyttävä *ihmiseksi* eikä enkeliksi. Tästä syystä perimätieto osoittaa, miten taivaalliset *joogit* tarjoutuivat vapaaehtoisiksi uhreiksi pelastaakseen ihmiskunnan – joka oli aluksi luotu jumalan kaltaiseksi ja täydelliseksi – ja varustaakseen sen inhimillisillä kiintymyksillä ja pyrkimyksillä. Tämän tehdäkseen heidän oli luovuttava luonnollisesta asemastaan ja maan päälle laskeuduttuaan otettava siellä asumuksensa mahâ-yugan koko kierron ajaksi. Siten heidän oli vaihdettava persoonattomat yksilöllisyytensä yksilöllisiin persoonallisuuksiin – tähtimailman autuaallinen olemassaolo maallisen elämän kiroukseen. Tämän tulienkelien vapaaehtoisen uhrauksen, niiden, joiden luonto oli *tieto* ja *rakkaus*, ovat eksoteeriset teologiat selittäneet siten, että ”kapi-nalliset enkelit syöstiin alas taivaasta helvetin pimeyteen” – meidän maamme päälle. Hindulainen filosofia antaa totuudenmukaisen vihjeen

¹ [”Mirza Moorad Alee Beg alias Godolphin Mitford, ”The War in Heaven”, *The Theosophist*, vol. III, joulukuu 1881, s. 68.]

² Kabbalaa selittäessään tri H. Pratt sanoo: ”Henki oli ihmiselle [oikeammin juutalaiselle rabbille?] ruumiiton, ruumiillistumaton eli osattomaksi jäänyt ja alentunut olento ja tästä syystä sen käsitemerkinä on *nahash*, ’osattomaksi jäänyt’. Sitä kuvattiin niin, että se tuli viekoittelemaan ihmiskuntaa – miestä naisen kautta... Tämän *nahashin* kuvassa tuota henkeä edustaa käärme, koska siltä *puuttuvat ruumiilliset jäsenet* ja käärmettä pidettiin osattomaksi jääneenä sekä turmeltuneena ja kurjana olentona” (*New Aspects*, s. 235). Symbolien suhteen on niitä, jotka hyväksyvät mieluummin käärmeen symbolin – viisauden ja ikuisuuden vertauskuvan, joka on raajoja vaille – kuin jodin (?) – Jehovan runollisen ideogrammin kabbalassa – miehisen synnytysvoiman symbolin.

opettaessaan, että *asurat*, jotka Śiva syöksi alas, ovat ainoastaan *välitilassa*, jossa ne valmistautuvat korkeampiin puhdistuksen ja lunastuksen asteisiin [e247] onnettomasta tilastaan. Mutta kristillinen teologia, joka väittää perustuvansa Vapahtajaksi kutsumansa jumalallisen rakkauden, laupeuden ja oikeuden kalliolle – on keksinyt tuon väitteen paradoksaaliseksi tueksi kauhean helvettiin koskevan uskonkappaleen, tuon roomalaiskatolisen filosofian Arkhimedeeseen vivun.¹

Mitä tulee rabbiiniseen viisauteen – jota ehdottomampaa, materialistisempaa tai karkeasti maallisempaa ei ole toista, koska se vetää kaiken alas fysiologisiin mysteereihin – se kutsuu näitä olentoja ”paholaisiksi”; ja kabbalistit *nahashiksi*, ”osattomaksi jääneiksi”, kuten juuri sanottiin, ja *sieluiksi*, jotka *vieraannuttuaan taivaassa Pyhästä* ovat heittäytyneet alas syvyyteen aivan olemassaolonsa alussa ja ovat ennakoineet sen ajan, jolloin heidän on määrä laskeutua maan päälle.²

Sallikaa minun samalla kertaa selittää, että meillä ei ole mitään valittamisen aihetta *Zoharin* tai kabbalan suhteen silloin kun niitä tulkitaan oikein – sillä silloin se pätee oman tulkintamme kanssa – vaan ainoastaan myöhempien ja varsinkin kristittyjen kabbalistien karkeiden *vale*-esoteeristen selitysten suhteen.

”*Meidän maamme ja ihminen*”, sanoo kommentaari, ”*ovat kolmen tulen tuotteita*” – joiden kolmen nimet sanskritin kielessä vastaavat ”*sähkötulta, aurinkotulta ja hankauksen aikaansaamaa tulta*.” Kosmisilla ja inhimillisillä tasoilla selitettynä nämä kolme tulta ovat henki, sielu ja ruumis, kolme suurta perusryhmää neljine lisäaotuksineen. Nämä vaihtelevat eri koulukunnissa ja tulevat – sovellustensa mukaan – *upādheiksi* ja *käyttövälaineiksi* tai näiden *noumenoneiksi*. Eksoteerisissa selostuksissa niitä personoi Agni Abhimaninin, Brahmân, *kosmisen* LOGOKSEN, vanhimman pojan ”kolme verrattoman loistavaa ja suurenmoista poikaa”, jotka ovat syntyneet *Svâhân*, Dakshan³ erään tyttären kautta. Metafyysisessä merkityksessä ”hankauksella aikaansaatu tuli” tarkoittaa *buddhin*, kuudennen, ja *manak-sen*, viidennen periaatteen, yhtymää, jotka periaatteen tulevat näin liitetyiksi yhteen. Ja viides periaateen sulautuu osittain *monadiin* ja tulee osaksi sitä. Fyysisessä merkityksessä se koskee *luovaa kipinää* eli itua, joka hedelmöit-

¹ Viittaa Arkhimedeeseen lausuntoon, että hän siirtäisi maapallon asemiltaan, jos vain löytäisi tukikohdan vivulleen. – Suom. toim.

² *Zohar*, iii, 61c.

³ Daksha, ”älykäs, kyvykäs”. ”Tähän nimeen kuuluu tavallisesti idea *luovasta voimasta*.” Hän on Brahmân ja Aditin poika ja toisten tulkintojen mukaan itsesyntyinen voima, joka Minervan lailla putkahti esiin isänsä ruumiista. Hän on *prajāpati-tien* – olemassaolon herrojen eli luoja-ien – päällikkö. *Vishnupurânassa Parâshara* sanoo hänestä, että ”kussakin kalpassa (tai manvantarassa) Daksha ja muut syntyvät ja jälleen hävitetään”. Ja *Rig Vedassa* sanotaan, että ”Daksha syntyi Aditista ja Aditi Dakshasta”, mikä viittaa saman jumalallisen olemuksen ikuisen sykliseen jälleensyntymiseen.

tää ja synnyttää ihmisolennon. Kerrotaan, että kolme tulta (joiden nimet ovat Pāvaka, Pavamāna ja Shuchi) tuomittiin Vasishthan, suuren viisaan, kirouksen kautta ”syntymään yhä uudelleen”.¹ Tämä on kyllin selvää.

Sen vuoksi sanotaan, että nämä LIEKIT, joiden tehtävät sekoitetaan eksooteerisissa kirjoissa ja joita kutsutaan erotuksetta prajāpateiksi, pitreiksi, manuiksi, asuroiksi, [e248] risheiksi, kumāroiksi² jne., ruumiillistuivat persoonallisesti kolmanteen kantarotuun ja siten todellakin ”syntyvät yhä uudelleen”. Esoteerisessa opissa niitä nimitetään yleensä asuroiksi eli *asura-devatoiksi* tai *pitar-devatoiksi* (jumaliksi), sillä, kuten sanottu, ne olivat ensimmäisiä jumalia – ja korkeimpia – ennen kuin ne tulivat ”ei-jumaliksi” ja olivat taivaan hengistä langenneet maan hengiksi³ – huomatkua *eksoteerisesti*, nimittäin oikeaoppisen dogmin mukaan.

Ei kukaan teologi enempää kuin orientalistikaan voi koskaan ymmärtää prajāpatien, manujen ja rishien sukupuita eikä niiden yhteyttä – tai mieluummin vastaavuussuhdetta – jumaliin, ellei hänellä ole avainta siihen vanhaan alkuperäiseen kosmogoniaan ja teogoniaan, joka oli alun perin kaikille kansoille yhteinen. Kaikki nämä jumalat ja puolijumalat ovat maan päälle syntyneinä eri kalpoissa ja eri luonteisina. Kullakin on sitä paitsi *karmansa selvästi hahmoteltuna, ja kullekin vaikutukselle on oma määrätty syynsä*.

Ennen kuin saatoimme selittää muita säkeistöjä, oli selvästi aivan välttämätöntä osoittaa, että ”pimeän viisauden” pojat – vaikka ovatkin samoja kuin ne arkkienkelit, joita teologia on suvainnut kutsua ”langenneiksi” – ovat yhtä jumalallisia ja puhtaita, jolleivät puhtaampia, kuin kaikki kirkkojen ylistämät mikaelit ja gabrielit. ”Vanha kirja” menee astraalielämän eri yksityiskohtiin, jotka tässä vaiheessa olisivat aivan käsittämättömiä lukijalle. Sen vuoksi ne voidaan jättää odottamaan myöhempiä selityksiä ja ensimmäisestä ja toisesta Rodusta voidaan nyt ainoastaan mainita tässä lyhyesti. Toisin on kolmannen Rodun laita, kantarodun, joka erottautui sukupuoliin ja joka sai ensimmäisenä järjen. Ihmisten kehittyessä rinnakkain maapallon kanssa ja maapallon ”kuoretussa” enemmän kuin sata miljoonaa vuotta aikaisemmin – ensimmäinen inhimillinen alarotu oli jo alkanut aineellistua eli jähmettyä, niin sanoaksemme. Mutta niin kuin säkeistö sa-

¹ *Bhagavatapurāna*, IV, 24, 4.

² Mikään näistä ryhmistä ei ole pitreistä eli synnyttäjistä erillään, niin kuin *Manussa* (iii, 284) sanotaan. ”Nämä viisaat kutsuvat meidän isiämme vasuiksi, isänisiämme rudroiksi, meidän isänisien isiämme ādityoiksi, *Vedojen* tekstin mukaisesti” eli ”tämä on ikuinen *Vedojen* teksti”, sanoo toinen käännös.

³ Niin kuin edesmennyt G. Smith on nyt havainnut babylonialaisesta sylinterikirjallisuudesta, samoin oli kaldealaisessa teogoniassa. Ishtar oli ”taivaan ja maan vanhin”. Hänen alapuolellaan oli *Igigi* eli taivaan enkelit ja *Anūnnaki* eli maan enkelit. Näiden alapuolella oli taas erilaisia henkien ja ”haltijoiden” luokkia, joita kutsuttiin nimillä Sedu, Vadukku, Ekimu, Gallu – joista jotkut olivat hyviä, toiset pahoja. (Ks. ”*Babylonian Mythology*”)

noo: ”sisäistä ihmistä [tietoista olentoa] *ei ollut*”. Tämä ”tietoinen olento”, sanoo okkultismi, tulee korkeiden järkiolentojen tosiolemuksesta ja *essestä*, niin, vieläpä monessa tapauksessa *on* se, olentojen, jotka tuomittiin järkähämättömän karmallisen kehityslain vaikutuksesta jälleensyntymään tässä manvantarassa.

[e249] (b) Sää 39 koskee yksinomaan rodullisia jaotuksia. Täsmällisesti puhuen esoteerinen filosofia opettaa modifioitua polygeneesiä. Sillä vaikka sen mukaan ihmiskunnalla on samanlainen alkuperä, sikäli että sen esi-isät eli ”luojat” olivat kaikki jumalallisia olentoja – vaikka hierarkialtaan eri luokista tai täydellisyysasteista – ihmiset syntyivät kuitenkin seitsemässä eri keskuksessa tuon kauden mantereilla. Vaikka kaikki olivat yhteistä alkuperää, niin kuitenkin ennen mainituista syistä heidän mahdollisuutensa ja mentaaliset kykynsä, ulkonaiset eli fyysiset muotonsa ja tulevat ominaisuutensa olivat hyvin erilaisia.¹ Mitä tulee heidän ihonväriinsä, *Lingapurânas-sa* kerrotaan opettavainen allegoria. *Kumâroita* eli nk. Rudra-jumalia (ks. edempänä) kuvataan Śivan, (*ulkoisten muotojen*) *hävittäjän* – jota myös Vâmadvaksi kutsutaan – ruumiillistumina. Viimeksi mainittu *kumârana*, ”ikuisena naimattomana”, puhtaana neitsytuorukaisena, syntyy Brahmâsta jokaisessa suuressa manvantarassa ja ”tulee jälleen neljäksi”. Tämä viittaa ihmisrotujen *neljään suureen jaotukseen* ihonvärin ja tyyppin suhteen – ja näiden kolmeen päämuunnelmaan. Siten 29. kalpassa – mikä tässä tapauksessa koskee ihmismuodon muutosta ja kehitystä, jonka muodon Śiva alituisen hävittää ja muodostaa uudelleen periodisesti, aina manvantariseen suureen käännöskohtaan asti, neljännessä (atlantilaisen) Rodun keskivaiheilla – tässä 29. kalpassa Śiva Shveta-lohitana, *juurikumârana*, tulee kuun värisestä *valkoiseksi*. Seuraavassa muunnoksessa hän on *punainen* (ja tässä eksoteerinen tulkinta poikkeaa esoteerisesta opetuksesta), kolmannessa *keltainen*, neljännessä *musta*.

Esoterismi luokittelee nämä seitsemän muunnelmaa neljine jaotuksineen ainoastaan *kolmeksi* selväksi alkuroduksi – koska se ei ota huomioon ensimmäistä Rotua, jolla ei ollut tyyppiä eikä väriä ja jonka muoto oli tuskin objektiivinen vaikka se oli suunnaton kooltaan. Näiden rotujen muodostus ja kehitys kulki rinnakkain kolmen geologisen kerrostuman muodostuksen ja kehityksen kanssa, ja ihmisten ihonväri johtui yhtä paljon noista kerrostumista kuin se johtui noiden vyöhykkeiden ilmastoista. Esoteerinen oppi esittää kolme suurta jaotusta, nimittäin PUNAKELTAISEN, MUSTAN ja RUSKEANVALKOISEN.² Esim. arjalaiset rodut, jotka vaihtelevat

¹ Jotkut ylempiä, toiset alempia *vastatakseen* erilaisten jälleensyntyvien monadien *karmaa*, jotka monadit eivät kaikki voineet olla puhtaudeltaan samaa astetta viimeisissä syntymissään muissa maailmoissa. Tämä selittää rotujen erilaisuudet, villien alemmuuden ja muut inhimilliset eroavuudet.

² Näin sanoo Topinard (*L'Antropologien* englanninkielisessä editiossa, jonka esipuheen professori Broca on kirjoittanut): ”Ihmiselimistöissä on siis KOLME päävä-

nykyään tumman ruskeasta, miltei mustasta ja punaruskeankeltaisesta aina valkoisimpaan kermanväriseen asti, ovat kuitenkin kaikki yhtä ja samaa päärunkoa – viidettä kantarotua – ja lähtevät [e250] yhdestä ainoasta esiisästä, jota hindulaisessa *eksoterismissä* kutsutaan yleisnimellä Vaivasvata Manu. Muistakaa, että tämä Manu on se yleishenkilö, viisas, jonka sanotaan eläneen yli 18 miljoonaa vuotta sitten ja myös 850 000 vuotta sitten – Atlantiksen suuren mantereen viimeisten jäännösten¹ vajotessa – ja jonka sanotaan elävän vielä *nytkin* ihmiskunnassaan.² Vaalean keltainen on ensimmäisen KIINTEÄN ihmisrodun väri, rodun joka esiintyi kolmannen kantarodun keskikohdan jälkeen (*sen langettua* synnyttämiseen – kuten juuri selitettiin) ja sai aikaan lopulliset muutokset. Sillä vasta tuolloin tapahtui viimeinen muodonmuutos, joka aiheutti sellaisen ihmisen kuin hän nyt on, mutta suuremman kooltaan. Tämä Rotu synnytti neljännen Rodun. ”Šiva” muodosti asteittain sen osan ihmiskuntaa, joka tuli ”mustaksi synnistä”, *punakeltaiseksi* (punaiset intiaanit ja mongolit ovat näiden jälkeläisiä) ja lopulta ruskeanvalkoisiksi roduiksi – jotka nyt keltaisten rotujen kanssa muodostavat suuren osan ihmiskunnasta. Tuo *Lingapurânan* allegoria on omituinen, koska se ilmaisee muinaiskansojen suuren kansatieteellisen tietämyksen.

Kun puhutaan ”viimeisestä muodonmuutoksesta”, jonka sanotaan tapahtuneen 18 miljoonaa vuotta sitten, lukija ajatelkoon tässä kohtaa, kuinka monta miljoonaa vuotta enemmän on täytynyt kestää, ennen kuin tuo viimeinen vaihe on saavutettu? Ja jos ihminen asteittain kiinteytyessään kehittyi rinnakkain maapallon kanssa, kuinka monta miljoonaa vuotta on täytynyt kulua *ensimmäisen ja toisen* sekä *kolmannen* Rodun ensimmäisen puoliskon aikana? Sillä maapallo oli verrattain eteerisessä tilassa ennen kuin se saavutti viimeisen kiinteän tilansa. Sitä paitsi muinaisaikaiset opit kertovat meille, että lemurialais-atlantislaisen Rodun keskivaiheilla, kolme ja puoli Rotua ihmisen syntymän jälkeen, maapallo, ihminen ja kaikki maan päällä oli vielä karkeampaa ja aineellisempaa laatua, kun taas sellaiset oliot kuin korallit ja jotkut kotilot olivat yhä puolihyytelömäisessä astraalisessa tilassa. Sen jälkeen kuluneet aikakaudet ovat jo vieneet meidät eteenpäin vastakkaiselle nousevalle kaarelle, muutamia askeleita *aineesta vapautumista*

riä: nimittäin *punainen, keltainen ja musta*, jotka sekoittuen vaihtelevasti valkoisen värin kanssa saavat aikaan nuo lukuisat värivivahteet, joita näkyy ihmiskunnassa...” (s. 344). Tässä tiede tukee jälleen tahtomattaan okkultismia.

¹ On muistettava, että tässä puhutut ”viimeiset jäännökset” tarkoittavat tuon ”suuren mantereen” osia, jotka olivat yhä jäljellä, eivätkä mitään niistä lukuisista saarista, jotka olivat olemassa samaan aikaan kuin itse manner. Platonin ”saari” esim. oli yksi näistä jäännöksistä, muut olivat vajonneet eri aikakausina aiemmin. Muuan okkulttinen ”traditio” opettaa, että tuollaisia uppoamisia tapahtuu aina kun on ”henkisen auringon” pimennys.

² Ks. myöhempiä huomautuksia Juuri- ja Siemen-Manuista sekä lukua ”Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut”.

kohti, kuten spiritualistit sanovat. Maapallo, me itse ja kaikki muu on sen jälkeen pehmennyt – niin, jopa meidän aivomme.

Mutta jotkut teosofit ovat väittäneet, että eteerinen maapallo edes noin 15 tai 20 miljoonaa vuotta sitten *ei käy yhteen geologian kanssa*, joka opettaa meille, että tuolloin tuulet puhalsivat, sade lankesi, aallot pieksivät rannikoita, hiekka siirtyi ja kasaantui [e251] jne., että lyhyesti sanoen kaikki nykyiset luonnonilmiöt olivat toiminnassa ”*jo hyvin varhaisina geologisina kausina*, jopa vanhimpien paleotsooisten kallioiden aikana”. Tähän voidaan vastata seuraavasti. *Ensiksikin*, minkä aikamäärän geologit laskevat näille ”vanhimille paleotsooisille kallioille”? Ja *toiseksi*, miksi eivät tuulet voineet puhalttaa, sade langeta ja aallot (nähtävästi *hiilihappoiset*, niin kuin tiede tuntuu otaksuvan) piestä rantoja, vaikka maapallo oli puoliastraalinen, ts. tahmea? Sana ”astraalinen” ei välttämättä tarkoita okkulttisessa sanastossa savunohutta vaan mieluummin ”tähtimäistä”, loistavaa eli läpinäkyvää monissa eri asteissa, aivan kalvomaisesta tahmeaan tilaan, kuten juuri todettiin. Mutta vielä väitetään: Kuinka astraalinen *maapallo* saattoi vaikuttaa aurinkokunnan muihin planeettoihin? Eikö koko prosessi joutuisi pois toltaan, jos yhdenkin planeetan vetovoima poistettaisiin äkkiä? Väite ei ilmeisesti päde, koska meidän aurinkokuntamme muodostuu vanhemmista ja nuoremmista planeetoista, joista muutamat ovat kuolleet (kuten kuu), toiset vasta muodostumassa, sillä koko astronomia puhuu sitä vastaan. Eikä astronomia ole koskaan väittänyt, sikäli kuin tiedämme, että kaikki aurinkokuntamme taivaankappaleet ovat aloittaneet olemassaolonsa ja kehittyneet samanaikaisesti. Himalajan tältä puolelta tulevat opetukset eroavat intialaisista opetuksista tässä suhteessa. Hindulainen okkultismi opettaa, että Vaivasvata Manun ihmiskunta on vähän yli kahdeksantoista miljoonaa vuotta vanha. Me sanomme: kyllä; mutta ainoastaan mitä tulee *fyysiseen* eli miltei fyysiseen ihmiseen, joka on peräisin kolmannen kantarodun lopulta. Ennen tuota kautta IHMINEN eli hänen kalvomainen kuvansa on voinut olla olemassa 300 miljoonaa vuotta, sikäli kuin tiedämme. *Mutta meille ei ole opetettu lukuja*, jotka ovat okkulttisen tieteen mestarien salaisuutta ja tulevat pysymään sellaisina, kuten *Esoteric Buddhism* -kirjassa oikein sanottiin. Sitä paitsi kun hindulaiset *purânat* puhuvat yhdestä Vaivasvata Manusta, me väitämme, että niitä oli useita, sillä tuo nimi on yleisnimi (ks. edellä).

Meidän on nyt vielä lausuttava muutama sana ihmisen fyysisestä kehityksestä.

PURÂNOIDEN JA GENESIksen IKIVANHOJA OPPEJA
FYYSINEN KEHITYS

Kirjoittaja ei voi *kyllin* todistaa, että edellä kuvattu kosmogonia- ja antropogoniajärjestelmä todella oli olemassa, että sen tiedot *ovat* säilyneet ja että se kuvastuu jopa muinaisten pyhien kirjojen nykyaikaisissa tulkinnoissa.

Toisaalta *purânat* ja toisaalta juutalaisten pyhät kirjat perustuvat samaan kehitysjärjestelmään, jonka, luettuna esoteerisesti ja ilmaistuna nykyajan kielellä, huomattaisiin olevan aivan yhtä tieteellinen kuin suuri osa siitä, mikä nyt kelpaa uusimman tutkimuksen lopulliseksi sanaksi. Ainoa ero näiden kahden järjestelmän välillä on se, että [e252] *purânat*, kiinnittäen yhtä paljon ja ehkä enemmänkin huomiota syihin kuin seurauksiin, viittaavat esikosmisiin ja *Genesisistä* edeltäviin kausiin paremminkin kuin niin kutsutun luomisen kausiin. Raamattu taas sanoen vain muutaman sanan edeltävistä ajoista syöksyy suoraa päätä aineelliseen syntyyn ja miltei sivuuttaen *Aadamia aikaisemmat* rodut siirtyy viidettä Rotua koskeviin allegorioihin.

Miten *Genesisin* luomisjärjestyksen kimppuun sitten käydäänkin, ja sen kuolleen kirjaimen selostus tarjoaa varmastikin erinomaista aihetta kriitikoille,¹ se, joka lukee hindulaisten *purânat* – niiden allegorisista liioiteluista huolimatta – huomaa niiden soveltuvan yhteen fyysisen tieteen kanssa.

Sekin, mikä näyttää olevan päällisin puolin katsottuna täysin älytön allegoria, eli miten Brahmâ otti villikarjun muodon pelastaakseen maan vesi-

¹ Gladstonen epäonnistunut yritys sovittaa *Genesisin* selostus yhteen tieteen kanssa (ks. *Nineteenth century*: ”Dawn of Creation”, ”Proem to Genesis”, 1886) on vetänyt hänen päälleen Huxleyn sinkauttamat Jupiterin salamat. Kuolleen kirjaimen mukainen kuvaus ei anna aihetta sellaiselle yritykselle, ja hänen nelinäinen järjestyksensä eli elollista luomista koskeva jakonsa on tullut siksi kiveksi, joka sen sijaan että tappaisi ystävän otsalla nukkuvan kärpäsen tappaakin itse ihmisen. Gladstone tappoi *Genesisin* ainoaaksi. Mutta tämä ei todista, ettei tuossa kertomuksessa olisi mitään esoterismia. Se tosiasia, että juutalaiset ja kaikki kristityt, sekä nykyiset että varhaiset lahkot, ovat ottaneet kertomuksen *kirjaimellisesti* kahdentuhannen vuoden ajan, todistaa ainoastaan heidän tietämättömyyttään ja osoittaa vihittyjen rabbien suuren nerokkuuden ja kekseliäisyyden, kun he ovat laatineet esoteerisesti kaksi kertomusta – *elohistisen* ja *jehovistisen* – ja ovat tarkoituksellisesti sekoittaneet niiden merkityksen alkuperäistekstin vokaalittomien kaiverrusten eli sanamerkkien avulla. Luomisen kuusi päivää – *jom* – tarkoittaa kuutta kehityskautta ja seitsemäs on täydellisyuden (eikä levon) huippukohta. Nämä viittaavat seitsemään kierrokseen ja seitsemään Rotuun, joissa kussakin on *erilainen* ”luominen”. Mutta sanat *boker*, päivänkoitto eli aamu, ja *ereb*, iltahämärä – joilla on esoteerisesti sama merkitys kuin sanskritin sanalla *samdhya*, hämärä – ovat johtaneet syytökseen mitä törkeimmästä tietämättömyydestä kehitysjärjestyksen suhteen.

en alta, saa salaisista kommentaareista aivan tieteellisen selityksen. Kyse on maaperän monista kohoamisista ja vajoamisista sekä veden ja maan alituisista muuttumisista maapallomme varhaisimmista geologisista kausista myöhäisimpiin asti. Sillä tiede opettaa meille nyt, että 9/10 maankuoren kerrostumista on asteittain muodostunut vesien alla merten pohjalla.

Muinaisten arjalaisten ei uskota tienneen yhtään mitään luonnontieteestä, geologiasta jne. Toisaalta ankarinkin kriitikko, jyrkinen raamatun vastustaja, laskee juutalaisen rodun ansioksi sen, että se on oivaltanut yksijumalaisuuden aatteen ”varhemmin ja pitänyt siitä kiinni lujemmin kuin mikään muu muinaisajan vähemmän filosofisista ja enemmän moraalittomista uskonnoista” [!].¹ Mutta kun raamatun esoterismissa on hyvin vähän muuta kuin vertauskuvallisesti esitettyjä fysiologisia sukupuolimysteerejä [e253] (ja siihen tarvitaan hyvin vähän todellista filosofiaa), niin *purânoista* löytyy mitä tieteellisin ja filosofisin ”luomisen päivänkoitto”, joka puoleettomasti analysoituna ja esitettynä selvällä kielellä sen satumaisista allegorioista näyttää, että eläintiede, geologia, astronomia ja lähes kaikki nykyisen tieteen haarat on ennakoitu muinaisessa tieteessä, ja filosofit tunsivat niiden yleispiirteet, joskaan eivät niin yksityiskohtaisesti kuin nykyään!

Bentley on osoittanut, että *purânoiden* astronomia kaikkine tarkoituksellisine salaamisineen ja sekoittamisineen, minkä tarkoituksena oli johtaa maallikko pois oikeilta poluilta, oli kuitenkin todellinen tiede. Ja ne, jotka ovat perehtyneet hindulaisten astronomisten kirjoitelmien mysteereihin, voivat todistaa, että nykyajan teorit tähtisumun asteittaisesta tiivistymisestä, sumumaisista tähdistä ja auringoista sekä mitä yksityiskohtaisimmat tiedot tähtikuvioiden aikakautisesta etenemisestä – paljon tarkemmat kuin eurooppalaisilla edes nykyäänkään on – ajanlaskua ja muuta tarkoitusta varten, olivat Intiassa täysin tunnettuja.

Jos käännyimme geologian ja eläintieteen puoleen, huomaamme saman. Mitä muuta ovat kaikki myytit ja loppumattomat sukutaulut seitsemästä prajâpatista ja niiden pojista, seitsemästä rishistä eli manusta ja niiden vaimoista, pojista ja jälkeläisistä kuin laajaa ja seikkaperäistä selontekoa eläinkunnan asteittaisesta kehityksestä, lajin toisensa jälkeen? Olivatko nuo erittäin filosofiset ja metafysiset arjalaiset – jotka ovat tehneet mitä täydellisimmät filosofiset järjestelmät transsendentaalisesta psykologiasta ja etiikan säännöistä sekä sellaisen kieliopin kuin Pâninin ja jotka ovat laatineet sankhya- ja vedântäjärjestelmät sekä (buddhalaisen) siveyslain, jonka Max Müller julistaa täydellisimmäksi maan päällä – olivatko nuo arjalaiset niin typerinä tai lapsellisia, että tuhlasivat aikansa *satujen* kirjoittamiseen, sellaisen satujen, jollaisilta *purânat* nyt näyttävät niiden silmissä, joilla ei ole vähäisintäkään aavistusta niiden salaisesta merkityksestä? Mitä on taru Kaşyapan sukutaulusta ja alkuperästä sekä hänen kahdestatoista vaimos-

¹ Ks. Laing, *Modern Science and Modern Thought*, s. 337.

taan, joista hän sai lukuisia ja erilaisia jälkeläisiä, *nâgoja* (käärmeitä), matelijoita, lintuja ja kaikenlaisia eläviä olentoja, tullen siten kaikenlaisten eläinten isäksi – mitä muuta se on kuin *verhottu* kertomus *tämän* kierroksen kehitysjärjestelmästä? Emme ole toistaiseksi huomanneet, että kellään orientalistilla olisi koskaan ollut vähäisintäkään käsitystä niistä totuuksista, jotka kätkeytyvät allegoriorihin ja personoitumiin. *Shatapatha-Brâhmana*, sanoo yksi heistä, ei esitä ”*kovin järkevää* kertomusta” Kaśyapan alkupe-
räästä.

...Hän oli Marîchin, Brahmân pojan, poika ja hän oli Vivasvatin, Manun isän, isä, ihmiskunnan kantaisä.

...Otettuaan kilpikonnan muodon prajâpati loi jälkeläisiä. Minkä hän loi, sen hän teki (*akarot*). Tästä johtuu sana kûrma (kilpikonna). Kaśyapa tarkoittaa kilpikonaa. Sen vuoksi ihmiset sanovat: ”Kaikki luontokappaleet ovat Kaśyapan jälkeläisiä.”¹

Hän oli kaikkea tätä. Hän oli myös *Garuda*-linnun isä, [e254] ”siivekkään heimon kuningas”, joka polveutuu *matelijoista*, *nâgoista*, ja on samaa sukua kuin ne ja josta tulee myöhemmin niiden verivihollinen – kuten *hän on myös ajankierros, aikakausi, jolloin kehityksen edetessä matelijoista kehittyneet linnut ”taistellessaan henkensä edestä” ja ”kelvollisimpien eloon jäämisestä” jne. hyökkäsivät mieluummin niiden kimppuun, joista olivat lähteneet, syödäkseen ne – ehkä luonnonlain vaikutuksesta tilan saamiseksi toisille ja täydellisimmille lajeille.*

Tuossa ihailtavassa tiivistelmässä *Modern Science and Modern Thought* tarjotaan Gladstonelle luonnonhistorian luento, jossa osoitetaan, miten ristiriidassa raamattu on tieteen kanssa. Tekijä huomauttaa, että geologia

... alkaen varhaisimmasta tunnetusta kivettymästä, Saint Laurence -joen Eozoon Canadiense -lajista ja jatkaen vahvarenaikaista ketjua myöten läpi siluurikauden sen runsaine nilviäis-, äyriäis- ja matomaisine elämineen sekä ensimmäisine merkkeineen kaloista; läpi devonikauden, jossa kaloilla on valta-asema ja matelijat vasta ilmestymässä; läpi mesotsooisen kauden, jossa on sammakkoeläimiä [eli sammakkoheimoja]; läpi sekundaarikauden muodostusten, joissa meren, maan ja ilman matelijat olivat vallitsevia ja ensimmäiset vähäpätöiset selkärankaisten maa-eläinten muodot alkoivat esiintyä; ja lopulta läpi tertiäärikauden, jolloin nisäkkäät ovat yleistyneet, ja tyyppi tyyppin ja laji lajin jälkeen tapahtuu asteittaista erilaistumista ja erikoistumista eoseeni-, mioseeni- ja plioseenikausien läpi, kunnes saavumme jääkauteen ja esihistorialliselle ajalle ja saamme suoranaisia todisteita ihmisen olemassaolosta.²

¹ *Hindu Classical Dictionary*, hakusana Kaśyapa.

² *Main. teos*, s. 335.

Sama järjestys *plus* kuvaus nykyajan tieteelle tuntemattomista eläimistä on löydettävissä *purânoiden* kommentaareista yleensä ja *Dzyanin kirjasta* erityisesti. Ainoa ero, epäilemättä painava – koska se edellyttää, että ihmisessä on henkinen ja jumalallinen luonto riippumatta hänen fyysisestä ruumiistaan tässä harhamaailmassa, missä oikeaoppinen psykologia tuntee ainoastaan *väärän persoonallisuuden* ja sen aivoperustan – on seuraava. Oltuaan jokaisessa nk. ”seitsemässä luomisessa”, jotka edustavat allegorisesti seitsemää kehitysvaihetta eli *ihmiskunnan ensimmäisen kantarodun seitsemää alarotua*, niin kuin me niitä kutsuisimme, IHMINEN on ollut maan päällä tässä kierroksessa alusta alkaen. Kuljettuaan kaikkien luontokuntien läpi *kolmessa* edellisessä kierroksessa¹ hänen *fyysinen* muotonsa – joka soveltui varhaisten aikojen ilmastollisiin olosuhteisiin – oli valmis vastaanottamaan *jumalallisen pyhiinvaeltajan* ihmiselämän ensimmäisessä aamunkoitossa, ts. 18 miljoonaa vuotta sitten. Vasta [e255] kolmannen kantarodun keskikohdalla ihminen sai *manaksen*. Yhdistyneinä nuo *kaksi* ja sitten *kolme* muodostivat yhden. Sillä vaikka alemmat eläimet amebasta ihmiseen saivat *monadinsa*, joissa kaikki korkeammat kyvyt ovat mahdollisuuksina, niiden kaikkien on jäätävä uinuviksi, kunnes kukin saavuttaa inhimillisen muodon, sillä ennen tätä vaihetta *manas* (mieli) ei ole niissä kehittynyt.² Eläimissä kaikki prinssiipit ovat lamaantuneina ja sikiömäisessä tilassa, paitsi toinen (elonvoima) ja kolmas (astraalinen) sekä alkeet neljänestä (*kâma*, joka on halu, vaisto), jonka kiihkeys ja kehitys vaihtelee ja muuttuu lajien mukaan. Darwinin teoriaan kiintyneestä materialistista tämä kuulostaa sadulta, salaperäiseltä asialta, mutta sille, joka uskoo sisäiseen, henkiseen ihmiseen, tämä selvitys ei sisällä mitään luonnotonta.

Tämän kirjoittaja kohtaa nyt varmasti ylipääsemättömiksi kutsuttuja vastaväitteitä. Meille tullaan kertomaan, että sikiön kehityslinja, jokaisen

¹ ”Seuraa yhdenmukaisuuden lakia” – mestarit opettavat. *Âtma-buddhi* on kaksinainen ja *manas* kolminainen, koska edellisellä on kaksi olemuspuolta ja jälkimmäisellä kolme, ts. varsinaisena prinssiipinä, joka korkeammalta puoleltaan pyrkii *âtma-buddhia* kohti ja alemmassa luonnossaan seuraa *kâmaa*, maallisten ja eläimellisten halujen ja himojen tyyssijaa. Verratkaa nyt Rotujen kehitystä, joista ensimmäinen ja toinen ovat *âtma-buddhin* luontoa, niiden passiivisia henkisiä jälkeläisiä, ja kolmas kantarotu ilmentää kolmea selvää jaotusta eli aspektia fysiologisesti ja psyykkisesti. Varhaisin on synnitön, keskimmäiset osat herättävät älyllisyyteen ja kolmas ja viimeinen on ehdottomasti *eläimellinen*, ts. *manas* sortuu *kâman* kiusauksiin.

² ”Ihmisistä tulee *täydellisiä* vasta kolmannen kierroksen [rodun] aikana, vähän ennen neljättä. Heistä tulee ’jumalia’ hyvässä ja pahassa ja vastuullisia vasta, kun molemmat kaaret yhtyvät [3½ kierroksen jälkeen, vähän ennen *viidettä* Rotua]. Näin heidät muodostivat *rudra-kumârojen nirmânakâyat* [henkiset tai astraaliset jäännökset], jotka tuomittiin syntymään uudelleen maan päälle; merkitsee – *tuomittiin luonnollisen vuoronsa jälkeen jälleensyntymään* maallisen kierroksen korkeammalla nousevalla kaarella.” (*Kommentaari IX*).

yksilöllisen elämän asteittainen kehitys ja se järjestys, jonka tiedetään tapahtuvan etenevissä erikoistumisvaiheissa – että kaikki tämä sotii sitä ajatusta vastaan, että ihminen edeltää nisäkkäitä. Ihminen aloittaa mitättömimpänä matomaisena olentona,

...alkeellisesta protoplasman hitusesta ja ydinsolusta, josta kaikki elämä saa alkunsa... ja kehittyy sellaisten vaiheiden kautta, joita on mahdotonta erottaa kalojen, matelijoiden ja nisäkkäiden kehitysvaiheista, kunnes solu tulee viimein *nelikätisten* hyvin erikoistuneelle kehitystaselle ja *ihän viimeiseksi saavuttaa ihmistyyppin kehityksen*.¹

Tämä on täysin tieteellistä eikä meillä ole mitään *sitä* vastaan. Sillä tämä kaikki koskee ihmisen *kuorta* – hänen ruumistaan, joka kasvaessaan on tietysti tällaisten muodonmuutosten alainen niin kuin jokainen muukin morfologinen (muoto-opillinen, niin kuin ennen sanottiin) yksikkö. Ne, jotka opettavat kivennäisatomin muuttuvan kristalloitumisessa – joka on sama ilmiö ja samassa suhteessa (niin kutsuttuun) *elimettömään* upâdhiinsa (eli perustaan) kuin on *solujen* muodostuminen elimelliseen *ytimeensä* kasveissa, hyönteisissä ja eläimissä ihmiseen asti – eivät suinkaan hylkää tätä teoriaa, koska se johtaa lopulta tunnustamaan universaalien jumaluuden luonnossa, aina läsnäolevan ja aina näkymättömän ja tuntemattoman, sekä tunnustamaan *kosmoksensisäiset* jumalat, jotka kaikki olivat ihmisiä.²

[e256] Mutta me tahdomme kysyä, mitä tiede ja sen tarkat havainnot ja nyt jo selviöiksi muuttuneet teoriat todistavat *meidän* okkulttista teoriaamme vastaan? Ne, jotka uskovat kehityslakiin ja asteittaiseen jatkuvaan kehitykseen solusta (joka on *elollissolusta* tullut morfologiseksi soluksi, kunnes se heräsi puhtaana ja yksinkertaisena protoplasmana) – eivät suinkaan voi koskaan rajoittaa uskoaan yhteen kehityslinjaan. Elämän muodot ovat lukemattomat, eikä kehitys sitä paitsi etene samaa tahtia kaikissa lajeissa. Siluurikauden alkuperäisen aineen rakenne – tarkoitamme tieteen ”alkuperäistä” *ainetta* – on kaikissa tärkeimmissä yksityiskohdissaan paitsi nykyisessä tiiviysasteessaan sama kuin tämän päivän alkuperäinen *elävä* aine. Emme kuitenkaan löydä sitä, mikä olisi löydettävä, jos nykyinen oikeaoppinen kehitysteoria olisi *aivan* oikea, nimittäin jatkuvaa, aina virtaavaa kehitystä kaikissa olentojen lajeissa. Mitä on havaittavissa tämän sijasta? Samalla kun eläinten väliryhmät pyrkivät korkeampaa tyyppiä kohti ja samalla kun milloin mikäkin tyyppi erikoistuu läpi geologisten kausien, muuttaa muotoaan, saa uusia piirteitä, esiintyy ja katoaa toisesta aikakaudesta toiseen kaleidoskoopin nopeudella, kuten paleontologit kuvailevat, niin on kaksi yksinäistä poikkeusta yleisestä säännöstä elämän ja muotojen

¹ Laing, *main. teos*, s. 335.

² Koko pulma on tässä: eivät fysiologit eivätkä patologit *halua* tunnustaa, että soluja synnyttävä aines (*solublasteemi*) ja se emäliuos, josta kristallit syntyvät, ovat samaa olemusta paitsi erilaistuuksaan määrättyä tarkoitusta varten.

kahdessa vastakkaisessa päässä, nimittäin IHMINEN ja alemmat oliolajit!

...Eräät hyvin huomattavat elävien olentojen muodot ovat olleet olemassa läpi suunnattomien aikakausien, säilyen hengissä fyysisten olosuhteiden muutoksissa ja sitä paitsi *pysyen elossa myös suhteellisen muuttumattomina*, samalla kun toiset elämänmuodot ovat ilmestyneet ja kadonneet. Tuollaisia muotoja voidaan kutsua ”pysyviksi elämäntyypeiksi” ja esimerkkejä niistä löytyy kyllin runsaasti sekä eläin- että kasvimailmasta.

Meille ei kuitenkaan esitetä yhtään hyvää syytä, miksi Darwin yhdistää matelijat, linnut, sammakkoeläimet, kalat, nilviäiset jne. moneerisen esimuodon jälkeläisiksi. Meille ei liioin kerrota, ovatko esim. matelijat sammakkoeläinten suoranaisia jälkeläisiä, sammakkoeläimet kalojen ja kalat alempien muotojen jälkeläisiä – niin kuin ne varmasti ovat. Sillä monadit ovat kulkeneet kaikkien näiden elämänmuotojen läpi ihmiseen asti jokaisella planeetalla kolmessa *edellisessä* kierroksessa. Jokainen kierros samoin kuin jokainen peräkkäinen maapallo A:sta G:hen on ollut ja tulee vielä olemaan saman kehityksen kenttänä, mikä vain toistuu joka kerta kiinteämmällä aineellisella tasolla. Sen vuoksi kysymykseen: ”Mikä suhde on kolmannen kierroksen astraalisten prototyyppien ja tavallisen fyysisen kehityksen välillä nisäkkäitä edeltävien elimellisten lajien syntymisessä?” – on helppo vastata. Toinen on toisen varjomainen esikuva, ikään kuin taiteilijan kankaalle piirtämä ensimmäinen tuskin huomattava ja haihtuva luonnos niistä kohteista, joiden on määrä saada siveltimellä lopullinen ja elävä [e257] muotonsa. Kala kehittyi sammakkoeläimeksi – sammakoksi – lamnikkojen suojassa ja ihminen kulki kaikkien muodonmuutostensa kautta tällä pallolla kolmannessa kierroksessa, niin kuin hän teki tässä, neljännessä kierroksessaan. Kolmannen kierroksen tyypit myötävaikuttivat nykyisen kierroksen tyyppien muodostukseen. Täysin analogisesti toistuu seitsenkierroksisuus ihmisen asteittaisessa muodostustyössä läpi kaikkien luontokuntien mikroskooppisessa asteikossa tulevan ihmisolennon raskaudenajan seitsemän ensimmäisen kuukauden aikana. Tutkija pohtikoon tätä yhdenmukaisuutta ja selvittäköön sen itselleen. Niin kuin seitsenkuinen syntymätön vauva, vaikka on jo aivan valmis, tarvitsee vielä kaksi kuukautta saadakseen voimaa ja vahvistusta, samoin ihminen kehityttyään seitsemän kierroksen ajan jää vielä kahdeksi aikakaudeksi äitiluonnon kohtuun, ennen kuin hän syntyy eli oikeammin jälleensyntyy dhyäniksi vielä täydellisempänä kuin hän oli, ennen kuin hän monadina lähti matkaan maailmojen vastamuodostuneella ketjulla. Tutkija pohtikoon tätä mysteeriä, niin hän vakuuttuu helposti siitä, että kuten on olemassa fyysisiä yhdyssiteitä monien luokkien välillä, samoin on olemassa määrättyjä piirejä, joissa astraalinen kehitys yhtyy fyysiseen. Tästä tiede ei hiisku sanaakaan. Sen mukaan ihminen on kehittynyt apinoiden mukana ja apinoista. Mutta tutustukaamme nyt tähän ristiriitaan.

Huxley luettelee kivihiihikaudella tavattavia kasveja, saniaisia ja liekoja, joista muutamat ovat samanlaatuisia kuin vielä nykyäänkin, sillä:

Ooliittisen *Araukarian* käpyä voidaan tuskin erottaa nykyisestä lajista... Alemmissä eläinkunnissa on samanlaisia tapauksia. Atlantin matalikon *globigerina* on sama kuin liitukaudelta tavattu vastaava laji... si-luurikauden tasapintaiset korallit muistuttavat ihmeellisesti omien mer-temme tuhatuokoisia... Hämähäkkien korkeinta luokkaa, skorpionia, edustaa kivihiihimuodostuksissa eräs laji, joka eroaa nykyisistä sukulaisistaan ainoastaan... silmiensä puolesta jne.

Tämä voidaan lopettaa tri Carpenterin arvovaltaisella esityksellä *huokoiseläimistä*:

Huokoiseläinten tyyppissä ei ole mitään todisteita perinpohjaisesta muutoksesta tai kehittymisestä paleotsooiselta kaudelta nykyiseen aikaan asti... Nykyinen huokoiseläinlajimme edustaa ehkä suurempaa monipuolisuutta kuin on milloinkaan ennen ollut, mutta *kohoamispyrkimyksestä korkeampaa tyyppiä kohti ei ole mitään todisteita*.¹

Jos ei ole todisteita muutoksista huokoiseläimissä, noissa alimman tyy-
pin *alkueläimissä*, jotka ovat suuttomia ja silmättömiä, paitsi että niitä on nyt useampia lajeja kuin ennen, niin ihminen, joka on olemassaolon tika-
puiden korkeimmalla puolalla, osoittaa vielä vähemmän muutoksia, kuten olemme huomanneet. Sillä hänen paleoliittisen kauden esi-isänsä luuranko on joissakin suhteissa jopa [e258] nykyistä ihmisrakennetta korkeampi. Missä on sitten se väitetty lain yhdenmukaisuus, *ehdoton sääntö*, että toinen laji muuttuu vähitellen toiseksi ja huomaamattomasti asteittain korkeammiksi tyypeiksi? Huomaamme Sir William Thomsonin myöntävän kokonaista 400 miljoonaa vuotta kuluneen siitä, kun maapallon pinta jäähdyi niin paljon, että siinä saattoi olla eläviä olentoja.² Ja tuon suunnattoman ajanjakson kuluessa yksistään ooliittisella jaksolla, niin kutsuttujen ”matelijoiden kaudella”, huomaamme runsaasti mitä merkillisimpiä lajeja lisko-
muotoja, jolloin sammakkoeläintyyppi saavutti *korkeimman kehitysmuotonsa*. Kuulemme silloisissa järvissä ja joissa eläneistä kalaliskoista ja joutsenliskoista ja ilmassa lentäneistä siivekkäistä krokotiileistä tai sisiliskoista. Tämän jälkeen ”tertiäärikaudella huomaamme, että nisäkástyyppi eroaa huomattavasti aiemmin olleista muodoista...mastodonteista, jättiläislais-
kiaisista ja muista muinaisten metsien ja tasankojen isoista ja painavista asukkaista; ja sen jälkeen [meille huomautetaan], miten *vähitellen yksi haara nelikäätisten luokasta muuttui sellaisiksi olennoiksi, joista alkuihmisen*

¹ *Introduction to the Study of the Foraminifera*, s. xi.

² Glasgowin geol. seuran *Transactions*, vol. III. Kumma kyllä hän on juuri muut-
tanut mielipidettään. Aurinko, hän sanoo, on vain 15 miljoonaa vuotta vanha.

voidaan sanoa kehittyneen”.¹

Hän voi huomata, mutta ei kukaan muu kuin materialisti voi nähdä, miksi hänen olisi pitänyt kehittyä, koska siihen ei ole vähintäkään välttämättömyyttä eivätkä mitkään tosiasiat tue tällaista kehitystä. Sillä tutkijat, jotka haluaisivat kaikkein eniten tällaisia todisteita, tunnustavat, etteivät ole löytäneet ainoatakaan tosiseikkaa teoriansa tueksi. Lukemattomien elämäntyyppien ei tarvitse muodostaa yhtenäisesti jatkuvaa sarjaa. Ne ovat ”erilaisten kehityssuuntien tuloksia tapahtuen milloin mihinkin suuntaan”. Sen vuoksi on paljon oikeutetumpaa sanoa, että apinat ovat kehittyneet nelikätisten luokkaan, kuin että alkuihminen – joka on *pysynyt muuttumattomana inhimillisen erikoistumisensa suhteen aina siitä asti, kun hänen fossiilinsa löytyi vanhimmista kerroksista*, ja josta ei löydy erilaisuuksia muutoin kuin värin ja kasvojen muodon suhteen – olisi kehittynyt apinoiden kanssa yhteisestä esi-isästä.

Että ihminen syntyy niin kuin muutkin eläimet solussa ja kehittyä ”seläisten vaiheiden kautta, joita ei voi erottaa kalojen, matelijoiden ja nisäkkäiden kehitysvaiheista, kunnes solu saavuttaa nelikätisten hyvin erikoistuneen kehitystason ja viimein ihmistyyppin” – on tuhansia vuosia vanha okkulttinen selviö. Kabbalistinen aksiooma: ”Kivi tulee kasviksi, kasvi eläimeksi, eläin ihmiseksi, ihminen jumalaksi” pitää paikkansa läpi aikakausien. Haeckelin teoksessa *Natürliche Schöpfungsgeschichte* on piirros, joka esittää kahta sikiötä – kuusiviikkoisen koiran ja kahdeksanviikkoisen ihmisen. Nuo kaksi ovat aivan samanlaiset lukuun ottamatta pientä eroa päässä, joka ihmisellä on suurempi ja laajempi aivojen kohdalla.

[e259] Itse asiassa voimme sanoa, että jokainen ihmisolento kulkee kalojen ja matelijoiden vaiheen läpi ennen kuin tulee nisäkkäiden asteelle ja lopulta ihmiseksi. Jos tarkastelemme häntä kehittyneemmässä vaiheessa, missä sikiö on jo ohittanut matelijoiden muodon... pitkän aikaa kehityslinja pysyy samana kuin muilla nisäkkäillä. Raajojen alkeet ovat tarkalleen samanlaiset, viisi sormea ja varvasta kehittyvät samalla tavoin ja ensimmäisen neljän viikon kasvun jälkeen yhtäläisyys *ihmisen ja koiran sikiön välillä on niin suuri, että niitä voidaan tuskin erottaa toisistaan*. Vieläpä kahdeksan viikon ikäisenä ihmissikiö on hännäkäs eläin, jota voi tuskin erottaa koiran sikiöstä.²

Miksi ei siis voida sanoa ihmisen ja koiran kehittyneen yhteisestä esi-isästä tai jostakin matelijasta – *nâgasta*, sen sijaan että hänet tarvitsee yhdistää nelikätisiin? Edellinen menettely olisi vähintään yhtä johdonmukainen kuin jälkimmäinen. Ihmissikiön muoto ja kehitysvaiheet eivät ole muuttuneet historiallisella ajalla, ja Asklepios ja Hippokrates yhtä hyvin kuin Huxley tunsivat nämä muutokset. Koska siis kabbalistit ovat siitä

¹ Bastian, *The Beginnings of Life*, II, 622.

² Laing, *main. teos*, s. 171.

huomauttaneet jo esihistoriallisista ajoista asti, se ei ole mikään uusi keksintö. *Hunnuttomassa Isiksessä*¹ tämä on mainittu ja puoleksi selitetty.

Koska ihmissikiössä ei ole yhtään enempää apinaa kuin mitään muutaakaan nisäkstä, vaan *siinä on koko luontokunta*, ja koska se näyttää olevan ”jatkuva elämäntyyppi” paljon enemmän kuin edes huokoiseläimet, tuntuu yhtä epäjohdonmukaiselta panna ihminen kehittymään apinasta kuin johtaa hänen alkuperänsä sammakosta tai koirasta. Sekä okkulttinen että itämainen filosofia uskoo kehitykseen, ja Manu ja Kapila² esittävät sen paljon selvemmin kuin kukaan nykyajan tiedemies. Tässä ei kannata toistaa sitä, mitä on jo perusteellisesti pohdittu *Hunnuttomassa Isiksessä*, koska lukija voi löytää tuosta aikaisemmasta kirjastamme kaikki todisteet ja kuvauksen siitä perustasta, johon kaikki itämaiset kehitysopit nojautuvat.³ Mutta kukaan okkultisti ei voi hyväksyä sitä järjetöntä päätelmää, että kaikki nykyään vallitsevat muodot ”rakenteettomasta amebasta ihmiseen” ovat suoraan polveutuneet organismeista jotka elivät miljoonia vuosia ennen ihmisen syntymää, ennen siluurikautta, meressä tai [e260] maamudassa. Okkultistit uskovat asteittaisen *kehityksen luonnolliseen lakiin*.⁴ Charles Darwin ei koskaan uskonut siihen ja sanoi sen itse.

Lajien synty -teoksen sivulla 145 [*On the Origin of Species*, 5. editio] hän sanoo, että koska ”mikroskooppiselle eliölle tai suolistomadolle *ei voi olla mitään etua*... kehittyneemmästä rakenteesta”, sen vuoksi ”luonnollinen valinta”, johon *ei välttämättä sisälly asteittaista kehitystä* – jättää pieneliöt ja madot (nuo ”sinnikkäät tyyppit”) rauhaan.

Tuollaisessa luonnon käyttäytymisessä ei näytä olevan mitään *yhtenäistä* lakia, ja se tuntuu pikemminkin jonkin *yliluonnollisen* valinnan erottelevalta toiminnalta. Ehkä jotakin tekemistä sen kanssa on *karman* sillä puolella, jota itämaiset okkultistit kutsuvat ”hidastuksen laiksi”.

Mutta on hyvä syy epäillä, pitikö Darwin itse koskaan niin tärkeänä tuota lakiaan, kuin pitävät nyt hänen ateistiset seuraajansa. Menneinä geologisina aikoina olleista monista elämänmuodoista on hyvin niukasti tietoa. Ne syyt, jotka tri Bastian esittää tämän johdosta, ovat ajatuksia herättäviä:

¹ Tiede osa 2, s. 152.

² Tästä johtuu 7, 10 ja lopulta 21 prajâpatia, rishiä, munia jne. koskevan allegorian filosofia. Kaikki ne ovat erilaisten olentojen ja olioiden *isiä*. Kasvien, eläinten ja jopa elottomien olioiden seitsemän luokkaa eli järjestöä, jotka mainitaan sattumanvaraisesti *purânoissa*, esitetään useissa kommentaareissa oikeassa järjestyksessä. Niinpä Prithu on maan isä. Hän *lypsää sen* ja saa sen synnyttämään kaikenlaisia siemeniä ja kasveja, jotka kaikki luetellaan ja määritellään. Kaşyapa on kaikkien matelijoiden, käärmeiden, demonien jne. isä.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, tiede osa 1, s. 278 eteenp., kehityksen puusta – ”maailmanpuusta”.

⁴ Tätä lakia hillitsee ja muuntaa kuitenkin *hidastuksen laki*, joka asettaa rajoituksen kaikkien lajien edistymiselle silloin kun korkeampi tyyppi tekee tuloaan.

Ensinnäkin se riippuu siitä, että monia muotoja löytyy hyvin epätäydellisesti kuhunkin aikakauteen kuuluvista kerrostumista; toiseksi siitä, että niin kovin rajoitettu määrä tutkimuksia on tehty näissä kovin heikosti esiintyvissä kerroksissa; ja kolmanneksi koska niin paljon aineistoa on aivan luoksepääsemättömissä – sillä miltei kaiken siluurisen kerroksen alapuolella olevan on aika kuluttanut pois, ja kaksi kolmasosaa maan pinnasta, missä jäljellä olevat kerrokset olisivat löydettävissä, on nyt merien peittämänä. Tästä syystä Darwin sanoo: ”Omasta puolestani seuraamalla Lyellin metaforaa pidän geologista tietoa epätäydellisesti säilyttynä ja muuttuvilla murteilla kirjoitettuna maailman historian, *josta meillä on ainoastaan viimeinen nidös*, joka koskee vain kahta tai kolmea maata. Tästäkin nidoksesta *vain sieltä täältä on säilynyt lyhyt luku ja kultakin sivulta ainoastaan sieltä täältä muutamia rivejä.*”¹

Tällaisten niukkojen tosiasioiden nojalla ei tiede todellakaan voi lausua viimeistä sanaa. Eikä suinkaan inhimillinen ylpeys tai järjetön usko siihen, että ihminen täällä maan päällä – ehkä *meidän* aikakaudellamme – edustaa korkeinta elämänmuotoa, ole antanut okkultismille perustetta kieltää, että kaikki aikaisemmat inhimillisen elämän muodot ovat kuuluneet meitä alemmille tyypeille, sillä niin ei ole. Syynä on nimittäin se, että paleontologit eivät tule koskaan löytämään sellaista ”puuttuvaa rengasta”, joka eittä-mättä todistaisi nykyisen teorian. Koska me uskomme, että ihminen on (edellisissä kierroksissa) kehittynyt lähtien maan päällä alimmista kasvi- ja eläinmuodoista ja kulkenut niiden läpi, meistä ei ole mitään alentavaa siinä aatteessa, että joku oranki olisi fyysisen muotomme esi-isä. Päinvastoin, sillä se [e261] edistäisi vastustamattomasti okkultista oppia, että koko maallisen luonnon lopullinen kehitys tähtää ihmiseen. Joku saattaa jopa kysyä, kuinka biologit ja antropologit hyväksyttyään lujasti opin, että ihminen polveutuu apinasta – kuinka he ovat tähän asti jättäneet käsittelemättä nykyisten apinoiden tulevan kehittymisen ihmiseksi? Tämähän on vain looginen seuraus edellisestä teoriasta, ellei tiede tee ihmisestä etuoikeutettua olentoa ja pidä hänen kehitystään *ennennäkemättömänä* luonnossa, aivan *erikoisena* ja ainutlaatuisena tapauksena. Ja juuri tähän pitäisi kaiken johtaa luonnontieteissä. Kuitenkin syy, miksi okkultistit hylkäävät darvinilaisen ja erityisesti haeckeliläisen hypoteesin, on se, että apina, ei ihminen, on totuuden nimessä erikoinen ja ainoa laatuaan. Ihmisapina on *satunnainen luomus*, pakosta aikaansaatu kasvannainen, tulos luonnottomasta prosessista.

Okkulttinen oppi on meidän mielestämme loogisempi. Se opettaa luonnossa vallitsevaa syklistä muuttumatonta lakia, jolla ei ole mitään persoonallista ”erityistarkoitusta” vaan se toimii yhtenäisen suunnitelman mukaan, joka vallitsee läpi koko manvantarisen aikakauden ja on tekemisissä

¹ Bastian, *Beginnings of Life*, vol. II, s. 622–623.

niin maan matosen kuin ihmisenkin kanssa. Ei toinen sen enempää kuin toinenkaan ole pyrkinyt olemassaoloon, ja sen vuoksi molemmat ovat saman kehityslain alaisia ja molempien on edistytävä karman lain mukaan. Molemmat ovat aloittaneet samasta neutraalista elämänkeskuksesta ja molempien on uppouduttava siihen jälleen kierroksen päättyessä.

Sitä ei kielletä, että ihminen edellisessä kierroksessa *oli* suunnattoman suuri apinan kaltainen olento. Kun sanomme ”ihminen”, meidän olisi ehkä sanottava: se karkea möhkäle, joka kehittyi ihmisen käytettäväksi ainoastaan tässä kierroksessa, jonka keski- eli ylimenokohtaa olemme tuskin saavuttaneet. Eikä ihminen ollut ensimmäisen kahden ja puolen kantarodun aikana sitä, mitä hän nyt on. Tämän kohdan hän saavutti, kuten on aiemmin sanottu, vasta 18 miljoonaa vuotta sitten, sekundaarikaudella, niin kuin me väitämme.

Siihen asti hän oli tradition ja okkulttisen opetuksen mukaan ”maan päällä jumala, joka oli langennut aineeseen” eli synnytykseen. Tämä voidaan hyväksyä tai olla hyväksymättä, koska salainen oppi ei tyrkytä itseään erehtymättömänä oppina ja koska kysymys *todellisesta* ihmisestä ja hänen sisäisestä luonnostaan pysyy riippumatta siitä, hyväksytäänkö vai kielletäänkö sen esihistorialliset tiedot. Edellä mainittu lankeemushan ei jättänyt ihmiskuntaan mitään perisyntiä. Mutta tätä kaikkea on käsitelty riittävästi.

Sitä paitsi meille opetetaan, että ne muutokset, joiden kautta ihminen kulki laskevalla kaarella – joka on hengelle keskipakoinen ja aineelle keskihakuinen – ja ne, jotka hän valmistautuu käymään läpi tästä lähtien nousuvalla polulla, joka tulee kääntämään päinvastaiseksi näiden kahden voiman suunnan – nim. aine tulee keskipakoiseksi ja henki keskihakuiseksi – että kaikki nämä muutokset *ovat myös odottamassa ihmismuotoisia apinoita*, ainakin kaikkia niitä, jotka ovat tulleet ihmistä lähimmälle asteelle tässä [e262] kierroksessa – ja näistä kaikista tulee ihmisiä viidennessä kierroksessa, niin kuin nykyisillä ihmisillä oli apinan kaltainen muoto edellisessä, kolmannessa kierroksessa.

Nähkäämme siis Sumatran suurten metsien nykyisissä asukkaissa meidän turmeltuneita ja *surkastuneita* edustajiamme – ”epämääräisiä jäljennöksiä”, kuten Huxley sanoo – meistä sellaisina kuin me (ihmiskunnan enemmistö) olimme neljännen kantarodun varhaisimmissa alaroduissa tuona aikakautena, jota kutsutaan ”synnytykseen lankeamiseksi”. Se apina, jonka me tunnemme, ei ole luonnollisen kehityksen tuote vaan *sattuma*, ristisiitos eläinolon eli -muodon ja ihmisen välillä. Niin kuin tässä kirjassa on osoitettu (ihmisen synty), puhekyvytön eläin aloitti ensimmäisenä sukupuoliyhteyden, sillä se oli ensimmäisenä eronnut urokseksi ja naaraaksi. Eikä luonto ollut tarkoittanut, että ihminen seuraisi tätä eläinten esimerkkiä, mistä on osoituksena eläinlajien verrattain tuskaton synnytys, kun sen sijaan nainen joutuu kokemaan hirveitä tuskia ja vaaroja. Apinat ovat

todellakin, niin kuin *Hunnuttomassa Isiksessä*¹ sanottiin, ”lajin muodonmuutos, joka on mitä läheisimmässä yhteydessä ihmissuvun kehitykseen – *sekarotuinen sukuhaara juurtuneena omaan runkosukuunsa ennen tämän [eli ihmisen] lopullista täydellistymistä*”.

Apinat ovat miljoonia vuosia nuorempia kuin puhuva ihmisolento ja ne ovat viidennen Rotumme myöhäisimpiä aikalaisia. Sen vuoksi on erittäin tärkeää muistaa, että apinoiden *egot* ovat olentoja, jotka karmansa pakottamina ruumiillistuiivat eläinmuotoihin, mikä oli seurauksena *myöhäisimmän* kolmannen ja varhaisimman neljännen Rodun ihmisten elämellisyydestä. Ne ovat olentoja, jotka olivat jo saavuttaneet ”ihmisvaiheen” ennen tätä kierrosta. Sen vuoksi ne muodostavat poikkeuksen yleisestä säännöstä. Lukemattomat perimätiedot satyyreista eivät ole satua vaan tarkoittavat sammunutta eläinihmisten rotua. Eläimelliset ”Eevat” olivat niiden esiäitejä, ja inhimilliset Aadamit niiden esi-isiä. *Tästä johtuu kabbalan allegoria Lilitistä eli Lilatusta, Aadamın ensimmäisestä vaimosta, jota Talmud kuvaa viehättäväksi naiseksi, jolla oli pitkä aaltoileva tukka*, so. naaraspuoliseksi karvaiseksi eläimeksi, joka on nykyään tuntematonta lajia, kuitenkin naaraspuolinen eläin. Kabbalan ja *Talmudin* allegorioissa sitä kutsutaan Sammaelin naispuoliseksi heijastukseksi, Sammael-Lilitiksi, joka on yhdistynyt ihmiseläin, olento, jota kutsutaan *Zoharissa* nimeltä *Hayâh Bishâ*, peto eli ilkeä peto. Tästä luonnottomasta yhtymästä polveutuivat nykyiset apinat. Ne ovat todella ”mykkiä ihmisiä” ja niistä tulee puhuvia eläimiä (eli alemman laatuista ihmisiä) viidennessä kierroksessa, vaikka erään tietyn koulukunnan adeptit toivovat, että muutamat älykkäimpien apinoiden egoista tulevat ilmestymään uudelleen kuudennen kantarodun lopussa.

Mikä niiden muoto tulee olemaan, on toisarvoista. Muoto ei merkitse mitään. Eläin- ja kasvikunnan sekä korkeimman eläimen, eläinkunnan kruunun – ihmisen – lajit ja suvut muuttuvat ja vaihtelevat ympäristön ja ilmaston vaihtelujen mukaan, ei ainoastaan jokaisessa kierroksessa vaan myös kussakin kantarodussa samoin kuin jokaisessa geologisessa [e263] mullistuksessa, joka lopettaa kantarodun tai saa siinä aikaan käännekohtan. Kuudennessa kantarodussa orankien, gorillojen ja simpanssien fossiilit tulevat olemaan hävinneiden nelikätisten nisäkkäiden jäännöksiä. Ja uudet muodot – joita on vähemmän ja jotka ovat yhä kauempana toisistaan, koska aikakaudet kuluvat ja manvantaran loppu lähenee – tulevat kehittymään ihmisrotujen ”hylätyistä” tyypeistä, koska he palaavat jälleen kerran astraalielämään fyysisen elämän mudasta. Ei ollut mitään apinoita ennen ihmisiä ja ne tulevat häviämään ennen kuin seitsemäs Rotu kehittyy. Karma tulee johtamaan rotumme kehittymättömien ihmisten monadeja ja sijoittamaan ne fysiologisesti uudestisyntyneen paviaanin uudelleen kehittyneeseen ihmismuotoon.²

¹ Teologia osa 1, s. 298.

² Ks. III kirja, liite.

Tämä tulee tietysti tapahtumaan vasta miljoonien vuosien kuluttua. Mutta kuva tästä syklisestä prosessista, joka muuttaa kaiken, mikä elää ja hengittää nyt maan päällä, kunkin lajin vuorollaan, on tosi eikä se vaadi mitään ihmisen, eläimen eikä kasvin ”erikoisluomista” eli muodostamista ihmeen lailla *ex nihilo*.

Näin selittää okkulttinen tiede renkaan puuttumisen apinan ja ihmisen välillä ja osoittaa, että edellinen kehittyi jälkimmäisestä.

YLEISKATSAUS VARHAISIIN ROTUIHIN

Muutamien miljoonien vuosien ajanjakso on ensimmäisen ”älyttömän” rodun ja korkeasti *älykkäiden* myöhempien lemuralaisten välillä. Toinen pitkä ajanjakso on atlantislaiten vanhimman sivistyksen ja historiallisen ajan välillä.

Todisteena lemuralaisista on jäljellä ainoastaan joitakin äänettömiä muistomerkkejä puolen tusinan särkyneen jättiläispatsaan ja vanhojen kyklooppisten raunioiden muodossa. Niitä ei voida kuulla, koska ne ovat ”sokeiden luonnonvoimien aikaansaannoksia”, jotkut vakuuttavat; ”varsin uudenaikaisia”, sanovat toiset. Skeptikko ja materialisti kääntää halveksien selkensä perimätiedolle ja innokas kirkonmies saa sen joka tapauksessa palvelemaan raamattua. Jos vain jokin legenda ei ota sopiakseen Nooan vedenpaisumusteoriaan, kristillinen papisto vakuuttaa, että se on ”vanhan taikauskon mielipuolista hourailua”. Atlantis kielletään, milloin sitä ei sekoiteta Lemuriaan ja muihin kadonneisiin mantereisiin, ehkä koska Lemuria on puolittain nykyajan tieteen luoma, ja siihen on sen vuoksi uskottava. Platonin Atlantista pitävät useimmat tiedemiehet sen sijaan unelmana.

Platoniin uskovat kuvaavat usein Atlantista Afrikan jatkeena. Arvellaan myös, että Afrikan itärannikolla on ollut olemassa vanha manner. Mutta Afrika ei mantereena ole koskaan ollut osa Lemuriaa tai Atlantista, niin kuin olemme päättäneet kutsua kolmatta ja neljättä mannerta. Niiden arkaaisista nimityksiä ei mainita koskaan [e264] *purânoissa* eikä missään muualla. Mutta jo yhdenkin esoteerisen avaimen avulla on helppo tuntea nämä kadonneet maat niiksi lukemattomiksi ”jumalten”, devojen ja munien ”maiksi”, joita kuvataan *purânoissa* niiden *varshoina*, *dvîpoina* ja *vyöhykkeinä*. Niiden Shveta-dvîpa kohosi Lemurian varhaisaikoina niin kuin jättiläis-huippu meren pohjasta, ja Atlaksen ja Madagaskarin välinen maa oli veden peittämä aina Atlantiksen alkuaikoihin asti (Lemurian kadottua), jolloin Afrika alkoi nousta valtameren pohjasta ja Atlas oli puolittain vajonneena.

On tietenkin mahdotonta yrittää kuvata johdonmukaisesti ja seikkaperäisesti edes useammankaan teoksen puitteissa kolmen ensimmäisen Rodun kehitystä. Siihen onkin luotava ainoastaan yleissilmäys, kuten tulemme kohta tekemään. Ensimmäisellä Rodulla ei ollut mitään omaa historiaa. Samaa on sanottava toisesta Rodusta. Sen vuoksi meidän on kiinnitettävä

huomiota vain lemuralaisiin ja atlantislaisiin ennen kuin voimme pohtia oman Rotumme (viides) historiaa.

Mitä tiedetään muista mantereista kuin omastamme, ja mitä historia tietää tai tunnustaa aikaisemmista roduista? Kaikki mikä ei kuulu materialistisen tieteen hyväksymiin teorioihin leimataan halveksivasti ”taikauskoksi”. Tämän päivän viisaat eivät usko mihinkään. Platonin ”siivekkäät” ja *hermafrodiittiset* rodut ja hänen kulta-aikansa, jolloin Saturnus ja jumalat hallitsivat, asettaa Haeckel kaikessa hiljaisuudessa takaisin *uudelle* paikalleen luonnossa. Hän osoittaa jumalallisten rotujemme olevan kapeanenäisten apinoiden jälkeläisiä ja meidän kantaisämme olevan hitunen meren limaa.

Kuitenkin niin kuin Faber esittää, ”muinaisajan runouden *kuvitelmiä*... huomataan kerran vielä sisältävän jonkin verran historiallista totuutta”. Kuinka yksipuolisia teoksen *Mysteries of the Cabiri* oppineen tekijän pontistikset olivatkin, kun hän yritti kovasti kahdessa niteessään saada vanhan pakanuuden ajan myytit ja symbolit ”todistamaan Raamatun puolesta” – joka tapauksessa aika ja lisätutkimus ovat kostaneet ainakin osittain hänen puolestaan *paljastaen* tuon ”totuuden”. Niinpä raamatun kirjoitusten taitavat mukailut saadaan päinvastoin todistamaan muinaisen pakanallisen viisauden puolesta. Tämä kaikki huolimatta siitä, että piispa Cumberlandin, tri Shuckfordin, Cudworthin, Vallanceyn jne. ja lopulta Faberin hurjat ja ristiriitaiset pohdiskelut aiheuttivat ratkaisemattoman sekaannuksen, joka koskee totuutta kabiireista – muinaisuuden salaperäisimmistä jumalista. Kuitenkin kaikkien näiden tutkijoiden ensimmäisestä viimeiseen oli tultava määrättyyn johtopäätökseen, jonka Faber esittää seuraavasti:

Meillä ei ole mitään syytä ajatella, että pakanamaailman epäjumalanpalvelus oli pelkkää mielivaltaista keksintöä. Päinvastoin se näyttää rakentuneen lähes kaikkialla *traditionaaliseen muistoon tietyistä tositaapahtumista. Näiden tapahtumien huomaan koskevan [e265] ihmiskunnan ensimmäisen [neljännen esoteerisessa opetuksessa] Rodun tuhoa vedenpaisumuksen kautta.*¹

Tähän Faber lisää:

Olen vakuuttunut siitä, että traditio Flegyaksen saaren vajoamisesta on aivan sama kuin se, joka puhuu Atlantis-saaren vajoamisesta. Molemmat tuntuvat mielestäni tarkoittavan samaa suurta tapahtumaa, vanhan maailman vaipumista tulvavesien alle eli, jos oletamme maan kaaren pysyneen alkuperäisessä asemassaan, keskusvesien nousemista maan päälle. Bailly yrittää kovasti todistaa teoksessaan Platonin Atlantiksesta – jossa hän koettaa ilmeisesti väheksyä raamatullisen kronologian arvovaltaa – että atlantislaiset olivat hyvin vanha pohjoismainen kan-

¹ *Main. teos*, vol. I, s. 9.

sa, paljon varhaisempi kuin hindulaiset, foinikialaiset ja egyptiläiset.¹

Tässä Faber on samaa mieltä kuin Bailly, joka osoittautuu oppineemmaksi ja intuitiivisemmaksi kuin ne, jotka hylkäävät raamatun kronologian. Eikä Bailly ole väärässä sanoessaan, että atlantilaiset olivat samoja kuin titaanit ja jättiläiset.² Faber omaksuu mieluummin ranskalaisen veljensä mielipiteen, koska Bailly mainitsee Cosmas Indicopleusteksen, joka on säilyttänyt vanhan tradition Nooasta – että hän ”asui ennen Atlantiksen saarella”. Oliko tuo saari *Esoteric Buddhismin* mainitsema ”Poseidonis” vai Atlantiksen manner, sillä ei ole paljon väliä. Perimätieto on siinä jonkun kristityn muistiin merkitsemä.

Ei kukaan okkultisti koskaan ajattelisi kieltää Nooalta hänen oikeuksiinsa tulla pidetyksi atlantilaisena, sillä tämä osoittaisi ainoastaan, että israeliläiset toistivat kertomuksen Vaivasvata Manusta, Xisuthroksesta ja monesta muusta ja että he muuttivat ainoastaan nimen, mihin heillä oli sama oikeus kuin kellä tahansa kansalla tai heimolla. Me vastustamme ainoastaan raamatun kronologian kirjaimellista hyväksymistä, koska se on mieletön ja vastoin geologisia tosiseikkoja ja järkeä. Sitä paitsi jos Nooa oli atlantilainen, hän oli silloin titaani, jättiläinen, kuten Faber osoittaa. Jos taas hän oli jättiläinen, miksei häntä esitetä sellaisena *Genesisissä*?³

Baillyn virhe oli siinä, että hän kielsi Atlantiksen oppoamisen ja kutsui atlantilaisia vain pohjoismaiseksi ja *vedenpaisumuksen jälkeiseksi* kansaksi, joka kuitenkin hänen mukaansa varmasti ”kukoisti ennen hindulaisten, egyptiläisten ja foinikialaisten esiintymistä”. Tässäkin hän olisi [e266] ollut oikeassa, jos hän olisi vain tiennyt sen maan olemassaolosta, jota olemme päättäneet kutsua *Lemuriaksi*. Sillä atlantilaiset olivat Lemurian *vedenpaisumusta myöhempiä*, mutta Lemuria ei uponnut kuten Atlantis, vaan se vajosi vesien alle maanjäristysten ja maanalaisten tulien vuoksi, niin kuin Iso Britannia ja Eurooppa tulevat kerran vajoamaan. Ainoastaan tietämättömyytensä vuoksi tiedemiehemme eivät tahdo hyväksyä sitä traditiota, että useat mantereet ovat jo vajonneet, eivätkä liioin sitä aikakautista lakia, joka vaikuttaa koko manvantarisen kauden aikana – ja tämä tietämättömyys on pääsyynä kaikkeen sekaannukseen. Ei ole Bailly myöskään väärässä vakuuttaessaan, että hindulaiset, egyptiläiset ja foinikialaiset ovat myöhempiä

¹ Sama, vol. II, s. 283–284.

² Ks. *Lettres sur l'Atlantide*.

³ Sen kyllä osoittaa Faber, hänkin hurskas kristitty, sanoessaan että ”Nooan perheellä myös...oli aivan samat *atlantilaisten* ja *titaanien* nimitykset, ja itse suurta patriarkkaa kutsuttiin korkeilla nimillä *Atlas* ja *Titaani*” (*main. teos*, vol. II, s. 285). Siinä tapauksessa *raamatun mukaan* Nooan on täytynyt olla Jumalan poikien – *langenneiden enkelien* saman auktoriteetin nojalla – jälkeläinen ja syntynyt ”ihmisten tyttäristä, jotka olivat kauniita” (ks. *Genesis*, 6. luku). Ja miksi ei, koska hänen isänsä Lemek tappoi ihmisen ja oli kaikkine poikineen ja tyttärineen (jotka hukkuivat vedenpaisumuksessa) yhtä paha kuin muukin ihmiskunta?

kuin atlantislaiset, sillä viimeksi mainitut kuuluivat neljänteen Rotuun, jota vastoin arjalaiset ja heidän seemiläinen haaransa ovat viidettä Rotua. Platon toistaessaan tarinan, jonka Egyptin papit kertoivat Solonille, sekoitti tahallaan (kuten jokainen *vihitty* tekisi) nuo kaksi mannerta ja laskee tuon pienen viimeksi vajonneen saaren historiaan kuuluvaksi kaikki ne tapaukset, jotka koskevat noita kahta suunnattoman suurta, esihistoriallista ja tradition tuntemaa mannerta. Sen vuoksi hän sanoo *ensimmäisen parin*, josta koko saaren asukkaat saivat alkunsa, muodostuneen maasta. Tällä hän ei tarkoita Aadamia eikä Eevaa eikä myöskään omia helleenisiä esi-isiään. Hänen kielensä on pelkästään allegorista, ja ”maalla” hän tarkoittaa ainetta, koska atlantislaiset olivat todellakin ensimmäinen puhtaasti *inhimillinen* ja *maallinen* rotu. Ne, jotka edelsivät sitä, olivat enemmän jumalallisia ja eeterisiä kuin inhimillisiä ja kiinteitä.

Platonin on kuitenkin täytynyt tietää jokaisen vihityn adeptin tavoin kolmannen Rodun historiasta sen ”lankeemuksen” jälkeen, vaikka hän lupautuneena vaitioloon ja salassa pitoon ei koskaan paljastanut tietoaan monisanaisesti. Nyt sitä vastoin kun on tutustuttu edes likimain itämaisten kansojen kronologiaan – joka kaikki perustui varhaisimpien arjalaisten laskelmiin ja johtui niistä – voi olla helpompi ymmärtää, kuinka suunnattomia aikakausia on täytynyt kulua sukupuoliin erottautumisesta, puhumattakaan ensimmäisestä tai edes toisesta kantarodusta. Koska kaksi viimeksi mainittua varmasti ylittävät länsimaiseen ajatteluun tottuneiden käsityskyvyn, näyttää hyödyttömältä puhua niistä yksityiskohtaisesti sen enempää kuin kolmannen Rodun varhaisvaiheestakaan.¹ Vasta kun viimeksi mainittu on saavuttanut täydellisen inhimillisen kautensa, voidaan siitä aloittaa, jottei vihkimätön lukija tulisi toivottoman hämmentyneeksi.

[e267] KOLMAS ROTU LANKESI – eikä luonut enää: se *synnytti* jälkeläisensä. Ollen vielä älytön erottautumisvaiheessa se synnytti lisäksi poikkeavia jälkeläisiä, kunnes sen fysiologinen luonto oli oikaissut sen vaistot oikeaan suuntaan. Kuten raamatun ”Herrat Jumalat”, olivat ”viisauden pojat”, dhyāni-chohanit, varoittaneet heitä koskemasta luonnon kieltämään hedelmään, mutta varoitus ei auttanut. Ihmiset käsittivät tehneensä sopimattomasti – emme saa sanoa syntisesti – vasta liian myöhään, sen jälkeen kun enkelimonadit olivat korkeammista piireistä ruumiillistuneet heihin ja antaneet heille ymmärryksensä. Tuohon päivään asti he olivat olleet pelkästään fyysisiä, niin kuin ne eläimet jotka heistä syntyivät. Sillä mikä on tuo ero?

¹ Ignatius Donnellyn ihmeellisessä teoksessa *Atlantis, the Antediluvian World* teki-ä puhuu Atlantikselta tulleista arjalaisista siirtokunnista ja niiden taiteista ja tieteistä – meidän neljännen Rotumme perinnöstä – ja julistaa rohkeasti, että ”tämän päivän instituutioiden juuret ulottuvat kauas mioseenikauteen asti”. Tämä on suurenmoinen myönnitys nykyaikaiselta oppineelta, mutta sivistys ulottuu vielä kauemmaksi taaksepäin kuin mioseenikauden atlantislaisiin. ”Sekundaariajan” ihmisen tullaan löytämään ja samalla hänen ammuin unohtunut sivistyksensä.

Oppi sanoo, että ainoa ero elävien ja elottomien kohteiden välillä maan päällä, eläin- ja ihmismuodon välillä, on se, että joissakin ovat erilaiset ”tulet” latentteja ja toisissa ne ovat toimivia. *Elämäntulet* ovat kaikissa olioissa, eikä ainoakaan atomi ole niitä vailla. Mutta missään eläimessä ei ole kolme korkeampaa prinssiippiä herännyt. Ne ovat ainoastaan mahdollisuuksina, latentteina ja siten *olemattomina*. Ja samoin olisivat ihmisten eläinmuodot vielä tänä päivänä, jos ne olisi jätetty sellaisiksi kuin ne tulivat alkuunpanijoidensa ruumiista, joiden edeltäjiensä *varjoja* ne olivat, ja jos ne olisivat saaneet kasvaa ainoastaan aineessa läsnä olevien voimien kehittäminä. Mutta niin kuin *Poimandresissa* sanotaan:

Tämä on mysteerio, joka on tähän päivään asti ollut suljettuna ja kätkeytynä. Luonto¹ yhtyneenä ihmiseen² synnytti suuren ihmeen, sopusointuisen yhdistelmän *seitsemän* [pitrin, hallitsijan] *olemuksesta* ja omastaan; *tulesta* ja *hengestä* ja luonnosta [aineen noumenonista]; jotka [sekoittuen] heti synnyttivät seitsemän ihmistä vastakkaista sukupuolta [negatiivinen ja positiivinen] seitsemän hallitsijan olemuksen mukaan.³

Näin lausuu Hermes, kolmasti suuri vihitty⁴, ”jumalallisen ajatuksen [e268] voima”. Paavali, toinen vihitty, sanoi meidän maailmaamme ”puhtaan totuuden arvoitukselliseksi kuvastimeksi”, ja Gregorios Nazianzoslainen vahvistaa Hermeksen sanat lausumalla, että ”näkyvät oliot ovat vain varjo ja hahmotelma niistä olioista, joita emme voi nähdä”. Siinä on ikuisen yhdistelmä, ja kuvat toistuvat olemassaolon asteikon korkeammilta portailta alemmille. ”Enkelien lankeemus” ja ”taivaan sota” toistuvat joka

¹ Luonto on *luonnollinen* ruumis, alkuunpanijoiden varjo, ja –

² IHMINEN on ”taivaallinen ihminen”, kuten on jo sanottu.

³ *Poimandres*, I, 16.

⁴ Meidän museoittemme ja kirjastojemme *Poimandres* on erään aleksandrialaisen platonikon tekemä tiivistelmä yhdestä Thothin kirjoista. Kolmannella vuosisadalla eräs juutalainen kabbalisti muotoili sen uudestaan vanhan heprealaisen ja foinikialaisen käsikirjoituksen mukaan ja antoi sille nimen *Henokin Genesis*. Mutta jopa sen turmellut katkelmat osoittavat, kuinka läheisesti sen teksti pitää yhtä muinaisen opin kanssa, niin kuin näkyy seitsemän luojan ja *seitsemän alkuihmisen* luomisesta. Henok, Thoth eli Hermes, Orfeus ja Kadmos ovat kaikki yleisnimiä ja seitsemän alkuaikaisen viisaan (ruumiillistuneiden dhyâni-chohanien eli devojen, *harharuumiisten*, ei kuolevaisten) haarautumia ja jälkeläisiä. Ne opettivat ihmiskunnalle kaiken tietämänsä ja niiden varhaisimmat oppilaat ottivat mestariensa nimet. Tämä tapa siirtyi neljänneltä viidennelle Rodulle. Tästä johtuvat samanlaiset traditiot Hermeksestä (joita egyptologiien laskujen mukaan on viisi), Henokista jne. He kaikki ovat kirjainten keksijöitä, kukaan heistä ei kuole vaan elää yhä, ja he ovat ensimmäisiä mysteereihin vihkiöitä ja niiden perustajia. *Henokin Genesis* katosi vasta hiljattain kabbalistien keskuudesta. Guillaume Postel näki sen. Se oli aivan varmasti suurelta osin jäljennös Hermeksen kirjoista ja paljon vanhempi kuin Mooksen kirjat, niin kuin Éliphas Lévi kertoo lukijoilleen.

tasolla, ja ”alempi kuvastin” vääristelee ylemmän peilin kuvaa kunkin toistaessa sen omalla tavallaan. Siten kristilliset dogmit ovat vain muistoja Platonin *paradigmoista*, sillä hän puhui näistä asioista varovasti niin kuin jokainen vihitty tekee. Mutta tämä kaikki on, kuten sanotaan näissä muutamissa *Desatirin* lauseissa:

Kaikki mikä on maan päällä, sanoo Herra [Ormazd], on *varjo jostakin, mikä on ylemmissä sfääreissä...* Tämä valoisa kohde [valo, tuli jne.] on varjo siitä, mikä on vielä valoisampi kuin se itse ja niin edelleen, kunnes se saavuttaa MINUT, joka olen valojen valo.

Kabbalistisissa kirjoissa ja ennen kaikkea *Zoharissa* esiintyy hyvin voimakkaasti se ajatus, että kaikki objektiivinen maan päällä tai tässä universumissa on varjo – *Djoqnah* – ikuisesta valosta eli jumaluudesta.

Kolmas Rotu oli ensin hyvin selvästi kirkas varjo jumalista, jotka traditio karkottaa maan päälle allegorisen taivaan sodan jälkeen, josta tuli vielä allegorisempi maan päällä, sillä se oli sota hengen ja aineen välillä. Tämä sota kestää kunnes sisäinen ja jumalallinen ihminen on mukauttanut ulkoisen maallisen itsen omaan henkiseen luontoonsa. Siihen asti edellisen pimeät ja hurjat intohimot ovat ikuisessa sodassa mestarinsa, jumalallisen ihmisen kanssa. Mutta *eläin* tulee kerran kesyyntymään, koska sen luonto tulee muuttumaan ja sopusointu tulee jälleen kerran vallitsemaan näiden kahden välillä niin kuin ennen ”lankeemusta”, jolloin jopa kuolevaisen ihmisen *loivat* elementit, eikä hän syntynyt.

Edellä oleva esiintyy kaikissa suurissa teogonioissa, varsinkin kreikkalaisissa.¹ Miksi *Uranoksen runtelee* hänen poikansa *Kronos*, joka tuomitsee siten hänet kykenemättömäksi, sitä eivät nykyaikaiset myyttien tutkijat ole koskaan ymmärtäneet. Kuitenkin se on aivan selvää. Ja koska se on universaali kertomus,² siihen on täytynyt sisältyä jokin suuri abstraktinen [e269]

¹ Ks. Hesiodoksen *Theogonia* [suom. *Jumalten synty.*]

² Uranos on muunnettu Varuna, ”universaali sisältäjä”, kaikkea syleilevä ja yksi vanhimmista vedalaisista jumaluuksista – AVARUUS, taivaan ja maan luoja, sillä molemmat ilmenevät hänen (tai sen) siemenestä. Vasta myöhemmin Varunasta tuli Adityojen päämies ja jonkinlainen Neptunus joka ratsasti *Leviatanilla* – *Makaralla*, joka on nyt kaikkein pyhin ja mystisin eläinradan merkeistä. Varuna, ”jota ilman mikään luontokappale ei voi edes silmäänsä räpäyttää”, alennettiin kuten Uranoskin ja hänen tavoin *hän lankesi synnytykseen*. Hänen tehtävänsä, ”suurimmat kosmiset tehtävät”, niin kuin Muir kutsuu niitä, alensi eksoteerinen antropomorfismi taivaasta maan päälle. Niin kuin sama orientalisti sanoo: ”Ne ominaisuudet, jotka luetaan Varunalle [*Vedoissa*], antavat hänen luonteelleen moraalisen suuruuden ja pyhyden, joka ylittää kaiken sen, mitä on millään muulla vedalaisella jumaluudella.” Mutta ymmärtääkseen oikein hänen lankeemuksensa syyn, samoin kuin Uranoksen lankeemuksen syyn, on nähtävä jokainen eksoteerinen uskonto ihmisen mielikuvituksen virheellisenä ja synnillisenä tuotteena ja on myös tutkittava mys-

ja filosofinen aate, jonka aikamme viisaat ovat nyttemmin kadottaneet. Tämä allegoriassa kuvattu rangaistus merkitsee todella ”uutta aikakautta, toista vaihetta luomiskehityksessä”, niin kuin aivan oikein huomauttaa Decharme,¹ joka ei kuitenkaan edes yritä selittää sitä. Uranos yritti vastustaa tuota kehitystä eli luonnollista edistysaskelta *hävittämällä kaikki lapsensa heti niiden syntymän jälkeen*. Uranos, joka personoi Khaoksen (avaaruuden eli ilmenemättömän jumaluuden) kaikkia luovia voimia, saa siten kärsiä rangaistuksen. Sillä nämä voimat saattavat *pitrit* kehittämään itsensä alkuaikeisia *ihmisiä* – samoin kuin nämä ihmiset kehittävät myöhemmin *omia* jälkeläisiään – ilman mitään synnyttämisen tuntoa tai halua. Synnyttämistyö, joka keskeytyi hetkeksi, siirtyy *Kronoksen*², *ajan*, käsiin, ja tämä yhdistyy *Rheaan* (maahan esoterismissa – aineeseen yleensä) ja saa siten aikaan taivaallisia – maallisia titaaneja. Koko tämä symboliikka koskee kehityksen mysteereitä.

Tämä allegoria on eksoteerinen muunnos tässä teoksemme osassa esitetystä esoteerisesta opista. Sillä *Kronoksessa* näemme jälleen saman kertomuksen toistettuna. Niin kuin Uranos hävitti lapsensa *Gaialta* (joka ilmenyksen maailmassa on yhtä Aditin eli suuren kosmisen syvyyden kanssa) sulkemalla ne maan, *Titaeen*, poveen, niin *Kronos* tässä toisessa luomisvaiheessa hävitti *Rhean* synnyttämät lapsensa – nielaisemalla ne. Tämä viittaa maan eli luonnon hedelmättömiin yrityksiin luoda yksin todellisia *inhimillisiä* ihmisiä.³ Aika nielee omat hedelmättömät tuotteensa.

Sitten tulee Zeus – Jupiter, joka vuorostaan syöksee isänsä valtaisuukselta.⁴ Jupiter Titaani on Prometheus yhdessä merkityksessä⁵ ja eroaa Zeuksesta, suuresta [e270] ”jumalien Isästä”. Hesiodoksen sanoin hän on

teereitä, joita Varunan sanotaan ilmoittaneen Vasishthalle. Mutta... ”hänen salaisuuksiaan ja Mitran salaisuuksia ei pidä paljastaa tyhmille”.

¹ *Mythologie de la Grèce antique*, s. 7.

² *Kronos* ei ole ainoastaan *Χρόνος*, *aika*, vaan myös, niin kuin Bréal esitti kirjassaan *Hercule et Cacus* (s. 57), johtuu juuresta *kar*, tehdä, luoda. Ovatko Bréal ja Decharme, joka lainaa häntä, yhtä oikeassa sanoessaan, että *Vedoissa Krānan* on luova jumala, siitä meillä on epäilyksemme. Bréal tarkoitti luultavasti Karmaa tai oikeammin Višvakarmania, luovaa jumalaa, ”kaikki tekevää” ja ”maailman suurta arkkitehtiä”.

³ Ks. säikeistöjä III-X ja seur. ja myös Berossoksen kertomusta alkuluomisesta.

⁴ Titaanien taistelu, ainakin teogoniassa, on *Uranoksen* ja *Gaian* (eli taivaan ja maan abstraktisessa merkityksessä) lasten, titaanien, taistelu ylivallasta *Kronoksen* lapsia vastaan, joiden päämies on Zeus. Se on yhdessä merkityksessä loppumaton taistelu, jota on tähän päivään asti käyty henkisen sisäisen ihmisen ja lihallisen ihmisen välillä.

⁵ Aivan niin kuin ”Herra Jumala” eli Jehova on Kain esoteerisesti ja samoin ”viettelevä käärme”, androgyynisen Eevan miehinen puoli ennen hänen ”lankeemustaan”; adam kadmonin naisellinen puoli; oikean puolen Hokhman vasen puoli eli Bina ensimmäisessä sefirotisessa kolminaisuudessa.

”epäkunnioittava poika”. Hermes kutsuu häntä ”taivaalliseksi ihmiseksi” (*Poimandresissa*). Raamatustakin hänet löytää Aadamin nimellä ja myöhemmin – muuntamalla – Haamin nimellä. Nämä kaikki ovat kuitenkin ”viisauden poikien” personoitumia. Että Jupiter kuuluu puhtaasti *inhimilliseen atlantislaiseen jaksoon*, saa tarvittavan vahvistuksensa – jos häntä edeltäneet *Uranos* ja *Kronos* eivät siihen riitä – Hesiodokselta, joka kertoo meille, että kuolemattomat tekivät ihmiset ja loivat kulta- ja hopeakauden (ensimmäisen ja toisen Rodun). Jupiter sen sijaan loi pronssikauden – sankarien – sukupolvet (*kahden* elementin sekoituksen) sekä rautakauden ihmiset.¹ Tämän jälkeen hän lähettää kohtalokkaan lahjansa Pandoran avulla Epimetheukselle,² jota lahjaa eli *ensimmäistä naista* Hesiodos kutsuu ”kohtalokkaaksi lahjaksi”. Hän selittää, että se oli ihmisille lähetetty rangaistus ”jumalallisen luovan tulen varkaudesta”. Tämän naisen ilmestyminen maan päällä on merkki kaikenlaisesta pahasta. Ennen hänen saapumistaan ihmisrodut elivät onnellisina ja vapaina sairaudesta ja kärsimyksestä – kuten mazdalaisessa *Vendîdâdissa* sanotaan näiden rotujen eläneen Yiman hallitessa.

Kaksikin vedenpaisumusta voidaan löytää universaalista traditiosta, jos verrataan huolellisesti Hesiodosta, *Rigveda*, *Zend-Avestaa* jne., mutta mitään *ensimmäistä* ihmistä ei koskaan mainita missään teogonioissa paitsi raamatussa.³ Kaikkialla *meidän rotumme* ihminen esiintyy vedenpaisumuksen jälkeen, minkä jälkeen traditio mainitsee ainoastaan useita sellaisten mannerten ja saarten nimiä, jotka vajosivat aikoinaan valtameren aaltoihin.⁴ Hesiodoksen mukaan ”jumalilla ja kuolevaisilla on sama yhteinen alkupe-
rä”,⁵ ja Pindaros vahvistaa tämän.⁶ Deukalion ja Pyrrha, jotka pelastuvat vedenpaisumuksesta rakentamalla arkin Nooan lailla,⁷ pyytävät Jupiteria elävöittämään jälleen ihmisrodun, jonka hän oli hukuttanut tulvavesiin. Slaavilaisessa mytologiassa kaikki ihmiset hukkuivat ja ainoastaan kaksi vanhaa ihmistä, mies ja hänen vaimonsa jäivät jäljelle. Silloin *Pramžimas* (”kaiken herra”) neuvoi heitä hyppäämään *seitsemän kertaa* maapallon

¹ Hesiodos, *Opera et Dies*, s. 147 eteenp.

² *Sama*, s. 83 eteenp. Egyptiläisessä legendassa kahdesta veljeksestä, jonka on kääntänyt G. Maspero (Bulaq-museon entinen johtaja), esitetään Pandoran alkupe-
rä. *Khnum*, kuuluisa taivaallinen taiteilija, luo ihmeellisen kaunottaren, tytön, jonka hän lähettää *Batulle*, minkä jälkeen viimeksi mainitun onni on mennyttä. Batu on tietysti mies ja tyttö on Eeva. (Ks. Maspero’n *Egyptian Legends* ja myös Decharme’n *Mythologie de la Grèce Antique*.)

³ Yima ei ole ”ensimmäinen ihminen” *Vendîdâdissa*, vaan ainoastaan orientalisti-
en teorioissa.

⁴ Boiotia ja sen jälkeen muinainen Ateena ja Eleusis upposivat.

⁵ *Erga kai hemera* [lat. *Opera et Dies*], 108.

⁶ *Nemeonikai*, VI, I.

⁷ Apollodoros, *Bibliothèque*, kirja I, vii, 2; Ovidius, *Metamorphoses* [suom. *Muodonmuutoksia*], I, s. 260, 899.

kallioille ja niin syntyi seitsemän uutta rotua (paria), joista tuli yhdeksän liettualaista heimoa.¹ Niin kuin *Mythologie de la Grèce Antique* -kirjan tekijä hyvin ymmärsi, neljä aikakautta [e271] tarkoittaa ajanjaksoja ja viittaa myös allegorisesti rotuihin. Kuten hän sanoo:

Peräkkäisiä sukupolvia jotka hävisivät ja antoivat tilaa uusille ilman ylimenoaikaa kuvattiin Kreikassa metallien nimillä niiden yhä alenevan arvon ilmaisemiseksi. Kulta, kaikkein loistavin ja arvokkain, puhtauden symboli... osoittaa ensimmäistä rotua..... Toisen rodun, hopeakauden ihmiset ovat jo ensimmäistä rotua huonompia. He ovat hitaita ja heikkoja olentoja, ja heidän elämänsä on tuskin muuta kuin pitkää ja typerää lapsuusaikaa... He häviävät... Pronssikauden ihmiset ovat rotevia ja väkivaltaisia [kolmas rotu]... heidän voimansa on valtavan suuri. Heillä oli pronssiaseita, pronssista tehtyjä asuinpaikkoja. He eivät käyttäneet muuta kuin pronssia. Rauta, tuo musta metalli, oli vielä tuntematon.² Neljäs sukupolvi (rotu) on Hesiodoksen sanoin sankarikansa, joka kaatui Teeban luona tai Troijan muurien edustalla...³

Koska siis nuo neljä rotua mainitaan vanhimpien kreikkalaisten runoilijoiden teoksissa, vaikka hyvin sekavasti ja epäajanmukaisesti, klassikot tukevat oppiamme jälleen kerran. Mutta tämä on pelkkää ”mytologiaa” ja runoutta. Mitä sanottavaa uudenaikaisella tieteellä voi olla tällaisesta vanhojen satujen euhemerisoinimisesta? Tuomiota ei ole vaikea aavistaa. Sen vuoksi siihen on yritettävä vastata ennakoita ja osoitettava, että sadut ja *empiiriset* pohdiskelut kuuluvat siksi paljon tuon saman tieteen alaan, ettei kenelläkään oppineista ole vähintäkään oikeutta osoittaa rikkaa okkultistin silmässä, kun heillä on malka omassa silmässään, vaikkei tuo rikka olisi-kaan vastustajamme mielikuvituksen tuote.

X SÄKEISTÖ – jatkuu

40. SITTEN KOLMAS JA NELJÄS (rotu) PAISUIVAT YLPEYDESTÄ. ME OLEMME KUNINKAITA. ME OLEMME JUMALIA. (a)

41. HE OTTIVAT VAIMOJA, KAUNIITA KATSELLA, VAIMOJA ”ÄLYTTÖMISTÄ”, KAPEAPÄISISTÄ. HE SYNNYTTIVÄT HIRVIÖITÄ, PAHOJA DEMONEJA, MIES- JA NAISPUOLISIA, MYÖS VÄHÄ-ÄLYISIÄ KHADO (dâkinî). (b)

42. HE RAKENSIVAT TEMPELEITÄ IHMISRUUMILLE. MIEHISTÄ JA NAISELLISTA HE PALVOIVAT (c) [s. 285]. SILLOIN KOLMAS SILMÄ EI ENÄÄ TOIMINUT (d) [s. 288].

¹ Liettualainen tarina Grimmin teoksessa *Deutsche Mythologie*, s. 545.

² Hesiodos, *Opera et Dies*, 143–155.

³ Ks. Aiskhylos, *Seitsemän Teebaa vastaan*, ks. *Neljä tragediaa*.

(a) Tällaisia olivat ensimmäiset todella fyysiset ihmiset, joiden ensimmäinen luonteenpiirre oli – ylpeys! Muisto juuri tästä kolmannesta Rodusta sekä jättiläismäisistä atlantislaisista [e272] on säilynyt yhdestä sukupolvesta ja rodusta toiseen aina Mooseksen päiviin asti ja saanut objektiivisen muodon niissä vedenpaisumusta edeltävissä jättiläisissä, niissä kauheissa noidissa ja maagikoissa, joista roomalainen kirkko on säilyttänyt niin eloisia ja samalla vääristyneitä taruja. Se, joka on lukenut ja tutkinut ikivanhan opin kommentaareja, pitää helposti joitakin atlantislaisia Nimrodin, Babelin tornin rakentajien, haamilaisten ja kaikkien muiden prototyyppeinä, koko tuon joukon, ”jonka muisto olkoon kirottu”, kuten teologinen kirjallisuus ilmaisee sen; niiden, lyhyesti sanottuna, jotka ovat antaneet jälkimaailmalle Saatanan oikeaoppisen tyypin. Ja tämä johtaa meidät luonnollisesti tutkimaan näiden varhaisten rotujen uskonnollista etiikkaa, niin myyttisiä kuin ne lienevätkin.

Minkälainen oli kolmannen ja neljännen Rodun uskonto? Sanan yleisessä merkityksessä ei lemuralaisilla eikä heidän jälkeläisillään lemuralaisatlantislaisilla ollut mitään uskontoa, koska he eivät tunteneet mitään dogmeja eikä heidän täytyneet *uskoa* mihinkään. Heti kun ihmisen mentaalinen silmä oli avautunut ymmärtämään, tunsivat kolmas Rotu olevansa yhtä tuon alati läsnäolevan vaikkakin aina tutkimattoman ja näkymättömän KAIKEN, ainoan universaalisen jumaluuden kanssa. Omaten jumalallisia kykyjä ja tunteiden itsessään *sisäisen* jumalansa jokainen tunsivat olevansa luonnoltaan ihmisjumala, vaikka eläin fyysiseltä minältään. Taistelu näiden kahden välillä alkoi siitä päivästä, kun he maistivat viisauden puun hedelmää, taistelu elämästä henkisen ja psyykkisen, psyykkisen ja fyysisen välillä. Ne, jotka voittivat alemmat periaatteet saavuttamalla herruuden ruumiista, yhtyivät ”valon poikiin”. Ne, jotka joutuivat alemman luontonsa uhreiksi, tulivat aineen orjiksi. Oltuaan ”valon ja viisauden poikia” he tulivat lopulta ”pimeyden pojiksi”. He kaatuivat taistelussa kuolevaisen ja kuolemattoman elämän välillä, ja kaikista näin kaatuneista tuli atlantislaisien¹ tulevien sukupolvien siemeniä.

Tajuntansa aamunkoitossa ei kolmannen kantarodun ihmisellä ollut mitään sellaista uskoa, jota voitaisiin kutsua *uskonnoksi*. Toisin sanoen, hän oli yhtä tietämätön ”loistokkaista ja juhlavista uskonnoista” kuin kaikista oppijärjestelmistä tai ulkonaisesta palvonnasta. Mutta jos uskonto-sanalla tarkoitetaan joukkojen sitomista yhteen tuntemaan yhtäläistä kunnioitusta, pieteettiä, niitä kohtaan joiden tajuamme olevan itseämme korkeampia – niin kuin lapsi tuntee rakkaita vanhempiaan kohtaan – silloin jo varhaisim-

¹ Sanaa käytetään tässä ”noituuden” merkityksessä ja sen synonyymina. Atlantislaisia rotuja oli useita, ja niiden kehitys kesti miljoonia vuosia. Kaikki eivät olleet pahoja, jollaisia heistä tuli loppuaan kohti, kuten meistä (viidennestä) on nyt nopeasti tulossa.

milla lemuralaisillakin oli uskonto, vieläpä mitä kaunein uskonto, jo heidän älyllisen elämänsä alusta asti. Eikö heillä ollut ympärillään, jopa sisälleenkin [e273] elementtien loistavat jumalat?¹ Eivätkö he viettäneet lapsuuttaan niiden hellässä huomassa, jotka olivat antaneet heille elämän ja kutsuneet heissä esiin älyllisen, tietoisin elämän? Meille vakuutetaan näin olleen ja me uskomme sen. Sillä hengen kehittymistä aineeksi ei olisi voinut koskaan tapahtua eikä se olisi saanut alkusysäystään, elleivät nuo loistavat henget olisi uhranneet omaa ylieteeristä olemustaan elävöittämään savi-ihmistä varustamalla kunkin hänen sisäisistä prinssiipeistään osalla eli oikeammin heijastuksella tuosta olemuksesta. Seitsemän taivaan (seitsemän olemistason) dhyānit ovat nykyisten ja tulevien elementtien NOUMENONEJA, aivan niin kuin seitsemän luonnonvoiman enkelit – joiden luonnonvoimien karkeampia vaikutuksia huomaamme siinä, mitä tiede suvaitsee kutsua ”liikemuodoiksi”, painottomiksi voimiksi ja ties miksi – ovat vielä korkeampien hierarkioiden vielä korkeampia noumenoneja.

Silloin muinoin oli ”kulta-aika”, jolloin ”jumalat vaelsivat maan päällä ja seurustelivat vapaasti kuolevaisten kanssa”. Sen jälkeen jumalat lähtivät pois (ts. tulivat näkymättömiksi) ja myöhemmät sukupolvet alkoivat sitten palvoa heidän valtakuntiaan – elementtejä.

Atlantilaiset, *puolijumalallisen* ihmisen ensimmäiset jälkeläiset sukupuolisen jakautumisen jälkeen – näin ollen ensimmäiset siitetyt ja inhimillisesti synnytyt kuolevaiset – olivat niitä, jotka ensimmäisinä ”uhrsivat” *aineen jumalalle*. He ovat tuossa kaukaisessa hämärässä, tuossa esihistoriallisia aikoja paljon varhaisemmassa muinaisuudessa esikuvana, jonka mukaan rakennettiin Kainin suuri symboli.² He ovat ensimmäisiä antropomorfisteja, jotka palvoivat muotoa ja ainetta. Tuo palvonta alentui hyvin pian *itsensä palvomiseksi* ja johti siitä fallismiin eli siihen, mikä on tähän päivään asti hallinnut ylimpänä jokaisen eksoteerisen uskonnon symboliikassa, niiden rituaaleissa, dogmeissa ja muodoissa. Aadam ja Eeva *tulivat aineeksi* eli muodostivat maaperän Kainille ja Abelille – joista jälkimmäinen on elämää kantava maa, edellinen ”tuon maan eli pellon viljelijä”.

Näin siis jakautuivat ensimmäiset Lemurian mantereella syntyneet atlantilaiset rodut varhaisimmista heimoistaan asti oikeamielisiin ja väärämielisiin; niihin, jotka palvoivat luonnon ainoaa näkymätöntä henkeä, jonka säteen ihminen tuntee itsessään – eli panteisteihin; ja niihin, jotka uhrsivat kiihkomielisesti maan hengelle, pimeille kosmisille antropomorfisille

¹ ”Elementtien jumalat” eivät suinkaan tarkoita elementaaleja. Ne voivat parhaimmillaan käyttää elementaaleja välikappaleina ja aineksina, joihin pukeutua...

² Niin kuin *Genesisin* 4. luvusta ilmenee, Kain ”uhrasi maan hedelmiä” ollen *ensimmäinen maanviljelijä*, kun taas Abel ”uhrasi laumansa esikoisia” Herralle. Kain on ensimmäisen miehisin, Abel ensimmäisen naisellisen ihmishuvun symboli. Aadam ja Eeva kuvaavat kolmatta Rotua. ”Murhaaminen” on verenvuodatusta, mutta ei hengiltä ottamista.

voimille, joiden kanssa he liittoutuivat. Heitä olivat ensimmäiset *gibborimit*, ”muinaisajan kuuluisat sankarit”,¹ [e274] joista tulee viidennen Rodun *kabirimeja*; egyptiläisten ja foinikialaisten kabiireja, kreikkalaisten titaaneja ja intialaisten rotujen räkshasoita ja daityoja.

Tällainen oli kaikkien myöhempien ja uudenaikaisten uskontojen, varsinkin myöhempien juutalaisten heimojumalalleen osoittaman palvonnan salainen ja mystinen alku. Samalla tämä sukupuolinen uskonto perustui ja liittyi läheisesti sekä sekoittui, niin sanoaksemme, astronomisiin ilmiöihin. Lemurialaiset tunsivat vetoa pohjoisnapaa eli edeltäjiensä taivasta (hyperboreaista mannerta) kohti. Atlantislaiset pyrkivät etelänapaa, kosmisessa ja maallisessa merkityksessä *hornan kuilua* kohti – josta pyörremyrskyinä puhaltavat sitä asuntonaan pitävien kosmisten elementaalien kuumat intohimonpuuskat. Muinaiset kansat kutsuivat maan kahta napaa lohikäärmeiksi ja käärmeiksi – tästä johtuvat hyvät ja pahat lohikäärmeet ja käärmeet ja myös ”jumalien pojille” annetut nimet (hengen ja aineen pojat): hyvät ja huonot maagikot. Tämä on ihmisen kaksinaisen ja kolminaisen luonnon alkuperä. ”Langenneiden enkelien” tarina sisältää esoteerisen avaimen ihmislunnon moninaisiin ristiriitoihin. Se viittaa ihmisen itsetietoisuuden salaisuuteen. Se on koko hänen elämänsä tukeva kulmarauta – hänen kehityksensä ja kasvunsa historia.

Tämän opin vankasta tajuamisesta riippuu esoteerisen antropogeenian [ihmisrotujen synty] oikea ymmärtäminen. Se antaa selityksen pahan alkuperän paljon keskustelua herättäneeseen kysymykseen. Siitä myös näkyy, kuinka ihminen itse on jakanut YHDEN erilaisiin vastakkaisiin puoliin.

Lukija ei siis hämmästyne, vaikka niin paljon tilaa käytetään kussakin tapauksessa tämän vaikean ja hämärän aiheen valaisemisyrytyksiin. Paljon on eittämättä sanottava sen symbolisesta puolesta, koska näin tekemällä annetaan ajattelevalle tutkijalle vihjeitä hänen omia tutkimuksiaan varten ja siten voidaan luoda enemmän valoa kuin on mahdollista välittää muodollisemman, filosofisemman esitystavan teknisten sanontojen avulla. Niin kutsutut ”langenneet enkelit” ovat *itse ihmiskunta*. Ylpeyden, himon, kapinan ja vihan demonia ei ole koskaan ollut *olemassakaan ennen* fyysisen tietoisuuden ihmisen esiintymistä. Ihminen on tämän paholaisen siittänyt ja elättänyt ja sallinut sen kehittyä sydämessään. Hän on myös tahrannut sisässään asuvan jumalan yhdistämällä puhtaan hengen epäpuhtaaseen aineen demoniin. Ja jos kabbalistinen sanonta ”*Daemon est Deus inversus*”² saa metafysisen ja teoreettisen vahvistuksensa kaksinaisessa, ilmenneessä luonnossa, sen käytännön sovellus löytyy ainoastaan ihmiskunnasta.

Nyt on siis sanomattakin selvää, että johtuen väitteistämme a) että ihminen on esiintynyt ennen muita nisäkkäitä ja jopa ennen suurten matelijoiden aikoja; b) että aikakautiset vedenpaisumukset ja jääkaudet johtuvat akselin

¹ *Genesis*, 6:4.

² ”Demoni on Jumala ylösalaisin käännettynä.” – Suom. toim.

karmallisesta järkkymisestä; ja etenkin c) että ihminen on syntynyt [e275] korkeammasta olennosta eli niin kuin materialismi sanoisi *yliluonnollisesta* olennosta, vaikka se on ainoastaan *yli-inhimillinen* – on ilmeistä, että opeilamme on hyvin pienet mahdollisuudet saada puolueeton käsittely. Kun tähän vielä lisätään väite, että kolmannessa Rodussa osa ihmiskunnasta – kaikki ne ihmismonadit, jotka olivat saavuttaneet ansion ja *karman* korkeimman kohdan edellisessä manvantarassa – sai psyykkisen ja *järjellisen* luontonsa jumalallisilta olennoilta, jotka asettuivat heidän viidenteen prinssiippiinsä *perustaksi*, niin *Salaisen opin* täytyy menettää arvonsa ei ainoastaan materialismin vaan myös dogmaattisen kristinuskon silmissä. Sillä heti kun jälkimmäinen tulee kuulemaan, että nämä enkelit ovat samat kuin heidän ”langenneet” henkensä, julistetaan jo esoteerinen oppi mitä kauheimmaksi ja turmiollisimmaksi harha-opiksi.¹ *Jumalallinen* ihminen asui eläimessä, ja sen vuoksi heti kun fysiologinen erottautuminen tapahtui luonnollisessa kehityskulussa – jolloin myös ”koko eläimellinen luomakunta laskettiin vapaaksi” ja koiraat vetivät naaraita puoleensa –, *tuo rotu lankesi*; ei siksi että he olivat syöneet tiedon hedelmää ja osasivat erottaa hyvän pahasta, vaan koska he eivät tienneet paremmasta. Suvuttoman luomisvaistonsa ajamina olivat aikaisemmat alarodut kehittäneet välirodun, johon ylemmät dhyâni-chohanit olivat ruumiillistuneet, kuten säkeistömme antavat ymmärtää.² ”Kun olemme todenneet universumin laajuuden ja oppineet tietämään kaiken mitä siinä on, tahdomme lisätä rotuamme”, vastaavat *tahdon ja joogan pojat* samaa rotua oleville veljilleen, jotka kehottavat heitä tekemään heidän laillaan. Tämä tarkoittaa, että suuret adeptit ja vihityt askeetit tulevat ”lisääntymään”, ts. tuottamaan jälleen kerran *järkisyyntisiä* tahrattomia jälkeläisiä – seitsemännessä kantarodussa.

Näin esitetään *purânoissa*. *Mahâbhâratassa* ja *Brahmapurânassa* jne. *Pushkara-Mahâtmyan* eräessä osassa kuvataan sitä paitsi sukupuolten erottautumista seuraavalla allegorialla: Daksha nähdessään, että hänen tahotosyntyiset jälkeläisensä (”passiivisen joogan pojat”) eivät tahdo luoda

¹ Kenties silmällä pitäen näiden korkeimpien ja puhtaimpien henkien *huonontumista*, jotka murtautuivat alemman tajunnan välitasojen (*Poimandresin* ”seitsemän tulipiirin”, k. II, 22. säe) läpi, pannaan *Jaakob* sanomaan kirjeessään (3:15), että ”sellainen ei ole ylhäältä tulevaa viisautta, vaan maallista, aistillista (*psykhe* alkutekstissä), *pahojen henkien* viisautta”. *Psykhe* on *manas*, ”inhimillinen sielu”, ja henkinen viisaus eli sielu on *buddhi*. Kuitenkin buddhi ollen itsessään niin lähellä absoluuttia on vain *latentti* tajunta.

² Tämä on ”kuolematon rotu”, niin kuin sitä kutsutaan esoterismissa, ja eksoteerisesti se on Dakshan ensimmäisten jälkeläisten hedelmätön sukukunta. Daksha kiroaa jumalallisen rishi Nâradan siksi, että tämä on neuvonut haryashvoja ja shabalâshvoja, Dakshan poikia, olemaan lisääntymättä sanoen: ”Synny kohtuun, sinulla ei tule olemaan mitään leposijaa missään näissä valtakunnissa”. Tämän jälkeen sanotaan Nâradan, tuon *hedelmättömän* askeettirodun edustajan, heti kuoltuaan yhdestä ruumiista syntyvän toiseen ruumiiseen.

ihmisiä, ”muuttaa puolet itsestään naiseksi, josta hän synnyttää tyttäriä”, kolmannen Rodun tulevia naisia, jotka synnyttivät Atlantiksen jättiläiset, [e276] niin kutsutun neljännen Rodun. *Vishnupurânassa* sanotaan vain, että ihmiskunnan isä Daksha aloitti sukupuolisen kanssakäymisen maailman kansoittamiseksi.

Onneksi ihmissuvulle ”valittu rotu” oli jo tullut (älyllisesti ja henkisesti) korkeimpien dhyânien ruumiillistumisen välineeksi, ennen kuin ihmiskunta oli tullut täysin aineelliseksi. Kun kolmannen Rodun viimeiset alarodut – muutamia alimpia lukuun ottamatta – olivat hävinneet suuren lemuralaisen mantereen mukana, olivat ”viisauden kolminaisuuden siemenet” jo päässeet perille kuolemattomuuden salaisuudesta maan päällä, ja tämän lahjan avulla voi sama suuri persoonallisuus mielensä mukaan siirtyä yhdestä loppuun kuluneesta ruumiista toiseen.

(b) Ensimmäinen sota maan päällä, ensimmäinen ihmisveren vuodatus oli seurauksena ihmisen silmien ja aistien avautumisesta, mikä sai hänet näkemään veljiensä tyttäret ja vaimot kauniimpina kuin hänen omansa. Ryöstöjä tehtiin jo ennen sabiineja, ja Menelaoksilta vietiin heidän Helenansa, ennen kuin viides Rotu oli syntynyt. Titaanit eli jättiläiset olivat voimakkaampia, heidän vastustajansa viisaampia. Tämä tapahtui neljännessä, jättiläisten Rodussa.

Sillä noina vanhoina aikoina todella ”oli jättiläisiä”,¹ ja eläinmaailman kehityssarja on takeena siitä, että ihmisroduissa tapahtui sama. Vielä alemmaa luomisjärjestyksestä löydämme todisteita samasta, sillä kasviston koko seurasi säännönmukaisessa suhteessa eläimistön kokoa. Ne kauniit saniaiset, joita me kokoamme ja kuivaamme lempikirjojemme lehtien välissä, polveutuvat niistä jättiläissaniaisista, joita kasvoi kivihiihikaudella.

Pyhät kirjat sekä filosofisten ja tieteellisten teosten katkelmat – lyhyesti sanoen lähes kaikki tiedot, jotka ovat tulleet meille muinaisuudesta – sisältävät viittauksia jättiläisiin. Kukaan ei voi olla tuntematta salaisen opin atlantilaisia Lankân räkshasoissa – Râman kukistamisessa vastustajissa. Eivätkö nämä kertomukset ole muuta kuin tyhjän mielikuvituksen tuotetta. Kiinnittäkäämme tähän aiheeseen hetkeksi huomiota.

¹ Kaikkien maiden ja kansojen perimätiedot viittaavat tähän tosiasiaan. Donnelly lainaa otteen isä Duránin käsikirjoituksesta *Historia Antigua de la Nueva España* vuodelta 1885, jossa sanotaan, miten muuan Cholulan satavuotias asukas kertoo Cholulan suuren pyramidin rakentamisesta seuraavasti: ”Alussa, ennen kuin aurin-gonvalo oli luotu, tämä maa (Cholula) oli pimeydessä... ja heti kun valo ja aurinko nousivat idästä, saapui jättiläisiä... jotka rakensivat tuon pyramidin ja jotka ovat sittemmin hajaantuneet kaikkiin maanosiin.”

”Suuri osa Keski-Amerikan historiasta käsittelee erään quinameiksi kutsutun jättiläisrodun tekoja”, sanoo *Atlantiksen* tekijä [Ignatius Donnelly] (s. 204).

[e277]

OVATKO JÄTTILÄISET FIKTIOTA?

Tässä me törmäämme jälleen yhteen tieteen kanssa, koska se kieltää toistaiseksi, että ihminen olisi koskaan ollut paljon suurempi kuin mitä nyt on satunnaisesti tavattavien pitkien ja voimakkaiden ihmisten keskikoko. Tri Henry Gregor ilmoittaa, että jättiläistarut perustuvat väärin käsitettyihin tosiasioihin, ja esimerkkejä vääristä arvioinneista tuodaan esiin. Niinpä v. 1613 löydettiin Ala-Dauphinéssa (Ranskassa, 6 km St. Romansista) eräästä paikasta, jota on ikimuistoisista ajoista asti kutsuttu ”jättiläisten kentäksi”, syvään hiekkaiseen maaperään haudattuja valtavan suuria luita. Niiden arveltiin olevan ihmisjäännöksiä, jopa Teutoboduksen, Mariuksen tappaman teutoni-päällikön luita. Mutta Cuvierin myöhemmät tutkimukset vahvistivat niiden olevan tapiiri-sukuun kuuluvan 5,5 metrisen *Dinotherium giganteumin* fossiilisia jäännöksiä. Muinaisiin rakennuksiin viitataan todistena siitä, että varhaisimmat esi-isämme eivät olleet paljonkaan meitä pitempiä, koska sisäänkäynnit eivät olleet suurempia kuin nykyään. Meille kerrotaan, että muinaisajan pisin meidän tiedossamme oleva mies oli roomalainen keisari Maximinus, jonka pituus oli 230 cm. Kuitenkin meidän päivinämme nähdään joka vuosi tätä pitempiä miehiä. Lontoon näyttelypäivijongissa esiintynyt unkarilainen oli 270 cm pitkä. Amerikassa näytettiin 290 cm pitkää jättiläistä. Montenegrolaisen Danilon pituus oli 260 cm. Venäjällä ja Saksassa nähdään usein yli 210 cm pituisia rahvaan miehiä. Ja koska apinateorian kannattajat ovat saaneet tietää Darwinilta, että ristisiihtoksen seurauksena syntyneet eläinlajit ”ilmaisevat aina *taipumusta palautua alkuperäiseen tyyppiin*”, heidän pitäisi sovittaa ihmiseen samaa lakia. Ellei muinaisuudessa olisi ollut jättiläisiä, ei niitä olisi nytkään.

Kaikki tämä koskee vain historiallista aikaa. Ja jos esihistoriallisten aikojen luurangot eivät ole toistaiseksi voineet kiistattomasti todistaa (mikä ehdottomasti kielletään) tässä esitettyä väitettä tieteelle, niin se on vain ajan kysymys. Sitä paitsi, kuten jo sanottu, ihmiskoko on muuttunut sängen vähän viimeisen rodullisen kierroksen jälkeen. Muinaisuuden jättiläiset ovat kaikki hautautuneet valtamerien pohjaan, ja jos satoja tuhansia vuosia kestänyt jatkuva veden aiheuttama hankaus voi jauhaa hienoksi pölyksi pronssisen patsaan, niin paljon helpommin on näin käynyt ihmislurangolle. Entä mitä todistavat tunnetut klassiset kirjailijat, filosofit ja muut ihmiset, joilla ei muutenkaan ole valehtelijan mainetta? Pitäkäämme myös mielessämme, että ennen vuotta 1847, jolloin Boucher de Perthes pakotti tieteen kiinnittämään huomiota ihmisfossiileihin, niistä tiedettiin tuskin mitään, sillä arkeologia ei omahyväisesti välittänyt niiden olemassaolosta. Jättiläisistä, joita oli ”maan päällä siihen aikaan”, oli ainoastaan raamattu puhunut länsimaiden viisaille, ja eläinrata oli ainoa todistaja vahvistamassa tuota lausuntoa, sillä Atlaksen eli Orionin sanotaan mahtavilla hartioillaan kannattaneen maailmaa.

[e278] Kuitenkaan ”jättiläisten” olemassaololta ei puutu todistajia, ja yhtä hyvin voi tutkia asian kumpaakin puolta. Kolme tiedettä – geologia, tähtitiede ja pyhien kirjojen tutkimus (viimeksi mainittu universaalissa merkityksessään) – voivat antaa meille tarvittavat todisteet. Alkaaksemme geologiasta, se on jo vahvistanut, että mitä vanhempia esiinkaivetut luurangot ovat, sitä kookkaampia, pitempiä ja voimakasrakenteisempia ne ovat. Tässä meillä siis on jo varma todiste. Frédéric de Rougemont, joka kyllä uskoo hartaasti Nooan arkkiin ja raamattuun, mutta on silti tieteellinen todistaja, kirjoittaa: ”Kaikki luut, nuo luurangot, jotka on löydetty Gardin alueelta, Itävallasta, Liégestä jne.... nuo kallot, jotka kaikki muistuttavat neekerityyppiä... ja joita tuon muotonsa takia voitaisiin pitää eläinten kalloina, kaikki ovat kuuluneet *hyvin pitkille* ihmisille...”¹ Saman toistaa Lartet-niminen asiantuntija, joka pitää *pitkinä* niitä, jotka hukkuivat vedenpaisumuksessa (ei välttämättä Nooan), ja lyhyempinä niitä rotuja, jotka elivät myöhemmin.

Mitä tulee muinaisten kirjoittajien antamaan todisteeseen, meidän ei tarvitse tyytyä Tertullianukseen, joka vakuuttaa, että hänen aikanaan löytyi Karthagosta joukko jättiläisiä² – sillä ennen kuin hänen todisteensa voidaan hyväksyä, olisi vahvistettava hänen oma henkilöllisyytensä³ ja todellinen olemassaolonsa. Mutta me voimme katsoa vuoden 1858 tieteellisiä julkaisuja, joissa puhutaan *jättiläisten sarkofagista*, joka löydettiin sinä vuonna tuon samaisen kaupungin työmaalta. Muinaisten pakanallisten kirjoittajien osalta meillä on Philostratuksen todiste, joka puhuu 13 metrin pituisesta jättiläisluurangosta ja toisesta 7-metrisestä, jotka hän itse näki Sigeuksella. Tuo luuranko ei ehkä kuulunut, niin kuin Protesilaus uskoi, sille jättiläiselle, jonka Apollo tappoi Troijan piirityksessä. Kuitenkin se oli jättiläisen luuranko samoin kuin eräs toinen, jonka Menecrates Stiralainen löysi Lemnokselta – ”kauhea katsoa”, kuten Philostratus sanoo.⁴ Voiko ennakkoluuloisuus viedä tieteen niin pitkälle, että se pitää näitä *kaikkia* henkilöitä joko typeryksinä tai *valehtelijoina*?

Plinius puhuu jättiläisestä, jossa hän ajatteli tunnistavansa Orionin, Efialteen pojan.⁵ Plutarkhos vakuuttaa Sertoriuksen nähneen Antaios-jättiläisen haudan.⁶ Ja Pausanias vahvistaa, että Asteriuksen ja Geryonin eli Hylloksen, Herculeen pojan – kaikki jättiläisiä, titaaneja ja mahtavia miehiä – haudat olivat todella olemassa.⁷ Lopuksi apotti Pègues vahvistaa omitui-

¹ *Histoire de la terre* jne., s. 154.

² *De resurrectione carnis*, xlii.

³ On kriitikkoja, jotka eivät löydä mitään todisteita Tertullianuksen olemassaolosta paitsi Eusebiuksen, tuon ”todenpuhujan” kirjoituksista, ja ovat sen vuoksi taipuvaisia epäilemään sitä.

⁴ *Heroica*, 35.

⁵ *Naturalis historia*, k. VII, xvi.

⁶ *Vitae parallelae*: Sertorius, § ix.

⁷ *Periegesis tes Hellados*, I, xxxv, 6, 7, 8.

nessa kirjassaan *Les Volcans de la Grèce*, että ”Thera-saaren tulivuorten lähistöltä löydettiin paasien alta suunnattoman suurikalloisia jättiläisiä. Jo paasien pystyttäminen noihin paikkoihin on vaatinut [e279] titaanisia voimia ja traditio liittääkin niihin kaikissa maissa taruja jättiläisistä, tulivuorista ja magiasta.”¹

Edellä mainitussa teoksessaan Pègues ihmettelee, miksi raamatussa ja perimätiedossa pidetään *Gibborim* (jättiläisiä, mahtavia), *Refaim* eli aaveita (haamuja), *Nefilim* eli langenneita (*irruentes*) ”samoina, vaikka ne ovat kaikki ihmisiä, sillä raamattu kutsuu niitä muinaisiksi mahtaviksi” – esim. Nimrodia. ”Oppi” selittää tämän pulman. Nämä nimet, jotka oikeastaan kuuluvat ainoastaan neljään edelliseen Rotuun ja viidennen alkuun, viittaavat hyvin selvästi kahteen ensimmäiseen *haamumaiseen* (astraaliseen) Rotuun, *langenneeseen* – kolmanteen – ja atlantistaisten jättiläisten Rotuun – neljänteen –, minkä jälkeen ”ihmiset alkoivat kooltaan pienentyä”.

Bossuet näkee ”perisyntissä” syyn myöhempään yleiseen epäjumalanpalvelukseen.² ”Te tulette jumalien kaltaisiksi” sanoo *Genesisin* käärme Eevalle, laskien siten *väriiden jumaluuksien* palvontaan johtavan ensimmäisen siemenen. Ja hän luulee, että tästä johtuu epäjumalanpalvelus eli *kuvien*, antropomorfisten eli ihmisenmuotoisten kultti ja palvonta. Mutta jos epäjumalanpalvelus perustuu tähän, silloin kaksi kirkkoa, kreikkalainen ja latinalainen varsinkin, ovat yhtä epäjumalallisia ja pakanallisia kuin mikä tahansa muu uskonto.³ Vasta neljännessä Rodussa ihmiset, jotka olivat kadottaneet kaikki jumalallisuutensa oikeudet, sortuivat ruumiin palvontaan eli toisin sanoen fallismiin. Siihen asti he olivat todella olleet jumalia, yhtä puhtaita ja jumalallisia kuin alkuunpanijansa, eikä allegorinen käärmenimitys, kuten on riittävästi osoitettu edellisillä sivuilla, lainkaan tarkoita ihmisten fysiologista lankeemusta, vaan hyvän ja pahan tiedon hankkimista, mikä tieto tuli heille *ennen* heidän lankeemustaan. Ei saa unohtaa, että vasta tultuaan pakosta karkotetuksi Edenistä ”Adam tunsi vaimonsa Eevan”.⁴ Meidän ei tule kuitenkaan verrata *Salaisen opin* tietoja heprealaisen raamatun kuolleeseen kirjaimen, vaan paremminkin kiinnittää huomiota kummankin esoteerisen merkityksen suuriin yhtäläisyyksiin.

Vasta hylättyään uusplatonilaisuuden Klemens [e280] Aleksandrialai-

¹ Ks. de Mirville, *Des Esprits*, vol. III, s. 45–48.

² *Élevations*, s. 56.

³ Tämä huolimatta Elviran (Elyruksen) suuren kirkolliskokouksen muodollisesta kiellosta v. 303 jaa., jolloin säädettiin, että ”Jumalan muotoa, joka on aineeton ja näkymätön, ei pidä rajoitettaman minkään kuvan tai hahmon avulla”. Vuonna 692 Konstantinopolin kokous kielsi samalla tavoin ”maalaamasta tai kuvaamasta Jeesusta *karitsana*” ja myös ”polvistumasta rukoillessa, koska se on epäjumalanpalvelusta (idolatria)”. Mutta Nikean kokous (787) toi tämän epäjumalanpalveluksen takaisin, kun taas Rooman kokous (883) julisti Konstantinopolin patriarkka Johanneksen kirkonkiroukseen, koska tämä osoittautui kuvanpalvonnan viholliseksi.

⁴ *Genesis*, 4:1.

nen alkoi kääntää sanan *gigantes* [jättiläiset] *käärmeiksi* ja selittää, että ”käärmeet ja jättiläiset tarkoittavat *demoneja*”.¹

Meille voidaan kuitenkin sanoa, että ennen kuin teemme vertauksia oppiemme ja raamatun opetusten välillä, meidän on esitettävä parempia todisteita neljännen Rodun jättiläisten olemassaolosta kuin mitä *Genesisissä* on. Me vastaamme, että antamamme todisteet ovat tyydyttävämpiä, ja joka tapauksessa niissä on enemmän kirjallista ja tieteellistä näyttöä kuin Nooan vedenpaisumus on koskaan saava. Jopa Kiinan historialliset teokset ovat täynnä muistoja neljännestä Rodusta. *Shu-Chingista* kuka tahansa voi lukea:

Kun Miao-tse (tuo vedenpaisumusta aikaisempi, turmeltunut rotu [kommentaattori selittää], joka oli vetäytynyt muinaisina aikoina vuorten luoliin ja jonka jälkeläisiä sanotaan vieläkin löytyvän Cantonin lähistöltä)² [e281] *ikivanhojen asiakirjojemme mukaan oli Chia-yün hou-*

¹ Käsitellessään kiinalaista lohikäärmettä ja Kiinan kirjallisuutta Chas. Gould kirjoittaa teoksessaan *Mythical Monsters*, s. 212: ”Sen mytologiat, tarinat, uskonnot, kansankertomukset ja sananlaskut, kaikki ovat täynnä viitteitä salaperäisestä olennosta, *jolla on fyysinen luonto ja henkiset ominaisuudet*. Hänellä on tunustettu muoto, jonka hän voi yliluonnollisella kyvyllä poistaa pukeutuakseen toisiin muotoihin, ja hänellä on voima jolla vaikuttaa ilmaan, aikaansaada mielensä mukaan kuivuutta tai hedelmöittäviä sateita, nostaa myrskyjä ja tyynnyttää ne. Suuria kirjoja voitaisiin koota niistä hajanaisista taruista, joita tavataan kaikkialla tästä aiheesta...”

Tämä ”salaperäinen olento” on myyttinen lohikäärme, ts. todellisen *historiallisen* adeptin, vanhan ajan okkulttisten tieteiden opettajan ja mestarin symboli. Muualla on jo sanottu, että neljännen ja viidennen Rodun suuria ”tietäjiä” sanottiin yleensä ”käärmeiksi” ja ”lohikäärmeiksi” esi-isiensä mukaan. Kaikki nämä kuuluivat niin kutsuttujen ”viisauden tulisten lohikäärmeiden”, dhyâni-chohanien hierarkiaan, joka vastaa Agnishvatta pitrejä, Maruteja ja Rudroja yleensä, Rudran jälkeläisiä, joiden isää pidettiin tulen jumalana. Tekstissä sanotaan enemmän. Mutta Klemens vihittyinä uusplatonikkona tunsivat tietysti ”lohikäärme”-sanankäytön ja sen miksi vihittyjä adepteja kutsuttiin siten, koska hän tiesi *Agathodaimonin* salaisuuden, Kristuksen, gnostikkojen seitsenvokaalisen käärmeen. Hän tiesi, että hänen uuden uskonsa dogmi vaati kaikkien Jehovan *kilpailijoiden* muuttamista, niiden enkelien, joiden arveltiin kapinoineen tuota Elohimia vastaan, kuten Prometheus-titaani kapinoi Zeusta, isänsä valtakunnan anastajaa vastaan. Hän tiesi myös, että ”lohikäärme” oli ”viisauden poikien” mystinen nimitys. Tästä tiedosta johtui hänen määrittämisensä, joka on yhtä julma kuin mielivaltaisen: ”käärmeet ja jättiläiset tarkoittavat *demoneja*”, so. ei ”henkiä” vaan *paholaisia* kirkollisessa kielenkäytössä.

² ”Mitähän sanoisitte väitteeseemme, että kiinalaiset – puhun nyt sisämaassa asuvista todellisista kiinalaisista enkä neljännen ja viidennen Rodun sekamuodosta, joka nyt on vallassa – ne alkuasukkaat, jotka kuuluvat sekoittumattomana kansallisuutena kokonaan neljännen Rodun korkeimpaan ja viimeiseen haaraan, saavuttivat korkeimman sivistyksensä silloin kun viides Rotu oli tuskin ilmestynyt Aasi-

kutusten vuoksi tuottanut harmia koko maan piirille, se tuli täyteen rosvoja... Herra Huang-ti [muuan *jumalallisen* dynastian kuningas] näki, että hänen kansansa oli menettänyt viimeisetkin hyveen rippeet. Silloin hän käski Te-hungia ja Litä [kaksi alemmaa dhyâni-chohania] katkaistamaan kaiken yhteyden taivaan ja maan välillä. Siitä pitäen ei enää ole ollut mitään *ylös ja alas kulkemista!*¹

”Ylös ja alas kulkeminen” tarkoittaa esteetöntä kanssakäymistä ja seurustelua kahden maailman välillä. Koska nyt ei ole tilaisuutta esittää täydellistä ja seikkaperäistä historiaa kolmannesta ja neljännestä Rodusta, meidän on tähän koottava niistä yhteen niin monta irrallista tosiseikkaa kuin on sallittua, varsinkin sellaisia, joita tukevat muinaiskirjallisuudesta ja -historiasta löydettävät selvät ja pääteltävissä olevat todisteet. Sitä mukaa kuin ihmisten ”nahkapuvut” tulivat paksummiksi ja he lankesivat yhä syvemmälle ruumiilliseen syntiin, lakkasi yhteys fyysisen ja eteerisen *jumalallisen* ihmisen välillä. Aineen verho noiden kahden tason välillä tuli liian tiiviiksi jopa sisäisen ihmisen läpäistä. Taivaan ja maan mysteerit, joita kolmannelle Rodulle paljastivat heidän taivaalliset opettajansa heidän puhtautensa päivinä, tulivat suureksi valokeskukseksi, jonka säteet välttämättä heikkenivät hajaantuessaan ja levitessään tuohon liian aineellisuutensa takia sopimattomaan maaperään. Kansan keskuudessa ne alenivat noituudeksi, joka otti myöhemmin muodokseen eksoteeriset uskonnot ja täynnä taikauskoa olevan epäjumalanpalveluksen sekä ihmis- tai sankaripalvonnan. Ainoastaan kourallinen alkuperäisiä ihmisiä – joissa paloi kirkkaana jumalallisen viisauden kipinä ja vain vahvistui voimassaan sitä mukaa kuin se himmeni himmenemistään joka aikakaudella niissä, jotka käänsivät sen pahoihin tarkoituksiin – pysyi jumalallisten opettajien ihmiskunnalle paljastamien mysteerien valittuina vartijoina. Heidän joukossaan oli niitä, jotka alusta asti pysyivät *kumârisessa* tilassaan, ja traditio kuiskaa saman, minkä salaiset opetukset vahvistavat, nimittäin että nämä valitut olivat siemeninä sille hierarkialle, *joka ei ole koskaan sen ajan jälkeen kuollut*:

*”Ensimmäisten * * * sisäinen ihminen ainoastaan muuttaa ruumistaan aika ajoin. Hän on aina sama, tuntematta lepoa tai nirvânaa, halveksien devachania ja pysyen alituisesti maan päällä ihmiskunnan pelastukse-*

aan” (*Esoteric Buddhism*, s. 67). Ja koko tämä kourallinen sisämaan kiinalaisia on hyvin kookasta väkeä. Jos kaikkein vanhimpia (Kiinan alkuasukkaiden) lolo-kielellä kirjoitettuja käsikirjoituksia saataisiin käsiin ja käännettäisiin oikein, löydettäisiin monta arvokasta todistetta. Mutta ne ovat yhtä harvinaisia kuin heidän kielensä on käsittämätöntä. Toistaiseksi ainoastaan yksi tai kaksi eurooppalaista arkeologia on onnistunut hankkimaan näitä arvokkaita teoksia.

¹ *Shu-Ching*, osa IV, xxvii, s. 291. Muistakaa sama lausunto *Henokin kirjassa*, kuten myös Jaakobin unessaan näkemät portaat. ”Kaksi maailmaa” tarkoittaa tietysti ”kahta tajunnan ja olemisen *tasoa*”. Näkijä voi olla yhteydessä maata korkeamman tason kanssa lähtemättä nojatuolistaan.

si....” ”Seitsemästä neitsytihmisestä [kumârasta]¹ neljä uhrautui maailman syntien tähden ja tietämättömien [e282] opettamiseksi, jäädäkseen nykyisen manvantaran loppuun asti. Aina he ovat läsnä, vaikka näkymättöminä. Kun ihmiset sanovat jostakin heistä: ’Hän on kuollut’, niin katso, hän elää toisessa muodossa. Nämä ovat kuolemattoman tiedon [jñânan] pää, sydän, sielu ja siemen. Älä koskaan puhu, oi lanoo, näistä suurista [Mahâ....] joukon edessä nimeltä heitä mainiten. Ainoastaan viisaat ymmärtävät”...² (Sisäisen koulun katekismus.)

Nämä pyhät ”neljä” on esitetty vertauskuvallisesti *Lingapurânassa*, jossa sanotaan, että Vâmadeva (Śiva) kumârana jälleensyntyä jokaisessa kalpassa (*Rodussa* tässä tapauksessa) neljänä nuorukaisena – neljänä valkoisena, neljänä punaisena, neljänä keltaisena ja neljänä tummana eli ruskeana. Muistakaamme, että Śiva on ennen kaikkea ja pääasiassa askeetti, kaikkien joogien ja adeptien suojelija, niin tämä allegoria tulee aivan ymmärrettäväksi. Jumalallisen viisauden ja puhtaan askeesin henki ruumiillistuu näissä valituissa. Vasta *mentyään naimisiin* ja tultuaan jumalien pois vetämäksi tästä kauheasta askeettisesta elämästä Rudra tulee hindulaisen pantheonin Śivaksi, jumalaksi, joka ei ole mitään erittäin hyveellistä tai armeliasta tyyppiä. Näitä ”neljää” korkeampi on vain YKSI maan päällä niin kuin taivaissa – tuo vielä salaperäisempi ja yksinäisempi olento, jota on kuvattu teoksemme I osassa, s. 224 eteenpäin.

Meidän on nyt tutkittava ”liekin” ja ”pimeän viisauden poikien” luontoa samoin kuin Saatana-käsitteen valo- ja varjopuolia.

Ne katkonaiset lauseet, jotka on onnistuttu kokoamaan tiilenpalasista ja joita George Smith kutsuu ”lankeemusta seuranneeksi kiroukseksi”,³ ovat tietenkin allegorisia. Ne vahvistavat kuitenkin sen, mitä meidän kirjoissamme opetetaan *enkeliä lankeemuksen todellisesta luonnosta*. Niinpä sanotaan, että ”maan Herra häntä nimeltä kutsui, isä Elu” (Elohim), ja julisti kirouksensa, jonka kuuli ”Hea-Jumala, ja hänen maksansa tulistui, koska hänen ihmisensä [enkeli-ihminen] oli turmellut puhtautensa”. Tästä syystä Hea ilmaisee toiveensa, että ”viisaus ja tieto vihamielisesti vahingoittaisivat häntä” [ihmistä].⁴

Viimeinen lause viittaa kaldealaisen kertomuksen suoranaiseen yhteyteen *Genesiksen* kertomuksen kanssa. Hea koettaa tehdä tyhjäksi sen viisauden ja tiedon, jonka ihminen on vuorollaan saavuttanut vasta hankkimansa älyllisen ja tietoisien luomiskyvyn avulla (riistäen siten luomisen yksinoikeuden jumalan [jumalien] käsistä), ja elohimit tekevät saman *Ge-*

¹ Ks. edellä *kommentaaria* joka käsittelee neljää Rotua – ja ”tahdon ja joogan poikia”, androgyynisen kolmannen Rodun tahrattomasti syntyneitä jälkeläisiä.

² Kabbalassa on nelikirjaimisen *sanomattoman* nimen lausuminen ”kaikkein syvin salaisuus” – ”salaisuuksien salaisuus”.

³ Ks. *The Chaldean Account of Genesis*, s. 81.

⁴ *Sama*, s. 84, rivit 12, 14 ja 15.

nesiksen kolmannessa luvussa. Sen vuoksi elohimit karkottivat ihmisen Edenistä.

Mutta tämä ei auttanut yhtään. Sillä jumalallisen viisauden henki oli [e283] ihmisen yllä ja *sisällä* – todella tuo ikuisuuden ja kaiken tiedon käärme, se *manasinen* henki, joka sai hänet oppimaan *luomisen* salaisuuden kriyâshaktin tasolla ja synnyttämisen salaisuuden maisella tasolla – ja sai hänet yhtä luonnollisesti löytämään tiensä kuolemattomuuteen kaikkien jumalien kateudesta huolimatta.

Varhaisia lemuroatlantilaisia syytetään siitä, että he ottivat itselleen (jumalallisina ruumiillistumina) alempiroituksia vaimoja, nimittäin siihen asti älyttömien ihmisten rodusta. Kaikissa muinaisissa pyhissä kirjoituksissa on sama taru enemmän tai vähemmän vääristyneenä. Ensinnäkin enkelien *lankeemus*, joka on muuttanut Jumalan ”esikoiset” asuroiksi eli ”pakanoiden” Ahrimaniksi ja Tyfoniksi (jos nim. *Henokin kirjassa*¹ ja Hermeksessä, *purânoissa* ja raamatussa esitetyt kertomukset otetaan kirjaimellisesti), merkitsee esoteerisesti luettuna yksinkertaisesti seuraavaa:

Sellaisten lauseiden kuin ”Kunnianhimossaan hän (Saatana) kohottaa kätensä taivaallisen Jumalan pyhäkköä vastaan” jne. olisi kuuluttava: ”Ikuisen kehityksen ja karman lain kannustamana enkeli ruumiillistui maan päälle ihmiseen, ja koska hänen viisautensa ja tietonsa on yhä jumalallista vaikka hänen ruumiinsa on maallinen, häntä syytetään (allegorisesti) taivaallisten mysteerien ilmaisemisesta.” Hän yhdistää nuo kaksi ja käyttää niitä inhimillisen eikä yli-inhimillisen synnytyksen tarkoituksiin. Tästä lähtien ”ihminen tulee synnyttämään eikä luomaan”.² Mutta koska hänen niin teh-

¹ Palataksemme vielä kerran muinaista kosmogoniaa koskevaan mitä tärkeimpään aiheeseen voidaan sanoa, että jopa skandinavialaisessa legendassa, Saga-jumalattaren pyhissä runoissa, Loki, Odinnin veli ja samaa verta (kuten Tyfon, Ahriman ja muut ovat Osiriksen ja Ormazdin veljiä), tuli pahaksi vasta myöhemmin, kun hän oli ollut liian kauan tekemisissä ihmiskunnan kanssa. Niin kuin kaikkia muita tulen eli valon jumalia – tulihan polttaa ja hävittää samoin kuin lämmitää ja antaa elämää – häntä pidettiin lopuksi ”tulena” hävittävässä merkityksessä. *Loki*-nimi, saamme tietää (*Asgard and the Gods*, s. 250), johtuu vanhasta sanasta ”liuchan”, valaista. Sillä on siis sama juuri kuin latinan sanalla ”lux, valo”. Tästä syystä *Loki* on sama kuin Lucifer (valontuoja). Tämä nimi annettuna pimeyden ruhtinaalle on paljon ajatuksia herättävä ja sellaisenaan teologisen panettelun *vastatodistus*. Mutta *Loki* on vielä lähemmin yhteydessä Prometheukseen, koska häntä pidetään kahlehdittuna terävään kallioon, kun taas Lucifer, sama kuin Saatana, oli kahlehdittuna alhaalla helvetissä; mikä ei kuitenkaan estänyt heitä kumpaakaan toimimasta täysin vapaasti maan päällä, jos hyväksymme teologisen paradoksin kokonaisuudessaan. *Loki* on aikojen alussa hyvää tekevä, jalo ja voimakas jumala, ja varhaisessa skandinavialaisessa teogoniassa hän on hyvän eikä pahan prinssiipi.

² Se kreikkalainen myytti, johon viitattiin juuri muutamia sivuja aiemmin, nimitään miten kreikkalaisessa teogoniassa *Uranoksen* runteli hänen poikansa *Kronos*, tarkoittaa tätä varkautta, kun maan ja taivaan poika ryösti *jumalallisen luovan tulen*. Jos *Uranoksen*, taivaallisten voimien personoituman, on pakko lopettaa

dessään on käytettävä [e284] heikkoa ruumistaan lisääntymisen välineenä, tuo ruumis saa kärsiä rangaistuksen viisauden tuomisesta taivaasta alas maan päälle. Tästä syystä fyysisen puhtauden turmeltumisesta tulee ajallinen kirous.

Keskiaikaiset kabbalistit tunsivat tämän hyvin, koska muuan heistä ei pelännyt kirjoittaa:

Kabbalaa opetti ensin itse Jumala valitulle joukolle enkeleitä, jotka muodostivat teosofisen koulun paratiisissa. Lankeemuksen jälkeen enkelit hyvin *suosiollisesti opettivat tämän taivaallisen opin maan tottelemattomille lapsille* antaakseen prototyypeille keinon palata entiseen jaluuteen ja onneen.¹

Tästä käy selville, miten kristityt kabbalistit tulkitsevat tapahtuman – Jumalan pojista, jotka naivat ihmisten tyttäriä ja ilmoittivat heille taivaan jumalallisia salaisuuksia – jonka kuvaa allegorisesti Henok ja *Genesisin* 6. luku. Koko tätä aikakautta voidaan pitää *esi-inhimillisenä* kautena, jumalallisen ihmisen jaksona, eli niin kuin mukautuvainen protestanttinen teologia nyt sen sanoo – Aadamia *aikaisempana* kautena. Mutta myös *Genesis* aloittaa todellisen historiansa (6. luku) siitä, että ”noina aikoina” *jättiläiset* ja ”Jumalan pojat” naivat ja opettivat vaimojaan – ihmisten tyttäriä.

Tätä aikakautta on kuvattu *purânoissa*, ja koska se koskee kauas hämähämyteen kadonneita, esihistoriallisia muinaisaikoja, kuinka voi kukaan antropologi olla varma siitä, oliko tuon ajan ihmiskunta sellainen kuin se nyt on? *Brahmanoiden* ja *purânoiden* koko *henkilöstö* – rishit, prajâpatit, Manu ja heidän vaimonsa ja jälkeläisensä – kuuluu tähän esi-inhimilliseen aikakauteen. Kaikki nämä ovat ihmiskunnan *siemeniä*, niin sanoaksemme. Näiden ”jumalan poikien”, Brahmân ”järkisyntyisten” astraalisten lasten ympärille ovat meidän fyysiset ruumiimme kasvaneet ja kehittyneet sellaisiksi kuin ne nyt ovat. Sillä *purânoiden* kertomukset kaikista noista ihmisistä ovat legendoja meidän monadeistamme ja niiden lukemattomista erilaisista ruumiillistumisista tässä ja muissa piireissä, tapauksista, joita muinai-

luominen (*Kronos*, *ajassa* oleva jumala, tekee hänet kyvyttömäksi), niin egyptiläisessä kosmogoniassa Thot, viisauden jumala, panee toimeen samanlaisen taistelun Horuksen ja Setehin välillä, jolloin edellinen tekee jälkimmäiselle saman, minkä Kronos tekee Uranokselle (ks. *Kuolleiden kirja*, luku XVII, säe 26). Babylonialaisessa kertomuksessa Zu-jumala riistää ”jumalien isältä” *umsimin* – ideaalisen luomiselimen eikä *kruunua*(!), kuten G. Smith ajatteli (*Chaldean Account*, s. 115–116). Sillä (British Museumin) katkelmassa K. 3454 sanotaan aivan selvästi, että Zu riistettyään ”taivaan kunnioitetulta” hänen *himonsa* anasti jumalien *umsimin* ja poltti sillä kaikkien muiden jumalien *teretin* (voiman), siten ”halliten kokonaan kaikkien enkelien *siementä*” (rivi 15). Koska *umsimi oli Belin istuimella*, se saattoi tuskin olla ”kruunu”. Neljäs versio on raamatussa. Haam on kaldealaisten Zu, ja molemmat kirotaan saman allegorisesti kuvatun rikoksen vuoksi.

¹ Lainannut Christian D. Ginsburg, *The Kabbalahista*.

set näkijät ovat havainneet ”Shivan silmällä” (runojemme ”kolmannella silmällä”) ja sitten allegorisesti kuvailleet. Myöhemmin ne pilattiin lahko-laistarkoituksia varten, turmeltiin, mutta niihin jäi silti paljon totuudellista pohjaa. Silti näiden allegorioiden filosofia on edelleenkin syvälinen, vaikka sen päälle on kasvanut tiivis mielikuvituksen peite.

Mutta neljännessä Rodussa tulemme puhtaasti inhimilliseen kauteen. Nuo tähän asti puolijumalalliset olennot, jotka olivat kahliutuneet vain ulkonäöltään inhimillisiin ruumiisiin, muuttuivat fysiologisesti ja ottivat itselleen vaimoja, jotka olivat täysin inhimillisiä ja kauniita katsella, [e285] mutta joihin oli ruumiillistunut *alempia, aineellisempia* joskin sideerisiä olentoja. Näitä naismuotoisia olentoja (Lilit on niiden prototyyppi juutalaisissa traditioissa) kutsutaan esoteerisissa kertomuksissa nimellä ”Khadō” (sanskritiksi: Dâkinî). Allegoriset legendat kutsuvat näiden Lilitien päällikköä *Sangye Khadoksi* (sanskritiksi: Buddha-Dâkinî). Kaikilla niillä uskotaan olleen taito ”kävellä ilmassa” sekä suuri *ystävällisyys kuolevaisia kohtaamaan*, mutta heillä ei ollut *ymmärrystä* – ainoastaan eläimellinen vaisto.¹

(c) Tästä alkoi se palvonta, joka aikakausia myöhemmin alentui tuhon omana fallismiksi ja sukupuolipalvonnaksi. Se alkoi ihmisruumiin – tuon ”ihmeiden ihmeen”, niin kuin muuan englantilainen kirjailija kutsuu sitä – palvontana ja päättyi eri sukupuolien palvontaan. Palvojat olivat kooltaan jättiläisiä, mutta he olivat jättiläisiä myös tiedoltaan ja opiltaan, joskin he saivat sitä helpommin kuin nykyajan ihmiset. Heillä oli syntyperäistä tietoa. Lemuroatlantilaisen ei tarvinnut keksiä ja kiinnittää muistiinsa sitä, minkä hänen elähdyttävä PRINSIIPPINSÄ *tiesi* jo ruumiillistumisensa hetkellä. Ainoastaan aika ja *prinsiippien* ympärille verhoutuneen aineen yhä kasvava tylsistyminen saattoivat, ensimmäinen heikentää heidän syntymää edeltävän tietonsa muistamista, toinen heikentää ja jopa sammuttaa kaiken henkisyyden ja jumalaisuuden kipinän heissä. Sen vuoksi he joutuivat heti alusta asti eläimellisen luontonsa uhreiksi ja synnyttivät ”hirviöitä” – ts. erilaisia ihmisiä kuin he itse olivat.

Puhuessaan jättiläisistä Creuzer kuvaa heitä hyvin sanomalla:

Nuo taivaan ja maan lapset saivat syntyessään *korkeimmilta voimilta*, elämänsä antajilta, erikoisia sekä moraalisia että fyysisiä kykyjä. He *hallitsivat elementtejä, tunsivat taivaan ja maan, meren ja koko maailman salaisuudet ja lukivat tähdistä tulevaisuuden...* Tuntuu todella heistä lukiessa siltä kuin olisi tekemisissä, *ei kaltaistemme ihmisten kanssa*, vaan elementtien henkien, jotka ovat putkahtaneet luonnon hel-

¹ Nämä ovat niitä olentoja, joiden tarumainen olemassaolo on ollut pohjana jolle on rakennettu rabbien Lilit ja joita raamattuun uskovat kutsuisivat vedenpaisumusta aikaisemmiksi naisiksi ja kabbalistit ennen Aadamia olleiksi roduiksi. Ne eivät ole mielikuvitusta – se on ainakin varmaa, vaikka ovatkin myöhemmän ajan rehevöittämiä.

masta ja hallitsevat sitä täysin.... Kaikissa näissä olennoissa *on havaittavissa* MAGIAN ja NOITUUDEN leima....

Ja sellaisia he olivat, nuo (nykyään) legendaariset esihistoriallisten ja kerran todella olemassa olleiden rotujen sankarit. Creuzer oli oman sukupolvensa viisas, sillä hän ei syyttänyt tahallisesta petoksesta tai typeryydestä ja taikauskosta sitä loputonta sarjaa tunnustettuja filosofejia, jotka mainitsevat nämä rodut ja väittävät omana aikanaankin nähneensä niiden fossiileja. Vanhoina aikoinakin oli skeptikkoja – yhtä paljon ja yhtä huomattavia kuin nykyään. Mutta sellaisetkin kuin Lukianos, Demokritos ja Epikuros taipuivat *tosiasioiden* pakottamina ja osoittivat todella älykkäiden henkilöiden [e286] erottamiskykyä, kun voivat erottaa sepitelmän faktasta ja totuuden liioittelusta ja petoksesta. Muinaiset kirjailijat eivät olleet sen tyhmempiä kuin nykyajan viisaat. Niin kuin *Mind*-lehden artikkelin ”Notes on Aristotle’s Psychology in Relation to Modern Thought”¹ kirjoittaja hyvin huomauttaa:

Yleinen historian jaottelu vanhaan ja nykyaikaiseen on joskus harhaanjohtava. Kreikkalaiset neljännen vuosisadalla eaa. olivat monessa suhteessa nykyaikaisia.

Varsinkin skeptisyydessään, voimme lisätä. He eivät olleet niinkään valmiita uskomaan *taruihin*.

”Lemuralaisissa” ja atlantislaisissa, noissa ”taivaan ja maan lapsissa” oli kyllä havaittavissa NOITUUDEN leima. Sillä esoteerinen oppi syyttää heitä juuri siitä mikä, jos siihen uskotaan, ratkaisisi tieteen vaikeudet ihmisen alkuperän suhteen eli oikeammin hänen ja *ihmisenmuotoisen apinan* anatomiset yhtäläisyydet. Se syyttää heitä siitä, että he antautuivat tuohon (*meille*) niin hirveään rikokseen, lisääntymiseen niin kutsuttujen ”eläinten” kanssa ja siten tuon nykyisin sukupuuttoon kuolleen todellisen ihmisapinalajin synnyttämiseen. Samoin kuin kielletään itsesyntyys – johon esoteerinen tiede uskoo ja jota se opettaa – kielletään mahdollisuuskin tällaiseen ristisiitokseen ihmisen ja minkäänlaisen eläimen välillä. Mutta todettakoon, että noina varhaisina aikoina, niin kuin on jo huomautettu, eivät atlantislaiset jätti-ihmiset eivätkä myöskään ”eläimet” olleet nykyisin tuntemiamme, fysiologisesti täydellisiä ihmisiä ja nisäkkäitä, ja nykyajan käsitykset tästä aiheesta – myöskin fysiologien – ovat liian epävarmoja ja horjuvia salliakseen sellaisen tosiasian ehdottoman kieltämisen *a priori*.

Kommentaarien huolellinen tutkiminen voi saada ajattelemaan, että sitä olentoa, jonka kanssa uusi ”*inkarnaatio*” lisääntyi, kutsuttiin ”eläimeksi”, ei sen vuoksi että hän ei ollut mikään inhimillinen olento, vaan siksi että hän oli ruumiillisesti ja mentaalisesti niin erilainen kuin ne täydellisemmät rodut, jotka olivat kehittyneet fysiologisesti varhaisempaa aikana. Muista-

¹ [”Merkintöjä Aristoteleen psykologian suhteesta nykyaikaiseen ajatteluun.”]

kaa VII säkeistö ja mitä sanotaan 24. säkeessä, nim. että kun ”viisauden pojat” ruumiillistuivat ensimmäisen kerran, jotkut niistä ruumiillistuivat täydellisesti, toiset heijastivat muotoihin ainoastaan *kipinän*, kun sitä vastoin jotkut varjoista jätettiin *täyttämättä* ja täydellistämättä neljanteen Rotuun asti. Ne rodut jotka ”pysyivät täysin vailla tietoa” eli jälleen ne jotka jätettiin ”älyttömiksi” jäivät entiselleen jopa sukupuoliin erottautumisen jälkeen. Nämä siis harjoittivat ensimmäistä ristisiitosta, niin sanoaksemme, ja synnyttivät hirviöitä. Näiden jälkeläisistä atlantilaiset valitsivat vaimonsa. Aadamia ja Eevaa sekä Kainia ja Abelia pidettiin ainoana *ihmissukuina* maan päällä. Kuitenkin huomaamme, että Kain lähti Nodin maahan ja otti siellä vaimon. Ilmeisesti ainoastaan yhtä rotua pidettiin kyllin täydellisenä, jotta sitä voitiin kutsua inhimilliseksi. Ja vielä meidän päivinämmekin singaleesit [e287] pitävät viidakkojensa veddhoja vain *puhuvina eläiminä*, ja muutamat brittiläiset uskovat lujasti, että kaikki muut ihmisheimot – varsinkin tummat intialaiset – ovat *alempaa* rotua. Lisäksi on luonnontieteilijöitä, jotka ovat vakavasti pohtineet kysymystä, voidaanko joitakin villiheimoja – kuten esimerkiksi bushmanneja – pitää ensinkään *ihmisinä*. *Kommentaari* kuvaa tuota eläinlajia (eli rotua) ”kauniiksi katsella” sanoen sitä kaksijalkaiseksi jolla on: ”*ihmismuoto, mutta alaosa vyötäröstä alaspäin karvapeitteinen*”. Tästä johtuu ehkä satyyrien rotu.

Jos ihmisiä oli olemassa kaksi miljoonaa vuotta sitten, heidän on täytyntä olla – samoin eläinten – fyysisesti ja anatomisesti aivan erilaisia kuin miksi he ovat tulleet, ja he olivat silloin lähempänä puhdasta nisäkäsyyppiä kuin he ovat nyt. Joka tapauksessa saamme tietää, että eläinmaailmassa eläimet ovat paritelleet kukin vain omassa lajissaan ja suvussaan vasta siten kun *tämän maan päälle* ilmestyi atlantilainen rotu. Niin kuin tuon etevän teoksen *Modern Science and Modern Thought* tekijä on osoittanut, se aate, ettei mikään laji voi paritella toisen lajin kanssa eli että hedelmättömyys on ainoa tulos tuollaisesta parittelusta, ”näyttää olevan *prima facie* - päätelmä mieluummin kuin ehdoton laki” yhä vielä. Hän osoittaa että:

Itse asiassa eri lajit lisääntyvät usein toistensa kanssa, kuten tiedetään hevosien ja aasin tutussa tapauksessa. On kyllä totta, että tässä tapauksessa muuli on hedelmätön... Mutta tämä sääntö ei ole yleinen, ja aivan äskettäin on luotu uusi sekamuoto, leporiini eli jänis-kaniini, joka on täysin hedelmällinen.¹

Suden ja koiran jälkeläinen mainitaan myös yhtenä esimerkkinä samoin kuin useiden muiden kotieläinten ristisiitokset ja vielä ketut ja koirat. Rüttimeyer on osoittanut, että nykyinen sveitsiläinen nautakarja polveutuu ”kolmesta erilajisesta härkäfossiilista, nimeltä *Bos primigenius*, *Bos longifrons* ja *Bos frontosus*”. *Kuitenkin jotkut näistä lajeista, kuten apinasuku,*

¹ *Main. teos*, s. 101–102.

joka niin selvästi muistuttaa ihmistä fyysiseltä rakenteeltaan, sisältää, meille kerrotaan,

...lukuisia haaroja, jotka muuttuvat asteittain toisiksi, mutta joiden äärimmäiset muunnokset eroavat toisistaan enemmän kuin ihminen eroaa korkeimmista apinalajeista.

Esimerkkeinä gorilla ja simpanssi.¹

Siispä Darwinin huomautus – vai pitäisikö meidän sanoa Linnén huomautus? – *natura non facit saltum*² ei saa ainoastaan vahvistusta esoteeriselta tieteeltä, vaan voisi myös sovittaa – sikäli kuin todellisen kehitysopin voisivat hyväksyä muutkin kuin siihen suoranaisesti uskovat – useammalla kuin yhdellä tavalla, ellei kokonaan, nykyisen kehitysteorian tosiasioiden kanssa samoin kuin poistaa antropologien pulman, kun he eivät ole löytäneet ”puuttuvaa rengasta” meidän neljännen kierroksemme geologisista muodostumista.

Tulemme muualla osoittamaan, että nykyajan tiede itse tietämättään puolustaa meidän asiaamme omilla myönnytyksillään ja että de Quatrefages on aivan oikeassa esittäessään viimeisessä teoksessaan, että paljon todennäköisemmin tullaan huomaamaan ihmisenmuotoisen apinan [e288] *polveutuvan ihmisestä*, kuin että näillä kahdella tyypillä olisi yhteinen, mielikuivutuksellinen ja ei-mistäään-löydettävissä-oleva esi-isä. Siispä vanhojen säkeistöjen laatijoiden viisaus saa vahvistuksensa ainakin yhdeltä etevältä tiedemieheltä, ja okkultisti uskoo mieluummin niin kuin on aina uskonut että –

”Ihminen oli ensimmäinen ja korkein [nisäkäs-] eläin, joka esiintyi tässä [neljännen kierroksen] luomakunnassa. Sitten tuli vielä valtavampia eläimiä, ja kaikkein viimeisimmäksi mykkä ihminen, joka kävelee neljällä jalalla. [Sillä] ’Valkoisen dvîpan’ [mantereen] râkshasat [jättiläisdemonit] ja daityat [titaanit] turmelivat hänen [mykän ihmisen] esi-isänsä.” (Kommenttaari.)

Sitä paitsi, niin kuin olemme nähneet, on myös antropologeja, jotka ovat seuranneet ihmisen historiaa niin kauas taaksepäin, että näennäinen rajaita hajoaa nykyajan tieteen ja muinaisen opin ajanlaskujen välillä. On totta, että englantilaiset tiedemiehet ovat yleensä epäröineet myöntää sitä, että edes tertiäärikaudella olisi ollut ihmistä. He kaikki mittaavat *homo primigeniuksen* ikää omien ennakkoluulojensa valossa. Huxley rohkenee tosin pohtia plioseeni- tai mioseenikauden ihmisen mahdollisuutta. Prof. Seeman ja Grant Allen ovat siirtäneet hänen tuloaan eoseenikauteen, mutta yleensä englantilaiset tiedemiehet arvelevat, ettemme voi turvallisesti mennä kvartäärikautta pitemmälle. Valitettavasti tosiasiat eivät oikeuta näiden viimeksi mainittujen liian varovaista rajoitusta. Ranskassa antropologinen koulukun-

¹ Ks. III kirja, liite.

² ”Luonnossa ei ole hyppäyksiä.” – Suom. toim.

ta, joka perustaa mielipiteensä apotti Bourgeoisin, Capellinin ja muiden havaintoihin, on hyväksynyt miltei poikkeuksetta sen opin, että esi-isiämme voidaan varmasti seurata miöseenikauteen, kun taas de Quatrefages on nyt taipuvainen otaksumaan ihmisen olleen jo sekundaarikaudella. Edempänä tulemme vertaamaan näitä arvioita brahmalaisten eksoteeristen kirjojen esittämiin lukuihin, jotka lähenevät esoteerista opetusta.

(d) ”...*Silloin ei kolmas silmä enää toiminut*”, sanoo säkeistö, koska IHMINEN oli vajonnut liian syvälle aineen suohon.

Mitä tarkoittaa 42. säkeen outo ja kummallinen lause, joka koskee ”kolmannen Rodun kolmatta silmää, joka ei enää toiminut”?

Muutamia salaisia opetuksia on vielä esitettävä tästä ja eräistä muista asioista. Kolmannen ja neljännen Rodun historiaa on selitettävä laajemmin, jotta se loisi enemmän valoa nykyisen ihmiskunnan kehitykseen. On myös näytettävä, miten ne kyvyt, jotka heräävät toimintaan okkulttisen harjoituksen kautta, palauttavat uudelleen ihmisen siihen samaan henkisen havainnon ja tietoisuuden asemaan, missä hän oli aiemmin. Mutta ensin on selitettävä kolmannen silmän ilmiö.

[e289]

”KOLMANNELLA SILMÄLLÄ” VARUSTETUT RODUT

Tämä aihe on niin epätavallinen, sen polut niin mutkikkaat, niin täynnä vaarallisia ansoja vastakkaisten teorioiden ja kritiikin eduksi, että hyviä syitä on mainittava kutakin askelta varten. Samalla kun suuntaamme esoterismiksi kutsumamme polttolasin valokiilan lähes jokaiseen matkaamamme salaisen taipaleen senttimetriin, meidän on myös käytettävä sen linssiä saatataksemme vielä näkyvämmiksi eksaktin tieteen tutkimat alueet, ei ainoastaan näiden kahden vastakohdan osoittamiseksi vaan oman kantamme puolustukseksi.¹

¹ Tahtoisimme suositella lyhyttä, ajatuksia herättävää artikkelia *The Theosophistista*, vol. VIII, elokuu 1887, ”Esoteric Studies”. Sen kirjoittaja [varakreivi de Figaniere, T.S.J.] selvittää siinä melko okkulttista teoriaa, joka on maailmalle uusi idea: ”*monadin etenemistä* yhtä aikaa muodon *taantumisen* kanssa” (s. 666), ts. ”*muotoa luovan voiman vähetessä*”. Hän sanoo: ”Kuka tietää, mitä muotoa ego käytti välineenään kaukaisissa *pyörissä* [kierroksissa vai roduissa?]?... Eikö ihmistyyppejä... ole moninaisuudessaan voinut olla *apinoiden* kaltainen? Eikö *Ramayana*-nasta tunnettu apinakunta perustu johonkin kaukaiseen traditioon ajalta, jolloin se oli ihmisten yhteinen kohtalo tai mieluummin ulkonäkö?” Ja tekijä päättyy hyvin nerokkaaseen, vaikka liian lyhyeen teoriansa selitykseen sanomalla sen, minkä jokainen todellinen okkultisti hyväksyy: ”Fyysis-eteeriselle ihmiselle on tapahduttava *sukupuolen* surkastuminen. Niin kuin fyysis-astraalinen ihminen oli riippuvainen ihmistä alemman luokan (eläimellisistä prototyypeistä kehittyneistä) olennoista voidakseen jälleensyntyä, samoin tulee fyysis-eteerinen ihminen löytämään niiden suloisten sopusuhtaisten, *ilmatasolta* kotoisin olevien lajien joukosta yhden tai

Joku voi valittaa, että hävinneiden rotujen fyysisestä, *inhimillisestä* puolesta puhutaan liian vähän kerrottaessa heidän kasvustaan ja kehityksestään. Heistä voitaisiin kyllä sanoa paljon enemmän, ellei pelkkä varovaisuus saisi meitä epäröimään jokaisen uuden paljastuksen kynnyksellä. Kaikki se, mikä voi mahtua nykyajan tieteen mahdollisuuksien ja keksintöjen rajoihin, esitetään. Mutta kaikki se, mikä on eksaktille tieteelle tuiki tuntematonta ja mitä se ei kykene pohtimaan – ja minkä se näin ollen kieltää luonnon tosiasiaina – jätetään esittämättä.

Mutta sellaisiakin esityksiä kuin esim., että ihminen oli kaikista nisäkkäistä varhaisin, että ihminen on apinan välillinen kantaisä ja että hän oli muinoin eräänlainen kyklooppi, tullaan jyrkästi vastustamaan, vaikka tiedemiehet eivät kykene koskaan todistamaan – paitsi omaksi tyydytyksekseen – *ettei niin ollut asian laita*. Eivätkä he voi myöntää, että ensimmäiset kaksi ihmisrotua olivat olleet liian eteerisiä ja haamumaisia rakenteeltaan, elimistöltään ja *muodoltaan*, jotta niitä olisi voitu kutsua fyysisiksi ihmisiksi. Sillä jos he sen myöntäisivät, huomattaisiin, että tässä on yksi syy, miksi niiden jäännösten ei voida koskaan odottaa tulevan kaivetuiksi esiin muiden fossiilien mukana. Näin me kuitenkin väitämme. Ihminen oli niin sanotusti *kaikkien elämänsiementen*, [e290] sekä kasvien että eläinten, varasto tätä kierrosta varten.¹ Niin kuin Ain Sof on ”yksi *huolimatta lukemattomista muodoista, jotka hänessä ovat*”,² niin on ihmisenkin makrokosmoksen mikrokosmos maan päällä. ”Niin pian kuin ihminen esiintyi, oli kaikki valmista...sillä kaikki sisältyy ihmiseen. *Hänessä yhdistyvät kaikki muodot*.”³ ”*Maallisen ihmisen mysteeri on taivaallisen ihmisen mysteerin mukainen*.”⁴ Ihmismuoto – jota kutsutaan näin, koska se on *jumalallisen ihmisen* käyttöväline (minkä muotoinen tahansa) – on, kuten ”Esoteric Studies”

useamman, jotka kehittyvät hänen myöhempien ruumiillistumiensa tarpeiksi, kun *synnytyistä muodoista luovutaan* – johon prosessiin koko ihmiskunta tulee kuulumaan ainoastaan ihan vähitellen. [Esi-?] Adamiset ja Aadamin jälkeiset rodut olivat jättiläisiä. Niiden eteeriset vastaavuudet voivat mahdollisesti olla kääpiömäisiä – kauniita, loistavia, läpikuultavia – mutta tulevat varmasti olemaan älyn jättiläisiä” (s. 671).

¹ Tätä voidaan pitää ristiriitaisena. Koska ensimmäinen kantarotu ilmestyi 300 miljoonaa vuotta kasviston kehittymisen jälkeen, ei kasvielämän siemen voinut olla ensimmäisessä kantarodussa. Me sanomme, että se voi, sillä aina siihen asti kun ihminen ilmaantui *tässä* kierroksessa, kasvillisuus oli aivan erilaista kuin nykyään ja aivan eteeristä. Tämä siitä yksinkertaisesta syystä, etteivät mitkään ruohot tai kasvit voineet olla fyysisiä, ennen kuin oli eläimiä tai muita elimistöjä hengittämässä ulos hiilidioksidia, jota kasvien oli käytettävä ravinnokseen ja kehitystään ja kasvuun varten. Ne ovat toisistaan riippuvaisia aikaansaamisissaan *fyysisissä* muodoissa.

² *Zohar*, i, 21a.

³ *Sama*, III, 48a.

⁴ *Sama*, ii, 76a.

-artikkelin kirjoittaja¹ on niin intuitiivisesti huomauttanut, *uusi tyyppi* kunkin kierroksen alkaessa. ”Kuten ihminen ei voi koskaan olla, niin hän ei ole myöskään koskaan ollut ilmenneenä *in esse* eläinkuntaan kuuluvassa muodossa.” Kirjoittaja jatkaa, että ”ihminen ei koskaan kuulunut tuohon luontokuntaan. Johtuneena, ainoastaan johtuneena, tuon luontokunnan täydellisimmästä luokasta uuden ihmistyyppin on aina täytynyt olla kierroksen uusi tyyppi. Ihmismuoto yhdessä renkaassa [?] tulee, niin kuin kuvittelen, seuraavan renkaan poisheitetyiksi vaatteiksi. Sen omaksuu silloin alemman palvelevan luontokunnan korkein luokka.”

Jos hän ajattelee, niin kuin ymmärrämme hänen tarkoittavan – sillä ”renkaat” sekoittavat hiukan asiaa – silloin se on esoteerisesti oikein. Esiinnyttyään aistivan ja tietoisien elämän ensimmäisessä alussa ja sen johdossa ihminen (astraalinen ihminen eli ”sielu”, sillä *Zohar* toistaen muinaista oppia sanoo selvästi, että ”*todellinen* ihminen on sielu, eikä hänen aineellinen hahmonsansa ole osa hänestä”) tuli eläväksi ja eläimelliseksi YKSIKÖKSI, jonka ”poisheitetyt vaatteet” määräävät jokaisen elämän ja eläimen muodon tässä kierroksessa.²

Näin hän tietämättään ”loi” aikakausien kuluessa hyönteiset, matelijat, linnut ja eläimet kolmannen ja neljännen kierroksen jäännöksistään ja jäänteistään. Sama ajatus ja opetus on esitetty yhtä selvästi mazdalaisten *Vendîdâdissa* kuin kaldealaisten ja Mooseksen arkkia koskevassa allegoriassa, jotka kaikki ovat kansallisia versioita hindulaisissa kirjoituksissa olleesta alkuperäisestä legendasta. Se on myös allegoriassa, joka kertoo Vavasvata Manusta ja hänen arkistaan seitsemine risheineen, joista kunkin osoitetaan olevan spesifisten eläinten, matelijoiden ja jopa hirviöiden isä ja [e291] alkuunpanija (ks. *Vishnu*- ja muita *purânoita*). Avatkaa mazdalainen *Vendîdâd* ja lukekaa Ormazdin käsky Yimalle, kolmea rotua symboloivalle maan hengelle, kun hän oli käskenyt tätä rakentamaan *varan* (”aitauksen”, *arghan* eli käyttövälineen).

Siihen [*varaan*] sinun on tuotava suurimpien, parhaimpien ja hienoimpien *miesten ja naisten siemenet* mitä maan päältä löytyy. Sinne sinun on tuotava kaikenlaisen karjan siemenet... Kaikki nuo siemenet sinun on tuotava, kaksi kutakin lajia, *tyhjentyttäminä siellä säilytettäviksi*, niin kauan kuin *nuo ihmiset ovat varassa*.³

Nuo ”ihmiset” ”varassa” ovat ”alkuunpanijoita”, taivaallisia ihmisiä eli dhyâneja, tulevia *egoja*, joiden tehtävänä on elähdyttää ihmiskunta. Sillä

¹ Varakreivi de Figaniere, T.S.J., *The Theosophist*, vol. VIII, elokuu 1887, s. 666.

² *Zoharissa* sanotaan, että ”alkumaailmat” (kipinät) eivät voineet jatkua, koska *ihmistä ei vielä ollut*. ”Ihmismuoto sisältää kaiken, ja koska se ei vielä ollut olemassa, maailmat hävitettiin.”

³ *Vendîdâd*, Fargard II, 27(73), 28(74).

”vara” eli ”arkki” (eli jälleen käyttöväline) merkitsee yksinkertaisesti IH-MISTÄ.¹

Sinun on suljettava tuo *vara* [täytettyäsi sen siemenillä] ja sinun on tehtävä ovi ja *sisältä itseloistava ikkuna* [joka on sielu].²

Ja kun Yima kysyy Ahuramazdalta, kuinka hän onnistuu rakentamaan *varan*, hänelle vastataan:

Murena maata... ja sotke sitä käsilläsi niin kuin savenvalaja tekee valusavea sotkiessaan.³

Egyptiläinen oinaspäinen jumala tekee savesta ihmisen savenvalajan pyörän avulla, ja myös *Genesisissä* elohimit muodostavat hänet samasta aineesta.

Kun ”aineellisen maailman luojalta” (Ahuramazdalta) kysytään sitten, mistä ”Yiman luoma *vara*” on saava valoa, hänelle kerrotaan että ”On olemassa luomattomia valoja ja luotuja valoja” ja että ”siellä” [Airyana-Vajassa, missä *vara* rakennetaan] ”tähtien, kuun ja auringon nähdään nousevan ja laskevan vain kerran (vuodessa)”, ja vuosi tuntuu ainoastaan yhdeltä päivältä (ja yöltä).⁴ Tämä viittaa selvästi ”jumalien maahan” eli (nykyisiin) napaseutuihin. Sitä paitsi tuohon säkeeseen sisältyy toinenkin vihje: suoranainen viittaus ”luomattomiin valoihin”, jotka valaisevat sisältä ihmistä – hänen periaatteitaan. Muuten tuossa Ahuramazdan vastauksessa ei voisi olla mitään merkitystä eikä järkeä kun sitä seuraa heti sanat:

Joka neljäskymmenes vuosi kullekin parille [hermafrodiitille] *syntyy kaksi, mies ja nainen*.⁵

Viimeksi mainittu on suoranainen kaiku salaisen opin säkeistöstä, jossa sanotaan:

[e292] ”Aina neljäskymmenen [vuosittaisen] *auringon päätyttyä, neljänkymmenennen päivän lopulla, kaksi tulee neljäksi, mieheksi ja naisiksi yhdessä, ensimmäisessä ja toisessa ja kolmannessa...*”

Tämä on selvää, sillä jokainen ”aurinko” tarkoitti kokonaista vuotta, joka muodostui silloin yhdestä päivästä, niin kuin pohjoisnavan seuduilla se

¹ Tämä on tuon allegorian ja symbolin merkitys, kun se avataan ja luetaan *inhimillisellä* avaimella eli maallisen antroposofian avaimella. Tämä arkki-symbolin tulkinta ei ole vähimmässäkään määrin astronomisen tai edes teogonisen avaimen esteenä eikä kumoa mitään muutakaan sen kuudesta merkityksestä. Eikä se tunnu vähemmän tieteelliseltä kuin nykyajan teorial ihmissä alkuperästä. Kuten sanottu, siihen on seitsemän avainta, niin kuin kaikkeen muuhun.

² Fargard, II, 30(87).

³ Fargard, II, 31(93).

⁴ Fargard, II, 40(141).

⁵ Fargard, II, 41(133). Vendîdâd Sadah. Ks. myös *Bund.* XI; ja J. Darmesterin *Vendîdâdin* käänös ”Sacred Books of the East”.

muodostuu nyt kuudesta kuukaudesta. Vanhan opin mukaan maan akseli muuttaa asteittain kaltevuuskulmaansa ekliptikaan nähden, ja kyseisenä aikana tuo kallistuma oli sellainen, että yksi napapäivä kesti koko sen ajan kun maa kiersi auringon ympäri, mitä seurasi hyvin lyhytaikainen hämärän tapainen. Sen jälkeen napamaa sai takaisin entisen asemansa suoraan auringon säteiden alla. Tämä saattaa olla vastoin sitä, mitä astronomia nykyään opettaa ja käsittää: mutta kuka voi sanoa, ettei maan liikkeessä voinut tapahtua miljoonia vuosia sitten sellaisia muutoksia, joita nyt ei ole?

Palataksemme vielä kerran siihen esitykseen, että *vâra* tarkoitti neljännen kierroksen IHMISTÄ yhtä paljon kuin silloista maapalloa, kuuta ja jopa Nooan arkkia, jos niin tahdotaan – tämä näkyy jälleen Ahuramazdan ja Zarathustran välisestä keskustelusta. Niinpä kun jälkimmäinen kysyy:

Oi sinä Pyhä ainemaailman luoja! Kuka toi Mazdan uskonnon Yiman luomaan varaan?

Ahuramazda vastasi: ”Se oli Karshipta-lintu, oi pyhä Zarathustra!”¹

Huomautuksessa selitetään:

Karshipta-lintu asuu taivaissa: jos hän eläisi maan päällä, hän olisi lintujen kuningas. Hän toi...Yiman varaan ja lausuu Avestaa *lintujen kielellä*.²

Tämä on jälleen allegoria ja symboli, jonka ainoastaan orientalistit käsittävät väärin. He näkevät linnussa ”salaman ruumiillistuman” ja sanovat, että sen laulua ”luultiin usein jumalan puheeksi ja ilmestykseksi” ja ties miksi. Karshipta on inhimillinen järkisielu ja sen jumaluus, jota muinaisessa maagiassa opissa kuvattiin linnulla, niin kuin kreikkalaiset kuvasivat sitä perhosella. Niin pian kuin Karshipta oli astunut *varaan* eli ihmiseen, hän ymmärsi Mazdan lain eli jumalallisen viisauden. ”Salatun mysteerin kirjassa”³ sanotaan puusta, joka on hyvän ja pahan tiedon puu: ”Sen oksilla lintu asuvat ja pesivät” eli *sieluilla* ja enkeleillä on sijansa!⁴ Sen vuoksi se oli kabbalisteilla samanlainen symboli. ”Lintu” oli kaldealainen ja siitä on tullut heprealainen enkelin, sielun, hengen eli devan synonyymi ja symboli. ”Linnun pesä” oli molemmilla taivas, ja *Zoharissa* se on jumalan syli. Täydellinen Messias astuu Edeniin ”siihen paikkaan, jota kutsutaan linnun pesäksi”.⁵ [e293] ”Niin kuin lintu, joka pesästänsä lentää”, ja se on sielu, josta Shekhinah [jumalallinen viisaus eli armo] ei eroa.”⁶ ”Ikuisen linnun

¹ *Vendîdâd*, Faragard II, 42 (137).

² *Bundadish*, XIX ja XXIV.

³ [*The Book of Concealed Mystery*.]

⁴ *Sifra di-Tseniuta*, V luku, 31. Ks. S. MacGregor Mathers, *The Kabbalah Unveiled*, s. 104.

⁵ *Zohar*, II, 8b.

⁶ *Zohar*, III, 278a; Myer'in, *Qabbalah*, s. 217.

pesä, linnun jonka siipien räpytys aikaansaa elämää, on rajaton avaruus”, sanoo *kommentaari* tarkoittaen Hamsaa, viisauden lintua.

Adam kadmon on (sefirotien) puu ja hänestä tulee ”hyvän ja pahan tiedon puu” esoteerisesti. Tuolla ”puulla on ympärillään maailman seitsemän pylvästä (seitsemän pilaria) eli *johtajaa*”, jälleen samat ”*alkuunpanijat*” eli ”*sefirotit*” ”toimimassa kukin enkelijärjestönsä kautta seitsemän planeetan piireissä” jne., ja yksi näistä järjestöistä synnyttää jättiläiset (*nefilim*) maan päällä.

Koko muinaisajan, pakanallisen ja kristillisen, uskona oli, että varhaisin ihmiskunta oli jättiläisrotua. Eräistä Amerikan hautakummuissa ja luolissa tehdyistä kaivauksista on jo yksittäistapauksissa paljastunut 270–360 cm pituisia luurankojen ryhmiä.¹ Nämä kuuluvat viidennen Rodun aikaisempiin heimoihin, rodun joka on nyt pienentynyt 150–185 cm keskikokoon. Mutta voimme helposti uskoa, että muinaiset titaanit ja kykloopit kuuluivat todella neljänteen (atlantilaiseen) Rotuun ja että kaikki myöhemmät legendat ja allegoriat, jotka löytyvät hindujen *purânoista* ja kreikkalaisten Hesiodoksen ja Homeroksen runoista, perustuivat heikkoihin muistoihin todellisista titaaneista, ihmisistä, joilla oli yli-inhimillinen, valtavan suuri fyysinen voima, joten he saattoivat puolustautua mesotsooisen ja varhaisenotsooisen kauden jättiläismäisiä hirviöitä – ja todellisia kolmesilmäisiä kyklooppeja – vastaan ja pitää niitä aisoissa.

Tarkkaavaiset kirjailijat ovat usein huomauttaneet, että ”melkein jokaisen kansanomaisen myytin ja legendan alkuperä on poikkeuksetta löydettävissä jostakin luonnon tosiasiaista”.

Noissa ylenpalttisen subjektiivisuuden mielikuvituksellisissa luomuksissa on aina objektiivista ja todellista ainesta. Vaikka massojen mielikuvitus onkin ehkä kaoottinen ja sekava, se ei olisi kuitenkaan voinut koskaan keksiä ja tekaista tyhjästä noita monia hirviömuotoja ja monenlaisia merkittäviä kertomuksia, ellei niiden ytimenä olisi ollut hämäreitä ja epämääräisiä, leijuvia muistoja, jotka yhdistävät ajan ketjun katkenneet lenkit ja muodostavat niiden avulla joukkotajuntamme mystisen uniperustan.²

[e294] Todisteena kykloopeista – jättiläisten rodusta – tulemme seuraavissa luvuissa viittaamaan kyklooppisiin jäännöksiin, niin kuin niitä on

¹ Darwinin kehitysopin kannattajat, jotka ovat tottuneet vetoamaan *tyypin palautumiseen* – jonka ilmiön koko merkitys ihmishirviöiden tapauksessa on sikiöopillisen ongelman esoteerisessa ratkaisussa – voisivat väitteensä todistamiseksi ottaa huomioon *nykyajan jättiläisiä*, jotka ovat usein 240, 270 ja 335 cm pituisia. Tuollaiset *palautumiset* ovat varhaisaikojen alkuperäisen torninkorkuisen ihmisen epätäydellisiä mutta epäamättömiä jäljennöksiä.

² Katsokaa *Mythical Monsters*, kirjoittanut Charles Gould, jonka mielenkiintoisesta ja tieteellisestä teoksesta lainaamme vielä muutaman kohdan. Katsokaa Sinnettin *Salaisen maailman* kuvausta Himalajan luolasta, joka oli täynnä jättiläiskokoisten ihmisten ja eläinten luiden jäännöksiä. [Myös *Mestarien kirjeet A.P. Sinnettille*, s. 18.]

tähän päivään asti kutsuttu. Tieteeltäkin saamme viittauksen siitä, että varhainen neljäs Rotu – kehityksensä aikana ja ennen ihmiselimityksen lopullista sopeutumista, joka elimistö tuli täydelliseksi ja sopuuhaiseksi vasta viidennessä Rodussa – saattoi olla kolmesilmäinen, vaikkei kolmannen silmän välttämättä tarvinnut olla keskellä otsaa, niin kuin tarunomaisilla kykloopeilla.

Okkultisteille, jotka uskovat, että henkinen ja psyykinen *involuutio* tapahtuu rinnakkain fyysisen *evoluution* kanssa; että *sisäiset* aistit – synnynnäisiä ensimmäisissä ihmisroduissa – surkastuivat rotujen kasvaessa ja ulkoisten aistien kehittyessä aineellisesti; näille esoteerisen symboliikan tutkijoille tämä esitys ei ole mikään arvelu tai mahdollisuus vaan yksinkertaisesti *kasvamisen lain ilmaus*, lyhyesti sanoen *vahvistettu tosiasia*. He ymmärtävät, mitä seuraava *kommentaarien* kohta merkitsee:

”Noina mies-naisten [hermafrodiittien] varhaisaikoina oli nelikätsiä ihmisolentoja. Heillä oli yksi pää, mutta kolme silmää. He saattoivat nähdä eteen ja taakse.¹ Yhtä KALPAA myöhemmin [sukupuolten erottautumisen jälkeen] ihmisten langettua aineeseen heidän henkinen näkökykynsä hämärtäytyi, ja kolmas silmä alkoi samanaikaisesti menettää voimaansa... Kun neljäs [Rotu] saapui keski-ikänsä, sisäinen näkö oli herätettävä ja aikaansaattava keinotekoisilla kiihokkeilla, minkä prosessin vanhat viisaat tunsivat.²... Samalla kolmas silmä KIVETTYI³ asteittain ja hävisi pian. Kaksikasvoisista tuli yksikasvoisia, ja silmä vetäytyi syvälle päähän sisään ja on nyt hiusten alle hautautunut. Sisäisen ihmisen toiminnan aikana [transsitilojen tai henkisten näkyjen aikana] silmä paisuu ja laajenee. Arhat näkee ja tuntee sen ja järjestää toimintansa sen mukaan. [e295] Tahraantumattoman lanoon [oppilaan, chelan] ei tarvitse pelätä mitään. Se, joka ei pysy puhtaudessa [ei ole siveä], ei saa mitään apua ’deva-silmältä’.”

¹ Nim. kolmas silmä oli pään takana. Sanonta, että viimeisin hermafrodiittinen ihmiskunta oli ”nelikätsinen”, selvittää luultavasti mysteerin, miksi Intian eksoteeriset jumalat ja epäjumalat esitetään tällaisina. Argoksen Akropoliissa oli ξόωνον [ksoanon], karkeasti veistetty puukuva (jota pidettiin Daidaloksen tekemänä), joka esitti Zeus *Triopiokselle* (kolmesilmäiselle) pyhitettyä kolmesilmäistä jättiläispat-sasta. ”Jumalan” päässä oli kaksi silmää edessä ja yksi otsan yläosassa. Sitä pidetään kaikista muinaispatsaista vanhimpana. (*Schol. Vatic. Ad Euripides Troades*, 14.)

² *Sisäinen näkö* voitiin tästä lähtien saavuttaa ainoastaan harjoituksen ja vihkimyksen avulla, paitsi ”luonnollisten ja synnynnäisten maagikkojen”, herkkien ihmisten ja meedioiden tapauksissa, niin kuin heitä nyt kutsutaan.

³ Tämä ilmaisu ”kivettyi” luutumisen sijasta on omituinen. ”Takasilmän”, joka on tietysti nykyään niin kutsuttu *käpyrauhanen*, pieni herneen kaltainen kyhmy harmaata hermoainesta, kiinnittyneenä kolmannen aivokammion takaosassa, sanotaan miltei poikkeuksetta sisältävän *kivettymää ja hiekkää* ”eikä mitään muuta” (katso-kaa edempänä).

Valitettavasti ei saa. ”Deva-silmää” ei enää ole olemassa ihmiskunnan enemmistöllä. *Kolmas silmä on kuollut* eikä enää toimi, mutta se on jättänyt todistajan olemassaolostaan. Tämä todistaja on nykyään KÄPYRAUHANEN. Noista ”nelikäteisistä” ihmisistä taas tuli nelikäteisten hindujumalien esikuvia, niin kuin edellisessä alaviitteessä osoitettiin.

Ihmissilmän mysteeri on sellainen, että muutamien tiedemiesten on täytynyt turvautua okkulttisiin selityksiin yrittäessään turhaan selittää ja tulkita kaikkia sen toimintaan liittyviä pulmia. *Ihmissilmän* kehitys antaa enemmän tukea okkultistien kuin materialististen fysiologien antropologialle. ”Ihmissikiössä silmät kasvavat sisältä ulospäin” ulos aivoista, sen sijaan että olisivat osa ihoa niin kuin ne ovat hyönteisillä ja mustekalalla. Professori Lankester, ajatellessaan aivojen olevan kummallinen paikka silmää varten ja yrittäessään selittää ilmiön *Darwinin opin kannalta*, esittää omittaisen käsityksen, että ”meidän” varhaisin selkärankainen esi-isä oli *läpinäkyvä* olento eikä hänen siis tarvinnut välittää siitä missä silmä oli! Ja olihan ihminen kerran ”läpinäkyvä olento”, kuten meille on opetettu, joten meidän teoriamme pitää paikkansa. Mutta miten Lankesterin hypoteesi pitää yhtä Haeckelin näkemyksen kanssa, että selkärankaisten silmä syntyi muutoksista *orvaskedessä*? Jos se lähtee *sisältä*, jälkimmäinen teoria joutaa roskakoriin. Tämän näyttääkin sikiöoppi todistavan. Sitä paitsi professori Lankesterin erikoinen oletus – vai sanoisimmeko myönnitys – on ehkä käynyt välttämättömäksi kehitysopin kannattajille. Okkultismi, joka opettaa aistien asteittaista kehittymistä ”SISÄLTÄ ULOSPÄIN”, astraalisista prototyypeistä, on paljon tyydyttävämpi: *kolmas silmä vetäytyi sisään*, kun sen aika oli päättynyt – toinen seikka okkultismin eduksi.

Hindulaisten mystikkojen allegorinen ilmaisu puhuttaessa ”Šivan silmästä”, *tri-lochanasta* (”kolmesilmäisestä”), saa siten oikeutuksensa ja selityksensä, ja käpyrauhasen (joka oli kerran ”kolmas silmä”) siirtäminen otsaan on eksoteerinen vapaus. Tämä luo myös valoa siihen – joillekin käsittämättömään – mysteeriin, joka liittyy *epätavallisen* eli henkisen näkökyvyn ja näkijän fysiologisen puhtauden väliseen yhteyteen. Usein kysytään, miksi selibaatti ja puhtaus on välttämätön edellytys ja ehto todelliselle *chelana olemiselle* eli psyykkisten ja okkulttisten kykyjen kehittymiselle? Vastaus sisältyy *kommentaariin*. Kun kuulemme, että ”kolmas silmä” oli kerran fysiologinen elin ja että myöhemmin henkisyyden asteittain [e296] hävitessä ja aineellisuuden lisääntyessä (fyysisen luonnon sammuttaessa henkisen) siitä tuli surkastunut elin, jota fysiologit ymmärtävät yhtä vähän kuin pernaa – kun kuulemme tämän, tuo yhteys tulee selväksi. Ihmiselämän aikana fysiologisten aistiemme aktiivisuus on suurin este henkisen kehityksen tiellä ja varsinkin *joogakykyjen* saavuttamiselle. Sukupuolitoiminnan ollessa myös läheisesti yhteydessä vuorovaikutuksen kautta selkäytimen ja aivojen harmaan aineksen kanssa on hyödytöntä antaa mitään pitempää selitystä. Tietysti aivojen normaali ja epänormaali tila ja aktiivisen toiminnan aste ydinjatkeessa vaikuttaa voimakkaasti käpyrauhasen, sillä ”kes-

kusten” lukumäärästä johtuen tuolla alueella – joka ohjaa useimpia eläimellisen elämän fysiologisia toimintoja – ja myös niiden kahden ollessa kovin lähellä toisiaan täytyy ydinjatkeen vaikuttaa hyvin voimakkaalla ”induktiivisella” tavalla käpyrauhaseen.

Kaikki tämä on aivan selvää okkultistille, mutta se on tavallisen lukijan silmälle kovin hämää. Lukijalle on siis näytettävä kolmesilmäisen ihmisen mahdollisuus luonnossa niinä aikakausina, jolloin hänen muotoutumisenensa oli vielä suhteellisen kaoottisessa tilassa. Tällainen mahdollisuus voidaan johtaa ensinnäkin anatomisen ja eläintieteellisen tiedon pohjalta, ja sitten se voi perustua itse materialistisen tieteen olettamuksiin.

Tieteen arvovallalla ja sen todisteen nojalla, joka ei ole tällä kertaa pelkän teoreettisen pohdiskelun keksintöä, väitetään, että monilla eläimillä – varsinkin selkärankaisten alimmissa luokissa – on *kolmas* silmä, joka on nyt surkastunut, mutta oli alkuaan ehdottomasti toimiva.¹ *Hatteria*-laji, *Lacerta*-sukuun kuuluva sisilisko, joka löydettiin hiljattain Uudesta Seelannista (*huomatkaa, joka on osa niin kutsutusta muinaisesta Lemuriasta*), ilmaisee tämän omituisuuden merkillisellä tavalla, eikä ainoastaan *Hatteria punctata* vaan myös kameleontti, eräät matelijat ja jopa kalat. Ensin luultiin, ettei se ollut muuta kuin aivojen pidennys, joka päättyi pieneen kyhmyyn nimeltä käpylisäke, pieni luu, joka on erotettuna varsinaisesta luusta rustolla ja joka tavataan kaikilla eläimillä. Mutta pian havaittiin, että se oli enemmän kuin tämä. Niin kuin sen kehitys ja anatominen rakenne osoitti, sillä oli sellainen vastaavuus silmän kanssa, että sitä oli mahdotonta pitää muuna [e297] silmän rakenteen suhteen. On ollut ja on paleontologeja, jotka ovat yhä vakuuttuneita siitä, että tämä ”kolmas silmä” on ollut alkuaan toimiva, ja he ovat varmasti oikeassa. Sillä näin sanotaan käpyrauhaseesta Quainin *Elements of Anatomy* -kirjassa:

Tästä osasta, joka muodostaa aluksi kokonaan alkuperäisen etumaisen aivorakkulan ja myöhemmin sen takaosan, kehittyvät silmärukkulat varhaisimmassa vaiheessa, ja etuosasta muodostuvat aivopuoliskot niihin kuuluvine osineen. Kummankin puolen näkökukkula muodostuu ydinseinämän tiivistymisestä sivultaan, ja alaspäin jatkuva välipaikka niiden välillä muodostaa kolmannen kammion ontelon ja sen jatkon suppiloon. Harmaa liitin ulottuu myöhemmin kammio-ontelon poikki...

¹ ”Syvällä pään sisällä, paksun nahan ja lihasten peitossa on joillakin eläimillä todelliset silmät, joita ei voi nähdä”, sanoo myös Haeckel. ”Selkärankaisten joukossa... on sokeita maamyriä ja peltohiiriä, sokeita käärmeitä ja sisiliskoja... Ne karttavat päivänvaloa eläen... maan alla. [Ne] eivät olleet alun perin sokeita, vaan ovat kehittyneet esi-isistä, jotka elivät päivänvalossa ja joilla oli hyvin kehittyneet silmät. Surkastunut silmä läpinäkymättömän ihon alla voidaan havaita näissä sokeissa olennoissa jokaisessa muutosvaiheessa.” (*The Pedigree of Man*, s. 343.) Ja jos *kaksi* silmää saattoi surkastua alemmissa eläimissä, miksi ei *yksi* silmä – käpyrauhanen – ihmisessä, joka on vain korkeampi eläin fyysiseltä puoleltaan?

Sen katon takaosa kehittyi myöhemmin selitettävän omituisen prosessin kautta käpyrauhaseksi, joka pysyy varsiensa kautta kummaltakin puolelta yhdistettynä *näkökukkulaan*, ja näiden taakse muodostuu poikkiside takaliittimeksi.

Lamina terminalis (lamina cinerea) sulkee yhä kolmannen ontelon edestä, sen alla optinen liitin muodostaa ontelon pohjan ja kauempana takanapäin laskeutuu suppilo ja yhdistyy *sella turcicaan* kudoksen avulla, joka liittyy käpyrauhaseen takalohkoon.

Nuo kaksi näkökukkulaa, jotka muodostuvat etuontelon taaemmasta [ja ulommasta] osasta, muodostuvat ensin yhdestä ainoasta ontosta pusista hermoainetta, ja sen ontelo on kummallakin puolella edestä yhteydessä alkavien aivopuoliskojen onteloiden kanssa ja takana keskimmäisen aivo-ontelon (*corpora quadrigeminan*) kanssa. Pian syntyy kuitenkin yhä enemmän kerrostumia niiden sisälle, taakse, alas ja sivuille, ja siten näkökukkulat tulevat kiinteiksi ja samalla ilmestyy ylhäällä niiden väliin rako eli uoma. Se tunkeutuu alas sisäonteloon, joka on yhä avoina takaa vastapäätä Sylvian kammioveden sisäänkäytävää. Tämä rako eli uoma on *kolmas ontelo*. Takana kaksi näkökukkulaa ovat yhdistyneinä *taaemman sauman* välityksellä, joka näkyy kolmannen kuukauden lopulla, ja myös käpyrauhaseen varsien välityksellä...

Näköelimet voidaan huomata varhaisvaiheessa onttoina jatkoksina näkökukkulan seinämän ulko-osasta, jolloin ne ovat vielä ontelomaisia. Neljännellä kuulla nämä jatkokset muodostuvat selvästi. Sen jälkeen ne pidentyvät taaksepäin *corpora quadrigeminan* yhteyteen.

Käpyrauhaseen ja aivolisäkkeen muodostuminen on yksi kaikkein mielenkiintoisimmista ilmiöistä *thalamencephalonin* kehityksen yhteydessä.¹

Edellä oleva on erityisen mielenkiintoista, kun muistetaan, että ellei aivopuoliskojen takaosa olisi kehittynyt taaksepäin, käpyrauhaseen olisi aivan näkyvissä pääläenluta poistettaessa. On myös kiinnostavaa huomata se selvä yhteys, joka on havaittavissa (alun perin) onttojen näköalueiden ja silmien välillä edessä sekä käpyrauhaseen ja sen varsien välillä takana sekä näiden [e298] kaikkien ja näkökukkuloiden välillä. Näin ollen uudet löydöt *hatteria punctatan* kolmannen silmän yhteydessä koskevat hyvin tärkeällä tavalla ihmisen aistien kehityshistoriaa ja tekstimme okkulttisia väitteitä.

On hyvin tunnettua, että Descartes piti käpyrauhasta *sielun tyysijana* (ja ne, jotka ovat lakanneet uskomasta ihmisen kuolemattoman prinssiipin olemassaoloon, pitävät sitä myös nyt kuvitteluna). Vaikka sielu on yhtynyt ruumiin joka osaan, hän sanoi, niin on yksi määrätty ruumiinosa, jossa sillä on erityisemmät tehtävänsä kuin missään muualla. Ja koska eivät aivot eikä sydän voi olla tuo ”erityinen” paikka, hän päätteli, että tuo pieni aivoissa

¹ Yhdeksäs painos, vol. II, s. 830–851.

sijaitseva rauhanen toimii niistä riippumatta, koska sen voivat saattaa eräänlaiseen heiluvaan liikkeeseen ”ne elonhenget”,¹ jotka risteilevät todellakin aivo-onteloissa.

Vaikka tämä tuntuukin meidän oppineisuuden päivinämme epätieteelliseltä, Descartes oli paljon lähempänä okkulttista totuutta kuin joku Ha-eckel. Sillä kuten on näytetty, käpyrauhanen on paljon enemmän yhteydessä sielun ja hengen kuin ihmisen fysiologisten aistien kanssa. Jos johtavilla tiedemiehillä olisi aavistuskin kehityssysäyksen käyttämistä *todellisista* prosesseista ja tämän suuren lain *syklisestä* kierrosliikkeestä, he tietäisivät arvailujen sijasta. Ja he voisivat tuntemalla ihmiskunnan menneisyyden muotoja olla varmoja sen tulevista fyysisistä muutoksista. Silloin he näkisivät tuon uudenaikaisen ”sokean voimansa” ja luonnon mekaanisten prosessien virheellisyyden ja mielettömyyden. Tällaisen tiedon nojalla he käsitteisivät esim., että mainittu käpyrauhanen ei voi olla muuta kuin fyysisesti käyttökelvoton tässä meidän kierrosvaiheessamme. Jos tuo ”liikasilmä” on nyt surkastunut ihmisessä, se osoittaa, että se on kerran ollut toimivana, kuten alemmissa eläimissä, sillä luonto ei koskaan luo pienintäkään, mitättömintäkään muotoa ilman jotakin määrättyä tarkoitusta ja käyttöä. Se oli *toimiva* elin, me sanomme, siinä kehitysvaiheessa, jolloin ihmisen henkinen aines hallitsi korkeimpana tuskin orastavia älyllisiä ja psyykkisiä elementtejä. Ja kun kierroskausi laskeutui siihen kohtaan, jolloin fysiologiset aistit kehittyivät fyysisen ihmisen kasvun ja lujittumisen sekä eläinkunnan kehityksen loputtomien ja monimutkaisten vaiheiden ja koettelemusten kautta ja rinnalla, niin tuo keskimäinen ”silmiä” lopulta surkastui ihmisen henkisten ja puhtaasti psyykkisten ominaisuuksien kanssa. Silmä on sielun peili ja myös ikkuna, sanoo kansanviisaus,² ja *vox populi vox Dei*.³

[e299] Alussa elävien lajien jokainen luokka ja heimo oli hermafrodiittinen ja objektiivisesti yksisilmäinen. Eläimen muoto oli yhtä eeterinen (astraalisesti) kuin ihmisen muoto, ennen kuin kummankin ruumiit alkoivat kehittää nahkapukuaan, nim. kehittää *sisältä ulospäin* fyysisestä substansista eli aineesta paksua peitettä sisäisine fysiologisine mekanismeineen, ja silloin eläimen, kuten ihmisenkin, kolmas silmä oli aluksi ainoa näkevä

¹ Tri B.W. Richardsonin, T.S.J., ”hermoetteri” – okkultismin hermoaura. ”Elonhenget” (?) [animal spirits] ovat sama kuin hermoauran monimutkaiset kiertävät virrat.

² Muistakaamme, että *ensimmäisen* Rodun osoitetaan olleen okkulttisen tiedon mukaan sisältä henkinen ja ulkoa eeterinen. *Toinen* Rotu on psyykkis-henkinen mieleltään ja eeteris-fyysinen ruumiiltaan. *Kolmas*, alussa vielä älyä vailla, on astraalis-fyysinen ruumiiltaan ja elää sisäistä elämää, jossa tuskin orastavat fysiologiset aistit eivät vielä millään tavoin estä psyykkis-henkistä ainesta. Sen kaksi silmää otsassa katsovat eteen näkemättä menneisyyttä tai tulevaisuutta. Mutta ”kolmas silmä *ulottuu* IKUISUUTEEN”.

³ Kansan ääni, Jumalan ääni. – Suom. toim.

elin. Kaksi fyysistä etusilmää kehittyi¹ myöhemmin sekä eläimessä että ihmisessä, jonka fyysinen näköelin oli kolmannen Rodun alkaessa samassa tilassa, kuin joidenkin sokeiden selkärankaisten on meidän päivinämme, ts. läpinäkyvän ihon alla.² Mutta alkuperäisen eli *liikasilmän* vaiheet ovat nykyään päinvastaiset ihmisessä ja eläimessä, koska ihminen on jo läpikäynyt eläimellisen, *epärationalisen* vaiheen kolmannessa kierroksessa ja on pelkkää eläinmaailmaa edellä kokonaisella tietoisuudentasolla. Sen vuoksi kun ”kyklooppinen” silmä oli ja on yhä ihmisessä *henkisen* näön väline, niin eläimessä se oli objektiivinen näköelin. Ja kun tämä silmä oli täyttänyt tehtävänsä, sen tilalle tuli, fyysisessä kehityskulussa yksinkertaisesta monimutkaiseen, kaksi silmää, ja silloin luonto pani sen talteen käytettäväksi vasta tulevana aioneina.

Tämä selittää, miksi käpyrauhanen saavutti korkeimman kehityksensä suhteessa alimpaan fyysiseen kehitykseen. Selkärankaissa se on kaikkein näkyvin ja ulkoisin, ja ihmisessä se on [e300] huolellisesti kätkeyty ja mitä luoksepääsemättömin muille kuin anatomeille. Mutta sitä enemmän valoa se luo ihmiskunnan tulevaan fyysiseen, henkiseen ja älylliseen tilaan aikoina, jotka vastaavat nousevalla kehityskaarella tarkalleen menneitä aikoja laskevalla kehityskaarella. Niinpä muutamia vuosisatoja ennen *kali-yugaa* – mustaa kautta, joka alkoi lähes 5 000 vuotta sitten – sanottiin (esitetynä käsitettävien lausein):

”*Me* [viides kantarotu] *ensimmäisessä* [kestoajan] *puoliskossa eteenpäin* [nyt NOUSEVALLA kierroskaarella] *olemme ensimmäisen ja toisen Rodun keskikohdalla* [eli välissä] – *niiden laskeutuessa alaspäin* [ts. rodut olivat

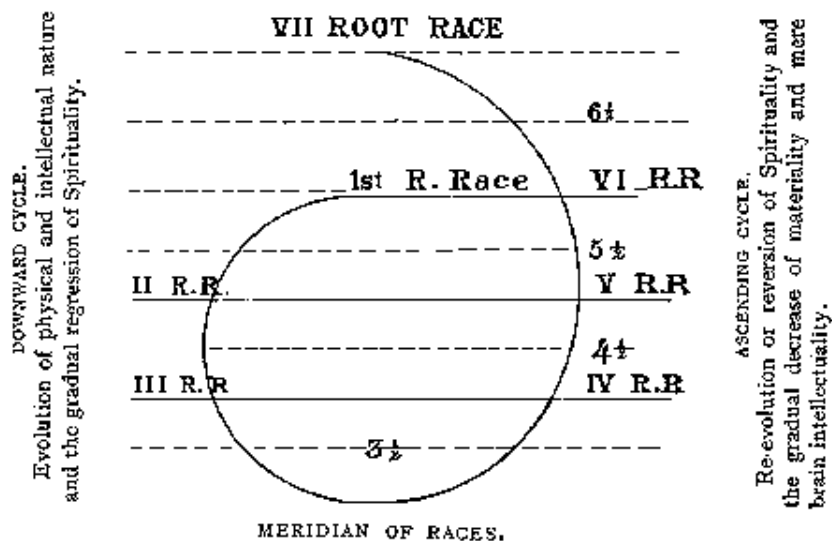
¹ Mutta aivan toisella tavalla kuin miten Haeckel kuvaa sitä puhuessaan ”*luonnollisen valinnan seurauksena taistelussa olemassaolon puolesta tapahtuvasta kehityksestä*” (*The Pedigree of Man*, s. 335). Pelkkä ”ihon lämpöherkkyys” oletettuja valoaaltoja kohtaan on älytön ja riittämätön selitys silmän loistavalle rakenteelle ja sen mukautumiskyvylle. Olemme sitä paitsi osoittaneet aiemmin, että ”luonnollinen valinta” on puhdas myytti, kun sen uskotaan aikaansaaneen muunnoksia (vrt. edempänä, III kirja, Darwinin mekaaninen syysuhde, s. 647–655), koska ”kelvollisimpien eloonjääminen” voi tapahtua vasta kun hyödyllisiä muunnoksia ja parantuneita organismeja on jo syntynyt. Mistä tulivat ne ”hyödylliset muunnokset”, jotka kehittivät silmän? Ainoastaan ”sokeista voimistako... ilman päämäärää, ilman tarkoitusta”? Tuo väite on lapsellinen. Mysteerin todellinen ratkaisu on löydettävissä persoonattomasta jumalviisaudesta, joka IDEOINNISSAAN heijastuu aineeseen.

² Paleontologia on varmistanut, että kenotsooisen kauden eläimissä – varsinkin liskoissa, kuten vedenpaisumusta aikaisemmassa *labyrinthodonissa*, jonka kivettyneessä kallossa näkyy muuten selittämätön aukko – on kolmannen eli liikasilmän täytynyt olla hyvin kehittynyt. Useat luonnontieteilijät, mm. E. Korscheldt, ovat vakuuttuneita siitä, että vaikka nykyajan matelijoissa tuo silmä, huolimatta läpinäkyvästä peittävästä ihosta, voi ainoastaan erottaa valon pimeästä (kuten ihmisilmä erottaa kankaalla peitettynä tai tiiviisti suljettuna), niin noissa nykyisin sukupuuttoon kuolleissa eläimissä tuo silmä toimi ja oli todellinen näköelin.

silloin kierroksen laskevalla kaarella]..... *Laske itse, lanoo, ja näe.*” (Kommentaari, xx.)

Laskemalla ohjeen mukaan huomaamme, että ylimenoaikana – nimittäin ensimmäisen henkisen eteeris-astraalisen rodun toisella puoliskolla – syntymässä oleva ihmiskunta oli vailla älyllistä aivoainesta. Koska se oli *laskevalla* kaarellaan ja koska me olemme vastaavalla kohdalla *nousevalla* kaarella, olemme siis ilman henkistä ainesta, jonka tilalla on nyt älyllinen aines. Sillä muistakaa, että koska me olemme rotukierroksemme viidennessä eli manasa-kaudessa, olemme näin ollen ylittäneet käännekohtan, jossa henki ja aine ovat täysin tasoissa – eli tasapainossa aivoälyn ja henkisen tietoisuuden suhteen. Yksi tärkeä seikka on kuitenkin pidettävä mielessä.

KANTAROTUJEN KEHITYS NELJÄNNESSÄ KIERROKSESSA

*)

Kuva: Rotujen meridiaani

**)

*) LASKEVA KAARI

Fyysisen ja älyllisen luonnon kehitys
ja henkisyiden asteittainen taantuminen

**) NOUSEVA KAARI

Henkisyiden jälleenkehitys eli paluu ja
aineellisuuden ja pelkän aivoälyn asteittainen väheneminen

Rotujen käännekohta

[VII Root Race = VII kantarotu.]

[e301] Me olemme vasta neljännessä kierroksessa, ja viidennessä tul-
laan saavuttamaan *manaksen* täydellinen kehitys, suoranaisena säteenä
universaalista MAHATISTA – vapaana aineesta. Mutta kuten kullakin alarodulla ja kansalla on kehityskierroksensa ja -vaiheensa, jotka toistuvat pienemmässä asteikossa, vielä enemmän tämä pätee kantarotujen suhteen. Meidän rotumme on siis kantarotuna ylittänyt päiväntasauspiirinsä ja kiertää eteenpäin henkisellä puolella. Mutta jotkin alaroduistamme ovat vielä kansallisten kierrostensa varjoisalla laskevalla kaarella, toiset taas – vanhimmat – ovat ylittäneet kriittisen kohdan, jossa ainoastaan selviää rodun, kansan tai heimon eloonjääminen tai häviäminen, ja ovat alarotuna henkisen kehityksen huipussa.

Nyt käy ymmärrettäväksi, miksi ”liikasilmä” on asteittain muuttunut pelkäksi rauhaseksi, sen jälkeen kun ne, joita olemme päättäneet kutsua lemuralaisiksi, olivat langenneet fyysisesti.

On omituista, että ihmisessä ovat erityisesti aivopuoliskot ja sivuontelot kehittyneet ja että näkökukkulat, *corpora quadrigemina* ja *corpora striata* ovat pääasiallisesti kehittyneet nisäkkäiden aivoissa. Lisäksi väitetään, että ihmisen älyä voidaan jossain määrin mitata hänen aivojensa keskipoimujen ja aivopuoliskojen etuosan kehittymisellä. Tuntuisi luonnolliselta seuraukselta, että jos käpyrauhan kehitystä ja kasvavaa kokoa voidaan pitää ihmisen astraalisen kapasiteetin ja henkisten taipumusten ilmaisijana, sen pääkallon osan pitäisi olla vastaavasti kehittynyt eli käpyrauhan olisi pitänyt kasvaa aivopuoliskojen takaosan kustannuksella. Tämä on omituinen päätelmä, joka saisi vahvistuksen tässä tapauksessa. Alhaalla ja takana on pikkuaivot, joita on pidetty ihmisen animaalisten taipumusten tyyssijana ja joiden tiede myöntää olevan kaiken fysiologisesti yhteistoiminnallisen liikkumisen, kuten kävelemisen, syömisen jne. pääkeskus. Edessä, aivojen etuosassa – aivopuoliskoissa – tapahtuu erityisesti ihmisen älyllisten kykyjen kehitys. Keskellä halliten kumpaakin ja erityisesti eläimellisiä toimintoja on tuo kehittynyt käpyrauhanen, joka on yhteydessä kehittyneemmän eli henkisen ihmisen kanssa.

Muistettakoon, että nämä ovat ainoastaan fyysisiä vastaavuuksia, aivan niin kuin tavalliset ihmisaivot ovat muistin talletuselin, mutta eivät itse muisti.

Tämä on siis se elin, joka on synnyttänyt niin monia legendoja ja perimätietoja muun muassa ihmisistä, joilla oli yksi pää mutta kahdet kasvot. Niitä voidaan löytää useista kiinalaisista teoksista, ja sitä paitsi niihin viitataan [e302] kaldealaisissa katkelmissa. Paitsi jo mainitusta teoksesta *Shan-Hai-Ching*, koonnut Kung Chia keisari Yün vuonna 2255 eaa. teettämän yhdeksän uurnan kaiverruksista, näitä legendoja voidaan löytää toisesta teoksesta nimeltään *Bambukirjat* ja kolmannesta nimeltään *'Erh ya*, jonka tekijän oli perimätiedon mukaan vihkinyt Chou Kung, joka oli Wu Wangin, Chou-dynastian ensimmäisen keisarin (1122 eaa.) eno, sanoo Charles

Gould kirjassaan *Mythical Monsters. Bamboo Books* sisältää Kiinan muinaiset aikakirjat, jotka löydettiin 279 jaa. vuonna 295 eaa. kuolleen Wain kuninkaan Hsiangin hautaa avattaessa. Nämä molemmat teokset mainitsevat ihmisiä, joilla oli yhdessä päässä kahdet kasvot – toiset edessä ja toiset takana.¹

Okkultismin tutkijoiden tulisi vielä tietää, että ”KOLMAS SILMÄ” ON EROTTAMATTOMASTI YHTEYDESSÄ KARMAAN. Tämä oppi on niin mystinen, että vain harvat ovat kuulleet siitä.

”Šivan silmä” ei surkastunut kokonaan ennen neljännen Rodun loppua. Kun henkisydestä ja kaikista kolmannen Rodun deva-ihmisen jumalallisista kyvyistä ja ominaisuuksista oli tehty fyysisen ihmisen vasta heränneiden fysiologisten ja psyykkisten himojen apuvälineitä, eikä päinvastoin, tuo silmä menetti voimansa. Mutta sellainen oli kehityksen laki eikä se täsmällisesti ottaen ollut mikään LANKEEMUS. Syntiä ei ollut noiden vasta kehittyneiden voimien käyttö, vaan *väärinkäyttö*, se että tehtiin majasta, joka oli aiottu jumalan asunnoksi, kaikenlaisen *henkisen* pahuuden temppei. Ja jos me sanomme ”synti”, teemme sen pelkästään siksi että jokainen ymmärtäisi tarkoituksemme, sillä *karma*² olisi oikea nimitys tässä tapauksessa. Sitä lukijaa, joka joutuu hämilleen kun puhutaan ”henkisestä” eikä ”fyysisestä” pahuudesta, muistutetaan siitä tosiseikasta, ettei voi olla mitään fyysistä pahuutta. Ruumis on vain vastuuton väline, *psyykkisen*, jopa ”henkisen ihmisen” työkalu. Sitä vastoin atlantislaisten tapauksessa juuri henkinen olento teki syntiä, sillä henkinen aines oli vielä ihmisen ”mestari”-prinsiippi noina aikoina. Siten noihin aikoihin monadimme saattoivat matkaan viidennen Rodun raskaimman karman.

Koska tämäkin lause voi olla hämmentävä, sitä on paras selittää niille, jotka eivät tunne teosofisia opetuksia.

Kysymyksiä *karmasta* ja *jälleensyntymisestä* tehdään jatkuvasti, ja tässä asiassa näyttää vallitsevan suuri sekaannus. Eniten hämillään ovat ne, jotka ovat syntyneet ja kasvatetut kristilliseen uskoon ja ovat tottuneet ajatuksen, [e303] että Jumala luo uuden sielun jokaista vastasyntyntä lasta varten. He kysyvät, voiko maan päälle ruumiillistuvien monadien lukumäärä olla siinä tapauksessa rajoitettu, mihin heille vastataan myöntävästi. Sillä olkoon ruumiillistuvien monadien lukumäärä käsitystemme mukaan mikä tahansa – vaikka ottaisimme huomioon sen tosiasian, että aina toisesta Rodusta asti, jolloin seitsemän monadiryhmää sai vastaavat ruumiinsa, voi-

¹ Gould, *Mythical Monsters*, s. 27.

² Karma on monimerkityksinen sana ja sillä on erityinen nimitys miltei jokaista sen puolta varten. Synnin synonyymina se tarkoittaa jonkin teon suorittamista *maallisen*, tästä syystä *itsekkään* halun tyydyttämiseksi, mikä ei voi olla vahingoittamatta jotakuta toista. Karma on toiminta, syy; ja karma on myös ”eettisen syy-suhteen laki”; *tulos* jostakin teosta, joka on suoritettu itsekkäästi, vastoin altruismin perustuvaa suurta harmonian lakia.

daan laskea useita syntymiä ja kuolemia jokaista sekuntia kohti jo kuluneina pitkinä aikakausina – silti sillä täytyy olla rajansa. On sanottu, että karma-nemesis, jonka palvelijatar luonto on, järjesti kaiken mitä sopusuhtaisemmin; ja että sen vuoksi uusien monadien sisään tulviminen eli saapuminen oli lakannut niin pian kuin ihmiskunta oli saavuttanut täydellisen fyysisen kehityksensä. Mitään uusia monadeja ei ruumiillistunut atlantislaisten keskikohdan jälkeen. Tästä johtuen muistaessamme, että – lukuun ottamatta nuorena kuolleita lapsia ja niitä yksilöitä, joiden elämän on jokin onnettomuus väkivalloin katkaissut – ei mikään henkinen olento voi jälleensyntyä ennen kuin monen vuosisadan jakso on kulunut umpeen, jo pelkästään tällaiset aukkokohtat osoittavat, että monadien lukumäärä on välttämättä äärellinen ja rajoitettu. Sitä paitsi muillekin eläimille on varattava riittävä aika niiden kehitystä varten.

Tästä johtuu väite, että monet meistä purkavat vielä nyt atlantislaisissa ruumiissa aiheuttamiensa pahojen karmallisten syiden seurauksia. KARMAN LAKI on kietoutunut pääsemättömästi jälleensyntymisen lakiin.

Ainoastaan tieto siitä, että sama yksilö syntyy yhä uudelleen koko elämänsä ajan; varmuus siitä, että samojen MONADIEN – niiden joukossa monien dhyâni-chohanien eli itse ”jumalien” – on kuljettava ”välttämättömyyden kehän” läpi, saaden tässä jälleensyntymässä korvauksen edellisessä elämässä koetusta kärsimyksestä tai rangaistuksen silloin tehdyistä rikoksista; että juuri nuo monadit, jotka astuivat ensimmäisen Rodun tyhjiin, tajuttomiin, pitreistä alkunsa saaneisiin kuoriin eli astraalimuotoihin, ovat samoja, jotka ovat nyt keskuudessamme – niin, ehkä me itse olemme niitä; ainoastaan tämä oppi, me sanomme, voi selittää meille hyvän ja pahan mystisen ongelman ja selvittää ihmiselle elämän kauhean ja näennäisen epäoikeudenmukaisuuden. Ei mikään muu kuin tämä varmuus voi rauhoittaa järkkynyttä oikeudentuntoamme. Sillä kun joku, joka ei tunne tätä jaloa oppia, katsoo ympärilleen ja huomaa syntymän ja kohtalon, älyn ja kykyjen erilaisuudet; kun hän näkee kunniaa koituvan tyhmille ja paheellisille, joille onnetar on tuhlannut suosiotaan pelkän etuoikeutetun syntyperän nojalla, ja näkee lähimmän naapurin kaikkine järjen kykyineen ja jaloine hyveineen – kaikin tavoin ansiokkaamman – menehtyvän hätään ja myötätunnon puutteeseen; kun hän näkee kaiken tämän ja saa kääntyä pois kykenemättä huojentamaan tätä ansaitsematonta kärsimystä, vaikka korvissa soivat sydäntä raastavat [e304] tuskanhuudot hänen ympärillään – silloin siunattu tieto karmasta yksin estää häntä kiroamasta elämää ja ihmisiä sekä heidän otaksuttua luojaansa.¹

¹ Karman opin vastustajat muistakoot sen tosiasian, ettei tule kysymyksenkään vastata pessimisteille muulla perusteella. Varma käsitys karman lain periaatteista murtaa perustukset koko siltä mahtavalta rakennelmalta, jonka Schopenhauerin ja von Hartmannin oppilaat ovat pystyttäneet.

Kaikista niistä kauheista parjauksista ja syytöksistä, joita yksijumalaiset tosiasiaassa heittävät Jumalansa ylle, mikään ei ole suurempi tai anteeksiantamattomampi kuin se (miltei aina) väärä nöyryys, joka saa hurskastelevan kristityn väittämään kaiken pahan ja ansaitsemattoman vastoinkäymisen yhteydessä, että ”se on Jumalan tahto”.

Tomppelit ja ulkokullatut! Pilkkaajat ja tekopyhät farisealaiset, jotka puhuvat samassa hengenvedossa Jumalansa ja luojaansa loppumattomasta armeliaasta rakkaudesta ja huolenpidosta avutonta ihmistä kohtaan ja siitä, että sama Jumala *ruoskii hyviä, parhaita luoduista ja antaa heidän vuodattaa verensä kuiviin niin kuin kyltymätön Molokh!* Vastataanko meille tähän Congreven sanoin:

”Vaan kukapa rohkenee Ikuista Oikeudenmukaisuutta tilille panna?”

Johdonmukaisuus ja yksinkertainen terve järki, me vastaamme. Jos meitä pyydetään uskomaan ”perisyntiin”, kunkin sielun *yhteen* ainoaan elämään täällä maan päällä ja ihmisenkaltaiseen jumalolentoon, joka näyttää luoneen jotkut ihmiset ainoastaan siitä ilosta, että tuomitsee heidät ikuisen helvetin tuleen (ja tämä huolimatta siitä ovatko he hyviä vai pahoja, sanoo predestinaatio-opin kannattaja),¹ niin miksei jokainen ajattelukyvyillä varustettu ihminen tuomitsisi vuorostaan tuollaista roistomaista jumalolentoa? Elämä tulisi sietämättömäksi, jos pitäisi uskoa Jumalaan, jonka ihmisen epäpuhdas mielikuvitus on luonut. Onneksi hän on olemassa vain ihmisten uskonkappaleissa ja joidenkin runoilijoiden sairaalloisessa kuvittelussa heidän uskoessaan ratkaisseensa ongelman puhuttelemalla häntä näin:

Sä suuri mystinen voima
Joka ihmisviisauden ylpistyvän
Oot hämilleen saattanut
Sekoittanut *uskaltavan tutkistelun*
Koetellaksesi *julkeiden* luotujesi *uskoa!*...

Tarvitaan todellakin vankkaa ”uskoa” tajuamaan, miksi on ”julkeata” kysellä sen oikeudenmukaisuutta, joka luo avuttoman pienen ihmisen vain ”saattaakseen” hänet ”hämilleen” ja koetellakseen sitä ”uskoa”, minkä tuo ”voima” sitä paitsi on ehkä unohtanut ellei laiminlyönyt antaa hänelle, niin kuin joskus on sattunut.

Verratkaa tätä sokeaa uskoa tuohon järjen todistuksiin ja elämänkoke-
muksiin perustuvaan filosofiseen vakaumukseen karma-nemesiksestä eli korvauksen laista. Tämä laki – olkoon se tietoinen tai [e305] tiedoton – ei määrää ennalta ketään eikä mitään. Se on todella olemassa ikuisuudesta asti

¹ Kalvinistien oppi ja teologia. ”Jumalan tarkoitus *ikuisuudesta asti* tapahtumien suhteen” (mikä synnyttää *fatalismin* ja tappaa vapaan tahdon eli kaiken yrityksenkin sen käyttämiseksi hyvään).... ”Ihmisten ennalta määrätty kohtalo on joutua ikuisen onneen tai onnettomuuteen” (*Katekismus*). Jalo ja rohkaiseva oppi todellakin!

ja ikuisuudessa, sillä se on itse IKUISUUS. Sellaisena, koska mikään toiminta ei voi olla itse ikuisuuden veroinen, sen ei voida sanoa toimivan, sillä se on itse TOIMINTA. Ei näet aalto ihmistä hukuta, vaan sen raukan *persoonallinen* teko, joka antautuu tahallaan valtameren maininkeja ohjaavien lakien *persoonattoman* toiminnan alaiseksi. Karma ei luo mitään eikä suunnittele. Ihminen itse suunnittelee ja luo syitä, ja karman laki sovittaa seuraukset. Tuo sovittelu ei ole mikään teko vaan universaali harmonia, joka pyrkii aina takaisin alkuperäiseen tilaansa, niin kuin liian voimakkaasti alas taivutettu oksa ponnahtaa vastaavalla voimalla takaisin. Jos oksa sattuu nyrjäyttämään käden, joka yritti taivuttaa sitä luonnollisesta asennostaan, pitääkö meidän sanoa, että tuo oksa taittoi kätemme vai että oma tyhmyytemme on saattanut meidät vaikeuksiin?

Karma ei ole koskaan yrittänyt hävittää älyllistä ja yksilöllistä vapautta, niin kuin yksijumalaisten Jumala. Se ei ole sekoittanut käskyjään pimeydessä saattaakseen ihmisen ymmälle, eikä se rankaise sitä, joka uskaltaa tutkia tarkoin sen mysteerejä. Päinvastoin se, joka paljastaa tutkimalla ja meditaation avulla sen kiemurtelevat polut ja valaisee niitä pimeitä teitä, joiden mutkiin niin moni hukkuu elämän labyrinttia tuntematta, työskentelee kanssaihmistensä hyväksi. KARMA on ehdoton ja ikuinen laki ilmennyksen maailmassa, ja koska voi olla ainoastaan yksi ehdoton, samoin kuin yksi ikuinen aina läsnäoleva Syy, karmaan uskovia ei voi pitää ateisteina eikä materialisteina – vielä vähemmän fatalisteina.¹ [e306] sillä karma on

¹ Saadakseen karman ymmärrettävämmäksi länsimaiselle mielelle, joka tuntee paremmin kreikkalaisen kuin arjalaisen filosofian, jotkut teosofit ovat yrittäneet kääntää sen sanalla *Nemesis*. Jos maallikot olisivat tunteneet tuon sanan muinaisuudessa yhtä hyvin kuin vihityt ymmärsivät sen, tuon nimityksen kääntämisessä ei olisi mitään vastaansanomista. Kreikkalaisten mielikuvitus on kuitenkin antropomorfoinut sitä liikaa, jotta me voisimme käyttää sitä ilman tarkkaa ja huolellista selitystä. Muinaisilla kreikkalaisilla ”Homeroksesta Herodotokseen hän ei ollut mikään jumalatar vaan paremminkin *moraalinen tuntemus*”, sanoo Decharme, este pahaan ja epäsiiveellisyteen. Se joka rikkoi sitä vastaan, teki jumalien silmissä pyhäinhäväistyksen, ja Nemesis seurasi häntä. Mutta ajan mittaan tuo ”tuntemus” korotettiin jumalaksi ja sen personoitumasta tuli aina tuhoava ja rankaiseva jumalatar. Sen vuoksi jos yhdistämme karman Nemesikseen, se pitäisi tehdä tämän kolminaisena puolena: Nemesis, Adrasteia ja Themis. Sillä kun viimeksi mainittu on universaalisen järjestyksen ja harmonian jumalatar, jolla Nemesiksen lailla on tehtävänään ehkäistä kaikki kohtuuttomuus ja pitää ihminen luonnon ja oikeudenmukaisuuden rajoissa ankaran rangaistuksen uhalla, *Adrasteia* – ”väistämätön” – edustaa Nemesistä ihmisen itsensä luomien syiden vääjäämättömänä seurauksena. Nemesis *Diken* [oikeuden] tyttärenä on se oikeudenmukainen jumalatar, joka säästää vihansa ainoastaan ylpeyden, itsekkyyden ja jumalattomuuden riivaamille. (Ks. Mesomedes, *Hymni Nemesikselle*, säe 2; Brunckin *Analecta*, II, 292; *Mythol. De la Grèce Antique*, s. 304.) Lyhyesti sanoen, kun Nemesis on mytologinen, eksoteerinen jumalatar eli eri puoliltaan personoitu ja antropomorfoitu *voima*, niin *karma* on korkeasti filosofinen totuus, kaikkein jumalallisin ja jaloin ilmaus ihmisen alkupe-

sama kuin Tuntematon, jonka yksi puoli se on vaikuttaessaan ilmiömaailmassa.

Läheisesti tai mieluummin erottamattomasti yhtyneenä karman lakiin on siis jälleensyntymisen laki eli että sama henkinen yksilöllisyys jälleensyntyy pitkään, miltei loputtomaan persoonallisuuksien sarjaan. Persoonallisuudet ovat ikään kuin saman näyttelijän esittämiä erilaisia pukuja ja henkilöitä, joiden kunkin kanssa näyttelijä samastaa itsensä ja yleisökin pitää häntä samana muutaman tunnin ajan. *Sisäinen* eli todellinen ihminen, joka personoi noita henkilöitä, tietää koko ajan olevansa Hamlet lyhyen aikaa muutamissa näytöksissä, mikä kuitenkin inhimillisen harhan tasolla vastaa Hamletin koko elämää. Ja hän tietää olleensa edellisenä iltana kuningas Lear ja sitä edeltävänä iltana vuorostaan Othello, mutta ulkonainen näkyvä henkilö on olevinaan tietämätön tuosta tosiasiaista. Joka-päiväisessä elämässä tuo tietämättömyys on valitettavasti aivan liian todellista. *Pysyvä* yksilöllisyys on kuitenkin täysin selvillä siitä, vaikka fyysisen ruumiin ”henkisen” silmän surkastumisen vuoksi tuo tieto ei voi painautua peittävästi persoonallisuuden tajuntaan.

Fyysisen *kolmannen* silmän sanotaan olleen kolmannen kantarodun ihmisillä ja siitä pitäen ihmisillä aina lähes neljännen kantarodun kolmannen ALARodun keskivaiheille asti, jolloin ihmisruumiin lujittumisesta ja täydellistymisestä johtuen se hävisi ulkonaisesta ruumiinrakenteesta. Psykkisesti ja henkisesti sen mentaalinen ja visuaalinen havaintokyky kesti lähes neljännen Rodun loppuun, jolloin se lakkasi kokonaan toimimasta ihmiskunnan aineellisuuden ja turmeltuneisuuden takia, ennen Atlantiksen päämantereiden uppoamista. Ja nyt voimme palata vedenpaisumukseen ja niiden moneen ”Nooiin”.

Tutkijan on pidettävä mielessään, että *Genesisissä* mainitun kaltaisia vedenpaisumuksia oli monia, ja kolme paljon tärkeämpääkin, joita kuvataan luvussa, jossa puhutaan esihistoriallisista mantereista. Välttääksemme kuitenkin virheellisiä otaksuja meidän on tässä kohtaa selitettävä vielä uudelleen sitä väitettä, että esoteerisessa opissa on paljon samaa kuin hindujen pyhien kirjojen legendoissa; että hindujen kronologia on lähes sama kuin edellisen – vain selitetty ja tehty selvemmin; ja lopulta että Vaivasvata Manu – yleisnimi kylläkin! – oli arjalaisten Nooa ja hänen prototyypinsä myös okkultistien uskomuksen mukaan.¹

räisestä intuitiosta, joka koskee jumaluutta. Se on oppi, joka selittää pahan alkupeuran ja jalostaa käsityksemme siitä, mikä jumalallisen muuttumattoman oikeudenmukaisuuden pitäisi olla, sen sijaan että alentaisi tuntemattoman ja tutkimattoman jumaluuden tekemällä siitä tuon oikukkaan, julman tyrannin, jota me kutsumme Kaitselmukseksi.

¹ Vrt. III kirjan lukua VII ”Uponneista mantereista”.

[e307]

IHMISKUNNAN ALKUAIKAISET MANUT

Ne, jotka tietävät, että ”suuri tulva”, joka yhdistettiin kokonaisen mantereen vajoamiseen – lukuun ottamatta sitä osaa, mistä tuli muutamia saaria –, ei olisi voinut tapahtua niin kauan kuin 18 miljoonaa vuotta sitten ja että Vaivasvata Manu on intialaisten Nooa ja yhteydessä *Matsyaan* (eli kalaan), Vishnun avatâraan, voivat olla hämillään johtuen tästä edellä olevien tosiasioiden ja aikaisemmin esitetyn kronologian välisestä ristiriidasta. Mutta todellisuudessa siinä ei ole mitään ristiriitaa. Lukijaa pyydetään tutkimaan *The Theosophistin*, vol. IV, heinäkuu 1883, artikkelia ”Seitsemäinen prinssioppi esoterismissa”, niin hänelle selviää koko asia. Uskon, että okkultistit eroavat bramiineista tuon selityksen suhteen.

Kuitenkin niitä varten, joilla ei ehkä ole käytettävissä tuota *The Theosophistia*, toistettakoon tässä pari kohtaa:

...Kuka oli Manu, Svâyambhuvan poika? Salainen oppi kertoo meille, että *tämä* Manu ei ollut ihminen vaan edustaa ensimmäisiä ihmisrotuja, jotka kehittyivät dhyâni-chohanien (*devojen*) avulla ensimmäisen kierroksen alussa. Mutta hänen *Laeissaan* (kirja I, 80) sanotaan, että jokaisessa kalpassa eli ”väliajalla luomisesta luomiseen” (oikeammin väliajalla yhdestä *pienemmästä* ”pralayasta” toiseen¹) on neljätoista Ma-

¹ Pralaya – sana joka on jo selitetty – ei tarkoita *ainoastaan* jokaista ”Brahmân yötä” eli jokaista manvantaraa, yhtä kuin 71 mahâ-yugaa, seuraavaa maailman hajoamista. Se koskee myös jokaista ”pimennystä”, vieläpä jokaista mullistusta, joka lopettaa vuorotellen tulella ja vedellä jokaisen kantarodun. *Pralaya* on nimitys kuten ”Manu” – niiden *shishtojen* yleisnimi, jotka *purânoiden* mukaan säilyvät ”kuninkaan” nimellä ”kaikkien olioiden siementen mukana arkissa niistä tulvavesistä [tai niistä yleisistä tulivuorenpurkauksista, joiden huomaamme tälle viidennelle Rodullemme jo alkaneen päätellen viime vuosien ja erityisesti tämän vuoden kauheista maanjäristyksistä ja tulivuorenpurkauksista], jotka pralayan aikana leviävät maailman [maapallon] yli”. (Katsokaa *Vishnupurâna*, Wilsonin käänn., vol. I, esipuhe, s. lxxxi.) Aika on vain yksi ”Vishnun” aspekti – todellakin, kuten Parâshara sanoo tuossa *purânassa*. Hindujen yugissa ja kalpoissa on säännöllisesti pienevä sarja 4, 3, 2 nollineen, kerrottuna, jos tarve vaatii, esoteerisia tarkoituksia varten, mutta ei, kuten Wilson ja muut orientalistit luulevat, ”lahkolaisten kaunistelua” varten. Kalpa voi olla aikakausi, ”Brahmân päivä” tai sideerinen kalpa, astronominen ja maallinen. Nämä laskelmat ovat kaikki *purânoissa*, mutta jotkut eroavat – esimerkiksi *Lingapurânassa* ”seitsemän rishin vuosi” on 3.030 kuolevaisten vuotta, ja ”Dhruvan vuosi” on 9.090 vuotta, jotka ovat jälleen esoteerisia ja merkitsevät todellista (salaista) ajanlaskua. *Brahmâ-Vaivartassa* sanotaankin: ”Kronologit laskevat yhdeksi kalpaksi Brahmân iän. *Pienempiä* kalpoja, kuten Samvarta ja muut, on lukuisia.” ”Pienemmät kalpat” tarkoittaa tässä jokaista tuhon aikaa, niin kuin hyvin ymmärsi itse Wilsonkin selittäessään viimeksi mainitut ”niiksi, joissa Samvarta-tuuli tai muut hävittävät voimat vaikuttavat”. (*Main. teos*, vol. I, s. 53–54, alaviite.)

nuu; ja että ”nykyisellä jumalallisella kaudella on ollut tähän mennessä *seitsemän* Manua”. Ne jotka tietävät, että kierroksia on seitsemän, joista olemme läpikäyneet kolme ja olemme nyt neljännessä; ja joille [e308] on opetettu, että on seitsemän aamunkoittoa ja seitsemän iltahämärää eli neljätoista *manvantaraa*; että jokaisen kierroksen alussa ja lopussa ja planeetoilla ja niiden välillä on ”herääminen *harhaelämään*” ja ”herääminen *todelliseen* elämään”; ja että lisäksi on olemassa ”Juuri-Manuja” ja niin kuin meidän on kömpelösti käännettävä ”Siemen-Manuja” – *siemenet tulevan kierroksen ihmisrotuihin* [eli *shishtat* – kelvollisimmat eloonjääneet¹] (mysteeri, joka ilmaistaan ainoastaan niille, jotka ovat läpisseet kolmannen vihkimysasteensa); ne, jotka ovat oppineet kaiken tämän, ovat paremmin valmiita ymmärtämään seuraavan tekstin merkityksen. Hindulaisten pyhissä kirjoissa sanotaan, että ”ensimmäinen Manu tuotti *kuusi* muuta Manua (*seitsemän* alkuaikaista Manua yhteensä) ja nämä vuorostaan saivat aikaan kukin seitsemän muuta Manua”² – joiden viimeksi mainittujen jälkeläiset merkitään okkulttisissa kirjoituksissa 7×7 . Tästä käy selville, että Manun – viimeisen, neljännen kierroksen ihmiskuntamme alkuunpanijan – on oltava *seitsemäs*, koska me olemme neljännessä kierroksessamme,³ ja että A-pallolla on *Juuri-Manu* ja G-pallolla *Siemen-Manu*. Aivan niin kuin jokainen planeettakierros alkaa ”Juuri-Manun” (Dhyâni-Chohanin) esiintymisellä ja päättyy ”Siemen-Manuun”, niin esiintyy vastaavasti kullakin planeetalla ihmis-kauden alussa *Juuri-* ja lopussa *Siemen-Manu*.⁴ Edellä olevasta huomaa

¹ Aavistus shishtoista voidaan löytää Sinnetin *Esoteric Buddhismista*: ”Annotations” – the ”Noah’s Ark Theory”, 5. painos, s. 146, 147.

² (*Manu*, k. I, 61–63.) Kun Manu itse pannaan selittämään, että hän oli Virâjin luoma ja synnytti sitten itse kymmenen prajâpatia, jotka edelleen synnyttivät seitsemän manua, jotka vuorostaan antoivat elämän seitsemälle muulle manulle (*Manu*, i, 33–36), tämä koskee muita vielä varhempia mysteereitä ja on samalla kertaa seitsemäisen ketjun oppia ja seitsemän ihmiskunnan eli IHMISTEN samanaikaista kehitystä koskeva *salaverho*. Tämä teoksemme on kuitenkin kirjoitettu Himalajan tämänpuoleisten salaisten opetusten perusteella, ja brahmalainen esoteerinen filosofia voi nykyään erota siitä muodoltaan, kuten kabbalakin. Mutta kaukaisessa muinaisuudessa ne olivat yhtäpitäviä.

³ Tähän on olemassa toinenkin *esoteerinen* syy. Vaivasvata on *seitsemäs* Manu, koska tämä meidän kierroksemme, vaikka se on neljäs, kuuluu *varhempaan seitsemäiseen* manvantaraan ja itse kierros on *seitsemännessä* aineellisuuden eli fyysisyyden asteessaan. Sen rodullinen keskikohta saavutettiin neljännessä kantarodus- sa, kun ihminen ja koko luonto saavutti karkean aineen alimman tilansa. Tästä ajasta eli kolmen ja puolen rodun lopusta alkaen ihmiskunta ja luonto astuivat rodullisen kierroksensa nousevalle kaarelle.

⁴ Väliäikää kunkin yugan edellä kutsutaan *samdhyäksi* ja se muodostuu yhtä monesta vuosisadasta kuin on yugassa vuosituhansia. Yugan jälkeistä aikaa sanotaan *samdhyâmshaksi* ja se on samanpituinen, niin kuin sanotaan *Vishnupurânassa*. ”Samdyân ja samdyâmshan välinen aika on yuga, jota kutsutaan nimellä krita, treta

selvästi, että *manu-antarinen* kausi tarkoittaa, niin kuin nimikin sanoo, aikaa kahden Manun [e309] tai Dhyâni-Chohanin esiintymisen välillä. Tästä syystä pienempi *manvantara* on *seitsemän* rodun pituinen aika kullakin planeetalla ja suurempi *manvantara* on yhden ihmiskierroksen aika planeettaketjun ympäri. Sitä paitsi koska sanotaan, että kukin seitsemästä Manusta *luo* 7×7 Manua ja että seitsemällä planeetalla kussakin kierroksessa on 49 kantarotua, silloin jokaisella kantarodulla on oma Manunsa. Nykyistä seitsemättä Manua kutsutaan ”Vaivasvataksi” ja hän vastaa eksoteerisissa teksteissä sitä intialaisten Manua, joka edustaa babilonialaisten Xisuthrosta ja juutalaisten Nooaa. Mutta esoteerisissa kirjoissa meille kerrotaan, että Vaivasvata Manu, meidän *viidennen* Rotumme alkuunpanija – joka pelasti sen siitä tulvasta, joka hävitti lähes kokonaan neljännen Rodun (Atlantiksen) – ei ole se seitsemäs Manu, joka mainitaan Juuri- eli Alku-Manujen luettelossa, vaan yksi niistä 49 Manusta, jotka lähtivät tästä Juuri-Manusta.

Selvennykseksi esitämme tässä 14 Manun nimet oikeassa järjestyksessä ja suhteessa kuhunkin kierrokseen:

jne. (Nuo neljä) Krita, tretâ, dvâpara ja kali muodostavat suuren kauden eli neljän aikakauden yhteisumman. 1 000 sellaista yhteisummaa on yksi Brahmân päivä, ja 14 *Manua hallitsee tuon ajan sisällä.*” Jos meidän olisi hyväksyttävä tämä kirjaimellisesti, silloin olisi ainoastaan yksi Manu kunakin 4 320 000 000 vuotena. Koska meille on opetettu, että kahden alemman luontokunnan kehittyminen kesti 300 miljoonaa vuotta ja että meidän ihmiskuntamme on noin 18 miljoonaa vuotta vanha, missä silloin olisivat muut mainitut Manut, ellei allegoria tarkoita sitä, mitä esoteerinen oppi opettaa meille, nim. että nuo 14 on kerrottava 49:llä.

1. kierros	(1. (Juuri-)Manu	A-planeetalla – Svâyambhuva		
	(1. (Siemen-)Manu	G-planeetalla – Svârochi (eli) Svârochisha		
2. kierros	(2. (J)	” A-”	– Auttami	
	(2. (S)	” G-”	– Tâmasa	
3. kierros	(3. (J)	” A-”	– Raivata	
	(3. (S)	” G-”	– Ghâkshusha	
4. kierros	(4. (J)	” A-”	– Vaivasvata(eli synnyttäjämme)	
	(4. (S)	” G-”	– Sâvarna	
5. kierros	(5. (J)	” A-”	– Daksha-Sâvarna	
	(5. (S)	” G-”	– Brahma-Sâvarna	
6. kierros	(6. (J)	” A-”	– Dharma-Sâvarna	
	(6. (S)	” G-”	– Rudra-Sâvarna	
7. kierros	(7. (J)	” A-”	– Rauchya	
	(7. (S)	” G-”	– Bhautya	

Vaikka Vaivasvata on siis seitsemäs esitetystä järjestyksessä, hän on kuitenkin meidän neljännen ihmisaaltomme alkuperäinen Juuri-Manu (lukijan on aina muistettava, että Manu ei ole ihminen vaan kollektiivinen ihmiskunta), kun taas *meidän* Vaivasvatamme oli vain yksi seitsemästä *pikku* Manusta, jotka pannaan hallitsemaan tämän planeettamme seitsemää rotua. Kukin näistä on näkevä yhden niistä aikakautisista ja aina uudistuvista mullistuksista (tulen ja veden kautta vuorotellen), jotka päättävät jokaisen kantarodun kierroksen. Ja tämä Vaivasvata – hindujen ihanneruumiillistuma, jota muualla kutsutaan nimillä Xisuthros, Deukalion, Nooa jne. – on allegorinen ihminen, joka pelasti meidän rotumme, kun toisen pallonpuoliskon melkein koko väestö hukkui veden kautta, kun taas toinen pallonpuolisko heräsi aikakautisesta pimennyksestään....¹

¹ Sanat ”luominen”, ”hajoaminen” jne. eivät tulkitse oikein manvantaran tai pralayan todellista merkitystä. *Vishnupurânassa* luetellaan niitä useita: ”Kaikkien olentojen hajoamista on neljänlaista”, sanoo Parâshara: *Naimittika* (tilapäinen), jolloin Brahmâ nukkuu (Brahmân yö, kun ”tämän päivän lopulla tapahtuu *universumin* jälleensulautuminen, jota sanotaan Brahmân ajoittaiseksi jälleenyhtymiseksi”, koska Brahmâ on itse universumi); *Prâkritika* (elementaalinen), kun tämän universumin palautuminen alkuluontoonsa on osittainen ja fyysinen; *Âtyantika* (ehdoton), *ruumiillistuneen* yhdistyminen ruumiillistumattomaan korkeimpaan

[e310] Näin huomataan, ettei ole mitään todellista ristiriitaa, kun puhutaan Vaivasvata manvantarasta (*Manu-antara*, kirjaimellisesti ”kahden Manun välillä”) noin 18 miljoonaa vuotta sitten, jolloin fyysinen eli todellinen ihminen esiintyi ensimmäistä kertaa neljännessä kierroksessaan tämän maan päällä; ja muista Vaivasvatoista, esim. suuren kosmisen eli sideerisen vedenpaisumuksen Manusta (mysteeri) tai sitten uponneen Atlantiksen Vaivasvata Manusta, jolloin *Rotu-Vaivasvata* pelasti ihmiskunnan valitut, viidennen Rodun, äärimmäiseltä hävitykseltä. Koska monet (ja aivan erilaiset) tapahtumat sekoitetaan tahallaan *Vishnu-* ja muissa *purânoissa* samasakin kertomuksessa, saattaa tavallisen lukijan mielessä olla yhä paljon neuvottomuutta. Meille annettaneen siis anteeksi välttämättömät toistamiset, sillä aihe vaatii jatkuvaa valaisua. Suuret ja hämmästyttävät ovat ne salaverhot, jotka peittävät esoteerisen filosofian todellisia mysteerejä, eikä nytkään voida esittää viimeistä sanaa. Ainoastaan hiukan enemmän voidaan nyt raottaa verhoa ja antaa joitakin tähän asti kiellettyjä selityksiä vakavalle tutkijalle.

Niin kuin joku – eversti Vans Kennedy, ellemme erehdy henkilöstä – huomautti, ”hindulaisen uskontofilosofian ensimmäinen periaate on *ykseys moninaisuudessa*”. Jos kaikkia noita manuja ja rishejä kutsutaan yhdellä yleisnimellä, se johtuu siitä, että ne kaikki ovat yhden ja saman LOGOKSEN ilmenneitä voimia, taivaallisia yhtä hyvin kuin maallisia sanansaattajia ja muunnoksia siitä periaateesta, joka on aina toiminnan tilassa; tietoisia kosmisina kehityskausina, tiedottomia (meidän näkökulmastamme) kosmisen levon aikana, koska logos nukkuu SEN helmassa, joka ”ei nuku” eikä ole koskaan hereillä – sillä se on SAT eli *oleminen*, ei olento. SIITÄ lähtee suuri näkymätön logos, joka kehittää kaikki muut *logokset*, alkuaikainen MANU, joka herättää eloon muut manut, jotka vuodattavat yhdessä universumin ja kaiken siinä olevan ja jotka kokonaisuutena edustavat *ilmennyttä* logosta.¹ Tästä syystä opimme ”kommentaareista”, että vaikka mitkään dhyâni-chohanit, edes korkeimmat, eivät voi täysin käsittää ”edellisen kosmisen kehityksen tilaa.... manut säilyttävät tiedon kokemuksistaan kaikissa kos-

henkeen – mahätminen tila, joko tilapäinen tai seuraavaan *mahâ-kalpaan* asti; myös täydellinen pimennys – kuten kokonaisen planeettaketjun jne; ja *Nitya* (lakkaamaton), *mahâpralaya* universumille, *kuolema* – ihmiselle. ”Nitya on elämän sammuminen, niin kuin lamppu sammuu”, myös ”unessa yöllä”. *Nitya-Sarga* on ”jatkuva eli lakkaamaton luominen”, kuten *Nitya pralaya* on ”kaiken syntyneen jatkuva eli lakkaamaton tuhoutuminen”. ”Sitä, mikä seuraa pienempää hajoamista, kutsutaan hetkelliseksi luomiseksi... Tämä on *Samyama*” (synnyttäminen, olemassaolo ja häviäminen). (*Vishnupurâna*, k. I, l. vii; Wilson, I, 114.) Tämä aihe on niin vaikea, että meidän on toistettava selityksemme.

¹ Mutta katsokaa Subba Row'n erinomaisia Parabrahmania ja logosta koskevia määrittelyjä artikkelisarjassa *Lectures on the Bhagavad-Gîtâ, The Theosophist*, vol. VIII, helmi-, maaliskuu- ja huhti- ja toukokuu 1887, suom. *Bhagavad Gîtân filosofiaa*.

misissa kehityksissä kautta ikuisuuden”. Tämä on aivan selvää: ensimmäistä Manua sanotaan *Svâyambhuvaksi*, [e311] ”itseilmenneeksi”, *ilmenemättömän* ISÄN pojaksi. Manut ovat meidän ensimmäisen Rotumme luojien luojia – ihmiskunnan henki – mikä ei estä sitä, että *seitsemän* Manua ovat olleet ”Adamia aikaisempia” ensimmäisiä ihmisiä maan päällä.

Manu ilmoittaa itse olevansa Virâjin¹ eli Vaishvânaran (ihmiskunnan hengen) luoma,² mikä tarkoittaa, että jokaisen uuden kosmisen toimintakauden alussa hänen monadinsa lähtee milloinkaan lepäämättömästä prinssiipistä: siitä *logoksesta* eli UNIVERSAALISTA MONADISTA (kollektiivinen Elohim), joka säteilee *itsestään kaikki* ne kosmiset monadit, joista tulee toiminnan keskuksia – lukemattomien aurinkokuntien alkuunpanijoita samoin kuin planeettaketjujen vielä erilaistumattomien *ihmismonadien* ja kaikkien siellä olevien olentojen alkuunpanijoita. Jokainen kosminen monadi on ”Svâyambhuva”, ITSESYNTYINEN, *josta tulee voimakeskus, josta lähtee planeettaketju* (joita ketjuja on seitsemän aurinkokunnassamme). Tämän keskuksen säteilyt tulevat edelleen yhtä moniksi Manu Svâyambhuviksi (mystinen yleisnimi, joka merkitsee paljon enemmän kuin näyttää), joista kustakin tulee *joukkona* oman ihmiskuntansa luoja.³

Mitä tulee niihin ihmiskunnan neljään erilliseen rotuun, jotka edelsivät meidän viidettä Rotuamme, siinä ei ole mitään mystistä, lukuun ottamatta ensimmäisten rotujen eteerisiä ruumiita. Ne kuuluvat tarunomaiseen mutta silti aivan oikeaan historiaan. Tuo legenda on universaali. Ja jos länsimaalainen *oppinut* haluaa nähdä siinä ainoastaan myytin, sillä ei ole mitään väliä. Meksikolaisilla oli ja on yhä vielä traditio neljä kertaa tapahtuneesta maailman tuhosta tulen ja veden kautta, kuten egyptiläisilläkin oli ja hinduilla on tänäkin päivänä.

Koettaessaan selittää niiden legendojen yhtäpitävyyttä, joita kiinalaisilla, kaldealaisilla, egyptiläisillä, intialaisilla ja kreikkalaisilla oli kaukaisessa muinaisuudessa, vaikka kaikki varmat jäljet 5 000 vuotta aikaisemmasta sivilisaatiosta puuttuvat, *Mythical Monsters* -kirjan tekijä huomauttaa:

Me emme... saa hämmästyä, ellemme heti löydä jälkiä ihmisistä kymmenen, viidentoista tai kahdenkymmenen tuhannen vuoden takaa. Katoavan arkkitehtuurin mukana [kuten Kiinassa] ovat suurten kaupunkien sijaintipaikat voineet häipyä kokonaan muistista muutamassa tuhannessa vuodessa pelkästä luonnollisesta rappeutumisesta johtuen, ja kuinka paljon suurempia... tai... pienempiä luonnonmullistuksia on ol-

¹ Katsokaa edellistä alaviitettä.

² Ks. *Manusmriti*, Adyâya I, säkeet 32–33. Vaishvânara on toisessa merkityksessä se elävä magneettinen tuli, joka läpäisee ilmenneen aurinkokunnan. Se on AINOAN ELÄMÄN objektiivisin (päinvastoin kuin meille) ja aina läsnäoleva puoli, sillä se on elonprinsiippi. (Ks. *The Theosophist*, vol. IV, heinäkuu 1883.) Se on myös yksi Agnin nimi.

³ Ks. s. 307–310.

lut myötävaikuttamassa, kuten paikallisia tulvia, maanjäristyksiä, tulivuorten tuhkan peittämiä kerrostumia, hiekkaerämaiden leviämistä tai [e312] tappavien kulkutautien ja muun tartunnan tai rikkihöyryjen purkautumisen aiheuttamaa elämän tuhoutumista.¹

Kuinka monet tällaiset mullistukset ovat muuttaneet koko maanpinnan, voidaan päätellä seuraavasta runosta:

”Kalpan seitsemän ensimmäisen croren [70 miljoonan vuoden] aikana maapallo ja sen kaksi luontokuntaa [kivi- ja kasvikunta], joista toinen oli jo saavuttanut seitsemännen piirinsä ja toinen oli tuskin syntynyt, ovat loistavia ja puolieteerisiä, kylmiä, elottomia ja läpinäkyviä. Yhdentenätoista crorena² äiti [maa] kasvaa läpinäkymättömäksi ja NELJÄNTENÄTOISTA³ tapahtuvat nuoruusiän tuskat. Nämä luonnonmullistukset [geologiset muutokset] kestävät keskeytyttä hänen kahdenteenkymmenenteen vuosicroreensa asti, minkä jälkeen niistä tulee aikakautisia ja pitkien aikavälien päästä toistuvia.”

Viimeinen muutos tapahtui lähes 12 crorea [120 miljoonaa] vuotta sitten. Mutta maa ja kaikki, mitä sen pinnalla oli, oli aikakausia varhemmin jäähtynyt, kovettunut ja vakiintunut. (Kommentaari, xxii.)

Jos meidän on siis uskottava esoteeriseen opetukseen, niin yleismaailmallisia geologisia mullistuksia ja muutoksia ei ole tapahtunut viimeisten 120 miljoonan vuoden aikana, vaan maa oli jo ennen tuota aikaa valmis vastaanottamaan ihmissukunsa. Kuitenkin ihmisen ilmaantuminen täydellisesti fyysisesti kehittyneenä, kuten jo esitettiin, tapahtui vasta noin kahdek-

¹ C. Gould, *Mythical Monsters*, s. 134–134.

² Tämä oli niin kutsutulla sekundaarisella luomiskaudella. Primaarisesta, kun maapallolla on kolme luontokuntaa, emme voi puhua useastakaan syystä, joista yksi on se, että ellei ole suuri näkijä tai luonnostaan intuitiivinen, ei voi tajuta sitä, mitä ei voi edes ilmaista nykyisillä termeillä.

³ Hippokrates sanoi, että luku seitsemän ”pyrki salaisilla ominaisuuksillaan täydellistämään kaiken, olemaan elämän jakaja ja kaikkien sen muutosten lähteenä”. Hän jakoi ihmiselämän seitsemään kauteen [Shakespeare], sillä ”niin kuin kuu muuttaa vaiheitaan joka seitsemäs päivä, niin tämä luku vaikuttaa kaikkiin kuunalaisiin olentoihin”, ja jopa maahan, kuten tiedämme. Lapsi saa hampaansa seitsemännellä kuukaudella ja ne lähtevät seitsenvuotiaalta. Kaksi kertaa seitsemän iässä alkaa murrosikä, kolme kertaa seitsemän vanhana ovat kehittyneinä kaikki mentaaliset ja vitaaliset voimat, neljä kertaa seitsemän ikäisenä ihminen on täydessä voimassaan, viisi kertaa seitsemän vanhana hänen himonsa ovat eniten kehittyneet jne. Siten on maapallonkin laita. Se on nyt keski-iässään, tuskin kuitenkaan viisaampana. *Tetragrammaton*, jumaluuden nelikirjaiminen pyhä nimi, voi ratketa maan päällä ainoastaan tulemalla seitsemäiseksi siten, että ilmennyt kolmio lähtee salatusta *tetraktyksestä*. Sen vuoksi luku seitsemän on omaksuttava tällä tasolla. Kuten kabbalassa sanotaan (Idra Rabba Qaddisha, jae 1161): ”Sillä varmasti ei ole mitään pysyvyyttä noissa kuudessa, paitsi (mitä ne saavat) *seitsemännestä*. Siksi kaikki oliot riippuvat SEITSEMÄNNESTÄ.”

santoista miljoonaa vuotta sitten, sen jälkeen kun luonnon ensimmäistä suurta epäonnistunutta yritystä luoda olentoja yksinään, ilman jumalallisten ”muotoilijoiden” apua, oli seurannut kolmen ensimmäisen rodun peräkkäinen kehitys.¹ Kahden ja puolen ensimmäisen Rodun todellinen ikä on salattu kaikilta muilta paitsi korkeammilta vihityiltä. Rotujen historia alkaa sukupuolten erottautumisesta, kun aikaisempi munia kantava androgyyni rotu hävisi äkkiä, ja kolmannen kantarodun [e313] myöhemmät alarodut esiintyivät *fysiologisesti* kokonaan uutena rotuna. Tätä ”hävitystä” kutsutaan allegorisesti suureksi ”Vaivasvata Manun vedenpaisumukseksi”, kun kertomuksen mukaan Vaivasvata Manu (eli ”ihmiskunta”) jäi yksin maan päälle pelastuksen arkkiiin, jota Vishnu veti hirviömäisen kalan muodossa ja seitsemän rishiä ”hänen kanssaan”. Allegoria on hyvin selvä.

Kaikkien kansojen symboliikassa ”vedenpaisumus” vastaa kaoottista järjestäytymätöntä ainetta – itse kaaosta. Vesi tarkoittaa naisellista periaatetta – ”suurta syvyyttä”. Niin kuin Parkhurstin kreikkalaisessa sanakirjassa sanotaan:

Arkhe (Ἄρχη) tässä käytössä vastaa heprealaista sanaa *Rasit* eli viisus... naisellisen synnytsvoiman vertauskuva, *argia* eli *arcaa*, jossa koko luonnon [ja ihmiskunnan] siemenen arveltiin leijuvan eli ajelehtivan suuren syvyyden päällä väliaikana, joka seurasi kunkin maailmallisen [eli rodullisen] kierroksen jälkeen.

Arkki on myös kaaoksen yllä lepäävän jumalallisen *elämän*hengen mystinen nimi. Ja Vishnu on tuo jumalallinen henki abstraktina periaatteenä ja myös *säilyttäjänä* ja *synnyttäjänä* eli *elämän antajana* – trimurtin kolmantena persoonana (jossa Brahmâ on luoja, Śiva hävittäjä ja Vishnu säilyttäjä). Vishnu esitetään allegoriassa *kalan* muodossa ohjaamassa Vaivasvata Manun arkkia suoraan tulvavesien yli. *Kala*-sanan esoteerisesta merkityksestä ei kannata puhua laajasti.² Sen teologinen merkitys on fallinen, mutta metafyyminen merkitys on *jumalallinen*. Jeesusta kutsutaan ”kalaksi”, samoin Vishnua ja Bacchusta: ΙΗΣ, ihmiskunnan ”vapahtaja”, on vain Bacchus-jumalan nimikirjaimet, josta käytettiin myös sana IXΘΥΣ, kala.³ Seitsemän rishiä arkissa symboloi seitsemää periaatetta, jotka täydellistyivät ihmisessä sen jälkeen, kun hän oli erottautunut ja tullut *inhimilliseksi* eikä ollut enää jumalallinen olento. (Katsokaa lisätietoja ”Seitsemänestä Manusta”.)

Meillä ei ole paljonkaan yksityiskohtia toisen kantarodun asuttaman

¹ Vrt. III runo ja seur.

² Ks. Payne Knight, Inman, Gerald Massey ja muita.

³ Pyhä Augustinus sanoo Jeesuksesta: ”Sillä hän on *kala*, joka elää vesissä.” Kristityt kutsuvat itseään pikku kaloiksi – *pisciculi* – pyhissä mysteereissään. ”Niin moni *kala* kasvoi *vedessä* ja *yksi suuri kala on ne pelastanut*”, sanoo Tertullianus kristityistä ja Kristuksesta ja kirkosta.

mantereen uppoamisesta. Mutta kolmannen, ”Lemurian”, historia on annettu samoin kuin Atlantiksen historia, ja muihin ainoastaan viitataan. Lemurian sanotaan hävinneen 700 000 vuotta ennen tertiäärikaudeksi (eoseenikaudeksi) kutsutun aikakauden alkamista.¹ Ja tuon vedenpaisumuksen aikana – joka oli silloin todellinen geologinen vedenpaisumus – esitetään jälleen Vaivasvata Manu pelastamassa ihmiskuntaa (allegorisesti pelastettiin ihmiskunta eli yksi osa siitä, neljäs Rotu), kuten hän myös pelasti viidennen Rodun viimeisten atlantislaiten tuhon aikana, [e314] sen jäännösten, jotka hukkuivat 850 000 vuotta sitten,² minkä jälkeen ei ole ollut mitään suurta tulvaa ennen Platonin Atlantiksen eli Poseidoniksen päiviä. Tämän tulvan tunsivat egyptiläiset vain siksi, että se tapahtui verrattain myöhäisinä aikoina.

Kaikkein mielenkiintoisin on suuren Atlantiksen uppoaminen. Tästä perinpohjaisesta mullistuksesta sanovat vanhat aikakirjat³, että ”maan ääret pääsivät irti”, ja tälle pohjalle ovat perustuneet legendat ja allegoriat Vaivasvatasta, Xisuthroksesta, Nooasta, Deukalionista ja valittujen pelastuneiden *tutti quantista*. Traditio ei tee eroa sideeristen ja geologisten ilmiöiden välillä, vaan kutsuu molempia erotuksesta ”vedenpaisumukseksi”. Kuitenkin niissä on suuri ero. Se mullistus, joka hävitti sen suunnattoman suuren mantereen, josta Australia on suurin jäännös, johtui monista maanalaisista purkauksista ja valtameren pohjan murtumisesta. Seuraavasta – neljänestä – mantereesta tekivät lopun maan pyörimisakselin peräkkäiset siirtymiset. Se alkoi varhaisimpina tertiäärikausina ja jatkui pitkiä ajanjaksoja vieden pois peräkkäin Atlantiksen viimeisetkin jäännökset, paitsi ehkä Ceylonia ja pientä osaa siitä, mikä kuuluu nyt Afrikkaan. Se muutti maapallon ulkonäön, eikä sen kukoistavista mantereista ja saarista, sen sivistyksestä ja tieteistä ole jäänyt mitään muistoa historian aikakirjoihin Idän pyhiä aikakirjoja lukuun ottamatta.

Tästä syystä nykyajan tiede kieltää Atlantiksen ja sen olemassaolon. Se kieltää jopa maan akselin tuntuvat siirtymiset ja katsoo ilmaston muutosten johtuvan muista syistä. Mutta tämä kysymys on vielä avoin. Jos tri Croll arvelee, että kaikki sellaiset muutokset voidaan selittää nutaation⁴ ja päiväntasauspisteiden prekession vaikutuksista, on muita tiedemiehiä, kuten Sir H. James ja Sir John Lubbock,⁵ jotka ovat taipuvaisempia hyväksymään

¹ *Esoteric Buddhism*, s. 65.

² Tätä tapausta, kuuluisan *Ruta*- ja pienemmän *Daitya*-saaren hävitystä, joka tapahtui 850 000 vuotta sitten myöhemminä plioseenikauden aikoina, ei pidä sekoittaa Atlantiksen päämantereen uppoamiseen mioseenikaudella. Geologit eivät millään voi sijoittaa mioseenikautta niin lähelle kuin 850 000 vuotta taaksepäin, mutta heistä riippumatta, pääosa Atlantista hukkui useita miljoonia vuosia sitten.

³ Ks. *Etiopialainen Eenokin kirja*, II osa, LXV luku, 3.

⁴ Maan akselin pieni aikakautinen siirtyminen kuun vetovoiman vaikutuksesta. – Suom. toim.

⁵ *The Athenaeum*, 25. elokuuta 1860.

sen, että ne johtuvat kiertoakselin aseman muutoksesta. Tätä vastaan on kuitenkin astronomien enemmistö. Mutta mitäpä he eivät olisi kieltäneet tätä ennen tai arvostelleet ankarasti – ja myöhemmin kuitenkin hyväksyneet, aina kun hypoteesi on tullut eittämättä todistetuksi!

Missä määrin meidän lukumme pitävät yhtä tai eroavat nykyisestä tieteestä, se nähdään edempänä tämän teoksen *Liitteessä*, missä nykyisen aikamme geologiaa ja antropologiaa verrataan huolellisesti ikivanhan tieteen vastaaviin opetuksiin. Ainakaan se ajankohta, jolloin salainen oppi osoittaa Atlantiksen uponneen, ei näytä kovinkaan paljon [e315] poikkeavan nykyisen tieteen laskelmista. Tosin tiede sanoo Atlantista ”Lemuriaksi”, silloin kun se hyväksyy tällaisen vajonneen mantereen. Mitä tulee ihmistä varhempaan aikakauteen, siitä voidaan tällä hetkellä sanoa ainoastaan, että ennen ”älyttömän” ensimmäisen Rodun ilmestymistäkään maa ei ollut ilman asukkaitaan. Voimme vielä lisätä: sen, mitä tieteellä – tunnustaessaan *ainoastaan fyysisen ihmisen* – on oikeus pitää *ihmistä varhempana* kautena, voidaan myöntää ulottuneen ensimmäisestä Rodusta aina atlantilaisen rodun ensimmäiseen puoliskoon asti, sillä vasta silloin ihmisestä tuli ”se täydellinen *orgaaninen* olento joka hän nyt on”. Ja tämän mukaan *aadaminen* ihminen ei olisi vanhempi kuin muutamia miljoonia vuosia.¹

Qabbalahin tekijä huomauttaa ihan oikein että: ”Tämänpäivän ihminen on yksilönä ainoastaan jatkumo kaiken edeltävän ihmiselämän – mieluummin *elämien* – olemuksesta.”

Kabbalan mukaan Aadamissa [Rishonissa] olevat sielunkipinät menivät kolmeen pääluokkaan vastaten hänen kolmea *poikaansa*, nimittäin Hesed Habelia, Geburah Qai-yinia ja Rahmin Setiä. Nämä kolme jakautuivat... 70 lajiin, joita sanotaan ihmisrodun pääjuuriksi.²

Sanoi rabbi Yehudah: ”Kuinka monta on niitä [ruumiittoman ihmisen] vaatteita, jotka ovat kruunatut (siitä päivästä kun ihminen luotiin)?” Sanoi rabbi El’azar: ”Maailman vuoret (sukupolven suuret ihmiset) kiistelevät siitä, mutta niitä on kolme: yksi, joka vaatteuttaa *Rua’h*-hengen, joka on (Edenin) puutarha maan päällä; yksi, joka on kaikkein kallein, johon *Neshamah* on puettu tuossa elämänyytissä kuninkaiden enkelien väliin... ja yksi ulkopuolinen vaate, joka on olemassa eikä ole olemassa,

¹ Huxley jakaa nuo rodut viiteen ryhmään: australidit, negroidit, mongolidit, keltaishoiset ja tummaihoiset – kaikki lähtöisin kuvitelluista ihmisapinoista. Ja vastustaessaan kuitenkin niitä, jotka sanovat, ”että rakenteelliset erot ihmisen ja apinoiden välillä ovat pienet ja merkityksettömät”, ja lisätessään, että ”gorillan jokaisessa luussa on jokin seikka, jolla se voidaan erottaa ihmisen vastaavasta luusta” ja että ”ei ainakaan nykyisellä luomakunnan asteella mikään välimuoto-olento täytä sitä aukkoa, joka erottaa ihmisen luolaihmisestä” – tuo suuri anatomi jatkaa puhumalla ihmisen *apinamaisista* ominaispiirteistä! (Ks. de Quatrefages, *The Human Species*, s. 113.)

² Myer, *main. teos*, s. 422.

joka näkyy eikä näy. Siihen vaatteeseen puetaan *Nefesh*, ja hän kulkee ja lentää siinä, edestakaisin maailmassa.”¹

Tämä koskee rotuja (niiden ”vaatteita” eli aineellisuusasteita) ja ihmisen kolmea periaatetta kolmessa käyttövälineessään.

[e316]

XI RUNO

KOLMANNEN JA NELJÄNNEN RODUN SIVISTYS JA TUHO

(43) Lemuroatlantilaiset rakentavat kaupunkeja ja levittävät sivistystä. Antropomorfismin alkuvaihe. (44) Heidän patsaansa ovat todistuksena lemuroatlantilaisien koosta. Lemuria hävisi tulen, (45) Atlantis veden kautta. Vedenpaisumus. (46) Neljännen rodun ja viimeisten vedenpaisumusta aikaisempien hirviöeläinten tuho.

43. HE (*lemurialaiset*) RAKENSIVAT VALTAVAN SUURIA KAUPUNKEJA. HARVINAISISTA MAAMETALLEISTA JA METALLEISTA HE RAKENSIVAT JA TULIEN SYLKEMÄSTÄ (*laavasta*), VUORTEN VALKEASTA KIVESTÄ (*marmorista*) JA (*maanalaisten tulien*) MUSTASTA KIVESTÄ HE LEIKKASIVAT OMIA KUVIAAN, KOKOAAAN JA NÄKÖÄN MUKAISESTI, JA PALVOIVAT NIITÄ.

Kahden ensimmäisen inhimillisen rodun historian – lemuralaisten viimeisen ja atlantilaisien ensimmäisen – edetessä meidän on tässä kohtaa yhdistettävä nämä kaksi ja puhuttava niistä jonkin aikaa yhtenä.

Tässä viitataan myös *jumalallisiin* dynastioihin, joiden egyptiläiset, kaldealaiset, kreikkalaiset jne. väittävät olleen ennen heidän *inhimillisiä* kunnikaitaan. Niihin uskovat vielä nykyajan hindut ja luettelevat niitä pyhissä kirjoissaan. Mutta me käsittelemme näitä omassa kohdassaan. Tässä jää nyt osoitettavaksi, että nykyajan geologimme ovat yhä enemmän pakotettuja myöntämään, että vajonneet mantereet ovat todistettavasti olleet olemassa. Mutta niiden olemassaolon myöntäminen ei ole sen tunnustamista, että niillä oli jo ihmisiä geologisina varhaisaikoina² – [e317] niin, ihmisiä ja

¹ *Zohar*, i, 119b, palsta 475; *Qabbalah*, s. 412.

² Tässä on ehkä syy siihen, miksi Pääsiäissaarta ihmeellisine jättiläispatsaineen – ilmeinen todiste vajonneesta mantereesta ja siinä olleesta sivistyneestä ihmiskunnasta – mainitaan tuskin missään nykyisissä tietosanakirjoissa. Sen mainitsemista vältetään huolellisesti muutamia matkakirjoja lukuun ottamatta. Nykyajan tieteellä on erikoinen mieltymys tyrkyttää sivistyneelle yleisölle henkilökohtaisiin lempiteorioihinsa perustuvia hypoteeseja hyvin perusteltuina totuuksina, esittää *arvailuja* tiedon sijasta ja kutsua niitä ”tieteellisiksi johtopäätöksiksi”. Tieteen specialistit kehittävät mieluummin tuhat ja yksi ristiriitaista spekulatiota kuin myöntävät jonkin *kiusallisen, päivänselvän tosiasian* – etevimpänä heistä sellainen asiantuntija kuin Haeckel ja hänen englantilaiset ihailijansa ja kannattajansa. Kuitenkin ”he ovat auktoriteetteja” – meille muistutetaan tylästi. Entä sitten? Rooman paavikin

sivistyneitä kansoja eikä ainoastaan vanhemman kivi- ja pronssikauden raakalaisia; ihmisiä, jotka *jumalallisten* hallitsijoidensa johdolla rakensivat suuria kaupunkeja, harrastivat taiteita ja tieteitä ja olivat täysin perehtyneet astronomiaan, arkkitehtuuriin ja matematiikkaan. Muinainen sivistys ei, niin kuin moni voi luulla, seurannut heti näiden ihmisten fysiologista muutosta. Tuon lopullisen kehittymisen ja ensimmäisten kaupunkien rakentamisen välillä kului monia satoja tuhansia vuosia. Kuitenkin tapaamme lemuralaisia kuudennessa alarodussaan rakentamassa ensimmäiset kalliokaupunkinsa kivistä ja laavasta.¹ Yksi näistä suurista alkuperäisellä tavalla rakennetuista kaupunkeista tehtiin kokonaan laavasta lähes 50 kilometrin päähän länteen siitä paikasta missä nyt on Pääsiäissaaren kapea karu maakaistale, ja sen hävittivät kokonaan peräkkäiset tulivuoren purkaukset. Vanhimmat jäännökset kyklooppisista rakennuksista olivat kaikki lemuralaisten viimeisten alarotujen käsityötä, eikä okkultisti siis hämmästy kuullessaan, että kaptee-

on AUKTORITEETTI ja vieläpä erehtymätön – *omille* seuraajilleen, mutta tieteellisten teorioiden merkittävä erehtyvyys käy aika ajoin selville yhtä säännöllisesti kuin kuun vaiheet.

¹ Parhaimmilla nykyajan kaunokirjailijoillamme, jotka eivät ole teosofeja eivätkä spiritualisteja, alkaa olla hyvin psykologisia ja okkultisia unelmia: todisteena Robert Louis Stevenson ja hänen *Dr. Jekyll and Mr. Hide* [suom. Salaperäinen ovi], jota suurempaa okkultisilla linjoilla olevaa psykologista tutkielmaa tuskin onkaan. Onko menestyvällä romaanikirjailijalla Rider Haggardilla myös ollut profeetallinen tai paremminkin retrospektiivinen selvänäköinen uni ennen kuin hän kirjoitti kirjansa *She*? Siinä keisarillinen, suuri kuoleman kaupunki Kor, jonka eloon jääneet asukkaat purjehtivat pohjoiseen, kun rutto oli tappanut lähes koko kansan, tuntuu pääpiirteissään olevan otettu suoraan ikivanhojen aikatietojen katoamattomilta sivuilta. Ayesha ehdottaa, ”että nuo pohjoiseen purjehtineet ihmiset ovat saattaneet olla ensimmäisten egyptiläisten isiä”, ja tuntuu sitten yrittävän tehdä yhteenvedon eräistä *Esoteric Buddhism* -kirjassa mainituista MESTARIEN kirjeistä. Sillä hän sanoo: ”Aika ajoin on ollut olemassa kansoja, jopa rikkaita ja mahtavia, taidoissa oppineita kansoja, jotka ovat hävinneet ja jääneet unohduksiin, niin että niistä ei ole jäänyt mitään muistoa. Tämä [Korin kansa] on vain yksi useista, sillä aika kuluttaa loppuun ihmisen työt, ellei hän sitten kaivaudu luoliin kuten Korin väki ja *silloinkin ehkä meri heidät nielee tai maanjäristys tuhoaa...* Kuitenkin luulen, että nuo ihmiset eivät ole kokonaan hävinneet. Muutamia harvoja on jäänyt muihin kaupunkeihin, sillä heillä oli monia kaupunkeja. Mutta barbaarit... kävivät heidän kimppuunsa ja ottivat heidän naisiaan vaimoikseen ja nykyinen Amahaggerin rotu on sekarotuinen jälkikasvu mahtavista Korin pojista, ja katso, se asuu haudoissa isiensä luiden kanssa...” (luku xvi.)

Tässä näyttää älykäs kirjailija toistavan kertomuksen kaikista nyt turmeltuneista ja kukistuneista ihmisroduista. Geologit ja antropologit tahtoisivat sijoittaa ihmiskunnan alkupäähän – pitäen ihmisiä *homo primigeniuksen* jälkeläisinä – apinaimismiset, joista ”EI MITÄÄN FOSSIILISIA JÄÄNNÖKSIÄ OLE VIELÄ TIEDOSSAMME”, vaikka ”ne LUULTAVASTI olivat nykyisen *gorillan ja orangin kaltaisia*” (Haeckel). Vastauksena tähän ”luultavuuteen” okkultistit viittaavat toiseen ja suurempaan *mahdollisuuteen* – siihen, mikä esitetään tekstissämme. (*Ks. edellä.*)

ni Cookin löytämät kivijäännökset Pääsiäissaareksi kutsutulla pienellä maakaistaleella ovat ”hyvin samanlaisia kuin Pachacamacin temppelein seinät tai Tiahuanacon rauniot Perussa”¹ ja että ne ovat KYKKLOOPPISTA TYYLIÄ. Ensimmäiset suuret kaupungit ilmestyivät kuitenkin siihen osaan mannerta, joka tunnetaan nyt Madagaskarin saarena. Noina aikoina oli siivistyneitä kansoja ja villoja [e318] kuten nykyisinkin. Kehitys päätti täydennystyönsä edellisiin nähden ja karma – hävitystyönsä jälkimmäisiin nähden. Australialaiset ja heidän kaltaisensa ovat niiden jälkeläisiä, jotka sen sijaan että olisivat herättäneet eloon heihin ”liekeistä” pudonneen kipinän, sammuttivat sen, sukupolvien toistensa jälkeen jatkaessa elämellisyttään.² Arjalaiset kansat voivat seurata syntyperäänsä atlantislaisten kautta niihin lemuralaisten henkiseen rotuihin, joihin ”viisauden pojat” olivat henkilökohtaisesti ruumiillistuneet.³

¹ Robert Brown, M.A., F.T., *The Countries of the World*, vol. IV, s. 43.

² Katsokaa VII runoa. Tämä selittäisi rotujen, kansojen ja yksilöiden älyllisten kykyjen välisen suuren eron ja muuntelun. Inkarnoituessaan niihin inhimillisiin käyttövälineisiin, joita ensimmäinen älytön (*manasta vailla ollut*) rotu oli kehittänyt, ja joissakin tapauksissa ainoastaan elähdyttäessään niitä oli ruumiillistuvien voimien ja perinnettien tehtävä valinta ja otettava huomioon *monadien* menneet karmat, joiden monadien itsensä ja niiden ruumiiden välille niiden piti tulla yhdysiteeksi. Sitä paitsi, kuten *Esoteric Buddhismissa* (s. 30) esitettiin, ”viides perinnettä eli inhimillinen [älyllinen] sielu ei ihmiskunnan enemmistössä ole vielä nytkään täysin kehittynyt”.

³ Krishna, ruumiillistunut *logos*, sanoo *Bhagavad-Gîtâssa*: ”Minun luonnostani ja tajunnastani syntyivät nuo seitsemän suurta rishia, neljä edellistä Manua: heistä polveutui [emanoitui eli syntyi] tämä ihmiskunta ja maailma.” (Luku X, 6.)

Tässä tarkoitetaan seitsemällä suurella rishillä dhyâni-chohanien seitsemää suurta *rûpa*-hierarkiaa eli luokkaa. Muistakaamme, että *Saptarshi* (seitsemän rishia) ovat Ison Karhun seitsemän tähden hallitsijoita ja siis samaa luontoa kuin planeettojen enkelit eli seitsemän suurta planeettahenkeä. He kaikki jälleensyntyivät ihmisinä maan päälle eri kalpuihin ja rotuihin. Lisäksi ”neljä edellistä Manua” ovat alkuaan *arûpa*-jumalien neljä luokkaa – kumârat, rudrat, asurat jne., joiden sanotaan myös *inkarnoituneen*. Ne eivät ole prajâpateja, kuten ensin mainitut ovat, vaan niiden elähdyttäviä perinnettiä – joista jotkut ovat ruumiillistuneet ihmisiin, kun taas toiset ovat tehneet muista ihmisistä ainoastaan heijastustensa käyttövälineitä. Niin kuin Krishna todella sanoo – ja samat sanat toistaa myöhemmin LOGOKSEN toinen *käyttöväline* – ”minä olen sama kaikille olennoille... ne, jotka palvelevat minua [6. perinnettä eli älyllistä jumalallista sielua, *buddhia*, joka on tullut tietoiseksi yhdistymällä *manaksen* korkeampiin kykyihin], ovat minussa ja minä olen heissä”. (*Sama*, 29.) Logosta, joka ei ole mikään persoonallisuus vaan universaali perinnettä, edustavat kaikki *sen järjestä syntyneet* jumalalliset voimat – puhtaat liekit eli, kuten niitä sanotaan okkultismissa, ”älylliset henkäykset” – ne enkelit, joiden sanotaan *tehneen itsensä itsenäiseksi* ts. siirtyneen passiivisesta ja uinuvasta tilasta aktiiviseen itsetietoisuuden tilaan. Kun tämä tajutaan, tulee Krishnan todellinen tarkoitus käsitettäväksi. Mutta katsokaa Subba Row’n erinomaista luentoa *Bhagavad-*

Vasta jumalallisten dynastioiden saavuttua syntyivät ensimmäiset sivistykset. Ja vaikka maapallon joillakin seuduilla osa ihmiskunnasta vietti mieluummin paimentolaispatriarkaalista elämää, ja toisaalla villi-ihminen oli tuskin oppinut tekemään tulta ja suojelemaan itseään luonnonvoimia vastaan, hänen veljensä – paremman *karman* suosimina ja heitä elähdyttävän jumalallisen älyn auttamina – rakensivat kaupunkeja ja harjoittivat taiteita ja tieteitä. Kuitenkin sivistyksestä huolimatta [e319] nuo rakentajat saattoivat vain asteittain saavuttaa niitä ihmeellisiä voimia, joita heidän paimentolaisveljillään oli synnynnäisenä oikeutenaan. Mutta myös näitä voimia käytettiin yleensä fyysisen luonnon alistamiseen ja itsekkäisiin sekä epäpyhiin tarkoituksiin. Kulttuuri on aina kehittänyt fyysistä ja älyllistä puolta psyykkisen ja henkisen kustannuksella. Se oman psyykkisen luontonsa hallinta ja ohjaaminen, jota typerät ihmiset pitävät nyt yliluonnollisena, oli varhaisella ihmiskunnalla synnynnäisenä ja oli heille yhtä luonnollista kuin käveleminen ja ajatteleminen. ”Ei ole mitään magiaa”, filosofoi ”SHE”, mutta tekijä unohtaa, että ”magia” noina varhaisina aikoina tarkoitti vielä suurta VIISAUSTIEDETTÄ ja että Ayesha ei ehkä voinut tietää mitään nykyisestä ajattelun vääristymisestä – ”vaikka kyllä on olemassa tietoa luonnon salaisuuksista”.¹ Mutta niistä on tullut ”salaisuuksia” ainoastaan meidän rodullemme, sillä ne olivat yhteistä omaisuutta kolmannessa Rodussa.

Vähitellen ihmiskunta pieneni kooltaan, sillä jo ennen neljännen eli atlantilaisen Rodun todellista tuloa ihmiskunnan enemmistö oli vajonnut pahuuteen ja syntiin, lukuun ottamatta ”valittujen” hierarkiaa, ”tahdon ja joogan poikien” seuraajia ja oppilaita – niiden, joita kutsuttiin myöhemmin ”tuli-sumun pojiksi”.

Sitten tulivat atlantilaiset, jättiläiset, joiden fyysinen kauneus ja voima saavutti huippunsa kehityslain mukaisesti heidän neljännen alarotunsa puolivälissä. Mutta kuten *kommentaari* sanoo:

Valkoisen saaren [alkuperäisen Shveta-dvîpan] kauniin lapsen viimeiset jälkeläiset olivat hukkuneet aikoja sitten. Heidän [Lemurian] valittunsa olivat etsineet suojaa pyhältä saarelta [nykyään ”tarunomainen” Shambhala Gobin autiomaassa], mutta jotkut heidän kirotusta rodustaan, erottuaan päärungosta, elivät nyt viidakoissa ja maan alla [”luolaihmiset”], kun kullankeltainen rotu [neljäs] vuorostaan tuli ”mustaksi synnistä”. Navalta navalle oli maa muuttanut muotoaan kolmannen kerran, eivätkä siinä enää asuneet siunatun Shveta-dvîpan pojat, ja Adbhutanya, idässä ja lännessä, ensimmäinen, ainoa ja puhdas, oli turmeltunut... Kolmannen puolijumalat

Gîtâsta (*The Theosophist*, huhtikuu 1887, s. 444), suom. *Bhagavad Gîtân filosofiaa*.

¹ Rider Haggard, *She*, s. 152.

olivat jättäneet tilaa neljännen Rodun puolidemoneille. Shveta-dvîpa,¹ Valkoinen saari, oli peittänyt kasvonsa. Hänen lapsensa elivät nyt Mustassa maassa, missä myöhemmin daityat seitsemännestä dvîpasta (Pushkarasta) ja râkshasat seitsemännestä [e320] ilmastosta tulivat kolmannen aikakauden sâdhujen ja askeettien tilalle, niiden jotka ”olivat laskeutuneet heidän luokseen muilta ja korkeammilta seuduilta...”

Kuolleen kirjaimen mukaan luettuina *purânat* tuntuvat tietysti vain mielettömältä satujen kudelmalta. Mutta jos lukee *Vishnupurânan*² II kirjan kolme ensimmäistä lukua ja ymmärtää *sananmukaisesti* sen maantieteen, geodesian ja kansatieteen tekstin Priyavratán seitsemästä pojasta, joiden kesken heidän isänsä jakaa seitsemän *dvîpaa* (mannerta eli saarta); ja sitten jatkaa tutkimalla, kuinka vanhin poika Agnîhdra, *Jambu-dvîpan* kuningas, jakoi Jambu-dvîpan yhdeksän poikansa kesken; ja sitten mitä hänen poikansa Nâbhi, jolla oli *sata poikaa*, vuorostaan jakoi kaikille näille – silloin lukija todennäköisesti heittää kirjan pois ja julistaa sen mielettömäksi sekasotkuksi. Mutta esoteerinen tutkija ymmärtää, että silloin kun *purânat* kirjoitettiin, niiden todellinen merkitys oli selvä ainoastaan vihityille braamiineille, jotka kirjoittivat nuo kirjat allegorisesti eivätkä tahtoneet antaa *koko* totuutta massoille. Ja hän selittää orientalisteille, jotka alkaen eversti Wilfordista ja päätyen professori Weberiin ovat tehneet ja yhä tekevät siitä sellaisen sotkun, että kolme ensimmäistä lukua sekoittavat tahallaan seuraavat asiat ja tapahtumat:

I Kalpojen eli aikakausien (myös Rotujen) peräkkäisyyttä ei oteta koskaan huomioon, ts. tapahtumat, jotka ovat sattuneet yhdellä ajalla, pannaan yhteen toisella ajalla sattuneiden tapahtumien kanssa. Kronologisesta järjestyksestä ei välitetä. Tämän ovat osoittaneet useat sanskritin kommentaattorit, jotka selittävät tapahtumien ja laskelmien yhteensopimattomuuden sanomalla: ”Aina kun huomataan ristiriitoja eri *purânoissa*, niiden syyksi on luettava... kalpojen erilaisuus ja muu sellainen.”

II Sanojen ”manvantara” ja ”kalpa” eli aikakausi erilaiset merkitykset salataan ja ainoastaan yleismerkitys ilmoitetaan.

III Kuninkaiden sukutauluissa ja niiden *varshoja* (maita) ja *dvîpoja* käsittelevässä maantieteessä niitä kaikkia pidetään maallisina alueina.

Mutta totuus on, että puuttumatta pienempiin yksityiskohtiin on helppoa ja sallittua osoittaa että:

(a) Ne seitsemän *dvîpaa*, jotka jaettiin Priyavratán seitsemälle jälkeläiselle, viittaavat useisiin paikkoihin: kaikkein ensimmäiseksi meidän planeettaketjuumme. *Jambu-dvîpa* yksin edustaa maapalloamme, kuusi muuta

¹ Toyâmbudhin eli suolattoman järven pohjoisosassa, Shveta-dvîpassa, kävi eksooteerisen tradition mukaan seitsemän kumâraa – Sanaka, Sananda, Sanâtana, Sanat-kumâra, Jâta, Vodhu ja Pañchaśikha. (Ks. *Padmapurânan* Uttara Khanda ja *Asiatic Researches*, vol. XI, 1812, s. 99–100.)

² Wilsonin käännös.

ovat tämän maapallon (meille) näkymättömät kumppanuuspallot. Tämä näkyy jo allegoristen ja symbolisten kuvausten luonteesta. *Jambu-dvîpa* ”on kaikkien näiden (nk. saarimannerten) keskellä” ja sitä ympäröi *suolainen meri* (lavana), kun taas Plakshaa, Shâlmalaa, [e321] Kushaa, Krauñchaa, Sâkaa ja Pushkaraa ympäröivät kutakin erikseen suuret meret, jotka muodostuvat mm. sokeriruo’on mehusta, viinistä, sulasta voista, piimästä, maidosta ja tällaisista metaforisista nimityksistä.¹ Tämän osoittaa lisäksi –

(b) Bhâskara Achârya, joka käyttää *Salaisesta opista* ja sen kirjoista otettuja ilmauksia, sanoo kuvatessaan kaikkien näiden dvîpojen sideeristä asemaa: ”maitomeri ja piimämeri” jne. tarkoittaen linnunrataa ja tähtisumujen eri kasautumia. Tämä sitä suuremmalla syyllä, koska hän kutsuu ”päiväntasaajan eteläpuolella olevaa maata *Bhûr-lokaksi*, pohjoispuolella olevaa maata nimillä *Bhuvar-loka*, *Svar-*, *Mahar-*, *Janar-*, *Tapar-* ja *Satya-lokat*”, ja hän lisää: ”Nämä lokat saavutetaan asteittain lisääntyvillä uskonnollisilla ansioilla”, ts. ne ovat erilaisia *paratiiseja*.²

(c) Se, että tämä seitsemän allegorisen mantereen, saaren, vuoren, meren ja maan maantieteellinen jaotus ei kuulu ollenkaan *meidän* kierrokseemme eikä edes *meidän* rotuihimme – Bhârata-Varshan nimeä lukuun ottamatta – selitetään itse teksteissä *Vishnupurânan* kertojan sanoilla. Sillä hän päättää ensimmäisen luvun sanomalla:

Bharata [*Nâbhin* poika, joka antoi nimensä Bhârata-Varshalle eli Initialle]... määräsi valtakuntansa pojalleen Sumatille... ja heitti henkensä... Shâlagrâmassa. Hän syntyi myöhemmin uudelleen bramiinina askeettien erinomaiseen perheeseen... Näiden ruhtinaiden [Bharatan jälkeläisten] johdolla Bhârata-Varsha jaettiin yhdeksään osaan, ja heidän jälkeläisensä pitivät menestyksellisesti maan hallussaan seitsemänkymmentäyksi ajanjaksoa, kussakin neljä kautta (eli Manun hallitusajan) [vastaten 4 320 000 vuoden mahâ-yugaa].

Mutta sanottuaan näin paljon Parâsara äkkiä selittää että:

Tämä oli Svâyambhuvan (Manun) luominen, joka olento kansoitti maan *hallitessaan ensimmäistä manvantaraa* Vârâhan [so. *villisian* ruumiillistuman eli *avatâran*] kalpassa.

Nyt jokainen bramiini tietää, että *meidän* ihmiskuntamme alkoi tämän maan päällä (eli tässä *kierroksessa*) *vasta Vaivasvata Manun mukana*. Ja jos länsimainen lukija katsoo luvusta ”Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut”, hän näkee, että Vaivasvata on *seitsemäs* neljästätoista Manusta, jotka hallitsevat *meidän* planeettaketjuamme sen elämänkierroksen kestäessä: ts. koska jokaisella kierroksella on kaksi samannimistä Manua (yksi *Juuri-* ja yksi

¹ *Vishnupurâna*, k. II, ii.

² Ks. *Bibliotheca Indica. Siddhânta-śiromanin Golâdhyâya* -käännös, iii, säkeet 21–44.

Siemen-Manu), hän on neljännen kierroksen Juuri-Manu, tästä syystä seitsemäs. Wilson näkee tässä pelkästään ”ristiriidan” ja arvelee, että ”patriarkaaliset sukutaulut ovat vanhempia kuin manvantarojen ja kalpojen kronologiset järjestelmät, ja ne on [siten] melko kömpelösti jaettu eri aikakausiin”.¹ Asia ei ole ollenkaan näin, [e322] mutta koska orientalistit eivät tiedä mitään tästä salaisesta opista, he ottavat kaiken *kirjaimellisesti* ja ryhtyvät sitten moittimaan kirjoittajia siitä, mitä he itse eivät käsittä!

Nämä sukutaulut sisältävät *kolmen ja puolen kierroksen* ajanjakson. Ne puhuvat *esi-inhimillisistä* kausista ja selittävät kunkin Manun – AINOAN ykseyden ensimmäisten ilmenneiden kipinöiden – laskeutumista synnytykseen ja näyttävät lisäksi, miten kukin näistä inhimillisistä kipinöistä jakautuu ja monistuu ensin *pitaroissa*, ihmisten esi-isissä, sitten ihmisroduissa. Ei mikään olento voi tulla jumalaksi tai devaksi, ellei hän käy inhimillisten kierrosten läpi. Sen vuoksi säkeessä sanotaan: ”Onnellisia ovat ne, jotka syntyvät jopa [uinuvasta] jumalien tilasta *ihmisiksi* Bhârata-Varshaan, sillä se on tie... lopulliseen vapautukseen.” Jambhu-dvîpassa Bhârataa pidetään *parhaimpana sen jaotuksista*, koska SE ON TEKOJEN MAA. Ainoastaan siinä ”seuraavat toisiaan neljä yugaa eli aikakautta, krita, tretâ, dvâpara ja kali”. Kun siis Maitreya pyytää Parâsharaa antamaan hänelle ”kuvauksen maailmasta” ja tämä lähtee jälleen luettelemaan samoja dvîpoja samoine merineen jne. kuin mitä hän on kuvaillut Svâyambhuva-manvantarassa – niin se on vain *verho*. Kuitenkin sille, joka osaa lukea rivien välistä, on neljä suurta Rotua ja viides alarotuineen saaria ja mantereita, joista joitakin kutsutaan taivaallisten lokien ja muiden pallojen nimillä. Tästä johtuu sekaannus.

Kaikkia näitä saaria ja maita kutsuvat orientalistit ”myyttisiksi” ja ”tarunomaisiksi”.² Totta kyllä, muutamat *eivät ole tästä maasta*, mutta ovat silti olemassa. ”Valkoinen saari” ja *Atala* eivät ainakaan ole pelkkiä myyttejä, sillä *Atala* oli nimi, jota viidennen Rodun varhaisimmat ihmiset halveksien käyttivät synnin maasta – Atlantiksesta yleensä, eikä ainoastaan Platonin saaresta. Näin ollen Valkoinen saari oli a) teogonian Shveta-dvîpa ja b) Shâka-dvîpa eli Atlantis (sen varhaisimmat osat) sen alussa. Tämä oli silloin, kun siinä oli vielä ”seitsemän pyhää virtaa, jotka huuhtoivat pois kaiken synnin”, ja ”seitsemän aluetta, missä hyvettä ei laiminlyöty, siveydestä ei poikettu, eikä riitaa ollut”, koska siellä asui *magojen* kasti – jota bramiinitkaan eivät pitäneet omaansa alempana – ja se oli [e323] ensimmä-

¹ Ks. *Vishnupurâna*, Wilsonin käännös, s. 108 alahuomautus.

² Eräässä luennossaan professori Pengelly, K.T.J., lainaa professori Oliverin lausuntoa, että ”nykyisten Atlantin saarten kasvisto ei anna pätevää todistetta siitä, että ennen olisi ollut suorainen yhteys Uuden Maailman päämantereeseen kanssa”, mutta hän itse lisää kuitenkin, että ”joskus tertiäärikaudella Koillis-Aasia oli yhteydessä Luoteis-Amerikan kanssa ehkä siitä kohtaa, missä Aleutit [saarijono] sijaitsee”. Näin siis okkulttinen tiede ainoastaan voi oikaista nykyajan tieteen vastakohtat ja epäröimiset. Sitä paitsi Atlantiksen olemassaolo ei kyllä perustu pelkästään kasvitieteen todistuksiin.

mäisen Zarathustran kotipaikka. Kerrotaan, että bramiinit kysyivät Nâradan kehotuksesta neuvoa Gauramukhalta, joka pyysi heitä kutsumaan *magat* auringon pappeina Sâmban, Krishnan (hyvämaineisen) pojan, rakentamaan temppeliin, vaikka todellisuudessa Krishnalla ei ollut poikaa. Tässä *purânat* ovat *historiallisia*, allegoriaa lukuun ottamatta, ja okkultismi esittää tosiasioita.

Koko kertomus esitetään *Bhavishyapurânassa*. Siinä sanotaan, että Sûryan (auringon) spitaalitaudista parantama Sâmba, rakennettuaan aurin-golle pyhitetyn temppelin, etsi hartaita bramiineja toimittamaan määrättyjä riittejä siinä ja ottamaan vastaan jumalalle annettuja lahjoja. Mutta Nârada (tuo neitseellinen askeetti, joka tavataan *purânoissa* kaikkina aikoina) neuvoi häntä olemaan tekemättä sitä, koska Manu kielsi bramiineja ottamasta vastaan palkkioita uskonnollisten riittien suorittamisesta. Hän kehotti siis Sâmbaa kääntymään Gauramukhan (valkokasvoisen) puoleen, joka oli Mathurân kuninkaan Ugrasen *Purohita* eli perhepappi ja joka sanoisi hänelle, ketä hänen olisi paras käyttää. Pappi neuvoi Sâmbaa kutsumaan *magat*, Sûryan palvojat, täyttämään tehtävän. Tietämättä missä he elivät Sûrya, itse aurinko, ohjaa Sâmban Śâka-dvîpaan *suolaisen veden toiselle puolelle*. Sitten Sâmba tekee tuon matkan käyttäen Garuda (Vishnun ja Krishnan käyttövälinettä, suurta lintua), joka lennättää hänet magojen luo jne.

Nyt Krishna, joka eli 5 000 vuotta sitten, ja Nârada, joka tavataan jälleensyntyneenä jokaisessa kierroksessa (eli rodussa), sekä Garuda – suuren kierroksen esoteerinen symboli – antavat allegorian avaimen. Mutta *magat* ovat Kaldean maageja, ja heidän luokkansa ja palvontansa syntyi varhaisella Atlantiksella, Shâka-dvîpassa, synnittömässä. Kaikki orientalistit ovat yhtä mieltä siitä, että Shâka-dvîpan *magat* ovat tulta palvovien parsilaisten esi-isiä. Meidän erimielisyytemme kuten tavallista perustuu siihen, että he supistavat sadat tuhannet vuodet tällä kertaa muutamaksi vuosisadaksi: huolimatta Nâradasta ja Sâmbasta he sijoittavat tapahtuman siihen aikaan, kun parsilaiset pakenivat Gujaratiin, mikä on suorastaan mieletöntä, koska se tapahtui 700-luvulla meidän ajanlaskuamme. Vaikka *Bhavishyapurânassa* magojen uskotaan yhä eläneen Shâka-dvîpassa Krishnan pojan aikana, kuitenkin sen viimeinen osa – Platonin ”Atlantis” – hävisi 6 000 vuotta aikaisemmin. He olivatkin ”entisiä” Śâka-dvîpan maageja ja elivät noina aikoina Kaldeassa. Tämä on jälleen tahallinen sekaannus.

Neljännän Rodun varhaisimmat uudisasukkaat eivät olleet atlantilaisia eivätkä myöskään inhimillisiä *asuroita* ja råkshasoita joiksi he tulivat myöhemmin. Noina aikoina suuret osat tulevaa Atlantiksen mannerta olivat vielä valtameren pohjassa. ”Lemuria”, niin kuin olemme kutsuneet kolmannen Rodun mannerta, oli silloin jättiläismäinen maa.¹ Se täytti [e324]

¹ Niin kuin on esitetty kirjamme Alkuhuomautuksissa [s. 7–8], on selvää, ettei Lemuria eikä edes Atlantis ole kadonneiden mannerten todellisia *muinaisia* nimiä,

koko alueen Himalajan juurelta asti, joka erotti sen siitä sisämerestä, joka aaltoili nykyisen Tiibetin, Mongolian ja Shamon (Gobin) suuren autiomaan yllä; Chittagongista [nyk. Chattagram] länteen Hardwariin asti ja itäänpäin Assamiin. Täältä se ulottui etelään nykyisen Etelä-Intian, Ceylonin ja Sumatran poikki. Sitten etelään mentäessä se ulottui Madagaskariin oikealla ja Australiaan ja Tasmaniaan vasemmalla ja kulki alaspäin muutaman leveysasteen päähän eteläisestä napapiiristä. Australiasta, joka noihin aikoihin oli sisämaan seutua, se ulottui kauas Tyyneenmereen, Rapanuin (eli Pääsiäis-saaren) taakse, joka on nyt 26° eteläistä leveyttä ja 110° läntistä pituutta.¹ Tämän esityksen näyttää tiede vahvistavan – vaikka vain osittain. Sillä kun puhutaan mantereiden ulottumisesta ja osoitetaan, että infra-arktiset maa-alueet pyrkivät yleensä meridiaania kohti, mainitaan samalla useita muinaisia mantereita, vaikkakin vain päätelminä. Niiden joukossa mainitaan ”Maskareeni-manner”, johon Madagaskar kuului ja joka ulottui siitä pohjoiseen ja etelään, sekä toinen *muinainen* manner, joka ulottui ”Huippuvuorilta Calais’n salmeen, kun useimmat muut Euroopan osat olivat meren pohjaa”.² Tämä tukee okkultista oppia, joka sanoo, että (nykyiset) napaseudut olivat aikaisemmin ihmiskunnan seitsemän kehtoa ja että sinne hautautui suurin osa siellä olleista ihmisistä kolmannen Rodun aikana, kun Lemurian jättiläismanner alkoi jakautua pienempiin mantereisiin. Tämä johtui *kommentaarin* selityksen mukaan maan pyörimisnopeuden hidastumisesta:

”Kun Pyörä pyörii tavallista vauhtiaan, sen ääripäät (navat) ovat tasapainossa keskipiirin [päiväntasaajan] kanssa. Kun se pyörii hitaammin ja horjuu joka suuntaan, on maan pinnalla suuri mullistus. Vedet virtaavat [e325] kahta päätä kohti ja uusia maita syntyy keskivyöhykkeessä [päiväntasaajan seuduilla], mutta päissä olevat maat joutuvat uppoamisesta johtu-

vaan me olemme ottaneet ne käyttöön selvyiden vuoksi. Atlantis-nimi annettiin neljännen Rodun uponneesta mantereesta niille osille, jotka olivat ”Herkuleksen patsaiden tuolla puolen” ja jotka sattuivat jäämään veden yläpuolelle yleisen vedenpaisumuksen jälkeen. Viimeinen jäännös niistä – Platonin *Atlantis* eli ”Poseidonin” (toinen sijainimi tai mieluummin käännös todellisesta nimestä) – oli viimeisenä tästä mantereesta meren yläpuolella noin 11 000 vuotta sitten. Kummankin mantereiden useimpien maiden ja saarien oikeat nimet mainitaan *purânoissa*, mutta niiden mainitseminen yksitellen niin kuin ne on esitetty vanhemmissa teoksissa, kuten *Sûrya-Siddhantassa*, vaatisi liian pitkiä selityksiä. Jos nuo kaksi tuntuvat olevan liian epäselvästi erotettuja aikaisemmissa kirjoituksissa, sen on johdettava huolimattomasta lukemisesta ja harkinnan puutteesta. Jos monia aikoja myöhemmin eurooppalaisia sanotaan arjalaisiksi ja lukija sekoittaa heidät hinduihin ja nämä neljänteen Rotuun, koska (muutamat heistä) asuivat Lankâssa – niin syy ei ole kirjoittajan.

¹ Ks. III kirja, luku VII, ”Todisteita uponneista mantereista”.

² Ks. professori J.D. Danan artikkelia, *American Journal of Science*, III, v, 442–443; prof. Winchellin *World Life*, s. 352; ja muita geologisia teoksia.

en pralayoiden alaisiksi...”

Ja vielä:

”Näin Pyörä [maapallo] on Kuun hengen alainen ja sen ohjaama vesiensä [vuorovesien] hengityksessä. Kunkin suuren [kanta-] rodun aikakauden [kalpan] loppupuolella kuun hallitsijat [pitar-isät eli pitrit] alkavat vetää lujemmin ja siten litistävät pyörää sen vyön kohdalta, jolloin se muutammin paikoin vajoaa ja muualta paisuu, ja kun paisuminen leviää ääripäihin [napoihin], kohoaa uusia maita ja vanhat imeytyvät sisään.”

Meidän tarvitsee vain lukea astronomisia ja geologisia teoksia havaitaksemme edellä olevan merkityksen hyvin selvästi. Tiedemiehet (*nykyaikaiset* spesialistit) ovat vahvistaneet vuorovesien vaikutuksen maan ja vesien geologiseen jakaantumiseen tällä planeetalla sekä valtamerien vaihtumisen samalla kun mantereet ja uudet maat kohoavat ja vajoavat. Tiede tietää tai luulee tietävänsä, että tämä tapahtuu periodeittain.¹ Professori Todd uskoo voivansa laskea vaihdosten sarjan aina maapallon ensimmäisen kuorettumisen ajoista asti.² Sen vuoksi tieteelle tuntuu olevan helppoa todeta esoteeriset väitteet. Aiomme käsitellä tätä laajemmalti *Liitteessä*.³

Eraista *Esoteric Buddhismin* sanoista jotkut teosofit ovat ymmärtäneet, että uponneet ”vanhat mantereet” tulevat esiin uudelleen, ja he kysyvät sen vuoksi: ”Miltä Atlantis näyttää, kun se on kohonnut?” Tässä on jälleen pieni väärinkäsitys. Jos uponneet Atlantiksen maat kohoaisivat jälleen, ne tulisivat kyllä olemaan *aikakausia hedelmättömiä*. Sillä Atlantin pohja on nykyään noin 1500 metrin syvyisen liitukerroksen peitossa ja lisää on muodostumassa – todellakin uusi ”liitukerrostuma” – ja vielä sittenkin, kun tulee uuden mantereen esiintymisen aika, voi jokin geologinen mullistus ja merenpohjan kohoaminen siirrellä näitä 1500 metrin liitukerroksia muodostellen niistä vuoria ja ehkä nostaa pinnalle vielä toiset 1500 metriä. Rodulliset luonnonmullistukset eivät ole neljäkymmentäpäiväisiä Nooan vedenpaisumuksia – jonkinlaisen Bombayn monsuunisateen veroisia.

[e326] Se, että nykyajan kirjoittajien Atlantikseksi ja Lemuriaksi kutsumien mahtavien mantereiden aikakautinen vajoaminen ja uudelleen kohoaminen ei ole pelkkää sepitystä, tulee näytettäväksi toteen osassa, johon

¹ Puhuessaan päiväntasaaja- ja napaseutujen vuoroittaisesta kohoamisesta ja vajoamisesta sekä siitä johtuvista ilmaston muutoksista Winchell (geologian professori Michiganista) sanoo: ”Koska tässä tarkastellut liikkeet ovat syklisiä, samojen olosuhteiden pitäisi toistua yhä uudelleen, ja sen mukaisesti sama eläimistö voisi palata yhä uudelleen samoille seuduille vaihdellen toisten eläinten kanssa. Jatkuva kerrostuminen säilyttäisi jäljet näistä eläimistön muutoksista, ja siten fossiilisten jäännösten pysty- ja vaakasuorassa levinneisyydessä olisi ilmennyt ’yhdyksuntia’, ’uusiutumista’ ja muita eläinkunnan siirtymisiä. Nämä ilmiöt ovatkin hyvin tunnettuja geologian tutkijoille.” (*World Life*, ”Effect of Astronomical Changes”, s. 281.)

² Ks. *American Naturalist*, vol. XVII, s. 15–26.

³ Ks. III kirja, luku V ja VI.

kootaan yhteen kaikki todisteet siitä. Vanhimmat sanskritin- ja tamilinkieliset teokset vilisevät viittauksia kumpaankin mantereeseen. Seitsemän pyhää saarta (dvîpaa) mainitaan *Sûrya-Siddhântassa*, maailman vanhimmassa astronomisessa teoksessa, ja Asuramâyân teoksissa, tuon atlantilaisen astronomin, jonka professori Weber luulee jälleensyntyneen Ptolemaiokseksi. Kuitenkin on väärin kutsua näitä ”pyhiä saaria” *atlantislaisiksi*, kuten olemme tehneet. Sillä niin kuin kaikki muukin hindulaisten pyhissä kirjoissa, ne tarkoittavat monia asioita. Priyavratana, Svâyambhuva Manun pojan, seitsemälle pojalleen jättämä perintömaa ei ollut *Atlantis*, vaikka pari näistä saarista jäi jäljelle muiden upotessa ja tarjosi aikakausia myöhemmin turvapaikan atlantislaisille, joiden manner oli vuorostaan uponnut.

Kun noista seitsemästä puhuu alun perin Parâshara (*Vishnupurâna*), ne tarkoittavat erästä esoteerista oppia, jota selitetään edempänä. Kaikista näistä seitsemästä saaresta Jambu-dvîpa on ainoa, joka on maallinen, sillä *se on meidän maapallomme*. *Purânoissa* kaikki viittaukset Merun pohjoispuolella olevaan maahan tarkoittavat sitä alkuaikaista Eldoradoa, nykyistä pohjoisnavan aluetta, missä nyt leviää loppumaton, tutkimaton jääautiomaa. Mutta silloin siellä oli manner, jossa magnolia kukki. Tiede puhuu muinaisesta mantereesta, joka ulottui Huippuvuorilta Calais’n salmeen. Salainen oppi opettaa, että varhaisimpina geologisina aikoina nämä seudut muodostivat hevosenkengän muotoisen mantereen, jonka toiseen, idänpuoleiseen päähän paljon pohjoisempaan kuin Pohjois-Cornwall kuului Grönlanti. Toiseen päähän kuului Beringinsalmi sisämaa-alueena ja se ulottui etelään päin luonnollisessa suunnassaan Brittein saarille asti, jonka noina aikoina on täytynyt olla ihan tuon puolikaaren alemman kaarteiden alla. Tämä manner kohosi samaan aikaan kuin Lemurian päiväntasaajan puoleiset osat upposivat. Monia aikoja myöhemmin jotkut Lemurian jäännökset ilmestyivät jälleen valtameren pinnalle. Vaikka siis voidaan sanoa totuudesta poikkeamatta, että Atlantis kuului seitsemään suureen saarimantereeseen, koska neljännen Rodun atlantislaisille jäi joitakin Lemurian jäännöksiä, ja asettuessaan noille saarille he laskivat ne *omiin* maihinsa ja mantereihinsa kuuluviksi, niiden välillä on kuitenkin tehtävä ero ja annettava selitys, kun tarkempaa ja täydellisempää selostusta yritetään saada aikaan, niin kuin tässä teoksessa. Pääsiäissaaren valtasivat myös tällä tavoin jotkut atlantislaiset, jotka paetessaan omaa maataan kohdannutta tuhotulvaa asettuivat tuolle Lemurian jäännökselle vain hukkuakseen siellä, kun sen hävitti eräänä päivänä tulivuorenpurkaus ja laava. Tätä voivat jotkut maantieteilijät ja geologit pitää kuvitteluna; [e327] okkultisteille se on *historiaa*. Onko tieteellä jotakin päinvastaista tietoa?

Ennen kuin Baselissa julkaistiin v. 1507 kartta, jossa Amerikan nimi esiintyy ensimmäistä kertaa, *tätä maata pidettiin osana Intiaa*.... Tiede ei myöskään hyväksy sitä *hurjaa* hypoteesia, että kerran oli aika, jolloin Intian niemimaa toisessa päässä ja Etelä-Amerikka toisessa päässä olivat

yhteydessä keskenään saari- ja mannervyöhykkeen kautta. Esihistoriallisten aikojen Intia... oli kaksin verroin yhteydessä molempien Amerikan mantereiden kanssa. Niiden ihmisten esi-isien maat, joita Ammianus Marcellinus kutsuu ”Ylä-Intian brahmaaneiksi”, ulottuivat Kashmirista kauas (nykyiseen) Shamon erämaahan. Pohjoisesta jalkaisin matkaava olisi silloin voinut – tuskin jalkojaan kastamatta – päästä Alaskan niemimaalle Mantšurian kautta, *tulevan* Tartarian lahden, Kuriilien ja Aleutien poikki. Toinen matkailija kanootilla liikkuen ja etelästä alkaen olisi voinut kulkea Siamista, ylittää Polynesian saaret ja tarpoa johonkin Etelä-Amerikan osaan.¹

Tämä kirjoitettiin erään MESTARIN sanojen mukaan – joka on materialisteille ja skeptikoille melko kyseenalainen auktoriteetti. Mutta tässä meillä on yksi heidän omasta parvestaan, lintu jolla on samanlaiset sulat – Ernst Haeckel, joka rotuja jakaessaan toistaa esityksen miltei sanatarkasti:

Näyttää siltä, että sitä maanpinnan aluetta, missä nämä alkuihmiset kehittyivät LÄHISUKUISISTA KAPEANENÄISISTÄ APINOISTA [!!], on etsittävä joko Etelä-Aasiasta tai Itä-Afrikasta [joka ei muuten ollut edes olemassa, kun kolmas Rotu kukoisti – *H.P.B.*] tai Lemuriasta. Lemuria on muinainen manner, joka on nyttemmin vajonnut Intian valtameren. Ollen nykyisen Aasian eteläpuolella se ulottui yhtäällä itään päin Taka-Intiaan ja Sundasaarille, toisaalla länteen päin niin kauas kuin Madagaskariin ja Afrikkaan.²

Sillä aikakaudella, jota nyt käsittelemme, ”Lemurian” manner oli jo murtunut monesta kohdasta ja muodostanut uusia mantereita. Kuitenkaan ei Afrikka eivätkä Amerikat, vielä vähemmän Eurooppa, olleet olemassa noina aikoina. Kaikki ne lepäsivät vielä valtameren pohjassa. Eikä silloin ollut paljonkaan olemassa nykyisestä Aasiasta, sillä Himalajan tämänpuoleiset seudut olivat merien peittämät, ja niiden takana levittäytyivät *Śveta-dvīpan* ”lootuslehdet”, maat, joita kutsutaan nykyisin Grönlanniksi, Itä- ja Länsi-Siperiaksi jne. Se suunnaton manner, joka oli aikoinaan levinnyt yli Intian ja Atlantin valtameren ja Tyynenmeren, oli nyt suunnattoman suurina saarina, jotka katosivat vähitellen toinen toisensa jälkeen, kunnes lopullinen luonnonmullistus nielaisi sen viimeiset rippeet. Esim. Pääsiäissaari kuuluu kolmannen Rodun varhaisimpaan sivistykseen. [e328] Äkkinäinen vulkaaninen merenpohjan kohoaminen nosti tuon arkaaisten aikojen pienen jäännöksen, sen oltua muiden lailla vesien alla, koskemattomana pinnalle tulivuorineen ja patsaineen todistamaan Lemurian olemassaolosta. Tämä tapahtui Champlain-kaudella pohjoisen navan upotessa. Sanotaan, että muutamia Australian heimoista ovat viimeisiä jäännöksiä kolmannen Rodun

¹ Ks. *Five Years of Theosophy*, art. ”Leaflets from Esoteric History, s. 339–340.

² *The Pedigree of Man*, s. 80–81.

myöhäisimmistä jälkeläisistä.

Tässä meitä tukee jälleen jossain määrin materialistinen tiede. Haeckel puhuessaan Blumenbachin ruskeasta eli malaijilaisesta rodusta sekä australialaisista ja papualaisista huomauttaa: ”Viimeksi mainittujen ja Polynesian alkuasukkaiden välillä on paljon yhtäläisyyttä, ja Polynesia, tuo australialainen saarimaailma, näyttää olleen kerran jättiläismäinen yhtenäinen manner.”¹

Sitä se on todellakin ollut, koska kolmannen Rodun aikana se ulottui itään ja länteen aina sinne asti, missä Amerikan mantereet nyt sijaitsevat, ja koska nykyinen Australia on vain osa siitä, kuten ovat myös muutamat siitä jääneet saaret, jotka ovat hajallaan siellä täällä Tyynessä valtameressä, sekä suuri kaistale Kaliforniata, joka kuului myös siihen. Huvittavaa kyllä, Haeckel pohtii fantastisessa kirjassaan *Pedigree of Man* seuraavaa:

...meidän aikamme australialaiset ovat suoraan alenevassa polvessa miltei muuttumattomia [?!] jälkeläisiä siitä *toisesta* alkuperäisestä ihmisrodusta... joka ihmisen lapsuuskodista levisi pohjoiseen, ensin etupäässä Aasiaan ja joka näyttää olleen kaikkien muiden suoratukkaisten ihmisrotujen alkujuuri... Yksi haara, kähäräpäiset, vaelsi osaksi länteen päin [ts. Afrikkaan ja pohjoiseen Uuteen Guineaan, jotka maat, kuten sanottu, eivät vielä silloin olleet olemassa]... Toiset, suoratukkaiset, kehittyivät kauempana pohjoisessa, Aasiassa ja... kansoittivat Australian.²

Kuten eräs MESTARI kirjoitti:

Te näette tuon kerran niin suuren kansan [kolmannen Rodun Lemurian] jäännöksiä *joissakin* teidän Australianne litteäpäisissä aboriginaaleissa.³

Mutta ne kuuluvat kolmannen Rodun seitsemännen alarodun viimeisiin jäännöksiin. Prof. Haeckelin on täytynyt kerrankin *nähdä* oikea *uni* ja *todellinen* näky!

Tällä aikakaudella meidän on katsottava ensimmäisen kerran esiintyneen niiden kansojen esi-isiä, jotka me nyt määrittelemme maailman vanhimmiksi kansoiksi – joita kutsutaan vastaavasti toisaalta arjalais-hindulaisiksi, egyptiläisiksi ja vanhimmiksi persialaisiksi ja toisaalta kaldealaisiksi ja foinikialaisiksi. Näitä hallitsivat JUMALALLISET HALLITSIJASUVUT eli kuninkaat ja hallitsijat, joilla oli kuolevaisen ihmisen kanssa yhteistä ainoastaan fyysinen ulkomuoto, *sellainen kuin se silloin oli*, mutta jotka olivat olentoja korkeammista ja taivaallisemmista piireistä kuin mitä meidän oma piirimme tulee olemaan vielä pitkien manvantarojen ajan.

¹ *The Pedigree of Man*, s. 82. Mutta katsokaa edellä olevaa alaviitettä ja *Liitettä*.

² *Sama*, s. 81.

³ *Esoteric Buddhism*, s. 65.

Tietysti on hyödytöntä edes yrittää saada skeptikot uskomaan heidän ole-massaoloonsa. *Skeptikoiden* suurin ylpeyden aihe on saada kapeanenäiset apinat esi-isikseen, minkä tosiasian he koettavat todistaa [e329] häntäluun avulla, joka heillä liittyy *os sacrumiin*, ristiluuhun. Jos tuo hännännipukka vain olisi heillä kyllin pitkä, he voisivat iloisina heilutella sitä loputtomasti etevän keksijänsä kunniaksi. He tulevat pysymään yhtä uskollisina apinaesivanhemmilleen kuin kristityt hännättömälle Aadamilleen. Salainen oppi johtaa kuitenkin teosofit ja okkulttisten tieteiden tutkijat oikeaan suuntaan.

Jos me pidämme kolmannen Rodun toista osaa *todellisen*, kiinteäluisen *ihmisrodun* ensimmäisenä edustajana, silloin Haeckelin otaksuma, että ”alku-ihmisten kehitys tapahtui... *joko* Etelä-Aasiassa tai... Lemuriassa” – sillä Afrikka, itäinen enempää kuin läntinenkään, ei voi tulla kysymyksen-kään – on kyllin ellei täysin oikea. Tarkkaan ottaen kuitenkin, samalla ta-voin kuin ensimmäisen Rodun kehitys (*pitarioiden* ruumiista) tapahtui seitsemällä selvästi erillisellä alueella (silloin) ainoassa maassa pohjoisnavalla – samoin tapahtui kolmannen Rodun viimeinen muutos: se alkoi niillä pohjoisilla seuduilla, joita on juuri kuvattu muutama sivu taaksepäin, joihin kuului Beringin salmi ja se mikä siihen aikaan oli kuivaa maata Keski-Aasiassa, kun ilmasto oli puolitrooppinen jopa arktisilla alueilla ja mitä sopivin syntyvän fyysisen ihmisen alkeellisiin tarpeisiin. Tuo seutu on kuitenkin sittemmin ihmisen esiintymisen jälkeen ollut useammin kuin kerran milloin kylmä, milloin trooppinen. *Kommentaari* kertoo meille, että kolmas Rotu oli vasta suunnilleen kehityksensä puolessa välissä, kun:

Pyörän akseli kallistui. Aurinko ja kuu eivät enää loistaneet HIESTÄ SYNTYNEIDEN tuolle osalle. Saatiin tuntea lunta, jäätä ja pakkasta, ja ihmisten, kasvien ja eläinten kasvu estyi. Ne, jotka eivät hukkuneet, JÄIVÄT KESKENKASVUISIKSI LAPSIKSI¹ KOOLTAAN JA ÄLYLTÄÄN. Tämä oli rotujen kolmas pralaya.²

Tämä tarkoittaa jälleen, että meidän maapallomme on seitsemän aikakautisen, *täydellisen* muutoksen alainen, jotka tapahtuvat rinnakkain rotujen kanssa. Sillä salainen oppi opettaa, että tämän kierroksen aikana täytyy olla seitsemän maallista *pralayaa*, joista kolme johtui maan akselin kallistumisen muutoksesta. Se on *laki*, joka toimii määrättyllä ajallaan, eikä suinkaan sokeasti, niin kuin tiede voisi luulla, vaan täysin sopusoinnussa *karman* lain kanssa. Okkultismissa tämä vääjäämätön laki tunnetaan ”suurena TASOITTAJANA”. Tiede tunnustaa olevansa tietämätön siitä, mistä johtuvat ilmaston vaihtelut ja ne muutokset akselin suunnassa, joita aina seuraavat nuo sään vaihtelut; eikä tiede näytä olevan varma akselin muutoksistakaan. Ja kun se ei voi selittää niitä, se on valmis mieluummin kieltämään koko-

¹ ”Keskenkasvuisia lapsia” verrattuina muissa vyöhykkeissä eläviin jättiläisveljiin-sä. Samoin kävisi meillekin.

² Tämä koskee Lemuriaa.

naan akselin muutosilmiöt kuin myöntämään karman lain älykkään toiminnan, [e330] joka yksin voisi selittää järkevästi nämä äkkinäiset muutokset ja niiden seuraukset. Se on yrittänyt selittää niitä erilaisilla enemmän tai vähemmän kummallisilla teorioilla, joiden mukaan yhtenä syynä noihin geologisiin mullistuksiin olisi ollut maapallon äkillinen ja mielikuvituksellinen yhteentörmäys jonkin komeetan kanssa (de Bouchepornin hypoteesi). Mutta me pitäydymme esoteerisessa selityksessä, sillä FOHAT on yhtä hyvä kuin jokin komeetta, ja sitä on lisäksi ohjaamassa universaali äly.

Kun siis Vaivasvata Manun ihmiskunta ilmestyi maan päälle, tällaisia maan akselin häiriöitä oli ollut jo neljä. Kun valtameret nielaisivat vanhat mantereet – paitsi ensimmäisen – muita maita tuli pinnalle ja valtavan suuria vuorijonoja kohosi sinne, missä niitä ei ollut aikaisemmin. Maapallon ulkomuoto muuttui täysin joka kerta. *Kelvollisimpien* kansojen ja rotujen *eloonjäämisen* turvasi oikeaan aikaan annettu apu, ja epäkelvot – epäonnistujat – pyyhkäistiin pois maan päältä. Tällainen valikointi ja muutos ei tapahtu auringon nousun ja laskun välillä, niin kuin voisi kuvitella, vaan vaatii tuhansia vuosia, ennen kuin uusi asuinpaikka on saatu kuntoon.

Alarodut joutuvat kokemaan saman puhdistusprosessin, samoin sivuhaarat (heimot). Se, joka tuntee hyvin astronomiaa ja matematiikkaa, luokoon katseensa taaksepäin menneisyyden hämäryyteen ja varjoihin. Huomatkoon ja pankoon merkille sen, mitä hän tietää kansojen historiasta, ja verratkoon niiden vastaavia nousuja ja laskuja siihen, mitä tiedetään astronomisista kierroksista – varsinkin *tähtivuodesta*, joka vastaa meidän 25 868 aurinkovuotamme.¹ Jos havainnoitsija on vähänkin intuitiivinen, hän tulee huomaamaan, kuinka kansojen myötä- ja vastoinkäymiset ovat läheisesti yhteydessä tämän tähtikierroksen alun ja lopun kanssa. Totta kyllä, eokkultistilla on se haitta, että hänellä ei ole näin kaukaisia aikoja, joihin nojautua. Hän ei tiedä eksaktin tieteen nojalla mitään siitä, mitä tapahtui lähes 10 000 vuotta sitten. Mutta ehkä hän lohduttautuu sillä, että voi tietää tai – jos pitää parempana – tehdä arvailuja kaikkien tuntemiensa nykyisten kansojen kohtalosta – noin 16 000 vuoden kuluttua. [e331] Tarkoituksemme on hyvin selvä. Kunakin tähtivuonna kääntöpiirit etääntyvät navasta

¹ On tietysti muita kierroksia, *kierroksia kierrosten sisällä* – ja juuri tämä seikka vaikeuttaa rodullisten tapahtumien laskelmia. Ekliptikan kierros täytyy 25 868 vuodessa. Ja meidän maapallomme suhteen on laskettu, että päiväntasauspiste siirtyy taaksepäin 50,10 kaarisekuntia vuosittain. Mutta tämän sisällä on toinenkin kierros. Sanotaan nimittäin, että ”koska apsiidi liikkuu eteenpäin sitä kohti 11,24 kaarisekunnin nopeudella vuosittain” (ks. *Encyclopaedia Britannican* artikkelia ”Astronomy”), ”tämä kierros tapahtuisi 115 302 vuodessa. Päiväntasauspisteen ja apsidin lähestyminen on näiden liikkeiden summa, 61,34 kaarisekuntia, ja päiväntasauspiste palaa siis samaan asemaan apsidin suhteen 21 128 vuodessa.” Olemme maininneet tämän kierroksen *Hunnuttomassa Isiksessä*, Tiede osa 1, 146–150, sen suhteessa muihin kierroksiin. Kullakin on huomattava vaikutus samanaikaiseen rotuunsa.

neljä astetta kussakin kierroksessa päiväntasauspisteistä, päiväntasaajan kulkiessa eläinradan merkkien kautta. Kuten nyt jokainen astronomi tietää, nykyinen kääntöpiiri on ainoastaan hitusen yli kaksikymmentäkolme astetta päiväntasaajasta. Tästä syystä sen on vielä kuljettava 2½ astetta ennen kuin tähtivuosi menee umpeen, mikä antaa ihmiskunnalle yleensä ja sivistyneille roduille *erityisesti* noin 16 000 vuotta lisääikää.¹

Kolmannen Rodun (lemuralaisten) suuren tulvan jälkeen –

”Ihmiset pienenivät huomattavasti kooltaan ja heidän elämiensä pituus lyheni. Langettuuan jumalisuudestaan he sekaantuivat eläimellisiin rotuihin ja menivät sekaliittoihin jättiläisten ja kääpiöiden [napojen kääpiörotujen] kanssa... Monet saavuttivat JUMALALLISTA, mutta – LUVATONTA tietoa ja kulkivat tahallaan VASENTA POLKUA”. (Kommenttaari, xxxiii.)

Näin atlantilaiset vuorollaan kulkivat kohti häviötään. Kuinka monta geologista kautta kesti, ennen kuin tämä *neljäs* hävitys tapahtui? Kuka voi sanoa... Mutta meille kerrotaan että:

44. HE (*atlantilaiset*) RAKENSIVAT SUURIA KUVIA YHDEKSÄN YATIA (*yli 8 metriä*) KORKEITA, OMAN RUUMIINSA KOKOISIA (a). SISÄISET TULET OLIVAT HÄVITTÄNEET HEIDÄN ISIENSÄ (*lemuralaisten*) MAAN. VESI UHKASI NELJÄTTÄ (*Rotua*) (b).

(a) On huomionarvoista, että useimmat jättiläispatsaat, jotka löydettiin Pääsiäissaarelta, joka on varmasti osa jostakin uponneesta mantereesta – ja myös ne patsaat, jotka löydettiin Gobin autiomaan laitamilta, seudulta, joka oli ollut uponneena mittaamattomia aikoja – ovat kaikki 6–9 metrin korkuisia. Cookin Pääsiäissaarelta löytämät patsaat ovat lähes kaikki 8-metrisiä ja hartioista 2,5 metriä leveitä.² Tämän kirjoittaja tietää hyvin nykyisten arkeologien nyttemmin päätelleen, että ”nämä patsaat eivät ole kovinkaan vanhoja”, kuten vakuutti eräs korkea virkailija British Museumista, missä muutamat niistä nyt ovat. Mutta tämä on vain yksi niistä nykyaikaisen tieteen mielivaltaisista päätelmistä, jotka eivät ole paljonkaan arvoisia.

Meille kerrotaan, että kun maanalaiset tulet olivat hävittäneet ”Lemurian”, ihmiset alkoivat tasaisesti pienentyä kooltaan – joka prosessi alkoi jo heidän *fyysisen* LANKEEMUKSENSA jälkeen – ja että lopuksi, muutamia miljoonia vuosia myöhemmin, he kutistuivat kaksimetriseksi ja ovat nyt (kuten vanhemmissa aasialaisissa roduissa) pieninemässä [e332] 150-senttimetriseksi. Niin kuin Pickering osoittaa, malaijilaisessa rodussa (eräissä neljännen kantarodun alarodussa) on merkillisiä kokoeroja; polynesianlaisen haaran jäsenet (tahitilaiset, samoalaiset ja Tongasaaren asukkaat) ovat *kookkaampia kuin muu ihmiskunta*; mutta intialaiset heimot ja indo-kiinalaisten maiden asukkaat ovat selvästi keskikokoa lyhyempiä. Tämä on

¹ Ks. näiden runojen lopussa: ”Aikakausten ja kierrosten kesto” [s. 356–365.]

² Ks. seuraavaa lukua ”Kyklooppisia raunioita ja valtavan suurien kiviä todistamassa jättiläisistä”, s. 341 eteenpäin.

helposti selitettävissä. Polynesianlaiset kuuluvat kaikkein vanhimpaan eloon jääneistä alaroduista, muut sitä vastoin viimeisimpään ja katoavaan haaraan. Niin kuin tasmanialaiset ovat nykyään kokonaan kuolleet sukupuuttoon ja australialaiset ovat nopeasti kuolemassa, niin muutkin vanhat rodut tulevat pian seuraamaan heitä.

(b) Kuinka nämä muistitiedot saattoivat säilyä? meiltä kysytään ehkä. Hyväntahtoiset, oppineet orientalistimme kieltävät hindulaisilta jopa tiedon eläinradasta ja *päättelevät*, että arjalaiset hindut eivät tienneet siitä mitään ennen kuin kreikkalaiset toivat sen heidän maahansa. Tämän aiheettoman parjauksen on kuitenkin Bailly kumonnut tarpeeksi hyvin, ja vielä paremmin sen osoittavat *selvät tosiasiat*, joten se ei vaadi enempää kumoamista. Samalla kun egyptiläisten eläinradat¹ sisältävät eittämättömiä todisteita muistiinpanoista pidemmältä kuin kolmen ja puolen *tähtivuoden* ajalta – eli noin 87 000 vuodelta – hindujen laskelmat käsittävät lähes kolmekymmentäkolme tuollaista vuotta eli 850 000 tavallista vuotta. Egyptiläiset papit vakuuttivat Herodotokselle, että maan napa ja ekliptikan napa olivat entisaikoina sattuneet samaan aikaan. Mutta kuten *Sphinxiadin* tekijä huomautti: ”Nuo *tietämättömät hindupolaiset*’ ovat tallentaneet astronomista tietoa kymmenen kertaa 25 000 vuodelta [viimeisen paikallisen, aasialaisen] *tulvan* eli *kauhunajan* jälkeen Intian leveysasteella.” Ja heillä on tallennettuja havaintoja arjalaisten *historiallisessa* muistissa ensimmäisen *suuren* tulvan ajoilta asti – siitä tulvasta, joka upotti Atlantiksen viimeiset osat 850 000 vuotta sitten. Sitä edeltäneet tulvat ovat tietysti enemmän traditionaalisia kuin historiallisia.

Lemurian uppoamisen ja muutoksen alkaessa arktisen piirin (Norjan) lähellä kolmas Rotu lopetti elämänsä Lankâssa tai mieluummin siinä maassa, josta tuli Lankâ atlantislaisten aikana. Se pieni jäännös, joka tunnetaan nyt Ceylonina, on muinaisen Lankân pohjoinen ylänkö, kun taas suunnattoman suuri samanniminen saari oli lemuralaisella kaudella tuo muutama sivu aikaisemmin kuvattu jättiläismäinen manner. Kuten MESTARI sanoo: ”Miksi eivät teidän geologinne ota huomioon, että heidän tutkimiansa ja luotaamiensa mannerten alla... saattaa olla syvällä kätöksessä mittaamattomissa tai paremminkin luotaamattomissa valtamerien pohjukoissa muita ja paljon vanhempia mantereita, joiden kerrostumia ei ole koskaan geologisesti tutkittu; ja että ne voivat jonakin päivänä mullistaa kokonaan heidän nykyiset teoriansa? Miksi ei voida tunnustaa, että, kuten Lemuria ja Atlantis, [e333] nykyiset mantereemme ovat jo olleet monta kertaa veden alla ja ovat jälleen aikanaan kohonneet ja kantaneet uusia ihmisjoukkoja ja sivistyksiä; ja että ensimmäisessä suuressa geologisessa mullistuksessa niiden aikakautisten luonnonmullistusten sarjassa, joita tapahtuu jokaisen kierroksen alusta loppuun, meidän nykyiset mantereemme tulevat vaipumaan ja

¹ Ks. V. Demon, *Voyage dans la Basse et la haute Égypte* jne., vol. II.

Lemuriat ja Atlantikset kohoamaan jälleen ylös?”¹

Eivät tietenkään ihan *samat* mantereet.

Mutta tässä kaivataan selitystä. Pohjoisen ”Lemurian” edellyttäminen ei aiheuta mitään sekaannusta. Kun puhutaan tuon suuren mantereen pidentyksestä Atlantin valtameren pohjoisosaan, se ei mitenkään kumoa yleisiä käsityksiä kadonneen Atlantiksen paikasta, vaan toinen teoria vahvistaa toista. On huomattava, että Lemuria, joka oli kolmannen kantarodun kehto, ei käsittänyt ainoastaan laajaa Tyynenmeren ja Intian valtameren aluetta vaan ulottui hevosenkengän muotoisena Madagaskarin ohi, ”Etelä-Afrikan” (joka oli silloin vain muodostumaisillaan oleva kaistale) ympäri, Atlantin meren yli Norjaan asti. Se laaja *englantilainen suolattoman veden kerrostuma nimeltään Wealden – jota jokainen geologi pitää jonkin entisen suuren joen suuna – on sen päävirran uoma, joka kuivatti Pohjois-Lemurian sekundaarikaudella*. Että tällainen joki on todella ollut olemassa, on tieteellinen tosiasia – mutta myöntävätkö tieteen papit välttämättömäksi hyväksyä sekundaarikauden Pohjois-Lemurian, niin kuin heidän aineistonsa vaatii? Professori Berthold Seeman ei ainoastaan hyväksynyt tuollaista mahtavaa mannerta tosiasiana, vaan vieläpä piti *Australiaa ja Eurooppaa tuon mantereiden aikaisempina osina – siten tukien jo esitettyä ”hevosenkenkäoppia”*. Meidän kantamme ei voi saada yhtään hämmästyttävämpää vahvistusta kuin se, että Atlantin valtameren syvänteessä oleva 2700-metrinen KORKEA HARJANNE, joka lähtee läheltä Brittein saaria jatkuen noin tuhat tai kaksi tuhatta kilometriä etelään, ensin kulkee viistoon kohti Etelä-Amerikkaa, sitten *tekee miltei suoran kulman ja etenee KAAKKOON Afrikan rannikkoa kohti*, mistä se kääntyy etelään Tristan da Cunhan luo. Tämä harjanne on jäännös Atlantin mantereesta, ja jos sitä voitaisiin seurata kauemmaksi, se todistaisi vedenalaisen hevosenkengän muotoisen liitoskohdan yhdistäneen sen Intian valtameressä olleeseen entiseen mantereeseen.²

Atlantilainen osa Lemuriaa oli sen maan geologisena perustana, joka tunnetaan yleisesti Atlantiksena. Viimeksi mainittua on todellakin pidettävä mieluummin Lemurian atlantilaisen pidennyksen laajenuksena kuin aivan uutena maa-alueena, joka olisi kohonnut merestä vastaamaan neljännen kantarodun erikoistarpeita. Kuten ei rodullisessa kehityksessä, niin ei myöskään mantereiden vaihtumisessa ja muuttumisessa voida vetää aivan jyrkkää rajaviivaa erottamaan yhden ryhmyksen päättymistä ja toisen alkamista. Luonnon prosessit jatkuvat katkeamattomasti. Niinpä neljännen Rodun [e334] atlantilaiset kehittyivät pohjoisen Lemurian kolmasrotulaisten muodostamasta ytimestä, joka oli karkeasti ottaen keskittynyt erääseen maapaikkaan keskellä nykyistä Atlantin valtamerä. Heidän mantereensa muodostui niiden monien saarten ja niemimaiden yhtymisestä, jotka aiko-

¹ *Esoteric Buddhism*, s. 65.

² Vrt. *Challengerin ja Dolphiinin* luotausten mukaan tehtyä karttaa Donnellyn kirjassa *Atlantis: The Antediluvian World*, s. 47.

jen kuluessa kohosivat vähitellen ylös ja tulivat lopulta atlantislaisena tunnetun suuren Rodun todelliseksi kotipaikaksi. Kun tämä prosessi oli kerran päättynyt, saattoi sanoa, kuten korkein ”okkulttinen” auktoriteetti, että ”Lemuriaa ei pidä sekoittaa Atlantiksen mantereeseen enempää kuin Eurooppaa Amerikkaan”.¹

Edellä oleva lausunto tulee sellaiselta taholta, että oikeaoppinen tiede ei suo sille mitään arvoa, vaan pitää sitä enemmän tai vähemmän onnistuneena sepityksenä. Jopa Donellyn edellä mainittu etevä teos syrjäytetään, vaikka sen esitykset pysyttelevät kaikki tarkasti tieteellisen todistelun rajoissa. Mutta me kirjoitamme tulevaisuutta varten. Uudet tämänsuuntaiset tutkimukset tulevat todistamaan oikeiksi aasialaisen filosofian väitteet, että vedenpaisumusta aikaisemmat kansat, jotka elivät lukemattomia aikakausia sitten, harjoittivat tieteitä – mm. geologiaa, etnologiaa ja historiaa. Tulevat löydöt vahvistavat sellaisten ajattelijoiden kuin H. A. Tainen ja Renanin havaintojen paikkansapitävyyden. Edellinen on osoittanut, että sellaisten muinaisten kansojen kuin egyptiläisten, Intian arjalaisten, kaldealaisten, kiinalaisten ja assyrialaisten sivistykset ovat seurausta aikaisemmista ”myriadeja vuosisatoja” kestäneistä sivistyksistä.² Jälkimmäinen taas viittaa siihen tosiseikkaan, että ”Egypti tuntuu jo alussa kypsältä, vanhalta ja näyttää olevan täysin ilman myyttisiä ja sankarillisia aikoja, ikään kuin tuolla maalla ei olisi koskaan ollut nuoruuskautta. Sen sivistyksellä ei ole lapsuutta eikä sen taiteella arkaaista kautta. Vanhan monarkian sivistys ei alkanut varhaislapsuudesta. Se oli jo kypsänyt.”³ Tähän professori R. Owen lisää, että ”Egyptin aikakirjat näyttävät, että sillä on ollut sivistynyt ja säännelty yhteiskunta jo ennen Meneksen aikaa”. Winchell sanoo, että ”Meneksen kaudella egyptiläiset olivat jo sivistynyt ja runsasväkinen kansa. Manethon kertoo meille, että ensimmäisen kuninkaan Meneksen poika Athotis rakensi Memfiksen palatsin ja että hän oli lääkäri ja jätti jälkeensä *anatomian kirjoja*.”⁴

Tämä on aivan luonnollista, jos meidän on uskottava Herodotoksen muistiin merkitsemiä ilmoituksia,⁵ että egyptiläisten pappien kirjoitettu historia ulottui hänen ajastaan taaksepäin noin 12 000 vuotta. Mutta mitä ovat 12 000 vuotta tai jopa 120 000 vuotta verrattuna niihin miljooniin vuosiin, jotka ovat kuluneet Lemurian aikakaudelta asti? Viimeksi mainittu kausikaan ei ole jäänyt ilman todistajia, sen valtavan kaukaisesta etäisyydestä huolimatta. Täydellinen kertomus lemuralaisten kasvusta ja kehityksestä sekä sosiaalisesta ja poliittisesta elämästä on säilynyt [e335] salaisissa aikakirjoissa. Valitettavasti ainoastaan harvat voivat lukea niitä, ja ne jotka

¹ *Esoteric Buddhism*, s. 58.

² *History of English Literature*, s. 23.

³ Lainattu Donellyn kirjaan *Atlantis*, s. 132.

⁴ A. Winchell, *Pre-Adamites* (1880), s. 120.

⁵ *History*, kirja II (Euterpe), 142.

voisivat, eivät kykenisi ymmärtämään kieltä, elleivät ole perehtyneet sen symboliikan jokaiseen seitsemään avaimeen. Sillä Okkulttisen Opin ymmärtäminen perustuu seitsemän tieteen käsittämiseen, ja nämä tieteet ovat ilmaistuina salaisten muistitietojen seitsemässä eri sovelluksessa eksoteerisiin teksteihin. Meidän on siis käsiteltävä ajatustapoja seitsemällä täysin erilaisella aatetasolla. Jokainen teksti koskee jotakin seuraavista näkökohdista ja on tulkittava sen pohjalta:

1. Realistinen ajatustaso
2. Idealistinen
3. Puhtaasti jumalallinen eli henkinen

Muut tasot ylittävät liian kaukaa tavallisen tajunnan, varsinkin materialistisen mielen, jotta niitä voisi edes symboloida tavallisen kielen termeillä. Muinaisissa uskonnollisissa teksteissä ei ole mitään puhtaasti *myyttistä* elementtiä, vaan se ajatustapa, jolla ne alun perin kirjoitettiin, on löydettävä ja siitä pidettävä tiukasti kiinni tulkintaprosessissa. Sillä tulkinta voi olla symbolinen (ikivanha ajatustapa), emblemaattinen (myöhempi, vaikka hyvin vanha ajatustapa), parabolinen (allegorinen), hieroglyfinen tai sitten *logogrammaattinen* – kaikkein vaikein menetelmä, koska jokainen kirjain, kuten kiinan kielessä, vastaa kokonaista sanaa. Niinpä melkein jokainen erisnimi *Vedoissa*, *Kuolleiden kirjassa* tai (jossain määrin) raamatussa muodostuu tällaisista logogrammeista. Ei kukaan, jota ei ole vihitty okkulttisen uskonnollisen logografian [sanamerkkien] mysteeriiin, voi olettaa tietävänsä, mitä jokin nimi jossain vanhassa katkelmassa tarkoittaa, ennen kuin hän on perehtynyt jokaisen tuon nimen muodostavan kirjaimen merkitykseen. Kuinka voidaan odottaa, että tavallinen vihkimätön ajattelija, olkoonpa hän kuinka oppinut tahansa *oikeaoppisessa* symbolismissa, niin sanoaksemme – siinä symbolismissa, joka ei voi koskaan päästä vanhoista aurinkomyytin ja sukupuolipalvonnan uristaan – kuinka voidaan odottaa, että hän voisi tunkeutua verhon takana oleviin salaisuuksiin? Se joka käsittelee kuolleen kirjaimen kuoria tai akanoita ja antautuu kaleidoskoopin tapaan muuntelemaan tyhjiä sanasymboleja, ei voi koskaan odottaa pääsevänsä nykyaikaisten mytologioiden pähänpistöjä pidemmälle.

Niinpä Vaivasvata, Xisuthros, Deukalion, Nooa jne. – kaikki universaalien ja osittaisten, astronomisten tai geologisten maailmantulvien päähenkilöt – antavat omien nimiensä kautta muistitietoja syistä ja seurauksista, jotka johtivat asianomaiseen tapaukseen, jos niitä vain osaa lukea oikein. Kaikki tuollaiset vedenpaisumukset perustuvat luonnontapahtumiin ja ovat siis *historiallisia* – joko sideerisiä, geologisia tai vain yksinkertaisesti allegorisia – tietoja jostakin moraalista tapahtumasta toisilla, korkeammilla olemistasoilla. Tämän me uskomme jo tulleen riittävästi todistetuksi allegoristen runojen edellyttämien pitkien selitysten avulla.

[e336] On melko epätavallista puhua yhdeksän *yatin* eli yli kahdeksan metrin korkuisesta rodusta teoksessa, joka väittää olevansa tieteellisempi kuin satu ”jäättiläisentappaja Jaakosta”. ”Missä ovat todisteenne?” kysytään

kirjoittajalta. Historiassa ja traditioissa, on vastaus. Traditiot vanhojen aikojen jättiläisrodusta ovat yleismaailmallisia. Niitä on sekä suullisissa että kirjallisissa kertomuksissa. Intialla oli dânavansa ja daityansa, Ceylonilla rākshasansa, Kreikalla titaaninsa, Egyptillä valtavan suuret sankarinsa, Kaldealla izdubarinsa¹ (Nimrod) ja juutalaisilla Moabin maan *emiminsä* sekä kuuluisat jättiläiset anakimit.² Mooses puhuu Ogista, kuninkaasta, joka oli yhdeksän kyynärää pitkä (yli 4,5 metriä) ja neljä kyynärää leveä,³ ja Goljatin pituus oli ”kuusi kyynärää ja kämmen” (eli yli 3 metriä). Ainoa ero ”ilmoitetun sanan” ja Herodotoksen, Diodoros Sisilialaisen, Homeroksen, Pliniuksen, Plutarkhoksen, Filostratoksen jne. välillä on seuraava: Kun pakanat mainitsevat ainoastaan lukemattomia aikoja sitten kuolleiden *jättiläisten luurankoja*, joista *jotkut olivat henkilökohtaisesti nähneet* jäännöksiä, raamatun tulkitsijat vaativat häpeämättä, että geologian ja arkeologian pitäisi uskoa tuollaisten jättiläisten asuneen useissa maissa Mooseksen aikoina; jättiläisten, joiden edessä juutalaiset olivat kuin heinäsiikat ja joita oli vielä Joosuan ja Daavidin aikoina. Valitettavasti heidän oma kronologiansa on esteenä. Joko se tai jättiläiset on hylättävä.⁴

Vielä on jäljellä muutamia kohteita, jotka todistavat uponneista manteireista ja niissä asuneista valtavan suurista ihmisistä. Arkeologia tuntee useita sellaisia tällä maapallolla, vaikka ihmetteleekin ”mitä nämä mahtavat olla” – eikä ole koskaan vakavasti yrittänytään ratkaista mysteeriä. Mihinköhän kauteen kuuluvat jo mainittujen Pääsiäissaaren patsaiden lisäksi ne jättiläismäiset patsaat, jotka ovat pystyssä ja hyvässä kunnossa lähellä Bamiyania? Arkeologia sijoittaa ne kristinuskon ensimmäisille vuosisadoille (kuten tavallista) ja erehtyy tässä kuten niin monissa muissakin arvailuisaan. Muutama kuvaava sana osoittaa lukijoille, mitä ovat sekä Pääsiäissaaren että Bamiyanin patsaat. Tutkimme silti ensin, mitä oikeaoppinen tiede niistä tietää.

Teapi, Rapa-nui eli Pääsiäissaari on erillinen paikka miltei 3200 kilometrin päässä Etelä-Amerikan rannikolta... Pituudeltaan se on noin 19 kilometriä ja leveydeltään yli kuusi kilometriä... ja siellä on keskellä noin 320 metriä korkea sammunut tulivuori. Saari... on täynnä kraatteireita, jotka ovat olleet sammuneina niin kauan, ettei niiden toiminnasta ole säilynyt mitään perimätietoa...⁵

¹ Gilgamesh. George Smith luki nimen väärin Izdubariksi, mutta 1890 huomattiin, että nimi on luettava Gilgāmeshiksi. – Suom. toim.

² *Numbers*, xiii, 33.

³ *5. Moos.* 3:11.

⁴ Ks. III kirja, *Liite*, viimeinen luku.

⁵ Robert Brown, *The Countries of the World*, vol. IV, s. 43.

Mutta kuka teki ne suuret kivikuvat [*main. teos*, s. 44], jotka ovat nykyään saaren päänähtävyytenä turisteille? ”Kukaan ei tiedä”, sanoo kertoja.

On enemmän kuin todennäköistä, että ne olivat siellä, kun nykyiset asukkaat [kourallinen polynesialaisia villejä] saapuivat... [Niiden] teko-tapa on [e337] *korkealaatuinen*... [ja uskotaan että] rotu, joka ne teki, oli Perusta ja muista Etelä-Amerikan osista lähteneitä vierailijoita... Jo Cookin käydessä siellä muutamat näistä patsaista, pituudeltaan yli 8-metrisiä ja hartialeveydeltään lähes 2,5-metrisiä, olivat maassa kaatuneina, ja toiset, jotka olivat vielä pystyssä, näyttivät paljon pitemmiltä. Yksi viimeksi mainituista oli niin korkea, että sen varjo riitti tarjoamaan suojaa auringon kuumuudelta lähes kolmekymmentähenkiselle ryhmäl-le. Ne alustat, joilla nämä jättiläismäiset kuvat seisoivat, olivat keskimäärin 9 - 12 metriä pitkiä ja 3,5 - 5 metriä leveitä... kaikki rakennettu- ja hakatuista kivistä kyklooppiseen tyyliin muistuttaen kovasti Pachacamacin temppelin seiiniä tai *Tiahuanacon raunioita Perussa*.¹

”EI OLE MITÄÄN SYYTÄ USKOA, ETTÄ MIKÄÄN NÄISTÄ PATSAISTA OLISI RAKENNETTU PALA PALALTA PYSTYTTÄMÄLLÄ TELINEITÄ NIIDEN YMPÄRI”, lisää kertoja paljonpuhuvasti selittämättä kuitenkaan, *millä* muulla tavalla ne olisi voitu rakentaa, elleivät niitä tehneet itse patsaiden kokoiset jättiläiset. Yksi parhaita näistä jättiläispatsaista on nyt British Museumissa. Ronororakasta on löydetty neljä kuvaa, kolme syvälle maahan vajonnutta ja yksi lepäämässä selällään kuin nukkuva ihminen. Vaikka kaikki ovat pitkäpäisiä, ne ovat tyypiltään erilaisia. Ne on ilmeisesti aiottu muotokuviksi, koska nenät, suut ja posket eroavat suuresti muodoltaan. Niiden päähineet – jonkinlainen litteä lakki, jossa on takakappale pään takaosan peittämiseksi – ilmaisevat kuitenkin, että niiden tarkoittamat henkilöt eivät olleet mitään kivikauden villi-ihmisiä. Voidaan todellakin kysyä, kuka ne teki? Vastausta ei silti kannata odottaa arkeologialta tai geologialta, vaikka viimeksi mainittu tunnustaakin saaren kuuluneen johonkin uponneeseen mantereeseen.

Mutta kuka veisti Bamiyanin vielä kolossaalisemmat patsaat, jotka ovat pisimmät ja jättiläismäisimmät koko maailmassa, sillä Bartholdin Vapaudenpatsas (New Yorkissa) on *kääpiö* verrattuna suurimpaan näistä viidestä kuvasta. Burnes ja useat oppineet jesuiitat, jotka ovat käyneet tuolla paikalla, puhuvat vuoresta, joka on ”*tehty lokeroiseksi valtavan suurilla luolilla*”, ja kahdesta suunnattoman suuresta jättiläisestä, jotka on veistetty samaan kallioon. Niitä kuvataan nykyaikaiseksi *Miao-tseksi*, viimeisiksi jäljelle jääneiksi, jotka todistavat ”maanpiiriä kiusanneesta” *Miao-tsesta*.² Jesuiitat ovat oikeassa, ja ne arkeologit, jotka näkevät buddhoja suurimmissa näistä patsaista, ovat väärässä. Sillä kaikki nuo lukemattomat jättiläismäiset rauniot, joita löydetään toinen toisensa jälkeen meidän aikanamme, kaikki nuo

¹ R. Brown, *main. teos*, vol. III, s. 310–311.

² Ks. edellä, lainaus *Shu-Chingistä*.

suunnattoman suuret rivit kolossaalisia raunioita, joita on pitkin Pohjois-Amerikkaa aina Kalliovuorten toiselle puolelle asti, ovat kyklooppien, todellisten muinaisajan jättiläisten työtä. ”Joukoittain valtavan suuria ihmisluita” löydettiin ”Amerikasta läheltä Misortea”, sanoo muuan kuuluisa nykyaikainen matkailija, ”aivan siltä paikalta, missä paikallinen perimätieto sanoo olleen sen maihinnousupaikan, [e338] josta käsin nuo jättiläiset valloittivat Amerikan”, kun se oli tuskin kohonnut merestä.¹

Keski-aasialaiset traditiot sanovat samaa Bamiyanin patsaista. Mitä ne ovat ja mikä on se paikka, missä ne ovat seisoneet lukemattomia aikakausia uhmaten luonnonmullistuksia ympärillään ja jopa ihmiskäsien kuten esimerkiksi Tīmūrin laumojen ja Nādir-Shāhin vandaalisoturien hävitystyötä? Bamiyan on pieni, surkea, puoliraunioitunut kaupunki Keski-Aasiassa, puolessa välissä Kabulia ja Balkhia, Koh-i-Baban juurella, joka on suuri vuori Paropamisuksen (eli Hindu-Kushin) vuorijonossa ja sijaitsee noin 2600 metriä merenpinnan yläpuolella. Vanhoina aikoina Bamiyan oli osa Gulgulehin muinaisesta kaupungista, jonka Tšingis-kaani hävitti viimeiseen kiveen asti 1200-luvulla. Koko laaksoa saartavat valtavan suuret kalliot, jotka ovat täynnä osaksi luonnollisia, osaksi keinotekoisia luolia ja onkaloitaita, missä kerran asui buddhalaisia munkkeja heidän perustettuaan niihin *vihâroitaan* [pyhäkköjään]. Tällaisia vihâroita on ollut tähän päivään asti runsaasti Intian kalliotempeleissä ja Jalâlâbâdin laaksoissa. Erään tällaisen luolan sisääntuloaukosta on löydetty viisi valtavan suurta patsasta, joita pidetään Buddhana, tai oikeastaan ne on *uudelleen löydetty* meidän vuosisadallamme, sillä kuuluisa kiinalainen matkailija Hsüan-tsang sanoo nähneensä ne käydessään Bamiyanissa 600-luvulla.

Väite, ettei suurempia patsaita ole olemassa koko maapallolla, on helposti todistettu niiden matkustajien vakuutuksilla, jotka ovat tutkineet niitä ja tehneet mittauksia. Niinpä suurin on 53 metriä korkea eli *kaksikymmentäyksi* metriä korkeampi kuin Vapaudenpatsas New Yorkissa, sillä viimeksi mainittu on vain 105 jalkaa eli 32 metriä korkea. Kuuluisa Rhodoksen kolossikin, jonka jalkojen välistä kulkivat helposti noiden aikojen suurimmatkin laivat, oli vain 36–40 metriä korkea. Toiseksi suurin patsas, joka on myös hakattu kallioon niin kuin ensimmäinenkin, on ainoastaan 36-metrinen (4 metriä korkeampi kuin Vapaudenpatsas).² Kolmas patsas on vain 18-metrinen – kaksi muuta vielä pienempiä ja viimeinen vain vähän isompi kuin meidän rotumme tavallinen kookas ihminen. Ensimmäinen ja suurin näistä jättiläispatsaista kuvaa miestä, joka on verhottu jonkinlaiseen

¹ Ks. de la Vega, *Commentarios Reales*, k. IX, ix.

² Ensimmäisen ja toisen samoin kuin Bartholdin patsaan jaloissa on sisäänkäytävä, josta kallioon hakatut kierreportaat johtavat ylös patsaan päähän asti. Etevä ranskalainen arkeologi ja antropologi, markiisi de Nadaillac huomauttaa teoksessaan aivan oikein, ettei muinais- ja nykyaikoina ole koskaan ollut kolossaalisempia veistettyjä ihmispatsaita kuin ensimmäinen näistä kahdesta.

toogaan.

Markiisi de Nadaillac luulee (ks. jäljempänä), että patsaan yleinen ulkonäkö, pään piirteet, vaateen laskokset ja varsinkin suuret riippukorvat osoittavat epäilemättä, että sen oli tarkoitus kuvata Buddhaa. Mutta ne eivät todista mitään. Vaikka [e339] useimmilla nykyisillä Buddhan kuvilla, joissa hänet on esitetty *samâdhin* asennossa, on suuret riippuvat korvalehdet, on tämä myöhempi uudistus ja jälkiajatus. Alkuperäinen ajatus johtui esoteerisesta allegoriasta. Luonnottoman suuret korvat symboloivat kaikkittävää viisautta ja niiden tarkoitus oli muistuttaa Hänen voimastaan, joka tietää ja kuulee kaiken ja jonka hyväntahtoista rakkautta ja huolenpitoa kaikista olennoista ei mikään voi estää. ”Armeliass Herra, Mestariimme, kuulee pienistä pienimmänkin olennon tuskanhuudon laaksojen ja vuorten takaa ja rientää sitä pelastamaan”, sanotaan runossa. Gautama Buddha oli arjalainen hindu, mutta tuollaisia korvia tavataan ainoastaan mongolilaisten burmalaisien ja siamilaisten joukossa, jotka pidentävät niitä keinotekoisesti, kuten Cochinessa. Ne buddhalaiset munkit, jotka muuttivat *Miao-tsen* luolat *vihâroiksi* ja kammioiksi, tulivat Keski-Aasiaan joskus ensimmäisellä vuosisadalla meidän ajankaskuamme. Sen vuoksi Hsüan-tsang puhuessaan tuosta valtavan suuresta patsaasta sanoo, että ”patsasta peittävä kultainen koristelu” hänen aikanaan ”häikäisi silmiä”, mutta tuollaisesta kultauksesta ei meidän päivinäme ole jälkeäkään. Itse kuva on hakattu paikalliseen kallioon, mutta laskokset on tehty muurilaastista ja muotoiltu kivikuvan ympärille. Talbot, joka tutki sitä huolellisesti, huomasi, että tämä vaate kuuluu paljon myöhempään aikaan. Itse patsas on siis paljon aikaisemmalta ajalta kuin buddhalaisuus. Ketä se siinä tapauksessa esittää, voidaan kysyä?

Jälleen kerran traditio kirjoitettujen muistiinpanojen vahvistamana vastaa kysymykseen ja selittää tämän mysteerin. Buddhalaiset arhatit ja askeetit löysivät nuo viisi patsasta ja monia muita, jotka ovat nyt murentuneet pölyksi. Ja koska kolme niistä oli suurissa syvennyksissä heidän tulevien asuntojensa sisäänkäytävällä, he peittivät ne muurilaastilla ja muotoilivat vanhojen patsaiden päälle uudet esittämään Herra Tathâgataa. Syvennysten sisäseinillä on nykyäänkin ihmisolentoja esittäviä kirkkaita maalauksia, ja Buddhan pyhä kuva toistuu jokaisessa ryhmässä. Nämä freskot ja koristekuviot – jotka muistuttavat bysanttilaista maalaustaidetta – ovat kaikki munkkiaskeettien kunnioitettavaa työtä, kuten myös jotkut muut pienemmät kuviot ja kallioon hakatut koristeet. Mutta nuo viisi patsasta ovat neljännen Rodun vihittyjen tekemiä, niiden jotka mantereensa upottua etsivät suojaa Keski-Aasian vuoristojen linnakkeista ja huipuilta. Lisäksi nämä patsaat ovat häviämättömänä todisteena rotujen asteittaista kehitystä koskevasta esoteerisesta opista.

Suurin niistä on tehty kuvaamaan ihmiskunnan ensimmäistä Rotua, ja sen eteerinen ruumis on ikuistettu kovaa kestävä kiveä käyttäen tulevien sukupolvien opetuksiksi, koska sen muisto ei olisi muutoin [e340] kestänyt yli Atlantiksen vedenpaisumuksen. Toinen – 36 metriä korkea – kuvaa

hiestä syntyneitä. Kolmas – 18-metrinen – ikuistaa sen rodun, joka lankesi ja siten aloitti ensimmäisen *fyysisen*, isästä ja äidistä syntyneen rodun, jonka viimeisiä jälkeläisiä kuvaavat Pääsiäissaarelta löydetyt patsaat. He olivat ainoastaan 6–7,5 metrin pituisia Lemurian uppoamisen aikoihin, sen jälkeen kun vulkaaniset tulet olivat sen hävittäneet lähes kokonaan. Neljäs Rotu oli vielä pienempi, vaikka sekin oli jättiläismäinen verrattuna meidän nykyiseen viidenteen Rotuumme, johon kuvasarja lopulta päättyi.¹

Nämä ovat siis muinaisuuden ”jättiläisiä”, raamatun vedenpaisumusta edeltäviä ja sen jälkeisiä *gibborimeja*. He elivät ja kukoistivat pikemminkin miljoona kuin kolme, neljä tuhatta vuotta sitten. Joosuan *anakimit*, joihin verrattuina juutalaiset olivat kuin ”heinäsirkkoja”, ovat siis israelilaisten mielikuvitusta, ellei Israelin kansa aseta Joosuan ikäkautta eoseenikauden alkuun tai ainakin mioseenikaudelle ja muuta ajanlaskunsa tuhansia vuosia miljooniksi vuosiksi.

Kaikessa, mikä koskee esihistoriallisia aikoja, lukijan olisi pidettävä mielessään Montaignen viisaat sanat. Tuo suuri ranskalainen filosofi sanoi:

...On tyhmän rohkeaa halveksia ja tuomita valheeksi sitä, mikä ei meistä näytä todennäköiseltä tai todelta. Se on kuitenkin yleinen vika niissä, jotka kuvittelevat olevansa tavallista rahvasta etevämpiä.

...Mutta harkinta on opettanut minulle, että jonkin päättäväinen tuomitseminen valheeksi tai mahdottomuudeksi on samaa kuin kuvitella itselleen uskotuksi Jumalan tahdon ääret ja rajat ja yhteisen luontoäitimme voimat, eikä ole suurempaa typeryyttä maailmassa kuin koettaa niitä arvioida oman kykymme ja etevyytemme rajoissa.

Jos nimitämme hirviöiksi tai ihmeiksi kaikkea sitä, mihin järkemme ei yllä, niin kuinka monta sellaista näyttäytyykään meille joka päivä? Miettikäämme, minkä pilvien läpi ja kuinka ummessa silmin joudumme tuntemaan ne useimmat asiat, jotka menevät käsiemme läpi. Tulemme todellakin huomaamaan, että pikemminkin tottumus kuin tieto poistaa niistä outouden ja että jos nuo asiat esitettäisiin meille uudestaan, me epäilemättä pitäisimme niitä vähintäänkin yhtä epätodennäköisinä ja uskomattomina.²

Ennen kuin ennakkoluuloton tutkija kieltää mahdollisuuden *meidän* historialtamme ja tiedoiltamme, hänen pitäisi tutkia nykyajan historiaa sekä niitä yleismaailmallisia traditioita, joita on siroteltuina muinaiseen ja nykyiseen kirjallisuuteen, löytääkseen jälkiä näistä ihmeellisistä alkuroduista. Harvat epäilijöistä aavistavat, kuinka suuria määriä vahvistavia todisteita on hajallaan ja hautautuneina pelkästään British Museumissa. [e341] Lukijaa pyydetään vielä luomaan silmäys tähän aiheeseen seuraavassa luvussa.

¹ Ks. lukua ”Kyklooppisia raunioita ja valtavan suuria kiviä todistamassa jättiläisistä”.

² *Essays*, xxvi.

KYKLOOPPISIA RAUNIOITA JA VALTAVAN SUURIA KIVIÄ
TODISTAMASSA JÄTTILÄISISTÄ

Laajoissa teoksissaan *Memoires adressées aux Académies* de Mirville on ottanut tehtäväkseen todistaa paholaisen todellisuus ja näyttää hänen asuneen jokaisessa muinaisessa ja nykyajan epäjumalassa. Hän on koonnut useita satoja sivuja ”historiallisia todisteita” siitä, että *ihmeiden* – pakanalisten ja raamatullisten – päivinä kivet kävelivät, puhuivat, antoivat oraakkelivastauksia ja jopa lauloivat; että lopulta ”Kristus-kivi” eli *Kristuskallio*, ”hengellinen kallio”, joka seurasi ”Israelia”,¹ ”tuli *Jupiter-lapikseksi*”, jonka hänen isänsä Saturnus nielaisi ”kiven muodossa”.² Emme aio pysähtyä pohtimaan sitä raamatullisten metaforien ilmeistä väärinkäyttöä ja aineellistamista, johon hän syyllistyy todistaakseen epäjumalien *saatanallisuuden*, vaikka paljonkin voitaisiin tästä aiheesta sanoa.³ Mutta vaikkemme väitä omilla kivillämme olevan tällaista liikkuvuutta ja sisäisiä psyykkisiä kykyjä, voimme kyllä vuorostamme koota kaikki saatavilla olevat todisteet osoittaaksemme, että a) jollei olisi ollut jättiläisiä siirtämässä noita suunnattoman suuria kallioita, niin ei olisi koskaan ollut Stonehengeä, Carnacia (Bretagnessa) ja muita senkaltaisia kyklooppisia rakenteita; ja b) että jollei olisi mitään sellaista kuin MAGIA, ei olisi koskaan ollut niin paljon todisteita *oraakkeli-* ja *puhuvista* kivistä.

Pausanias tunnustaa *Akhaiassa* (*Periegesis tes Hellados*, VII), että aloittaessaan teoksensa hän oli pitänyt kreikkalaisia valtavan *typerinä* ”koska he palvoivat kiviä”. Mutta saavuttuaan Arkadiaan hän lisää: ”Olen muuttanut ajatuskantani.” Vaikka ei palvottaisikaan kiviä ja kivisiä epäjumalia ja patsoita, mikä on sama asia – tästä rikoksestahan ei roomalaiskatolilaisten ole viisasta syyttää pakanoita, koska tekevät itse samoin – voidaan kyllä uskoa niin kuin monet suuret filosofit ja pyhät ihmiset ovat uskoneet, ansaitsematta silti tulla nykyajan pausaniasten kutsumiksi ”idiooteiksi”.

Jos lukija tahtoo tutustua piikivien ja kristallien eri ominaisuuksiin *magian* ja psyykkisten kykyjen kannalta, tutustukoon teokseen *Mémoires de l’Académie des Inscriptions*. Eräässä kiviä koskevassa runossa, jota pidetään Orfeuksen tekemänä, nämä kivet jaetaan *ofiitteihin* ja *sideriitteihin*, ”käärmekiviin” ja ”tähtikiviin”.

¹ 1. Kor. 10:4.

² De Mirville, *main. teos*, vol. III, s. 283.

³ Saturnus on *Kronos* – ”Aika”. Se, että hän nielaisi *Jupiter-lapiksen*, voi osoittautua ennustukseksi jonakin päivänä. ”Pietari (*Kefas, lapis*) on se kivi, jolle Rooman kirkko rakentuu”, meille vakuutetaan. Mutta *Kronos* on yhtä varmasti ”nielaiseva” sen jonakin päivänä, kuten se on nielaissut *Jupiter-lapiksen* ja vielä suurempia hahmoja.

[e342] *Ofiitti* on karkea, kova, painava, musta ja *sillä on puheen lahja*. Kun joku aikoo heittää sen pois, *se saa aikaan samanlaisen äänen kuin lapsen itku*. Tämän kiven avulla Helenos ennusti isänmaansa Troijan häviön...¹

Sankhuniaton ja Filon Byblos puhuessaan näistä betyyleistä kutsuvat niitä ”*elävöitettyiksi kiviiksi*”. Fotios toistaa, mitä Damaskios, Asklepiades, Isidorus Sevillasta ja lääkäri Eusebios olivat vakuuttaneet ennen häntä. Viimeksi mainittu (Eusebios) ei koskaan luopunut *ofiiteistaan*, joita hän kantoi povellaan ja sai niiltä oraakkeliavastauksia, jotka tulivat *pienellä hiljaista vihellystä muistuttavalla äänellä*.² Arnobius (pyhä mies, joka ”oltuaan pakana tuli yhdeksi *kirkon valoista*”, kuten kristityt kertovat lukijoilleen) tunnustaa, että hänen täytyi aina nähdessään matkallaan tällaisen kiven tehdä sille kysymys, ”*johon se joskus vastasi selvällä ja terävällä hiljaisella, äänellä*”.³ Missä on ero kristillisten ja pakanallisten ofiittien välillä, me kysymme?

Kuuluisaa Westminsterin kiveä tiedetään kutsutun *liafailiksi* – ”puhuvaksi kiveksi” – joka kohotti äänensä ainoastaan nimittääkseen valittavan kuninkaan. Cambry sanoo nähneensä sen, kun siinä vielä oli kirjoitus:⁴

*Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem.*⁵

Lopuksi Suidas puhuu *herakleia lithoksesta* ja tietystä Heraiskoksesta, joka saattoi yhdellä silmäyksellä erottaa elottomat kivet liikkuvista. Ja Pli-

¹ E.M. Falconnet: ”Dissertation sur les Baetyles”, teoksessa *Mémoires de l'Académie Royale des Inscriptions et Belles-Lettres*, s. 513, lainannut de Mirville, *Des Esprits*, vol. III, s. 285

² Tietysti sama kuin Elian kuulema ”pieni ääni” maanjäristyksen jälkeen luolan suulla (*I. Kun.* 19:12).

³ *Adv. Gentis*, I, xxxix.

⁴ *Monumens Celtiques*, s. 107. Keinuvilla eli *logan*-kivillä on useita nimiä, kuten kelttien *clacha-brath*; ”kohtalon eli tuomion kivi”; *ennustus-* tai ”ordealikivi” ja oraakkelikivi; foinikialaisten liikkuva eli elävöitetty kivi; irlantilaisien jylisevä kivi. Bretagnessa on ”*pierres branlantes*” [heiluvat kivet] Huelgoatissa. Niitä löytyy vanhasta ja uudesta maailmasta, Brittein saarilta, Ranskasta, Espanjasta, Italiasta, Venäjältä, Saksasta jne. ja myös Pohjois-Amerikasta. (Ks. Adam Hodgson, *Letters from North America* jne., vol. II, s. 440.) Plinius puhuu useista Aasiasta löydetyistä kivistä (*Naturalis historia*, k. II, xcvi). Apollonios Rodoslainen puhuu laajalti heiluvista kivistä ja sanoo, että ne ovat ”jonkin hautakummun huipulle asetettuja kiviä, niin herkkiä, että *ilmavirta voi liikuttaa niitä*” (Anckerman, *Arth. Index*, s. 34). Hän viittaa epäilemättä muinaisiin pappeihin, jotka liikuttivat näitä kiviä tahdonvoimallaan matkan päästä.

⁵ Jollei kohtalo petä, mistä tahansa skotit löytävät kiven, siellä he hallitsevat. – Suom. toim.

nius mainitsee kiviä, jotka ”juoksivat pois kun käsi lähestyi niitä”.¹

De Mirville – joka yrittää aina etsiä raamatulle oikeutusta – kysyy hyvin asiaankuuluvasti, miksi Stonehengen hirmuisia kiviä kutsuttiin muinoin jättiläisen tanssiksi, *choir gawr* (sanasta *cor*, ”tanssi”, mistä tulee *chorea*, ja *gar*, JÄTTILÄINEN)? Ja sitten hän lähettää lukijan saamaan vastauksen St. Gildaksen piispalta. Mutta ne kirjoittajat, jotka ovat tehneet kirjan *Voyage dans le Comté de Cornouailles, sur les traces des géants* [e343] ja monia muita oppineita teoksia Stonehengen,² Carnacin ja West Hoadleyn raunioista, antavat paljon parempaa ja luotettavampaa tietoa tästä aiheesta. Noilla seuduilla – oikeissa kalliometsissä – on suunnattoman suuria monoliitteja, joista jotkut ”painavat yli 500 000 kiloa”. Näiden Salisburyn tasangon ”riippuvien kivien” uskotaan olevan jonkin druiditemppelin jäännöksiä. Mutta druidit olivat historiallisia ihmisiä eivätkä kyklooppeja tai jättiläisiä. Ketkä sitten, *paitsi jättiläiset, saattoivat nostaa sellaisia painavia kappaleita* (varsinkin Carnacissa ja West Hoadleyssa olevia) ja asettaa ne sellaiseen symmetriseen järjestykseen, että ne kuvaavat planisfääriä.³ Ketkä sijoittivat ne sellaiseen ihmeelliseen tasapainoon, että ne näyttävät tuskin kosket-tavan maata ja että ne voi panna liikkeelle sormen kosketuksellakin, mutta silti niitä ei voisi saada paikoiltaan edes kahdenkymmenen miehen voimalla?

Me sanomme, että useimmat näistä kivistä ovat viimeisten atlantislaiten muistomerkkejä. Meille ehkä vastataan, että kaikki geologit väittävät niiden olevan luonnollista alkuperää. Että kun kallio rapautuu, ts. kadottaa liuskan toisensa jälkeen aineksistaan sään vaikutuksesta, se saa tällaisen muodon. Että Länsi-Englannin ”kalliokukkuloillakin” on omituisia muotoja samasta syystä. Ja lopuksi koska kaikki tiedemiehet pitävät ”heiluvia kiviä luonnollisella tavalla syntyneinä siten, että tuuli, sade jne. aikaansaavat kallioiden rapautumisen kerroksittain” – meidän esityksemme tullaan syystä kumoamaan, varsinkin kun ”me näemme tänäkin päivänä ympärillämme tällaisen vuorten muuttumisprosessin käynnissä”. Tutkikaamme kuitenkin asiaa lähemmin.

Lukekaamme, mitä geologialla on sanottavana, niin huomaamme, että usein nämä jättiläismäiset kivet eivät edes ole peräisin niistä maista, joissa ne nyt ovat; että niiden geologiset lajit kuuluvat usein kerroksiin, jotka ovat tuntemattomia näillä seuduilla ja niitä tavataan ainoastaan kaukana merten takana. William Tooke pohdiskellessaan niitä suunnattoman suuria graniit-tilohkareita, joita on siroteltuina ympäri Etelä-Venäjää ja Siperiaa, kertoo lukijoilleen, että siellä missä ne nyt ovat ei ole kallioita eikä vuoria; ja että ne on pakostakin tuotu sinne ”valtavan pitkien matkojen päästä ja hämmäs-

¹ Ks. *Dictionnaire des Religions par l'abbé Bertrand*, hakus. Keraclius ja Betyles.

² Ks. muun muassa tri A. Wise, F.R.A.S., *History of Paganism in Caledonia* jne.

³ Nykyisin stereografinen projektio, maan tai taivaan puolipallon kuvaamisessa tasolle jo vanhalla ajalla käytetty karttaprojektio. – Suom. toim.

tyttävin ponnistuksin”. Charton puhuu eräästä sellaisesta Irlannista tavatus-
ta kiviaineksesta, joka oli annettu kuuluisien englantilaisten geologien ana-
lysoitavaksi, ja nämä ajattelivat, että ”se on vierasta, *todennäköisimmin*
afrikkalaista” alkuperää.¹

Tämä on omituinen *sattuma*, koska irlantilaisen perimätiedon mukaan
nämä piiriin asetetut kivet *toi eräs noita Afrikasta*. De Mirville arvelee, että
tämä noita on ”kirottu *haamilainen*”.² Me näemme hänessä [e344] tumman
atlantilaisen tai ehkä vielä aikaisemman lemuralaisen, joka oli jäänyt
eloon Brittein saarten syntymiseen asti – JÄTTILÄISIÄ joka tapauksessa.³
Cambry sanoo naiivisti:

Ihmisillä ei ole sen kanssa mitään tekemistä... sillä koskaan ei *ih-*
misvoima eikä -taito ole voinut ryhtyä mihinkään sellaiseen. Luonto yk-
sin on saanut sen kaiken aikaan [!!] ja tiede tulee sen jonakin päivänä
todistamaan [!!].⁴

Kaikesta huolimatta sen on suorittanut ihmisvoima, tosin jättiläisvoima,
eikä ”luonto” yksin enempää kuin Jumala tai Paholainen.

Kun nyt ”tiede” on ryhtynyt todistelemaan, että jopa ihmisen mieli ja
henki ovat vain *sokeiden voimien* aikaansaannosta, se kykenee varmasti
myös edellä mainittuun tehtävään. Se voi yrittää jonakin kauniina aamuna
todistaa, että luonto yksin on järjestänyt paikoilleen Stonehengen jättiläis-
kivet, mitannut niiden aseman matemaattisen tarkasti, antanut niille Dende-
ran planisfäärin ja eläinradan merkkien muodon ja lennättänyt lähes puoli
miljoona kiloa painavat kivet Afrikasta ja Aasiasta Englantiin ja Irlantiin!

On totta, että Cambry peruutti myöhemmin sanansa kertoen:

Uskoin pitkään, että *yksin luonto* voisi aikaansaada noita ihmeitä...
mutta *peruutan sanani*... sillä *sattuma ei pysty luomaan* niin hämmäs-
tyttäviä yhdistelmiä... ja ne, jotka asettivat sanotut kivet tasapainoon,
ovat samoja, jotka ovat pystyttäneet Huelgoat-lammen liikkuvat kivet
lähellä Concarneaut.⁵

Tri John Watson, jonka sanoja sama kirjailija toistaa, puhuessaan Golca-
rin (”Velhon”) rinteellä sijaitsevista *liikkuvista* kallioista eli heiluvista ki-
vistä sanoo:

Noiden tasapainoon asetettujen möhkäleiden hämmästyttävä liikku-

¹ *Les Voyageurs anciens et modernes*, vol. I, s. 230 av.

² Haam ei ollut yhtään enempää titaani tai jättiläinen kuin Seem tai Jaafetkaan. He
ovat kaikki joko arkkitaaneja, kuten Faber sanoo, tai taruhenkilöitä.

³ Diodoros Sisilialainen väittää, että Isiksen aikoina kaikki ihmiset olivat valtavan
suuria ja että helleenit kutsuivat heitä jättiläisiksi. ”Οἱ δ’οὖν Αἰγύπτιοι
μυθολογοῦσι κατὰ τὴν Ἴσιδος ἡλικίαν γεγονέναι τινὰς πολυσωμάτων.”

⁴ *Monumens celtiques*, s. 88.

⁵ Main. kohta.

minen sai kelttiläiset vertaamaan niitä jumaliin.¹

Flinders Petrien kirjoittamassa *Stonehengessä* sanotaan:

Stonehenge on rakennettu ympäristön kivistä, punaisesta hiekkakivestä eli ”sarsenista”, jota siellä kutsutaan ”harmaiksi oinaiksi”. Mutta jotkut kivistä, varsinkin ne, joita sanotaan käytetyn astronomisiin tarkoituksiin, on tuotu kaukaa, luultavasti Irlannin pohjoisosasta.

Lopuksi kannattaa toistaa erään tiedemiehen pohdiskeluja tästä aiheesta. Ne on julkaistu v. 1850 *Revue Archéologique* eräessä artikkelissa.² Siinä sanotaan heiluvista kivistä:

...Jokainen kivi on lohkar, jonka paino panisi voimakkaimmatkin koneet lujille. Lyhyesti sanoen ympäri maapalloa löytyy suuria kivenlohkareita, joiden suhteen sana *ainekset* tuntuu selittämättömältä. Niitä nähdessään mielikuvitus hämmentyy ja niille olisi annettava nimi, joka vastaisi niiden jättiläismäisyyttä... Sitä paitsi [e345] nämä *suunnattoman suuret heiluvat* kivet, joita kutsutaan joskus sanalla *routers*, asetettuina pystyyn yhden sivunsa kärjen varaan ja ollen niin täydellisesti tasapainossa, että pieninkin kosketus riittää saamaan ne liikkeeseen... todistavat mitä ehdottominta tietoa tasapainon laeista... Edestakainen liike, vuoroin tasaiset, kuperat ja koverat pinnat... kaikki tämä yhdistää ne kyklooppisiin muistomerkkeihin, joista voi hyvällä syyllä sanoa de la Vegaa toistaen, että ”niiden parissa näyttävät työskennelleen mielummin demonit kuin ihmiset”.³

Kerrankin me olemme yhtä mieltä ystäviemme ja vihollistemme, roomalaiskatolilaisten, kanssa ja kysymme, voivatko tuollaiset tasapainon ja liikkuvuuden ihmeet, jotka painavat miljoonia kiloja, olla paleoliittisen

¹ Sama, s. 90.

² *Main. aikakauslehti*, s. 473.

³ Creuzer kirjoittaa: ”Tiryrien ja Mykenen rakennusten suhteen on vaikeata olla uskomatta planetaarisiin voimiin, joita taivaallisten voimien oletettiin liikuttavan kuuluisien daktyyliin tavoin.” (*Pelasques et Cyclopes*.) Tähän päivään asti tiede ei ole tiennyt kykloopeista. Heidän arvellaan rakentaneen niin kutsutut ”kyklooppiset” laitteet, joiden pystyttäminen olisi vaatinut monta rykmenttiä jättiläisiä, ja kuitenkin heitä oli yhteensä ainoastaan seitsemänkymmentäseitsemän (noin sata, arvelee Creuzer). Heitä kutsutaan rakentajiksi, ja okkultismi sanoo heitä VIHKI-JÖIKSI, jotka vihkimällä joitakin pelasgeja laskivat siten todellisen VAPAAMUURARIUDEN perustan. Herodotos yhdistää kyklooppit Perseukseen, ”assyrialaisen demonin poikaan” (k. VI, § 54). Raoul-Rochette huomasi, että kyklooppi Palaimon, jolle oli rakennettu pyhäkkö, ”oli tyroslainen Herkules”. Joka tapauksessa hän oli Gadirin pyhien patsaiden rakentaja. Nuo patsaat on peitetty mystisillä merkeillä, joiden merkitykseen ainoastaan Apollonios Tyanalaisella oli aikanaan avain, ja kuvioilla, joita on vieläkin Elloran seinillä Vishvakarmanin, ”Jumalien rakentajan ja käsityöläisen”, temppelin jättiläisraunioissa.

kauden *villi-ihmisten*, luolaihmosten työtä, sellaisten jotka olivat pitempiä kuin meidän vuosisatamme tavalliset ihmiset mutta kuitenkin samanlaisia kuolevaisia kuin mekin? *Meidän* tarkoituksemme ei ole pohtia niitä erilaisia traditioita, jotka liittyvät näihin heiluviin kiviin. Kuitenkin kannattanee muistuttaa englantilaiselle lukijalle Giraldus Cambrensiksesta,

...joka puhuu eräästä Monan saarella olevasta kivistä, joka palasi aina paikalleen, vaikka sitä yritettiin kaikin keinoin pitää muualla. Kun Henrik II valloitti Irlannin, kreivi Hugo Cestrensis tahtoi tulla vakuuttuneeksi asian todenperäisyydestä ja satoi Monan kiven paljon suurempaan kiveen ja heittäi ne mereen. Seuraavana aamuna se oli tavanomaisella paikallaan. Oppinut Salisburyn William takaa asian todenperäisyyden vakuuttamalla kiven olevan erään kirkon seinässä, missä hän oli nähnyt sen v. 1554... Ja tämä muistuttaa siitä, mitä Plinius sanoi kivistä, jonka argonautit jättivät Kyzikokseen ja jonka kyzikoslaiset olivat asettaneet prythaneoniin,¹ ”mistä se *karkasi useita kertoja*, niin että heidän oli pakko sitoa siihen lyijypainoja”.²

Tässä meillä on valtavia kiviä, joiden koko muinaisaika väittää olleen ”eläviä, liikkuvia, puhuvia ja itsestään kulkevia”. Näyttää myös siltä, että ne saivat ihmiset juoksemaan pois, koska niitä on kutsuttu *routereiksi* (”panna lentoon”, sanasta rout), ja Des Mousseaux sanoo että ne kaikki olivat profeetallisia kiviä ja niitä kutsuttiin [e346] *hulluiksi* kiviksi.³ ”Tiedekin hyväksyy heiluvat kivet. Miksi ne heiluvat, miten ne saatiin heilumaan? Täytyy olla sokea, ellei huomaa, että tämä liike oli yksi ennustuskeino lisää ja että kiviä kutsuttiin juuri tästä syystä ’totuuden kiviksi’.”⁴

¹ Muinaisen Kreikan monissa kaupungeissa hallitustalo, jossa valtion johdossa olleet virkamiehet kokoontuivat. – Suom. toim.

² *Naturalis Historia*, XXXVI, s. 592.

³ Ks. hänen *Dieu et les Dieux*, s. 567.

⁴ De Mirville, *Fétichisme*. Herrojen Richardson ja Barth sanotaan hämmästyneen löytäessään Saharan erämaasta samoja triliittisiä [kahden pystykiven ja vaakasuoran kamanan muodostamia, portinmuotoisia], pystytettyjä kiviä kuin he olivat nähneet Aasiassa, Tšerkessiassa, Etruriassa sekä kaikkialla Pohjois-Euroopassa. Kuuluisa arkeologi J. H. Rivett-Carnac, B.C.S., Allähâbâdista oli yhtä hämmästynyt huomattessaan, että Sir J. Simpsonin kuvaus Englannin, Skotlannin ja muiden länsimaiden kivistä ja kallioista löydetyistä maljanmuotoisista merkeistä ”osoitti ihmeteltävää yhtäläisyyttä niiden merkkien kanssa, joita on trappipaasissa hautakumpujen ympärillä Nâgpurin (käärmekaupungin) lähellä”. Tuo etevä oppinut näki tässä ”toisen ja hyvin merkillisen lisän runsaaseen todistumäärään... että yksi haara niistä paimentolaisheimoista, jotka pyyhälsivät varhaisina aikoina yli Euroopan, tunkeutui myös Intiaan”. Me sanomme, että Lemurialla, Atlantiksella ja sen jättiläisillä sekä viidennen kantarodun varhaisimmilla roduilla oli kaikilla jotakin tekemistä näiden betyylien, lithosten ja yleensä ”taikakivien” kanssa. Sir J. Simpsonin havaitsemat maljamerkit ja Rivett-Carnacin löytämät ”kuopat” kallioiden ja muistomerkkien pinnalla, jotka olivat ”erikokoisia vaihdellen 15 senttimetristä

Tämä on historiaa, ja mennyt esihistoriallinen aika antoi aihetta samaan myöhempinä aikoina. Kuulle ja käärmeelle pyhitetyt dracontiat olivat vanhojen kansojen muinaisia ”kohtalonkiviä”, ja niiden liike eli *heiluminen* oli merkkikieltä, joka oli täysin selvää vihityille papeille, joilla ainoastaan oli avain tähän ikivanhaan *tulkintaan*. Vormius ja Olaus Magnus osoittavat, että Skandinavian kuninkaat valittiin oraakkelin määräysten mukaan. ”Sen ääni puhui suunnattomien kivien kautta, joita muinaiset jättiläiset olivat mahtavilla voimillaan pystyttäneet.” ”Intiassa ja Persiassa”, sanoo Plinius, ”maagiin oli pyydyttävä neuvoa häneltä (persialaiselta Oitzoélta) hallitsijoiden valinnassa”.¹ Hän kuvaa Aasiassa Harpasaa varjostavaa kalliota, joka oli asetettu niin, että ”yksi sormi [e327] voi liikuttaa sitä, mutta kun sitä painaa koko ruumiin painolla, se panee vastaan”.² Miksi eivät siis Irlannin heiluvat kivet tai Brimhamin kivet Yorkshiressä olisi palvelleet samaa tarkoitusta eli ennustamista tai oraakkeliyhteyksiä? Suurimmat niistä ovat ilmeisesti atlantislaisten jättämiä, pienimmät, kuten Brimhamin kalliot, joiden huipulla on vieriviä kiviä, ovat kopioita vanhemmista *lithoksista*. Elleivät keskiajan piispat olisi hävittäneet kaikkia käsiinsä saamiaan piirustuksia *dracontia*sta, tiede tietäisi niistä enemmän. Tiedämme kuitenkin, että niitä käytettiin kaikkialla pitkinä esihistoriallisina aikoina ja aina samaan tarkoitukseen eli ennustamiseen ja MAGIAAN. Ranskan Instituutin jäsen Édouard Biot julkaisi artikkelin, jossa hän osoitti, että *Châttam perambu*, (”kuoleman kenttä” eli muinainen hautausmaa Malabarissa) oli samanlainen kuin Carnacin vanhat haudat – ”kumpu ja keskellä hauta”..... ”Niistä (hautoista) on löydetty luita”, hän sanoo, ”ja Halliwell kertoo meille, että jotkut niistä ovat valtavan suuria, ja paikkakunnan (Malabarin) asukkaat

neljään senttimetriin läpimitaltaan ja 2,5 senttimetrinä neljään senttimetriin syvyydeltään... yleensä järjestetty kohtisuoriin riveihin, mutta hyvin erilaisia lukumäärältään ja kooltaan ja maljojen järjestyksen suhteen” – ovat aivan yksinkertaisesti vanhimpien rotujen *kirjoitettuja* MUISTIINPANOJA. Se joka tutkii huolellisesti teoksessa *Archaeological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India etc.* esitettyjä piirroksia näistä merkeistä, voi löytää niistä kaikkein alkuperäisimmän tyyllisiä muistiinpanoja ja merkintöjä. Vähän samanlaisen merkkikielijärjestelmän laativat Morsen aakkosten amerikkalaiset keksijät. Se muistuttaa meitä Aghamkirjoituksesta, joka on yhdistelmä lyhyitä ja pitkiä viivoja, ”hiekkakiveen kaiverrettuja”, niin kuin Rivett-Carnac sitä kuvaa. Ruotsi, Norja ja Skandinavia ovat täynnä tuollaisia *kirjoitettuja* muistiinpanoja, sillä riimukirjoitus johtuu maljamerkeistä ja lyhyistä ja pitkistä viivoista. Johannes Magnuksen ”infolioissa” näkyy kuva puolijumalasta, Starcatherus-jättiläisestä (Starkad, tietäjä Kroszharsgranin oppilas), jolla on kummassakin kainalossa riimukirjaimilla peitetty suuri kivi. Skandinaviaalaisen tarun mukaan Starkad lähti Irlantiin ja teki merkillisiä tekoja pohjoisessa ja etelässä, idässä ja lännessä. (Ks. *Asgard and the Gods*, s. 219 eteenp.)

¹ *Naturalis Historia*, XXXVII, 54.

² *Naturalis Historia*, II, 98.

kutsuvat hautoja räkshasoiden (jättiläisten) asunnoiksi.” Kun Râja Vassariddhin käskystä avattiin muutamia kivikehiä, joita pidettiin *Pañch Pândavan* (viiden pândun) työnä, niin kuin kaikkia tuollaisia muistomerkkejä pidetään Intiassa, jossa niitä on paljon, ”niiden todettiin sisältävän *suurikoisen ihmisen luita*”.¹

De Mirville on kyllä oikeassa yleistäessään näitä ilmiöitä, mutta ei tehdessään johtopäätöksiä. Koska tuo pitkään vaalittu teoria, että dracontiat ovat korkeintaan todisteita ”suurista geologisista luonnonmullistuksista” (Charton) ja ”luonnon työtä” (Cambry), on nyt hylätty, niin de Mirvillen huomautukset ovat aiheellisia:

Koska tuollaisesta teoriasta kiinni pitäminen on *mahdotonta*, me neuvomme tiedettä harkitsemaan...ja ennen kaikkea olemaan sijoittamatta *titaaneja* ja *jättiläisiä* alkuaikaisten legendojen joukkoon. Sillä heidän työnsä ovat meidän silmiemme edessä, ja nuo heiluvat kivet tulevat huojumaan perustoillaan maailman loppuun asti auttaakseen heitä kerrankin näkemään selvemmin ja tajuamaan, että *ei tarvitse olla mielenvikainen, jos uskoo koko muinaisajan vahvistamiin ihmeisiin*.²

Tätä juuri emme voi koskaan toistaa liian usein, vaikka sekä okkultistien että roomalaiskatolilaisten äänet kaikuvat tyhjille korville. Kuitenkaan ei kukaan voi olla näkemättä, että tiede on nykyisissä teorioiden rakenteluisaan ainakin yhtä epäjohdonmukainen kuin muinainen ja keskiaikainen teologia niin kutsutun *ilmestysopin* tulkinnoissaan. Tiede antaisi ihmisten polveutua ihmisenmuotoisesta apinasta – joka muutos vaatisi miljoonia vuosia – ja kuitenkin pelkää määritellä ihmiskuntaa 100 000 vuotta vanhemmaksi! Tiede opettaa lajien asteittaista muodonmuutosta, [e348] luonnollista valintaa ja alempien lajien kehittymistä korkeammiksi, nilviäisestä kalaan, matelijasta lintuun ja nisäkkääseen. Ja kuitenkin se kieltää, että ihminen eli tuo vain fysiologisesti korkeampi nisäkäs ja eläin olisi tällä tavoin muuttunut ulkoiselta muodoltaan. Mutta jos Wealdenin hirviömäinen iguanodon on voinut olla tämän päivän pikkuisen iguaanin esi-isä, miksi ei sitten salaisen opin jättiläismäisestä ihmisestä olisi voinut tulla nykyaikainen ihminen – eläimen ja enkelin yhdysside? Onko *tämä* ”teoria” yhtään epätieteellisempi kuin se, jonka mukaan ihmiseltä kielletään henkinen, kuolematon minä, hänestä tehdään automaatti ja samalla hänet sijoitetaan *erilliseksi lajikseen* luonnon järjestelmässä? Okkulttiset tieteet voivat olla vähemmän tieteellisiä kuin nykyiset eksaktit tieteet, mutta niiden opetukset ovat kuitenkin loogisempia. Fyysiset voimat ja atomien luonnolliset samankaltaisuudet voivat olla riittäviä tekijöitä muuttamaan kasvi eläimeksi. Mutta *täysin tietoisien ihmisen* elävöittämiseksi tarvitaan enemmän kuin pelkkää aineellisten yhdistelmien ja niiden ympäristön vuorovaikutusta,

¹ T.A. Wise, *History of Paganism in Caledonia*, s. 36.

² De Mirville, *main. teos*, vol. III, s. 288.

vaikkei hän olisi muuta kuin yksi haarauma nelikäätisten lajin kahden ”serkuparan” välillä. Okkultiset tieteet myöntävät Haeckelin lailla, että (objektiivinen) elämä maapallollamme ”on johdonmukainen seuraus *tieteellisestä* luonnonhistoriasta”, mutta lisäävät, että jos kielletään näkymättömän subjektiivisen henkielämän – joka on ikuinen ja luonnon peruste – kehittymisen *henkisesti sisältä ulospäin*, niin se on, jos mahdollista, vielä epäjohdonmukaisempaa kuin sanoa, että universumin ja kaiken siinä olevan ovat asteittain rakentaneet aineessa piilevät sokeat voimat ilman mitään *ulko-puolista* apua.

Mitä jos okkultisti väittäisi, että katedraalin mahtavat urut¹ ovat ilmestyneet seuraavalla tavalla: Ensin avaruudessa muodostui vähitellen kehittyvä organisoitava aines, jonka seurauksena oli ainetila nimeltään *orgaaninen* PROTEIINI. Sitten satunnaisten voimien vaikutuksesta nämä ainetilat joutuivat jonkinlaiseen epävakaaseen tasapainoon ja kehittyivät hitaasti ja majesteettillisesti uusiksi yhdistelmiksi, veistetyksi ja kiillotetuksi puuksi, mes-sinkinauloiksi ja -hakasiksi, nahaksi ja norsunluuksi, torviksi ja palkeiksi. Tämän jälkeen saatettuaan kaikki osat yhdeksi harmoniseksi ja symmetriseksi koneeksi urut äkkiä soittivat Mozartin *Requiem*n. Tätä seurasi eräs Beethovenin sonaatti jne., *ad infinitum*, koskettimien liikkua itsestään ja ilman puhaltaessa urkupilleihin omalla voimallaan ja omasta oikustaan. . . . Mitäköhän tiede sanoisi tällaisesta teoriasta? Kuitenkin juuri tällä tavoin sanovat materialistiset oppineet universumin miljoonine alkuineen muodostuneen samoin kuin sen henkisen kruunun, ihmisen.

Mikä lieneekään ollut Herbert Spencerin todellinen sisäinen ajatus hänen kirjoittaessaan lajien asteittaisesta muuttumisesta, [e349] niin se soveltuu meidän oppiimme. ”Kehityksen kannalta esitettynä jokainen olento käsitetään tulokseksi, joka on syntynyt *kuin ennalta olleesta olemuksesta* huomaamattomin astein muutosten kautta.”² Miksi ei siis tässä tapauksessa historiallinen ihminen olisi tulos muutoksista, jotka ovat tapahtuneet ennalta olleessa ja esihistoriallisessa ihmisessä, vaikka todistelun vuoksi oletettaisiin, ettei hänessä ole *mitään*, mikä kestäisi kauemmin kuin hänen fyysinen rakenteensa eli mikä eläisi siitä riippumatta? Mutta näinhän ei ole! Sillä kun meille sanotaan, että ”orgaanisia aineita aikaansaadaan laboratoriossa sananmukaisesti *keinotekoisien kehityksen avulla*”,³ me vastaamme tuolle etevälle englantilaiselle filosofille, että alkemistit ja suuret adeptit ovat tehneet saman ja paljon enemmänkin, ennen kuin kemistit olivat koskaan yrittäneet ”rakentaa erillisistä aineksista monimutkaisia yhdistelmiä”. Paracelsuksen *homunculus* on tosiasia alkemiassa ja tulee hyvin todennäköisesti siksi myös kemiassa, ja silloin Mary Shelley'n *Frankensteinin* hirviötä tullaan pitämään ennustuksena. Mutta ei kukaan kemisti eikä liioin alkemisti

¹ Sanaleikki: englannin *organ* merkitsee sekä urkuja että elintä. – Suom. toim.

² *Principles of Biology* (1874), vol. I, s. 482.

³ *Sama*.

tule koskaan antamaan tuollaiselle ”Frankensteinin hirviölle” muuta kuin eläimellisen vaiston, ellei hän tee samaa kuin mitä ”alkuunpanijoiden” uskotaan tehneen, nimittäin jätä omaa fyysistä ruumistaan ja ruumiillistu tuohon ”tyhjään muotoon”. Mutta sekin olisi *keinotekoinen* eikä luonnollinen ihminen, sillä meidän ”alkuunpanijoistamme” oli pitänyt ikuisen kehityksen kuluessa tulla *jumalia* ennen kuin heistä tuli ihmisiä.

Edellä oleva poikkeaminen asiasta, jos se on sitä, on yritys oppimme oikeuttamiseksi niiden harvojen tulevan vuosisadan ajattelevien ihmisten silmissä, jotka saattavat lukea tämän. Mutta se selittää myös syyn, miksi nykyajan parhaimmat ja henkisimmät ihmiset eivät voi enää tyytyä tieteseen enempää kuin teologiaankaan ja miksi he pitävät ”psykykkistä hupsutusta” parempana kuin noiden molempien dogmaattisia väitteitä, koska kummallakaan niistä ei ole erehtymättömyydessään mitään parempaa tarjottavana kuin *sokea usko*. *Universaali* traditio on todellakin paljon turvallisempi opas elämässä. Ja universaali traditio osoittaa, että alkuihminen eli monia aikakausia yhdessä luojiensa ja ensimmäisten opettajiensa – elohimien – kanssa maailman ”Edenin” eli ”ilon puutarhassa”. Käsittelemme jumalallisia opettajia XII runossa.

45. ENSIMMÄISET SUURET VEDET TULIVAT. NE NIELIVÄT SEITSEMÄN SUURTA SAARTA (a).

46. KAIKKI PYHÄT PELASTUIVAT, EPÄPYHÄT HÄVISIVÄT. HEIDÄN MUKANAAN USEIMMAT SUURISTA ELÄIMISTÄ, MAAN HIESTÄ SYNTYNEET (b).

[e350] (a) Koska tätä aihetta – neljättä suurta vedenpaisumusta maapallollamme tässä kierroksessa – käsitellään perusteellisesti runojen jälkeen seuraavissa luvuissa, tässä ei kannata sanoa mitään ennakolta. Seitsemän suurta saarta (dvîpaa) kuului Atlantiksen mantereeseen. Salaiset opetukset osoittavat, että ”vedenpaisumus” yllätti neljännen, jättiläisten Rodun, ei sen turmeltuneisuuden vuoksi eli koska se oli tullut ”mustaksi synnistä”, vaan yksinkertaisesti, koska sellainen on jokaisen mantereen kohtalo, joka – kuten kaikki muukin aurinkomme alla – syntyy, elää, surkastuu ja kuolee. Tämä tapahtui, kun viides Rotu oli lapsuusiässään.

(b) Näin jättiläiset hävisivät – maagikot ja noidat, lisää kansanomaisen traditio – mutta ”kaikki pyhät pelastuivat” ja ainoastaan ”epäpyhät hävisivät”. Tämä johtui kuitenkin yhtä paljon ”pyhien” *ennalta näkemisestä*, niiden jotka eivät olleet kadottaneet ”kolmatta silmäänsä”, kuin karmasta ja luonnonlaista. Puhuessaan seuraavasta rodusta (viidennestä ihmiskunnastamme) *kommentaari* sanoo:

”Ainoastaan kourallinen niitä valittuja, joiden jumalalliset opettajat olivat menneet asumaan tuohon pyhään saareen – ’mistä viimeinen Vapauttaja on tuleva’ –, esti nyt ihmiskunnan toista puoliskoa hävittämästä toista [niin kuin ihmiskunnassa nyt tapahtuu – H.P.B.] Se [ihmiskunta] jakautui. Kahta kolmasosaa siitä hallitsivat alemmat dynastiat, maan aineelliset

henget, jotka ottivat haltuunsa helposti vallattavat ruumiit. Yksi kolmasosa pysyi uskollisena ja yhdistyi syntymässä olevaan viidenteen Rotuun – jumalallisiin ruumiillistumiin. Kun navat siirtyivät [neljännen kerran], tämä ei vaikuttanut niihin, joita suojeltiin ja jotka olivat eronneet neljännestä Rodusta. Kuten lemuralaiset – ainoastaan jumalattomat atlantilaiset hukkuvat 'eikä heitä enää nähty'...."

[e351]

XII RUNO

VIIDES ROTU JA SEN JUMALALLISET OPETTAJAT

(47) Kahden ensimmäisen Rodun jäännökset katoavat ainiaaksi. Joitakin ryhmiä Atlantiksen eri roduista pelastui vedenpaisumuksesta viidennen Rodun esi-isien mukana. (48) Nykyisen Rotumme, viidennen, alku. Ensimmäiset jumalalliset hallitsijasuvut. (49) Ensimmäiset historian pilkahdukset, jotka on nyt naulittu raamatun allegoriseen ajanlaskuun ja jota ”yleinen” historia orjallisesti seuraa. Ihmiskunnan ensimmäisten opettajien ja sivistäjien luonne.

47. HARVOJA JÄI JÄLJELLE. MUUTAMIA KELTAISIA, MUUTAMIA RUSKEITA JA MUSTIA JA MUUTAMIA PUNAISIA JÄI. KUUN VÄRISET (*jumalallisesta alkurungosta*) KATOSIVAT AINIAAKSI (a)....

48. PYHÄSTÄ RUNGOSTA SYNTYNYT VIIDES ROTU JÄI JÄLJELLE. ENSIMMÄISET JUMALALLISET KUNINKAAT HALLITSIVAT SITÄ.

49. ”KÄÄRMEET”, JOTKA LASKEUTUIVAT JÄLLEEN, JOTKA TEKIVÄT RAUHAN VII-DENNEN (*Rodun*) KANSSA, JOTKA OPETTIVAT JA NEUVOIVAT SITÄ (b).....

(a) Tämä säe koskee viidettä Rotua. Historia ei ala siitä, mutta elävä ja yhä uudistuva traditio alkaa. Historia – eli se mitä sanotaan historiaksi – ei ulotu kauemmaksi taakse kuin meidän viidennen alarotumme mielikuvitukselliseen alkuun ”muutamia tuhansia” vuosia sitten. Viidennen kantarodun ensimmäisen alarodun alaosa tarkoitetään lauseella ”muutamia keltaisia, muutamia ruskeita ja mustia ja muutamia punaisia jäi”. ”Kuun väriset” (ts. ensimmäinen ja toinen Rotu) katosivat ainiaaksi – niin, jättämättä minkäänlaista jälkeä. Tämä tapahtui jo kolmannessa ”vedenpaisumuksessa”, joka lopetti kolmannen, lemuralaisen Rodun, jolloin ”suuren lohikäärmeen” pyrstö pyyhkäisi kokonaiset kansat pois olemattomiin silmänräpäyksessä. Tätä tarkoittaa KOMMENTAARIN säe, joka sanoo:

”SUURI LOHIKÄÄRME *kunnioittaa vain VIISAUDEN ’KÄÄRMEITÄ’, niitä käärmeitä, joiden kolot ovat nyt kolmiokivien alla*, ts. pyramidien alla maailman neljässä kulmassa.”

(b) Tämä selvittää sen, mikä mainitaan useamman kerran muualla *kommentaareissa*, nimittäin että kolmen Rodun (kolmannen, neljännen ja viidennen) adeptit eli ”viisaat” asuivat maanalaisissa asunnoissa, yleensä jon-

kinlaisen pyramidirakenteen alla, elleivät [e352] suorastaan pyramidin alla. Sillä tuollaisia ”pyramideja” oli maailman neljässä kolkassa, eivätkä ne koskaan olleet faraiden maan yksinoikeus. Tosin niiden oletettiin olevan Egyptin yksinomaisuutta, kunnes niitä löydettiin sieltä täältä kummaltakin Amerikan mantereelta, maan alta ja päältä, koskemattomista metsistä samoin kuin tasangoilta ja laaksoista. Jos todellisia geometrisesti oikeita pyramideja ei enää löydy Euroopan alueilta, niin monet oletetuista varheman *kivikauden* luolista, Morbihanin ja yleensä Bretagnen jättiläismäisistä kolmikulmaisista pyramidin tai kartion muotoisista *menhireistä*, monet tanskalaisista kummuista ja jopa Sardinian ”jättiläishautoista” erottamattomine seuralaisineen, *nuraghe*, ovat kaikki enemmän tai vähemmän taidokkaita kopioita pyramideista. Useimmat niistä ovat niiden ensimmäisten uudisasukkaiden työtä, jotka asettuivat Euroopan vasta syntyneelle mantereelle ja sen saarille. Muutamat heistä olivat ”keltaisia, muutamat ruskeita ja mustia ja muutamat punaisia” rotuja, jotka jäivät eloon viimeisten atlantislaiten mantereiden ja saarten upotessa (850 000 vuotta sitten), Platonin atlantislaita saarta lukuun ottamatta ja ennen suurten arjalaisten rotujen saapumista. Muut taas ovat varhaisimpien idästä tulleiden siirtolaisten rakentamia.

Ne, jotka voivat tuskin hyväksyä ihmisrodun iäksi 57 000 vuotta – jonka vuosimäärän tri Dowler ilmoitti New Orleansista Missisippin rannoilta löytämänsä ihmisen luurangon iäksi – kieltävät tietysti nämä tosiasiat. Mutta ehkä he jonakin päivänä huomaavat erehtyneensä. Voi olla typerää itsensä pönkittämistä arkadialaisilta, kun he nimittivät itseään Προσεληνοί [proselenoi] – vanhemmiksi kuin kuu – ja Attikan kansalta, joka väitti olleensa olemassa ennen kuin aurinko ilmestyi taivaalle, mitä voimme pitää liioitteluna, mutta emme kieltää heidän vanhaa ikäänsä. Emme liioin voi nauraa sille yleismaailmalliselle uskomukselle, että meillä on ollut jättiläisen kokoisia esi-isiä. Se seikka, että mammutin ja mastodontin luita ja eräässä tapauksessa jättiläismäisen salamanterin luita on erehdytty pitämään ihmisen luina, ei poista sitä pulmaa, että kaikista nisäkkäistä ihminen on ainoa, jolle tiede ei salli pienentymistä, kuten kaikille muille eläinmuodoille, lyhenemistä jättiläismäisestä *homo diluviista* 150–185 cm pituiseksi olennoiksi, joka hän nyt on.

Mutta ”viisauden käärmeet” ovat säilyttäneet tietonsa hyvin, ja ihmiskehityksen historia on hahmoteltu taivaaseen niin kuin se on hahmoteltu maanalaisiin seiniin. Ihmiskunta ja *tähdet* ovat erottamattomasti toisiinsa sidotut tähtiä hallitsevien *järkiolentojen* vuoksi.

Nykyiset symbolientutkijat voivat pilkata tätä ja kutsua ”mielikuvitukseksi”, mutta niin kuin Staniland Wake kirjoittaa:

On kiistatonta, että vedenpaisumus on joidenkin itämaisten kansojen legendoissa [aina] yhdistetty, ei ainoastaan pyramideihin, vaan myös tähtikuvioihin.¹

”Vanha lohikäärme” on sama kuin ”suuri tulva”, sanoo Proctor:

Me tiedämme, että menneisyydessä Lohikäärmeen tähtikuvio oli taivaanpiirin navan eli navanpään kohdalla. Tähtitemppeleissä... Lohikäärme oli [e353] ylin eli hallitseva tähtikuvio.... On kummallista, kuinka läheisesti nämä tähtikuviot... vastaavat järjestyksessä ja oikeassa noususuunnassa tapahtumia, jotka on pantu muistiin [raamatullisen] tulvan yhteydessä.²

Syitä tähän *kummallisuuteen* on kyllä selitetty tässä teoksessa. Mutta olemme vain osoittaneet, että oli *useita* vedenpaisumuksia, jotka sekoittuivat toisiinsa viidennen Rodun alarotujen muistoissa ja perimätiedoissa. Ensimmäinen suuri ”tulva” oli astronominen ja kosminen, kun taas useat muut olivat *maallisia*. Tämä ei kuitenkaan estänyt korkeasti oppinutta ystäväämme Gerald Masseyta – *vihitty* kyllä British Museumin mysteereihin, tosin ainoastaan itsevihitty – selittämästä ja väittämästä, että Atlantiksen uppoaminen ja vedenpaisumus olivat ainoastaan tietämättömien ihmisten antropomorfoituja kuvitelmia ja että Atlantis ei ollut muuta kuin *astronominen allegoria*. Suuri eläinradan allegoria perustuu kuitenkin historiallisiin tapahtumiin, ja allegoria tuskin häiritsee historiaa. On myös itsestään selvää, että jokainen okkultismin tutkija tietää, mitä tuo astronominen ja eläinrataa koskeva allegoria tarkoittaa. Smith osoittaa assyrialaisien taulujen Nimrod-epoksessa sen todellisen merkityksen. Sen ”*kaksitoista laulua*... koskevat auringon vuosittaista kulkua kahdentoista kuukauden kautta. Kukin taulu vastaa tiettyä kuukautta ja sisältää suoranaisen viitteen eläinradan merkkien eläinmuotoihin.” Yhdestoista laulu on ”omistettu Rimmonille, myrskyn ja sateen jumalalle, ja sopii yhteen eläinradan yhdenentoista merkin – Aquariuksen eli Vesimiehen – kanssa”.³ Mutta tätäkin edeltää vanhoissa muistitiedoissa *esiastronominen kosminen TULVA*, jota kuvattiin allegorisesti ja symbolisesti edellä mainitussa eläinradan eli Nooan tulvassa. Tällä ei kuitenkaan ole mitään tekemistä Atlantiksen kanssa. Pyramidit ovat läheisesti yhteydessä Suuren Lohikäärmeen (tähtikuvion), ”viisauden lohikäärmeiden” eli kolmannen ja neljännen Rodun suurten vihittyjen sekä Niilin tulvimisen kanssa, jota pidettiin jumalallisena muistutuksena suuresta atlantilaisesta vedenpaisumuksesta. Maailman historiaa koskevien astronomisten muistitietojen sanotaan kuitenkin alkaneen neljännen kantarodun eli atlantislaisten kolmannesta alarodusta. Milloin se oli? Okkultiset tiedot osoittavat, että *navat ovat jo vaihtuneet kolme kertaa*

¹ *Great Pyramid*, s. 83.

² *Knowledge*, vol. I, s. 243.

³ *The Nineteenth Century*, 1882, s. 236.

siitä, kun Egyptin eläinratalaskelmia alettiin tehdä säännöllisesti.

Tulemme kohta palaamaan tähän väitteeseen. Niillä symboleilla, jotka esitetään eläinradan merkeissä – tosiasia, josta materialistit löytävät koukun johon ripustaa yksipuoliset teoriansa ja mielipiteensä – on liian syvälinen merkitys ja niiden yhteys ihmiskuntaan on niin tärkeä, ettei niitä voi sivuuttaa muutamain sanoin. Sitä ennen meidän on kuitenkin pohdittava, mitä merkitsee (säkeen 48) lause ensimmäisistä *jumalallisista kuninkaista*, joiden sanotaan ”laskeutuneen uudelleen”, johtaneen ja *opettaneen* viidettä Rotuamme viime vedenpaisumuksen jälkeen! [e354] Tarkastelemme tätä viimeksi mainittua väitettä historiallisesti seuraavissa luvuissa, mutta meidän on nyt lopetettava esittämällä vielä muutamia yksityiskohtia ”käärmeistä”.

Muinaisaikaisten runojen muokkaamattomat kommentaarit päättyvät tähän. Lisävalaistusta varten tarvitaan todisteita niistä muinaisista, keskiaikaisista ja tämän päivän teoksista, jotka ovat käsitelleet näitä aiheita. Kaikki tällaiset todisteet on nyt koottava ja lajiteltava parempaan järjestykseen, jotta lukija huomaisi historiallisten todisteiden runsauden. Ja koska ”ihmisen kiusaajan” salaperäisen ja vaikuttavan symbolin – johon on niin usein viitattu kirkon oikeaoppisessa valossa – moninaista merkitystä ei voida koskaan kyllin voimakkaasti painottaa, tuntuu viisaammalta ammentaa aiheesta kaikki saatavilla olevat todisteet tässä vaiheessa silläkin uhalla, että toistaisimme asioita. Titaanit ja kabiirit on poikkeuksetta yhdistetty teologiemme ja joidenkin hurskaiden symbolientutkijoiden tulkinnoissa erottamattomasti siihen karkeaan hahmoon, jota kutsutaan *paholaiseksi*, ja jokainen sille vastakkainen todiste on tähän asti hylätty ja jätetty huomiotta. Sen vuoksi okkultisti ei saa laiminlyödä mitään, mikä voisi tehdä tyhjäksi tällaisen parjaushankkeen. Aiomme jakaa näissä kolmessa viimeisessä säkeessä esitetyt aiheet useampaan ryhmään ja tutkia niitä niin huolellisesti ja täydentävästi kuin tila sallii. Muinaisajan yleistodisteisiin voidaan siten lisätä muutama yksityiskohta okkultismin ja esoteerisen opin kiistellyimmistä kohdista – joista suurin osa on löydettävissä II kirjan symbolien tulkinnasta.

KÄÄRMEET JA LOHIKÄÄRMEET ERILAISINA SYMBOLEINA

Lohikäärmeen nimeä ei Kaldeassa kirjoitettu foneettisesti, vaan merkittiin kahdella nimikirjaimella, jotka orientalistien mukaan merkitsivät *luultavasti* ”suomuinen”. G. Smith huomauttaa täysin oikeutetusti, että ”tämä määrittäminen voisi tietenkin viitata tarunomaiseen lohikäärmeeseen, käärmeeseen tai kalaan”. Tähän voimme lisätä, että se koskee eräässä tapauksessa eläinradan kymmenettä merkkiä, *Makaraa*, joka tarkoittaa sanskritin kielellä vaikeasti määriteltävää, vedessä ja maalla elävää eläintä, jota on yleensä kut-

suttu krokotiiliksi, mutta todellisuudessa se merkitsee jotain muuta.¹ Assyriologit siis tavallaan myöntävät, etteivät tiedä mitään varmaa muinaisen Kaldean lohikäärme-symbolin todellisesta olemuksesta. Heparalaiset saivat symbolinsa kaldealaisilta, ja kristityt ottivat ne sitten myöhemmin heprealaisilta ja tekivät ”suomuisesta” elävän olion ja pahan voiman.

Lohikäärmeen, ”siivekkään ja suomuisen”, luonnos on nähtävissä British Museumissa. Tässä luonnoksessa, joka saman auktoriteetin mukaan esittää syntiinlankeemuksen tapahtumia, on myös kaksi hahmoa istumassa puun kummallakin puolella kädet ojennettuina ”omenaa” kohti, ja ”puun” takana [e355] on lohikäärme. Esoteerisesti nämä kaksi hahmoa ovat kaksi ”kaldealaista” valmiina vihkimykseen, ja käärme symboloi ”vihkijää”, kun taas kateelliset jumalat, jotka kiroavat nämä kolme, vastaavat eksoteerista maallista papistoa. Kuten jokainen okkultisti näkee, tapahtumassa ei ole paljonkaan jäljellä kirjaimellisesti tulkitusta ”raamatullisesta tapahtumasta”.

”Suuri lohikäärme kunnioittaa ainoastaan viisauden käärmeitä”, sanoo runo osoittaen siten selostuksemme kahdesta hahmosta ja ”käärmeestä” oikeaksi.

”Käärmeet, jotka laskeutuivat jälleen... jotka opettivat ja neuvoivat” viidettä Rotua. Voiko kukaan tervejärkinen ihminen uskoa meidän aikamme, että tässä tarkoitetaan *todellisia* käärmeitä? Tästä johtuu karkea arvaus, josta on nyt tullut tiedemiesten keskuudessa miltei aksiooma, että ne, jotka kirjoittivat muinaisuudessa erilaisista pyhistä lohikäärmeistä ja käärmeistä, olivat joko taika- ja herkkäuskoisia tai halukkaita pettämään itseään tietämättömämpiä. Kuitenkin Homeroksesta lähtien tähän nimitykseen on liittynyt jotakin, mikä on salassa vihkimättömiltä.

”Pelottavia ovat jumalat ilmetessään” – nuo *jumalat*, joita ihmiset kutsuvat *lohikäärmeiksi*. Ja Aelianus käsitellessään näitä käärmesymboleita tekee tiettyjä huomautuksia, jotka osoittavat hänen ymmärtäneen hyvin tämän symboleista vanhimman luonteen. Niinpä hän selittää asiaankuuluvasti edellä mainittua Homeroksen säettä: ”Sillä lohikäärmeellä, joka on pyhä ja jota palvotaan, on olemuksessaan jotakin vielä enemmän jumalallista luonnetta, joten siitä on parasta vaieta [ulkopuolisille?].”²

Tällä ”lohikäärmeellä” on seitsemän merkitystä, joista vain korkein ja alin voidaan ilmaista. Edellinen on sama kuin ”itsesyntyinen”, logos (hindulainen *Aja*). Hän oli kolminaisuuden toinen persoona, POIKA, kristillisillä gnostikoilla, joita kutsuttiin naasenialaisiksi eli käärmeenpalvojiksi. Hänen symbolinsa oli lohikäärmeen tähtikuvio.³ Sen seitsemän ”tähteä” ovat *Il-*

¹ Ks. II kirja, XXV, ”Seitsenluvun salaisuudet”.

² *De Natura animalium*, k. XI, § 17.

³ H. Lizeray osoittaa teoksessaan *Trinité Chrétienne Devoilée*, kuinka lohikäärme, joka on sijoitettu muuttumattoman Isän (napa, kiinteä piste) ja muuttuvan aineen

mestyskirjan seitsemän tähteä, joita ”alfa ja omega” pitää kädessään. Maallisimmassa merkityksessään lohikäärme-nimitystä käytettiin *viisaista* ihmisistä.

Tämä osa muinaisesta uskonnollisesta symboliikasta on hyvin vaikeatajuinen ja salaperäinen ja voi jäädä käsittämättömäksi maallikoille. Meidän päivinämme – keikutusta sivistyksestämme huolimatta – se on niin vastakainen kristilliselle käsityskannalle, että se voi tuskin välttyä syytökseltä, että sillä tahdotaan kieltää rakkaimmat kristilliset dogmit. Ja päästäkseen oikeuksiinsa tämä aihe vaatisi Miltonin kynää ja neroutta, jonka runollinen mielikuvitus on nyt juurtunut kirkkoon ilmoitusdogmina.

Antoiko allegoria lohikäärmeestä ja sen oletetusta taivaallisesta [e356] voittajasta aiheen Johannekselle ja hänen *ilmestykselleen*? Vastamme ehdottomasti kieltävästi. Hänen ”lohikäärmeensä” on Neptunus, atlantilaisen magian symboli.

Todistaaksemme kieltävän vastauksen lukijalle pyydämme häntä tutkimaan käärme- eli lohikäärmesymboliikkaa sen eri puolilta.

SIDEERISET JA KOSMISET MERKIT

Kaikki astronomit – puhumattakaan okkultisteista ja astrologeista – tietävät, että kuvaannollisesti astraalivaloa, linnunrataa ja myös auringon kulkua Kravun ja Kauriin kääntöpiireihin sekä sideerisen tai trooppisen vuoden kiertokulkua sanottiin aina ”käärmeiksi” adeptien allegorisessa ja mystisessä terminologiassa.

Tämä pätee kosmisesti samoin kuin metaforisesti. Poseidon on ”lohikäärme”, ”*Khorzar*, jota vihkimättömät kutsuivat Neptunukseksi” (Perataegnostikot), ”hyvä ja täydellinen käärme”, naaseniaalaisten Messias, jonka symboli taivaalla on *Lohikäärmeen* tähtikuvio.

Tämän symbolin merkitysten välillä on kuitenkin tehtävä selvä ero. Esimerkiksi: zoroasterilainen esoterismi on sama kuin salaisen opin esoterismi. Ja jokainen okkultisti lukiessaan *Vendîdâdista* valituksista ”käärmettä” vastaan, jonka puremat ovat muuttaneet Airyana-Vaêgôn kauniin, ikuisen kevään talveksi synnyttäen sairautta ja kuolemaa sekä samalla mentaalista ja psyykkistä tautia, tietää, että käärmeellä tarkoitetaan pohjoisnapaa samoin kuin taivaankaaren napaa.¹ Nämä napa-akselit synnyttävät vuodenaajat niiden keskinäisestä kaltevuuskulmasta riippuen. Nämä kaksi akselia eivät *enää ole samansuuntaisia*. Tästä syystä Airyana-Vaêgôn ikuinen kevät hyvän Daitya-virran rannalla oli kadonnut ja ”arjalaisten maagien oli muutettava Sogdianaan” – sanovat eksoteeriset selostukset. Mutta esoteeri-

väliin, lähettää navasta saamansa vaikutteet viimeksi mainitulle, mistä johtuu hänen nimensä – *Verbum*.

¹ Jota egyptiläiset symboloivat käärmeellä, jolla oli haukan pää.

nen opetus toteaa, että napa oli kulkenut päiväntasaajalta ja että neljännen Rodun ”onnen maa”, sen perintö kolmannelta Rodulta, oli tullut nyt häviötyksen ja murheen tyyssijaksi. Jo tämän pitäisi olla kiistaton todiste zoroasterilaisten kirjoitusten vanhasta iästä. Vedenpaisumuksen jälkeiset uusarjalaiset pystyivät vaivoin tuntemaan vuoret, joiden huipuilla heidän esi-isänsä olivat *ennen vedenpaisumusta* tavanneet ja keskustelleet puhtaiden ”yazatoiden” (elementtien taivaallisten henkien) kanssa, joiden elämän ja *ravinnon* he olivat kerran jakaneet. Niin kuin Eckstein¹ on osoittanut, ”*Vendîdâd* näyttää tarkoittavan suurta muutosta Keski-Aasian ilmakehässä, voimakkaita tulivuoren purkauksia ja kokonaisen vuorijonon luhistumista Karakorumin vuoriston läheisyydessä”.

[e357] Egyptiläiset Eusebioksen mukaan – joka kerrankin (ihme kyllä) pysyi totuudessa – symboloivat Kosmosta suurella tulisella ympyrällä, jonka halkaisijalla poikittain oli lepäämässä haukan päällä varustettu käärme.

Tässä näemme maan navan ekliptikan tasossa kaikkine tulii-ilmioineen, jotka syntyvät sellaisesta taivaiden tilasta, jolloin koko eläinradan on [yli] 25 000 vuodessa täytynt ”punertua auringon hehkusta”, ja *jokaisen merkin on täytynt olla kohtisuorassa asennessa* napaseutuihin.²

Meru – jumalien asuinpaikka – sijaitsi, kuten aikaisemmin selitettiin, pohjoisnavalla, kun taas *Pâtâlan*, alemman alueen, oletettiin olevan etelässä. Kun jokaisella symbolilla on esoteerisessa filosofiassa *seitsemän avainta*, niin Merulla ja Pâtâlalla on maantieteellisesti yksi merkitys, joka vastaa paikallisuuksia, kun taas astronomisesti ne tarkoittavat ”kahta napaa”, mistä oli seurauksena, että niitä kutsuttiin usein *eksoteerisessa* lahkolaisuudessa ”vuoreksi” ja ”hornan kuiluksi” eli taivaaksi ja helvetiksi. Jos pysymme tällä hetkellä ainoastaan astronomisessa ja maantieteellisessä merkityksessä, huomaamme, että muinaiset kansat tunsivat arktisten ja antarktisten seutujen pinnanmuodostuksen ja luonnon paremmin kuin kukaan nykyinen astronomi. Heillä oli hyvä syy nimittää toista ”vuoreksi” ja toista ”kuiluksi”. Kuten edellä lainattu kirjailija puolittain selittää, *Helion* ja *Akheron* tarkoittivat lähes samaa: ”*Heli-on on aurinko korkeimmillaan*” (Hélios, Héli-on, ”korkein”); ja Akheron on 32 astetta navan yläpuolella ja 32 astetta sen alapuolella, ja allegorisen virran oletettiin siten koskettavan pohjoista horisonttia 32. leveysasteella. Laajaa taivaan holvia, jota emme koskaan näe ja joka ympäröi etelänapaa, kutsuivat astronomit sen vuoksi KUILUKSI, ja kun he huomasivat, että pohjoisnavan puolella muuan alue taivaalla oli aina näkyvässä horisontin yläpuolella, he kutsuivat sitä vuoreksi. Koska Meru on jumalien korkea asuinpaikka, näiden sanottiin *nousevan* ja *laskevan* aikakausittain, millä tarkoitettiin (astronomisesti) *eläinradan* jumalia ja

¹ *Revue Archéologique*, 8. vuosi, 1885.

² Ks. *Sphinxiad*, s. 421.

maan alkuperäisen pohjoisnavan siirtymistä kohti taivaan etelänapaa.

Niihin aikoihin ekliptikan on täytynyt keskipäivän aikaan olla samansuuntainen meridiaanin kanssa ja osan eläinradasta olla laskeutunut pohjoisnavalta kohti pohjoista horisonttia, ylittäen *kahdeksan käärmekiehkuraa* [kahdeksan tähtivuotta eli yli 200 000 aurinkovuotta], mikä näyttäisi kuvitelluilta *kahdeksanpuolaisilta tikapuilta*, jotka ulottuivat maasta navalle, ts. Jupiterin valtaistuimelle. Näitä tikapuita pitkin sitten jumalat ts. eläinradan merkit nousivat ja laskeutuivat [Jaakobin tikapuut ja enkelit]... Siitä on enemmän kuin 400 000 vuotta, kun eläinrata muodosti näiden tikapuiden *kaiteet*.¹

Tämä on nerokas selitys, vaikka siinä onkin hiukan okkultista harhaoppisuutta. Se on kuitenkin lähempänä totuutta kuin moni tieteellisempi ja [e358] varsinkin teologisempi selostus. Kuten juuri mainittiin, kristillinen kolminaisuusoppi oli puhtaasti astronominen aluksi, mikä sai Rutiliuksen sanomaan – niistä jotka euhemerisoivat sen – ”*Judaea gens, radix stultorum*”.²

Mutta vihkimättömät ja varsinkin kristityt fanaatikot, jotka alinomaan etsivät tieteellistä vahvistusta tekstiensä *kuolleen kirjaimen* mukaisille tulkinnoille, haluavat välttämättä nähdä taivaallisessa navassa *Genesiksen* todellisen käärmeen, Saatanan, ihmiskunnan vihollisen, sen sijaan mitä se todella on – kosminen metafora. *Kun jumalien sanotaan hylänneen maan*, se ei ainoastaan tarkoittanut jumalia, suojelijoita ja opettajia, vaan myös *pienempiä* jumalia – eläinradan merkkien hallitsijoita. Edellisiä kuvataan zoroasterilaisissa samoin kuin hindulaisissa pyhissä kirjoissa todellisina, olemassa olevina olentoina, jotka synnyttivät ihmiskunnan ja hoitivat ja opettivat sitä sen varhaisnuoruudessa. Ormazd eli Ahuramazda, ”viisauden herra” on synteesi amshâspendeista (eli *amesha-spentoista* – ”kuolemattomista hyväntekijöistä”),³ ”sana” kuitenkin eli *logos* ja sen kuusi korkeinta aspektia mazdalaisilla. Näitä ”kuolemattomia hyväntekijöitä” kuvataan *Zamyâd Yashtiissa* seuraavasti:

...Amesha-spentat, loistavat, teräväsilmäiset, suuret, avuliaat... katoamattomat ja puhtaat... jotka kaikki seitsemän ovat samaa mieltä, samaa puhetta, kaikki seitsemän tekevät samoin... ovat Ahuramazdan *luomusten luojia ja hävittäjiä*, heidän luojiaan ja valvojiaan, suojelijoitaa ja hallitsijoitaan...

Nämä muutamit rivit jo osoittavat amshâspendien eli meidän dhyâni-chohaniemme eli ”viisauden käärmeiden” kaksinaisen ja jopa kolminaisen

¹ *Sama*, s. 44, 47.

² ”Juudean suku, hullujen alkujuuri.” – Suom. toim.

³ Tri W. Geiger on kääntänyt ne myös ”onnellisiksi kuolemattomiksi”, mutta ensin mainittu on oikeampi.

luonteen. Ne ovat samoja kuin Ormazd (Ahuramazda) ja kuitenkin erilaisia kuin se. Ne ovat myös kristittyjen tähtienkeleitä – zoroasterilaisten tähtiyazatoja – eli myös jokaisen uskonnon seitsemän planeettaa (aurinko mukaan luettuna).¹ Sen osoittaa määräite ”loistavat, teräväsilmäiset”, joka tarkoittaa fyysistä ja sideeristä tasoa. Henkisellä tasolla ne ovat Ahuramazdan jumalallisia voimia, mutta astraali- tai psyykkisellä tasolla ne ovat jälleen ”rakentajia”, ”vartijoita”, *pitrejä* (isiä) ja ihmiskunnan ensimmäisiä opettajia.

Kun kuolevaiset ihmiset ovat henkistyneet riittävästi, silloin ei ole enää tarvetta *pakottaa* heitä muinaisen viisauden oikeaan käsittämiseen. Silloin ihmiset *tietävät*, ettei koskaan vielä ole ollut ketään suurta maailmanuudistajaa, jonka nimi on siirtynyt meidän sukupolvellemme, joka a) ei olisi ollut LOGOKSEN suoranainen emanaatio (kutsutaanpa sitä millä nimellä tahansa), ts. joka ei olisi ollut *oleellinen* ruumiillistuma yhdestä näistä ”seitsemästä”, ”jumalallisesta hengestä, joka on seitsenkertainen”; ja joka b) ei olisi esiintynyt aikaisemmin, [e359] menneiden kierrosten aikana. He tunnistavat silloin myös syyn, joka saa aikaan eräitä aikakaudellisia arvoituksia historiallisesti ja kronologisesti; syyn siihen, miksi esim. *heidän* on mahdotonta määrittää luotettavaa aikaa Zoroasterille, jonka sanotaan *Dabistanissa* esiintyneen kaksitoista ja neljätoista kertaa; miksi rishien ja manujen lukumäärä ja henkilöllisyydet ovat niin sekaisin; miksi Krishna ja Buddha puhuvat itsestään *jälleensyntyminä*, ts. Krishna on sama kuin Rishi Nârâyana, ja Gautama esittää sarjan aikaisempia syntymiään; ja miksi erityisesti edellistä, joka on ”*kaikkein korkein* Brahmâ”, kutsutaan kuitenkin *Amsâmsâvatâraksi* – ”osaksi osasta”, vain suurimmasta maan päällä. Lopuksi, miksi Osiris on suuri Jumala ja samalla ”maailman ruhtinas”, joka ilmenee uudelleen Thot-Hermeksenä, ja miksi nasaretilainen Jeesus (hepreaksi Joshua) tunnetaan kabbalistisesti Joshuana, Nunin poikana, samoin kuin muina henkilöahmoina.

Esoteerinen oppi selittää sen sanomalla, että kukin näistä (samoin kuin moni muu) oli ensin esiintynyt maan päällä jonakin LOGOKSEN seitsemästä voimasta, yksilöityen Jumalana tai ”enkelinä” (sanansaattajana). Sitten aineellistuneena he olivat ilmestyneet uudelleen suurina viisaina ja opettajina, jotka ”opettivat viidettä Rotua”, kuten opetettuaan kahta aikaisempaa rotua he olivat hallinneet jumalallisten dynastioiden aikana ja olivat lopulta uhrautuneet syntymään uudelleen eri olosuhteisiin ihmiskunnan hyväksi ja sen pelastamiseksi tiettyinä kriittisinä aikakausina. Ja viimeisissä ruumiillistumisissaan he olivat todella tulleet ainoastaan ”osaksi osasta” maan päällä, vaikka *de facto* ainoaksi korkeimmaksi luonnossa.

Tämä on teogonian metafysiikkaa. Ja kuten jokainen ”voima” SEITSE-

¹ Näistä ”seitsemästä” tuli myöhempien *materialisoituneiden* uskontojen kahdeksikko, *ogdoadi*, jolloin seitsemäs eli korkein prinssiippi ei enää ollut kaiken läpäisevä henki, synteesi, vaan siitä tuli antropomorfinen luku eli lisäyksikkö.

MÄN joukossa (kerran yksilöityneenä) omaa yhden luomiselementin ja hallitsee sitä,¹ tästä johtuvat kunkin symbolin monet merkitykset, jotka, ellei niitä tulkita esoteerisilla menetelmillä, johtavat yleensä ratkaisemattomaan sekaannukseen.

Haluaako länsimaalainen kabbalisti – joka yleensä vastustaa itämaalais- ta okkultistia – todisteita? Avatkoon hän silloin Éliphas Lévin *Histoire de la Magien*, s. 53, ja tutkikoon huolellisesti hänen ”suurta kabbalistista symboliaan” *Zoharista*. Hän tulee löytämään siinä esiintyvistä piirroksista valkoisen miehen seisomassa ja mustan naisen ylösalaisin ts. seisomassa päällään, hänen jalkojensa mennessä miehen ojennettujen käsivarsien alta siten, että ne näkyvät miehen olan takaa, samalla kun molempien kädet yhtyvät kummallakin puolella muodostaen kulman. Éliphas Lévi selittää sen Jumalana ja luontona eli Jumala, ”valo”, heijastuu päinvastaisena ”luonnossa ja aineessa”, pimeydessä. Kabbalistisesti ja symbolisesti hän on oikeassa, mutta vain sikäli kuin on kyseessä vertauskuvallinen kosmogonia. Mutta hän ei ole keksinyt tätä symbolia [e360] enempää kuin kabbalistit- kaan. Nuo kaksi mustaan ja valkoiseen kiveen kaiverrettua hahmoa ovat olleet Egyptin temppeleissä jo ammoisina aikoina – tradition mukaan; ja historiallisesti – aina kuningas Kambyseksen ajasta alkaen, joka näki ne henkilökohtaisesti. Sen vuoksi tämän symbolin on täytynyt olla olemassa noin 2500 vuotta sitten. Eikä tämä vuosimäärä ole liioiteltu, sillä tuo persialainen hallitsija, joka oli Kyros Suuren poika, astui valtaistuimelle v. 529 eaa. Nämä hahmot olivat kaksi *kabiiria*, jotka *personoivat vastakkaisia napoja*. Herodotos² kertoo jälkimaailmalle, että kun Kambyses astui kabiirien temppeleihin, hän sai hillittömän naurukohtauksen nähdessään, niin kuin hän luuli, miehen seisomassa ja naisen ylösalaisin pääläellään miehen edessä. Nämä olivat kuitenkin napoja, joiden symbolin piti olla muistona siitä, että ”maan alkuperäinen pohjoisnapa siirtyi kohti taivaanrannan etelänapaa”, kuten Mackey sanoo.³ Mutta ne esittivät myös *kääntyneitä* napoja, mikä johtui akselin suuresta kallistumisesta, ja tämä aiheutti joka kerta valtamerien siirtymisen, napaseutujen uppoamisen ja uusien mantereiden kohoamisen päiväntasaajan tienoilla ja päinvastoin. Nämä kabiirit olivat ”vedenpaisumuksen” jumalia.

Tämä voi auttaa meitä saamaan avaimen siihen näennäisen toivottomaan sekaannukseen, joka vallitsee lukuisissa samoille jumalille ja jumalien luo-

¹ Nämä elementit ovat: kosminen, maallinen, mineraali, kasvi, eläin, vesi ja lopuksi inhimillinen – fyysisissä, henkisissä ja psyykkisissä aspekteissaan.

² *Historiateos*, III (*Thalia*), § 37.

³ Hän lisää: ”Egyptiläiset esittivät monilla erilaisilla tavoilla napakulmia. Perryn teoksessa *View of the Levant* on kuvio, joka esittää maan *etelänapaa* Lyyran tähtikuviossa, jossa navat on kuvattu kuten kaksi *suoraa sauvaa*, joihin on kiinnitetty haukan siivet erottamaan pohjoinen etelästä. Mutta napojen symboleina... on joskus käytetty käärmeitä, joilla on haukan päät, erottamaan pohjoinen eteläpäätä.” (*Main. teos*, s. 41.)

kille annetuissa nimissä ja titteleissä. Faber osoitti jo tämän vuosisadan alussa, että korybantit, kureetit, dioskuurit, anakes, dii magni, idaei dactyli, laarit, penaatit, maanit,¹ titaanit ja aletae ovat samoja kuin KABIIRIT. Ja me olemme osoittaneet, että viimeksi mainitut olivat samoja kuin manut, rishit ja meidän dhyâni-chohanimme, jotka ruumiillistuivat kolmannen ja neljännen Rodun valittuihin. Samalla kun siis teogoniassa kabiiri-titaanit olivat seitsemän suurta jumalaa, niin kosmisesti ja astronomisesti titaaneja kutsuttiin atlanteiksi, koska Faberin mukaan ne ehkä yhdistettiin [e361] a) sanaan *At-al-as*, ”jumalallinen aurinko” ja b) sanaan *tit*, ”vedenpaisumus”. Jos tämä pitää paikkansa, niin se on vain eksoteerinen tulkinta. Esoteerisesti niiden symbolien merkitys riippuu kulloinkin käytetystä nimityksestä tai tittelistä. Nuo seitsemän mystistä, syvää kunnioitusta herättävää suurta jumalaa – *dioskuurit*,² joiden jumaluutta ympäröi salaisen luonnon pimeys, saivat nimityksen *idaei dactyli* eli ideiset ”sormet” metalleilla parantavien adeptien mukaan. Sanan laarit (*lares*) (joka merkitsee nykyisin ”haamut”) todellista alkuperää on etsittävä etruskilaisesta sanasta *lars*, ”kuljettaja”, ”johtaja”. Sankhuniaton kääntää sanan *aletae* tulenpalvojiksi, ja Faber uskoo sen johtuneen sanasta *Al-Ait*, ”tulen jumala”. Kummatkin ovat oikeassa, sillä kummassakin tapauksessa tarkoitetaan aurinkoa (korkeinta Jumalaa), jota kohti planeettajumalat ”pyrkivät” (astronomisesti ja allegorisesti) ja jota ne palvovat. Samoin kuin *laarit*, ne ovat todella aurinkojumaluuksia, vaikka Faberin selostus, että ”*lar*” on lyhenne sanasta ”*El-Ar*”, aurinkojumaluus, ei ole täysin oikea. Ne ovat ”laareja” [*lares*] ihmisten johtajina ja ohjaajina. *Aleteina* ne olivat seitsemän planeettaa – astronomisesti; ja *laareina* näiden planeettojen hallitsijoita, meidän suojelijoitamme ja johtajiamme – mystisesti.

Eksoteerista tai fallista palvontaa varten kuin myös kosmisesti ne olivat

¹ Faber ja piispa Cumberland tekisivät niistä kaikista ”Nooan arkkia myöhempiä pakanallisia henkilöitymiä... ja vieläpä patriarkan [Nooan] perheineen” (!), kuten edellinen kirjoittaja on esittänyt. (Ks. hänen teostaan *A Dissertation on the Mysteries of the Kabiri*, vol. I, s. 136.) Sillä meille kerrotaan, että hurskaat Nooan jälkeläiset viettivät vedenpaisumuksen jälkeen sen muistoksi uskonnollista juhlaa, jonka heidän *jumalattomat* jälkeläisensä turmelivat myöhemmin tekemällä Nooasta ja hänen perheestään demoneja tai sankarijumalia. ”Aikojen kuluessa tähän liittyi uskonnon nimessä ja muodossa häpeämätöntä säädttömyyttä” (*main. teos*, vol. I, s. 10). Tällä kielletään todellakin paitsi muinaisten myös nykyisten sukupolvien arvostelukyky. Jos esitys otetaan päinvastaisessa merkityksessä ja sanojen ”Nooa ja hänen perheensä” jälkeen liitetään selostus, kuinka tämä on vain juutalainen versio samothrakilaisesta mysteeristä, *Saturnuksesta eli Kronos-Tsadikista ja hänen pojistaan*, niin sanomme siihen vain *Amen*.

² Ne rajoitettiin myöhemmin kreikkalaisten keskuudessa ainoastaan Kastoriksi ja Polydeukeeksi. Mutta Lemurian aikoina *dioskuurit*, ”munasta syntyneet” olivat seitsemän dhyâni-chohania (agnishvâta-kumâraa), jotka ruumiillistuivat kolmannen Rodun seitsemään valittuun.

kabiireja, joiden ominaisuudet ja kaksinainen luonne ilmeni niille kuuluvi-
en temppelien ja pappien nimissä. Ne kaikki kuuluivat kuitenkin dhyâni-
chohanien seitsemäisiin luoviin ja elähdyttäviin ryhmiin. Saabalaiset, jotka
palvoivat ”seitsemän planeetan hallitsijoita” samoin kuin hindut palvoivat
rishejään, pitivät Setiä ja hänen poikaansa Hermestä (Henok eli *Enos*) kor-
keimpana planeettajumalista. Juutalaiset lainasivat Setin ja Enoksen saaba-
laisilta ja vääristivät ne sitten (eksoteerisesti), mutta totuus on silti vielä
löydettävissä myös *Genesiksestä*.¹ Set on näiden kolmannen Rodun aikai-
sempien ihmisten ”alkuunpanija”, niiden, joihin ”planetaariset” enkelit
olivat ruumiillistuneet, ja hän oli itse Dhyâni-Chohan, joka kuului *elähdyt-
täviin* jumaliin. Enoksen (Hanok eli Henok) eli Hermeksen sanottiin olevan
hänen poikansa – koska Enos oli kaikkien varhaisten *näkijöiden* (”Enoik-
hion”) yleisnimi. Siitä johtui palvonta. Arabialainen kirjailija Suyuti sanoo,
että varhaisimmat muistikirjat mainitsevat Setin eli *Setehin* saabalaisuuden
perustajana ja että sen vuoksi pyramideja, jotka ilmentävät planeettajärjes-
telmää, pidettiin sekä Setin että *Idriksen* (Hermes eli Henok) hautapaikkoi-
na.² Sinne saabalaiset tekivät [e362] pyhiinvaellusmatkoja ja siellä he *lau-
loivat rukouksia seitsemän kertaa* päivässä *pohjoiseen* (Meru-, Kaph- ja
Olympos-vuorelle jne.) *kääntyneinä*.³ Abd Allatif kertoo kummallisia asioi-
ta saabalaisista ja heidän kirjoistaan. Samoin kertoo Eddin Ahmed ben Ya-
hya, joka kirjoitti 200 vuotta myöhemmin. Kun viimeksi mainittu väittää,
”että jokainen pyramidi oli omistettu jollekin *tähdelle*” (mieluummin tähti-
hallitsijalle), Abd Allatif vakuuttaa meille, ”että hän oli lukenut muinaisista
saabalaisista kirjoista, että yksi pyramidi oli Agathodaimonin ja toinen
Hermeksen hauta”.⁴ ”Agathodaimon ei ollut mikään muu kuin Set, ja joi-
denkin kirjailijoiden mukaan Hermes oli hänen poikansa”, lisää Staniland
Wake.⁵

Kun siis Samothrakissa ja vanhimmissa egyptiläisissä temppeleissä ka-
biirit olivat suuria kosmisia jumalia (seitsemän ja *neljäkymmentäyhdeksän*
pyhää tulta), niin kreikkalaisissa pyhätöissä niiden riitit muuttuivat useim-
miten fallisiksi ja siten maallikoille epäsideellisiksi. Viimeksi mainitussa
tapauksessa niitä oli 3 ja 4 eli 7 – miehinen ja naisellinen prinsiippi – *crux
ansata*, ja tämä jako osoittaa, miksi jotkut klassikot laskivat ne vain kol-
meksi ja toiset neljäksi. Nämä olivat – kabiirit – Aksieros (naisellisessa

¹ Klemens Aleksandrialainen tunki 2. *Mooseksen kirjan* 25. luvun astronomisen merkityksen. Hän sanoo, että Mooseksen opin mukaan seitsemän planeettaa auttavat maallisten asioiden synnyssä. Kaksi kerubia, jotka ovat pyhän tetragrammatonin kummallakin puolella, kuvaavat Isoa Karhua ja Pikku Karhua.

² Howard Vyse, *Operations carried on at the Pyramids of Ghizeh in 1837 etc.*, vol. II, s. 358.

³ Ks. Palgrave, *Narrative* jne., vol. II, s. 264.

⁴ Vyse, *main. teos*, vol. II, s. 342.

⁵ Wake, *The Great Pyramide*, s. 57.

aspektissaan Demeter), Aksiokersa (Persefone),¹ Aksiokersos (Pluton eli Haades) ja Kadmos eli Kadmilos (Hermes, mutta ei se ithyfallinen Hermes jonka Herodotos mainitsi,² vaan ”pyhien legendojen Hermes”, jota selostettiin ainoastaan samothrakilaisissa mysteereissä). Tämä samastaminen johdetaan Apollonios Rodoslaista tutkineen skoliastin mukaan Mnaseaksen varomattomasta puheesta, mutta kun se paljastaa vain nimet, sillä ei ole paljontakaan merkitystä. On vielä muita, jotka ovat yhtä oikeutetusti väittäneet, että oli ainoastaan kaksi kabiiria. Esoteerisesti nämä olivat kaksi dioskuuria Kastor ja Polydeukes ja eksoteerisesti Jupiter ja Bacchus. Nämä kaksi personoivat geodeettisesti maan napoja ja astronomisesti maan ja taivaanranan napoja, mutta myös fyysistä ja henkistä ihmistä. Allegorian ymmärtämiseksi tarvitsee vain lukea esoteerisesti kertomus Semelestä ja Jupiterista ja Bachuksen, *Bimaterin*, syntymästä kaikkine siihen liittyvine seikkoineen. Ne osat, joita tapahtumassa näyttelevät tuli, vesi jne. monissa versioissaan, osoittavat, kuinka ”jumalien isä” [e363] ja ”hilpeä viinin jumala” pantiin myös personoimaan kahta maallista napaa. Telluriset, metalliset, magneettiset, sähköiset ja tuliset elementit ovat kaikki erilaisia kuvauksia ja viittauksia, jotka koskevat vedenpaisumusmurhenäytelmän kosmista ja astronomista luonnetta. Astronomiassa navat ovat todella ”taivaallinen mitta” (ks. alahuomautusta edellä) ja niin ovat myös kabiiri-*dioskuurit*, kuten tullaan näyttämään, sekä kabiiri-titaanit, joiden ansioksi Diodoros lukee *tulen keksimisen*³ ja raudan valmistustaidon. Lisäksi Pausanias osoittaa, että alkuperäinen kabiirinen jumaluus oli Prometheus.⁴

Mutta se seikka, että titaani-kabiirit olivat astronomisesti myös vuodenaikojen synnyttäjiä ja säätelijöitä ja kosmisesti suuria vulkaanisia energioita, jumalia, jotka hallitsivat metalleja ja maatöitä, ei estä niitä olemasta alkuperäiseltä jumalalliselta luonnoiltaan hyvää tekeviä olentoja, jotka Prometheusta symboloiden toivat valon maailmaan ja antoivat ihmiskunnalle

¹ Kummallinen otaksuma – joskaan ei ehkä kovin kaukana totuudesta – jonka Mackey, Norwichin omatekoinen adepti, esittää teoksessaan *Mythological Astronomy*. Hän sanoo, että kabiirit Aksieros ja Aksiokersa saivat kabiiri-nimensä a) sanoista *cab* eli *cab*, mitta, ja *urim*, taivaat, joten Kabirim merkitsisi ”taivaiden mittaa”, ja b) että niiden kuvaavat nimet, jotka merkitsevät *synnyttämisen periaatteita*, viittaavat sukupuoliin. Sillä ”sana *sex* [latinalaisesta sanasta *sexus*, suku] oli aikaisemmin *aix*, joka... on meidän aikamme saanut muodon *sex*”. Ja hän viittaa *Encyclopaedia Londiniensiksen* mainitsemaan sanaan *aspiration*. ”Jos siis Aksieros [Axieros] aspiroidaan, saadaan *sax* eli *Saxioros*; ja toinen napa olisi *Saxiokersa*. Näistä kummastakin navasta tulisi siten luonnon muiden voimien synnyttäjiä – ne olisivat niiden *vanhemmat*, sen vuoksi voimakkaimmat” jumalat.

² *Historiateos*, II, 51.

³ Sana *guebra* tulee sanasta kabiiri, *gabri*, ja tarkoittaa muinaispersialaista tulenpalvojaa eli parsilaista. Kabiirista tuli Gabri ja se jäi pysyväksi nimitykseksi Persian zoroasterilaisista. (Ks. T. Hyde, *Historia religionis veterum Persarum*, luku 29.)

⁴ *Periegesis tes Hellados*, kirja IX, s. 751.

älyn ja järjen. Ne ovat mitä suurimmassa määrin jokaisessa teogoniassa – varsinkin hindulaisessa – niitä pyhiä jumalallisia tulia, joita on 3, 7 tai 49 sen mukaan kuin allegoria vaatii. Niiden nimet jo osoittavat sen, koska ne ovat *Agni-putra* (tulen poikia) Intiassa ja monen nimisiä tulen henkiä Kreikassa ja muualla. Welcker, Maury ja nyt Decharme osoittavat nimen *Kabeiroi* tarkoittavan ”tulen kautta voimallinen” ja johtuvan kreikan sanasta $\kappa\alpha\iota\omega$ [Kaio], ”palaa”. Seemiläinen *Kabirim*, ”voimakas, mahtava ja suuri”, vastaa kreikan sanoja $\theta\epsilon\omicron\iota\ \mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\iota, \delta\upsilon\nu\alpha\tau\omicron\iota$ [theoi megaloi, dunatoi], mutta nämä ovat myöhempiä epiteettejä. Niitä palvottiin yleisesti ja niiden alkuperä katoaa ajan yöhön. Mutta lepytettiinpä niitä Pryygiassa, Foinikiasa, Troasissa, Traakiassa, Egyptissä, Lemnoksessa tai Sisiliassa, niiden kulttiin liittyi aina tuli. Niiden temppelit rakennettiin aina mitä tuliperäisimmille paikoille, ja eksoteerisessa palvonnassa ne kuuluivat ktonisiin jumaluuksiin. Sen vuoksi kristinusko on tehnyt niistä *helvetillisiä* jumalia.

Ne ovat todellakin ”suuria, hyvää tekeviä ja voimakkaita jumalia”, kuten Cassius Hemina kutsuu niitä.¹ Korella ja Demeterillä, *kabiireilla*, oli pyhäkkö Thebassa,² ja Memfiksessä kabiireilla oli niin pyhä temppeli, ettei muiden kuin pappien sallittu astua sen pyhille alueille.³ Mutta emme saa kuitenkaan unohtaa sitä tosiasiaa, että kabiiri-nimitys oli yleinen; että kabiirit (*mahtavat* jumalat samoin kuin kuolevaiset) olivat kumpaakin sukupuolta ja myös maallisia, taivaallisia ja kosmisia. Ja vaikka ne viimeksi mainitussa ominaisuudessaan tähdistön ja maallisten voimien hallitsijoina symboloivat puhtaasti geologisia ilmiöitä (niin kuin nykyään [e364] katsotaan) näiden hallitsijoiden henkilöitymissä, ne olivat myös aikojen alussa ihmiskunnan hallitsijoita. Ruumiillistuneina ”jumalallisten dynastioiden” kuninkaina ne antoivat ensimmäisen sysäyksen sivilisaatioille ja ohjasivat ymmärrystä, jolla ne olivat ihmiset varustaneet, keksimään ja täydellistämään kaikki tieteet ja taiteet. Tästä syystä kabiirien sanotaan esiintyneen ihmisten hyväntekijöinä ja sellaisina ne elivät iät ja ajat kansojen muistissa. Niiden – kabiirien eli titaanien – katsotaan keksineen kirjaimet (*devanâgarîn* eli jumalien aakkoset ja kielen), lait ja lainsäädännön, arkkitehtuurin ja useat magian muodot sekä kasvien lääkinällisen käytön. Hermes, Orfeus, Kadmos, Asklepios, kaikki nuo puolijumalat ja sankarit, joiden sanotaan paljastaneen ihmisille tieteet, ovat yleisnimiä, vaikka liian innokkaina totuudesta kaikonneet Bryant, Faber, piispa Cumberland ja niin monet muut kristityt kirjailijat tahtoisivat pakottaa jälkimaailman näkemään niissä ainoastaan yhden ainoan prototyypin, Nooan, pakanalliset kopiot.

Kabiirien uskotaan myös paljastaneen maanviljelyksen suuren lahjan *ai-kaansaamalla* viljan eli vehnän. Mitä *Isis-Osiris*, kerran elänyt kabiiria, on tehnyt Egyptissä, sitä sanotaan Cereksen tehneen Sisiliassa, ja kaikki ne

¹ Macrobius, *Saturnalia*, III, iv, 376.

² Pausanias, *Periegesis tes Hellados*, kirja IX, xxii, 5.

³ Herodotos, *Historiateos*, kirja III, 37.

kuuluvat samaan luokkaan.

Että käärmeet olivat aina viisauden ja järkevyyden vertauskuvia, siitä on merkinä Merkuriuksen sauva, Merkuriuksen ollessa sama kuin Thoth, viisauden jumala, Hermes jne. Kaksi sauvan ympärille kietoutunutta käärmettä ovat fallinen symboli Jupiterista ja muista jumalista, jotka muuttuivat käärmeiksi viekoitellakseen jumalattaria – mutta ainoastaan maallisten symbolientutkijoiden epäpuhtaassa mielikuvituksessa. Käärme on aina ollut adeptin ja hänen kuolemattomuutta ja jumalallista tietoa edustavien voimien symboli. Mercurius psykhopomoksen¹ hahmossaan, johtaessaan ja ohjattaessaan sauvallaan kuolleiden sieluja Haadekseen ja jopa herättäessään sillä heitä kuolleista, on yksinkertaisesti hyvin läpinäkyvä allegoria. Se osoittaa salaisen viisauden kaksinaisen voiman: mustan ja valkoisen magian. Se osoittaa, kuinka personoitu viisaus johtaa sielua kuoleman jälkeen ja paljastaa sen voiman herättää kuollut eloon – erittäin syvä metafora, jos pohtii sen merkitystä. Kaikki muinaiset kansat kunnioittivat tätä symbolia paitsi kristityt, jotka tahtoivat unohtaa Mooseksen pronssikäärmeen ja jopa Jeesuksen tunnustuksen käärmeen suuresta viisaudesta tämän sanoessa: ”Olkaa siis viisaita kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkyset.”² Kiinalaiset, yksi viidennen Rodun vanhimmista kansoista, tekivät siitä vertauskuvan hallitsijoistaan, jotka ovat siten ”käärmeiden”, viidennen ihmiskunnan varhaisrotuja hallitsevien vihittyjen, suvustaan huonontuneita seuraajia. Hallitsijan valtaistuini on ”lohikäärmeen istuin”, ja hänen valtakaapuunsa on kirjottu lohikäärmeen kuviot. [e365] Kiinan vanhimmista kirjoista peräisin olevassa aforismissa sanotaan lisäksi selvästi, että ”lohikäärme” on inhimillinen vaikka se on *jumalallinen* olento. Puhuessaan ”keltaisesta lohikäärmeestä”, muiden johtajasta, *Tuan ying t’u* sanoo:

Hänen viisautensa ja hyvytensä ovat äärettömät... hän ei käy eikä viihdy joukkojen keskuudessa [hän on askeetti]. Hän vaeltelee taivaiden takaisissa autiomaissa. Hän tulee ja menee täyttäen lain [karman]. Hän ilmestyy oikeaan aikaan, jos täydellisyys vallitsee, muuten hän pysyy [näkyvättömänä].... Ja *Lü-lan* sanoo *Kungfutsen* sanoneen: ”Lohikäärme elää puhtaissa [viisauden] vesissä ja oleskelee [elämän] kirkkaissa vesissä.”³

¹ Psykhopompos on henkilö, joka kuljettaa henkiä tai sieluja tuonpuoleiseen maailmaan, kuten Hermes tai Kharon. – Suom. toim.

² [Matt. 10:16.]

³ Charles Gould, *Mythical monsters*, s. 399.

JUMALALLISET OPETTAJAMME

Kertomukset Atlantiksesta ja Flegyan saaresta eivät ole ainoita muistitietoja vedenpaisumuksesta. Kiinalla on myös traditionsa sekä kertomus saaresta eli mantereesta, jota se sanoo Ma-li-ga-si-maksi ja jolle Kaempfer ja Faber jostain kummallisesta foneettisesta syystä kirjoittivat ”Maurigasima”. Kaempfer esittää tämän perimätiedon: Saari vajoaa jättiläisten vääryydestä johtuen valtameren pohjaan, ja ainoastaan kuningas Peiruun, kiinalaisten Nooa, perheineen pelastuu saatuaan jumalilta varoituksen kahden epäjumalan kautta. Tämä hurskas ruhtinas ja hänen jälkeläisensä ovat kansoittaneet Kiinan. Kiinalaiset perimätiedot puhuvat kuninkaiden jumalallisista dynastioista siinä missä muutkin kansat.¹

Ei ole olemassa ainoatakaan vanhaa katkelmaa, joka ei kertoisi uskomuksesta inhimillisten olentojen monenmuotoiseen ja monenlaatuiseen kehitykseen – henkiseen, psyykkiseen, älylliseen ja fyysiseen – kuten tässä teoksessa on kuvattu. Tarkastelemme nyt muutamia niistä.

Kaikki ne osoittavat, että meidän rotumme ovat peräisin jumalallisista roduista, olkootpa ne minkä nimisiä tahansa. Otammepa käsiteltäväksemme intialaiset rishit tai pitrit, kiinalaisten *jen-nangin* ja *chan-chin* (heidän ”jumalalliset ihmisensä” ja puolijumalansa), akkadilaisten *Dingirin* ja *Mu-lu-lilin* (luovan jumalan ja ”henkimaailman jumalat”), egyptiläisten Isis-Osiriksen ja Thothin, heprealaisten elohimit tai vielä Manco-Capacin ja hänen perulaiset jälkeläisensä, niin perimätieto on aina sama. Jokaisella kansalla on joko *seitsemän* ja *kymmenen* rishi-manua ja prajâpatia, seitsemän ja *kymmenen* chi-yitä, tai kymmenen ja seitsemän amshâspendia² (kuusi eksoteerisesti), kymmenen ja seitsemän kaldealaista Anedotia, [e366] kymmenen ja seitsemän sefirotia jne. Jokainen niistä on peräisin esoteerisen opin alkuperäisistä dhyâni-chohaneista eli ”rakentajista”, joita käsiteltiin I osan runoissa. Manusta, Thoth-Hermeksestä, Oannes-Dagonista ja Idris-Henokista aina Platoniin ja Panodorukseen asti kaikki kertovat meille seitsemästä *jumalallisesta* dynastiasta, maan seitsemästä lemuralaisesta ja seitsemästä atlantislaisesta jaksosta; seitsemästä alkuperäisestä ja kaksinaisesta jumalasta, jotka laskeutuvat taivaallisista asunnoistaan³ hallitsemaan maata ja opettavat ihmiskunnalle astronomiaa, arkkitehtuuria ja muita tieteitä, jotka ovat periytyneet meille. Nämä olennot ilmenevät ensin ”jumalina” ja luojina, sitten ne sulautuivat syntyvään ihmiseen ilmetäkseen lopulta ”jumalallisina kuninkaina ja hallitsijoina”. Mutta tämä

¹ E. Kaempfer, *The History of Japan*, kirja V, osan II liite.

² Amshâspendeja on kuusi – jos Ormazd, heidän johtajansa ja logoksensa, jätetään huomioon ottamatta. Mutta salaisessa opissa hän on seitsemäs ja korkein aivan niin kuin Ptah on seitsemäs kabiiri kabiirien joukossa.

³ *Purânoissa* tämä on sama kuin Vishnu eli Brahmân Śveta-dvîpa eli Meru-vuori.

tosiasia on vähitellen unohdettu. Niin kuin Basnage osoittaa, egyptiläiset myöntävät, että tiede alkoi kukoistaa heidän maassaan vasta Isis-Osiriksesta asti, joita he yhä kunnioittavat jumalina, ”vaikka heistä oli tullut ihmismuotoisia ruhtinaita”. Ja hän lisää Osiris-Isiksestä (jumalallisesta androgyynistä): ”Sanotaan, että tämä ruhtinas [Isis-Osiris] rakensi kaupunkeja Egyptissä, lopetti Niilin tulvimisen, keksi maanviljelyn, viinin käytön, musiikin, astronomian ja geometrian.”

Kun Abul-Feda sanoo kirjassaan *Historia Anteislamitica*,¹ että saabalaisien kieli oli Setin ja Idriksen (Henokin) laatima, hän tarkoitti ”saabalaisien kielellä” astronomiaa. *Melelwa Nahilissa*² kutsutaan Hermestä Agathodaimonin oppilaaksi. Ja eräässä toisessa kertomuksessa³ Agathodaimon mainitaan ”*Egyptin kuninkaana*”. Celepas Geraldinus esittää kummallisen perimätiedon Henokista. Hän kutsuu tätä ”jumalalliseksi jättiläiseksi”. Kirjassa ”*Kirja Niilin monista nimistä*” kertoo sama kirjailija (historioitsija Ahmad Ibn Yusuf al-Taifashi) meille seemiläisten arabien keskuudessa vallitsevasta uskomuksesta, että Set (josta tuli myöhemmin egyptiläinen Tyfon, Seteh) oli ollut yksi seitsemästä enkelistä (eli raamatun patriarkasta). Sittemmin hänestä tuli kuolevainen ja Aadamin poika, minkä jälkeen hän välitti ennustamisen lahjan ja astronomisen tieteen Jaredille, joka siirsi sen pojalleen Henokille. Mutta Henok (Idris), ”kolmenkymmenen kirjan tekijä, oli alkuaan saabalainen” (ts. kuului Tsabaan, ”sotajoukkoon”). ”Perustettuaan alkuperäisen palvonnan riitit ja seremoniat hän meni Itään, missä hän rakensi 140 kaupunkia, joista Edessa oli vähäpätöisin. Sitten hän palasi Egyptiin, missä hänestä tuli sen kuningas.” Siten Henok on sama kuin Hermes. Mutta oli olemassa viisi Hermestä – tai oikeastaan yksi joka esiintyi niin kuin muutamat manut ja rishit useissa eri hahmoissa. *Burhan Quatiussa* hänet mainitaan nimellä ”Hormig”, joka kuuluu Merkuriusplaneetalle eli Budhalle. [e367] Keskiviikko pyhitettiin sekä Hermekselle että Thothille. Itämaisen perimätiedon mukaan phineatat palvoivat Hermestä, ja hänen sanottiin paenneen Argoksen kuoleman jälkeen Egyptiin ja antaneen sille sivistyksensä Thoth-nimisenä. Mutta minä hahmona hän esiintyykin, hänen sanotaan aina muuntaneen kaikki tieteet *latentista tilasta aktiiviseen* ts. olleen ensimmäinen, joka opetti magiaa Egyptille ja Kreikalle *ennen Magna Graecian päiviä* ja aikana, jolloin kreikkalaiset eivät vielä olleet helleenejä.

Eikä ainoastaan Herodotos – ”historian isä” – kerro meille ihmeellisistä jumalien dynastioista, jotka hallitsivat ennen kuolevaisten valtaa ja joita seurasi puolijumalien, sankarien ja lopuksi ihmisten dynastiat, vaan kokonainen sarja klassikkoja tukee häntä. Diodoros, Eratosthenes, Platon, Ma-

¹ Julkaissut H.O. Fleischer, s. 16.

² Käsikirj. 47 *Nicoll's Cataloguessa*.

³ Ev. Vyse, *main. teos*, vol. II, 364, joka viittaa käsikirjoitukseen 785, *Uri's Catalogue*.

nethon jne. toistavat saman poikkeamatta koskaan esitetystä järjestyksestä. Niin kuin Creuzer osoittaa:

Tähtipiireistä, missä valon jumalat asuvat, laskeutuu viisaus alempiin piireihin... Muinaisten pappien [hierofanttien ja adeptien] järjestelmässä kaikki ilman poikkeusta, jumalat, geniukset, maanit (sielut), koko maailma muodosti yhteisen kehitysjakson ajassa ja paikassa. Pyramideja voidaan pitää tämän mahtavan henkien hierarkian symbolina...¹

Nykyajan historioitsijat (ranskalaiset akateemikot kuten erityisesti Renan) ovat ponnistelleet yli kunniallisuuden rajojen totuuden salaamiseksi jättämällä huomioimatta *jumalallisten* kuninkaiden muinaiset aikakirjat. Eikä Renan ollut suinkaan Eratosthenesta (260 eaa.) haluttomampi hyväksymään tätä karvasta tosiasiaa, ja kuitenkin viimeksi mainitun oli pakko tunnustaa totuus. Siitä syystä tämä suuri astronomi on saanut paljon halveksuntaa kollegoiltaan 2 000 vuotta myöhemmin. Manethonista he tekevät ”taikauskaisen papin, joka syntyi ja kasvoi Heliopoliksen muiden valehtelevien pappien vaikutuspiirissä”. ”Kaikki nuo historioitsijat ja papit”, huomauttaa demonologi de Mirville oikeudenmukaisesti, ”ovat kyllä *totuudellisia* toistaessaan kertomuksia *inhimillisistä* kuninkaista ja ihmisistä, mutta tulevat heti *äärimmäisen epäluuloisiksi* alkaessaan käsitellä *jumaliaan*.”

Onneksi tuolta ajalta on olemassa synkronistinen Abydos-taulu, joka nerokkaan Champollionin ansiosta on nyt vahvistanut Egyptin pappien (ennen kaikkea Manethonin) samoin kuin Ptolemaioksen totuudenmukaisuuden tuon kaikista huomattavimman eli Turinin papyruksen perusteella. Egyptologi de Roug n sanoin:

...Champollion huomasi hämmästyneenä, että hänellä oli silmiensä edessä koko totuus.... Siinä oli osa dynastioiden luettelosta, joka sisälsi kaukaisimmat myyttiset aikakaudet eli JUMALIEN JA SANKARIEN HALLITUSKAUDET... Jo tämän merkillisen papyruksen alussa [e368] tulemme vakuuttuneiksi siitä, että niin varhain kuin Ramseksen kaudella nämä myyttiset ja sankarilliset traditiot olivat juuri sellaisia kuin Manethon oli kertonut meille. Niissä kuvataan Egyptin kuninkaina jumalat Keb, Osiris, Seteh, Horus, Thoth-Hermes ja jumalatar Ma, joiden kunkin sanotaan hallinneen vuosisatoja.²

Nämä Manethonin synkronistiset taulut eivät – Eusebioksen epärehellisissä tarkoituksissa tekemistä väärennöksistä huolimatta – ole koskaan ulottuneet Manethonin aikaa kauemmaksi. Jumalallisten kuninkaiden ja dynastioiden kronologia, niin kuin ihmiskunnan aikakaudetkin, ovat aina olleet pappien tiedossa ja ne pidettiin salassa massoilta.

Sanotaan, että Afrikka mantereena ilmestyi ennen Eurooppaa, mutta se

¹ ”Religions de l’Egypte”, III, s. 441 ja seur.

² *Annales de philosophie chr tienne*, XXXII, s. 442.

ilmestyi myöhemmin kuin Lemuria ja jopa varhaisin Atlantis. Herodotos, Strabon, Plinius ja kaikki kreikkalaiset jo tiesivät, että koko nykyinen Egyptin seutu ja ympäröivät erämaat olivat kerran olleet veden peittämät, ja myöhemmin se tiedetäänkin geologisten tutkimusten perusteella. Abessinia oli aikoinaan saari, ja Niilin suistomaa oli ensimmäinen alue, jonka koillisesta tulleet siirtolaiset jumaliseen asuttivat.

Milloin tämä tapahtui? Historia vaikennee siitä. Onneksi Denderan eläinrata, erään vanhimman egyptiläisen temppelin katossa oleva planisfääri, on kertomassa asiasta.¹ Tämä eläinrata kolmine salaperäisine *Neitsyineen Leijonan* ja *Vaa'an* välissä on löytänyt Oidipuksensa, joka ymmärsi näiden merkkien arvoituksen ja totesi niiden pappien totuudenmukaisuuden, jotka kertoivat Herodotokselle heidän vihittynsä opettaneen, että a) maan ja ekliptikan navat olivat muinoin yhtyneet; ja että b) sen jälkeen kun heidän ensimmäiset eläinratamerkintänsä olivat alkaneet, navat olivat jo kolmasti yhtyneet ekliptikaan.

Bailly ei löytänyt sanoja ilmaistakseen hämmästyksensä näitä *jumalallisia* rotuja koskevien traditioiden samankaltaisuuden johdosta ja hän huudahtaa:

Mitä lopulta ovatkaan nuo intialaisten *devojen* ja persialaisten *perien* kaikki hallituskaudet?...tai kiinalaisten legendojen hallituskaudet ja dynastiat; nuo *T'ien huang* eli *taivaan kuninkaat*, jotka ovat täysin erilaisia kuin *Ti huang* eli maan kuninkaat ja *Gin-huang* eli ihmisten kuninkaat, erilaisia samalla tavoin kuin kreikkalaisten ja egyptiläisten luettelemat *jumalien, puolijumalien ja kuolevaisten dynastiat*.

”*Maaailmaa hallitsevan seitsemän jumalan hallituskausi*”, sanoo Pannodoros, ”oli ennen tätä [Meneksen] aikaa. Tänä aikana nämä ihmiskunnan hyväntekijät *laskeutuivat* maan päälle opettamaan [e369] ihmisiä laskemaan auringon ja kuun kulun ekliptikan kahdestatoista merkistä.”

Lähes viisisataa vuotta ennen nykyistä ajanlaskuamme näyttivät Egyptin papit Herodotokselle patsaita inhimillisistä kuninkaistaan ja ylipappi-*piromeistaan* (temppelien arkkiprofeetat eli mahâ-chohanit), jotka olivat *syntyneet toinen toisestaan* (ilman naista) ja olivat hallinneet ennen Menestä, heidän ensimmäistä *ihmiskuningastaan*. Nämä puiset patsaat olivat hänen mukaansa jättiläismäisiä ja niitä oli kolmesataaneljäkymmentäviisi, *joista kullakin oli nimi, historia ja vuosikirjat*. Papit vakuuttivat Herodotokselle² (ellei tätä kaikkein totuudellisinta historioitsijaa, ”historian isää” syytetä nyt *juuri tässä kohtaa* valheellisyydestä), ettei kukaan historioitsija voisi koskaan ymmärtää tai kuvata näitä yli-inhimillisiä kuninkaita tutkimatta ja oppimatta *näiden inhimillistä edeltäneiden kolmen dynastian* –

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia 2, kuvaliite sivujen 112–113 välissä. – Suom. huom.

² *Historiateos*, II, 143. Ks. myös de Mirville, *Mémoires à l'Académie etc.*, vol. III, s. 16–17, lisätodisteita varten.

nimittäin JUMALIEN ja puolijumalien ja sankarien eli jättiläisten dynastioiden – historiaa. Nämä ”kolme dynastiaa” ovat kolme Rotua.

Esoteeriselle kielelle käännettynä nämä kolme dynastiaa voisivat myös olla devojen, kimpurushojen sekä dânavoiden ja daityojen dynastioita – eli jumalien, taivaallisten henkien ja jättiläisten eli titaanien hallituskausia. ”Onnellisia ovat ne, jotka syntyvät jopa jumalien tilasta ihmisiksi Bhârata-Varshaan!” huudahtavat ruumiillistuneet jumalat kolmannen kantarodun aikana. Bhârata on Intia, mutta tässä tapauksessa se symboloi noiden aikojen valittua maata, johon katsottiin kuuluvaksi Jambu-dvîpan parhaat osat, koska se oli (henkisen) toiminnan maa *par excellence*, vihkimyksen ja jumalallisen tiedon maa.¹

Voiko kukaan olla tunnistamatta Creuzerin suurta intuitiivista kykyä, kun hän, perehtymättä juuri lainkaan hänen aikanaan vähän tunnettuun arjalaiseen hindufilosofiaan, kirjoitti:

Me nykyajan eurooppalaiset olemme hämmästyneitä kuullessamme puhuttavan auringon, kuun jne. hengistä... Mutta toistamme jälleen...etteivät vanhan ajan kansat, joilla oli *luonnostaan hyvä tahto ja oikea arvostelukyky*, [e370] mikä on aivan outoa meidän *täysin materialistiselle* ajattelullemme taivaallisen mekaniikan ja fysiikan suhteen...voineet nähdä tähdissä ja planeetoissa vain sitä mitä me näemme, nimittäin ainoastaan valomassoja tai loistavia kappaleita, jotka kiertävät ratojaan tähtitaivaalla pelkästään veto- tai työntövoiman vaikutuksesta; vaan he näkivät niissä *eläviä* kappaleita, joita *elähdyttivät* henget, joita he näkivät kaikissa luontokunnissa.... *Tämä oppi hengistä, niin yhtenäisen luonnon kanssa*, josta se oli peräisin, muodosti suuren ja ainutlaatuisen käsityksen, jossa fyysiset, moraaliset ja poliittiset näkökohdat sulautuivat toisiinsa...²

Ainoastaan tällainen käsitys voi johtaa ihmisen muodostamaan oikean päätelmän alkuperästään ja kaiken synnystä universumissa – taivaan ja

¹ Lukemalla huolellisesti *Vishnupurânaa*, kirja II, iii, iv ja seur., tähän voi löytää monta vahvistusta. Jumalien, alempien jumalien ja ihmisten hallituskaudet on kaikki lueteltu kertomuksissa seitsemästä saaresta, seitsemästä merestä, seitsemästä vuoresta jne., joita kuninkaat hallitsivat. Kullakin kuninkaalla sanotaan poikkeuksetta olleen *seitsemän* poikaa, mikä viittaa seitsemään alarotuuun. Tässä riittänee yksi esimerkki. *Kusha-dvîpan* kuninkaalla oli seitsemän poikaa (seuraa nimet)... ”joiden mukaan saaren seitsemällä osalla (varshalla) oli nimensä... *Ihmiskuntaa siellä asui daityojen ja ânavojen samoin kuin taivaan henkien (gandharvojen, yakshojen, kimpurushojen jne.) ohella.*” (Kirja II, iv.) Tästä on vain yksi poikkeus, kuningas Priyavrata, ensimmäisen Manun, Svâyambhuvan poika, jolla oli kymmenen poikaa. Mutta näistä kolme – Medha, Agnibâhu ja Putra – askeeteiksi tultuaan kieltäytyivät osuudestaan. Siten Priyavrata jakoi maan jälleen *seitsemään* manteeeseen.

² ”Egypte”, s. 450–455.

maan, jonka välillä hän on elävä yhdysside. Ilman tätä psykologista yhdysidettä ja tuntemusta sen läsnäolosta ei mikään tiede voi koskaan edistyä, ja tiedon alueen on rajoitettava yksinomaan fyysisen aineen analysointiin.

Okkultistit uskovat ”henkiin”, koska he *tuntevat* (ja jotkut näkevät) olevansa joka puolella niiden ympäröimiä.¹ Materialistit eivät usko. He elävät tässä maailmassa aivan niin kuin hyönteisten ja jopa kalojen maailmassa jotkut oliot elävät oman lajinsa myriadien olioiden ympäröimänä näkemättä tai edes tuntematta niitä.²

Platon on klassikoista ensimmäinen viisas, joka puhuu laajalti [e371] jumalallisista dynastioista ja sijoittaa ne suunnattoman laajalle mantereelle, jota hän kutsuu Atlantikseksi. Bailly ei suinkaan ollut ensimmäinen eikä viimeinen, joka uskoi tämän. Häntä edelsi tässä teoriassa isä Kircher. Tämä oppinut jesuiitta kirjoittaa:

¹ Koska yleisenä sääntönä *sisäisen* ihmisen luonne on *nykyisin* tullut yhtä sokeaksi kuin hänen fyysinen luontonsakin, ihminen on tällä pallolla kuin sukulainen [amfioxus] valtameressä. Särkkien keskellä miljoonat erilaiset kalat ja eliöt näkevät sen, mutta koska *amfioxus*-lajilla ei ole aivoja eikä muitakaan muiden lajien tuntoelimiä, se ei näe niitä. Kukapa tietää, vaikka nämä ”branchiostomat” olisivatkin Darwinin teorian mukaan materialistiemme suoranaisia esi-isiä.

² Okkultisteja on syytetty *jumalien* tai paholaisten palvonnasta. Me kiellämme tämän. Lukemattomien henkijoukkojen keskellä – niiden jotka ovat olleet *ihmisiä* ja niiden jotka haluavat tulla ihmisiksi – on olemassa niitä, jotka ovat äärettömän paljon korkeammalla ihmisrotua ja jotka ovat korkeampia ja pyhempitä kuin korkein pyhimys maan päällä ja viisaampia kuin kukaan kuolevainen. Joukossa on myös niitä, jotka eivät ole yhtään meitä parempia, ja toisia, jotka ovat pahempia ja huonompia kuin alhaisin villi. Nämä viimeksi mainitut ovat kaikkein auliimmin yhteydessä maapallomme kanssa ja havaitsevat ja aistivat meidät, kuten selvänäköiset havaitsevat ja aistivat ne. Havaintotasojemme läheisyys edistää valitettavasti tätä yhteyttä, koska ne ovat aina valmiita sekaantumaan toimintaamme niin hyvässä kuin pahassakin. Jos meiltä kysytään, miksi ainoastaan herkäät, hysteeriset luonteet, hermosairaat ja psykopaatit näkevät ja joskus puhuvat ”henkien” kanssa, me vastaamme esittämällä useita vastakysymyksiä: Tunneteko hallusinaation luonteen ja voitteko määritellä sen psyykkisen kulun? Kuinka voitte sanoa, että tällaiset näyt ovat pelkästään fyysisiä hallusinaatioita? Miten voitte olla niin varmoja siitä, etteivät mentaaliset ja hermostolliset sairaudet peittäessään (niin kutsutut) *normaalit* aistimme samalla paljasta näkymiä, jotka ovat tuntemattomia terveelle ihmiselle, ja paistaa auki ovia, jotka ovat yleensä suljettuja tieteellisille havainnoillenne (?); tai *ettei* psyykkis-henkinen kyky tällöin korvaa puhtaasti fyysisen aistimuksen hetkellistä menetystä tai sen heikentymistä? Sairaudet tai liiallinen hermoneste aikaansaavat mediumisuutta ja näkyjä – hallusinaatioita, niin kuin te kutsutte niitä. Mutta mitä tiede tietää edes mediumisuudesta? Jospa nykyajan Charcotit kiinnittäisivät huomiota potilaittensa *hourailuun* psyykkisemmästä näkökulmasta käsin, niin tieteelle ja varsinkin fysiologialle olisi enemmän hyötyä kuin nyt ja totuus perustuisi laajemmin tosiasioihin.

Tunnustan pitäeneeni pitkään näitä [dynastioita ja Atlantista] pelkkinä taruina (*meras nugas*), kunnes paremmin perehdyttyäni itämaisiin kieliiin päättelin, että kaikkien noiden legendojen on kuitenkin täytynyt kasvaa suuresta totuudesta.¹

Kuten de Rougemont osoittaa, Theopompos antaa teoksessaan *Meropis* fryygialaisten ja vähäaasialaisten pappien puhua aivan samoin kuin Sais'in papit puhuivat paljastaessaan Solonille Atlantiksen historian ja kohtalon. Theopompoksen mukaan Atlantis oli tavattoman laaja yhtenäinen manner, jossa oli *kahden rodun* asuttamana kaksi maata. Toinen rotu oli sotaisia, toinen harras, mietiskelevä.² Theopompos kuvaa niitä kahdella kaupungilla.³ Hartaassa ”kaupungissa” *vierailivat jatkuvasti jumalat*. Sotaisassa ”kaupungissa” asui erilaisia raudalle haavoittumattomia olentoja, joita voitiin *kuolettavasti haavoittaa* ainoastaan kivellä ja puulla.⁴ De Rougemont pitää tätä Theopompoksen keksintönä ja näkee Saïsin pappien vakuutuksessa myös petoksen (*supercherie*).⁵ ”Demonologit” pitivät tätä epäjohdonmukaisena. De Mirvillen sanoin:

Se on petos, joka perustui koko antiikin omaksumaan uskomukseen, *olettamus*, joka antoi nimen kokonaiselle vuorijonolle (Atlas) ja määritteli mitä tarkimmin topografiset seudut (sijoittaen jotkin sen saarista lähelle Cadizia ja Calpe-salmea) ja joka ennusti 2 000 vuotta ennen Kolumbusta, että *suuri valtameren takainen maa* sijaitsee tuon Atlantiksen takana ja sinne ”päästäisiin”, niin sanottiin, ”ei siunattujen, vaan hyvien henkien *saarten*, εὐδαιμονία [eudaimonia](meidän *Iles Fortunées*) ohitse”. Tällainen olettamus lienee vain yleinen hourekuva...⁶

Olipa tämä ”hourekuva” tai todellisuutta, varmaa on kuitenkin, että koko maailman papisto oli saanut tietonsa samasta lähteestä, joka on yleismaailmallinen traditio [e372] kolmannesta suuresta mantereesta, joka hukui 850 000 vuotta sitten.⁷ Tällä mantereella asui kaksi eri rotua, erilaista fyysisesti ja varsinkin moraalisesti. Kumpikin rotu oli hyvin perehtynyt

¹ *Oedipus Aegyptiacus*, vol. I, s. 70.

² Edelliseen rotuun kuului pääosa neljättä kantarotua, jossa ihmiset olivat sotaisia noitia, jotka degeneroituivat nopeasti hallitsemattomien intohimojensa johdosta, ja jälkimmäiseen kuuluivat ensimmäiset arjalaiset, jotka olivat hurskaita ja mietiskeleviä (*yoga*-mietiskelyn harjoittajia).

³ Lemuria-Atlantiksen pohjois- ja eteläosa; kahden mantereen hyperborealainen ja päiväntasaajan maa. [Ks. II osa, s. 323–324 ja 333–334.]

⁴ Tämä on okkulttista ja viittaa raudan ominaisuuteen, jota magneettiset aineet vetävät puoleensa ja toiset työntävät luotaan. Nämä aineet voidaan okkulttisella prosessilla saada yhtä läpäisemättömiksi kuin vesi on iskulle.

⁵ De Rougemont, *Le Peuple primitif*, vol. III, s. 157.

⁶ De Mirville, *main. teos*, vol. III, s. 29.

⁷ Ensimmäinen manner eli saari, jos tätä sanaa pidetään parempana, ”pohjoisnavan huippu”, ei ole milloinkaan upponnut, eikä uppoa ennen seitsemän Rodun loppua.

muinaiseen viisauteen ja luonnon salaisuuksiin, mutta ne olivat keskenään vastakkaisia pyrkimyksissään koko kehityskausiensa ajan. Mistäköhän kiinalaiset olisivat saaneet aiheensa opetuksiinsa, jos kaikki on vain *kuvitte-lua*? Kertovathan heidän muistitietonsakin siitä, että kerran oli olemassa auringon takana (*Chou*) *pyhä* saari, jonka takana sijaitsivat *kuolemattomien ihmisten* maat.¹ Eivätkö he yhä usko, että osa noiden *kuolemattomien* ihmisten jälkeläisistä – jotka jäivät eloon, kun *pyhä* saari oli tullut mustaksi synnistä ja upposi – löysi turvapaikan Gobin suuresta autiomaasta, missä he vieläkin asuvat kaikille näkymättöminä ja henkijoukkojen suojaamina ulkopuolisilta?

Epäuskoinen Boulanger kirjoittaa:

Jos pitää kallistaa korvansa perimätiedolle, niin se sijoittaa kuninkaiden hallituskauden edelle sankarien ja puolijumalien hallituskaudet, ja vielä varhaisemmaksi se sijoittaa jumalien ihmeellisen hallituskauden taruineen kulta-ajasta... On hämmästyttävää, että lähes kaikki historioitsijat ovat torjuneet noin kiinnostavat aikakirjat. Ja kuitenkin niiden välittämät ajatukset olivat kerran kaikkien kansojen hyväksymät ja kunnioittamat. Nyt niitä kunnioittavat vain muutamat tehden niistä jokapäiväisen elämänsä perustan. Tällaiset suhtautumiset näyttävät pakottavan vähemmän kiireelliseen tuomioon... Muinaisilla kansoilla, joilta olemme saaneet nämä traditiot, joita emme *enää hyväksy koska emme ymmärrä niitä nykyisin*, on täytynyt olla niihin uskoakseen perusteensa, jotka pohjautuivat noiden alkuaikojen läheisyyteen, mikä meiltä puuttuu ja erottaa meidät niistä... Platon sanoo *Lakiensa* neljännessä kirjassa, että kauan ennen ensimmäisten kaupunkien rakentamista Saturnus oli perustanut maan päälle *tietynlaisen* hallitusmuodon, jonka alaisuudessa ihmiset olivat hyvin onnellisia. Koska hän viittaa kulta-aikaan eli muinaisten tarujen ylistämään jumalien hallituskauteen... katsotaanpa, mitä ajatuksia hän esittää tuosta onnellisesta ajasta ja mikä tilanne sai hänet tuomaan esiin tämän *tarun* poliittisessa kirjoitelmassa. Platonin mukaan, jotta saataisiin selvä ja täsmällinen kuva kuninkuudesta, sen alkuperästä ja vallasta, on palattava historian ja tradition ensimmäisiin perusteisiin. Hän sanoo, että entisinä aikoina tapahtui suuria muutoksia *taivaassa ja maan päällä*, ja nykyinen asioiden tila on yksi seuraus niistä [*karma*]. Perimätietomme kertoo Saturnuksen hallituskaudella tapahtuneista monista ihmeistä, muutoksista, jotka sattuivat auringon kulussa, ja tuhansista muista asioista, jotka ovat jääneet inhimilliseen muistiin. Mutta *koskaan ei kuule puhuttavan mitään [e373] PAHASTA, joka aiheutti nuo mullistukset, eikä pahasta, joka niitä seurasi*. Kuitenkin... tuo pahan prinssiippi on otettava puheenaiheeksi ennen kuin voidaan käsitellä ku-

¹ De Rougemont, *main. teos*.

ninkuutta ja vallan alkuperää.¹

Tuon *pahan* Platon näkee hallitsijoiden ja hallittavien luonteiden samantyyppisyydessä eli olemuksen yhteisyydessä, sillä hän sanoo, että kulta-ajalla, kauan ennen kuin ihminen alkoi rakentaa kaupunkejaan, maan päällä vallitsi onni, koska ihmisellä ei ollut tarpeita. Miksi? Koska:

Saturnus tietäessään, ettei ihminen voinut hallita toista ihmistä täytämättä heti epäoikeudenmukaisesti maailmaa oikeillaan ja turhuudella, ei olisi sallinut kenellekään kuolevaiselle valtaa kanssaihmistensä yli. Tästä syystä jumala käytti samaa menetelmää, jota me käytämme karjalaumaamme. Emme mekään aseta härkää tai pussia toisten härkien ja püssien kaitsijoiksi, vaan annamme niille johtajaksi paimenen ts. *korkeamman olennon aivan toisesta suvusta kuin niiden oma*. Näin Saturnuskin teki. Hän rakasti ihmiskuntaa eikä asettanut sen hallitsijaksi ketään kuolevaista kuningasta tai ruhtinasta, vaan henkiolentoja ja henkiä (*δαίμονες* [daimones]), jotka olivat jumalalliselta olemukseltaan ihmisiä paljon parempia.

Näin jumala, logos (joukkojen synteesi), henkien johtajana tuli ihmisten ensimmäiseksi paimeneksi ja johtajaksi. Kun maailmaa ei enää hallittu siten ja jumalat vetäytyivät pois, ”villipedot nielaisivat osan ihmiskuntaa”. ”Ihmiset jäivät omien mahdollisuuksiensa ja oman toimeliaisuutensa varaan, ja heidän keskuudessaan ilmeni peräkkäin keksijöitä, jotka keksivät tulen, vehnän ja viinin ja joita kiitollinen yleisö jumaloi.”²

Ja ihmiskunta teki oikein, sillä tulen keksiminen hankauksen avulla oli ensimmäinen ihmiselle paljastunut luonnon mysteeri, ensimmäinen ja tärkein aineen ominaisuus.

Niin kuin *kommentareissa* sanotaan:

”Ennen tuota aikaa toivat ’viisauden herrat’ tuntemattomat hedelmät ja viljat hyödyksi niille, joita he hallitsivat – toisista lokista [piireistä].”

Argyll sanoo:

Ihmiskunnan varhaisimmat keksinnöt [?] ovat kaikkein ihmeellisimpiä, mitä ihmiskunta on koskaan tehnyt.... *Tulen ensi käyttö* ja eri tavat sen sytyttämiseen, villieläinten kesyttämisen, ja ennen kaikkea *menetelmät, joilla eri viljalajit aluksi kehitettiin* joistakin villoista ruohoista [?] – kaikki nämä ovat keksintöjä, joihin ei taitavuudessa ja tärkeydessä voi verrata mitään myöhempiä keksintöjä. Historia ei niitä tunne – ja

¹ N.A. Boulanger, *Règne des Dieux*, johdanto.

² Platon, *Laït*, kirja IV, 713 A ja seur. Salainen oppi selittää ja valaisee Platonin ajatuksia opettaessaan, että nuo ”keksijät” olivat jumalia ja puolijumalia (devoja ja rishejä), joista oli tullut – toisista vapaaehtoisesti, toisista karman seurauksena – ruumiillistuneita ihmisiä.

kaikki ovat hävinneet LOISTAVAN AAMUN sarastukseen.¹

Ylpeä sukupolvemme asettuu tämän suhteen epäilevälle ja kielteiselle kannalle. Mutta jos väitetään, ettei ole olemassa yhtään *tuntematonta maan vilja-* tai *hedelmälajia*, silloin voimme muistuttaa lukijalle, että *vehnää ei ole koskaan löydetty villinä: se ei ole maan tuote*. Kaikki muut viljalajit on voitu johtaa erilaisten villiruohojen alkumuotoihin, mutta vehnä ei [e374] ole tähän mennessä paljastanut alkuperäänsä kasvitieteilijöille. Ja pitääkäämme tässä yhteydessä mielessä, kuinka pyhä tämä vilja oli egyptiläisille papeille. Vehnää pantiin jopa muumioiden mukaan ja sitä on löytynyt tuhansia vuosia myöhemmin niiden arkuista. Muistakaamme, kuinka Horuksen palvelijat poimivat Aarun vainiolla vehnää, joka oli *seitsemän kyynärää* [4 m] *korkeaa*.²

Egyptiläinen Isis sanoo:

Minä olen noiden seutujen kuningatar. Olin ensimmäinen, joka paljasti kuolevaisille vehnän ja ohran salaisuuden... Minä olen se, joka nousee Koiran tähtikuviossa... Iloitse, oi Egypti, joka olit imettäjäni!³

Siriusta kutsuttiin *Koiran tähdeksi*. Se oli Merkuriuksen eli Buddhan tähti, sen, jota kutsuttiin suureksi ihmiskunnan opettajaksi ennen muita buddhoja.

¹ Argyll, *The Unity of Nature*, 521–522.

² *Kuolleiden kirja*, xcix, 33; ja clvi, 4. Lukijaa pyydetään vertaamaan I osan VII runon 3. säettä, jossa tämä on selitetty toisessa merkityksessään, ja myös *Kuolleiden kirja*, cix, 4. ja 5. rivi.

Tämä viittaa suoraan jumalallisen vehnän symboloimien ihmisen periaatteiden esoteeriseen jakoon. Tarina, joka on papyruskäärön kolmannessa luettelossa (*Kuolleiden kirja*, cx) kertoo: ”Tämä on *seitsemän kyynärää* [4 m] *korkeiden maanien* [ruumiittomien ihmisten] seutu” – nimittäin niiden, jotka ovat juuri siirtyneet pois, mutta joiden oletetaan yhä olevan seitsemäisiä kaikkine periaatteineen, mukaan luettuna ruumis, joka esiintyy *astralisena* kâma-lokassa eli *Haadeksessa* ennen niiden eroamista. ”Siellä on 1,80 *metrin korkuista* vehnää täydellisen tilan muumioidelle” – ts. niille, jotka ovat jo erkaantuneet, joiden *kolme* korkeampaa periaatetta ovat devachanissa – ”jotka saavat sitä koota”. Tätä seutua (devachan) kutsutaan ”jumalien uuden syntymän maaksi”, ja sanotaan että siellä asuvat Shu, Tefnut ja Keb. Nyt on helppo käsittää, mitä tarkoittaa ”*Seitsemän kyynärää* [7 m] *korkeiden maanien seutu*” (vielä epätäydellisiä muumioita varten) ja seutu niitä varten, jotka ovat ”*täydellisessä tilassa*”, jotka ”kokoavat solmen kyynärän [1,80 m] korkuista vehnää”. Egyptiläisillä oli sama esoteerinen filosofia, jota opettavat nyt Himalajan tämän puoleiset adeptit, joiden ylle haudattaessa myös pannaan vehnää ja ohraa.

³ Diodoros Sisilialainen, *Bibliothèque historique*, kirja I, § 27. Jotkut egyptologit ovat erehdyttävästi yrittäneet samastaa Osiriksen Menekseen. Bunsen määrittelee Meneksen eläneen noin 5867 eaa. ja on saanut kristittyjen arvosteluryöpyn niskaansa. Mutta ”Isis-Osiris” hallitsi Egyptissä ennen kuin Denderan temppelin katto sai eläinratamaalauksensa ja tämä tapahtui yli 75 000 vuotta sitten!

Kiinalainen *I-Ching* sanoo maanviljelyksen keksimisen kuuluvan ”taivaallisille henkiolennoille, jotka opettivat sen ihmisille”.

Voi niitä ihmisiä, jotka eivät tiedä mitään, eivät huomaa mitään eivätkä halua nähdä mitään.... He kaikki ovat sokeita,¹ koska eivät tiedä, kuinka täpötäynnä maailma on erilaisia näkymättömiä olentoja, jotka täyttävät jopa pyhimät paikat.²

”Jumalan poikia” on ollut ja on yhä olemassa. Hindujuen *brahmaputroista* ja *mânasaputroista* (Brahmân pojista ja järkisyntyisistä pojista) aina juutalaisen raamatun *B'nai ha-Elohim* asti on vuosisatainen usko ja [e375] *universaali* traditio pakottanut järjen ottamaan huomioon tällaisen todistelun. Mitä arvoa on niin sanotulla *itsenäisellä kritiikillä* tai ”sisäisellä todistuksella” (joka perustuu yleensä kriitikkojen omiin otaksumiin) tämänlaatuisen universaalien todistuksen rinnalla, joka ei ole koskaan muuttunut historiallisten kierrosten aikana? Lukekaapa esoteerisesti *Genesisin* kuudes luku, joka toistaa salaisen opin esityksiä, vaikka sen muoto on hiukan muuttunut ja se tulee johtopäätökseen, joka on ristiriidassa jopa *Zoharin* kanssa. ”Siihen aikaan oli maan päällä jättiläisiä, ja *myöhemminkin* kun ’jumalien pojat’ (*B'nai ha-Elohim*) yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia. Juuri näitä olivat muinaisajan *sankarit*” (eli jättiläiset).³

Mitä tämä ”ja myöhemminkin” tarkoittaa, ellei tätä: Maan päällä oli jättiläisiä ENNEN, ts. ennen kolmannen Rodun synnittämiä poikia; ja *myöhemminkin*, kun toiset, alemmanluontoiset Jumalan pojat ryhtyivät sukupuolilyhteyteen maan päällä (niin kuin Daksha teki nähdessään, etteivät hänen *mânasaputransa* tahtoneet kansoittaa maata)? Sitten seuraa pitkä katko tässä *Genesisin* kuudennen luvun 4. ja 5. jakeen välillä. Sillä varmasti kyseessä ei ollut noiden ”sankarien” pahuus, joiden joukkoon kuuluu Nimrod, ”mahtava metsästäjä Herran edessä”, kun ”Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri”, eikä liioin tarkoitettu Baabelin rakentajia, sillä tämä tapahtui vedenpaisumuksen *jälkeen*; vaan kyse oli jättiläisten jälkeläisistä, jotka synnyttivät *monstra quaedam... de genere giganteo*, hirviöitä joista polveutui alempia ihmisrotuja, joita edustavat nykyisin maan päällä muutamat surkeat sukupuuttoon kuolevat heimot ja suuret ihmisenmuotoiset apinat.

Ja jos teologit, joko protestanttiset tai roomalaiskatoliset, vetävät meidät tilille, voimme vain viitata heidän omiin kirjallisiin teksteihinsä. Edellä mainittu jae on aina ollut vaikea pulma paitsi tiedemiehille ja raamatuntutkijoille niin myös papeille. Sillä kuten kunnianarvoisa isä Perrone sanoo sen: ”Joko ne [*B'nai ha-Elohim*] olivat hyviä enkeleitä, ja kuinka ne siinä

¹ Tekstissä ”pulloin suljettuja” tai ”sisään lukittuja”.

² *Zohar*, I osa, p. 177.

³ *Genesis* 6:4.

tapauksessa saattoivat langeta? tai ne olivat pahoja [enkeleitä], ja siinä tapauksessa ne eivät voineet olla *B'nai ha-Elohimejä*, 'Jumalan poikia'.¹ Tämän raamatullisen arvoituksen – ”jonka todellista merkitystä ei kukaan kirjailija ole koskaan ymmärtänyt”, kuten Fourmont avoimesti tunnustaa² – voi selittää ainoastaan okkulttinen oppi, *Zohar* länsimaalaisille ja *Dzyanin kirja* itämaalaisille. Olemme jo nähneet, mitä jälkimmäinen sanoo, ja *Zohar* taas kertoo, että *B'nai ha-Elohim* oli yhteisnimitys *malakhimeille* (hyville sanansaattajille) ja *ishineille*, (”alemmille enkeleille”).³

Demonologien eduksi voimme lisätä tähän, että heidän Saatanansa, [e376] ”sielunvihollinen”, kuuluu *Jobin kirjassa* niiden Jumalan poikien eli *B'nai ha-Elohimien* joukkoon, jotka tulivat isänsä luo.⁴ Mutta tästä myöhemmin.

Zohar sanoo myös, etteivät *ishinit*, kauniit *B'nai ha-Elohim* olleet syyllisiä, vaan *ne sekaantuivat kuolevaisten ihmisten kanssa, koska ne oli lähetetty maan päälle tekemään niin*.⁵ Muualla samassa teoksessa sanotaan, että nämä *B'nai ha-Elohim* kuuluvat ”valtaistuinten” kymmenenteen alaosaan.⁶ Siinä selitetään myös, että *ishinit*, ”ihmishenget”, *virii spirituales*, nyt kun ihmiset eivät enää voi nähdä niitä, auttavat tietojensa avulla maagikoita tekemään *homunculuksia*, jotka eivät ole *pieniä ihmisiä* vaan ”*pienempiä* (alempiarvoisuuden merkityksessä) kuin ihmiset”. Molemmat näyttäytyvät kaasumaisessa ja eteerisessä muodossa, jollainen *ishineillä* oli silloin. Niiden johtaja on *Azazel*.

Mutta *Azazel*, jonka kirkon dogmit yhdistävät Saatanaan, ei ole mitään sen kaltaista. *Azazel* on *mysteeri*, niin kuin on jo muualla selitetty, ja *Maimonideksen* teoksessa sanotaan myös siten.⁷ ”*Azazelia* koskevassa kertomuksessa on käsittämätön mysteeri.” Ja niin siinä onkin, kuten *Vatikaanin kirjastonhoitaja Lanci*, johon olemme aikaisemmin viitanneet ja jonka pitäisi tietää, sanoo, että ”tämä kunnioitettava jumalallinen nimi (*nome divino e venerabile*) on raamatuntutkijoiden kynän kautta tullut *paholaiseksi*, erämaaksi, vuoreksi ja pukiksi”.⁸ Sen vuoksi on hullunkurista johtaa tämä sana, niin kuin *Spencer* tekee, sanoista *Azal* (erotettu) ja *El* (jumala), näin ollen ”jumalasta erotettu”, PAHOLAINEN. *Zoharissa* *Azazel* on paremminkin pyhä uhri kuin ”*Jehovan* muodollinen sielunvihollinen”, joksi *Spencer* haluaa sen tehdä.⁹

¹ Perrone, *Praelectiones Theologicae*, luku ii.

² Étienne Fourmont, *Réflexions sur l'origine, l'histoire... des anciens peuples*.

³ *Parha Rabba*.

⁴ *Job*, 1:6.

⁵ *Book of Ruth and Schadash*, fol. 63, p. 3; Amsterdamin painos.

⁶ *Zohar*, osa ii, p. 113.

⁷ *More Nebukhim*, xxvi, s. 8.

⁸ *La Sacra Scrittura*.

⁹ II, s. 14, 29.

On hämmästyttävää huomata, minkä määrän pahansuopaa mielikuvitusta ovat uskonkiihkoiset kirjoittajat omistaneet tälle ”joukolle”. Azazel ja hänen ”joukkonsa” ovat yksinkertaisesti juutalaisten ”Prometheus” ja olisi nähtävä tästä näkökulmasta. *Zohar* osoittaa *ishinien* olevan kytkettyinä erämaan vuoreen allegorisesti, mikä viittaa yksinkertaisesti niihin ”henkiin”, jotka on kytketty maahan ruumiillistumiskierroksen ajaksi. Azazel (eli Azazel) on *Henokin kirjan* mukaan yksi niiden ”syntiä tekevien” enkelien päämiehistä, jotka laskeutuivat Armonin vuoren huipulle Ardisille sitoutuakseen uskollisuuden valoin toinen toiselleen. Azazelin sanotaan opettaneen ihmisiä tekemään miekkoja, puukkoja ja kilpiä ja valmistamaan peilejä (?), joilla *voi nähdä mitä on takana päin* (nim. ”taikapeilejä”). Amazarak opetti kaikkia taikureita ja juurtenjakajia, Amers opetti magian ratkaisua, Barkayal astrologiaa, Akibeel suureiden ja merkkien merkitystä, Tamial astronomiaa ja Asaradel kuun liikkeitä. ”Nämä seitsemän olivat neljännen ihmisen (ts. *neljännen* Rodun) ensimmäisiä opettajia”. Milloinkahan allegorialle annetaan oikea, sananmukainen merkitys?

[e377] Tässä on symbolinen esitys suuresta taistelusta jumalallisen viisauden, *Nousin*, ja sen maallisen heijastuksen, *Psyken*, eli hengen ja sielun välillä, taivaassa ja maassa. Taivaassa – koska jumalallinen MONADI oli vapaaehtoisesti lähtenyt sieltä maanpakoon astuakseen alas ja ruumiillistuaakseen alemmalla tasolla ja muodostaakseen siten savieläimen *kuolemattomaksi jumalaksi*. Sillä Éliphas Lévi kertoo meille, että ”enkelit pyrkivät tulemaan ihmisiksi, sillä täydellinen ihminen, ihmisjumala on jopa enkelien yläpuolella”. Maassa – koska henki heti laskeuduttuaan tukehtui aineen pyörteissä.

Omituista kyllä, okkulttinen opetus esittää hahmot päinvastaisina. Niinpä tässä tapauksessa kristittyjen antropomorfinen arkkienkeli ja hindujen ihmisenkaltainen Jumala edustavat ainetta ja lohikäärme eli käärme henkeä. Okkulttisesta symboliikasta saamme avaimen tähän mysteeriin, teologiset symbolit peittävät sen yhä enemmän. Sillä edellinen selittää monet raamatun ja uuden testamentinkin sanonnat, jotka ovat tähän asti pysyneet käsitämättöminä. Sitä vastoin jälkimmäinen on Saatanaa ja hänen kapinaansa koskevalla dogmillaan pienentänyt tuon mukamas äärettömän, ehdottoman täydellisen jumalansa olemuksen ja luonnon ja luonut suurimman pahan ja kirouksen maan päälle – uskon persoonalliseen paholaiseen. Tämä mysteeri on nyt paljastettu, ja avain sen metafysiseseen symboliikkaan on palautettu, jota vastoin teologisen tulkinnan avain osoittaa jumalien ja arkkienkeliin jäävän kuolleen kirjaimen eli dogmaattisten uskontojen vertauskuviksi ja taistelurintamaan puhdasta hengen totuutta vastaan, alastomina ja ilman mielikuvituksen kaunistelua.

Hunnuttomassa Isiksessä tehtiin jo monia viittauksia tähän suuntaan, mutta vielä useampia viittauksia tähän mysteeriin on löydettävissä sieltä täältä näissä teoksissa. Tarkoitus oli saada kerta kaikkiaan selväksi, että se, minkä jokaisen dogmaattisen uskonnon – etenkin kristillinen – papisto esit-

tää Saatanaksi, Jumalan viholliseksi, on todellisuudessa korkein jumalallinen henki – salainen viisus maan päällä – joka on luonnollisesti vastakkainen kaikelle maailmalliselle, ohimenevälle harhalle dogmaattiset eli kirkolliset uskonnot mukaan luettuina. Niinpä latinalainen kirkko, suvaitsematon, fanaattinen ja julma kaikille, jotka eivät halua olla sen orjia, tuo kirkko, joka kutsuu itseään Kristuksen morsiameksi ja on samalla Pietarin edustaja, Pietarin, jolle Mestari oikeudenmukaisesti moittien sanoi ”mene pois minun luotani Saatana”, ja vielä protestanttinen kirkko, joka kutsuu itseään kristilliseksi ja asettaa paradoksaalisesti uuden liiton tilalle vanhan ”Mooseksen lain”, jota Kristus avoimesti moitti – nämä molemmat kirkot taistelevat jumalallista totuutta vastaan kieltäytyessään tunnustamasta ja panetellessaan esoteerisen (koska *jumalallinen*) viisauden lohikäärmettä. Aina kun ne kiroavat gnostikkojen Aurinko-Knuufiksen – Agathodaimon-Khristoksen tai teosofisen ikuisuuden käärmeen tai jopa *Genesiksen* käärmeen – ne [e378] ovat tuon saman pimeän fanaattisuuden hengen elähdyttämiä, joka sai fariseukset kiroamaan Jeesuksen sanomalla hänelle: ”Emmekö sanoneet oikein sanoessamme, että sinussa on paholainen?”

Lukekaa kertomus Indrasta (Vâyusta) *Rigvedasta*, tuosta arjalaisuuden okkulttisesta teoksesta *par excellence*, ja verratkaa sitä sitten *purânoiden* samaan kertomukseen – joka on eksoteerinen ja tarkoituksellisesti vääristelty versio todellisesta viisauuskonnosta. *Rigvedassa* Indra on korkein ja suurin jumalista, ja hänen Soman-juontinsa on allegoria hänen korkean henkisestä luonteestaan. *Purânoissa* Indrasta tulee huikenteleva Somanesteen juomari tavalliseen maalliseen tapaan. Hän on kaikkien ”jumalien vihollisten” – daityojen, nâgojen (käärmeiden), asuroiden, kaikkien *käärme*-jumalien ja vritran, kosmisen käärmeen – voittaja. Indra on hindulaisen pantheonin pyhä Mikael, *taistelevien* joukkojen päällikkö. Ja raamatussa näemme Saatanan, yhden ”Jumalan pojista”¹ muuttuvan eksoteerisen tulkinnan mukaan paholaiseksi ja lohikäärmeeksi sen helvetillisessä, pahassa merkityksessä. Mutta kabbalan mukaan² Sammael, joka on Saatana, on sama kuin Mikael, *lohikäärmeen tappaja*. Kuinka voisikaan olla toisin, kun on sanottu, että Tzelem (kuva) heijastaa samalla tavoin Mikaelin ja Sammaelin, *jotka ovat yksi ja sama*. Molemmat ovat lähtöisin, niin on opetettu, *Ruahista* (henki), *Neshamahista* (sielu) ja *Nefeshistä* (elämä). *Kaldealaisessa lukujen kirjassa* Sammael on salattu (okkulttinen) viisus, ja Mikael on korkeampi *maallinen* viisus, ja molemmat virtaavat samasta lähteestä, mutta eroavat irtautuessaan *maailmansielusta*, joka on maan päällä *mahat* (älyllinen ymmärrys) eli *manas* (järjen paikka). Ne eroavat, koska toiseen (Mikaeliin) *vaikuttaa* Neshamah, kun taas toinen (Sammael) on sen *vaikutusta vailla*. Kirkollinen dogmaattinen henki vääristi tämän opin, koska kirkko inhoten itsenäistä henkeä, joka ei ole ulkonaisen muodon (näin ollen

¹ Job, 1:6.

² *Chaldean Book of Numbers*.

dogmin) vaikutuksen alainen, teki Sammael-Saatanasta (kaikkein viisaimmasta ja henkisimmästä hengestä) antropomorfisen Jumalan ja aistillisen fyysisen ihmisen vastustajan, PAHOLAISEN!

SAATANA-MYYTIN ALKUPERÄ

Selvittäkäämme tätä kirkkoisien mielikuvituksen luomusta vielä syvemmin löytääksemme sen pakanallisen prototyypin. Uuden *saatana*-myytin alkuperä on helppo jäljittää. Lohikäärmettä ja aurinkoa koskeva traditio toistuu kaikkialla maailmassa, sekä sivistyneissä että puolivilleissä maissa. Se alkoi salaisia vihkimyksiä koskevinä kuiskauksina maallikkojen keskuudessa ja tuli yleiseksi silloin vallinneen auringonpalvontauskonnon kautta. Oli aika, jolloin maailman neljässä osassa oli runsaasti auringolle ja lohikäärmeelle pyhitettyjä temppeleitä, [e379] mutta niiden palvonta on nyttemmin säilynyt etupäässä Kiinassa ja buddhalaisissa maissa. ”Bel ja lohikäärme ovat samalla tavoin kytketyt yhteen, ja ofiittien uskonnon pappi on yhtä lailla omaksunut Jumalansa nimen.”¹ Lohikäärmeenpalvonnan länsimaista alkuperää on etsittävä menneisyyden uskonnoista, lähinnä Egyptistä. Ofiitit omaksuivat muotomenonsa Hermes Trismegistukselta, ja auringonpalvonta aurinkojumaliseen saapui faraoiden maahan Intiasta. Stonehengen jumalissa tunnistamme Delfoin ja Babylonian jumaluuksia, ja Babylonian jumaluuksissa on Veda-kansojen devoja. Bel ja Dragon, Apollo ja Python, Krishna ja Kâliya, Osiris ja Tyfon ovat kaikki samoja vaikka erinimisiä – joista viimeisin on Mikael ja punainen lohikäärme sekä pyhä Yrjö ja hänen lohikäärmeensä. Koska Mikael on ”sama kuin Jumala” eli hänen ”kaksoispuolensa” maallisessa mielessä ja on yksi elohimeistä, taisteleva enkeli, hän on siten yksinkertaisesti muunnos Jehovasta. Mikä kosminen tai astronominen tapahtuma lieneekään synnyttänyt ”taivaan sodan” allegorian, sen maallista alkuperää on kuitenkin etsittävä vihkimystemppeleistä ja ikivanhoista kryptoista. Seuraavassa on todisteet:

Huomaamme, että a) papit omaksuivat palvomiensa jumalien nimet; b) ”lohikäärmettä” pidettiin kautta koko muinaisuuden kuolemattomuuden ja viisauden, salaisen tiedon ja ikuisuuden symbolina; ja c) Egyptin, Babylonian ja Intian hierofantit kutsuivat itseään yleensä ”lohikäärmeen pojiksi” ja ”käärmeiksi”, ja tämä vahvistaa siten salaisen opin opetuksia.

...Egyptissä ja Kaldeassa oli lukuisia katakombeja, joista jotkut ulotuivat varsin laajalle. Kuuluisimmat niistä olivat Theban ja Memfoksen maanalaiset kryptat. Alkaen Niilin länsipuolelta katakombit ojentautuivat kohti Libyan autiomaata, ja ne tunnettiin *käärmeen* katakombeina eli käytävinä. Siellä vietettiin *kuklos anagkesin* [κύκλος ἀνάγκης],

¹ *Archaeologia*, London, vol. XXV, s. 220.

”Välttämättömyyden Ympyrän”, pyhiä mysteereitä, jotka yleisemmin tunnettiin nimellä ”pakollinen piiri” ja jotka olivat jokaiselle sielulle ruumiillisen kuoleman ja Amentin seuduille tuomitsemisen jälkeen määrätty peruuttamaton kohtalo.

De Bourbourgin kirjassa meksikolainen puolijumala Votan kertoessaan tutkimusmatkastaan kuvaa maanalaista käytävää, joka avautui taivaiden juurelle, ja lisää, että tämä käytävä oli käärmeenkolon, ”*un agujero de culebra*”, ja että hän pääsi siihen, koska hän itse oli käärme, ”käärmeiden poika”.¹

Tämä on todellakin ajatuksia herättävää, sillä hänen kuvauksensa *käärmeenkolosta* on kuvaus edellä mainitusta muinaisegyptiläisestä kryptasta. Lisäksi Egyptin kuten myös Babylonin hierofantit yleisesti nimittivät itseään [e380] ”Käärmeenjumalan pojiksi” tai ”Lohikäärmeen pojiksi” [mysteerien aikana]... ”Assyrialainen pappi kantoi aina jumalansa nimeä”, sanoo Movers.² Myös kelttiläisbriittiläisten alueiden druidit kutsuivat itseään käärmeiksi. ”Minä olen käärme, minä olen druidi!” sanoo Taliesin.³ Bretagnen Carnac on Egyptin Karnakin kaksoisveli ja merkitsee ’käärmeen vuori’. Dracontiat olivat kerran yleisiä kaikkialla maailmassa, ja nämä temppelit olivat lohikäärmeelle pyhitettyjä yksin siitä syystä, että se oli auringon symboli, ja tämä puolestaan oli korkeimman jumalan symboli – foinikialaisten Elonin tai Elionin, jonka Aabraham tunnusti El Elioniksi.⁴ Druideja nimitettiin, paitsi käärmeiksi, myös ”rakentajiksi”, ”arkkitehdeiksi”, sillä heidän monumenttinsa ja temppeliensä loisto oli niin valtava, että vielä nykyäänkin niiden tomuksi kuluneet jäännökset säilyttävät tämän päivän insinöörit laskelmineen.

De Bourbourg vihjaa, että päälliköt nimeltä Votan tai *Quetzalcohuatl*, joka oli meksikolaisten käärmejumala, olivat Haamin tai Kanaanin jälkeläisiä. ”Minä olen Hivim”, he sanovat. ”Koska olen Hivim, olen suuren lohikäärmeen (käärmeen) sukua. Olen itse käärme, sillä olen Hivim.”⁵

Edelleen ”taivaan sota” näyttää yhdessä merkityksessään viittaavan niihin kauheisiin taisteluihin, jotka odottivat adeptiksi pyrkijää, hänen itsensä ja hänen (maagisesti) personoitujen inhimillisten intohimojensa välillä, kun *sisäisen* valaistuneen ihmisen oli ne lyötävä tai hänen itsensä epäonnistuttava. Edellisessä tapauksessa voitettuaan onnellisesti kaikki kiusaukset hänestä tuli ”lohikäärmeen surmaaja”, ja hänestä tuli ”käärmeen poika” ja itse käärme, joka on luopunut vanhasta nahastaan ja syntynyt *uuteen* ruu-

¹ *Cartas jne.*, Mexico, 1851, IV, s. 56; *Popol Vuh*, johdanto, s. lxxxix.

² *Die Phonizier*, vol. I, s. 70.

³ *Archeologia*, vol. XXV, s. 220.

⁴ Cory, *Ancient Fragments*, 1832, s. 9; Eusebius, *Praep. evang.*, I, x (36); myös *Genesis*, 14.

⁵ *Cartas jne.*, s. 49 alaviite ja s. 51 eteenp.; *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 322–323.

miiseen tullen siten viisauden pojaksi ja ikuisesti kuolemattomaksi.

Set, Israelin otaksuttu esi-isä, on vain juutalainen vastine Hermekselle, viisauden jumalalle, jota kutsuttiin myös nimillä Thot, Tat, Set, Seteh ja Saatana. Hän on myös Tyfon – sama kuin Apofis, Horuksen tappama lohikäärme, sillä Tyfonia kutsuttiin myös Setiksi. Hän on yksinkertaisesti Osiriksen *pimeä puoli*, jonka veli Angra Mainyu on Ahuramazdhan musta varjo. Maallisesti kaikki nämä allegoriat liittyvät adeptin koetuksiin ja vihkimyskokeisiin. Astronomisesti ne koskevat auringon ja kuun pimennyksiä, joiden myyttisiä selityksiä löytyy yhä Intiasta ja Ceylonista, missä ne ovat säilyneet vuosituhansia ja missä kuka tahansa voi tutkia näitä allegorisia kertomuksia ja traditioita.

[e381] Râhu on mytologisesti *daitya* – jättiläinen, puolijumala, jonka alaruumis päättyi lohikäärmeen eli käärmeen pyrstöön. Valtameren kirnuamisen aikana jumalien *valmistaessa Amritaa* – kuolemattomuuden vettä – hän varasti vettä, joi sitä ja tuli kuolemattomaksi. Aurinko ja kuu, jotka keksivät varkaan, paljastivat hänet Vishnulle, joka asetti hänet tähtipiireihin, hänen yläruumiinsa vastatessa lohikäärmeen päätä ja alaruumiinsa (*ketu*) lohikäärmeen pyrstöä ja näiden kahden ollessa nouseva ja laskeva solmukohta. Siitä pitäen Râhu nielee kostonhimoisena silloin tällöin auringon ja kuun. Mutta tällä tarulla on toinenkin mystinen merkitys, sillä *Râhu*, lohikäärmeen pää, esitti huomattavaa osaa auringon (*Vikartanan*) vihkimysmysteereissä kokelaan ja lohikäärmeen lopullisessa taistelussa.

Rishien luolat, teiresioiden ja kreikkalaisten näkijöiden asuinpaikat, suunniteltiin samanlaisiksi kuin maanalaisissa kallioluolissa asuvien *nâgojen*, hindulaisten *kuningaskäärmeiden* asunnot. *Sheshasta*, tuhatpäisestä käärmeestä, jolla Vishnu lepää, aina Pythoniin, *lohikäärme-oraakkeliin* asti kaikki viittaa myytin salaiseen merkitykseen. Intiassa tämä tosiasia on löydettävissä varhaisimmista *purânoista*. Surasân lapset ovat ”mahtavia lohikäärmeitä”. *Vayupurânassa* sijoitetaan (*Vishnupurânan*) ”Surasâ” dânavoiden – Danun ja tietäjä Kaşyapan jälkeläisten – tilalle, ja nuo dânavat olivat jättiläisiä (eli titaaneja), jotka taistelivat jumalia vastaan, joten ne ovat samoja kuin viisauden ”lohikäärmeet” ja ”käärmeet”.

Vertaamalla vain jokaisen kansan aurinkojumalia toisiinsa voi havaita niiden allegorioiden olevan täysin samoja. Mitä salaisempi allegorinen symboli on, sitä yhdenmukaisempi se on toisten järjestelmien vastaavan symbolin kanssa. Jos siis näistä kolmesta ulkonäöltään suuresti eroavasta järjestelmästä – vanhasta arjalaisesta, muinaisesta kreikkalaisesta ja nykyaikaisesta kristillisestä mallista – valitsemme sattumanvaraisesti useita aurinkojumalia ja lohikäärmeitä, ne paljastuvat toistensa kopioiksi.

Tarkastelkaamme järjestyksessä tulenjumala Agnia, taivaankannen Indraa ja Kârttikeyaa hinduilta sekä Apolloa kreikkalaisilta ja *Mikaelia*, ”auringon enkeliä”, aioneista ensimmäistä, jota gnostikot kutsuivat ”vapahtajaksi”.

(1) Agnia – tulenjumalaa – sanotaan *Rigvedassa* Vaishvânaraksi. Mutta Vaishvânara on dânavä – jättiläisdemoni,¹ jonka tyttäret Pulomâ ja Kâlakâ tulevat lukemattomien dânavoiden (30 miljoonan) äideiksi [e382] Kaśyapan kautta² ja asuvat *Hiranyapurassa*, ”ilmassa leijailevassa kultaisessa kaupungissa”. Näin ollen Indra on eräässä mielessä Kaśyapan poikana näiden kahden poikapuoli, ja Kaśyapa on tässä merkityksessä sama kuin Agni, tulenjumala eli aurinko (Kaśyapa-Âditya). Tähän ryhmään kuuluu Skanda eli Kârttikeya (sodan jumala, *kuusikasvoinen* Mars-planeetta astronomisesti), kumâra eli Agnista syntynyt neitsytnuorukainen,³ jonka tarkoitus oli hävittää Târaka, Dânavä-demoni, Kaśyapan pojanpoika hänen pojastaan Hiranyâkshasta,⁴ jonka (Târakan) joogaponnistukset olivat niin erikoiset, että niitä kammoksuivat jumalatkin peläten valtansa jakamista.⁵ Ja kun Indra, taivaan loistava jumala, tappaa Vritran (eli Ahin), käärme-demonin – minkä sankariteon vuoksi häntä kutsutaan *Vritra-Haniksi*, ”Vritran hävittäjäksi” – niin hän johtaa myös *devojen* (enkelien tai jumalien) joukkoa muita Brahmâa vastaan kapinoivia jumalia vastaan, mistä syystä hän on saanut nimen *Jishnu*, ”taivaallisen joukon johtaja”. Kârttikeyalla on sama lisänimi. Sillä tapettuaan Târakan, Dânavan, hän on Târaka-Jit, ”Târakan kukistaja”,⁶ ja”,⁶ ”*Kumâra Guha*”, ”mystinen neitsytnuorukainen”, ”*Siddha-Sena*”,

¹ Tällä nimellä se mainitaan *Vayupurânoissa* ja sisältyy dânavoiden luetteloon. *Bhâgavatapurânan* kommentaattori sanoo sitä Danun pojaksi, mutta nimi merkitsee myös ”ihmiskunnan henkeä”.

² Kashyapaa kutsutaan Brahmân pojaksi ja hän on ”itsesyntyinen”, jonka osalle kuuluu suuri osa luomistyötä. Hän on yksi seitsemästä rishistä, *eksoteerisesti* Marîchin, Brahmân pojan, poika, kun taas *Atharva-veda* sanoo: ”Itsesyntyinen Kashyapa syntyi ajasta”, ja *esoteerisesti* aika ja tila muodostavat yhden *tuntemattoman* jumaluuden. *Âdityana* Indra on Kashyapan poika ja myös Vaivasvata Manu, alkuunpanijamme. Tekstissä annetussa esimerkissä hän on Kashyapa-Âditya, *aurinko ja aurinkojumala, josta kaikki* ”kosmiset” demonit, lohikäärmeet (nâgat), käärmejumalat ja dânavat, jättiläiset, ovat syntyneet. Edellä mainittujen allegorioiden merkitys on puhtaasti astronominen ja kosminen, mutta ne sopivat näyttämään kaikkien samanlaisuuden.

³ Kaikki nämä kertomukset ovat erilaisia *eksoteerisissa* teksteissä. *Mahâbhâratas* Kârttikeya, ”kuusikasvoinen Mars”, on Rudran eli Shivan poika, itsesyntyinen ilman äitiä Shivan tuleen heitetystä siemenestä. Mutta Kârttikeyaa kutsutaan yleensä *Agnihûksi*, ”tulisyntyiseksi”.

⁴ Hiranyâksha on Pâtâlan viidennen alueen johtaja eli kuningas, käärmejumala.

⁵ *Elohimit* pelkäsivät myös Aadamin pääsevän perille hyvän ja pahan tiedosta ja näyttävät sen vuoksi karkottaneen hänet Edenistä eli tappaneen hänet *henkisesti*.

⁶ Tarina kertoo, että Târaka (jota kutsuttiin myös Kâlanâbhaksi) omaten erikoisia joogakykyjä oli saavuttanut kaiken jumalallisen tiedon yoga-vidyâsta ja häntä vastaan vehkeilleiden jumalien salaisista kyvyistä. Tässä näemme *arkkienkelien* eli pienempien jumalien ”tottelevaisen” joukon vehkeilevän (tulevaisuuden) *langenneita* enkeleitä vastaan, joita Henok syyttää siitä suuresta rikoksesta, että he ovat paljastaneet maailmalle kaikki ”taivaan *salaisuudet*”. Mikael, Gabriel, Rafael,

”Siddhojen johtaja” ja *Shaktidhara*, ”keihäänkantaja”.

(2) Ottakaamme kreikkalainen aurinkojumala Apollo ja verratkaamme hänestä esitettyjä myyttisiä kertomuksia nähdäksemme, eikö hän vastaa [e383] Indraa, Kârttikeyaa ja jopa Kaśyapa-Âdityaa sekä samalla Mikaelia (Jehovan enkelimuotona), ”auringon enkeliä”, joka on ”Jumalan kaltainen” ja ”yhtä Jumalan kanssa”. Myöhemmät kekseliäät, monoteistisessä tarkoituksessa tehdyt tulkinnat, vaikka ovatkin korotetut kiistämättömiksi kirkollisiksi dogmeiksi, eivät todista mitään muuta kuin ehkä inhimillisen auktoriteetin ja vallan väärinkäyttöä.

Apollo on *Helios* (aurinko), Foibos-Apollo (”elämän ja maailman valo”¹), joka nousee kultasiipisestä maljasta (auringosta). Tästä syystä hän on aurinkojumala *par excellence*. Syntymähetkellään hän pyytää joustaan tappaakseen Pythonin, lohikäärmedemonin, joka vaani hänen äitiään ennen hänen syntymäänsä² ja jonka hävittäminen jää hänen jumalalliseksi tehtäväkseen – niin kuin Kârttikeya syntyy tappaakseen Târakan, *liian pyhän ja viisaan demonin*. Apollo syntyy tähtisaarelle nimeltään *Asteria* – ”kultainen tähtisaari”, ”maa joka leijailee ilmassa”, joka on hindujen kultainen *Hiranyapura*. Häntä kutsutaan nimellä ”puhdas (ἄγνός, *Agnus Dei*, intialainen *Agni*) [kuten tri Kenealy arvelee], ja alkuperäisessä myytissä hän on vapaa kaikesta aistillisesta rakkaudesta”.³ Sen vuoksi hän on *kumâra* niin kuin Kârttikeya ja Indrakin oli aikaisemmassa elämässään ja aikaisemmissa elämäkerroissaan. Lisäksi Python, ”punainen lohikäärme”, yhdistää Apollon Mikaeliin, joka taistelee *Ilmestyskirjan* lohikäärmettä vastaan, petoa joka tahtoo hyökätä synnyttävän vaimon kimppuun, niin kuin Python kävi Apollon äidin kimppuun. Voiko kukaan olla näkemättä yhdenmukaisuutta? Jos arvoisalla W. E. Gladstonella, joka ylpeilee kreikan oppineisuudellaan ja Homeroksen allegorioiden hengen tuntemuksellaan, olisi ollut aavistustakaan oikeasta *Iliadin* ja *Odyseian esoteerisesta* merkityksestä, hän olisi ymmärtänyt paremmin Johanneksen *ilmestyksen* ja jopa *Pentateukin*. Sillä tie raamattuun käy Hermeksen, Belin ja Homeroksen kautta, kuten tie näihin viimeksi mainittuihin käy hindulaisten ja kaldealaisten uskonnollisten

Surial ja Uriel syyttävät Herra Jumalan edessä niitä veljiään, joiden sanottiin *tunkeutuneen jumalallisiin mysteereihin* ja opettaneen niitä ihmisille, ja tästä syystä he säästyivät rangaistukselta. Mikael sai tehtäväkseen taistella lohikäärmettä vastaan, ja samoin sai Kârttikeya samoissa olosuhteissa. Molemmat ovat ”taivaallisten joukkojen johtajia”, molemmat neitsyitä, molemmat ”pyhien johtajia”, ”keihäänkantajia” (*Shaktidhara*) jne. Kârttikeya on Mikaelin ja pyhän Yrjön esikuva yhtä varmasti kuin Indra on Kârttikeyan prototyyppi.

¹ Aineellisen, fyysisen maailman ”elämä ja valo”, aistien – ei sielun – ilo. Apollo on erityisesti *inhimillinen* jumala, jonka palvontaan kuuluvat emotionaaliset, loistokkaat ja teatraaliset kirkkorituaalit valoineen ja musiikkeineen.

² Ks. *Ilmestyskirja* (12:3, 4), mistä löytyy Apollon äiti, jota ahdistaa tuo Python, punainen lohikäärme, joka on myös *Porfyron*, tulipunainen titaani.

³ *Book of God*, s. 88.

symbolien kautta.

(3) Tämä ikivanha traditio on toistettu Johanneksen *Ilmestyskirjan* 12. luvussa ja tulee ilman pienintäkään epäilystä babylonialaisista legendoista, vaikka babylonialainen kertomus sai alkunsa arjalaisista allegorioista. Tämän *Ilmestyskirjan* 12. luvun alkulähteen paljastamiseen riittänee edesmenneen George Smithin mainitsema katkelma. Tämä kuuluisa assyriologi sanoo:

Seuraavat katkelmat viittaavat raamatussa Aadamiksi [ihmiseksi] kutsutun *ihmiskunnan* luomiseen. Hänet luotiin täydelliseksi...mutta myöhemmin hän [e384] yhtyy syvyyden lohikäärmeeseen, Tiamatin eläimeen, kaaoksen henkeen ja rikkoo jumalaansa vastaan, joka *kiroaa hänet* ja syyttää hänen ylleen ihmisyyden kaikki pahuudet ja onnettomuudet.¹

Tätä seuraa sota lohikäärmeen ja pahan voimien välillä eli kaaoksen ja jumalien välillä. Jumalilla on taotut aseet² ja Merodach [*Ilmestyskirjan* arkkienkeli Mikael] ryhtyy johtamaan taivaallista joukkoa lohikäärmettä vastaan. Lennokkaasti kuvattu sota päättyy tietysti hyvän voimien voittoon.³

Tämä jumalien sota syvyyden voimia vastaan viittaa myös viimeisessä ja maallisessa merkityksessään taisteluun, joka käytiin vasta syntyneen viidennen Rodun arjalaisten adeptien ja Atlantiksen noitien, syvyyden demonien välillä, noiden veden ympäröimien saarelaisten, jotka hukkuivat vedenpaisumuksessa.⁴

Kuten aikaisemmin on sanottu, lohikäärmeiden ja ”taivaan sodan” symboleilla on enemmän kuin yksi merkitys, ja uskonnolliset, astronomiset ja geologiset tapahtumat sisältyvät yhteen yleiseen allegoriaan. Mutta sillä oli myös kosmologinen merkitys. Intiassa lohikäärmekertomus toistuu yhdessä merkityksessään Indran ja *Vritran* välisessä taistelussa. *Vedoissa* viitataan tähän Ahi-Vritraan kuivuuden demonina, kauheana kuumana tuulena. Indra

¹ ”Jumala”, joka *kiroaa* (oletetun) oman työnsä, koska oli tehnyt siitä epätäydellisen, ei voi olla ainoa ehdoton ääretön viisauts, vaikka kantaakin Belin tai Jehovan nimeä.

² Intialaisessa *Tārakāmaya*-allegoriassa Soman (kuun, kasvien kuninkaan) johtamien asurain ja jumalien välisessä sodassa jumalien aseseppä Vishvakarman takoo Vulkanin (Tubal-Kainin) tavoin jumalille aseet.

³ *The Chaldean Account of Genesis*, s. 304. Olemme sanoneet muualla, että *Ilmestyskirjan* (12:1, 2) ”vaimo lapsineen” oli Aima, suuri äiti eli Bina, kolmas sefirot, ”jonka nimi on Jehovah”. Ja ”lohikäärme”, joka yrittää nielaista hänen vastasyntyneen lapsensa (universumin), on absoluuttisen viisauden lohikäärme – viisauden joka huomattessaan universumin ja kaiken siinä olevan erottamattomuuden absoluuttisesta KAIKESTA ei näe mitään mitään muuta kuin suuren illuusion, *Mahâmâyân*, ja tästä johtuen syyn kurjuuteen ja kärsimykseen.

⁴ Ks. *Hunnettoman Isiksen*, Tiede osa 2:n viimeisiä sivuja.

näkyvä olevan jatkuvassa taistelussa hänen kanssaan, ja ukkosen ja salaman avulla jumala pakottaa Ahi-Vritran vuodattamaan sadetta maan päälle ja sitten surmaa hänet. Tästä syystä Indraa kutsutaan *Vritra-Haniksi* eli Vritran tappajaksi, niin kuin Mikaelia kutsutaan lohikäärmeen voittajaksi ja tappajaksi. Tässä merkityksessä nämä molemmat ”viholliset” ovat siis ”vanha lohikäärme”, joka syöstiin maan syvyyksiin.

Zend-Avestan amshâspendit ovat sotajoukko, jolla on Mikaelin kaltainen johtaja ja joka näyttää samalta kuin taivaan legioonat *Vendîdâdin* mukaan. Niinpä Fargardissa XIX, ii, 13 (42), Ahuramazda kehottaa Zarathustraa ”kutsumaan avukseen... Amesha-Spentat, jotka hallitsevat maan seitsemää *keshvaria*”,¹ jotka seitsemässä [e385] merkityksessään viittaavat myös planeettaketjumme seitsemään piiriin, seitsemään planeettaan, seitsemään taivaaseen jne., sen mukaan, tarkoitetaanko fyysistä, ylifyysistä vai yksinkertaisesti sideeristä maailmaa. Samassa Fargardissa (ii ja iii) Zarathustra lohtiessaan voimia Angra Mainyua ja hänen joukkoaan vastaan vetoaa heihin näillä sanoin: ”Kutsun avukseni seitsemän loistavaa *Sravahia* poikineen ja joukkoineen.”² ”*Sravah*” – sana jonka merkitystä orientalistit eivät tunne – tarkoittaa samaa amshâspendia mutta korkeimmassa okkulttisessa merkityksessä. ”*Sravah*” ovat ilmenneiden amshâspendien noumenoneita, noiden *ilmenneiden* voimien sieluja tai henkiä, ja ”niiden pojat ja joukot” viittaavat planeettaenkeleihin ja niiden tähtijoukkoihin ja -konstellatioihin. ”Amshâspend” on eksoteerinen termi, jota käytetään ainoastaan sen maallisista yhtymistä ja asioista. Zarathustra kääntyy Ahuramazdan puoleen jatkuvasti ”aineellisen *maailman* luojana”. Ormazd on maamme (Spenta Armaitin) isä, ja personoituna sitä sanotaan ”Ahuramazdan kauniiksi tyttärekseksi”,³ joka on myös sen (salaisen ja henkisen tiedon ja viisauden) puun luoja, josta saadaan mystinen ja ihmeellinen *Baresma*. Mutta loistavan Jumalan okkulttista nimeä ei koskaan lausuttu temppelin ulkopuolella.

Sammael eli Saatana, *Genesiksen* viettelevä käärme ja yksi alkuperäisistä kapinoivista enkeleistä, on ”punaisen lohikäärmeen” nimi. Hän on *kuoleman* enkeli, ja *Talmud* sanoo, että ”kuoleman enkeli ja Saatana ovat samoja”. Hänet tappaa Mikael ja uudestaan pyhä Yrjö, joka on myös lohikäärmeen surmaaja, mutta huomauttaa nämä muunnokset. Sammael on sama kuin *Simoom*, erämaan kuuma tuuli, ja edelleen *Vedan* kuivuuden demoni, kuten Vritra. ”*Simoomia* kutsutaan nimellä *Atabul-os*” eli *Diabolos*, paholainen.

¹ ”Maan seitsemän *keshvaria*” – meidän planeettaketjumme seitsemän piiriä, seitsemän maailmaa, jotka on myös mainittu *Rigvedassa* – on esitetty muualla. On olemassa kuusi *rajamsia* (maailmaa) *prithivîn*, maan eli ”tämän” (*idam*) yläpuolella vastakkaisena sille, mikä on tuolla puolen (kuusi palloa kolmella toisella tasolla). (Ks. *Rigveda*, I, 34; III, 56; VII, 104, II ja V, 60, 6.)

² *Vendîdâd*, Fargard XIX, 42.

³ *Sama*, 13 (42).

Tyfonin eli Apofis-lohikäärmeen – *Kuolleiden kirjan syyttäjän* – voittaa Horus, joka lävistää vastustajansa pään keihäällä; ja Tyfon on kaiken tuhoava erämaan tuuli, se kapinallinen elementti, joka saa kaiken sekasortoon. Niin kuin *Set*, se on myös yön pimeys, Osiriksen murhaaja, joka Osiris on päivän valo ja aurinko. Arkeologia todistaa, että Horus on sama kuin Anubis,¹ jolla egyptiläisestä muistomerkistä löytyneessä kuvassa on haarniska ja keihäs, kuten Mikaelilla ja pyhällä Yrjöllä. Anubis esitetään myös [e386] tappamassa lohikäärmettä, jolla on käärmeen pää ja pyrstö.²

Kosmologisesti kaikki lohikäärmeet ja käärmeet, jotka niiden ”surmaajat” voittavat, ovat siis alun perin kaaoksen myllertäviä periaatteita, jotka aurinkojumalat eli *luovat* voimat saattavat järjestykseen. *Kuolleiden kirjas* näitä periaatteita sanotaan ”kapinallisiksi pojiksi”.

Tuona yönä sortaja, Osiriksen murhaaja, jota sanotaan myös *vietteleväksi käärmeeksi*... kutsuu kapinalliset pojat ilmaan ja kun ne saapuvat itäiselle taivaalle, siellä ja koko maailmassa syttyy taivaan sota.³

Skandinaavisessa *Eddassa Aasojen* ”sota” *Hrimthussien* (huurrettusaiden) kanssa ja *aasa Thorrin* sota *Jotunien* kanssa esittää käärmeet ja lohikäärmeet ja ”pimeydestä” hiipivän ”suden” saman myyтин toistona. ”Pahat henget”,⁴ jotka alkuaan kuvaavat vain kaaosta, on rahvaan taikausko personoinut, kunnes ne ovat lopulta saaneet kansalaisoikeudet maapallon sivistyneimmissä ja oppineimmissä roduissa – sen oletetun *luomisen jälkeen* – ja tulleet kristittyjen parissa dogmeiksi. Kuten George Smith sanoo:

Pahat henget [periaatteet], kaaoksen vertauskuvat [Kaldeassa ja Assyriassa samoin kuin Egyptissä, kuten olemme nähneet]... vastustavat tätä muutosta ja käyvät sotaa kuuta, Belin vanhinta poikaa vastaan vetäen puolelleen auringon, Venuksen ja ilman jumalan, Vulin.⁵

Tämä on siis vain toinen versio hindujen ”taivaan sodasta”, sodasta Soman, kuun, ja jumalien välillä – Indran ollessa ilman Vul – mikä osoittaa sen olevan pelkästään sekä kosmogoninen että astronominen allegoria, joka on loihdittu esiin varhaisimmasta mysteereissä opetusta teogoniasta.

Gnostikkojen uskonnollisissa opeissa on parhaiten nähtävissä lohikäärmeen, käärmeen ja pukin todellinen merkitys ja kaikkien niiden voimien

¹ *Kuolleiden kirja*, xvii, rivi 62: Anubis on Horus, joka sulautuu siihen, joka on silmätön.

² Ks. Lenoir, ”Du Dragon de Metz”, *Mémoires de l'Académie Celtique*, I, 11, 12.

³ *Kuolleiden kirja*, xvii, 54, 49. Ks. myös *Egyptean Pantheon*, s. 20, 23.

⁴ Näitä ”pahoja henkiä” ei voi mitenkään samastaa Saatanaan eli suureen lohikäärmeeseen. Ne ovat elementaaleja, jotka ovat syntyneet eli aiheutuneet tietämättömyydestä – kosmisista ja inhimillisistä intohimoista – eli kaaoksesta.

⁵ *Assyrian Discoveries*, s. 403.

symbolit, joita kutsutaan nyt *pahoiksi*. Sillä *niiden* opetukset paljastivat juutalaisten *AIN SOFIN* vastineen esoteerisen luonteen, jonka todellisesta rabiinien salaamasta merkityksestä kristityt eivät muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta tienneet yhtään mitään. Tuskin olisi Jeesus Nasarealainen neuvonut apostoleitaan olemaan *viisaita* kuin käärmeet, jos käärmeet olisivat olleet *pahan* symboli, eivätkä ofiitit, ”käärmeen veljeskunnan” oppineet egyptiläiset gnostikot, olisi kunnioittaneet seremonioissaan elävää käärmettä VIISAUDEN vertauskuvana, jumalallisena Sofiana (ja hyvän tyyppinä, eikä pahan), jos tämä matelija olisi ollut niin läheisessä yhteydessä Saatanaan. Asia on niin, että jopa tavallisena käärmeenä se on aina ollut kaksinaimainen symboli. [e387] Lohikäärmeenäkään se ei ole koskaan ollut muuta kuin ilmenneen jumaluuden suuren viisauden symboli. Aikaisempien maalarien *draco volans*, lentävä lohikäärme, voi olla liioiteltu kuva todellisesta ennen vedenpaisumusta eläneestä eläimestä. Mutta ne jotka uskovat okkultisiin opetuksiin, ovat sitä mieltä, että vanhoina aikoina oli sellaisia olentoja kuin lentävät lohikäärmeet, eräänlaisia lentoliskoja, ja että nuo jättiläismäiset siivekkäät liskot olivat Mooseksen serafin ja suuren pronssikäärmeen esikuvia.¹ Juutalaiset olivat itse palvoneet jälkimmäistä *epäjumalaa*, mutta Hiskian aikaansaaman uskonpuhdistuksen jälkeen he tekivät täyskäännöksen ja kutsuivat tätä kaikkien muiden kansojen suurta eli korkeampaa Jumalaa – paholaiseksi ja omaa anastajaansa – ”ainoaksi Jumalaksi”.²

Saatana-nimitys, hepreaksi *shatan*, ”vastustaja” (verbistä *shatana*, ”vastustaa”, vainota), kuuluu oikeastaan ensimmäiselle ja julmimmalle ”*kaikkien muiden jumalien vastustajalle*” – Jehovalle, eikä käärmeelle, joka käytti ainoastaan myötätuntoista ja viisasta kieltä ja on dogmissakin korkeintaan ”ihmisten vastustaja”. Tämä dogmi, joka pohjautuu *Genesiksen* kolmanteen lukuun, on yhtä epäjohdonmukainen ja väärä kuin ristiriitainen. Sillä kuka *loi* ensimmäisenä miehen alkuperäisen ja alituisen kiusaajan – naisen? Varmasti se ei ollut käärme, vaan itse ”Herra Jumala”, joka sanoen ”Ei ole hyvä miehen olla yksin” loi naisen ja ”toi hänet miehen luo”.³ Jos

¹ Ks. 4. Moos. 21:8–9. Jumala käskää Moosesta rakentamaan pronssisen käärmeen, ”Serafin”. *Siihen katsominen* parantaa *tulisten käärmeiden* puremasta. Viimeksi mainitut olivat *serafimit*, joilla *Jesajan* mukaan (6:2) ”oli kuusi siipeä kullakin”. Ne ovat Jehovan symboleja ja kaikkien muidenkin demiurgien, jotka synnyttivät kuusi kaltaistaan poikaa – seitsemännen ollessa niiden luoja. Siten pronssikäärme on Jehova, ”tulikäärmeiden” päällikkö. Ja 2. *Kun.* 18:3–4 sanotaan, että kuningas Hiskia [Hezekiah], joka isänsä Daavidin tavoin ”teki sitä mikä oli oikein Herran silmissä” – ”löi palasiksi Mooseksen tekemän pronssikäärmeen... ja kutsui sitä *Nehushtaniksi*” eli pronssipalaseksi.

² ”Saatana nousi Israelia vastaan ja vietteli Daavidin toimittamaan Israelissa väenlaskun” (1. Aikak. 21:1). ”Mutta Herran [Jehovan] viha syttyi taas Israelia vastaan” ja hän yllytti Daavidia sanoen: ”Mene ja laske Israelin väki” (2. Sam. 24:1). Nämä kaksi olentoa ovat siten samoja.

³ *Genesis* 2:18, 22.

sitä seurannutta pientä, epämiellyttävää välikohtausta *oli* silloin ja on yhä pidettävä ”perisyntinä”, silloin joutuu Luojan jumalallinen kaukonäköisyys todella huonoon valoon. (1. luvun) Ensimmäisen Aadamin olisi ollut paljon parempi olla ”miehinen ja naisellinen” eli ”yksin”. Ilmeisesti Herra Jumala oli kaiken pahan todellinen syy, ”agent provocateur” [yllyttäjä] ja käärme – ainoastaan *Azazelin* prototyyppi, ”syntipukki Israelin (Jumalan) syntien tähden”, *Tragos*-parka, jonka oli kärsittävä rangaistus luojansa ja herransa erehdyksestä. Tämä on tietysti sanottu vain niille, jotka hyväksyvät *Genesiksen* ihmiskuntaa koskevan näytelmän alkutapahtumat kuolleen kirjaimen merkityksessä. Ne, jotka lukevat ne esoteerisesti, eivät joudu mielikuvituksellisiin [e388] haaveiluihin ja hypoteeseihin. *He tietävät* kuinka lukea sen symboliikkaa eivätkä voi erehtyä.

Tässä ei ole tarvetta ryhtyä käsittelemään Jehovah-nimen moninaista mystistä ja abstraktista merkitystä, joka ei kuulu jumaluudelle, jota on *virheellisesti* kutsuttu sillä nimellä. Se oli rabbiin tarkoituksellisesti verhoama salaisuus, jota he säilyttivät huolellisesti sen jälkeen kun kristityt olivat anastaneet heidän jumalansa nimen, joka kuului vain heille.¹ Tässä mainitakoon seuraava tosiasia. Se henkilöahmo, joka mainitaan *Genesiksen* neljässä ensimmäisessä luvussa nimityksin ”Jumala”, ”Herra Jumala” ja ”Herra” pelkästään, ei ole yksi ja sama henkilö, ja varmasti se ei ole *Jehova*. Kabbalassa on kolme eri luokkaa eli ryhmää elohimejä, joita kutsutaan sefiroteiksi, ja Jehova esiintyy ainoastaan 4. luvussa. Sen ensimmäisessä jakeessa sitä nimitetään Kainiksi ja viimeisessä se muuttuu *ihmiskunnaksi* – miehiseksi ja naiselliseksi, Jahveksi.² ”Käärme” ei sitä paitsi ole Saatana, vaan loistava enkeli, yksi kunnian ja loiston ympäröimistä *elohimeistä*, joka luvaten naiselle, että jos he söisivät kiellettyä hedelmää, ”*sinä et varmasti kuole*”, piti lupauksensa ja teki ihmisestä kuolemattoman *katoamattomalta luonnoltaan*. Hän on mysteerien Iao, ihmisten androgyynisten luojien johtaja. Kolmas luku kertoo (esoteerisesti) siitä, kuinka poistui se tietämättömyyden verho, joka peitti ”luuttomien” jumalien kuvaksi luodun enkeli-ihmisen tietoisuuden, ja hänen tajuntansa avautui hänen todelliselle luonteelleen. Näin tuli näkyviin loistava enkeli (Lucifer) kuolemattomuuden antajan valossa ja ”valaisijana”, kun taas todellista synnyttämiseen ja aineeseen lankeamista on etsittävä 4. luvusta. Siinä Jehova-Kain, Aadamin miehinen osa, *kaksinainen* ihminen, erottauduttuaan Eevasta luo hänessä ”Abe-

¹ Monet oppineet kirjailijat ovat tutkineet perusteellisesti Jehovah-nimen eri merkityksiä (masoreettisilla pisteillä varustettuna ja ilman) ja osoittaneet niiden moninaisia tarkoituksia. Paras näistä teoksista on *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in The Source of Measures* [J. Ralston Skinner].

² Edellä mainitussa teoksessa (s. 233, liite) *Genesiksen* kohta 4:26 on käännetty: ”silloin alkoivat ihmiset *kutsua itseään Jehovahiksi*”, mutta vähemmän oikein ehkä selitetty, koska viimeinen sana pitäisi kirjoittaa *Jah* (miehinen)-havah (naisellinen) osoittamaan, että tuosta ajasta lähtien alkoi esiintyä rotu, joka oli selvästi jakautunut miehiksi ja naisiksi.

lin”, ensimmäisen *luonnollisen naisen*,¹ ja vuodattaa *neitseellisen veren*. Kun nyt alkuperäisessä heprealaisessa tekstissä Kain osoittautuu samaksi kuin Jehova *Genesisin* 4. luvun 1. jakeen oikean tulkinnan perusteella; ja kun rabbit opettavat, että ”*Kin* (Kain), paha, oli Eevan ja Sammaelin poika, paholainen, joka otti Aadamin paikan”; ja kun *Talmud* lisää, että ”paha henki, Saatana ja Sammael, kuoleman enkeli, ovat samoja”² – on helppo huomata, että Jehova (*ihmiskunta* eli ”Jah-Havah”) ja Saatana (sen vuoksi viettelevä käärme) ovat yksi ja sama [e389] yksityiskohtia myöten. *Ihmiskunnan ulkopuolella ei ole paholaista eikä paha, joka synnyttäisi paholaisen*. Paha on välttämättömyys ilmenneessä universumissa ja yksi sen ylläpitäjistä. Se on välttämätön kehitykselle ja edistykselle samoin kuin yö on välttämätön jotta päivä voisi ilmetä ja kuolema elämälle – *jotta ihminen voisi elää ikuisesti*.

Metafyysisesti Saatana edustaa luonnossa yksinkertaisesti kaiken *vastakohtaisuutta eli polaarista vastakkaisuutta*.³ Se on ”vastustaja” allegorisesti, *kaiken* ”surmaaja” ja suuri vihollinen, koska koko universumissa ei ole mitään, millä ei olisi kahta puolta – saman mitalin kääntöpuolia. Mutta siinä tapauksessa valoa, hyvyttä, kauneutta jne. voidaan kutsua Saatanaksi yhtä hyvin kuin paholaiseksikin, koska ne ovat pimeyden, pahuuden ja rumuuden *vastakohtia*. Ja nyt tulee käsitettävämmäksi eräiden aikanaan *kerettiläisinä* ja inhottavina pidettyjen varhaiskristillisten lahkojen filosofia ja *järjellinen perusta*. Voimme ymmärtää, miksi SATANIITTIEIN lahko sai osakseen halveksuntaa ja tuomittiin ilman mitään toivoa myöhemmästä syyttömäksi todistamisesta, koska he pitivät oppinsa salassa. Samaan asemaan joutuivat KAINIITIT ja jopa (Juudas) ISKARIOOTIT, koska tuon *petollisen* apostolin todellista luonnetta ei ole koskaan täysin selvitetty ihmisyyden tuomioistuimessa.

Suoranaisena seurauksena käy selville myös gnostilaisten lahkojen opit. Nämä lahkot olivat vihittyjen perustamia, ja niiden opit perustuivat oikeaan tietoon jokaisen kansan vertauskuvastosta. Näin on ymmärrettävää, miksi useimmat heistä pitivät Jaldabaothia Mooseksen jumalana, tuona ylpeänä, kunnianhimoisena ja epäpuhtaana henkenä, joka anastaessaan *korkeimman Jumalan* paikan käytti väärin valtaansa, sillä hän ei ollut yhtään parempi vaan joissakin suhteissa paljon pahempi kuin *veljensä elohimit*. Viimeksi mainitut edustivat kaiken ympäröivää ilmennyttä jumaluutta ainoastaan kollektiivisessä merkityksessä, koska elohimit olivat ilmenneen universu-

¹ Ks. selitykseksi saman teoksen VII liitteen erinomaisia sivuja.

² *Talmud: Bava Batra*, 16 a.

³ Demonologiassa Saatana on vastarinnan johtaja helvetissä, jonka hallitsija on Beelsebub. Hän kuuluu demonien viidenteen luokkaan (keskiaikaisen demonologian mukaan niitä on yhdeksän) ja hän johtaa noitua ja taikureita. Mutta huomattava tekstissä pukkipäisen Saatanan, Bafometin, todellinen merkitys. Tämä on sama kuin Azazel, Israelin syntipukki. Luonto on PAN-jumala.

min luomisessa alkuperäisen kosmisen aineen ensimmäisten erilaistumisten muovailijoita. Sen vuoksi gnostikot kutsuivat Jehovaa Ofiomorfoksen lailla käärmeen, Saatanan eli PAHAN luojaksi.¹ He opettivat, että Iurbo ja Adonai olivat ”Jaldabaothin emanaation, Iao-Jehovahin nimiä”.² Tämä oli heidän kielenkäytössään samaa, kuin mitä rabbit tarkoittivat verhotummin sanoessaan, että ”Sammael eli Saataka oli synnyttänyt Kainin”.

[e390] Langenneet enkelit esittävät kaikissa muinaisissa järjestelmissä *langenneiden* ihmisten prototyyppejä allegorisesti ja *noita ihmisiä itseään* esoteerisesti. Siten luomishetken elohimeistä tuli ”B”nai ha-Elohim”, Jumalan poikia, joihin seemiläisten perimätietojen mukaan kuuluu myös Saataka. Taivaallinen sota Thraetaonan ja Azhi-Dahakan, tuhoavan käärmeen, välillä päättyy Burnoufin mukaan maan päällä siinä taistelussa, jota hurskaat ihmiset käyvät pahuuden voimia vastaan, ”iranilaisten taistelussa Intian arjalaisia bramiineja vastaan”. Ja jumalien selkkaus *asurain* kanssa toistuu *Mahābhāratan* suuressa sodassa. Kaikkein myöhäisimmässä uskonnossa, kristinuskossa, kaikki taistelijat, jumalat ja demonit, kummatkin vihollisjoukot ovat nyt muuttuneet lohikäärmeiksi ja saatanoiksi pelkästään siitä syystä, että *Genesiksen* käärme voitaisiin yhdistää personoituun PAHAAN ja siten todistaa uusi dogmi.³

NOOA OLI KABIIRI, JOTEN HÄNEN TÄYTYI OLLA DEMONI

Sillä ei ole paljonkaan merkitystä, oliko se Isis vai Ceres – ”Kabiria” – eli kabiirit jälleen, joka opetti ihmisille maanviljelystä, mutta on erittäin tärkeätä estää kiihkoilijoita monopolisoimasta kaikkia historian ja legendan tosiasiota ja säilyttämästä totuuden, historian ja legendan vääristelyjään yhden miehen harteille. Nooa on joko *myytti* kuten muutkin tai henkilö, jonka legenda perustui kabirisiin tai titaanisiin traditioihin sellaisina kuin niitä opetettiin Samothrakissa, ja sen vuoksi eivät juutalaiset eivätkä kristityt voi monopolisoida häntä itselleen. Jos siis, kuten Faber yritti todistaa suuren oppineisuutensa ja tutkimustensa perusteella, Nooa on atlantilainen ja titaani, ja hänen perheensä on kabiireja tai hurskaita titaaneja jne. – silloin raamatun kronologia kaatuu omasta painostaan ja sen mukana kaikki patriarkat, ennen vedenpaisumusta eläneet ja esiatlantilaiset titaanit. Kuten nyt on huomattu ja osoitettu, Kain on Mars, *voiman ja synnyttämisen* sekä ensimmäisen (sukupuolisen) verenvuodatuksen jumala.⁴ Tubal-Kain on

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 200.

² *Codex Nazaraeus*. Ks. II kirja, XVIII, ”Langenneiden enkelien myytistä”.

³ Ks. yksityiskohtien saamiseksi tämän teoksen II kirjasta Saatanan myytistä.

⁴ Koska hän on myös Vulcanus eli Vul-Kain, myöhempien egyptiläisten suurin jumala ja suurin kabiiri. *Ajan* jumala oli Egyptissä *Khijun* eli Saturnus eli Seteh, ja *Khijun* on sama kuin Kain.

kabiiri, ”kaikkien pronssia ja rautaa työstävien seppien opettaja”, tai – jos tämä miellyttää enemmän – sama kuin Hefaistos eli Vulcanus. Jabal tulee kabiireista, maanviljelyn opettajista, ”sellaisista joilla oli karjaa”, ja Jubal on ”kaikkien harpunoittajien isä” [*Genesis* 4:21], hän eli *he*, jotka tekivät *harpun* [ἄρπυγ] Kronokselle [Khronos] ja kolmikärjen Poseidonille.¹

[e391] Salaperäisten telkhiinien historia eli ”tarut” – jotka kaikki toistavat esoteeristen opetustemme muinaisia tapahtumia – antavat meille avaimen *Kainin* suvun syntyyn.² Ne esittävät syyn, miksi roomalaiskatolinen kirkko yhdistää Kainin ja Haamin ”kirotun veren” noituuteen ja tekee siitä syyppään vedenpaisumukseen. Eivätkö telkhiinit – näin väitetään – olleet Rhodoksen salaperäisiä rautaseppiä, jotka ensimmäisinä pystyttivät patsaita jumalille varustaen ne aseilla ja opettivat ihmisille magian taitoja? Ja eikö heitä hukutettu vedenpaisumuksessa Zeuksen käskystä, kuten *kainiitit* Jehovan käskystä?

Telkhiinit ovat yksinkertaisesti kabiireja ja titaaneja toisessa muodossa. He ovat myös atlantislaisia. ”Kuten Lemnos ja Samothraki”, sanoo Decharme, ”Rhodos, telkhiinien syntymäpaikka, on vulkaanisperäinen saari.”³ Rhodos-saari kohosi äkkiä merestä oltuaan aikaisemmin valtameren nielaisema, sanovat traditiot. Samoin kuin (kabiirien) Samothraki se liittyy ihmisten muistossa vedenpaisumuskertomuksiin. Koska tästä aiheesta on jo sanottu tarpeeksi, jätämme sen tällä kertaa.

Voimme kuitenkin lisätä muutaman sanan Nooasta, joka edustaa juutalaisuudessa lähes jokaista pakanoiden jumalaa monessa suhteessa. Homeroksen laulut sisältävät runollisessa muodossa kaikki myöhemmät tarut patriarkoista, jotka ovat kaikki sideerisiä, kosmisia ja numeerisia symboleja ja merkkejä. Yritys erottaa toisistaan Setin ja Kainin sukutaulut⁴ ja myö-

¹ Katsokaa Strabon, *Geografia*, k. XIV, ii, 7, ja verratkaa sitä kykloopeihin; myös Kallimakhos, *In Delum*, 31, ja Publius Papinius Statius, *Silvarum Libri V*, k. IV, 6, 47.

² *Genesis* 4. ja 5. luku.

³ *Mythologie de la Grèce antique: Génie du Feu – Les Telchines*, s. 271.

⁴ Mielestämme mikään ei voi olla kiusallisempaa ja lapsellisempaa kuin tämä hyödytön yritys erottaa Kainin ja Setin sukuluettelot toisistaan eli salata nimien samuus eri tavausmenetelmillä. Siten Kainilla on poika HENOK ja Setillä on myös poika HENOK (Enos, Hanok, Eenok – vokaalittomista heprealaisista sanoista voi saada miltei mitä tahansa). Kainilaisella linjalla Henok synnyttää IRADIN, Irad MEHUJAEELIN, viimeksi mainittu METUSAEELIN ja Metusael Lemekin. Setin linjalla Enos synnyttää Kenanin [Cainanin] ja tämä MAHALALELIN (muunnos Mehujaelista), joka synnyttää JEREDIN (eli Iradin), Jered HENOKIN [Enos] (numero 3), joka synnyttää Metuselahin (Metusaelista), ja lopulta Lemek päättää luettelon. [Vrt. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, s. 60; ja *Genesisin* 4. ja 5. luku.] Kaikki nämä ovat (kabbalistisia) symboleja aurinko- ja kuuvuosista, astronomisista aikakausista ja fysiologisista (fällisistä) toiminnoista, kuten on jokaisessa pakanallisessa vertauskuvastossa. Tämän ovat todenneet lukuisat kirjailijat.

hempi yhtä turha yritys osoittaa heidät *todellisiksi, historiallisiksi* ihmisiksi on johtanut ainoastaan vakavampiin menneisyyden historian tutkimuksiin ja löytöihin, jotka ovat vaarantaneet ikuisiksi ajoiksi oletetun *ilmestyksen*. Niinpä on todistettu Nooan ja Melkisedekin samuus ja myös Melkisedekin eli Isä Tsaddikin myöhempi samuus Kronos-Saturnuksen kanssa.

Tämä on helposti todistettu, eikä sitä kiellä kukaan kristillinen kirjailija. Bryant¹ on samaa mieltä jokaisen kanssa, joka sanoo [e392] Sydikin eli Tsaddikin olevan patriarkka Nooa (myös Melkisedek), ja hänen kutsumanimensä eli Tsaddik vastaa Genesiksessä hänelle annettua luonteenlaatua.² ”Hän oli קַדִּיץ, Tsaddik, *oikeamielinen mies ja sukunsa täydellisyys*. Tieto ja kaikki hyödyllinen taito omistettiin hänelle, ja hänen poikiensa kautta ne siirtyivät jälkipolville.”³

Sankhuniaton selostaa maailmalle, että kabiirit olivat Sydikin eli Zedekin (Melkisedekin) poikia. Tosin kyllä tähän selostukseen, joka on siirtynyt meille Eusebioksen kautta,⁴ on suhtauduttava tietyin varauksin, koska on enemmän kuin luultavaa, että hän sormei Sankhuniatonin teoksia samoin kuin hän oli tehnyt Manethonin synkronistisille tauluille. Mutta oletta-kaamme, että Sydikin, Kronoksen eli Saturnuksen samuus Nooan ja Melkisedekin kanssa perustuu Eusebioksen hurskaaseen hypoteesiin. Hyväksykäämme se sellaisenaan samoin kuin Nooan luonne *oikeamielisenä miehenä* ja hänen oletettu kaksinaisuutensa salaperäisenä Melkisedekinä, Salemin kuninkaana ja korkean jumalan pappina ”oman järjestyksensä” mukaan,⁵ ja lopuksi, nähtyämme, mitä ne kaikki olivat henkisesti, astronomisesti, psyykkisesti ja kosmisesti, katsokaamme nyt, mitä niistä tuli *rabbiinisesti* ja KABBALISTISESTI.

Huomaamme, että puhuessaan Aadamista, Kainista, Marsista jne. *personointeina The Source of Measures* -teoksen tekijä julkaisee kabbalistisissa tutkimuksissaan aivan meidän esoteerisia opetuksiamme. Niinpä hän sanoo:

Mars oli syntymän ja kuoleman, *synnyttämisen ja hävityksen* herra, samoin kuin *kyntämisen, rakentamisen, kuvanveiston, kivenhakkuun, arkkitehtuurin...* lyhyesti sanoen kaikkien.... TAITEIDEN. Hän oli *ensimmäinen prinssiippi*, jossa muuntui *toiminnan kaksi vastakkaisuutta*. Myös astronomisesti⁶ hän hallitsi päivän ja vuoden syntymäpaikkaa, *sen*

¹ Ks. ”*Analysis of Ancient Mythologie*”, vol. II, s. 760.

² 1. Moos. 6:9.

³ Ks. *Encyclopaedia*, Abraham Rees, K.T.J.

⁴ *Praeparatio Evangelica* I, 36.

⁵ *Kirje hebrealaisille*, 5:6; 7:1 ja seur.

⁶ Aiolilainen Marsin nimi oli Ἄρεος [Ares], ja kreikaksi Ares, Ἄρης, on sana, jonka etymologista merkitystä filologit, intiantuntijat sekä kreikan ja sanskritin oppineet ovat turhaan pohdiskelleet tähän päivään asti. Outoa kyllä, Max Müller yhdistää *Marsin* ja *Aresin* sanskritin juureen *mar*, josta hän johtaa niiden alku-

sen voimansäätymisen paikkaa, Oinasta, ja samoin sen kuolinpaikkaa, Skorpionia. Hän hallitsi Venuksen huonetta ja Skorpionin huonetta. Syntymänä hän oli hyvä, kuolemana paha. Hyvänä hän oli valo, pahana hän oli yö. Hyvänä hän oli mies, pahana hän oli nainen. Hän hallitsi pääilmansuuntia, ja Kainina eli Vulcanuksena¹ eli Pater Sadicina eli Melkisedekinä hän oli ekliptikan eli [e393] tasapainon eli oikaisuviivan herra ja siksi hän oli oikeamielinen. Muinaiskansojen mielestä oli seitsemän planeettaa eli suurta jumalaa, jotka olivat peräisin kahdeksannesta, ja Isä Tsaddik, oikeamielinen, oli kahdeksannen herra, joka oli Mater Terra.²

Tämä selvittää riittävästi niiden toimintaa, sen jälkeen kun ne oli alennettu, ja vahvistaa niiden samuuden.

Kun on osoitettu, ettei *noolaista* vedenpaisumusta, kuvattuna kuolleen kirjaimen mukaan ja raamatun kronologian raameissa, ole koskaan ollut olemassa, joutaa piispa Cumberlandin hurskas mutta täysin mielivaltaisen oletamus kyllä vaipumaan vedenpaisumuksen mukana mielikuvitusmaailmaan. Jokaisesta puolueettomasta havainnoitsijasta näyttää melko mielikuvitukselliselta, kun sanotaan että:

...oli olemassa kaksi erillistä kabiirien rotua, joista toinen muodostui Haamista ja Mizraimista, jota hän pitää *Jupiterina* ja Mnaseksen *Dionysoksena*, ja toinen Seemin lapsista, jotka ovat Sankhuniatonin kabiireja, kun taas heidän isänsä Sydyk on vastaavasti raamatun Seem.³

Kabirim, ”mahtavat”, ovat samoja kuin meidän alkuperäiset dhyâni-chohanimme, ruumiilliset ja ruumiittomat pitrit ja alkuaikaisten rotujen johtajat ja opettajat, joihin viitataan jumalallisten dynastioiden jumalina ja kuninkaina.

perän ja josta hänen mukaansa johtuu *Marutien* (myrskynjumalat) nimi. Welcker tarjoaa kuitenkin oikeamman selityksen. (Ks. *Griech. Götterlehre*, I, 415.) Oli miten tahansa, sanojen alkujuuren löytäminen ei koskaan anna täydellistä esoteerista merkitystä, vaikka ne voivat olla hyödyksi arvailuille. [H.P.B.]

¹ Saman kirjailijan mukaan: ”Vulkain esiintyy tekstissä, sillä (*Genesiksen* 4:5) ensimmäisissä sanoissa V^oelkain tai V^oulkain on u-vokaalia tehostettu vavkirjaimella. Poissa välittömästä yhteydestään se voidaan lukea ’ja jumala Kain’ eli Vulkain. Jos tätä tukemaan toivotaan lisää, niin Fürst sanoo: ’קַיִן, Kain, keihään rautakärki, terävien rautaesineiden ja taontatyön seppä.’” (Skinner, *main. teos*, s. 278.)

² *Source of Measures*, s. 186.

³ *Appendix de Cabris, apud. Orig. Gent.*, s. 364, 376.

VANHIMMAT PERSIALAISET TRADITIOT NAVOISTA
JA VAJONNEISTA MANTEREISTA

Legendaarinen tieto ei ole voinut muuttaa tosiasioita niin tehokkaasti, että ne olisivat kutistuneet tunnistamattomaan muotoon. Niinpä toisaalta Egyptin ja Kreikan perimätietojen ja toisaalta Persian – maan joka oli aina sodassa edellisen kanssa – traditioiden välillä on olemassa liian suuri hahmojen ja lukujen yhdenmukaisuus, jotta sitä voitaisiin pitää vain pelkkänä sattumana. Tämän on Bailly selvästi todistanut. Pysähtykäämme hetkeksi tutkimaan näitä kaikkia saatavilla olevia traditioita voidaksemme verrata paremmin toisiinsa maagien perimätietoja niin kutsuttuihin kreikkalaisiin ”satuihin”.

Näistä legendoista, jotka ovat nyt siirtyneet Persian kansansatuihin, on moni todellinen kuvaus päässyt pujahtamaan yleiseen historiaamme. Kertomukset kuningas Artturista ja hänen pyöreän pöydän ritareistaan ovat myös näennäisesti viehättäviä satuja, mutta ne perustuvat tosiasioihin ja kuuluvat Englannin historiaan. Miksei siis Iranin kansanperinne voisi olla osa historiaa ja kuvastaa Atlantiksen esihistoriallisia tapahtumia? Tämä kansanperinne kertoo seuraavaa:

[e394] Ennen *Aadamin* luomista maan päällä eli kaksi peräkkäistä rotua: daevat, jotka hallitsivat 7000 vuotta, ja perit (izedit), jotka hallitsivat vain 2000 vuotta edellisten yhä eläessä. Daevat olivat jättiläisiä, vahvoja ja ilkeitä, perit olivat pienempiä kooltaan, mutta viisaampia ja ystävällisempiä.

Tässä tunnistamme atlantislaiset jättiläiset ja arjalaiset eli *Râmâyanan* rākshasat ja Bhârata-Varshan eli Intian lapset, raamatun mainitsemat ennen ja jälkeen vedenpaisumuksen eläneet ihmiset.

Gyan (tai paremmin Jñâna, todellinen eli okkulttinen viisaus ja tieto), jota myös sanotaan *Gian-ben-Gianiksi* (eli viisaudeksi, viisauden pojaksi) oli perien kuningas.¹ Hänellä oli yhtä kuuluisa kilpi kuin Akhilleuksella, mutta sen sijaan että sitä olisi käytetty vihollista vastaan sodassa, se toimi suojana mustaa magiaa, daevojen *noituutta* vastaan. Gian-ben-Gian oli hallinnut 2 000 vuotta, kun Jumala salli *Ibliksen*, paholaisen, voittaa daevat ja karkottaa heidät maailman toiseen ääreen. Ei edes maaginen kilpi, joka tehtynä astrologian periaatteiden mukaan hävitti taiat, loitsut ja pahat taikasanat, voinut vastustaa *Iblistä*, joka oli Kohtalon (eli karman) toimeenpanija.² He

¹ Jotkut johtavat sanan perit *Paras*-sanasta, josta tulee Pars, Persia, *Pars*, mutta se voidaan yhtä hyvin johtaa sanoista pitarat eli pitrit, viidennen Rodun hindulaisista alkuunpanijoista – viisauden eli ”tahdon ja joogan” poikien isistä – joita kutsuttiin pitaroiksi ja jotka olivat ensimmäisen Rodun jumalallisia pitaroita.

² Ks. näiden traditioiden johdosta: kokoelma persialaisia legendoja, venäjäksi, georgiaksi, armeniaksi ja persiaksi; d’Herbelot, *Bibliothèque Orientale*, s. 298 eteenp., Damville, *Mémoires*, Paris. Julkaisemme lyhennetyssä muodossa kerto-

laskivat olleen kymmenen kuningasta viimeisessä metropolissaan Khanumissa ja pitivät kymmenettä, Kaimurathia, samana kuin heprealainen Adam. Nämä kuninkaat vastaavat Berosuksen mukaan kymmentä ennen vedenpaisumusta elänyttä kuninkaiden sukupolvea.

Niin vääristyneitä kuin nämä legendat nyt ovatkin, niistä voi tuskin olla huomaamatta niiden samankaltaisuutta kaldealaisten, egyptiläisten ja jopa heprealaisten perimätietojen kanssa. Tosin heprealainen traditio eristäytymishenkisenä halveksii ennen Aadamia eläneistä kansoista puhumista, mutta viittaa niihin kuitenkin selvästi lähettäessään Kainin – *toisen maan päällä eläneistä kahdesta ihmisestä* – Nodin maahan, missä hän menee naimisiin ja rakentaa kaupungin.¹

Jos nyt vertaamme näitä persialaisten tarujen mainitsemaa 9 000 vuotta niihin 9 000 vuoteen, jotka Platon mainitsee kuluneen Atlantiksen vajoamisesta, tästä käy ilmi hyvin outo seikka. Bailly huomasi sen, mutta vääristää sen tulkinnassaan. Salainen oppi voi korjata luvut oikeaan merkitykseensä. ”Kaikkein ensiksi”, luemme *Kritiaksesta*, ”meidän tulee palauttaa mieleemme, että yhdeksän tuhatta on se vuosien määrä, joka on kulunut siitä, kun käytiin sota Herakleen patsaiden tuolla puolen asuvien ja kaikkien tällä puolen asuvien välillä.”²

[e395] *Timaioksessa* Platon sanoo samaa. Kun salainen oppi selostaa, että useimmat myöhemmän Atlantis-saaren asukkaista hukkuivat 850 000 – 700 000 vuotta sitten ja että arjalainen rotu oli 200 000 vuotta vanha, kun ensimmäinen suuri ”saari” eli manner upposi, näiden lukujen yhteen sovitelu tuntuu vaikealta. Mutta sitä se ei ole. Koska Platon oli vihitty, hänen oli käytettävä pyhäkön verhottua kieltä, ja niin oli myös Kaldean ja Persian maagien, joiden eksoteeristen ilmoitusten avulla ovat persialaiset legendat säilyneet ja siirtyneet jälkimaailmalle. Niinpä heprealaiset puhuvat ”seitsemänpäiväisestä” viikosta ja ”viikkovuosista”, jolloin niiden jokainen päivä käsitti 360 aurinkovuotta ja koko ”viikko” on 2 520 vuotta. Heillä oli sapattiviikko, sapattivuosi jne. ja heidän sapattinsa kesti vuoroin 24 tuntia, vuoroin 24 000 vuotta – heidän Sodinsa salaisten laskelmien mukaan. Nykyisin kutsumme *vuosisataa* ajanjaksoksi.

Platonin aikalaiset, ainakaan vihityt kirjailijat, eivät tarkoittaneet vuosituhannella tuhatta vuotta vaan 100 000 vuotta. Mutta muita riippumattomat hindut eivät koskaan salanneet ajanlaskuaan. Niinpä sanoessaan 9 000 vuotta vihityt lukevat sen 900 000 vuodeksi, jona aikana – ts. arjalaisen rodun ensimmäisestä esiintymisestä alkaen, kun plioseeniset osat aikoinaan

muksen, joka on levinnyt satoihin eurooppalaisiin ja aasialaisiin kieliin ja esiintyy myös suullisissa perimätiedoissa.

¹ *Genesis* 4:16.

² *Kritias*, 108 e.

suuresta Atlantiksesta alkoivat asteittain vajota¹ ja toisia maanosia ilmestyä maan pinnalle, aina Platonin pienen Atlantis-saaren lopulliseen katoamiseen asti – arjalaiset rodut eivät olleet koskaan lakanneet taistelemasta ensimmäisten jättiläisrotujen jälkeläisiä vastaan. Tämä sota kesti lähes kaliyugaa edeltävän aikakauden loppuun asti ja se oli tuo *Mahâbhâratan* sota, joka on niin maineikas Intian historiassa.

Tällainen tapahtumien ja ajanjaksojen sekoittaminen ja satojen tuhansien vuosien muuttaminen tuhansiksi vuosiksi ei ole esteenä vuosimäärille, kun on kyseessä egyptiläisten pappien tiedonannot Solonille Atlantiksen viimeisen osan tuhosta. Ilmaistu 9 000 vuotta oli oikea luku. Tätä tapahtumaa ei koskaan pidetty salassa, ja se oli vain unohtunut kreikkalaisten muistista. Egyptiläiset tunsivat täydelliset laskelmat, sillä oltuaan eristettyinä, meren ja erämaan ympäröiminä, he olivat säilyneet vapaina muiden kansojen rajoittavilta vaikutuksilta, lukuun ottamatta muutamaa tuhatvuotiskautta ennen meidän aikaamme.

Historia saa ensimmäisen välähdyksen Egyptistä ja sen suurista mysteereistä Herodotokselta, ellemmme ota huomioon raamattua ja sen outoa ajanlaskua.² Ja kuinka vähän Herodotos *saattoi* kertoa, [e396] sen hän itse tunnustaa puhuessaan erään vihityn salaperäisestä haudasta, joka sijaitsee Saisissa Athenelle pyhitetyllä alueella. Hän sanoo:

Onpa myös hänen hautansa, jonka nimen mainitsemista tämmöisessä tilaisuudessa katson synniksi, Saisissa, Athenen pyhätön perällä, ulottuen pitkin temppelin koko takaseinää. Temppelin alueella seisoo suuria kiviobeliskeja, ja sen laidassa on järvi, joka on koristettu kauniilla, ympäriäisellä kivireunalla... Mainitussa järvessä esitetään öiseen aikaan näytöksiä hänen kärsimyshistoriastaan, ja niitä egyptiläiset kutsuivat *mysteerioiksi*. Mutta näiden seikkojen suhteen *tahdon noudattaa vaite-laisuutta*, vaikka tiedän enemmänkin, kuinka kaikki siellä tapahtuu.³

Toisaalta on hyvin tunnettua, etteivät vanhat kansat säilyttäneet mitään niin hyvin salassa kuin ajanjaksojaan ja laskelmiaan. Egyptiläisistä juutalaisiin asti pidettiin suurimpana syntinä julkaista jotakin sellaista, mikä koskee oikeaa ajanlaskua. *Jumalien salaisuuksien* ilmaisemisesta syöstiin Tantalos manalaan, ja Sibyllan pyhien kirjojen vartijoita kiellettiin kuolemanrangaistuksen uhalla paljastamasta niistä sanaakaan. Sigalionit (Harpokratesin [eli Horuksen] kuvat), sormi painettuna huulien eteen, olivat jokaisessa – varsinkin Isiksen ja Serapiksen – temppelissä. Ja heprealaiset opet-

¹ Päämanner hukkui mioseenikaudella, kuten on jo sanottu.

² Aina Bedasta lähtien kaikki kirkon ajanlaskut ovat poikenneet toisistaan ja olleet ristiriitaisia. ”Heprealaisen tekstin kronologiaa on muutettu karkeasti, varsinkin kun on kyseessä heti vedenpaisumuksen jälkeinen ajanjakso”, sanoo Whiston (*Old Test.*, s. 20.)

³ *Historiateos*, II, § 170–171, suom. Edvard Rein.

tivat, että kabbalan salaisuuksien paljastaminen rabbiinisiin mysteereihin vihkimisen jälkeen oli samaa kuin söisi tiedonpuun hedelmää: se oli kuolemalla rangaistava teko.

Ja nyt me eurooppalaiset olemme omaksuneet juutalaisten eksoteerisen kronologian! Onko siis ihme, että se on siitä pitäen vaikuttanut kaikkiin tieteen käsityksiin ja aikalaskelmiin ja värittänyt niitä!

Persialaiset perimätiedot käsittelevät perin pohjin kahta kansaa eli rotua, jotka joidenkin luulon mukaan ovat nyt kuolleet sukupuuttoon, mutta näin ei ole, ne ovat vain muuttuneet. Ne ovat aina kertoneet Kafin (Kafaristanin?) vuorista, missä on Argenk-jättiläisen rakentama rivistö patsaita muinaisista ihmisistä täydellisesti säilyneissä muodoissaan. Niitä kutsutaan *sulimaneiksi* (salomoneiksi) eli Idän viisaiksi kuninkaiksi, joita oli seitsemänkymmentäkaksi samannimistä.¹ Kolme heistä hallitsi 1 000 vuotta kukin.²

Siamekin, heidän ensimmäisen kuninkaansa Kaimurathin (Aadamin) rakkaan pojan, murhasi hänen jättiläisveljensä. Hänen isänsä piti yllä ikuis-ta tulta haudalla, jossa oli lempipojan poltetun ruumiin tuhka. Tästä syystä jotkut orientalistit pitävät sitä tulenpalvonnan alkuperänä.

Sitten seurasi harkitseva ja viisas *Hoshang*. Hänen dynastiansa keksi uudelleen metallit ja jalokivet, jotka daevat eli jättiläiset olivat piilottaneet maan sisuksiin, samoin keksittiin hänen aikanaan pronssiesineiden takominen, kanavien kaivaminen ja maanviljelyn parantaminen. Kuten tavallista, Hoshangia pidettiin myös [e397] teoksen *Ikuinen viisaus* kirjoittajana sekä Susan, Babylonin ja Isfahanin kaupunkien rakentajana, vaikka ne rakennettiin aikakausia myöhemmin. Mutta kuten nykyinen Delhi on rakennettu kuuden vanhemman kaupungin päälle, samoin edellä mainitut kaupungit on voitu rakentaa muiden äärettömän paljon vanhempien kaupunkien entisille sijoille. Hänen aikakaudestaan voi saada selvyyttä vain eräästä toisesta kertomuksesta.

Samana kertomuksen mukaan tuo viisas ruhtinas oli ryhtynyt sotaan jättiläisiä vastaan kaksitoistajalkaisella hevosella, jonka sanottiin olleen krokotiilin ja virtahepotamman lemменjutun seuraus. Tämä kaksitoistajalkainen löydettiin ”kuivalta saarelta” eli uudelta mantereelta. Paljon voimaa ja taitoa tarvittiin tuon ihmeellisen eläimen kiinni saamiseksi, mutta siitä pitäen kun Hoshang oli noussut sen selkään hän voitti jokaisen vihollisen. Ketkään jättiläiset eivät voineet vastustaa sen valtavaa voimaa. Tämä kuningasten kuningas sai kuitenkin surmansa jättiläisten heittäämästä valtavasta

¹ Tästä tulee kuningas Salomon, josta ei ole tietoa muualla kuin raamatussa. Kertomukset hänen suurenmoisesta palatsistaan ja kaupungistaan ovat samoja kuin persialaisten tarinat, vaikka ne olivat tuntemattomia pakanallisille matkailijoille, jopa Herodotokselle.

² B. d’Herbelot, *main. teos*, s. 829.

kivestä, jonka he ottivat *Damavendin* suuresta vuoresta.¹

Tahmurath on Persian kolmas kuningas, Iranin pyhä Yrjö, ritari, joka saa aina voiton lohikäärmeestä ja tappaa sen. Hän on Kaf-vuorella asuneiden, silloin tällöin hyökkäyksiä perien alueille tehneiden daevojen suuri vihamies. Persialaisia kansantaruja käsittelevissä vanhoissa ranskalaisissa kronikoissa kutsutaan häntä *dev-bendiksi*, jättiläisten voittajaksi. Hänen sanotaan myös perustaneen Babylonin, Niniven, Diarbekin jne. Niin kuin esi-isällään Huschenilla, oli Tahmurathilla (Taimuraz) myös ratsunsa, mutta paljon harvinaisempi ja nopeampi – lintu nimeltään *Simurgh-Anka*. Se oli ihmeellinen lintu todellakin, älykäs, monia kieliä puhuva ja jopa hyvin uskonnollinen.² Mitä tuo persialainen feeniks sanoo? Se valittaa korkeaa ikäänsä, sillä se on syntynyt aikakausia ennen Aadamin (myös Kaimurathin) päiviä. Se on ollut todistamassa pitkien vuosisatojen kulkua. Se on nähnyt kahdentoista 7 000-vuotiskauden alun ja lopun, jotka kaudet esoteerisesti laskettuina antavat taas 840 000 vuotta.³ Simurgh on syntynyt esiaadamilaisten vedenpaisumuksen aikoina, sanoo ”Kertomus Simurghista ja Khalif-jumalasta”⁴

Mitä sanoo *Lukujen kirja*? Esoteerisesti Adam Rishon on kuunhenki (eräässä merkityksessä Jehova eli pitrit), ja hänen kolme poikaansa – Kayin, Habel ja Set – edustavat kolmea rotua, niin kuin on jo selitetty. Noah-Xisuthros edustaa vuorostaan (kosmis-geologisen avaimen mukaan) sukupuoliin jakautunutta kolmatta Rotua, ja hänen kolme poikaansa sen kolmea rotua. Haam sitä paitsi symboloi sitä rotua, joka paljasti emärodun ja ”älyttömiä” ”alastomuuden”, ts. joka teki syntiä.

[e398] Tahmurath käy siivekkäällä ratsullaan (Ahriman) Koh-Kafin eli *Kafin* vuorella. Hän tapaa siellä jättiläisten huonosti kohtelemat perit ja tappaa Argenkin ja *Demrush*-jättiläisen. Sitten hän vapauttaa hyvän perin, Mergianan,⁵ jota Demrush oli pitänyt vankinaan, ja vie hänet *kuivalle* maalle, Euroopan uudelle mantereelle.⁶ Hänen jälkeensä tulee Jamshid, joka

¹ B. d’Herbelot, *Bibliothèque Orientale*, s. 454. Ks. myös Bailly, *Lettres sur l’Atlantide*, s. 154–155.

² *The Oriental Collections*, II, 119 ja seur.

³ Muistakaa, että rabbit opettavat maan läpikäyvän seitsemän peräkkäistä uudistumista; että kukin kestää 7 000 vuotta eli kokonaiskesto on siis 49 000 vuotta (Ks. rabbi Parchan ”pyörää” ja Kenealy, *The Apocalypse of Adam-Ôannes*, s. 176). Tämä viittaa seitsemään kierrokseen, seitsemään kantarotuun ja alarotuun, todella okkulttisiin, vaikka kovin sekaviin lukuihin.

⁴ *Tales of Derbent*.

⁵ Mergain eli Morgana, kuningas Arthurin pikku sisar, osoittautuu siten itämaiseksi alkuperältään.

⁶ Siellä me tapaamme hänet todella Isossa Britanniassa pyöreän pöydän ritarien seikkailuromaanissa. Mistä johtuisi muuten nimien ja keijujen yhtäläisyys, elleivät molemmat sankarittaret symboloisivat samaa historiallista tapahtumaa, joka on sittemmin muuttunut legendaksi?

rakensii *Esikekarin* eli Persepoliksen. Tämä kuningas hallitsee 700 vuotta ja uskoo suuressa ylpeydessään olevansa kuolematon ja vaatii jumalallista kunnioitusta. Kohtalo rankaisee häntä, ja hän vaeltaa 100 vuotta maailmassa nimenään *Dhulkarnayn*, ”kaksisarvinen”. Mutta tällä nimellä ei ole mitään yhteyttä siihen ”kaksisarviseen” herrasmieheen, jolla on pukinsorkka. Nimitys ”kaksisarvinen” on annettu Aasiassa, joka on tarpeeksi sivistymätön tietääkseen mitään pahalaisen ulkonäöstä, niille valtaajille, jotka ovat laskeneet valtansa alle maailman idästä länteen.

Sitten tulevat vallananastaja *Zohak* ja *Feridan*, yksi persialaisista sankareista, joka voittaa edellä mainitun ja kytkee hänet Damavendin vuoristoon. Näitä seuraavat monet muut aina *Kaikobadiin* asti, joka perusti uuden dynastian.

Tällainen on Persian legendaarinen historia ja meidän on analysoitava sitä. Mitä ovat ensinnäkin *Kafin* vuoret?

Mitä ne sitten ovatkaan maantieteellisesti, joko Kaukasian tai Keski-Aasian vuoristoja, niin kertomus sijoittaa daevat ja perit, jotka viimeksi mainitut ovat parsien tai farsien kaukaisia esi-isiä, kauas näiden vuorten toiselle puolelle. Itämainen traditio mainitsee aina tuntemattoman jäisen, kolkon meren ja pimeän seudun, jossa sijaitsevat kuitenkin *Onnelliset saaret*, missä pulppuaa *elämänlähde* maapallon elämän alusta alkaen.¹ Mutta kertomus väittää lisäksi, että osa ensimmäisestä *kuivasta* saaresta (manteleesta) irtauduttuaan päämantereesta on edelleen olemassa Koh-Kafin vuorten, ”maailmaa ympäröivän vuorivyön takana”. Seitsemän kuukauden matka vie sen, jolla on ”Sulaymanin sormus”, tuolle ”lähteelle”, jos hän vain suuntaa kulkunsa suoraan pohjoista kohti niin kuin lentävä lintu. Matkustettaessa Persiasta *suoraan pohjoiseen* saavutaan kuudettakymmenettä pituusastetta pitkin länteen Novaja Zemljaan ja Kaukasuksesta ikuisen jään takaiselle arktiselle seudulle 60 ja 45 pituusasteen välille eli Novaja Zemljan ja Huippuvuorten välille. Tämä edellyttää tietysti [e399] Huschenkin kaksitoistajalkaista ratsua tai Tahmurathin (eli Taimurazin) siivekstä Simurghia, jolla ylittää Jäämeren.²

Persian ja Kaukasuksen vaeltelevat runonlaulajat väittävät kuitenkin vielä tänä päivänä, että Kapin eli Kaukasuksen lumipeitteisten huippujen takana *on suuri manner, joka on nyt salassa kaikilta*. Ja sen löytävät vain ne, jotka saavat palvelukseensa kaksitoistajalkaisen krokotiilin ja virtahepotamman jälkeläisen, jonka jalat voivat milloin vain muuttua *kahdeksitoista*

¹ Herbelot, *main. teos*, s. 593; *Armenian Tales*, s. 35.

² Yhä tänä päivänä puhuvat Kaukasuksen alkuasukkaat vuoristaan Kap-kazin nimellä käyttäen p-konsonanttia tavallisen v:n sijasta (Kavkaz eli Caucasus). Mutta heidän runonlaulajansa sanovat, että nopealta ratsulta vie seitsemän kuukautta päästä ”kuivalle maalle” Kafin toiselle puolelle, jos liikutaan pohjoiseen suuntaa koskaan muuttamatta.

siiveksi,¹ tai ne, joilla on kärsivällisyyttä odottaa *Simurgh-Ankan* suosiota. Viimeksi mainittu lupasi, että ennen kuolemaansa hän paljastaa salaisen mantereen kaikille ja tekee siitä vielä kerran näkyvän ja helposti saavutettavan rakennuttamalla valtameren daevoilla sillan ”kuivan saaren” ja mantereesta erossa olevien osien välille.² Tämä viittaa tietysti seitsemänteen rotuun, ja *Simurgh* on manvantarinen kierros.

On hyvin erikoista, että kuudennella vuosisadalla ajanlaskuamme elänyt Kosmas Indikopleustes väitti aina, että ihminen oli syntynyt ja asui ensin *valtameren takaisessa* maassa, mille väitteelle hän oli saanut todisteita Intiassa eräältä oppineelta kaldealaiselta. Hän sanoo:

Maita joissa elämme ympäröi valtameri, mutta tuon valtameren takana on toinen maa, joka ulottuu taivaan laitoihin, ja tuossa maassa ihminen luotiin ja eli paratiisissa. Vedenpaisumuksen aikana Nooa kulkeutui arkissaan maahan, jossa hänen jälkeläisensä nyt asuvat.³

Hoshangin kaksitoistajalkainen hevonen löytyi tältä *kuivaksi* maaksi sanotulta mantereelta.

Kosmas Indikopleustesin ”Kristillinen topografia” ansioineen on hyvin tunnettu, mutta tässä kunnan isä toistaa universaalia traditiota, joka on sitä paitsi nyt tosiasioilla vahvistettu. Jokainen arktinen matkaaja aavistelee mantereen eli ”kuivan saaren” olevan olemassa ikuisen jäälinjan takana. *Kommentaarien* seuraavan kohdan merkitys tulee ehkä selvemmäksi.

[e400] ”[Inhimillisen] *elämän alussa ainut kuiva maa oli pallon oikeanpuoleisessa päässä*,⁴ missä se [maapallo] on liikkumaton.⁵ *Koko Maa oli yhtä suunnattoman suurta vetistä erämaata, ja vedet olivat haaleita.... Siel-*

¹ Bailly näki tässä hevosessa kaksitoista-airoisen laivan. Salainen oppi opettaa, että varhainen kolmas Rotu rakensi lauttoja ja laivoja ennen kuin se rakensi taloja. Mutta ”hevosella”, joka on paljon myöhempi eläin, on kuitenkin paljon okkulttisempi alkuperäinen merkitys. Krokotiilia ja virtahepoa pidettiin pyhinä, ja muinaisten egyptiläisten ja meksikolaisten keskuudessa ne edustivat jumalallisia symboleja. Poseidon on Homeroksen mukaan hevosen jumala, minkä muodon se ottaa miellyttääkseen Cerestä. Näiden jälkeläinen Arion edustaa tuon ”hevosen” eli kierroksen yhtä puolta.

² Erossa olevien osien täytyy olla Norja ja muut maat arktisten seutujen läheisyydessä.

³ Cosmas Indicopleustes *Topographia Christiana* [de Montfaucon] teoksessa *Collectio Nova Patrum* jne., ii, 188; ks. myös *Journal des SHavans*, liite, 1707, s. 20.

⁴ Maan kahta napaa kutsuttiin maapallomme oikeaksi ja vasemmaksi pääksi – pohjoisnapaa oikeaksi – eli maan pääksi ja jaloiksi. Kaikki hyvää tekevä (astraalinen ja kosminen) toiminta tulee pohjoisesta, kaikki kuolettava vaikutus etelänavallalta. Niillä on merkittävä yhteys ”oikean” ja ”vasemman” käden magiaan.

⁵ Mitä enemmän lähestytään maan napoja, sitä vähemmän tunnetaan maan pyörimistä. Aivan navoilla päivittäinen pyöriminen häviää. Tästä johtuu ilmaisu, että pallo on ”liikkumaton”.

lä ihminen syntyi manvantaran kuolemattomalla, häviämättömällä seitsemäisellä alueella.¹ Pimeydessä vallitsi ikuinen kevät. [Mutta] se mikä on pimeyttä tämän päivän ihmiselle, oli valoa aamunkoiton ihmiselle. Siellä lepäsivät jumalat, ja Fohat² on hallinnut aina siitä pitäen... Siksipä viisaat isät sanovat, että ihminen on syntynyt äitinsä [maan] päässä ja että äidin jalat vasemmassa päässä synnyttivät pahat tuulet, jotka puhaltavat alemman lohikäärmeen suusta... Ensimmäisen ja toisen [rodun] väliin jakoi elämän vesi ikuisen keskusmaan.³

”Se virtaa ympäri ja elävöittää hänen [maaäidin] ruumiinsa. Sen toinen pää lähtee hänen päästään, mutta turmeltuu hänen jaloissaan [etelänavalla]. Se puhdistuu [palatessaan] hänen sydämessään – joka sykkii pyhän Shambhalan juurella, jota ei vielä silloin [aikojen alussa] ollut olemassa. Sillä ihmisen asumisvyöhykkeellä [maassa] piilee salattuna kaiken elävän ja hengittävän elämä ja hyvinvointi.⁴ Ensimmäisen ja toisen [rodun] aikana vyöhyke oli suurten vetten peitossa. [Mutta] suuri äiti oli synnytystuskissa aaltojen alla, ja uusi maa liittyi ensimmäiseen, jota viisaat ihmistemme kutsuivat päähineeksi [lakiksi]. Synnytystuskat olivat kovemmat kolmannen [rodun] aikana, ja hänen vyötärönsä ja napansa tulivat veden [e401] pinnalle. Se oli pyhä Himavat, vyöhyke, joka ulottui ympäri maailman.⁵ Hän

¹ Okkultismissa vakuutetaan, että se maa eli saari, joka peittää pohjoisnavan kuin kallokoppa, on ainoa, joka kestää ”kierroksemme” koko manvantaran ajan. Kaikki keskusmantereet ja maat nousevat vuorotellen esiin monta kertaa meren pohjasta, mutta tämä maa ei muutu koskaan.

² Pitäkää mielessä, että vedalainen ja avestalainen Fohatin nimi on Apâm-Napât. Avestassa se on tuli-yazatojen ja vesi-yazatojen välissä. Sen kirjaimellinen merkitys on ”vesien poika”, mutta nämä ”vedet” eivät ole meidän tuntemaamme nestettä, vaan eetteriä – avaruuden tulivettä. Fohat on ”eetterin poika” sen korkeimmassa aspektissa, âkâsha, alkuperäisen seitsemän ja äänen äiti-isä eli LOGOS. Fohat on logoksen valo.

³ Tämä ”vesi” on elämänveri eli -neste, joka elävöittää maan, jota verrataan tässä elävään ruumiiseen.

⁴ Okkulttinen opetus vahvistaa kansan perimätiedon, joka puhuu maan syvyyksissä ja pohjoisnavalla olevasta elämänlähteestä. Se on maan verta, sähkömagneettinen virta, joka kiertää kaikissa valtimosuonissa ja jonka sanotaan olevan säilytettyinä maan ”navassa”.

⁵ Okkultismi pitää Himalajan vuoristoa tuona ”vyöhykkeenä” ja on sitä mieltä, että että se ympäröi maapalloa joko näkyvänä tai vedenalaisena. Navan kuvataan sijaitsevan auringonlaskun puolella eli länteen Himavatista, missä on Merun juuret, joka vuori on Himalajan pohjoispuolella. Meru ei ole ”satumainen vuori maan navalla eli keskipisteessä”, mutta sen juuret ja perustukset ovat tässä navassa, vaikka se sijaitsee paljon pohjoisempana. Tämä yhdistää sen ”keskusmaahan”, ”joka ei koskaan huku”, maahan, jossa ”kuolevaisten päivä kestää kuusi kuukautta ja yö toiset kuusi kuukautta”. Ja niin kuin Vishnupurânassa sanotaan: ”Merusta pohjoiseen on aina sen vuoksi yö, kun muilla seuduilla on päivä. Sillä Meru on kaikkien dvîpojen ja varshojen (saarten ja maiden) pohjoispuolella.” (Kirja II, vii alaviite, Wilson,

murtui kaulasta alaspäin¹ laskevaa aurinkoa kohti [lounaaseen] moniksi maiksi ja saariksi, mutta ikuinen maa [lakki] ei rikkoutunut. Kuivat maat peittivät hiljaisten vesien pinnan maailman neljältä puolelta. Kaikki nämä hukkuivat [vuorostaan]. Sitten ilmestyi pahojen asuinpaikka [Atlantis]. Ikuinen maa oli nyt piilossa, sillä vedet kovettuivat [jäättyivät] hänen sie-raintensa hengityksestä ja lohikäärmeen suusta huokuvista pahoista tuulista” jne.

Tämä osoittaa, että Pohjois-Aasia on yhtä vanha kuin toinen Rotu. Voitaisiin jopa sanoa, että Aasia on samanikäinen kuin ihminen, koska aivan ihmiselämän alusta asti sen *juurimanner*, niin sanoaksemme, oli jo olemassa, ja se osa maailmaa, joka nyt tunnetaan Aasiana, on ainoastaan irronnut siitä myöhemmällä kaudella ja on jääkauden vesien erottama.

Jos siis tämä opetus on ymmärretty oikein, ensimmäinen ilmennyt manner peitti ehjän kuoren tavoin koko pohjoisnavan ja on pysynyt sellaisena tähän päivään asti sen sisämeren takana, joka näytti saavuttamattomalta *kangastukselta muutamista* arktisista matkaajista, jotka havaitsivat sen.

Toisen Rodun aikana kohosi enemmän maata vesien alta ”pään” jatkeena niskasta. Alkaen kummaltakin pallonpuoliskolta linjalla, joka on Huippuvoorten pohjoisimmassa osassa² [e402] Mercatorin projektiossa meidän puolellamme, se on saattanut sisältää Amerikan puolella alueet, joihin kuuluvat nykyään Baffininlahti ja sen ympäristössä olevat saaret ja niemekkeet. *Siellä* se tuskin ulottui seitsemättäkymmenettä leveysastetta etelämmäksi; *täällä* se muodosti hevosenkengänmuotoisen mantereen, josta *kommentaari* puhuu. Sen kahdesta päästä toinen pää käsitti Grönlannin ja jatkeen, joka ulottui 50. asteen yli hieman lounaaseen, ja toinen Kamtsatkan. Näitä kahta

vol. II, s. 243 av.) Meru ei sen vuoksi ole *Atlas*, kuten Wilford ehdottaa, eikä, niin kuin Wilson yrittää osoittaa, ”ehdottomasti maapallon keskipisteessä” vain sillä perusteella, että se on ”suhteellisen pohjoisessa useiden osien asukkaisiin nähden, ainakin kaikkiin niihin, joille itä on se ilmansuunta, mistä aurinko ensin nousee”.

¹ Eivät edes kommentaarit vältty käyttämästä itämaista metaforaa. Maapalloa verrataan naisen, ”maaäidin” ruumiiseen. Kaulasta alaspäin tarkoittaa sitä sisämerä, joka on nyt läpätunkemattoman jääalueen takana. Maa on, kuten Parāshara sanoo, ”äiti ja hoitajatar, joka erilaisine luontokappaleineen *käsittää* kaikki maailmat”.

² Runot kutsuvat tätä paikkaa ilmauksella, joka on käännetty *kommentaareissa*: *paikka ilman leveyttä* (niraksha), jumalien asunto. Eräs skoliasti sanoo *Sūrya-Siddhāntasta*:

”Aurinko nousee näiden (siddhojen) yläpuolelle ollessaan päiväntasauksessa. Niillä ei ole päiväntasausvarjoa eikä napakorkeutta (*akshonnati*, säe 42). Merun kummallakin suunnalla on kaksi pohjantähteä (*dhruvatârâ*) kiintonaisten keski-taivaalla. Niille, *jotka sijaitsevat leveydettömällä alueella* (niraksha), nämä molemmat ovat taivaanrannalla. Tästä syystä näissä kaupungeissa [tuossa maassa] ei ole napakorkeutta, ja kaksi pohjantähteä sijaitsevat taivaanrannalla, mutta niiden molemminpuoliset leveysasteet (*lambaka*) ovat yhdeksänkymmentä. Merun leveysasteet (*aksha*) ovat samat.” (43 ja 44. Virt. Wilson, *Vishnupurâna*, vol. II, 208.)

päättä yhdisti maakaistale, joka vastaa nykyistä itä- ja länsi-Siperian rannikkojen pohjoisreunaa. Tämä maanosa hajosi ja katosi. Kolmannen Rodun varhaiskaudella muodostui Lemuria (vrt. edellä). Kun se vuorostaan hävisi, ilmestyi Atlantis.

LÄNSIMAISSIA TEORIOITA JOTKA POHJAUTUVAT
KREIKKALAIISIIN JA PURÂNOIDEN TRADITIOIHIN

Pidämme aivan luonnollisena, että ruotsalainen tiedemies ja maallikkohistorioitsija Olaus Rudbeck noin kaksi sataa vuotta sitten yritti hankkiemiensa niukkojen tietojen avulla todistaa, että Ruotsi oli Platonin Atlantis. Hän luuli jopa löytäneensä vanhan Uppsalan asemakaavasta tuon kreikkalaisen viisaan ilmoittaman ”Atlantiksens” pääkaupungin paikan mittoineen. Kuten Bailly todisti, Rudbeck oli väärässä, mutta Bailly itse oli vielä enemmän väärässä. Sillä Ruotsi ja Norja olivat muodostaneet osan muinaista Lemuriaa ja myös Euroopan puoleista Atlantista, aivan niin kuin itäinen ja läntinen Siperia ja Kamtšatka olivat kuuluneet siihen Aasian puolella. Mutta vielä kerran, milloin näin oli? Me voimme selvittää sen lähimain tutkimalla *purânoita*, elleimme tahdo olla tekemisissä salaisten opetusten kanssa.

Kolme neljännesvuosisataa on jo kulunut siitä, kun kapteeni (nytemmin eversti) Wilford esitti mielikuvitukselliset teoriansa siitä, että Brittein saaret olisivat ”Valkoinen Saari”, *purânoiden* mainitsema *Atala*. Tämä on pelkkää hölynpölyä, sillä *Atala* on yksi seitsemästä *dvîpasta* eli saaresta, jotka kuuluvat alempiin lokiin, yksi Pâtâlan seitsemästä alueesta (antipodit). Sitä paitsi, niin kuin Wilford osoittaa,¹ *purânoissa* se sijoitetaan [e403] ”seitsemänten alueeseen eli seitsemänten ilmastoon” – oikeammin seitsemänten lämpöasteeseen – joten se sijaitsee 24. ja 28. asteen välillä pohjoista leveyttä. Sitä on siis etsittävä samalta leveysasteelta kuin Kravun kääntöpiiriä, kun taas Englanti on 50. ja 60. leveysasteen välillä. Wilford puhuu siitä *Atalana*, Atlantiksena, Valkoisena Saarena. Sen vihollista kutsutaan Valkoiseksi Paholaiseksi, *kauhun demoniksi*, sillä hän sanoo:

Heidän [hindujen ja persialaisten] kertomuksissaan nähdään, kuinka *Cai-caus* lähtee *Az-burjin* eli *As-burjin* vuorelle, jonka juurelle aurinko laskee, lyödäkseen *Div-Sefidin* eli valkoisen paholaisen, *purânoiden*

¹ Wilford tekee monta virhettä. Hän samastaa esim. *Toyâmbudhin* pohjoisosassa sijaitsevan saaren, Shveta-dvîpan (Valkoisen Saaren), Englantiin ja yrittää sitten samastaa sen Atalaan (alempaan alueeseen) ja Atlantikseen. *Eksoteerisesti* edellinen on kuitenkin Vishnun asuinpaikka ja *Atala* on helvetti. Hän sijoittaa sen myös Mustaani eli Ikshu (musta) mereen ja tuntuu sitten yhdistävän sen toisessa paikassa Afrikkaan ja Atlakseen.

Târa-daityan, jonka asunto oli maailman *seitsemännessä* vyöhykkeessä, joka vastaa buddhalaisten seitsemättä aluetta ja purânateosten kirjoittajien kuudetta eli toisin sanoen Valkoista Saarta.¹

Tässä siis orientalistit ovat olleet ja ovat yhä sfinksin arvoituksen edessä, jonka väärä ratkaisu turmelee aina heidän arvovaltaansa, ellei siten heidän persoonallista arvoaan hindulaisten oppineiden, jopa vihkimättömien silmissä. Sillä *purânoissa* ei ole ainoatakaan kohtaa – joiden ristiriitaisiin yksityiskohtiin Wilford perusti olettamuksensa – joilla ei olisi useampia merkityksiä ja jotka eivät koskisi sekä fyysistä että metafyyistä maailmaa. Jos vanhat hindut jakoivat maapallon pinnan maantieteellisesti seitsemään vyöhykkeeseen, ilmastoon, dvîpaan ja seitsemään helvettiin ja taivaaseen allegorisesti, tuo seitsenjako ei koske kummassakaan tapauksessa samoja paikallisuksia. Pohjoisnapa, ”Merun” maa, on seitsemäs jaotus, koska se vastaa okkulttisen laskelman seitsemättä periaattia (eli neljättä metafyysesti) vastaten âtman, puhtaan sielun ja henkisyyden, seutua. Tästä syystä Pushkara esitetään *Vishnu-* (ja muissa) *purânoissa seitsemäntenä* vyöhykkeenä eli dvîpana, johon kuuluu *Kshîra-* eli maidon valtameri (ikuisesti jäätynyt valkoinen seutu). Ja Pushkara kaksine *varshoineen* sijaitsee suoraan Merun juurella. Sillä sanotaan että:

Nuo kaksi maata Merun pohjois- ja eteläpuolella *muodostavat ikään kuin kaaren...* [ja] toinen puoli maan pinnasta on Merun eteläpuolella ja toinen puoli Merun pohjoispuolella – jonka takana on puoli Pushkaraa.²

Maantieteellisesti Pushkara on siis Pohjois- ja Etelä-Amerikka ja *allegorisesti* se on Jambu-dvîpan jatke,³ jonka [e404] keskellä on Meru, sillä se on sellaisen olentojen asuttama maa, jotka elävät kymmenentuhatta vuotta ja joilla ei ole mitään sairauksia eikä puutteita. Heillä ei ole hyveitä eikä paheita, ei kasteja eikä lakeja, sillä nämä ihmiset ovat ”samaa luontoa kuin jumalat”.⁴ Wilford haluaisi nähdä Meruna Atlas-vuoren ja sijoittaa sinne myös loka-lokat. Mutta nyt Merun – niin meille on kerrottu – joka on *Svarloka*, *Brahmân*, *Vishnun* ja intialaisten eksoteeristen uskontojen asuinpaik-

¹ *Asiatick Researches*, vol. VIII, 1805, s. 279: ”An Essay on The Sacred Isles in the West”.

² *Vishnupurâna*, kirja II, iv.

³ *Purânoissa* jokaisella nimellä on allegorisesti vähintään kaksi merkitystä, maantieteellinen ja metafyyinen. Esim. *Nilaa*, (sinistä) vuorta, joka on yksi Merun pohjoisista naapureista, on myös etsittävä maantieteellisesti Orissan vuorijonosta ja edelleen aivan erillään olevasta vuoresta (Länsi-Afrikassa). Jambu-dvîpa on Vishnun hallitsema maailma, joka rajoittuu *Purânoissa* maapalloksemme, seuduksi, joka sisältää *ainoastaan* Merun, kun taas *Parâshara* sanoo, että se on jaettu ja se sisältää *Bharata-varshan* (Intian), sen *parhaimman* ja kauneimman *osan*. Samoin on Pushkaran ja muiden laita.

⁴ *Vishnupurâna*, II, iv.

ka Olympos, sanotaan maantieteellisesti ”kulkevan maapallon keskustan läpi ja työntyvän siitä kummallekin puolelle”.¹ Sen yläosassa ovat jumalat, alaosassa (eli etelänavalla) on demonien asuinpaikka (helvetit). Miten siis Meru voi olla Atlas-vuori? Sitä paitsi Taradaityaa, demonia, ei voida sijoittaa seitsemänteen vyöhykkeeseen, jos se samastetaan ”Valkoiseen” Saareen, joka on *Shveta-dvîpa* niin kuin alaviitteessä on esitetty. (Ks. edellä.)

Wilford syyttää nykyisiä bramiineja siitä, että he ”ovat sekoittaneet ne kaikki” [saaret ja mantereet], mutta *hän* sekoittaa ne vielä enemmän. Hän uskoo, että koska *Brahmânda-* ja *Vayupurânat* jakavat vanhan mantereen seitsemään *dvîpaan*, joita ympäröi suuri valtameri, ”jonka takana on *Atalan* seutu ja vuoret, tästä syystä kreikkalaiset saivat mitä todennäköisimmin käsityksensä *Atlantiksesta*, jonka, kun sitä ei kerran keksittynä enää voitu löytää, on täytynyt hävitä jonkin luonnonmullistuksen kautta...”²

Kun siis esiintyy sellaisia uskomuksia, että egyptiläiset papit sekä Platon ja vieläpä Homeros olisivat Atlantiksesta puhuessaan tarkoittaneet Atalaa – etelänavalla sijaitsevaa alemmaa seutua – pitäydymme mieluummin salais-ten kirjojen tarjoamiin esityksiin. Uskomme seitsemään ”mantereeseen”, joista neljä on jo ollut ja aikansa elänyt, viides on yhä olemassa ja kaksi tulee vielä ilmestymään. Me uskomme, etteivät kaikki niistä vastaa sanatar-kasti mannerta sanan nykyisessä merkityksessä, mutta jokainen nimi Jam-busta Pushkaraan³ viittaa maantieteellisiin nimiin, joita on annettu 1) kui-ville maille, jotka peittävät koko maanpinnan yhden kantarodun aikana yleensä; ja 2) niille osille, jotka jäivät jäljelle geologisen (rotu-) *pralayan* jälkeen – kuten esim. ”Jambu”; ja 3) niille seuduille, jotka nousevat esiin tulevien luonnonmullistusten jälkeen ja muodostavat uusia ”mantereita”, niemimaita eli *dvîpoja*⁴ – jokaisen mantereen ollessa eräässä merkityksessä suurempi tai pienempi seutu veden ympäröimää kuivaa maata. Näyttävätpä nämä nimitykset maallikosta kuinka suurelta [e405] ”sekasotkulta” tahansa, sitä ne eivät ole sille jolla on avain.

Siten uskomme *tietävämme*, että vaikka *purânoiden* ”saarten” kuudes ja seitsemäs ”manner” ovat vielä ilmestymättä, kuitenkin *on ollut* tai *on* maita, jotka tulevat muodostamaan uusia maita, joiden maantieteelliset kasvot tulevat olemaan täysin toisenlaiset, niin kuin olivat menneisyyden maiden-kin. Sen vuoksi löydämme *purânoista*, että *Shâka-dvîpa* on (tai tulee ole-maan) *manner* ja että *Shankha-dvîpa* on *Vayupurânan* mukaan ainoastaan ”pienempi saari”, yksi *Bhârata-Varshan* yhdeksästä osasta (joihin *Vâyu*

¹ *Sûrya-Siddhanta*, säe 5; Whitney'n käännös.

² *Asiatick Researches*, vol. III, 1799, s. 300.

³ Jambu, Plaksha, Shâlmala, Kusha, Krauñcha, Shâka ja Pushkara.

⁴ Kuten esim. *Shâka* ja *Pushkara*, joita ei ole olemassa, mutta joihin liittyy sellaisia maita kuin joitakin osia Amerikasta, Afrikasta ja Keski-Aasiasta Gobin seutuineen. Pitäkäämme mielessä, että *Upadvîpat* tarkoittavat ”juuri”-saaria eli kuivia maita yleensä.

lisää vielä kuusi). Koska mlechchhat [epäpuhtaat muukalaiset], jotka palvoivat hindulaisia jumaluuksia, kansoittivat Shankha-dvîpan, heidät yhdistettiin Intiaan.¹ Tämä selittää Shankhâsuran kohtalon, erään Shankha-dvîpan osan kuninkaan, jonka Krishna tappoi. Wilfordin mukaan tuo kuningas asui palatsissa, ”joka oli valtameren kotilossa, ja hänen alamaisensa elivät myös noissa kotiloissa”.

Nilan rannoilla² oli monia taisteluja devatojen [jumalallisten olentojen, puolijumalien] ja daityojen [jättiläisten] välillä, mutta viimeksi mainitut pääsivät voitolle ja heidän kuninkaansa Shankhâsura, joka asui valtameressä, teki useita hyökkäyksiä...öisin...³

Nämä taistelut eivät tapahtuneet *Niilin* rantamilla, vaan Länsi-Afrikan rannikoilla, nykyisen Marokon eteläpuolella. Oli aika jolloin koko Saharan erämaa oli merenä, sitten yhtä hedelmällisenä mantereena kuin Niilin suistomaa, ja vasta toisen hetkellisen uppoamisen jälkeen siitä tuli samanlainen autiomaa kuin tuo toinen erämaa, Shamon eli Gobin autiomaa. Tämä käy selville *purânoiden* kertomuksista, sillä edellä mainitulla sivulla sanotaan: ”Kansa oli kahden tulen välissä, sillä samalla kun Shankhâsura teki tuhotöitään mantereen toisella puolella, Krauñcha (eli Cracacha), Krauñcha-dvîpan kuningas, autioitti sitä toiselta puolelta, ja molempien sotajoukot...siten muuttivat mitä hedelmällisimmät seudut kuivaksi erämaaksi.”⁴

Tämän mukaan on siis varmaa, että ennen Eurooppaa oli ollut olemassa, ei ainoastaan Platonin mainitsema Atlantiksen viimeinen saari, vaan suuri manner, joka jakautui ensin kahtia ja sittemmin seitsemäksi niemimaaksi ja saareksi (*dvîpaksi*). Tuo manner käsitti koko Pohjois- ja Etelä-Atlantin alueet, samoin kuin osia pohjoisesta ja eteläisestä Tyynestämerestä ja siihen kuului saaria jopa Intian valtamerellä (Lemurian jäännöksiä). Tätä väitettä tukevat intialaiset *purânat*, kreikkalaiset kirjailijat ja aasialaiset, persialaiset ja islamilaiset traditiot. Myös Wilford osoittaa tämän selvästi, vaikka hän sekoittaa pahasti hindulaiset ja islamilaiset kertomukset.⁵ [e406] Ja hänen esittämänsä tosiasiat ja lainaukset *purânoista* todistavat suoranaisesti, että arjalaiset hindut ja muut muinaiset kansat olivat aikaisempia merenkävijöitä kuin foinikialaiset, joita on pidetty ensimmäisinä merenkulkijoina sitten vedenpaisumuksen. Näin sanotaan *Asiatick Researches*issä:

...Tässä ahdingossa ne harvat alkuasukkaat, jotka jäivät eloon [devatojen ja daityojen sodasta], kohottivat kätensä ja sydämensä Bhagavanin puoleen ja huudahtivat: ”Olkoon hän, joka voi pelastaa meidät...meidän

¹ Heitä kutsuttiin demoneiksi, *asuroiksi* jättiläisiksi ja hirviöiksi heidän pahuudestaan johtuen, ja tästä syystä heidän maataan verrattiin Atalaan – helvettiin.

² Ei varmastikaan Niilin rannoilla, vaan lähellä Atlas-vuorijonon *Nîla*-vuoria.

³ *Asiatick Researches*, vol. III, 1799, s. 325.

⁴ *Sama*, s. 325–326.

⁵ Ks. *Asiatick Researches*, vol. VIII, X ja XI

kuninkaamme”, ja he käyttivät sanaa I’T [maagista termiä, jota Wilford ei ilmeisesti ymmärtänyt], joka kaikui läpi koko maan.¹

Sitten puhkeaa rajumyrsky, *Kalin* vedet vellovat oudosti, ”kun aalloista ilmestyy mies, jota kutsuttiin myöhemmin nimellä I’T, johdossaan valtaisa armeija, sanoen ’*abhayam*’ eli *ei ole pelkoa...*” ja hajotti vihollisen. Wilford selittää:

...Kuningas I’T, eräs alhaisempi Mriran [*Mrida*, yksi Rudran hahmoista?] jälleensyntymä, palautti rauhan ja onnen koko Shankha-dvîpan alueelle, *Barbaradeshaan*, *Hissasthâniin* ja *Arvasthâniin* eli *Arabi-aan...*²

Varmaankin, jos hindulaiset *purânat* esittävät kuvauksen sodista, joita on käyty Länsi-Afrikan takaisilla, Atlantin valtameressä sijaitsevilla mantoilla ja saarilla, ja jos niiden kirjoittajat puhuvat *barbaareista* ja muista kansoista kuten arabeista – joita ei koskaan foinikialaisten kukoistusaikana tunnettu merenkävijöinä eli *Kâlâpânîn* (valtameren mustan veden) ylittäjinä – silloin heidän *purânoidensa* täytyy olla vanhemmalta ajalta kuin foinikialaiset (vaikuttivat 2000–3000 eaa.). Joka tapauksessa noiden traditioiden on oltava vanhempia,³ sillä:

”Edellä mainitussa kertomuksessa”, kirjoittaa eräs adepti, ”hindut puhuvat tästä saaresta *olemassa olevana* ja suurena valtana. Sen on siksi täytyneet olla *enemmän kuin yksitoistatuhatta vuotta sitten*.”

Mutta tässä voidaan esittää vielä eräs toinen laskelma ja todiste niiden arjalaisten hindujen vanhasta iästä, jotka ovat tienneet (koska olivat kerran asuneet siellä) ja kertoneet Atlantiksen viimeisen saaren jäljelle jäämisestä – eli oikeammin tuon mantereen itäisen osan jäänteeseen, joka [e407] hukkui pian sen jälkeen kun kaksi Amerikkaa,⁴ Pushkaran kaksi Varshaa, alkoivat kohota. Tämän todistamiseksi voidaan ottaa myös erään Wilfordia arvostel-

¹ *Asiatick Researches*, vol. III, 1799, s. 326.

² *Main. kohta.*

³ Wilford sanoo Atlantiksen ja Bhâratan eli Intian jaosta sekoittaen kaksi selostusta sekä Priyavratan Medhâtiithiin: ”Tämän jaon toimitti Priyavrata... Hänellä oli kymmenen poikaa ja hänen aikomuksenaan oli jakaa koko maailma... Samalla tavalla Neptunus jakoi *Atlantiksen* kymmenen poikansa kesken: yksi heistä sai *Atlantiksen* äärimmäisen osan” – joka on ”luultavasti vanha manner... Tämä *Atlantis* hukkui myös vedenpaisumuksen mukana. Näyttää siltä, että meidän olisi pidettävä *Atlantiksena* sitä vedenpaisumusta aiempaa maailmaa, jota syntyi hallitsemaan kymmenen ruhtinasta lännen [ja myös idän] mytologian mukaan, mutta ainoastaan seitsemän heistä astui valtaistuimelle... Jotkut ovat myös sitä mieltä, että seitsemästä *dvîpasta* kuusi hukkui vedenpaisumuksessa...” (*Asiatick Researches*, vol. VIII, 1812, s. 284–285 & 367.) Wilford tarkoittaa sillä ”Gadesia, joka kuului Espanjaan”, mutta paremminkin se oli Platonin saari.

⁴ Amerikka, ”uusi” maailma, on siten, vaikkei *paljon* vanhempi – kuitenkin vanhempi kuin Eurooppa, ”vanha” maailma.

leen adeptin astronominen laskelma. Muistuttaen, mitä tuo orientalisti oli esittänyt Asburj-vuoresta, ”jonka juurella aurinko laskee” ja jossa käytiin devatojen ja daityojen sota,¹ hän sanoo:

...määritelkäämme kadonneen saaren ja sen jäänteiden, *Az-burj*-vuoren pituus- ja leveysasteet. Se oli maailman seitsemännessä vyöhykkeessä ts. *seitsemännessä* ILMASTOSSA... (joka on 24. ja 28. asteen välillä pohjoista leveyttä). Usein tämän...saaren..., valtameren tyttären, sanotaan sijaitsevan lännessä, ja auringon sanotaan *laskevan Az-burj-vuoren* [Atlaksen, Teneriffan tai Nîlan – nimellä ei ole väliä] *juurelle* ja taistelevan Valkoista paholaista eli Valkoista Saarta vastaan.

Jos tätä lausuntoa tarkastellaan astronomisessa merkityksessä ja tietäen, että Krishna on ruumiillistunut aurinko (Vishnu), aurinkojumala, ja että hänen sanotaan tappaneen Div-Sefidin, valkoisen jättiläisen – *mahdollisesti* Atlas-vuoren juurella asuneiden muinaisten asukkaiden personoituman – niin ehkä Krishna voi olla ainoastaan auringon kohtisuorien säteiden edustaja? Kuten olemme nähneet, Diodoros syyttää noita asukkaita (atlantideja) siitä, että he päivittäin *kiroavat auringon* ja aina taistelevat sen vaikutusta vastaan. Tämä on tietysti astronominen tulkinta. Mutta nyt todistetaan, että Śankhāsura ja Śankha-dvîpa ja koko heidän historiansa on myös maantieteellisesti ja etnologisesti hindulaiseen pukuun puettu Platonin ”Atlantis”.

Äsken mainittiin, että koska saari on *purânoiden* kertomuksissa yhä *olemassa*, noiden kertomusten täytyy olla vanhempia kuin 11 000 vuotta, mikä aika on kulunut Śankha-dvîpan eli Atlantiksen Poseidoniksen häviämisestä. Mutta eikö ole mahdollista, että hindut olisivat tunteneet saaren vielä aiemmin? Kääntykäämme jälleen astronomisten todisteiden puoleen, jotka tekevät tämän aivan selväksi, jos oletetaan mainitsemamme adeptin tavoin että:

...siihen aikaan, kun kesäpäivänseisauksen koluuri sivuutti *Plejadit*, silloin *Cor Leonis* olisi ollut päiväntasaajan kohdalla. Kun *Leijona* oli *kohtisuorassa* Ceylonin saarella auringonlaskun aikaan, silloin *Härkä* olisi ollut kohtisuorassa Atlantiksen saarella *keskipäivällä*.

Tämä selittää ehkä, miksi singaleesit, [e408] Lankân rākshasoiden ja jättiläisten perilliset ja *Simhan* eli *Leijonan* suorat jälkeläiset yhdistettiin Shankha-dvîpaan eli Poseidonikseen (Platonin Atlantikseen). Kuten Mackeyn *Sphinxidissa* on osoitettu, tämän on täytynyt tapahtua *astronomisesti* noin 23 000 vuotta sitten, jolloin ekliptikan kaltevuuden on täytynyt

¹ Jos Divin eli Div-Sefidin (Tāradaityan) asunto oli *seitsemännessä* vyöhykkeessä, se johtui siitä, että hän tuli Pushkarasta, Intian *Pâtâlasta* (vastakkaiselta puolelta) eli Amerikasta. Viimeksi mainittu ikään kuin kosketti Atlantiksen laitoja ennen sen vajoamista. Sana *Pâtâla* tarkoittaa sekä maapallon vastakkaisia maita että manalan seutuja, joten sen ideat ja lisämääritteet ovat samoja.

olla oikeastaan enemmän kuin 27 astetta, ja sen vuoksi Härän on täytynyt sivuuttaa ”Atlantis” eli ”Shankha-dvîpa”. Ja että niin oli, on selvästi todistettu. *Kommentaarit* sanovat:

Pyhä härkä Nandi tuotiin Bhâratasta Shankhaan tapaamaan Rishabhaa [Härkää] joka kalpassa. Mutta kun Valkoisen Saaren asukkaat [jotka polveutuivat alun perin Shveta-dvîpasta],¹ jotka olivat sekaantuneet pahuuden maan daityoihin [jättiläisiin], olivat tulleet mustiksi synnistä, silloin Nandi jäi pysyvästi Valkoiseen Saareen [eli Shveta-dvîpaan]. Neljännen maailman [rodun] asukkaat kadottivat AUMin.

Asburj (eli Azburj), olkoonpa se Teneriffan huippu tai ei, oli tulivuori, kun ”läntisen Atalan” (eli helvetin) vajoaminen alkoi, ja sieltä pelastuneet kertoivat tapahtumasta lapsilleen. Platonin Atlantis hävisi alhaalta päin veteen ja ylhäältä päin tuleen, sillä suuri vuori syöksi liekkejä yhtä mittaa. ”Onnettoman saaren raunioista jäi jäljelle pelkästään ’tulta syöksevä’ hirttiö’.”

Kun kreikkalaisia jo syytetään siitä, että he ovat lainanneet hindulaisten kuvitelmia (Atalan) ja keksineet heiltä toisen (Atlantiksens), niin syytetäänkö heitä vielä siitä, että he ovat saaneet maantieteelliset käsitteensä ja luvun seitsemän heiltä?² Proklos sanoo:

Kuuluisaa Atlantista ei ole enää olemassa, mutta me voimme tuskin epäillä, etteikö se olisi aikoinaan ollut, sillä Marcellus, joka kirjoitti Etiopian oloista, sanoo, että sellainen suuri saari oli ollut muinoin ja sen todistavat ne, jotka laativat kaukaisen meren historian. Sillä *he kertovat, että tuolloin Atlantian valtameressä oli seitsemän saarta*, jotka oli pyhitetty Proserpinalle, ja niiden lisäksi kolme valtavan suurta saarta, jotka oli pyhitetty Plutolle... Jupiterille... ja Neptunukselle. Sitä paitsi viimeisen saaren (Poseidonin) asukkaat *säilyttivät muiston* atlantilaisen saaren *suunnattomasta koosta*, josta heidän esi-isänsä olivat kertoneet, ja siitä kuinka tämä saari hallitsi monia ajanjaksoja kaikkia Atlantian meren saaria. Tästä *saaresta* voi kulkea toisiin suuriin saariin, jotka eivät ole kaukana [e409] mannermaasta, jonka lähellä oli todellinen meri.³

Nämä *seitsemän dvîpaa*, joita on virheellisesti sanottu saariksi, muo-

¹ Ei Atlantista eikä liioin Shankha-dvîpaa kutsuttu koskaan ”Valkoiseksi Saareksi”. Kun perimätieto sanoo, että ”Valkoinen Saari tuli mustaksi kansan syntien tähden”, se tarkoittaa vain ”Valkoisen Saaren” eli Siddhapuran eli Shveta-dvîpan asukkaita, jotka laskeutuivat kolmannen ja neljännen rodun Atlantikselle ”opastamaan näitä ja jotka ruumiillistuttuaan tulivat mustiksi synnistä” – kielikuva. Kaikkien Vishnun avatârôjen sanotaan tulevan alun perin Valkoisesta Saaresta. Tiibetiläisen tradition mukaan Valkoinen Saari on ainoa paikka, joka välttyi muiden dvîpojen yleiseltä kohtalolta, eikä sitä voi tulla eikä vesi hävittää, sillä – se on ”ikuisen maa”.

² Vrt. II osan monia lukuja SEITSEMÄISYYDESTÄ luonnossa.

³ *Timaioksen kommentaari*, kirja I, 55 [ei sanatarkasti].

dostivat Marcelluksen mukaan kuuluisan *Atlantiksen* rungon [kirjoittaa itse Wilford]... Näin ollen *Atlantis* on ilmeisesti vanha manner... Hirmumyrskyt hävittivät *Atlantiksen* [?]: tämän myöntävät *purânatkin*, joiden mukaan kauhistuttavan luonnonmullistuksen seurauksena katosi kuusi *dvîpaa*...¹

Tässä on nyt annettu riittävästi todisteita pahimmankin epäilijän tyydyttämiseksi, mutta eksaktin tieteen tosiasioihin pohjaavia todisteita esitetään myös. Kuitenkaan eivät kokonaiset kirjatkaan riitä niille, jotka eivät näe tai kuule muuta kuin hyväksymiensä auktoriteettien silmin ja korvin.

Niinpä roomalaiskatoliset skoliastit opettavat, että ”anateemaa”, tuhoa, tarkoittava Hermonvuori Mizpethin maassa on sama kuin Armonin vuori. Tämän vakuudeksi he lainaavat usein Josefusta, joka vakuuttaa, että vielä hänen aikanaan sieltä löytyi päivittäin valtavan suuria jättiläisten luita.² Mutta tämä maa oli profeetta Balaamin maa, sen jota ”Herra rakasti suuresti”. Niin sekaisin olivat tosiasiat ja henkilöt näiden skoliastien aivoissa, että kun *Zoharissa* selitetään Balaamia inspiroineiden ”lintujen” tarkoittavan ”käärmeitä”, nimittäin viisaita ja adepteja, joiden koulussa hän oli oppinut ennustamisen salaisuuksia – käytetään tätäkin tilaisuutta todistamaan kuinka Hermonvuorella asui ”Pahan siivekkäät lohikäärmeet, joiden päällikkö on Samael” (juutalaisten Saatana).

”Näiden erämaassa sijaitsevaan Hermonvuoreen kytkettyjen epäpuhtaiden henkien luokse lähetettiin Israelin syntipukki, jota kutsuttiin niistä yhden (Azaz(y)el) mukaan.”³

Väitämme, ettei näin ole. *Zoharissa* on seuraava selitys magian harjoittamisesta, jota kutsutaan heprean kielessä *nahashimiksi* eli ”käärmeiden työksi”. Se sanoo: ”Sitä kutsutaan *nahashimiksi*, koska maagikot [käytännön kabbalistit] toimivat *alkuperäisen käärmevalon ympäröiminä*. Tämän he tajuavat taivaan loistavana vyöhykkeenä, jonka myriadit pikku tähdet muodostavat”⁴... mikä tarkoittaa yksinkertaisesti *astraalivaloa*, joksi sitä kutsuivat martinistit, Éliphas Lévi ja nykyään kaikki aikamme okkultistit.⁵

”KIROUS” FILOSOFISESTA NÄKÖKULMASTA KATSOTTUNA

Edellä esitetyt SALAISEN OPIN opetukset täydennettyinä yleismaailmallisin traditioin ovat jo varmasti osoittaneet, että *Brâhmanat* ja *purânat* sekä *Gâthat* ja muut mazdalaiset kirjoitukset aina [e410] egyptiläisiin, kreikka-

¹ *Asiatick Researches*, vol. XI, 1812, s. 27–28.

² *Judaïke arkhaiologia*, V, ii, 3.

³ *Zohar*, I, palsta 122.

⁴ *Zohar*, osa iii, p. 302.

⁵ [Kolme viimeistä kappaletta ovat täysin poissa asiayhteydestä ja ovat ehkä joutuneet väärään paikkaan. Ne kuuluvat mitä todennäköisimmin sivulle e376.]

laisiin ja roomalaisiin ja lopuksi juutalaisiin pyhiin kirjoituksiin asti ovat kaikki samaa alkuperää. Mitkään niistä eivät ole tarkoituksettomia ja perusteettomia kertomuksia, jotka olisi keksitty houkuttelemaan tietämätöntä rahvasta. Kaikki ovat allegorioita, joiden tarkoitus on esittää enemmän tai vähemmän mielikuvituksellisesti verhottuna suuria totuuksia, jotka on poimittu samojen esihistoriallisten perimätietojen vainioilta. Tila estää meitä näissä kahdessa teoksessa perehtymästä yksityiskohtaisemmin neljään meitä edeltäneeseen Rotuun. Mutta meidän on vielä valaistava muutamia tosiasiota, ennen kuin tutkijalle selostetaan viidennen (arjalaisen) ihmiskunnan psyykkisen ja henkisen kehityksen historia suoraan vedenpaisumusta aikaisemmista esi-isistä ja ennen kuin osoitetaan sen yhteydet kaikkiin muihin samasta rungosta kasvaneisiin sivuhaaroihin. Koko muinaisen kirjallisuusmaailman ja myöhempien aikojen monien filosofien ja tiedemiesten intuitiivisten pohdiskelujen pohjalta on osoitettu, että esoteerisen oppimme periaatteita vahvistavat pääteltävissä olevat samoin kuin selvät todisteet lähes jokaisessa tapauksessa. Eivät ”legendaariset” jättiläiset eivätkä kadonneet mantereet tai liioin edeltävien rotujen kehitys ole aivan perusteettomia kertomuksia. Tämän teoksen lopussa olevassa *liitteessä* tullaan näyttämään, kuinka tiede on ollut useammin kuin kerran kykenemätön puolustautumaan, ja toivottavasti voimme myös näyttää toteen, kuinka aiheettomia ovat epäluulot luonnon pyhien lukujen ja meidän numerotietojemme suhteen yleensä.¹

Sitä ennen on vielä jäljellä yksi tehtävä: on paljastettava kaikkein vaarallisin teologinen dogmi – KIROUS, jonka alaisena ihmiskunnan sanotaan kärsineen aina siitä saakka, kun Aadamin ja Eevan oletettu tottelemattomuus tapahtui Edenin puutarhassa.

Ihmisen luovat voimat olivat lahja jumalalliselta viisaudelta eivätkä seuraus synnistä. Tämä käy selvästi ilmi Jehovan paradoksaalisesta käyttäytymisestä, kun hän ensin *kiroaa* Aadamin ja Eevan (eli ihmiskunnan) oletetun rikoksen vuoksi ja sitten *siunaa* ”valitun kansansa” sanomalla: ”Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa.”² Kirousta ei tuonut ihmiskunnalle neljäs Rotu, sillä suhteellisen synnitön kolmas Rotu, ennen vedenpaisumusta elänyt vielä jättimäisempi suku, oli hukkunut samalla tavalla. Näin ollen vedenpaisumus ei ollut rangaistus, vaan yksinkertaisesti aikakaudellisen, geologisen lain esiintyminen. Eikä KARMAN kirous langennut heille *luonnolliseen* yhdyntään ryhtymisestä, koska koko älytön eläinmaailma tekee niin oikeina aikoinaan, vaan luovan voiman väärinkäytöstä, jumalallisen lahjan häpäisemisestä ja elämännesteen tuhlaamisesta ainoastaan eläimellisen persoonallisuuden tyydyttämiseen. Kun *Genesiksen* kolmas luku ymmärretään oikein, sen todetaan viittaavan Aadamiin ja Eevaan, jotka olivat olemassa kolmannen Rodun loppuessa ja neljännen Rodun

¹ Vrt. luku XXV, ”Seitsenluvun salaisuudet”.

² *Genesis* 9:1.

alkaessa. Alussa synnytys oli naiselle yhtä helppo kuin koko eläinkunnalle. Luonnon tarkoitus ei koskaan ollut, että naisen pitäisi synnyttää pienokaisensa ”tuskalla”. Mutta myöhemmin [e411] neljännen Rodun kehitysaikana syntyi vihamielisyys sen siemenen ja ”käärmeen” siemenen välille, *karman* ja jumalallisen viisauden siemenen eli tuotteen. Sillä naisen eli sukupuolisen himon siemen *murskasi viisauden ja tiedon hedelmän* siemenen muuttamalla lisääntymisen pyhän mysteerin eläimelliseksi tyydyttämiseksi. Tästä syystä karma pani atlantilaisen rodun *tottelemaan* muuttamalla vähitellen ihmiskunnan neljännen Rodun koko luonnon fysiologisesti, moraalisesti, ruumiillisesti ja mentaalisesti,¹ kunnes ihminen, oltuaan kolmannessa Rodussa eläinkunnan terve kuningas, muuttui viidennessä eli meidän Rodussamme avuttomaksi, risautaiseksi olennoiksi ja on nyt tullut maapallon parhaimmaksi rakenteellisten ja perinnöllisten tautien edustajaksi ja on kaikista eläimistä tietoisesti ja harkitusti eläimellisin.²

Tämä on todellinen KIROUS fysiologisesta näkökulmasta, ja kabbalistisessa esoterismissa sitä ei juuri muulta kannalta käsitelläkään. Tältä kannalta katsottuna kirous on kiistaton, sillä se on ilmeinen. Älyllinen kehitys edetessään käsi kädessä fyysisen kehityksen kanssa on varmasti ollut kirous eikä siunaus, lahja, ja sitä jouduttivat ”viisauden herrat”, jotka olivat vuodattaneet ihmisen *manakseen* oman henkensä ja olemuksensa raikkaan kasteen. Jumalallinen titaani on siis kärsinyt turhaan. Onkin melkein halukas valittamaan tätä ihmiskunnalle osoitettua hyväntekeväisyyttä ja haikailemaan niitä päiviä, joita Aiskhylos kuvaa havainnollisesti *Kahlehditussa Prometheuksessa*, kun ensimmäisen titaanisen kauden (joka seurasi hartaan Kandun ja Pramlochân eteeristä ihmistä) lopulla syntyvää, fyysistä, yhä älytöntä ja (fysiologisesti) tunnotonta ihmiskuntaa kuvataan näin –

¹ Kuinka viisaita ja suurenmoisia, kuinka kaukonäköisiä ja moraalisesti hyvää tekeviä ovatkaan *Manun lait* avioelämästä verrattuna siihen holtittomuuteen, joka on vaieten sallittu sivistyneiden maiden ihmisille. Että noita lakeja on laiminlyöty viimeiset 2000 vuotta, ei estä ihmettelemästä niiden kaukonäköisyyttä. Bramiini oli *grihastha*, perheenpää, tiettyyn elämänvaiheeseensa asti, kun hän saatuaan pojan luopui avioelämästä ja ryhtyi puhtaaksi joogiksi. Hänen oma bramiiniastrologinsa oli järjestänyt hänen avioelämänsä hänen luonteensa mukaan. Sen vuoksi sellaisissa maissa kuin esimerkiksi Punjâb, missä oikeaoppinen arjalainen kastilaitos on lähes välttynyt islamilaiselta ja myöhemmin eurooppalaiselta hillittömyydeltä ja sen huonoilta vaikutuksilta, löytyvät yhä komeimmat ihmiset – ruumiin muodon ja fyysisen voiman suhteen – koko maailmassa, kun taas Dekkanissa ja varsinkin Bengalissa ovat muinaisuuden voimakkaiden ihmisten tilalle tulleet uusien sukupolvien edustajat, jotka pienenevät ja heikentyvät joka vuosisata (ja miltei joka vuosi).

² Sairaudet ja liikakansoitus ovat tosiasioita, joita ei voida koskaan kieltää.

Alussa katsoessaan turhaan katsoivat,
kuunnellen eivät kuulleet, vaan kuin uninäyt
elämän pitkän ajan kaiken sotkivat
sekaisin, umpimähkään. (säkeet 447–450)¹

Vapauttajamme, Agnishvätta ja muut jumalalliset ”liekin ja viisauden pojat” (joita kreikkalaiset personoivat Prometheuksessa²) voivat hyvin [e412] jäädä huomaamattomiksi ja kiitosta vaille kiittämättömässä ihmis-sydämessä. Totuutta tuntematta voimme heidät epäsuorasti kirotakin Pandoran lahjastaan, mutta tulla julistetuksi papiston suulla PAHOIKSI on liian painava karma ”Hänelle”, joka – kun Zeus ”paloi halusta” hävittää koko inhimillinen rotu – ”uskalsi yksinään” pelastaa ”tuon kuolevan rodun” häviöltä eli niin kuin kärsivä titaani sanoo:

...murskaantumasta, joutumasta Haadekseen.
Sen vuoksi minua nämä piinat raastavat,
tuskaisat kärsiä ja nähdä kauheat.
Kun säälin kuolevaisia... (säkeet 237–240)

Tähän kuoro esittää asiaan kuuluvasti:

Annoitkin heille silloin suurta lohtua. (säe 253)

Prometheus vastaa:

Ja enemmänkin: tulen heille lahjoitin.
KUORO: Siis ihmisillä on nyt tuli leimupää?
PROM: Ja tuhat taitoa he siitä oppivat. (säe 254–256)

Mutta taidot, joilla tätä tulta on kehitetty, ovat muuttaneet sen suurim-

¹ Ks. Aiskhylos, *Neljä tragediaa*, ”Kahlehdittu Prometheus”, suom. Maarit Kaimio.

² Mrs Anna Swanwickin teoksessa *The Dramas of Aeschylus* sanotaan *Kahlehdittu Prometheus* (vol. II, s. 146–147), että Prometheus esiintyy siinä todella ”ihmiskunnan parhaana edustajana ja hyväntekijänä, jonka ihmiskunnan tila... kuvataan äärimmäisen heikoksi ja surkeaksi... Zeuksen sanotaan ehdottaneen näiden surkeiden hetken elävien hävittämistä ja heidän korvaamistaan maan päällä uudella rodulla. ”Säkeistöissä (V ja seur.) näemme Olemassaolon Herrojen menettelevän samalla tavoin ja hävittävän meren ja luonnon ensimmäiset tuotteet. ”Prometheus esiintyy tämän suunnitelman ehkäisijänä, mistä syystä hänet alistetaan kuolevaisten puolesta mitä kauheimpiin tuskiin, jotka hänelle määräsi armoton ja julma Zeus. Tässä meillä on siten titaani, rajallisen järjen ja vapaan tahdon [älyllisen ihmiskunnan eli *manaksen* korkeimman aspektin] symboli, joka kuvaa *korkeinta ihmisystävää*, kun taas Zeus, Hellaksen korkein jumaluus, esitetään julmana ja säälimättömänä despoottina, joka oli täysin vastenmielinen hahmo ateenalaisten ajattelutavalle.” Syy tähän selitetään myöhemmin. ”Korkeimmalla jumaluudella” oli kaikissa muinaisissa pantheoneissa – juutalaisten mukaan luettuna – *kaksinaisen* merkitys, joka käsittää valon ja varjon.

maksi kiroukseksi: eläimellinen aines ja tietoisuus sen omistamisesta on muuttanut ajoittaisen vaiston jatkuvaksi eläimellisyydeksi ja aistillisuudeksi.¹ Ja tämä kirous riippuu ihmiskunnan yllä kuin paariliina. Tästä kehittyy vapaan tahdon vastuullisuus. Titaaniset intohimot edustavat ihmiskunnan pimeimpiä puolia. ”Alempien intohimojen ja halujen kyltymättömyys esiintyy täydessä mahdissaan, koska se itsevarmassa röyhkeydessään kieltäytyy noudattamasta lain rajoituksia.”²

Kun Prometheus oli, Platonin *Protagoraksen*³ mukaan, varustanut ihmisen tuolla ”viisaudella joka edistää fyysistä hyvinvointia”, vaikka *manaksen* alempi aspekti eli eläimellinen puoli (*kâma*) jäikin muuttumattomaksi, [e413] niin ”puhtaan mielen, taivaan ensimmäisen lahjan” (Aiskhylos) sijasta luotiin tyydyttämättömän halun, murheen ja epätoivon ikuinen korp-pikotka, joka oli kytketty ”unenkaltaiseen heikkouteen, joka kahlehtii kuolevaisten sokean rodun” siihen päivään asti, kunnes taivaan lähettämänä pelastajana Herakles vapauttaa Prometheuksen.

Kristityt – varsinkin roomalaiskatolilaiset – ovat yrittäneet tehdä tästä näytelmästä ennustuksen tulevasta Kristuksesta. Suurempaa virhettä voitaisiin tuskin tehdä. Todellinen teosofi, joka etsii jumalallista viisautta ja palvelee ABSOLUUTTISTA täydellisyyttä – tuntematonta jumaluutta, joka ei ole Zeus eikä Jehova – vastustaa tuollaista ajatusta. Viitaten kaukaiseen menneisyyteen hän voi osoittaa, ettei *perisyntiä* ole koskaan ollut olemassa, vaan on ollut ainoastaan fyysisen älyn väärinkäyttöä, kun eläimellinen puoli on hallinnut psyykkistä puolta ja nämä molemmat ovat sammuttaneet hengen valon. Hän sanoo: ”Kaikki te, jotka osaatte lukea rivien välistä, tutkia muinaista viisautta vanhoista draamoista, intialaisista ja kreikkalaisista, lukekaa huolellisesti juuri edellä mainittua *Kahlehdittua Prometheus-ta*, jota esitettiin Ateenan teattereissa 2400 vuotta sitten.” Tämä myytti ei kuulu Hesiodokselle eikä Aiskhylokselle, vaan, kuten Bunsen sanoo, se ”on vanhempi kuin itse helleenit”, sillä se kuuluu todellakin inhimillisen tajunnan aamunkoittoon. *Ristiinnaulittu* titaani personoi vertauskuvallisesti kollektiivista logosta, ”sotajoukkoa”, ja ”viisauden Herroja” eli TAIVAALLISTA IHMISTÄ, joka on ruumiillistunut ihmiskuntaan. Niinpä hänen nimensäkin *Pro-me-theus*, joka tarkoittaa ”se joka näkee eteensä” eli tulevaisuuteen, osoittaa,⁴ että hänen ihmiskunnalle opettamiensa taitojen joukossa ei psyko-

¹ Eläinmaailmalla on luonnollinen vaistonsa, joka ohjaa sitä *lisääntymiskausina*, ja muina aikoina eläimet ovat siitä vapaat. Sen vuoksi vapaa eläin tuntee sairauden vain kerran elämässään – ennen kuolemaansa.

² *Prometheus Bound*, johdanto, s. 152.

³ *Protagoras*, 321, 322.

⁴ Sanoista Πρό μητ ις [pro mêtis], ”ennalta ajattelu”. ”Professori Kuhn”, meille kerrotaan edellä mainitussa teoksessa *The Dramas of Aeschylus*, ”on sitä mieltä, että titaani-nimi johtuu sanskritin sanasta pramantha, joka merkitsee tulensytytysinstrumenttia. Juuri *mand* eli *manth* merkitsee pyörimisliikettä, ja sanalla *manthâmi*, jota käytettiin tarkoittamaan tulensytytysprosessia, oli myös toinen

loginen ymmärrys ollut vähin. Sillä niin kuin hän valittaa Oceanuksen tyttärelle:

Ennustustaidon monet tavat osoitin,
erotin ensi kerran unet, jotka valveilla
tulevat toteutumaan...
opastin siten taitoon monimutkaiseen...
Ihmisten kaikki taidot soi Prometheus. (säkeet 484–506)

[e414] Jättäkäämme hetkeksi pääaiheemme syrjään ja pysähtykäämme katsomaan tämän vanhimman ja paljon ajatuksia herättävän sekä perimätietoon perustuvan allegorian salaista merkitystä. Ja koska se liittyy suoraan varhaisrotuihin, kyseessä ei olekaan todellinen asiasta poikkeaminen.

Aihe Aiskhyloksen trilogiaan, josta kaksi osaa on kadonnut, on tuttu kaikille sivistyneille lukijoille. Puolijumala ryöstää jumalilta (elohimeiltä) heidän salaisuutensa – *luovan tulen* mysteerin. Tämän pyhäinhäväästyksen vuoksi KRONOS¹ nujertaa Prometheusin ja antaa hänet Zeukselle, ihmiskunnan ISÄLLE ja luojalle, joka oli tahtonut pitää ihmisen älyllisesti sokeana ja eläimellisenä; *persoonalliselle* jumaluudelle, joka ei näe IHMISTÄ ”niin kuin yhtenä meistä”. Tästä syystä Prometheus, ”tulen ja valon antaja” kahlitaan Kaukasus-vuoreen ja tuomitaan koviin kärsimyksiin. Mutta kolminainen Fates (karma), jonka käskystä – niin kuin titaani sanoo – Zeus:

Ei hänkään saata kohtaloaan paeta (säe 518)

– määrää, että tämä kidutus ei lakkaa ennen kuin Zeuksen poika –

Ja kuka riistää vallan sauvan häneltä? (säe 768)

.....
Sen tekee kerran sinun [Io'n] jälkeläisesi. (772)

merkitys siepata pois. Näin ollen saamme toisen sanan samasta kannasta, *pramant-ha*, varkaus.” Tämä on hyvin näppärä selitys, mutta ehkä ei aivan oikea. Sitä paitsi siinä on myös hyvin arkinen elementti. Epäilemättä fyysisessä luonnossa voi kehittyä korkeampia muotoja alemmista, mutta ajatusmaailmassa tuskin on kuitenkaan näin. Ja kun meille on kerrottu, että sana *manthâmi* siirtyi kreikan kieleen ja tuli sanaksi *manthanô*, oppia ts. ottaa tietoa, mistä tulee *prometheia*, ennakkotieto, ennalta ajattelu, niin voimme löytää runollisemman alkuperän ”tulentojalle” kuin mitä sanskritin alkuperä edellyttää. *Svastika*, tulensytyttämisen *pyhä* merkki ja instrumentti, voi selittää sen paremmin. ”Prometheus, tulentoja, on personoitu *pramantha*”, jatkaa kirjailija, ”ja sen alkutyypinä on arjalainen *mâtariśvan*, jumalallinen... henkilö, joka on läheisessä yhteydessä Agniin, *Vedojen* tulenjumalaan”. Sanskritin *Mati* on ”ymmärrys” ja on sama kuin MAHAT ja *manas*, ja nimen alkuperän on oltava jossain määrin sama: *Pramati* on Fohatin poika, mutta sillä on oma tarinansa.

¹ KRONOS [Kchronos] on ”aika” ja siten allegoriasta tulee monimerkityksinen. (Ks. tämän luvun loppusivuja.)

– on syntynyt. Tämä ”poika” vapauttaa Prometheuksen (kärsivän ihmiskunnan) omasta kohtalokkaasta lahjastaan. Hänen nimensä on ”Hän joka on tuleva...”

Näiden muutamien rivien nojalla, jotka kuten kaikki allegoriset lauseet voidaan tulkita melkein miten tahansa, nimittäin niiden sanojen perusteella, jotka Prometheus lausuu Iolle, Inakhoksen tyttärelle, jota Zeus vainoo – jotkut katoliset kirjoittajat ovat muovailleet koko ennustuksen. Ristiinnaulittu titaani sanoo:

ja suuri ihme: tammet, jotka puhuvat.
Selvästi, epäamättömästi humisten
Ne tervehtivät sinua ja kutsuivat
Zeuksen kuuluisaksi puolisoiksi.
..... (832–834)
... vain koskettaen *lempeällä kädellään*
Ja poika, jonka synnyttät, saa nimekseen
muistoksi tästä *Epafos* – ”Zeuksen kosketus”.
Tuo tumma poika... (850–852)

Tätä pitävät useat fanaatikot – des Mousseaux ja de Mirville [e415] muiden muassa – selvänä ennustuksena. Io ”on Jumalan äiti”, meille kerrotaan, ja ”tumma Epafos” on Kristus. Mutta viimeksi mainittu ei ole syössyt isäänsä valtaistuimelta, paitsi metaforisesti, jos tuona ”isänä” on pidettävä Jehovaa. Eikä kristittyjen Vapauttaja syössyt isäänsä alas Haadekseen. Prometheus sanoo säkeessä 907, että Zeus nöyryydetään vielä, kun aikoo:

.....tuohon avioon,
joka sortaa hänet perikatoon mahdistaan
ja vallastaan. Ja silloin täysin toteutuu
kirous, jonka Kronos, hänen isänsä... julisti...¹
Ja siksi istukoon nyt vallan huipulla
rauhassa, pelkäämättä; luottakoon hän vain
taivaissa kumajavaan ukonjyrinään,
salaman nuolta pyöritelköön käsissään.
*Ei mikään niistä pysty häntä auttamaan,
kun sietämätön häpeä ja tuho lyö...* (säkeet 907–918)

”Tumma Epafos” oli Dionysos-Sabazios, Zeuksen ja Demeterin poika sabasialaisissa mysteereissä, joiden aikana ”jumalien isä” ottaen *käärmeen muodon* siitti Demeterille Dionysoksen eli Aurinko-Bacchuksen. Io on kuu ja samalla myös *uuden rodun* EEVA, ja niin on Demeter – tässä tapauksessa. Prometheus-myytti on todella ennustus, mutta se ei koske mitään syklisiä

¹ Ks. tämän kirouksen selitystä varten tämän luvun viimeinen sivu.

vapauttajia, jotka ovat esiintyneet aikakausittain eri maissa ja eri kansojen keskuudessa niiden kehitysvaiheissa. Se viittaa viimeiseen niistä syklisistä mysteereistä, joissa ihmiskunta siirryttyään eteerisestä kiinteään fyysiseen tilaan, henkisestä fysiologiseen lisääntymiseen, kulkee nyt eteenpäin syklin vastakkaisella kaarella kohti tuota alkuperäisen tilansa toista vaihetta, jolloin *nainen ei tiennyt mitään miehestä* ja ihmisjälkeläiset *luotiin eikä synnytetty*.

Tämän tilan tulee ihminen ja koko maailma saavuttamaan, kun se keksii ja todella ymmärtää ne totuudet, jotka piilevät tuossa sukupuolten suuressa ongelmassa.

[Se] on oleva kuin ”valo, joka ei ole koskaan loistanut meren eikä maan yllä”, vaan tulee ihmisille Teosofisen Seuran kautta. Tämä valo on johtava ihmiskunnan *todelliseen henkiseen intuitioon*. Silloin (kuten keran sanottu kirjeessä eräälle teosofille) on maailmassa oleva buddhojen ja kristusten rotu, sillä silloin on keksitty, että yksilöillä *on omissa vallassaan*, synnyttävätkö he Buddhan kaltaisia lapsia vai – demoneja. Kun tuo tieto tulee, kaikki dogmaattiset uskonnot ja niiden mukana demonit kuolevat.¹

Jos kiinnitämme huomiota allegorian jaksolliseen kehitykseen ja sankarien luonteeseen, niin salaisuus on ratkaistavissa. KRONOS [Khronos] on tietysti ”aika” syklisessä merkityksessä. Se nielaisee lapsensa – [e416] eksooteeristen dogmien *persoonalliset* jumalat mukaan luettuina. Zeuksen asemesta se on nielaissut hänen *kivisen* kuvansa, mutta symboli on kasvanut ja vain ihmisen mielikuvituksessa kehittynyt, koska ihmiskunta oli tulossa alaspäin ainoastaan kohti fyysistä ja älyllistä – eikä henkistä – täydellisyyttä. Kun se on edistynyt yhtä pitkälle henkisessä kehityksessä, Kronos ei ole enää petettävissä. *Kivikuvan* sijasta se tulee nielaisemaan itse antropomorfisen kuvitelman, koska *viisauden käärme*, jota sabasialaisissa mysteereissä edustaa antropomorfoitu logos, henkisten ja fyysisten voimien liitto, on silloin synnyttänyt ajassa (Kronos) jälkeläisen – Dionysos-Bacchuksen eli ”tumman Epafoksen”, ”mahtavan”, rodun joka tulee syöksemään hänet vallasta. Missä hän tulee syntymään? Ennustuksissaan Iolle Prometheus jäljittää hänen alkuperänsä ja synnyinpaikkansa. Io on synnyttämisen kuujumalatar – sillä hän on Isis ja hän on Eeva, suuri äiti.² Hän

¹ [Allekirjoittanut ”E.O.” – Eminent Occultist, nimikirjaimet jotka tarkoittavat Mahatma K.H:ta.]

² *Prometheus Boundin* kääntäjä ja tulkitsija valittaa, että Ion vaelluksista ei ole löydettävissä ”mitään johdonmukaisuutta suhteessa meidän maantieteeseemme” (vol. II, s. 191). Siihen voi olla hyvä syy. Ensinnäkin se on *rodun* matka ja vaellus paikasta toiseen, rodun josta on määrä syntyä ”kymmenes” eli nk. *Kalki*-avatära. Tätä hän kutsuu ”*Argosissa* syntyneeksi kuninkaalliseksi roduksi” (säe 888). Mutta

selostaa (rodullisten) vaellusten polut niin hyvin kuin sanat voivat sen tehdä. Hänen on jätettävä Eurooppa ja mentävä Aasian mantereelle, missä hän saapuu Kaukasuksen korkeimmalle vuorelle (säe 719). Titaani kertoo hänelle:

Mannerten rajavirran ylitse siis käyt
Ja kuljet kohti päivännousun loimua (s. 790–791)

että hänen on matkustettava itään ohitettuaan ”Kimmeriläisen Bosporoksen” ja ylitettävä se, mikä on ilmeisesti Volga sekä nykyinen Astrakan Kaspian meren rannalla. Tämän jälkeen hänellä on edessään rajut pohjoiset tuulenpuuskat ja hän matkustaa sinne yli ”arimaspien sotajoukon” maan (Herodotoksen Skyytiasta itään) –

kultaisen Pluton-virran juoksun varsilla. (s. 805–806)

jonka professori Newman ihan oikein arvelee tarkoittaneen [e417] Uralia, koska Herodotoksen arimaspiet olivat ”tämän kultamaan tunnettuja asukkaita”.

Mutta sitten tulee säkeiden 807 ja 812 välissä arvoitus kaikille eurooppalaisille tulkitsijoille. Titaani sanoo:

Vältä siis näitä [arimaspeja ja gryypejä].
Sitten saavut kaukaiseen
maan kolkkaan, mustan heimon luokse, auringon
lähteiden maahan, missä virtaa Aithiops.
Seuraa sen rantaa siksi kunnes ennätät
paikalle, missä syöksyy putouksena
Bybloksen vuoristoista Niilin pyhä vuo (s. 807–812).

Täällä oli Ion määrä löytää itselleen ja pojilleen siirtokunta. Nyt meidän on katsottava, kuinka tämä kohta tulkitaan. Ion on matkustettava itään, kunnes hän tulee Aithiops-joelle, jota hänen on seurattava, kunnes se laskee Niiliin – tästä johtuu hämmennys. ”Muinaisten kreikkalaisten maantieteel-

Argos ei tässä viittaa Kreikan Argokseen. Se johtuu sanasta *arg* eli *arca* – naisellinen synnytysvoima, symbolinaan kuu – mysteerien *purren* muotoinen Argha, joka tarkoittaa taivaan kuningatarta. Eustathius osoittaa, että argoslaisten kielessä Io merkitsi kuuta, kun taas esoterismi selittää sen olevan jumalallinen androgyyni eli mystinen 10. Hepreassa 10 on täydellinen luku eli Jehovah. *Arghya* on sanskritissa uhrimalja, *purren* tai veneen muotoinen astia, johon laskettiin jumaluuksille uhrit kukat ja hedelmät. *Arghyanath* on Mahâ-Chohanin arvonimi, joka tarkoittaa ”juomauhrien Herra”. *Arghya-varsha* – ”juomauhrien maa” – on sen seudun mysteerinimi, joka ulottuu Kailâsa-vuorelta lähes Shamo-autiomaahan, josta odotetaan *Kalki-avatâran* tulevan. Zoroasterilaisten Airyâna-Vaejah paikkana on sama kuin se. Nyt sen sanotaan sijainneen Aral-järven, Baltistanin ja Pikku-Tiibetin välillä, mutta vanhempina aikoina sen alue oli paljon laajempi, koska se oli synnyinpaikka sille *fyysiselle* ihmiskunnalle, jonka äiti ja symboli Io on.

listen teorioiden mukaan”, sanoo *Prometheus Bound* -version tekijä,

Tämän ehdon täyttää Indus. Arrianos (vi, i) mainitsee, että Aleksanteri Suuri valmistautuessaan purjehtimaan alas Indus-virtaa (nähtyään siellä krokotiileja, joita hän ei ollut nähnyt missään muualla kuin Niilillä...) luuli löytäneensä Niilin lähteet. Hän arveli, että Niili lähti jostakin kohtaa Intiaa ja virtasi monen autiomaan läpi kadottaen siten Indus-nimensä. Seuraavaksi...se virtasi läpi asutun maan, ja noiden osien etiopialaiset¹ samoin kuin myöhemmin egyptiläiset kutsuivat sitä Niiliksi. Vergilius toistaa neljännessä *Georgicassaan* saman vanhan virheen.²

Aleksanteri ja Vergilius ovat voineet suuresti erehtyä maantieteellisissä määritelmissään, mutta Prometheuksen ennustus on oikeassa ainakin esoteerisessa mielessä. Kun jotakin rotua kuvataan symbolisesti ja sen historiallisia tapahtumia esitetään allegorisesti, sen personoituman matkareitiltä ei pitäisi odottaa mitään topografista tarkkuutta. Nyt on kuitenkin niin, että ”Aithiops”-joki on varmasti Indus ja se on myös *Nilä* eli *Nilä*. Tuo virta on syntynyt *Kailâsa*- (taivaan) vuorilla, jumalien asunnoissa – 6700 metriä merenpinnan yläpuolella. Se on Aithiops-joki, ja niin sitä kutsuivat kreikkalaiset kauan ennen Aleksanterin aikoja, koska sen rantamia Attockista Sindiin³ asti asuttivat heimot, joita kutsuttiin itäetiopialaisiksi. Intialaiset ja egyptiläiset olivat kaksi sukulaiskansaa ja itäetiopialaiset – mahtavat rakentajat – olivat tulleet Intiasta, niin kuin on toivottavasti riittävän hyvin todistettu *Hunnuttomassa Isiksessä*.⁴

Miksi eivät siis Aleksanteri ja jopa oppinut Vergilius voineet käyttää sanoja Niili eli Neilos puhuessaan Induksesta, koska se on yksi sen nimistä? Vielä tänäkin päivänä tuota jokea kutsutaan Kalabaghin tienoilla *nilaksi* (sininen) ja *Niläksi*, ”siniseksi virraksi”. Siellä sen vesi on niin tummansinistä, että sille annettu sinisen virran nimi siirtyi jo ammoisina aikoina [e418] eräälle pienelle kaupungille sen rannalla. Ilmeisesti Arrianus on kirjoituksissaan Aleksanterin aikoja paljon myöhemmin ja tuntematta Induksen nimeä tietämättään panetellut kreikkalaista valloittajaa. Eivätkä nykyiset historioitsijamme ole yhtään viisaampia päätelmissään. Sillä he perustelevat useimmat summittaiset selityksensä pelkillä näennäisyyksillä, kuten heidän muinaiset kollegansa aina tekivät vanhoina aikoina, kun heidän käytössään ei vielä ollut tietosanakirjoja.

¹ Kr. Aithiopia, lat. Ethiopia, alkuaan tarumainen tummaihoisten maa, samastettiin myöhemmin Nubian kanssa. – Suom. toim.

² *Georgica* [Suom. *Georgica – Maanviljelijän työt*], IV, 290 eteenp. Vrt. Swannick, *main. teos*, vol. II, s. 197.

³ Attock, linnake ja kaupunki, sijaitsee Indusjoen itärannalla Peshawarin ja Rawalpindin välisen rautatien varrella. – Suom. toim.

⁴ Tiede osa 2, s. 338 ja Teologia osa 2, s. 38–41.

Ion, tuon ”lehmänsarvisen neidon”, rotu on siis yksinkertaisesti ensimmäinen etiopialainen uranuurtajarotu, jonka Io toi Indukselta Niilille (joka sai nimensä emävirtansa muistoksi Intiasta lähteneiltä siirtolaisilta¹). Sillä eikö Prometheus sanokin Iolle,² että pyhä Neilos (jumala, ei joki) –

”Se johtaa tiesi suiston *kolmikulmioon*” – nimittäin Niilin *deltaan*, missä hänen poikansa ovat ennalta määrätty perustamaan – ”kauas siirtokunnan...” (säkeet 813–815).

Täällä on syntyvä uusi rotu (egyptiläiset), ja ”naisellinen rotu”, joka, ”viidennessä polvessa” tummasta Epafoksesta –

Viisikymmentä yhteensä, Argokseen saapuu jälleen (853).

Sitten yksi näistä viidestäkymmenestä neitsyestä rakkaudessa pettää ja

. . . Kuningassuvun perustaa hän Argokseen

.....

Vaan tästä siemenestä tulee syntymään
myöhemmin maineikas ja uljas jousimies:
hän päästää minut tuskistani vapaaksi. (869–872)

Milloin tämä sankari tulee esiin, titaani ei sitä paljasta, sillä kuten hän huomauttaa:

Vaan veisi pitkän ajan selittää (875).

[e419] Mutta ”Argos” on *Arghya-Varsha*, vanhojen hierofanttien juomauhrin maa, josta ilmestyy ihmiskunnan pelastaja, nimitys, joka annettiin myöhemmin sen naapurille, Intialle – entisajan Âryâvartalle.

Että aihe muodosti osan sabasialaisista mysteereistä, käy selville usei-

¹ Aleksanteri, joka oli paremmin perehtynyt Attockiin kuin Intiaan (varsinaisessa Intiassa hän ei koskaan käynyt) ei voinut olla kuulematta, että Induksen lähteitä kutsuttiin *Nilaksi* ja *Niläksi*. Jos se on erehdys, se on helposti käsitettävissä.

² Että Io on allegorisesti sama kuin Isis ja kuu, sen osoittaa sanonta ”lehmänsarvisen”. Allegoria tuli epäilemättä Kreikkaan Intiasta, missä Vâchia, ”soinnukasta lehmää” (*Rigveda*), ”josta ihmiskunta sai alkunsa” (*Bhâgavatapurâna*), *Aitareya-Brâhmanan* mukaan vainosi hänen isänsä Brahmâ, jota ajoi salainen himo ja joka muutti hänet peuraksi. Tästä syystä Io kieltäytyessään antamasta periksi Jupiterin himolle tuli ”sarvipääksi”. Lehmä oli jokaisessa maassa luonnon passiivisen synnyttävän voiman symboli, Isis, Vâch, Venus – hedelmällisen rakkauden jumalan, Cupidon, äiti, mutta myös samalla kertaa *Logoksen*, jonka vertauskuvaksi egyptiläisille ja intialaisille tuli – härkä – mitä todistaa Apis-härkä sekä härät vanhimmissa hindulaisissa temppeleissä. Esoteerisessa filosofiassa lehmä on luovan luonnon symboli, ja härkä (lehmän vasikka) on henki, joka elähdyttää lehmän, eli ”pyhä henki”, niin kuin Kenealy osoittaa. Tästä johtuu sarvi-symboli. Nämä olivat myös pyhiä juutalaisilla, jotka sijoittivat lähelle shittim-puisia sarvia, joihin tarttumalla rikollinen varmisti turvallisuutensa.

den muinaisten kirjailijoiden teoksista, kuten Ciceron¹ ja Klemens Aleksandrialaisen.² Viimeksi mainitut kirjailijat ovat ainoita, jotka ilmaisevat sen todellisen syyn, miksi ateenalaiset syyttivät Aiskhylosta pyhäinhäväisyyksensä ja tuomitsivat hänet kivitettäväksi kuoliaaksi. He sanovat, että koska Aiskhylos oli vihkimätön, hän oli häpäissyt mysteerit paljastamalla ne trilogioissaan julkisella näyttämöllä.³ Mutta hän olisi saanut saman tuomion, vaikka hän olisi ollut vihitty – niin kuin hänen on täytynytkin olla, koska muuten hänellä, kuten Sokrateellakin, olisi täytynyt olla *daimoni* paljastamassa hänelle allegorisen vihkimysnäytelmän pyhiä salaisuuksia. Missään tapauksessa tuo ”kreikkalaisen tragedian isä” ei keksinyt Prometheuksen ennustusta, sillä hän ainoastaan toisti näyttämöllisesti sen, mitä papit esittivät Sabasian MYSTEERIJUHLASSA.⁴ Viimeksi mainittu on kuitenkin yksi vanhimmista pyhistä juhlista, joiden alkuperää historia ei tunne. Mytologit yhdistävät ne Mithraksen (joissakin vanhoissa monumenteissa Sabaziokseksi kutsuttu Aurinko) kautta Jupiteriin ja Bacchukseen. Mutta ne eivät missään tapauksessa olleet kreikkalaisten omaisuutta, vaan ovat peräisin ammoisilta ajoilta.

Murhenäytelmän kääntäjä ihmettelee, kuinka Aiskhylos saattoi syyllistyä sellaiseen ”ristiriitaisuuteen Zeuksen luonteessa, niin kuin on kuvattu *Kahlehditussa Prometheuksessa* ja muissa draamoissa”.⁵ Tämä johtuu siitä, että Aiskhylos samoin kuin Shakespeare oli ja on aina oleva aikakausien älyllinen ”sfinksi”. Zeuksen, kreikkalaisen ajattelun abstraktin jumaluuden, ja Olympian Zeuksen välillä on syvä kuilu. Viimeksi mainittu ei mysteereissä edustanut sen korkeampaa prinssiippiä kuin inhimillisen fyysisen älyn alinta aspektia – *manaksen* ja *kâman* yhtymää. Prometheus – sen jumalallisen aspektin [manaksen] sulautuessa ja noustessa buddhiin – oli jumalallinen sielu. Zeus oli inhimillinen sielu eikä yhtään enempää, esiintyen aina antautumassa alemmille himoilleen – *kateellinen* Jumala, kostonhimoinen ja julma egotismissaan eli ITSERAKKAUDESSAAN. Tästä syystä Zeus esittääkin käärmänä – ihmisen älyllisenä kiusaajana – joka kuitenkin syklisen kehityksen kuluessa [e420] synnyttää ”ihmisvapauttajan”, Aurinko-Bacchuksen eli ”Dionysoksen”, joka on enemmän kuin ihminen.

Dionysos on sama kuin Osiris, Krishna ja Buddha (taivaallinen viisas) ja tuleva (kymmenes) avatâra, henkinen, loistava *Khristos*, joka on vapauttava kärsivän *Khrestoksen* (ihmiskunnan eli Prometheuksen joka on koetuksel-

¹ *Quaestiones Tusculanae*, kirja I, ii, nro 20.

² *Stromateis*, kirja II, xiv.

³ Herodotos ja Pausanias olettivat, että syy kuolemantuomioon oli se, että Aiskhylos oli maksanut egyptiläisten teogonian ja tehnyt Dianasta Cereksen tyttären eikä Latonan. (Ks. Aelianus, *Varia Historia*, kirja V, xix.) Mutta Aiskhylos oli vihitty.

⁴ *Sabasia* oli periodinen, muutamien jumalien kunniaksi pidetty mysteerijuhla ja muunnos Mitran mysteereistä. Niissä esitettiin rotujen koko kehitys.

⁵ Mrs A. Swanwick, *main. teos*, vol. II, esipuhe, s. vi.

la). Tämä tulee tapahtumaan *kali-yugan* lopussa, sanovat brahmalaiset ja buddhalaiset legendat, joita toistavat zoroasterilaiset ja nyt kristilliset ope-
tukset (viimeksi mainitut ainoastaan satunnaisesti). Vasta Kalki-Avatâran eli Saoshyantin ilmestymisen jälkeen on ihminen syntyvä naisesta ilman syntiä. Silloin tulevat hindujen jumaluus Brahmâ, zoroasterilaisten Ahura-
mazda (Ormazd), kreikkalais-olympialainen Don Juan, Zeus, israelilaisten kateellinen, katuva, julma heimojumala Jehova ja kaikki niiden kaltaiset
inhimillisen mielikuvituksen luomat jumalat yleismaailmallisessa panthe-
onissa häviämään ja haihtumaan ilmaan. Niiden mukana häviävät niiden
varjot, kaikkien noiden jumaluuksien *pimeät puolet*, jotka esitetään aina
eksoteerisissa kertomuksissa niiden ”kaksoisveljinä” ja kaksoisolentoina;
niiden omat heijastukset maan päällä – esoteerisessa filosofiassa. Ahrimanit
ja tyfonit, samaelit ja saatanat on kaikki syösty vallasta tuona päivänä, kun
jokainen pimeä paha intohimo kukistetaan.

Luonossa vallitsee yksi ikuinen laki, joka pyrkii aina tasoittamaan vas-
takkaisuuksia ja synnyttämään lopullista harmoniaa. Johtuen tästä henkisen
kehityksen laista, joka syrjäyttää fyysisyyden ja puhtaan älyllisyyden, ih-
miskunta tulee vapautumaan vääristä jumalistaan ja huomaa lopulta olevan-
sa *ITSENSÄ PELASTAMA*.

Lopullisesti paljastettuna vanha Prometheus-myytti – jonka prototyyp-
pejä ja vastaavuuksia on löydettävissä jokaisesta vanhasta teogoniasta – on
yleispätevä juuri sen vuoksi, että se on niin lähellä ihmillisen fyysisen
elämän rajaa fyysisen pahan ilmennyksineen. KRONOS on ”aika”, jonka
ensimmäinen laki ilmenee siinä, että evoluutioprosessin peräkkäisten ja
harmonisten vaiheiden sarjaa syklisen kehityksen aikana olisi ehdottomasti
suojeltava – ja luonnoton kasvu kaikkine siitä aiheutuvine seurauksineen
ankarasti rangaistava. Luonnolliseen kehitysohjelmaan ei kuulunut, että
ihminen – korkeampana eläimenä – olisi tullut heti – älyllisesti, henkisesti
ja psyykkisesti – puolijumalaksi maan päällä, samalla kun hänen fyysinen
vartalonsa jäisi heikommaksi, avuttommaksi ja hauraammaksi kuin
muiden suurten nisäkkäiden ruumiit. Vastakohta on liian irvokas ja räikeä,
ja maja aivan liian arvoton sen sisällä asuvalle jumalalle. Prometheusen
lahja muuttui siten KIROUKSEKSI – vaikka sen *tiesivät ja näkivät ennalta*
tuota henkilöä personoivat JOUKOT, niin kuin hänen nimensä osoittaa.¹

¹ Ks. edellä [s. 413], alaviite, jossa selitetään sana πρό μετ ἑσ [pro metis] eli
ennalta ajattelu.

Prometheus tunnustaa tämän draamassa sanoessaan:

”Oi jumalainen taivas, tuulet siivekkäät. . . .

Katsokaa tätä piinaa ja kidutusta. . .

.

Vaan miksi puhunkaan? *Tiedänhän tarkalleen*

jo ennakolta kaiken tulevan.

. Täytyykin

siis kestää kevein mielin tämä kohtalo,

Tässä juuri on samalla kertaa [e421] sen synty ja pelastus. Sillä se joukko, joka karmansa eli *nemesiksen* johdosta ruumiillistui osaan ihmiskuntaa, piti parempana kärsiä vapaana ja älyllisesti itsetietoisena tuskaa ja jopa kidutusta – ”kun myriadittain aikaa vierii” – kuin passiivisena orjuudessa nauttia tyhjästä typerästä vaistomaisesta autuudesta. Tietoisena siitä, että tällainen ruumiillistuma oli ennenaikainen eikä kuulunut luonnon ohjelmaan, uhrasi taivaallinen joukko, ”Prometheus”, silti itsensä auttaakseen siten ainakin osaa ihmiskunnasta.¹ Mutta pelastaessaan ihmisen mentaaliseen pimeydestä se pani hänen kannettavakseen itsetietoisuuden tuskan omasta vastuullisuudestaan – vapaan tahdon seurauksen – ja sen ohella kaikki vaivat, joiden perillisiä kuolevaiset ihmiset ovat. Nämä tuskat Prometheus otti kestääkseen, koska tuo joukko tuli tästä lähtien sopimaan sille valmistettuun majaan, vaikka se ei vielä tässä muodostusvaiheessa ollut valmis.

Kun henkinen kehitys ei voinut pysyä fyysisen kehityksen rinnalla, koska sen homogeenisuus rikkoutui, lahjasta tuli *pahan* pääsyy ellei peräti sen alku.² Korkeasti filosofinen on se allegoria, jossa kuvataan kuinka KRONOS kiroaa Zeuksen siksi, että tämä oli syössyt hänet valtaistuimelta (Saturnuksen ”kultaisena” varhaisaikana, kun kaikki ihmiset olivat puolijumalia) ja luonut tilalle heikon ja avuttoman fyysisen ihmisrodun, jättäen Zeuksen kostolle alttiiksi syyllisen, joka anasti jumalilta niiden luomisoikeuden ja siten kohotti ihmisen heidän tasolleen älyllisesti ja henkisesti. Prometheus tapauksessa Zeus edustaa alkuaikaisten alkuunpanijoiden, PITAROIDEN, ”isien”, joukkoa, jotka loivat ihmisen tajuttomaksi [e422] ja älyttömäksi, kun taas jumalalliset titaanit vastaavat henkisiä luojia, *devoja*, jotka ”lanke-sivat” synnytykseen. Edelliset ovat henkisesti alempia, mutta fyysisesti vahvempia kuin prometheuslaiset, mistä syystä viimeksi mainitut joutuivat tappiolle. ”Alempi joukko, jonka työn titaani turmeli ja siten teki tyhjiksi

kun kerran tiedän, että välttämättömyys
on voima jota mikään ei voi kukistaa.” (säkeet 88–104).

”Kohtalo” vastaa tässä KARMAA eli *nemesistä*.

¹ Ihmiskunta jakautuu tosiasiallisesti jumalatietoisiin ja alempiin inhimillisiin olentoihin. Älylliset erot arjalaiden ja muiden sivistyneiden kansojen ja sellaisten villi-ihmisten kuin Etelämeren saarelaisten välillä ovat muuten vaikeasti selitettävissä. Mitkään kasvatus- tai sivistysyritykset useankaan sukupolven aikana eivät voisi kohottaa sellaisia ihmistyyppisiä kuin bushmannit, Ceylonin veddat ja jotkut afrikkalaiset heimot samalle älylliselle tasolle kuin arjalaiset, seemiläiset ja nk. turaanilaiset. Heiltä puuttuu ”pyhä kipinä” ja he ovatkin maan päällä ainoat *alemmat* rodut, jotka ovat nyt onneksi nopeasti kuolemassa sukupuuttoon – johtuen luonnon viisaasta oikaisusta, mikä aina toimii tähän suuntaan. Todellakin ihmiskunta on ”samaa verta”, *mutta ei samaa olemusta*. Me olemme luonnon keinotekoisesti joudutettuja ansarikasveja, ja meissä on kipinä, joka niissä on piilevänä.

² Intialaisten metafysiikkojen filosofian mukaan pahan juuri on löydettävissä homogeenisuuden erilaistumisesta heterogeenisuudeksi, ykseyden moninaisuudeksi.

Zeuksen suunnitelmat”, oli täällä maan päällä omassa piirissään ja omalla toimintatasollaan, kun taas ylempi joukko oli karkotettu taivaasta ja joutunut aineen kahleisiin. He (alempi ”joukko”) hallitsivat kaikkia kosmisia ja alempia titaanisia voimia. Korkeammalla titaanilla oli ainoastaan älyllinen ja henkinen tuli. Tätä murhenäytelmää Prometheuksen taistelusta Olympian tyrannin ja despootin, aistillisen Zeuksen kanssa näemme näyteltävän joka päivä nykyisen ihmiskunnan keskuudessa: alemmat himot kahlehtivat korkeammat pyrkimykset aineen kallioon synnyttäen monessa tapauksessa surun, tuskan ja katumuksen korppikotkan. Jokaisessa tällaisessa tapauksessa nähdään yhä Jumala –

Näette kahlitun ja kurjan jumalan,
Zeuksen vihollisen, jota vihaamaan
ovat nousseet kaikki. . . (118–119)

jolta on riistetty jopa Prometheuksen korkein lohdutus tämän kärsiessä uhrautuessaan –

koska rakastin liikaa ihmisiä (122)

koska jumalallinen titaani on epätsekkyuden liikuttama, mutta kuolevaisen ihmisen kiihottimena on pääasiallisesti itsekkyyys.

Nykyajan Prometheuksesta on nyt tullut *Epi-metheus*, ”joka näkee vasta tapahtuman jälkeen”, koska edellisen universaali ihmisrakkaus on kauan sitten alentunut itsekkyydeksi ja itsepalvonnaksi. Ihmisestä on jälleen tuleva entinen *vapaa* titaani, mutta ei ennen kuin syklinen kehitys on taas saattanut ennalleen hänen kahden luontonsa rikkoutuneen harmonian – maallisen ja jumalallisen. Tämän jälkeen hänestä tulee läpäisemätön alemmille titaanisille voimille, haavoittumaton persoonallisuudessaan ja kuolematon yksilöllisyydessään. Tämä ei voi tapahtua ennen kuin kaikki eläimellinen aines on poistunut hänen luonteestaan. Kun ihminen ymmärtää, että ”*Deus non fecit mortem*”,¹ vaan että hän on sen itse luonut, hänestä tulee jälleen Prometheus ennen lankeemusta.

Prometheuksen täydellisen symboliikan ja tuon kreikkalaisen myytin alkuperän osalta lukijaa kehoitetaan tutustumaan tämän teoksen II kirjaan.² Siinä esitetään – tämän osan eräänlaisena täydennyksenä – lisätietoja niiden oppien osalta, jotka ovat kaikkein ristiriitaisimpia ja kyseenalaisimpia. Tämä teos poikkeaa niin paljon teologian ja nykyajan tieteen hyväksymistä perusteista, ettei pidä laiminlyödä mitään todistetta, joka pyrkii osoittamaan, että nämä auktoriteetit ovat usein anastaneet niille kuulumattoman arvoavallan.

¹ [Jumala ei ole luonut kuolemaa.]

² Luku XX, ”Prometheus, titaani”.

[e423]

LISÄKATKELMIA KOMMENTAARISTA
XII SÄKEISTÖN SÄKEISIIN

Käsikirjoitus, josta nämä lisäselitykset on otettu, kuuluu ryhmään, jonka nimi on *Ltung-bshags sangs-rgyas smon-lam* eli ”Kertomuksia kolmestakymmenestäviidestä tunnustusbuddhasta”, niin kuin niitä *eksoteerisesti* kutsutaan.¹ Niitä henkilöahmoja, joita kutsutaan pohjoisbuddhalaisuudessa buddhoiksi, voidaan yhtä hyvin kutsua risheiksi tai avatâroiksi jne., koska ainoastaan pohjoisbuddhalaiset Gautaman etiikan seuraajat pitävät heitä ”buddhoina jotka ovat edeltäneet Sâkyamunia”. Nämä suuret mahâtmat eli buddhat ovat yleistä ja yhteistä omaisuutta. He ovat *historiallisia* viisaita – ainakin kaikille okkultisteille, jotka uskovat sellaiseen viisaiden hierarkiaan ja joilla on veljeskunnan oppineiden antamia todisteita siitä. Heidät on valittu yhdestä 97 buddhan ryhmästä ja toisesta 53 buddhan ryhmästä² ja he ovat pääasiassa mielikuvituksellisia henkilöitä, jotka ovat todella ensin mainittujen voimien personoitumia.³ Näitä ”koreja”, joissa on vanhimmat ”palmunlehtikirjoitukset”, on säilytetty hyvin salassa. Jokaiseen käsikirjoitukseen on liitetty lyhyt historianselostus siitä alarodusta, johon kyseessä oleva ”Buddha-Lha” kuului.

Sanotaan, että se erityinen käsikirjoitus, josta on otettu seuraavat katkelmat ja muunnettu sitten käsitettävämpään muotoon, on kopioitu kivitauluista, jotka kuuluivat viidennen Rodun varhaisimpien aikojen buddhalle, joka oli ollut todistamassa vedenpaisumusta ja atlantilaisen rodun päämantereen vajoamista. Se aika ei ole kaukana, jolloin moni seikka ellei kaikki, mitä tässä on esitetty muinaisista muistitiedoista, tulee todistetuksi oikeaksi. Silloin nykyiset symbolien tutkijat tulevat toteamaan, että jopa Odinn eli Woden-jumala, germaanisen ja skandinaavisen mytologian korkein jumala, on yksi näistä kolmestakymmenestäviidestä buddhasta; yksi varhaisimmista

¹ H.P.B. tarkoittaa tekstiä Phung-po gsum-pa'i mdo (Triskandhadharmasûtra). Brian C. Beresford on julkaissut sen englanniksi nimellä ”The Sûtra of Three Heaps, or The Confession of Downfalls” kirjassaan *Mahâyâna Purification*, Dharamsala 1980, s. 15–21. – Suom. toim.

² Gautama Buddha, nimeltään Sakya Thüb-pa, on viimeksi mainitun ryhmän *kahdeskymmenesseitsemäs*. Useimmat näistä buddhoista kuuluvat *jumalallisiin dynastioihin*, jotka opettivat ihmiskuntaa.

³ Näistä ”buddhoista” eli ”valaistuneista” – jotka ovat Gautama Buddhan kaukaisia edeltäjiä ja edustavat, niin meille on kerrottu, kerran eläneitä ihmisiä, suuria adepteja ja viisaita, joihin ”viisauden pojat” olivat ruumiillistuneet ja jotka olivat sen vuoksi niin sanotusti taivaallisten olentojen pienempiä avatâroja – ainoastaan yksitoista kuuluu atlantilaiseen rotuun ja 24 viidenteen rotuun sen alusta alkaen. He ovat samoja kuin jainalaisten tirthamkarat.

todellakin, sillä se manner, jolle hän ja hänen rotunsa kuului, on myös yksi vanhimmista. Se on niin vanha, että niinä aikoina, jolloin trooppinen ilmasto oli siellä missä nyt on ikuinen sulamaton lumi, voitiin kulkea melkein kuivin jaloin Norjasta Islannin ja Grönlannin kautta maihin, jotka nykyään ympäröivät Hudson-lahtea.¹ [e424] Aivan samoin saattoi noina atlantislaitten jättiläisten, ”Idän jättiläisten” poikien kukoistusaikoina pyhiinvaeltaja lähteä matkalle sieltä, missä nyt on Saharan erämaa, maihin jotka nyt lepäävät syvässä unessa Meksikon lahden ja Karibianmeren pohjassa. Tapahumat, joita ei koskaan kirjattu muualle kuin ihmisten muistiin, mutta jotka siirtyivät tarkasti yhdeltä sukupolvelta toiselle ja rodulta rodulle, ovat voineet siirtyä ja säilyä ”aivojen kirjavolyymissa” läpi lukemattomien aionien totuudenmukaisempina kuin missään kirjoitetuissa muistitiedoissa. ”Sehän on osa ikuista sieluamme”, sanoo Thackeray, ja mikä voisi olla lähempänä sieluamme kuin se, mikä tapahtuu elämiemme aamunkoitossa? Nuo elämät ovat lukemattomat, mutta sielu eli henki, joka elähdyttää meitä läpi noiden myriadien olemassaolojen, on sama. Ja vaikka fyysisten aivojen ”kirjavolyymit” voi unohtaa tapahtumia yhden maallisen elämän puitteissa, ei pääosa kollektiivisia muistoja voi koskaan jättää meissä piilevää jumalallista sieluamme. Sen kuiskaukset voivat olla liian heikkoja, sen sanojen kaiku liian etäinen fyysisten aistiemme havaittaviksi, mutta varjo siitä *mitä oli* ja varjo siitä *mitä on tuleva* on sen havaintokykyjen piirissä ja on aina sen sielunsilmien edessä.

Tämä sielun ääni on ehkä se, joka kertoo niille, jotka uskovat traditioon enemmän kuin kirjoitettuun historiaan, että se mikä sanotaan seuraavassa on totta ja koskee esihistoriallisia tosiasioita.

Näin sanotaan eräässä kohdassa:

¹ Tämä voinee selittää Amerikan Yhdysvalloissa esiintyvien keinotekoisien kivi-röykkiöhautojen ja Norjan hautakumpujen samanlaisuuden. Tämä yhtäläisyys sai jotkut amerikkalaiset arkeologit olettamaan, että norjalaiset merenkulkijat olivat löytäneet Amerikan noin tuhat vuotta sitten. (Vrt. Holmboe, *Traces de Bouddhisme en Norvège*, s. 23.) Siitä ei ole epäilystäkään, etteikö Amerikka olisi se ”kaukainen maa, johon hurskaat ihmiset ja kovat myrskyt ovat tuoneet pyhän opin”, kuten eräs kiinalainen kirjailija esitti kuvauksessaan Neumannille. Mutta sekä professori Holmboe Tukholmasta että amerikkalaiset arkeologit ovat arvanneet väärin kivi-röykkiöhautojen ja hautakumpujen iän. Se tosiseikka, että norjalaiset olisivat löytäneet maan, jonka heidän kauan sitten unohtuneet esi-isänsä uskoivat hävinneen yleisessä vedenpaisumuksessa, ei ole ristiriidassa sen toisen tosiseikan kanssa, että *Salainen oppi* oli löytänyt tiensä siitä maasta, joka oli fyysisen ihmisen ja viiden Rodun kehto, niin kutsuttuun *Uuteen Maailmaan* aikakausia ennen buddhalaisuuden ”pyhää oppia”.

”VALON KUNINKAAT OVAT POISTUNEET VIHASSA. IHMISTEN SYNNIT OVAT TULLEET NIIN MUSTIKSI, ETTÄ MAA VAPISEE SUURESSA HÄDÄS-SÄÄN.... TAIVAANSINISET ISTUIMET JÄÄVÄT TYHJIKSI. KUKA RUSKEISTA, KUKA PUNAISISTA TAI VIELÄPÄ MUSTIEN (*rotujen*) JOUKOSTA VOI ISTUA SIUNATUN ISTUIMILLA, TIEDON JA SÄÄLIN ISTUIMILLA! KUKA VOI OTTAA VOIMAN KUKAN, KULTAVARTISEN KASVIN, JOSSA ON TAIVAANSININEN KUKKA?”

[e425] ”Valon kuninkaat” on nimi, joka on annettu vanhoissa aikakirjoissa jumalallisten dynastioiden hallitsijoille. ”Taivaansiniset istuimet” on käännetty muutamissa teoksissa ”taivaallisiksi valtaistuimiksi”. ”Voiman kukka” on nyt lootus, mutta kuka voi kertoa, mikä se on ollut silloin?

Kirjoittaja jatkaa valittaen myöhemmän Jeremian tavoin kansansa koh-taloa. Siltä oli riistetty sen ”taivaansiniset” (taivaalliset) kuninkaat, ja ”*de-vaihoiset*”, kuunväriset ja (kullanväriset) ”loistavakasvoiset” ovat menneet ”onnen maahan, tulen ja metallin maahan”, eli – symboliikan sääntöjen mukaan – pohjoisiin ja itäisiin maihin, joista ”suuret vedet ovat pois huuh-toutuneet, imeytyneet maahan ja haihtuneet ilmaan”. Viisaat rodut olivat havainneet ”viisauden lohikäärmeiden alas kutsumat mustat myrskylohi-käärmeet” – ja ”olivat paenneet niiden ihanimman maan loistavien suojeli-joiden johdolla”, jotka oletettavasti olivat suuria muinaisia adepteja, joita hindut kutsuvat manukseen ja risheikseen. Yksi heistä oli Vaivasvata Ma-nu.

”Keltaihoiset” ovat niiden esi-isiä, joihin etnologia sijoittaa nyt turaani-laiset, mongolit, kiinalaiset ja muut muinaiset kansat. Eikä maa, johon he pakenivat, ollut mikään muu kuin Keski-Aasia. Siellä syntyi kokonaisia uusia rotuja ja siellä he elivät ja kuolivat kansojen hajaantumiseen asti. Mutta tämä ”hajaantuminen” ei tapahtunut nykyisen tieteen sille määritte-lemillä seuduilla eikä sillä tavoin kuin Max Müller ja muut arjalaisuuden tutkijat ovat väittäneet arjalaisten jakautuneen. Tuosta ajankohdasta on kulunut jo lähes kaksi kolmasosa miljoonaa vuotta. Näillä jälkiatlantilai-sen ajan keltakasvoisilla jättiläisillä oli runsaasti aikaa – läpi koko tämän pakollisen rajoittumisen yhteen osaan maailmaa ja ilman mitään uutta ro-dullista verisekoitusta – haarautua lähes 700 000 vuoden aikana mitä erilai-simmiksi ja moninAISimmiksi tyypeiksi. Sama näkyy Afrikassa. Missään ei esiinny enempää tyyppien eroavuuksia mustista ihmisistä lähes valkoisiin, jättiläiskokoisista kääpiöihin, ja tämä johtuu ainoastaan heidän pakollisesta eristyneisyydestään. Afrikkalaiset eivät ole koskaan jättäneet mannertaan moneen sataan tuhanteen vuoteen. Jos Euroopan manner häviäisi huomenna ja tilalle muodostuisi muita maita ja jos afrikkalaisten heimojen olisi määrä muuttaa erilleen ja hajaantua maapallolla, niin he muodostaisivat noin sa-dassatuhannessa vuodessa sivistyneiden kansojen rungon. Ja näiden korke-asti sivistyneiden kansojemme jälkeläiset, jotka olisivat voineet säilyä elos-sa jollakin saarella ilman keinoja ylittää uudet meret, taantuisivat takaisin suhteellisen villiin tilaan. Tästä syystä ihmiskunnan jakaminen *ylempiin* ja

alempiin rotuihin kaatuu kumoon ja on harhaanjohtava.

[e426] Tällaisia ovat muinaisten muistitietojen esittämät selostukset ja tosiasiat. Kun ne kootaan ja niitä verrataan joihinkin nykyisiin kehitysteorioihin *lukuun ottamatta luonnollista valintaa*,¹ nämä selostukset osoittautuvat aivan järkeviksi ja loogisiksi.² Kun siis arjalaiset ovat *keltaisten* aadamien, tuon jättiläiskokoisen ja korkeasti sivistyneen atlantoarjalaisen rodun jälkeläisiä, seemiläiset – juutalaiset mukaan luettuina – polveutuvat punaisesta Adamista. Siten sekä de Quatrefages että Mooseksen *Genesiksen* kirjoittajat ovat oikeassa. Sillä jos Mooseksen ensimmäisen kirjan viidettä lukua voitaisiin verrata arkaaisessa raamatussamme esiintyviin sukutauluihin, niin siitä löydettäisiin ajanjakso Adamista Nooan, tietenkin erinimisinä ja patriarkkojen ikävuodet muutettuina vastaaviksi ajanjaksoiksi, ja koko tapahtumasarja osoittautuisi symboliseksi ja allegoriseksi. Mainitussa käsikirjoituksessa on monia viittauksia atlantislaisien kansojen korkeaan tietoon ja sivistykseen ja siinä kuvataan useiden kansojen hallintojärjestelmää ja niiden taiteiden ja tieteiden luonnetta. Jos kolmannesta kantarodusta, lemuroatlantislaisista, on jo kerrottu, että he hukkuivat ”korkeine sivistyksineen ja ’jumaliseen’”,³ niin kuinka paljon paremmin voitaisiinkaan sanoa sama atlantislaisista!

Varhaiset arjalaiset saivat neljänneltä Rodulta tietonsa ”ihmeellisten asioiden kimpusta”, *Mahâbhâratassa* mainituista *Sabhâsta* ja *Mayasabhâsta*, jotka ovat Mayâsuran lahja pândavoille. Heiltä he oppivat ilmailun, *vimâna-vidyân* (”ilmalaivoissa lentämisen taidon”), ja sen vuoksi heidän suuret taitonsa meteorografiassa ja meteorologiassa. Heiltä arjalaiset perivät myös arvokkaat tietonsa jalo- ja muiden kivien salaisista ominaisuuksista, kemiasta tai oikeammin alkemiasta sekä mineralogiasta, geologiasta, fysiikasta ja astronomiasta.

Tämän kirjoittaja on usein kysynyt itseltään: ”Onko 2. Mooseksen kirjan kertoman edes yksityiskohdissaan, sellaisena kuin se on kuvattu Vanhassa testamentissa, alkuperäinen vai onko se, kuten kertomus itse Mooseksesta ja monista muista, vain muunnos atlantislaisista kerrotuista legendoista?” Sillä voiko kukaan, joka on kuullut kertomuksen viimeksi mainituista, olla huomaamatta peruspiirteiden suurta yhtäläisyyttä? Muistettakoon vain ”Jumalan” viha faaraan taipumattomuudesta, hänen määräyksensä ”valituille” ryöstää ennen lähtöään egyptiläisiltä näiden ”hopea- ja kultaesineet”⁴ ja lopulta egyptiläisten ja heidän faraonsa hukkuminen Punaiseen mereen.⁵ Luettakoon tässä katkelma vanhemmasta *kommentaarien* kertomuksesta:

¹ Ks. G.J. Romanes, K.T.J., ”Physiological Selection”.

² Vrt. III kirjan ensimmäisiä sivuja, Liite, ”Tiede ja Salainen oppi vastakkain”.

³ *Esoteric Buddhism*, s. 65.

⁴ 2. Moos. 11:1, 2.

⁵ *Sama*, 24.

[e427] ”Ja ’loistavakasvoinen suuri kuningas’, kaikkien keltakasvoisten päällikkö, oli surullinen nähdessään mustakasvoisten synnit.

”Hän lähetti ilmalaivansa (vimânat) kelpo miehistöineen kaikkien veljespäällikköjensä [muiden kansojen ja heimojen päälliköiden] luo sanoen: ’Valmistautukaa! Nouskaa te hyvän lain ihmiset ja menkää yli maan niin kauan kuin se on [vielä] kuiva’.

’Myrskyn herrat ovat tulossa. Heidän sotavaununsa ovat lähestymässä maata. Vain yhden yön ja kaksi päivää asuvat tummakasvoiset herrat [noidat] tässä maltillisessa maassa. Se on tuomittu ja heidän on upottava sen mukana. Tulien alemmat herrat [maahiset ja tulielementaalit] valmistavat maagisia âgneyâstrojaan [maagisia tuliaseitaan]. Mutta tumman silmän [”pahan silmän”] herrat ovat niitä [elementaaleja] vahvemmat, ja ne ovat mahtavien orjuudessa. He ovat perehtyneet ashtariin [ashtar-vidyâan, korkeimpaan maagiseen tietoon].¹ Tulkaa ja käyttäkää omianne [ts. maagisia voimianne noitien voimia vastaan]. Jokainen loistavakasvoinen Herra [valkoisen magian adepti] saakoon jokaisen tummakasvoisen herran vimânan tulemaan käyttöönsä [haltuunsa], ettei ainoakaan [noidista] pääsisi sen avulla pakenemaan tulvaa ja säästyisi Neljän [karmallisen jumaluuden] ruoskalla ja pelastaisi pahojaan [seuraajiaan eli kansaansa].

’Lähetäköön jokainen keltakasvoinen itsestään unen [mesmerisoida?] jokaiselle mustakasvoiselle. Välttykööt myös he [noidat] kivulta ja kärsimykseltä. Jokainen aurinkojumalille uskollinen sitokoon [lamaannuttakoon] jokaisen kuujumalien alaisuudessa olevan, jotta hän ei kärsisi ja välttäisi kohtalooan.

’Ja antakoon jokainen keltakasvoinen elämänvedestään [verestään] mustakasvoisten puhuville eläimille, etteivät nämä herättäisi herraansa.²

’Hetki on lyönyt, musta yö on käsillä jne.

.

’Täyttyköön heidän kohtalonsa. Me olemme suuren Neljän palvelijoita.³ Palatkoon valon kuninkaat.”

¹ Edesmennyt Brahmachâri Bawa, maineikas ja pyhä joogi kirjoitti: ”Laajoja teoksia *Ashtar-Vidyâsta* ja muista vastaavista tieteistä on eri aikoina koottu noiden aikojen kielillä... Mutta sanskritinkieliset alkuperäistekstit hävisivät maamme osittaisen vedenpaisumuksen aikoihin.” (*The Theosophist*, vol. I, kesäkuu 1880, ”Some Things the Aryans Knew”.) *Âgneyâstran* osalta katsokaa Wilsonin *Select Specimens of the Theatre of the Hindus*, I, 297.

² Jonkinlaisia ihmeellisiä, keinotekoisia eläimiä, ehkä samanlaisia kuin Frankensteinin luomus, joka puhui ja varoitti herraansa lähestyvän vaaran hetkellä. Herra oli ”musta maagikko”, ja kertomusten mukaan mekaanista eläintä elähdytti *jinni*, elementaali. Ainoastaan puhtaan ihmisen veri saattoi hävittää sen. Vrt. II kirja, XXV, ”Seitsemän astronomiassa, tieteessä ja magiassa”.

³ Neljä karmallista jumalaa, joita kutsutaan neljäksi mahârâjaksi säkeistöissä.

[e428] ”Suuri kuningas loistavine kasvoineen lankesi maahan ja itki...

”Kun kuninkaat kokoontuivat, olivat vedet jo liikkeessä...

”[Mutta] kansat olivat nyt päässeet kuiviin maihin. He olivat vesirajan toisella puolella. Heidän kuninkaansa saapuivat heidän luokseen vimânois-
saan ja johtivat heidät tulen ja metallin maihin [itään ja pohjoiseen].”

.

Eräässä toisessa kohdassa sanotaan:

”...Tähtiä [meteoreja] satoi mustakasvoisten maihin, mutta he nukkuivat.

”Puhuvat eläimet [maagiset vartijat] olivat vaiti.

”Alemmat herrat odottivat käskyjä, mutta niitä ei tullut, sillä heidän herransa nukkuivat.

”Vedet nousivat peittäen laaksot yhdestä maanäärestä toiseen. Korkeat maat jäivät veden yläpuolelle, maan pohja [antipodien maat] pysyi kuivana. Siellä asuivat ne jotka pelastuivat: keltakasvoiset ja suorakatseiset ihmiset [suorat ja rehelliset kansat].

”Kun tummakasvoisten herrat heräsivät ja keksivät ottaa vimânansa pelastuakseen nousevasta tulvasta, he huomasivat niiden kadonneen.”

Eräässä kohdassa kerrotaan, kuinka muutamat voimakkaammista ”tummakasvoisista” maagikoista – jotka heräsivät muita aiemmin – lähtivät ajamaan takaa niitä, jotka olivat ”ryöstäneet heidät” ja jotka olivat jälkijoukoissa, sillä ”pois johdettuja kansoja oli yhtä runsaasti kuin linnunradan tähtiä”, sanoo myöhempi ainoastaan sanskritiksi kirjoitettu kommentaari.

”Niin kuin lohikäärme oikaisee itsensä verkalleen kiemuroistaan, niin hajautuivat viisauden poikien johtamat ihmisten pojat riveistään ja levittäytyivät kuin makean veden juokseva virta... moni pelkurimainen heidän joukostaan hukkui matkalla. Mutta useimmat pelastuivat.”

Kuitenkin takaa-ajajat, ”joiden päät ja rinnat kohosivat korkealle veden yläpuolelle”, ajoivat heitä takaa ”kolmen kuunkierron ajan”, kunnes jäivät yhä kohoavaan aallokkoon ja hukkuivat viimeiseen mieheen asti, sillä maaperä vajosi heidän jalkojensa alla ja maa nieli ne, jotka olivat loukanneet sen pyhyyttä.

Tämä vaikuttaa suurelta osin siltä alkuperäiseltä aineistolta, jolle 2. Mooseksen kirja rakentui monta sataatuhatta vuotta myöhemmin. Nyt on osoitettu, että Mooseksen elämäkerta, kertomus hänen syntymästään, lapsuudestaan ja pelastumisestaan Niilin virrasta faraon tyttären avulla on otettu Sargonia koskevasta kaldealaisesta kertomuksesta. Ja jos näin on, ja assyrialainen taulukirjoitus British Museumissa on hyvä todiste siitä, niin miksi ei voitaisi sanoa samaa kirjoituksesta, jossa juutalaiset ryöstivät egyptiläisiltä heidän arvoesineensä, farao kuoli sotajoukkoineen jne.? Rutan ja Daityan jättiläismaagikot, ”tummakasvoiset herrat”, ovat voineet muuttua myöhemmissä kertomuksissa egyptiläisiksi maageiksi ja viidennen

Rodun [e429] keltakasvoiset Jaakobin siveellisiksi pojiksi, ”valituksi kansaksi”.

Vielä on esitettävä yksi selostus. On ollut olemassa useita jumalallisia dynastioita – sarja jokaiselle kantarodulle alkaen kolmannesta, kunkin sarjan soveltuessa sille kuuluvalle ihmiskunnalle. Ne viimeiset seitsemän dynastiaa, joihin viitataan egyptiläisissä ja kaldealaisissa muistitiedoissa, kuuluvat viidenteen Rotuun, joka, vaikka sitä yleensä kutsuttiin arjalaiseksi, ei ollut sitä kokonaan, koska siihen oli suuressa määrin sekoittunut rotuja, joille etnologia antaa muita nimiä. Rajoitetun tilan vuoksi meidän on mahdotonta tässä mennä pidemmälle kuvaamaan atlantislaisia, joihin koko Itä uskoo yhtä paljon kuin me uskomme muinaisiin egyptiläisiin, mutta joiden olemassaolon suurin osa länsimaalaisista tiedemiehistä kieltää, kuten he ovat ennen tätä kieltäneet monta totuutta, Homeroksen olemassaolosta aina kirjekyyhkysiin asti. Atlantislaisten sivistys oli suurempi kuin konsanaan egyptiläisten. Heidän degeneroituneet jälkeläisensä, Platonin Atlantiksen kansa, rakensivat maahan ensimmäiset pyramidit, ja tämä tapahtui varmasti paljon ennen ”itäetiopialaisten” saapumista, niin kuin Herodotos kutsuu egyptiläisiä. Tämä voidaan hyvin päätellä Ammianus Marcellinuksen selostuksesta, kun hän sanoi pyramideista, että

...niissä on myös maanalaisia käytäviä ja sokkeloisia piilopaikkoja, joita kertomusten mukaan ihmiset olivat rakentaneet eri paikkoihin. He olivat perehtyneet muinaisiin mysteereihin, joiden avulla he ennakoivat tulevat vedenpaisumukset. Ne oli rakennettu, ettei muisto heidän pyhistä seremonioistaan katoaisi.¹

Nämä ihmiset, jotka ”ennakoivat tulevat vedenpaisumukset” eivät suinkaan olleet egyptiläisiä, jotka eivät tienneet muusta kuin Niilin ajoittaisesta nousemisesta. Keitä he siis olivat? Me sanomme, että atlantislaisten viimeisiä jälkeläisiä, niitä rotuja, joita tiede hämärästi aavistelee ja joita tunnettu geologi Charles Gould lienee tarkoittanut sanoessaan:

Voimmeko olettaa, että olemme ammentaneet kokonaan tyhjiin luonnon suuren museon? Olemmekohan tunkeutuneet edes sen eteisiin? Voiko ihmisen kirjoitettu historia, joka sisältää muutama tuhat vuotta, käsittää hänen älyllisen olemassaolonsa koko kulun? Vai onko meillä pitkissä myyttisissä ajanjaksoissa – jotka ulottuvat satojen tuhansien vuosien taakse ja joista on muistitietoja Kaldean ja Kiinan kronologioissa – esihistoriallisesta ihmisestä hämääriä muistoja, jotka ovat säilyneet perimätietona ja joita ehkä muutamat jälkeenjääneet ovat kuljettaneet nykyisiin maihin muista maista, jotka kuten Platonin tarunomainen [?] Atlantis ovat saattaneet upota tai jonkin suuren luonnonmullistuksen

¹ *Roman History*, XXII, xv, 29–30.

seurauksena hävitä kaikkine sivistyksineen.¹

Tämän jälkeen lukija voi suuremmalla luottamuksella kiinnittää huomionsa erään Mestarin lausuntoon, joka on esitetty ennen Gouldin kirjoitusta: ”Neljännellä Rodulla oli korkeamman sivistyksen kautensa. Kreikkalaisten, roomalaisten ja vieläpä egyptiläisten sivistykset eivät ole mitenkään verrattavissa niihin sivistyksiin, jotka alkoivat kolmannen Rodun myötä”² – sen sukupuoliin jakautumisen jälkeen.

[e430] Mutta jos tämä sivistys sekä taidot taiteissa ja tieteissä kielletään kolmannelta ja neljänneltä Rodulta, kukaan voi tuskin kieltää, että sellaisten muinaisten suurten sivistysten jälkeen kuin Egyptin ja Intian oli karkean tietämättömyyden ja barbaarisuuden pimeitä kausia aina kristillisen ajan alusta nykyiseen sivistykseemme asti. Tuona aikanahan kaikki muisto näistä perimätiedoista oli kadonnut. Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* sanottiin:

Emme saa unohtaa, että aikoja ennen kuin seikkailunhaluisten genovalaisten laivat seilasivat läntisiä vesiä, foinikialaiset alukset olivat purjehtineet maapallon ympäri ja levittäneet kulttuuriaan seuduille, jotka nyt ovat täysin autioita. Kuka arkeologi rohkenee väittää, että samat kädet, jotka piirsivät Egyptin pyramidit, Karnakin ja ne tuhannet rauniot, jotka nyt makaavat unohduksissa Niilin hiekkapenkereillä, *eivät* ole pystyttäneet Kambodžassa sijaitsevaa monumentaalista Nagkon-Watia tai hakanneet autioituneen intiaanikylän obeliskien ja ovien hieroglyfejä, jotka lordi Dufferin on hiljattain löytänyt Brittiläisestä Kolumbiasta, tai rakentaneet noita Väli-Amerikan Palenquen ja Uxmalin raunioita? Eivätkö nämä jäännökset, joita me säilytämme aarteina museoissamme – viimeisinä muistoina kauan sitten ”kadonneista taidoista” – puhu muinaisen sivistyksen puolesta? Eivätkö ne todista yhä uudelleen, että kadonneet kansakunnat ja mantereet ovat haudanneet mukanaan taitonsa ja tietonsa, joita ei keskiajan luostarissa ole koskaan kuumentanut ensimmäinenkään sulatusastia eikä nykyajan kemistin särkemä viimeinenkään ole pystynyt elvyttämään eikä tule pystymäänkään siihen – ei ainakaan tällä vuosisadalla?³

Ja sama kysymys, joka silloin esitettiin, voidaan tehdä nytkin. Voidaan vielä kerran kysyä:

Kuinka on mahdollista, että aikamme korkeimmat saavutukset saavat meidät ainoastaan huomaamaan ne monumentaaliset todistuskappaleet, jotka aikaisemmat tutkijat ovat jättäneet jälkeensä saavutustensa ja valloitustensa merkeiksi?

Jos nykyajan mestarit ovat tosiaan paljon etevämpiä kuin vanhat, niin

¹ *Mythical Monsters*, s. 19.

² [*Mestarien kirjeet A.P. Sinnettille*, s. 333.]

³ Tiede osa 1, s. 372.

mikseivät he anna meille vedenpaisumuksen jälkeen eläneiden esi-isiemme kadotettuja taitoja? Mikseivät he kerro meille, kuinka Luxorin haalistumattomat värit tehtiin – tätä paikkaa koristavien seinien kirkas sinooperinpunainen ja loistava sininen ovat yhtä hehkuvia kuin sinä päivänä, jolloin ne maalattiin; tai kuinka valmistettiin Tyroksen purppuraväri, pyramidien ja muinaisten vesijohtojen murenematon sementti, Damaskoksen miekka, jota voidaan vääntää tupessa kuin korkkiruuvia sen rikkoutumatta, loistavia ja vertaansa vailla olevia värisävyjä ikkunalaseissa, joita on löydetty muinaisten katedraalien raunioiden seasta, ja kuka pystyy kertomaan aidon taottavan lasin salaisuuden? Ja jos kemia ei pysty kilpailemaan edes varhaiskeskiajan kanssa eräiden taitojen suhteen, miksi sitten kerskailla saavutuksilla, jotka melko suurella varmuudella olivat täysin tunnettuja tuhansia vuosia sitten? Mitä pitemmälle arkeologia ja kielitiede etenevät, sitä enemmän ne tuovat todisteita niiden kunniaksi, joita näihin päiviin asti on pidetty taikauskon suossa rämpivinä raukkoina.¹

[e431] Muista tieteistä ja taiteista, jotka muinaiset kansat – atlantislaisien perintönä – omasivat, on mainittava astronomia ja symbolismi, johon kuului myös tieto eläinradasta.

Kuten on jo selostettu, koko antiikki uskoi hyvällä syyllä, että ihmiskunta ja sen rodut ovat läheisesti yhteydessä planeettoihin ja nämä eläinratarakenteisiin. Koko maailman historia sisältyy viimeksi mainittuihin. Todistuksena tästä on Egyptin muinaisissa temppeleissä esiintyvä Denderan eläinrata. Mutta ainoastaan yhdessä arabien teoksessa, joka on suufien hallussa, kirjoittaja on tavannut oikean kopion näistä ihmeellisistä aikakirjoista, jotka kertovat maapallon menneisyyden samoin kuin sen *tulevaisuuden* historiasta. Kieltämättä myös alkuperäiset aikakirjat ovat olemassa.

Koska eurooppalaiset eivät tunne Intian todellisia eläinratoja eivätkä ymmärrä niitä, joista sattuvat tietämään (kuten Bentley), lukijaa kehoitetaan tutustumaan väitteemme vakuudeksi Denonin teokseen, jossa, *jos niitä ymmärtää*, esitetään kaksi kuuluisaa egyptiläistä eläinratajärjestelmää.² Nähtyään ne henkilökohtaisesti kirjoittajan ei enää tarvitse uskoa siihen, mitä muut tutkijat – jotka ovat tutkineet molempia huolellisesti – niistä sanovat. Kuten egyptiläiset papit vakuuttivat Herodotokselle, jolle kerrottiin, että maan napa ja ekliptikan napa ovat aiemmin yhtyneet, näin on todella tapahtunut, ja sen vahvistaa Mackey, sillä hänen mukaansa navat molemmissa eläinratojen asennoissa ovat samat.

Ja siinä, missä navat [napa-akselit] ovat kohtisuorassa toisiinsa, on merkkejä, joiden mukaan ne eivät olleet viimeistä kertaa tuossa positiossa vaan *ensimmäistä* [sen jälkeen kun eläinrata oli piirretty]. Kauris on

¹ *Main. kohta.*

² D.V. Denon, *Voyage dans la Basse et la Haute Egypte*, vol. II, 1. 17.

siinä pohjoisnavalla ja Rapu jakautuu keskeltä etelänavalla, mikä vahvistaa, että silloin oli talvi auringon ollessa Ravussa. Mutta parhaimpana todisteena siitä, että meillä on tässä muistomerkki ajasta, jolloin navat olivat *ensimmäistä kertaa* tuossa asennossa, ovat Leijona ja Neitsyt.¹

Egyptologit uskovat yleisesti, että suuri pyramidi rakennettiin 3 350 eaa. ja että Menes ja hänen dynastiansa olivat olemassa 750 vuotta ennen neljättä dynastiaa (jota pidetään pyramidien rakentajana). Näin ollen vuosi 4 100 ennen ajanlaskuamme kuuluisi Meneksen aikakaudelle. Nyt kuitenkin George Rawlinsonin selitys, että *kaikki tosiasiat viittaavat johtopäätökseen*, että egyptiläiset olisivat jo ”edistyneet suuresti sivistyksen alalla ennen Meneksen kautta ja ehkä ennen kuin he siirtolaisina asettuivat Niilin laaksoon”,² on ajatuksia herättävä ja kaataisi tuon hypoteesin. Se viittaa suureen *esihistorialliseen* sivistykseen, jolla on vielä vanhempi menneisyys. *Shesu-Heru* (”Horuksen palvelijat”) olivat kansa, joka asettui Egyptiin. Ja kuten G. Maspero vahvistaa, tälle *esihistorialliselle* rodulle ”kuului kunnia... [e432] perustaa Egyptin tärkeimmät kaupungit ja temppelit”. Tämä oli *ennen* suuren pyramidin aikakautta, jolloin Egypti oli tuskin kohonnut veden alta. Kuitenkin ”heillä oli egyptiläisille ominainen hieroglyfinen kirjoitusmuoto ja heillä on jo täytynyt olla huomattavan kehittynyt sivistys”.³ Lenormantin mukaan ”se oli suurten esihistoriallisten pyhättöjen maa, pappisvallan kehto, jolla oli suurin osuus sivistyksen perustamisessa”.⁴ Mikä ajanjakso on määriteltävä tälle kansalle? Puhutaan 4000, korkeintaan 5000 vuodesta eaa. (Maspero). Toisaalta väitetään, että 25 868 vuoden (tähtivuoden) kierroksen avulla on laskettavissa suuren pyramidin rakentaminen.

Olettaen, että oviaukosta alaspäin johtava pitkä ahdas käytävälinja osoitti pyramidien rakentajien aikaiseen pohjantähteen, astronomit ovat osoittaneet, että v. 2170 eaa. se osoitti Alfa Draconista, silloista pohjantähteä kohti... samaan aikaan kun Plejadit, erityisesti Alkyone, ryhmän keskus, oli samalla meridiaanilla yläpuolella.... Astronomi Richard A. Proctor huomautettuaan, että pohjantähdellä oli juuri tuo sijainti n. 3350 eaa. samoin kuin v. 2170 eaa., sanoo: ”nämä molemmat ajanjaksot vastaavat pyramidin laskevan käytävän sijaintia, mutta egyptologit kertovat meille, ettei ole epäilystäkään siitä, että jälkimmäinen ajanjakso on liian

¹ *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated* (s. 3) harvinaisen intuitiiviselta symbolien tutkijalta ja astronomilta, Norjan eräänlaiselta omatekoiselta adeptilta, joka eli tämän vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä [1800-luvulla]. Vrt. I osa, III kirja, XVII, ”Eläinrata ja sen ikä”, s. 708–728)

² George Rawlinson, *The History of Herodotos*, vol. II, s. 345.

³ S. Wake, *Great Pyramid*, s. 36–37.

⁴ *Ancient History of the East*, vol. II, s. 51 eteenp.

myöhäinen”.¹

Mutta meille kerrotaan myös että:

Tämä Alfa Draconiksen ja Alkyonon vastaava sijainti on erikoinen, koska se ei ole voinut uudistua kokonaiseen tähtivuoteen, joten sen ajatellaan merkitsevän suuren pyramidin rakentamispäivää.

Tämä todistaa, että koska Denderan eläinrata² osoittaa kolmea tähtivuotta, niin suuri pyramidi on rakennettu 78 000 vuotta sitten eli joka tapauksessa tämä mahdollisuus ansaitsee tulla hyväksytyksi yhtä selvästi kuin myöhempi ajankohta 3350 eaa.

Erään kaukana Pohjois-Intiassa sijaitsevan temppelin eläinradassa on samat merkkien ominaispiirteet kuin Denderan eläinradassa. Ne jotka tuntevat hyvin hindujen tähtikuviosymbolit, voivat huomata egyptiläisten kuvauksesta, ovatko kronologiset aikamerkit oikeita vai eivät. Denderan eläinradassa sellaisena kuin se on säilynyt nykyisten egyptiläis-koptilaisten ja kreikkalaisten adeptien hallussa ja jota Mackey selittää hiukan eri tavalla, Leijona on *Hydran* kohdalla, ja sen häntä ojentuu melkein suoraan alaspäin noin 40–50 asteen kulmassa, mikä asema on yhtäpitävä näiden konstellaatioiden *alkuperäisen* muodon kanssa.

[e433] Monin paikoin näemme Leijonan [Simhan], jonka häntä ojentuu selkää pitkin ylöspäin ulottuen Käärmeen päähän. Tämä osoittaa, että Leijonan asento oli *ylösalaisin kääntynyt*, minkä on todella täytynyt tapahtua koko eläinrataan ja jokaiseen muuhun konstellaatioon nähden, kun napa oli ylösalaisin.³

Puhuessaan *ympyränmuotoisesta* eläinradasta, jonka myös Denon mainitsee, hän sanoo:

Tuolla... Leijona on Käärmeen *yllä* ja sen häntä kaareutuu alaspäin, mistä huomaamme, että vaikka on täytynyt kulua *kuusi tai seitsemänsataatuhatta vuotta* näiden kahden aseman välillä, Leijonan ja Hydran välillä ei ole juuri mitään eroa. *Neitsyt* sen sijaan esiintyy hyvin erilaisena kummassakin. – *Ympyränmuotoisessa* eläinradassa *Neitsyt on imettämässä lastaan*, mutta näyttää siltä, ettei heillä ollut tätä käsitystä, kun napa oli ensimmäisen kerran ekliptikan tasossa. Sillä *tässä* eläinradassa, niin kuin Denon esittää, näemme *kolme Neitsyttä* Leijonan ja Vaa’an välissä, *joista viimeinen pitää kädessään* vehnäntähkää. On sangen valitettavaa, että *tässä* eläinradassa on aukko Leijonan lopussa ja *Neitsyen alussa*, minkä vuoksi kummastakin merkistä puuttuu yksi *dekaani*.⁴

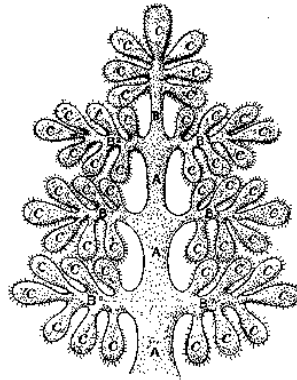
¹ Wake, *main. teos*, s. 6–7, lainannut Proctor, *Knowledge*, vol. I, s. 242 eteenp.

² Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia 2, kuvaliite sivujen 112–113 välissä. – Suom. toim.

³ *Mythological Astronomy*, s. 3.

⁴ *Sama*, s. 3–4.

Joka tapauksessa näiden kolmen eläinradan merkitys on selvä. Ne kuuluvat kolmeen eri aikakauteen, nimittäin viidennen kantarodun neljännen alarodun kolmeen viimeiseen perherotuun, joista kunkin on täytynyt elää noin 25000–30000 vuotta. Ensimmäinen näistä (”arjalais-aasialaiset”) oli todistajana ”jättiläisatlantislaisten”¹ viimeisten asukkaiden tuhossa (Rutaja Daitya-saarimantereet), mikä tapahtui noin 850 000 vuotta sitten, mioseenikauden loppupuolella.² Viimeinen alarotu oli todistamassa atlantislaisten viimeisen osan tuhoa – atlantoarjalaisten, jotka asuivat Atlantiksen viimeisellä saarella, nimittäin noin 11 000 vuotta sitten. Tämän ymmärtämiseksi lukijaa [e434] pyydetään katsomaan kuvaa viidennen kantarodun sukupuusta – jota yleisesti, vaikka vähemmän onnistuneesti kutsutaan arjalaiseksi roduksi – ja tutustumaan siihen liittyviin selostuksiin.

¹ Nimitys atlantislaiset ei saa johtaa lukijaa pitämään heitä ainoastaan yhtenä rotuna tai kansana. Se olisi samaa kuin sanoa ”aasialaiset”. Atlantislaisiin kuului monia erilaisia tyyppisiä, jotka edustivat useita *ihmiskuntia* ja lähes lukemattomia rotuja ja kansoja, joita oli todella enemmän kuin ”eurooppalaisia”, jos tämä nimi annettaisiin erotuksetta maailman viiden nykyisen maanosan asukkaille, sillä siirtolaisuuden yhä jatkuessa asia voi ehkä olla näin parin kolmen sadan vuoden kuluttua. Atlantislaiset olivat ruskeita, punaisia, keltaisia, valkoisia ja mustia; jättiläisiä ja kääpiöitä (kuten jotkut afrikkalaiset heimot ovat muihin verrattuina yhä tänä päivänä).

² Eräs opettaja sanoo *Esoteric Buddhismissa*, s. 64: ”Jo eoseenikauden alkupuoliskolla oli neljännen rodun ihmiskunta, [lemuro]atlantislaiset, saavuttanut [sivistyksensä] korkeimman huipun, ja suuri manner, melkein kaikkien nykyisten mantereiden perusmanner osoitti ensimmäisiä vajoamisen merkkejä...” Ja sivulla 70 osoitetaan, että Atlantis kokonaisuudessaan hukkui mioseenikaudella. Jotta havaitsee mannerten, rotujen, kansojen ja kierrosten osittaisen samanaikaisuuden, on vain ajateltava Lemuriaa, jonka viimeiset maat hukkuivat noin 700 000 vuotta ennen tertiäärikauden alkua (ks. saman teoksen s. 65) ja viimeinen ”Atlantis” vain 11 000 vuotta sitten. Siten molemmat olivat osittain samanaikaisia, toinen atlantislaisten ajan ja toinen arjalaisen ajan kanssa.

Lukijan tulee muistaa ehdottomasti se, mitä tässä teoksessa sanotaan kantarotujen jakautumisesta ja ihmiskunnan kehityksestä ja mitä esitetään selvästi ja oikein Sinnettin *Esoteric Buddhismissa*.

1. Kussakin manvantarassa on seitsemän KIERROSTA. Tämä nykyinen on neljäs ja me olemme viidennessä kantarodussa tällä hetkellä.

2. Kussakin kantarodussa on seitsemän alarotua.

3. Kussakin alarodussa on vuorostaan seitsemän haaraumaa, joita voidaan sanoa oksiksi tai ”perheroduiksi”.

4. Pieniä heimoja, sivuhaaroja ja versoja on viimeksi mainituissa lukemattomia ja ne riippuvat karman toiminnasta.

Tutkikaa oheista ”sukupuuta”, niin ymmärrätte. Se on pelkkä kaavio ja sen tarkoitus on ainoastaan auttaa lukijaa saamaan aiheesta jonkinlainen käsitys ja välttämään sekaannus, joka vallitsee eri aikoina ihmiskunnan jakautumisista käytetyistä nimityksistä.

Tässä on myös yritetty ilmaista luvuilla – vaikka ainoastaan likiarvojen puitteissa ja vertailun vuoksi – se kesto-aika, jonka avulla on mahdollista selvästi erottaa yksi jako toisesta. Syntyisi vain toivotonta sekaannusta, jos muutamalle niistä määriteltäisiin tarkat ajanjaksot, sillä rodut, alarodut jne. aina pienimpiin sivuhaaroihin asti ovat sen verran samanaikaisia, että niitä on lähes mahdotonta erottaa toisistaan.

Ihmisrotua on verrattu puuhun, mikä sopii erinomaisesti kuvaukseen.

Puun päärunkoa voidaan verrata KANTAROTUUN (A).

[e435] Sen suuremmat haarat ovat eri ALAROTUJA, seitsemän lukumäärältään (B^1 , B^2 jne.).

Kussakin haarassa on seitsemän OKSAA ELI PERHEROTUA (C).

Näin muodostuneessa kaktuksessa on sen paksuilla ”lehdillä” teräviä piikkejä, jotka voivat kuvaannollisesti vastata ihmiskunnan kansoja tai heimoja.

Meidän viides kantarotumme on jo ollut olemassa – rotuna *sui generis* ja päärungosta vapaana – noin 1 miljoonaa vuotta, joten sen neljän aikaisemman alarodun on täytynyt elää noin 210 000 vuotta, ja kunkin perherodun elinaika on keskimäärin 30 000 vuotta. Siten eurooppalaisella ”perherodulla” on vielä jäljellä tuhansia vuosia, vaikka kansat eli kaktuksemme lukemattomat piikit vaihtelevat jokaisena uutena kolmen tai neljän tuhannen vuoden ”kautena”. On jokseenkin omituista huomata suhteellinen likiarvo ”perherotujen” elinkauden ja ”tähtivuoden” välillä.

Tieto edellä olevasta ja aikakausien oikea määrittely muodostivat olennaisen osan mysteereistä, joissa oppilaille opetettiin näitä asioita ja joissa tieto siirtyi yhdeltä hierofantilta toiselle. Jokainen on selvillä siitä, että eurooppalaiset astronomit määrittelevät (mielivaltaisesti tosin) egyptiläisen eläinradan keksimisajankohdaksi 2000 tai 2400 eaa. (R. A. Proctor) ja väittävät, että tämä keksiminen on tapahtunut samaan aikaan kuin suuren pyramidin rakentaminen. Okkultistista ja itämaisestä astronomista tämän täytyy tuntua mielettömältä. *Kali-yugan* sanotaan alkaneen 17. ja 18. päivän

välillä helmikuussa 3102 eaa. Hindut väittävät kuitenkin, että vuonna 20 400 ennen kali-yugaa heidän eläinratansa alku sattui samanaikaisesti kevät-päiväntasauksen kanssa, jolloin myös oli auringon ja kuun konjunktio – ja Bailly on todistanut tästä päivämäärästä pitkien ja huolellisten laskelmien perusteella, että vaikka se olisi kuviteltua, niin se aikakausi, josta he ovat alkaneet laskea kali-yugansa alun, oli *kyllä todellinen*. Hän kirjoittaa, että ”tuo aikakausi oli 3102 ennen meidän ajanlaskumme alkua”.¹ Kuun pimenys, joka sattui juuri kaksi viikkoa mustan kauden alun jälkeen – tapahtui kohdassa, joka sijaitsee Neitsyen Vehnäntähkän ja saman konstellaation tähden (θ) välissä. Yksi heidän esoteerisimmista kierroksistaan pohjautuu Neitsyen ja Plejadien (*Kritikâ*) tiettyihin konjunktioihin ja vastaaviin asemiin. Koska egyptiläiset toivat eläinratansa Itä-Intiasta ja Lankästä,² esoteerinen merkitys on ilmeisesti sama. Kolme ”Neitsyttä” eli Neitsyt kolmessa eri positiossa merkitsi kummallakin tietoa kolmesta ensimmäisestä ”jumalallisesta eli astronomisesta dynastiasta”, jotka opettivat kolmatta [e436] kantarotua. Ja jätettyään atlantilaiset kohtalonsa huomaan he palasivat (eli mieluummin laskeutuivat jälleen) viidennen Rodun kolmannen alarodun aikana paljastamaan pelastuneelle ihmiskunnalle synnyinmaansa mysteerit – tähtitaivaan salaisuudet. Sama symbolinen muistitieto ihmisroduista ja kolmesta dynastiasta (jumalista, maaneista – kolmannen ja neljännen Rodun puolijumalallisista astraaliolennoista ja viidennen Rodun ”sankareista”), jotka edelsivät puhtaasti inhimillisiä kuninkaita, on löydettävissä egyptiläisten labyrinttien taso- ja käytävähaarautumista. Koska napojen kolme kääntymistä muutti eläinradan muodon, jokainen uusi muutos piti konstruoida joka kerta. Mackeyn *Sphinxidissa* ovat tämän rohkean tutkijan pohdiskelut varmasti kauhistuttaneet Norwichin väestön oikeaoppista osaa hänen sanoessaan todella lennokkaasti:

Mutta joka tapauksessa pisin ajanjakso, jonka nuo monumentit [labyrintit, pyramidit ja eläinradat] ikuistavat, *ei ylitä viittä miljoonaa vuotta* [tämä ei pidä paikkaansa],³ mikä ei vastaa [esoteeristen] kiinalaisten eikä hindujen esittämiä muistitietoja, joka viimeksi mainittu kansa on kirjannut tiedon seitsemän tai kahdeksan miljoonan vuoden ajalta,⁴ jonka tiedon olen nähnyt posliinitalismanissa...⁵

¹ Bailly, *Traité de l'astronomie indienne et orientale*, Paris, 1787, osa iii. Ks. I osa, III kirja, XVII, ”Eläinrata ja sen ikä”.

² Ceylon.

³ Arjalaisten bramiinien esi-isät saivat eläinratalaskelmansa sekä eläinratansa kriyaśakti-voiman avulla syntyneiltä, ”joogan pojilta”, egyptiläiset Rutan atlantilaisilta. [H.P.B.]

⁴ Edelliset ovat kyllä voineet kirjata ajan 7 tai 8 miljoonaa vuotta, mutta *eivät* egyptiläiset. [H.P.B.]

⁵ Mackey, *main. teos*, s. 6.

Egyptiläisillä papeilla oli eläinratansa atlantilaiselta Asuramayalta, niin kuin nykyisillä hinduilla yhä on. Kuten *Esoteric Buddhismissa* sanotaan, egyptiläiset samoin kuin kreikkalaiset ja ”roomalaiset” olivat muutamia tuhansia vuosia sitten ”atlantoorjalaisten jälkeläisiä” eli edelliset, vanhemmat ruta-atlantilaisia, viimeksi mainitut viimeisiä rodullisia jälkeläisiä siltä saarelta, jonka äkillisestä uppoamisesta kertoivat egyptiläiset vihityt Solonille. Vanhempien egyptiläisten *inhimillisellä* dynastialla alkaen Meneksestä oli kaikki *tieto* atlantilaisista, vaikka heidän suonissaan ei enää ollut atlantilaista verta. He ovat kuitenkin säilyttäneet kaikki arkaaiset muistitietonsa, kuten on jo aikoja sitten osoitettu.¹ Ja koska egyptiläisten eläinrata on 75 000–80 000 vuotta vanha, kreikkalaisten eläinrata on paljon nuorempi. Volney on huomauttanut,² että se on ainoastaan 16984 vuotta vanha eli tänä päivänä 17082 vuoden ikäinen.

[e437]

LOPPULAUSE

Tila ei enää salli meidän sanoa enempää, ja tämä osa ”salaista oppia” on päätettävä. Neljäkymmentäyhdeksän säkeistöä ja muutamat edellä esitetyt *Kommentaarien* katkelmat ovat ainoat, jotka voidaan julkaista tässä teoksessa. Nämä sekä vielä vanhemmat lähteet – jotka ovat ainoastaan korkeimpien vihittyjen käytettävissä – ja koko kirjastollinen kommentteja, sanakirjoja ja selityksiä muodostavat yhtenäisen yleiskatsauksen ihmisen synnystä.

Kommentaareista olemme tähän mennessä lainanneet katkelmia ja yritämme selittää joidenkin allegorioiden salaisia merkityksiä esittääksemme siten ikivanhoja esoteerisia näkemyksiä geologiasta, antropologiasta ja jopa etnologiasta. Seuraavassa kirjassa yritämme selostaa vielä tarkemmin metafysisistä yhteyttä varhaisimpien rotujen ja niiden luoja, muista maailmoista olevien *jumalallisten* ihmisten, välillä, ja niiden tueksi esitämme tärkeimmät todisteet esoteerisesta astronomiasta ja symboliikasta.

¹ Tämä kysymys on kyllä perusteellisesti kyseenalaistettu ja siitä on yhtä perusteellisesti keskusteltu ja siihen vastattu. Ks. *Five Years of Theosophy*, s. 325 jne. [Blavatsky, *Collected Writings*, V, s. 211 jne.]

² *Ruins of Empires*, xxii, s. 360. Volney sanoo, että koska *Oinas* oli 15. asteessaan v. 1447 eaa., siitä seuraa, että ”Vaa’an” ensimmäinen aste ei voinut sattua kevät-päiväntasaukseen myöhemmin kuin 15 194 eaa.. Jos tähän lisätään 1790 vuotta Kristuksen jälkeen, mikä aika on kulunut siihen asti kun Volney kirjoitti tämän, näyttäisi siltä, että olisi kulunut 16 984 vuotta (kreikkalaisen eli mieluummin helleenisen) eläinradan alusta.

Tämän teoksen III osassa (se ja IV osa ovat melkein valmiit¹) esitetään lyhyt historia kaikista suurista muinaisten ja nykyisten kansojen tuntemista adepteista kronologisessa järjestyksessä sekä myös yleissilmäys mysteereihin, niiden syntyyn, kehitykseen, rappeutumiseen ja lopulta kuolemaan – Euroopassa. Tämä ei olisi voinut mahtua nykyisen teoksemme tähän osaan. IV osa tullaan omistamaan lähes kokonaan okkulttisille opetuksille.

Aikakaudet, jotka erottavat ajallisesti ja paikallisesti neljännen Rodun viidennestä – viimeksi mainitun historiallisesta² tai jopa tarunomaisesta alusta –, ovat teosofienkin mielestä liian pitkät voidaksemme antaa niistä yksityiskohtaisempia tietoja. Vedenpaisumuksen jälkeisinä aikoina – joille tietyissä periodisissa vaiheissa olivat tunnusomaisia mitä hirvittävimmat luonnonmullistukset – on syntynyt ja kadonnut monia rotuja ja kansoja jättämättä juuri mitään jälkiä, joten niistä on kenen tahansa vaikea antaa pienintäkään kuvausta. Onko Viisauden Mestareilla täydellinen ja yhtäjaksoinen historia rotumme alkuvaiheesta meidän nykyisiin aikoihimme asti ja onko heidän hallussaan yhtäjaksoiset tiedot ihmisestä siihen asti, kun hänestä tuli täydellinen fyysinen olento ja siten eläinten kuningas ja maan herra – se ei ole kirjoittajan vastattavissa. Todennäköisesti heillä on ne, [e438] ja sellainen on oma henkilökohtainen vakaumuksemme. Mutta jos näin on, silloin tuo tieto kuuluu ainoastaan *korkeimmille* vihityille, jotka eivät tee oppilaistaankaan uskottujaan. Kirjoittaja voi sen vuoksi esittää vain sen, mitä hänelle itselleen on opetettu, ei yhtään enempää.

Mutta tämäkin on tavalliselle lukijalle paremminkin salaperäistä, mielikuvituksellista unta kuin mahdollista todellisuutta.

Tämä on vain luonnollista ja niin kuin pitääkin olla, sillä samanlainen vaikutus tällä tiedolla oli vuosikausia tämän vähäpätöiseen kirjoittajaankin. Syntyneenä ja kasvaneena Euroopan asiallisissa ja niin sanotuissa sivistyneissä maissa hän omaksui näitä opetuksia kovin vaikeasti. Kuitenkin on olemassa eräitä todisteita, jotka tulevat ajan mittaan kieltämättömiksi ja vääjäämättömiksi jokaiselle rehelliselle ja ennakkoluulottomalle mielelle. Vuosia sitten sai tämän kirjoittaja tutustua niihin ja nyt hän on täysin vakuuttunut siitä, että nykyisen maapallomme ja sen inhimillisten rotujen on täytyntä syntyä, kasvaa ja kehittyä tällä eikä millään muulla tavalla.

Tämä on kuitenkin kirjoittajan henkilökohtainen näkemys, eikä hänen

¹ *Salaisesta opista* on ilmestynyt I ja II osa Blavatskyn eläessä. H.P.B:n kirjallisesta jäämistöstä koottiin *Salaisen opin* III osa. Suomeksi se ilmestyi 1980-luvulla viitenä monisteena ja tullaan julkaisemaan tulevaisuudessa yhtenä teoksena. *Salaisen opin* IV osa ei koskaan ilmestynyt. – Suom. toim.

² Käytämme sanaa historiallinen, sillä vaikka historioitsijat ovat kutistaneet mieltömästi ajanjaksoja, jotka erottavat tietyt tapahtumat meidän päivistämme, siitä huolimatta ne kuuluvat historiaan heti kun ne tunnetaan ja hyväksytään. Siten Troijan sota on historiallinen tapahtuma, ja vaikka sen ajankohdaksi on määriteltä vähemmän kuin 1000 vuotta eaa., se on kuitenkin lähempänä 6000 kuin 5000 vuotta eaa.

oikeaoppisuudelleen voi toivoa yhtään enempää painoarvoa kuin millekään muulle ”uskonnolliselle vakaumukselle” niiden silmissä, joille jokainen uusi teoria on harhaoppinen kunnes toisin on todistettu. Sen vuoksi me okkultistit olemme täysin valmistautuneet seuraavanlaisiin kysymyksiin: Kuinka voi tietää, ettei kirjoittaja ole keksinyt koko järjestelmää? Ja ellei *hän* ole, kuka voi sanoa, ettei kaikki tuo edellä oleva säkeistöjen kertomus ole muinaisten kansojen mielikuvituksen tuotetta? Kuinka he olisivat voineet säilyttää nuo tiedot tuollaisten suunnattoman pitkien ja uskomattomien ajanjaksojen takaa?

Epäilijöitä tuskin tyydyttää vastaus, että tämän maailman historia sen muodostumisesta sen loppuun ”on kirjoitettu tähtiin” ts. eläinrataan ja universaalein symbolein, joiden avaimet ovat vihittyjen hallussa. Egyptin eläinradan ikää on paljon epäilty ja Intialta eläinrata on selvästi kielletty. ”Teidän johtopäätöksenne ovat usein loistavat, mutta perusteenne ovat aina kyseenalaiset”, sanoi kirjoittajalle kerran eräs hänen maallinen ystävänsä. Tähän on vastaus, että ne ovat ainakin yhdessä suhteessa edellä tieteellisiä päätelmiä. Sillä lukuun ottamatta muutamia puhtaasti fyysisen tieteen piiriin kuuluvia ongelmia tiedemiesten olettamukset ja johtopäätökset ovat yhtä hypoteettisia kuin ne ovat melkein poikkeuksetta virheellisiä. Ja jos ne eivät näytä siltä maallikon mielestä, vastaus on tämä: kyseinen maallikko on hyvin vähän asioista perillä omaksuen tieteelliset tietonsa uskoen, että sekä olettamukset että johtopäätökset ovat yleensä samojen aivojen tuotetta. Nämä tiedemiehet, kuinka oppineita ovatkin, eivät ole erehtymättömiä, minkä selvästi vahvistaa päivittäin tieteellisten pohdiskelujen ja teorioiden suuri muuttuvuus.

Kuitenkaan pyhän tieteen ja vidyân adeptien selittämät tiedot temppeleistä, eläinradasta ja traditioista sekä Idän käsitemerkeistä [e439] eivät ole hitustakaan epäilyttävämpiä kuin eurooppalaisten kansojen niin kutsuttu muinainen historia, jota nykyään muotoillaan, oikaistaan ja täsmennetään niiden arkeologisten löytöjen ja hyvin ongelmallisten tulkintojen avulla, joita on tehty puolen vuosisadan aikana assyrialaisista tauluista, nuolenpääkirjoituskatkelmista ja egyptiläisistä hieroglyfeistä. Meidän tietomme perustuvat samoihin lähteisiin ja lisäksi lähes ehtymättömään määrään salaisia teoksia, joista Eurooppa ei tiedä mitään – sekä vihittyjen täydelliseen tietoon niiden jokaisen sanan symboliikasta. Jotkut näistä lähteistä kuuluvat kaukaiseen muinaisuuteen. Jokainen arkeologi ja paleontologi on perehtynyt muutamien puolivillien heimojen ideografiseen tuotantoon, jonka tarkoituksena on ikimuistoisista ajoista asti ollut ilmaista heidän ajatuksiaan symbolisesti. Tämä on varhaisin tapa merkitä muistiin tapahtumia ja aatteita. Ja kuinka vanha tämä tieto on inhimillisellä rodulla, se voidaan päätellä joistakin selvästi ideografisista merkeistä, joita on löydetty paleoliittiselta kaudelta peräisin olevista kirveistä.

Vain muutama vuosi sitten pyysivät Amerikan punaiset intiaaniheimot Yhdysvaltojen presidenttiä myöntämään heille omistusoikeuden neljään

pieneen järveen. Tuo anomus oli kirjoitettu pienelle kangaspalaselke, jossa oli noin tusinan verran lintujen ja eläinten kuvia. (Ks. Lubbock.) Amerikan villi-ihmisillä on monia tällaisia kirjoitustapoja, mutta kukaan tiedemies ei tunne varhaista hieroglyfistä salakirjoitusta, joka on säilynyt joissakin veljeskunnissa ja jota okkultismissa kutsutaan *senzariksi*. Lisäksi kaikki ne, jotka ovat päättäneet pitää sellaista kirjoitustapaa – ts. punaisten intiaanien ideografeja ja jopa vanhoja kiinalaisia kirjoitusmerkkejä – ”ihmiskunnan varhaisten rotujen yrityksinä ilmaista oppimattomia ajatuksiaan”, tulevat varmasti vastustamaan väitettämme, että kirjoitustaidon keksivät atlantilaiset eivätkä suinkaan foinikialaiset. Väite, että kirjoitustaito olisi ollut ihmiskunnan tuntema jo satoja tuhansia vuosia sitten, vaikka filologit ovat päättäneet, että se oli tuntematon Päninin päivinä Intiassa ja myös Homeroksen aikoina Kreikassa, tulee kohtaamaan yleistä pahennusta tai ainakin hiljaista halveksuntaa.

Kaikesta kieltämisestä ja pilkanteosta huolimatta okkultistit pysyvät väitteessään yksinkertaisesti tästä syystä: Baconista aina nykyajan Kuninkaalliseen Seuraan asti ovat tiedemiehet tekemillään mitä typerimmillä virheillä liian pitkän ajan vahvistaneet uskoamme tieteellisiin oletuksiin, sen sijaan että olisimme uskoneet opettajiemme antamiin vastauksiin. Tiedemiehet väittävät, ettei Pänini tuntenut kirjoitustaitoa, ja kuitenkin tämä viisas kirjoitti kieliopin, joka sisältää 3996 sääntöä ja on täydellisin kielioppi mitä on koskaan tehty! Vapaamielisimmät sanovat Päninin eläneen vain muutama sata vuotta eaa., ja kuitenkin Iranin ja Keski-Aasian kallioita (mistä filologit ja historioitsijat [e440] osoittavat saman Päninin esi-isien, bramiinien tulleen Intiaan) *peittävät kirjoitukset*, jotka ovat 2000–3000 vuotta vanhoja (12 000 vuotta vanhoja joidenkin pelottomien paleontologien mukaan).

Groten mukaan kirjoitustaito oli *ars incognita* Hesiodoksen ja Homeroksen päivinä ja tuntematon kreikkalaisille vielä niin myöhään kuin 770 eaa., vaikka foinikialaiset, jotka olivat *keksineet* sen ja tunsivat sen niin varhain kuin 1500 eaa.,¹ elivät kreikkalaisten keskuudessa ja olivat läheisissä tekemisissä heidän kanssaan! Kaikki nämä tieteelliset ristiriitaisuudet haihtuivat kuin usva, kun Schliemann a) keksi muinaisen Troijan rauniot, jonka olemassaoloa oli niin kauan pidetty taruna, ja b) löysi sieltä saviastioita *kirjoitusmerkkeineen*, jotka olivat *tuntemattomia* paleontologeille ja kaiken kieltäville sanskritisteille. Kukapa nykyään kieltäisi Troijan tai sen ikivanhat kirjoitukset? Kuten professori Virchow vakuuttaa:

Olen ollut kahden tällaisen löydön silminnäkijänä ja avustanut niiden kokoamisessa. Kauan sitten ovat vaienneet parjaajat, jotka julkesivat

¹ On historiallinen tosiasia, että Sankhuniaton – *vanhempien* foinikialaisten kaupunkien arkistoista löydettyjen vuosikirjojen ja valtion asiakirjojen perusteella – laati ja kirjoitti foinikialaisin kirjoitusmerkein täydellisen selostuksen heidän uskonnostaan v. 1250 eaa.

syyttää löytäjää petoksesta.¹

Eikä rehellisiä naisia säästetty yhtään enempää kuin rehellisiä miehiä. Du Chaillua, Gordon-Cummingia, madame Meriania, Brucea ja joukkoa muita syytettiin valehtelemisesta.

Mythical Monstersin tekijä sanoo kirjansa johdannossa:

Madame Meriania² syytettiin tietoisesta valheesta, kun hän kuvasi lintuja syöviä hämähäkkejä lähes kaksisataa vuotta sitten. Mutta nykyään... luotettavat tarkkailijat ovat vahvistaneet niiden olemassaolon Etelä-Amerikassa, Intiassa ja muualla. Audubonia syyttivät kasvitieteilijät siitä, että hän oli löytänyt keltaisen lumpeen, jota hän kuvasi artikkelissaan "Birds of the South" nimittäen sen *Nymphaea luteaksi*. Hän sai kantaa vuosikausia petturin nimeä, kunnes hänen löytönsä lopulta vahvistettiin tuon kauan kaivatun kukan löydyttyä Floridasta... v. 1876.³

Niin kuin Audubonia sanottiin *valehtelijaksi* tämän johdosta ja hänen *Haliaetus Washingtoniinsa* perusteella,⁴ niin Victor Hugoa pilkattiin

...hänen ihmeellisestä sanallisesta maalauksestaan, joka kuvasi pirunkalaa ja ihmistä, joka joutui sen avuttomaksi uhriksi. Asialle naurettiin kuin jollekin luonnottomalle mahdollisuudelle. Kuitenkin muutaman vuoden sisällä löydettiin Newfoundlandin rannikolta mustekaloja, joilla oli lähes metrin pituiset lonkerot, joilla ne saattoivat vetää melko suuren [e441] veneen veden alle, ja tämän ovat... japanilaiset taiteilijat kuvanneet *jo vuosisatoja sitten*.⁵

Ja jos Troija kiellettiin ja sitä pidettiin myyttinä, jos Herculaneum ja Pompeji julistettiin mielikuvitukseksi, jos Marco Polon matkoille naurettiin ja niitä pidettiin yhtä mielettömän mielikuvituksellisina kuin paroni Münchhausenin kertomuksia, niin miksi *Hunnuttoman Isiksen* ja *Salaisen opin* kirjoittajaa kohdeltaisiin yhtään paremmin? Charles Gould, edellä mainitun teoksen kirjoittaja, lainaa loistavaan teokseensa *Macmillan's Magazinesta* (1860) muutaman rivin, jotka ovat yhtä tosia kuin elämä ja osuvat naulan kantaan:

Kun luonnontieteilijä joko matkoillaan outoihin paikkoihin tai hyväl-

¹ Prof. R. Virchow, Schliemannin *Ilioksen* liitteestä, s. 683–684, Murray 1880.

² Gosse kirjoittaa hänestä: "Hänet haukuttiin täysin kerettiläiseksi ja epäuskottavaksi, epämääräisen luonnonhistorian tekijäksi ja väärin tieteellisten tosiasioiden keksijäksi." (*Romance of Natural History*, 2. sarja, s. 227.)

³ *Popular Science Monthly*, vol. X, No. 60, huhtikuu 1877, s. 675–678.

⁴ Tri Cover kirjoittaa: "Tuo kuuluisa washingtonilainen lintu oli myytti. Joko Audubon erehtyi tai, niin kuin jotkut ovat valmiit vahvistamaan, *hän valehteli*."

⁵ *Mythical Monsters*, johdanto, s. 10–11.

lä onnella löytää jonkin tuntemattoman kasvin tai eläimen, häntä syytetään heti valheellisuudesta.... Niin pian kuin uuden löydön huomataan sotivan ennakkoluuloja vastaan, astuu esille *a priori* suuri (harhaan?) johtava henki, joka antaa filosofeille heidän kaikkitietävyytensä *pro re nata* ja kuiskaa, ettei sellaista *voi* olla, ja heti syytetään huijauksesta. Taivaitakin on syytetty huijauksesta. Kun Leverrier ja Adams ennustivat laskelmien perusteella erään planeetan, niin joillakin tahoilla väitettiin vakavasti, ettei laskelmien osoittama planeetta ollut planeetta vaan jokin muu, joka oli salavihkaa ja sopimattomasti joutunut todellisen planeetan läheisyyteen. *Taipumus epäillä huijausta on vahvempi kuin taipumus huijaukseen*. Kuka väitti ensimmäisenä, että Kreikan ja Rooman klassikot olivat yhtä munkkien tekaisemaa suurta huijausta, mihin väittäjä itsekin uskoi yhtä vähän kuin tri Maitland, joka kutsui noita aikoja mus-tiksi?¹

Olkoon niin. Ketään epäilijää, joka pitää *Salaista oppia* ”huijauksena”, ei pakoteta tai edes pyydetä uskomaan esityksiimme. Ne on eräs nokkela amerikkalainen toimittaja julistanut sellaiseksi jo ennen kuin teos oli painossa.²

Eikä kenenkään suinkaan tarvitse uskoa okkulttisiin tieteisiin ja vanhoihin opetuksiin, ennen kuin tietää jotakin tai edes [e442] uskoo omaan sieluunsa. Mitään suurta totuutta ei ole koskaan hyväksytty *a priori*, ja yleensä kuluu vuosisata tai kaksi, ennen kuin inhimillinen tajunta alkaa hämärästi aavistaa mahdollisen totuuden, lukuun ottamatta tapauksia, joissa varsinainen löytö vahvistaa tosiasian. Tämän päivän totuudet ovat eilisen perättömyyksiä ja erehdyksiä ja päinvastoin. Vasta kahdeskymmenes vuosisata tulee vahvistamaan tästä teoksesta osia ellei sitten koko teosta.

Ei siis ole väitteidemme vastaista, vaikka Sir John Evans vakuuttaakin kirjoitustaidon olleen tuntematon kivikaudella. Sillä se on voinut olla tuntematon viidennen, arjalaisen Rodun ajalla, mutta neljännen Rodun atlantilaiset tunsivat sen täysin korkeimman sivistyksensä kukoistusaikoina. Tämä

¹ *Sama*, s. 13, alaviite.

² Jo heinäkuussa 1888, jolloin tämän teoksen käsikirjoitukset olivat vielä kirjoitus-pöydälläni ja *Salainen oppi* oli täysin tuntematon maailmalle, se oli leimattu minun aivojeni tuotteeksi eikä miksikään muuksi. Näin imartelevasti (Amerikan) *Evening Telegraph* viittasi tähän vielä julkaisemattomaan teokseen julkaisussaan 30.6.1888: ”Heinäkuun kiehtovien uutuuksien joukossa on Mme Blavatskyn uusi teosofinen kirja...(!) SALAINEN OPPI... Mutta vaikka hän voi liidellä brahmalaiseen tietämättömyyteen...[!?!]... ei ole mitään todistetta siitä, että kaikki mitä hän sanoo on totta.” Ja kun kerran tällainen ennakkoluuloinen tuomio annettiin väärin tiedoin, että kirjani oli ilmestynyt ja että arvostelija oli lukenut sen, mitkä kummatkaan seikat eivät pitäneet paikkaansa, niin nyt kun kirja on sitten julkaistu, on arvostelijan pysyttävä ensimmäisessä lausunnossaan, olkoonpa se oikea tai ei, ja täydennettävä sitä luultavasti vielä murhaavammalla kritiikillä.

on ymmärrettävissä kansojen ja rotujen kierroskausien nousun ja laskun valossa.

Jos sanotaan, että ennenkin on vääristeltyjä kirjoituksia ujutettu herkkäuskoisille ja että teoksemme voidaan luokitella sellaiseen joukkoon kuin Jacolliotin *Intialainen raamattu* (jossa muuten on enemmän totuuksia virheiden joukossa kuin oikeaoppisten ja tunnustettujen orientalistien teoksissa) – tämä syytös ja vertailu ei tyrmistytä meitä paljonkaan. Me odotamme aikaamme. Ei edes viime vuosisadalta oleva kuuluisa ”Ezour-Veda”, jota Voltaire piti ”Idän arvokkaimpana lahjana Lännelle” ja Max Müller ”typerimpänä mahdollisena kirjana”, ole kokonaan vailla tosiasioita ja totuuksia. Ne tapaukset, jolloin asiantuntijoiden ennakoarvostelut on oikaistu myöhemmillä vahvistuksilla, muodostavat vain merkityksettömän osan niistä, jotka myöhemmät löydöt ovat täysin todistaneet ja vahvistaneet oppineiden vastustajien suureksi harmiksi. ”Ezour Veda” oli vain pieni riidanaihe verrattuna siihen voittoon, jonka Sir William Jones, Anquetil-Duperron ja muut saivat sanskritin kielen ja kirjallisuuden perusteella. Nämä tosiasiat vahvistaa itse professori Max Müller, joka puhuessaan Dugald Stewartin ja kumppanien täydellisestä tappiosta tässä yhteydessä, sanoo:

Jos sanskritia koskevat seikat olivat tosia, Dugald Stewart oli liian viisas, etteikö olisi huomannut, että niistä vedetyt johtopäätökset olivat välttämättömiä. Hän kielsi sen vuoksi kokonaan sellaisen kielen kuin sanskrit ja kirjoitti kuuluisan artikkelinsa osoittaakseen, että bramiinit, nuo arkipetturit ja valehtelijat, olivat laatineet sanskritin kielen kreikan ja latinan mallin mukaan ja että koko sanskritinkielinen kirjallisuus oli pelkkää petosta.¹

Kirjoittaja hyväksyy ja on ylpeäkin siitä, että on pantu samaan joukkoon kuin nuo bramiinit ja muut *historialliset* ”valehtelijat”, niin kuin nykyiset dugald stewartit heitä nimittävät. Hän on elänyt kyllin pitkään ja hänen kokemuksensa ovat siksi monet, että hän tuntee ainakin jossain määrin inhimillistä luonnetta. ”Kun epäilet, pidättäydy”, sanoo viisas Zoroaster, [e443] jonka järkevä aforismi tulee käytännössä vahvistetuksi päivittäin. Tämä menneiden aikojen viisas, joka Johannes Kastajan tavoin saarnasi autiomaassa, saa seurakseen nykyaikaisemman filosofin, nimittäin Baconin, joka antaa myös arvokkaan ja viisaan käytännön neuvon: ”Mietiskelyssä (joka koskee mitä tahansa kysymystä, me lisäämme), jos ihminen alkaa varmuudella, hän päätyy epäilykseen, mutta jos hän alussa tyytyy epäilykseen, hän päätyy varmuuteen.”

Tähän englantilaisen filosofian isän neuvoon lopetamme keskustelun brittiläisen epäilijäjoukon kanssa, mutta teosofisilla lukijoilla on oikeus saada loppuosa okkulttista tietoa.

Riittävästi on jo sanottu osoittamaan, että kehitys yleensä, tapahtumat,

¹ *Lectures on the Science of Language* (1874), s. 164.

ihmiskunta ja kaikki muu luonnossa etenee sykleissä. Olemme puhuneet seitsemästä Rodusta, joista viisi on jo lähes täyttänyt maallisen tehtävänsä, ja väittäneet, että jokainen kantarotu alarotuineen ja lukemattomine perherotuineen ja heimoineen on ollut täysin erilainen edeltäjänsä ja seuraajaansa verrattuna. Tätä vastaan väitetään yhtäläisyyden perusteella antropologisissa ja etnologisissa kysymyksissä. Ihminen on ollut – huolimatta ihonväristään ja tyypistään ja mahdollisesti kasvopiirteistään ja pääkallon tilavuudestaan – aina sama jokaisessa ilmastossa ja joka osassa maailmaa, sanovat luonnontieteilijät: niin, jopa kooltaan, koska ihminen on polveutunut samasta tuntemattomasta esi-isästä kuin apina; väite, joka on loogisesti mahdoton ilman lukemattomia koon ja muodon muutoksia hänen ensimmäisestä kehityksestään kaksijalkaiseksi. Ne erittäin loogiset henkilöt, jotka puolustavat molempia näkökantoja, voivat vapaasti pitää paradoksaaliset käsityksensä. Kerran vielä käännyimme ainoastaan niiden puoleen, jotka epäillen myyttien sisältävän muutakin kuin ”mietiskelyä ulkoisen luonnon näkyvistä aikaansaannoksista...” ovat sitä mieltä, että on ”helpompi uskoa, että nämä ihmeelliset kertomukset jumalista ja puolijumalista, jättiläisistä ja kääpiöistä, lohikäärmeistä ja kaikenlaisista hirviöistä ovat muodonmuutoksia, kuin uskoa niiden olevan keksintöä”. Salainen oppi puhuu ainoastaan tuollaisista ”muodonmuutoksista” fyysisessä luonnossa samoin kuin nykyisen ihmiskuntamme muistissa ja käsityksissä. Se asettaa vastakkain nykyisen tieteen puhtaasti spekulatiiviset hypoteesit, jotka perustuvat kokemukseen ja tarkkoihin havaintoihin vain muutamalta sadalta vuodelta, ja pyhätönsä katkeamattoman tradition ja tiedon. Pyyhkäisten pois tuon hämähäkinverkkoa muistuttavan teoriakudoksen, joka on kudottu tuskin viisituhattu vuotisessa pimeydessä, jota eurooppalaiset kutsuvat ”historiakseen”, Vanha Tiede sanoo meille: kuulkaapa nyt minun kertomustani ihmiskunnan muistoista.

Ihmisrodut ovat syntyneet toinen toisestaan, kasvaneet, kehittyneet, vanhentuneet [e444] ja kuolleet. Niiden alarodut ja kansat ovat saman lain alaisia. Jos teidän kaikki kieltävä nykyaikainen tieteenne ja niin kutsuttu filosofianne eivät vastusta sitä, että ihmisperhe on muodostunut useista erilaisista selvästi erottuvista tyypeistä ja roduista, se johtuu siitä, että asia on kiistaton. Kukaan ei rohkene väittää, etteikö englantilaisen, afrikkalaisen mustaihaisen, japanilaisen tai kiinalaisen välillä olisi ulkonaista eroa. Toisaalta useimmat luonnontieteilijät kieltävät muodollisesti, että *sekarotuja* ts. siemeniä kokonaan uusille roduille enää muodostuisi meidän päivinäme, vaikka tätä puolustaa hyvin perustein de Quatrefages ja jotkut muut.

Yleistä väitettämme ei kuitenkaan hyväksytä. Sanotaan, että olipa ihminen läpikäynyt minkälaisia muotoja tahansa pitkinä esihistoriallisina aikoina, muutoksia ei enää ole hänen varalleen (paitsi joitakin muunnoksia kuten nykyään) tulevaisuudessa. Tästä syystä kuudes ja seitsemäs kantarotumme ovat vain mielikuvitusta.

Tähän vastaamme jälleen: Mistä *te* sen tiedätte? Teidän kokemuksenne

rajoittuu muutamaankin tuhatvuoteen, vähempään kuin yhteen päivään ihmiskunnan koko iästä ja viidennen Rotumme nykyisten mantereiden ja saarien nykyisiin tyyppisiin. Kuinka voitte sanoa, mitä tulee tai ei tule olemaan? Sellainen on kuitenkin salaisten kirjojen ennustus ja niiden pettämätön esitys.

Vaikka atlantilaisesta Rodun alusta on kulunut monta miljoonaa vuotta, yhä on 11000 vuotta sitten eläneiden viimeisten atlantilaisien jälkeläisten sekoitusta arjalaisessa veressä. Tämä osoittaa kuinka valtava on yhden rodun päällekkäisyys seuraavan rodun kanssa, vaikka vanhempi rotu kadottaa luonteenpiirteitään ja ulkonaista tyyppiään ja omaksuu nuoremman rodun uusia piirteitä. Tämä on havaittavissa kaikissa sekoittuneiden ihmisrotujen muotoutumisissa. Okkulttinen filosofia opettaa, että nytkin on ihan silmiemme edessä uusi rotu ja uusia rotuja kehityksessä ja tuo muodonmuutos tapahtuu Amerikassa ja on jo hiljalleen alkanut.

Yhdysvaltojen amerikkalaiset, jotka tuskin kolmesataa vuotta sitten muodostivat puhtaan anglosaksisen yhdyskunnan, ovat jo muuttuneet eri kansaksi, ja ovat nykyään eri kansallisuuksien ja eri rotuisten avioliittojen voimakkaasta sekoituksesta johtuen miltei oma rotunsa, ei ainoastaan mentaalisesti vaan myös fyysisesti. De Quatrefages sanoo:

Jokainen sekoittunut rotu on yhtenäisenä ja vakiintuneena kyennyt toimimaan alkurotuna uusine risteytyksineen. Ihmiskunta nykyisessä tilassaan on siten muodostunut varmasti suurimmalta osalta lukuisten nykyään tuntemattomien rotujen jatkuvien risteytysten kautta.¹

Siten amerikkalaiset ovat ainoastaan kolmessasadassa vuodessa muuttaneet ”alkuroduksi” *pro tempore*, ennen kuin tulevat toiseksi, voimakkaasti kaikista nykyisistä roduista erilliseksi roduksi. He ovat lyhyesti sanottuna kuudennen alarodun siemeniä ja muutaman sadan vuoden kuluttua [e445] tulevat uusine ominaisuuksineen mitä ilmeisimmin sen rodun pioneereiksi, jonka täytyy seurata nykyistä eurooppalaista eli viidettä alarotuaamme. Tämän jälkeen, noin 25 000 vuodessa, käynnistyy seitsemännen alarodun muodostuminen, kunnes luonnonmullistusten seurauksena – joiden ensimmäinen sarja on eräänä päivänä hävittävä Euroopan ja vielä myöhemmin koko arjalaisen rodun (ja siten vaikuttava kumpaankin Amerikkaan), kuten myös useimmat maat, jotka ovat suoranaisesti yhteydessä mantereemme ja saariemme rajoihin – kuudes kantarotu tulee esiintymään kierroksemme näyttämöllä. Milloin tämä tulee tapahtumaan? Ketkähän muut kuin suuret Viisauden Mestarit tietävät, mutta he ovat aiheesta yhtä hiljaa kuin heidän yläpuolellaan korkeuksiin kohoavien vuorten lumipeitteiset huiput.

Me tiedämme vain sen, että kuudes Rotu tulee ilmestymään huomaamatta, todella niin huomaamatta, että pitkinä vuosituhansina sen edelläkävijöitä – epätavallisia lapsia, joista tulee epätavallisia miehiä ja naisia – pidetään

¹ *The Human Species*, s. 274.

poikkeavana *lusus naturaena*,¹ omituisuuksina, fyysisesti ja mentaalisesti. Vasta kun he lisääntyvät ja heidän lukumääränsä tulee vuosi vuodelta suuremmaksi, he huomaavat eräänä päivänä muodostavansa enemmistön. Nykyisiä ihmisiä aletaan silloin pitää poikkeuksellisina sekasikiöinä, kunnes he vuorostaan kuolevat sukupuuttoon sivistyneistä maista, pysyen elossa vain pienissä ryhmissä saarilla – nykyisten vuorten huipuilla – missä he elelevät, degeneroituvat ja lopulta kuolevat sukupuuttoon, ehkä miljoonien vuosien kuluttua, niin kuin atsteekit, Nyam-Nyamin asukkaat ja Nilgiri-vuorten Mûla-Kurumban kääpiökasvuiset ovat kuolemassa. Kaikki nämä ovat jäännöksiä kerran mahtavista roduista, joiden olemassaolosta on muisto kokonaan kadonnut nykyisiltä sukupolvilta, niin kuin muisto meistä tulee häipymään kuudennen Rodun ihmiskunnan muistista. Viides Rotu elää osin samanaikaisesti kuudennen Rodun kanssa satojatuhansia vuosia, muuttuen sen mukana hitaammin kuin sen uusi seuraaja, muuttuen yhä kooltaan, yleiseltä ruumiinrakenteeltaan ja mentaalisilta kyvyiltään, aivan kuten neljäs Rotu eli limittäin arjalaisen rotumme kanssa ja kolmas atlantislaisen kanssa.

Tämän kuudennen suuren Rodun muodostusprosessin täytyy kestää läpi koko kuudennen ja seitsemännen alarodun (ks. edellä olevaa kuvaa viidennen Rodun sukupuusta). Mutta viidennen mantereen *viimeiset* jäännökset eivät häviä ennen kuin jonkin ajan kuluttua *uuden* Rodun syntymästä, kun toinen ja *uusi* asuinpaikka, kuudes manner, tulee nousemaan *uusista* vesistä maapallon pinnalle vastaanottaakseen uudet muukalaiset. Sinne muuttavat myös ja asettuvat asumaan kaikki ne, jotka ovat onnellisesti säästyneet yleiseltä tuholta. Milloin tämä tapahtuu – kuten edellä sanottiin – se ei ole kirjoittajan tiedossa. Mutta kuten ei luonto etene äkkinäisin hyppäyksin eikä ihminenkään muutu äkkiä lapsesta aikuiseksi, niin lopullista luonnonmullistusta edeltävät monet pienemmät vajoamiset ja tuhot tulvien ja tulivuorten purkausten muodossa. Amerikan vyöhykkeellä nyt asuvan rodun sydän tulee sykkimään [e446] voimakkaasti voitonriemusta, mutta amerikkalaisia ei enää ole olemassa eikä eurooppalaisia, kun alkaa kuudes Rotu, joka tulee nyt muodostumaan *uudeksi roduksi ja moniksi uusiksi kansoiksi*. Viides Rotu ei silti vielä kuole, vaan säilyy jonkin aikaa: eläen samanaikaisesti uuden Rodun kanssa satojatuhansia vuosia se tulee muuttumaan sen mukana – hitaammin kuin uusi seuraajansa – yhä muuttuen mentaalisesti, yleiseltä ruumiinrakenteeltaan ja kooltaan. Ihmiskunta ei kuitenkaan enää kasva jättiläiskokoiseksi niin kuin lemuralaiset ja atlantislaiset, sillä kun neljännen Rodun kehitys vei tämän rodun fyysisine kehityksineen aineellisuuden aallonpohjaan asti, niin nykyinen Rotu on nousevalla kaarellaan, ja kuudes Rotu tulee kasvamaan nopeasti aineellisuuden ja jopa lihan kahleistaan.

¹ Luonnon leikkinä. – Suom. toim.

Uuden maailman – joka on paljon vanhempi kuin vanha maailmamme, minkä ihmiset ovat myös unohtaneet – *Pâtâlan* (antipodien eli alemman maailman, kuten Amerikkaa kutsutaan Intiassa), ihmiskunnan tehtävänä ja karmana on kylvää siemenet alkavalle, uljaammalle ja paljon loistavammalle Rodulle kuin mikään niistä jotka tunnemme nykyään. Aineellisuuden kierroksia tulevat seuraamaan henkisyiden ja täysin kehittyneen mielen kierrokset. Historian ja rotukehityksen vastaavuuden lain perusteella tulevan ihmiskunnan enemmistö tulee muodostumaan loistavista adepteista. Ihmiskunta on syklisen kohtalon lapsi, eikä kukaan sen yksilöistä voi välttää tiedostamatonta tehtävänsä eli vapautua taakasta, joka sillä on yhteistyössä luonnon kanssa. Niinpä ihmiskunta tulee rotu rodulta suorittamaan sille kuuluvan kierroksellisen pyhiinvaelluksensa. Ilmastot tulevat muuttumaan ja ovat jo alkaneet muuttua, ja jokaisessa trooppisessa vuodessa¹ putoaa yksi alarotu pois vain synnyttääkseen toisen korkeamman rodun nousevalla jaksolla, samalla kun joukko vähemmän onnistuneita – luonnon epäonniset – häviää, kuten jotkut yksilötkin ihmisperheestä, jälkeäkään jättämättä.

Tällainen on KARMAN LAIN johtama luonnon kulku, luonnon, joka on aina oleva ja aina tuleva. Sillä erään viisaan sanoin, jotka vain harvat okkultistit tuntevat: ”NYKYISYYS ON MENNEISYYDEN LAPSI. TULEVAISUUS SYNTYY NYKYISYYDESTÄ. JA SILTI, OI NYKYINEN SILMÄNRÄPÄYS, ETKÖ TIEDÄ, ETTEI SINULLA OLE VANHEMPIA ETKÄ SINÄ VOI SAADA LASTA; ETTÄ SINÄ OLET AINA SYNNYTTÄVÄ VAIN ITSESI? ENNEN KUIN OLET EDES ALKANUT SANOA ’MINÄ OLEN EDELLISEN SILMÄNRÄPÄYKSEN JÄLKEÄINEN, MENNEISYYDEN LAPSI’, SINÄ OLET JO ITSE TULLUT TUOKSI MENNEISYYDEKSI. ENNEN KUIN LAUSUT VIIMEISEN TAVUN, KATSO, SINÄ ET ENÄÄ OLE NYKYISYYDESSÄ VAAN TOSIASIALLISESTI TULEVAISUUDESSA. SITEN MENNEISYYS, NYKYISYYS JA TULEVAISUUS, AINA ELÄVÄ KOLMINAISUUS, OVAT YHDESSÄ – ABSOLUUTIN MAHÂMÂYÂ **ON**.”

LOPPUOSA, sivut e447–e798 eri tiedeostona

¹ Tämä tarkoittaa sideeristä vuotta eli 25 868 vuotta. – Suom. toim.